ലോകത്തെ അറിഞ്ഞുകൊണ്ട്
ജീവിതം സുഗമമാക്കാനുള്ള
പുസ്തകം

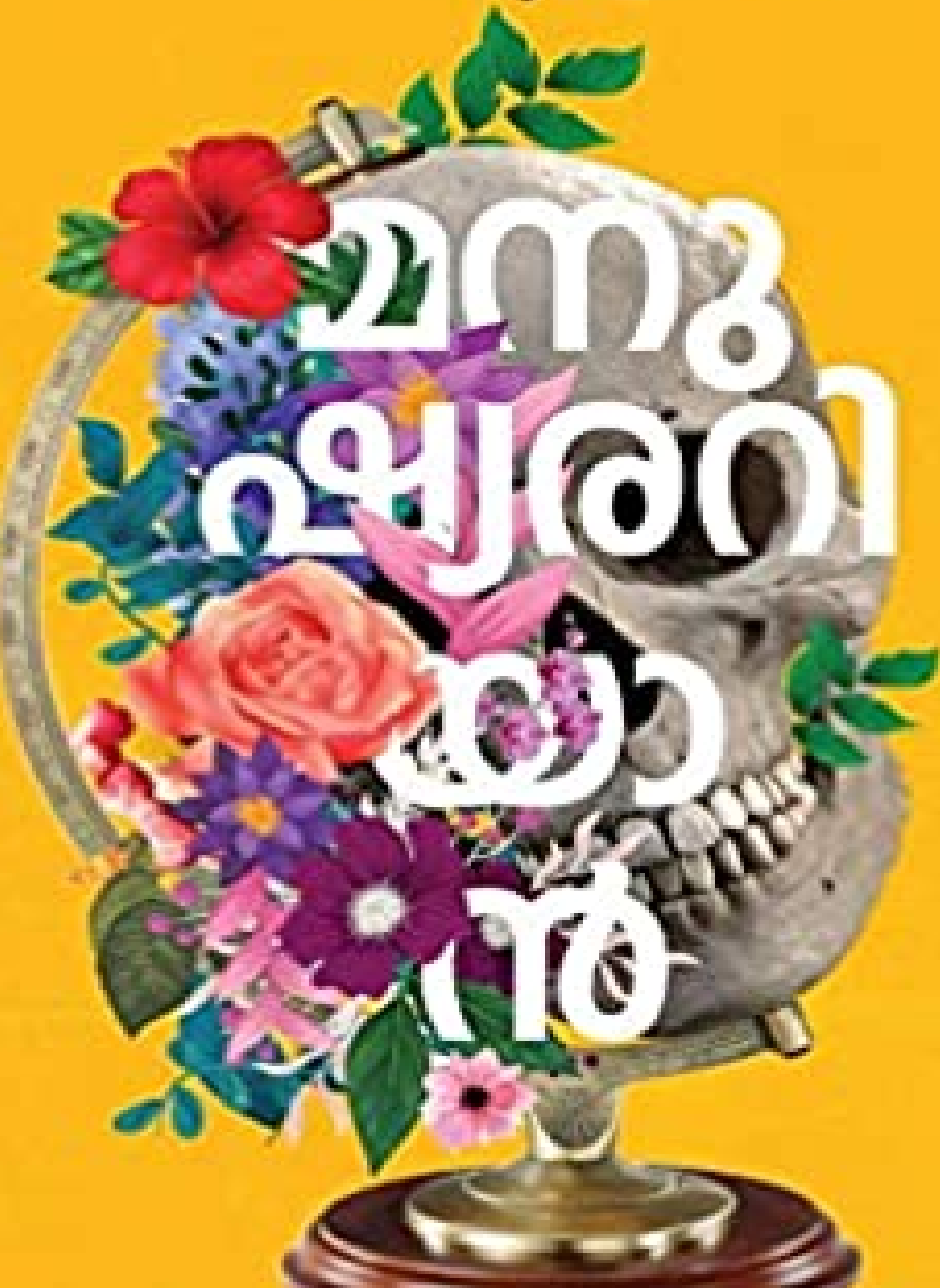

മനുഷ്യരറിയാൻ

മൈത്രേയൻ

മനുഷ്യരറിയാൻ

ഡി സി ബുക്സ്

മൈത്രേയൻ

പ്രകൃത്യാ ഉള്ളതെല്ലാം നീതിപൂർണ്ണമാകണമെന്നില്ല;
എങ്കിലും പ്രകൃത്യാ ഉള്ളതെന്തെന്ന് നാം അറിയേണ്ടതുണ്ട്.

ആമുഖം

ജീവിതമെന്താണ്? ജീവിക്കേണ്ടതെങ്ങനെയാണ്? ലോകമെ ന്താണ്? അത് നടക്കുന്നതെങ്ങനെയാണ്? എന്നെല്ലാം സംശയങ്ങളുണ്ടെങ്കിലും സുനിശ്ചിതമായ അറിവുകളുമായി കഴി യുന്ന നമ്മുടെയിടയിലേക്കാണ് കുറെ സംശയങ്ങളും സംശയമില്ലായ്മകളുമായി ഈ പുസ്തകം കടന്നുവരുന്നത്. തുട

ക്കത്തിനെപ്പറ്റിയും ഒടുക്കത്തിനെപ്പറ്റിയും സംശയങ്ങളെല്ലാമുണ്ടെങ്കിലും സംശയലേശമെന്യേ ജീവിക്കുന്നവർ മുതൽ
പ്രഖ്യാപിത സംശയാലുക്കൾവരെ 'യാതൊരു സംശയ'വുമില്ലാതെ ദൈനംദിനം ജീവിക്കുന്ന ഒരു ലോകത്താണ് നാം
എല്ലാവരും ഉള്ളത്. 'എന്തുകൊണ്ട് നിങ്ങൾ ഇത് ചെയ്യുന്നു?'
എന്ന ചോദ്യമുന്നയിച്ചാൽ ഭൂരിപക്ഷംപേരും ശങ്കിച്ചും ചുറ്റു
പാടും നോക്കിയും ഉത്തരമില്ലാതെ വിഷമിക്കുന്നുണ്ടാവും.
എന്നിട്ടും അതിൽനിന്ന് വ്യത്യസ്തമായി ചിന്തിക്കാനോ പ്രവർത്തിക്കാനോ കഴിയാതെ നിൽക്കുന്നതും നമ്മൾ കാണാറുണ്ട്.

ജീവിക്കാൻ അധികമൊന്നും ആലോചിക്കേണ്ട ആവശ്യമില്ല, കാരണം, ജീവനോടെയിരിക്കുന്നവരെല്ലാം ജീവിക്കാന
റിയാവുന്നവരാണ്. ആലോചിക്കുമ്പോൾ മാത്രമാണ് ഒര
ന്തവും കിട്ടാത്തത്. അതിനാൽ, ഭൂരിപക്ഷംപേരും ആലോചിക്കാറേയില്ല. മറ്റുള്ളവർ ചെയ്യുന്നത് അതുപോലെ ആവർ
ത്തിക്കുകയാണ് നാം ചെയ്യാറ്. അതിൽ ഒരു തെറ്റുമില്ല,
കാരണം, അത് വിജയിച്ച ജീവിതമാണ്. വിജയിച്ചെന്നു
തോന്നിയ രീതികൾ നമ്മുടെ കാര്യത്തിൽ പരാജയപ്പെട്ടു
നിൽക്കുമ്പോൾ എന്തിനാണ് ഇങ്ങനെ ജീവിക്കുന്നതെന്ന്
നമ്മൾ ആലോചിച്ചുപോകും. പരാജയപ്പെട്ട നിമിഷങ്ങളിൽ
ആരംഭിക്കുന്ന ഇത്തരം ആലോചനകളിൽനിന്നാണ് ലോക
ത്തിലെ പല സിദ്ധാന്തങ്ങളും ഉണ്ടായിട്ടുള്ളത്.

ആലോചിച്ചുകൂട്ടി ഉത്തരങ്ങൾ കണ്ടെത്തുകയും വീണ്ടും അത് പരിശോധിച്ച്, വിജയിക്കാനാകുമോ എന്ന് നോക്കുകയുമാണ് മനുഷ്യർ ചെയ്തിരുന്നത്. അതിനാൽ ലോകത്ത്
ജീവിക്കാനായി ധാരാളം അറിവുകൾ ഇന്നുണ്ട്. വഴികളില്ലാതിരുന്ന ഒരു കാട്ടിൽ ആയിരക്കണക്കിനു നടപ്പാതകൾ കണ്ട്, ഇതിലേതു പാതയിലൂടെ നടക്കണം എന്നറിയാതെ അന്തിച്ചു

നിൽക്കുന്ന ഒരു വഴിയാത്രക്കാരന്റെ അവസ്ഥയിലാണ് ഇന്ന് നമ്മളെ
ല്ലാവരും. വഴിയില്ലായ്മയുടെ പ്രശ്നമല്ല, വഴികളുടെ ബാഹുല്യമാണ്
ഇന്നത്തെ മനുഷ്യരുടെ പ്രശ്നം. ഇത്തരമൊരു സന്ധിയിൽ, എന്താണ്
നമുക്കൊരവലംബം എന്ന് കണ്ടെത്താനുള്ള ഒരു ശ്രമമാണ് ഈ പുസ്തകത്തിന്റെ കാതൽ.

ഈ പുസ്തകത്തിൽ സങ്കീർണ്ണജീവികൾ, പുരുഷപ്രജകൾ എന്നെല്ലാം
പ്രയോഗിക്കുമ്പോൾ അതു മനുഷ്യരെ മാത്രം കുറിക്കുന്ന ഒന്നല്ല. മനുഷ്യകേന്ദ്രീകൃതമായ ജീവിതവീക്ഷണവുമായി കഴിയുന്ന നമ്മൾ, മനുഷ്യർക്ക് അത്തരത്തിലൊരു തെറ്റിദ്ധാരണയുണ്ടാകാനിടയുണ്ട് എന്നു
കാണുന്നതുകൊണ്ടാണ് ഇവിടെ അതു സൂചിപ്പിക്കുന്നത്. മറ്റെല്ലാ ജീവികളോടൊപ്പവും മനുഷ്യരെയും പരാമർശിക്കുന്നു എന്നേയുള്ളൂ.

സാധാരണ ജനങ്ങൾക്ക് സ്വാഭാവികമായി ഉണ്ടാകുന്ന ജീവിതത്തെ
ക്കുറിച്ചുള്ള പലവിധ ചോദ്യങ്ങൾക്കുമുള്ള ഉത്തരം മനസ്സിലാകുന്ന
ഭാഷയിൽ ഇതിൽ വിവരിക്കാൻ ശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ട്. ആധുനിക ശാസ്ത്രത്തെ
അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിയുള്ള ഒരു ലോകവീക്ഷണമാണ് ഇതിൽ ആവിഷ്ക്കരിക്കാൻ ശ്രമിച്ചിട്ടുള്ളത്. ജീവിതത്തെയും അതിന്റെ നൂലാമാലകളെയും മനസ്സിലാക്കാൻ ഇത് സഹായിക്കും എന്ന് ഞങ്ങൾ കരുതുന്നു.

കേരളത്തിലെ ബുദ്ധിജീവി സമൂഹത്തെ ഒട്ടും ഉന്നം വച്ച് എഴുതപ്പെട്ടി
ട്ടുള്ളതല്ല ഈ പുസ്തകം, പത്താംതരംതൊട്ട് ബിഎ,ബിഎസ്സി പാസ്സായ
സാധാരണക്കാരായ വായനക്കാർക്കുവേണ്ടിയുള്ളതാണ്. കാര്യങ്ങളി

ങ്ങനെയൊക്കെയാണ് ഏതുവേണമെങ്കിലും നിങ്ങൾ തിരഞ്ഞെടുത്തുകൊള്ളൂ എന്നല്ല, മറിച്ച്, നിലപാടുകളിൽ ഊന്നലുണ്ട്. കാരണം ചില
ബോദ്ധ്യപ്പെടലുകളാണ് ഇതിന്റെ രചനയിലേക്കു നയിച്ചത്.
എങ്കിലും വളരെ ബൃഹത്തായ ജീവിതമെന്ന പുസ്തകത്തിലേക്കുള്ള
സൂചനകൾ മാത്രമാണ് ഇതിലെ ഓരോ അദ്ധ്യായവും. അതിനാൽ ഇതിന്റെ വായനക്കാർ കൂടുതൽ അറിയാനായി സ്വജീവിതാനുഭവ ങ്ങളെ അപഗ്രഥിക്കുകയും മറ്റു ഗ്രന്ഥങ്ങളെ ആശ്രയിക്കുകയും ചെയ്യേ
ണ്ടതുണ്ട്. ഒരു നഗരത്തിലേക്കുള്ള കൈചൂണ്ടിപ്പലകയായി ഇതിനെ
മനസ്സിലാക്കുക. അക്കാരണത്താൽ ഭാരിച്ച ഉത്തരവാദിത്വമാണ് ഞങ്ങൾ വായനക്കാർക്കു നല്കുന്നതും പ്രതീക്ഷിക്കുന്നതും. എങ്കിലും
സാധ്യമായ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെയും സന്തോഷത്തിന്റെയും താക്കോൽ
ഈ പുസ്തകത്തിന്റെ പാരായണം നിങ്ങൾക്ക് നൽകും....അതുറപ്പ്.
അവധാനതയും സഹകരണമനോഭാവവും പ്രതീക്ഷിച്ചുകൊണ്ട്.....

മൈത്രേയനും
പ്രസിദ്ധീകരണസഹായികളും

<u>നന്ദി</u>

ഈ പുസ്തകത്തിന്റെ നിർമ്മാണത്തിന് എനിക്ക് ഏറ്റവും കൂടുതൽ പ്രചോദനം നൽകുകയും അന്നവും അർത്ഥവും നൽകി, ഇതിന്റെ തുടക്കംതൊട്ട് ഒടുക്കംവരെ ഉറക്കംവരെ നഷ്ടപ്പെടുത്തി കൂട്ടിരുന്നു സഹായിച്ച രണ്ടുപേർക്കാണ് ഞാൻ ആദ്യമായി നന്ദി പറയുന്നത്; അത് എന്റെ സുഹൃത്തു ക്കളായ വിന്നിക്കും ഷൗക്കത്തിനുമാണ്. രണ്ടാമതായി, എന്റെ ജീവിതത്തിൽ നിറഞ്ഞുനിന്ന് അതിനെ രൂപാന്തരപ്പെടുത്തി

ഈ പുസ്തകം എഴുതാൻ ഉൾക്കാഴ്ച തന്ന നാലു സ്ത്രീകൾ ക്കാണ്; എന്റെ അമ്മയായ പലകശ്ശേരിൽ രാജമ്മ, ജീവിത പങ്കാളിയായ ഡോ. എ. കെ. ജയശ്രി, മകളായ കനി കുസൃതി, സുഹൃത്തായ ഭക്തി നെഫ്രറ്റിറ്റി. അവർക്കും ഞാൻ നന്ദി പറഞ്ഞുകൊള്ളുന്നു.

ഇനി, എന്റെ ജീവിതത്തിൽ പല കാലത്തായി കടന്നുവന്ന് എന്റെ ചിന്താധാരയെ പലതരത്തിൽ സ്വാധീനിച്ച സുഹൃത്തു ക്കളായ കളരിക്കൽ രവീന്ദ്രൻ, നിത്യചൈതന്യയതി, സ്വാമി അഖണ്ഡാനന്ദ, മധു മുട്ടം, മുണ്ടപ്പള്ളിൽ രാജസിംഹൻ, മുനി നാരായണപ്രസാദ്, സ്റ്റീവ് ബ്രൈസൺ, വിനയചൈതന്യ, പൊഴിക്കൽ ശശി, ഗോപിദാസ്, ചാൾസ് ചൈതന്യ, റ്റി.എൻ. ജോയി, ഭാസുരേന്ദ്രബാബു, കുര്യാക്കോസ്, വിജയകുമാർ പി. എൻ, ബി. രാജീവൻ, കെ.സച്ചിദാനന്ദൻ, റ്റി. കെ. രാമചന്ദ്രൻ, മുരളീധരൻ, ഇ. സേതുമാധവൻ, പി. സി. രവി, പ്രേംചന്ദ്, എ. സോമൻ, കവിയൂർ ബാലൻ, പ്രകാശൻ കെ, ഉദയകുമാർ, ശുഐബ് മുഹമ്മദ്, രവീന്ദ്രൻ, ഷാഹിനി പി.കെ, യു.അജിത് കുമാർ, നാരായണൻകുട്ടി എ, ജെ. രഘു, ശരത്ചന്ദ്രൻ എ.പി, പി. ഗോവിന്ദപ്പിള്ള, എൻ. കെ. രവീന്ദ്രൻ, ഇന്ദിര, എ. കെ. രാജശ്രി, ഗംഗ എസ്, ബാബു സിറിയക്, ബേബി ജയിംസ്, ഹമീദ് പി. റ്റി, പി. എം. അഗസ്റ്റിൻ, കെ. എൻ. ബാലഗോപാലൻ, എൻ. വി. ബാബുരാജ്, കെ. വി. ജയരാജ്, റ്റി. ജി. ബാബു, പി. ബി. ഗിരീഷ്കുമാർ, അലക്സാണ്ടർ പോപ്പ്, സി. റ്റി. അനിൽ കുമാർ, സജിത മഠത്തിൽ, കോയിവിള പ്രഭാകരൻ, ഡോ. സുരരാജ് മണി, ഡോ. എസ്. എസ്. ലാൽ, മാണി പോൾ, പോൾ സക്കറിയ, ബി. എൻ. രാധാകൃഷ്ണൻ, പോൾസൺ റാഫേൽ, ആന്റോ ജോർജ്, ഗോപാലൻ, ജെ.രാജശേഖരൻനായർ, കെ.
ഗിരീഷ്കുമാർ, ഉഷാമേനോൻ, രഞ്ജിത് രംഗരാജു, അനിൽകുമാർ ആർ. എൽ, ശിബി ചക്രവർത്തി, ഷിംന കെ. പി, ദീപാ വാസുദേവൻ,
മനോഹർ എളവർത്തി, ബനമാലിക ചൗധുരി, ദിലീപ് രാജ്, രേഷ്മ ഭരദ്വാജ്,

മായ എസ്, സുഭാഷ് റ്റി. വി, നന്ദ, കൂടൽ ശോഭൻ, ജ്യോതികുമാർ വി,
അനിൽ എ, റോജ എസ്, നളിനി ജമീല, ഡോ.സന്തോഷ്കുമാർ എസ്.
എസ്, എബി സുൽത്താൻ, കോമൾ മംഗള, സുശീല മാധവൻ, സ്മിത
പി. വി, അനൂപ് ജി. നായർ, കിഷോർകുമാർ എം. എസ്, ശ്രീജിത പി. വി,
ഷഫീക് മുഹമ്മദ്, പുഷ്കിൻ പി. റ്റി. എന്നിവർക്കും നന്ദി പറഞ്ഞുകൊ
ള്ളുന്നു. ഇവർ എല്ലാവരും ചിന്തകൊണ്ട് എന്റെ രാത്രികളെ ഉണർ
ത്തിയവരാണ്.
ഇനി, രണ്ട് അദ്ധ്യാപകരാണ്. മാവേലിക്കര ഹൈസ്കൂളിൽ ഒൻപതാം
ക്ളാസ്സിൽ പഠിക്കുമ്പോൾ 'ദൈവമുണ്ടോ' എന്നു ചോദിച്ച് എന്റെ ചിന്ത
ഉണർത്തിവിട്ട ക്ളാസ്സ് ടീച്ചറായ ഉണ്ണികൃഷ്ണപിള്ള, അദ്ദേഹം ഇപ്പോൾ
ജീവിച്ചിരിപ്പുണ്ടോ എന്നറിയില്ല. മറ്റൊരാൾ, ചിന്തയുടെ വിശാലലോകത്തേക്ക് എന്നെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോയ ആലപ്പുഴ എസ്.ഡി. കോളേജിൽ പഠിപ്പിച്ചിരുന്ന മുരളീധരമേനോൻ. ഇവർക്ക് രണ്ടുപേർക്കും എന്റെ
അകമഴിഞ്ഞ നന്ദി. പുസ്തകങ്ങൾ വായിക്കാൻ പ്രേരിപ്പിച്ചവരെ
പ്രത്യേകം സ്മരിക്കേണ്ടതുണ്ട്. വീട്ടിൽ ഒരുക്കിയ ലൈബ്രറിയിലൂടെ
എന്റെ അമ്മയായ രാജമ്മ, നാരായണഗുരുകുലത്തിലെ ലൈബ്രറിയിലൂടെ നിത്യചൈതന്യയതി, സ്വകാര്യ ലൈബ്രറികളിലൂടെ ടി. എൻ.
ജോയി, പി. ഗോവിന്ദപ്പിള്ള, പോൾ സക്കറിയ, വിശ്വവിജ്ഞാനകോശലൈബ്രറിയിലൂടെ ജെ. രഘു എന്നിവരാണവർ.
ഈ പുസ്തകം പ്രസിദ്ധീകരിക്കാൻ മുൻകൈ എടുക്കുന്ന പ്രസാ

ധകരായ ഡിസി ബുക്സിന് നന്ദി പറഞ്ഞുകൊള്ളുന്നു. ഇത് വായിച്ച്
അഭിപ്രായം പറഞ്ഞ് എഡിറ്റ് ചെയ്യാൻ സഹായിച്ച കൂട്ടുകാരായ അജിത, രമ്യ വി. ശേഖർ, പ്രസാദ് അമോർ, ഇ. സേതുമാധവൻ, മുനാസ,്
ആശ ആച്ചി ജോസഫ്, ഷാജി വർഗ്ഗീസ,് സ്മിത പി. വി, അശോക് ഫേബിയാനോ, സുശാന്ത് പി. ജെ, ഉണ്ണി ആർ., പി. കെ രാജീവൻ, മധു
മുട്ടം എന്നിവർക്കും നന്ദി പറയുന്നു.
ഈ പുസ്തകത്തിലൂടെ, മനുഷ്യസമൂഹം ഇതുവരെ ആർജ്ജിച്ച അറിവിലേക്കായി എന്റെ വക സംഭാവന അഞ്ചോ ആറോ ചുനുപ്പുകൾ മാത്രമാണുള്ളത്, ബാക്കിയെല്ലാം സമാഹരിക്കപ്പെട്ടതാണ്, കട
പ്പാടോടെ അവരോടെല്ലാം നന്ദി പറഞ്ഞുകൊള്ളുന്നു.
അവസാനമായി, ഈ ഭൂമിയിൽ ജനിച്ച് ജീവിച്ച് ചിന്തകൾകൊണ്ട് മനുഷ്യജീവിതം സമ്പുഷ്ടമാക്കിയ എല്ലാ മനുഷ്യരോടും ഞാൻ കടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. അവർ പറഞ്ഞതിനെ നിഷേധിക്കുമ്പോൾപോലും
അവരുടെ ചിന്താചുമലിൽ ചവിട്ടിനിന്നാണ് വലിയവായിൽ ഞാൻ ഓരോന്നും വിളിച്ചു പറയുന്നതെന്നെനിക്കറിയാം. അവരുടെ മുന്നിൽ
ആദ്യമായി ഈ വാക്ശരങ്ങൾ വിനയപൂർവ്വം സമർപ്പിച്ചുകൊള്ളുന്നു.
ലോകത്തെ തെറ്റായി ധരിച്ച് അവർ മുന്നോട്ടുവെച്ച ആശയങ്ങൾ ഞാൻ തള്ളിക്കളയുമ്പോഴും അവരിൽ സത്യസന്ധരായവർ ഇന്ന് ജീവി
ച്ചിരിക്കുകയാണെങ്കിൽ എന്നോടൊപ്പം കൈകോർത്തു നിൽക്കുമെന്ന്
എനിക്കുറപ്പുണ്ട്. യഥാർത്ഥത്തിൽ എന്റെ വിമർശനങ്ങൾ അവർക്കെ
തിരെയല്ല, മറിച്ച്, അവർ പറഞ്ഞത് അല്പംപോലും മനസ്സിലാക്കാതെ

അവ കണ്ണുമടച്ച് വിശ്വസിക്കുകയും വിശ്വസിക്കാതിരിക്കുമ്പോൾതന്നെ, മറ്റുള്ളവരെ ചൂഷണംചെയ്ത് ജീവിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന സത്യസന്ധര
ല്ലാത്ത
രാഷ്ട്രീയ,സാമൂഹ്യ,മതാധികാരവിഭാഗങ്ങൾക്കെതിരെയാണ്. ഞാൻ പേരെടുത്തുപറഞ്ഞ് വിമർശിച്ചവർ നിശ്ചയമായും സത്യസ
ന്ധരും അക്കാരണത്താൽ വിമർശനാർഹരുമാണ്. ഉദയം കാണാ
നായി ഉണർത്താൻ ഒഴിച്ചവെള്ളം ആദ്യം അല്പം ഞെട്ടലുണ്ടാക്കുമെ
ങ്കിലും പിന്നീടത് സന്തോഷകരമായി മാറുമെന്നെനിക്കറിയാം.
ഈ പുസ്തകത്തിന് എനിക്ക് പകർപ്പവകാശം ഉണ്ടായിരിക്കുന്ന
തല്ല. ഈ അറിവ് എല്ലാവർക്കും അവകാശപ്പെട്ടതാണ്. ഇതാരാണോ
ആദ്യം പ്രസിദ്ധീകരിക്കുന്നത് അവർക്ക് അഞ്ചുവർഷം പ്രസിദ്ധീകരി
ക്കാനുള്ള അവകാശമുണ്ടായിരിക്കും. അതിനുശേഷം ആർക്കുവേണമെങ്കിലും പ്രസിദ്ധീകരിക്കാം.
എല്ലാറ്റിനുമവസാനം ജനിച്ചു ജീവിക്കാൻ സഹായിച്ച എല്ലാ ചരാചരങ്ങൾക്കും നന്ദി.

മൈത്രേയൻ
ഭൂമി
919447094417
maitreyamaitreyan@gmail.com

ഇല്ലാതിരുന്നിട്ട് ഉണ്ടായതല്ല ഈ പ്രപഞ്ചം.
അത് ഉള്ളതാണ്.
അതിനൊരു തുടക്കമോ അവസാനമോ ഇല്ല.
അതിനൊരു സൃഷ്ടികർത്താവുമില്ല.
നിരന്തരം മാറിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നൊരു പ്രപഞ്ചമാണിത്.
മാറ്റങ്ങളുടെ ഗതിവേഗം വ്യത്യസ്തമാണ്.

അതു മനസ്സിലാക്കാൻ നാം, മനുഷ്യർ
വികസിപ്പിച്ചെടുത്ത രണ്ടു അളവുകോലുകളാണ്
കാലവും ദേശവും.
കാലത്തിലും ദേശത്തിലും നിലനില്ക്കുന്നവയല്ല വസ്തുക്കൾ.
മറിച്ച്, കാലവും ദേശവും
വസ്തുക്കളുടെ മാറ്റങ്ങളെ അളക്കാനുള്ള കോലുകൾമാത്രം.
എല്ലാ തുടക്കങ്ങളും മനുഷ്യനിർമ്മിതങ്ങളാണ്.
മാറിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന പ്രപഞ്ചത്തെ
മനസ്സിലാക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്ന ആർക്കും
തുടക്കം ആവശ്യമാണ്.
അക്കാരണത്താൽ തുടക്കങ്ങളും ഒടുക്കങ്ങളും
മനുഷ്യർക്ക് ഒഴിച്ചുകൂടാൻ കഴിയില്ല.
ആശയവിനിമയം ചെയ്യുന്ന രണ്ടുപേർക്ക്
അത്യാവശ്യമായിത്തീരുന്നു
എല്ലാ തുടക്കങ്ങളും ഒടുക്കങ്ങളും.
എന്നാൽ, പ്രപഞ്ചത്തിൽ അത്തരത്തിലുള്ള
ആരംഭങ്ങളും അവസാനങ്ങളും ഉള്ളതായി
നാം കണക്കാക്കിക്കൂടാ.

മനുഷ്യരറിയാൻ

ജീവിതത്തിന്റെ അർത്ഥം

ജീവിതത്തിന്റെ അർത്ഥമെന്താണ്? പല മഹാന്മാരും പലതരത്തിൽ ഉത്തരം പറഞ്ഞിട്ടുള്ള ഒരു ചോദ്യമാണിത്. നമ്മളവയെ ഒന്നും സ്പർശിക്കുന്നില്ല. അവർ കണ്ട ലോകവും അതിനുള്ളിലെ സൂര്യനും ഭൂമിയും മറ്റു ജീവജാലങ്ങളും എല്ലാം ഇവിടെത്തന്നെയുണ്ടല്ലോ. അതിനാൽ അവർ തന്ന ഉത്തരങ്ങളിലൂടെ നോക്കാതെ ചുറ്റുപാടും ഒന്നു നോക്കാൻ നമുക്കു ശ്രമിക്കാം.

എന്താണൊരു തെങ്ങ് ചെയ്യുന്നത്? എന്താണൊരു പുൽച്ചാടി ചെയ്യുന്നത്? എന്താണ് ഒരു പട്ടി ചെയ്യുന്നത്? ഒരാന, സിംഹം എല്ലാമെന്താണ് ചെയ്യുന്നത്? തന്നെപ്പോലെയുള്ള പതിപ്പുകളെ ഉണ്ടാക്കുക മാത്രമാണ് അവ ചെയ്യുന്നതെന്നു നമുക്കു കാണാം. അങ്ങനെ ഉണ്ടാക്കുന്നതിന് അനുകൂലമായി ചുറ്റുപാടുകളെ ഇണക്കുന്നതാണ് മറ്റെല്ലാ പ്രവർത്തനങ്ങളുമെന്നും കാണാം. ഇതല്ലാതെ മറ്റൊന്നുംതന്നെയല്ല ജീവിതമെന്ന് തിരിച്ചും മറിച്ചും ആലോചിച്ചാൽ അവരിൽ നിന്ന് നമുക്ക് പഠിക്കാനാകും. വീമ്പിളക്കുന്നതരത്തിൽ പലതും നാം പറയുന്നുണ്ടെങ്കിലും മനുഷ്യരിലേക്കുവന്നാലും ഇതു തന്നെയാണ് ചെയ്യുന്നതെന്ന് കാണാൻ കഴിയും. നമ്മളെപ്പോലുള്ള പതിപ്പുകൾ ഉണ്ടാക്കി, ജീവിക്കാൻ സാദ്ധ്യമായ എല്ലായിടത്തും എത്തിച്ചേരുക എന്ന പ്രക്രിയ, മറ്റുള്ള ജീവികളെപ്പോലെ നമ്മളും ചെയ്യുകയാണ്. അന്യഗ്രഹങ്ങളിലേക്കുള്ള നമ്മുടെ യാത്രകൾപോലും ഈ നല്ല ജീവിതസാഹചര്യങ്ങളന്വേഷിച്ചുള്ള ജീവനശ്രമംതന്നെയാണ്. ജീവിത

ത്തിന്റെ അർത്ഥം ജീവിക്കുക മാത്രമാണെന്നും അതാകട്ടെ, നമ്മെപ്പോലെയുള്ള പതിപ്പുകളെ ഉത്പാദിപ്പിച്ച്, അനുകൂലസാഹചര്യത്തിൽ, അല്ലെങ്കിൽ സാഹചര്യം അനുകൂലമാക്കി

ജീവിക്കുക മാത്രമാണെന്നും നമുക്കു മനസ്സിലാക്കാം. അതി

നാൽ ജീവന്റെ അർത്ഥവും ലക്ഷ്യവും ജീവിക്കുക മാത്രമാണ്. അതല്ലാതെ മറ്റൊന്നുമല്ല.
ജീവിക്കാനും ജീവിതസാഹചര്യം അനുകൂലമാക്കാനു
മുള്ള കഴിവുകളിലെ വ്യത്യസ്തതകളെ അടിസ്ഥാനപ്പെടു
ത്തിയാണ് ജീവികളിലെ വ്യത്യാസങ്ങൾ നാം കാണുന്നത്.

അതായത്, സന്ദർഭത്തിനനുസരിച്ച് ഏതുതരത്തിലാണോ ഓരോ ജീവിയും പ്രതികരിക്കുന്നത് അതിനനുസരിച്ചാണ് ജീവികളുടെ സവിശേഷത
രൂപപ്പെടുന്നത്. ഒപ്പം മ്യൂട്ടേഷനെന്ന ഉൾപ്പരിവർത്തനത്താൽ ഉളവാകുന്ന വ്യത്യാസങ്ങളും. ഒരേ ഭൂമിയും ഒരേ സൂര്യനും ഒരേ ചന്ദ്രനും
നക്ഷത്രങ്ങളുമെല്ലാമുള്ള ഈ ലോകത്തിൽ, വ്യത്യസ്തതകളോടെ
ജീവിക്കാനാകുമെന്ന് വൈവിധ്യമാർന്ന ജീവികളുടെ നിലനിൽപ്
നമുക്ക് കാട്ടിത്തരുന്നു.
ജീവിച്ചിരിക്കുന്ന എല്ലാ ജീവികളും ജീവിതത്തിൽ വിജയിച്ചവരാണ്.
വിജയിച്ചതിലെ വ്യത്യാസം മാത്രമേ സത്യത്തിലുള്ളൂ. അതല്ലാതെ ചില
ശരിയായ ജീവിതങ്ങളോ തെറ്റായ ജീവിതങ്ങളോ താഴ്ന്ന ജീവിതങ്ങളോ
ഉന്നത ജീവിതങ്ങളോ ഇല്ല. ജീവിതത്തിന്റെ മുന്നിൽ എല്ലാ ജീവികൾ
ക്കും ഒരേയൊരു അളവുകോൽ മാത്രം. ജീവിച്ച്, പുനരുത്പാദനം നടത്തി
എല്ലായിടത്തും എത്തിച്ചേരുന്നുണ്ടോ എന്നതാണ് ആ അളവുകോൽ.
ഒരു സാഹചര്യത്തിൽ ജീവിക്കാൻ സഹായിച്ച കഴിവുകൾ, മറ്റൊരു
സാഹചര്യത്തിൽ കഴിവുകളല്ല. മറിച്ച്, പ്രാരബ്ധങ്ങളായി മാറുന്നത്

നമുക്കു കാണാൻ കഴിയും. അതിനാൽ ഓരോ ജീവികളുടെയും ജീവി
ക്കാനുള്ള കഴിവുകളെ, കഴിവുകളായി മാത്രം നാം കാണരുത്. കഴിവുകൾ, ബാധ്യതകളായി മാറുന്ന സാഹചര്യമാറ്റമാണ് ഒരു ജീവിവർഗ്ഗ
ത്തിന്റെ തിരോധാനത്തിന് കാരണമാകുന്നത്. പുതിയ സാഹചര്യ ത്തിനനുസരിച്ച് ഈ കഴിവുകളെ ക്രമീകരിക്കാൻ ജീവിക്കു കഴിഞ്ഞില്ലെങ്കിൽ, നാശം മാത്രമാണ് സംഭവിക്കുന്നത്.
ഭൂമിയിൽ ജീവൻ ഉടലെടുത്തതിനുശേഷം ധാരാളം ജീവിവർഗ്ഗ ങ്ങൾ ഉണ്ടാവുകയും ഇല്ലാതാവുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ഇതുവരെ ഭൂമിയിൽ ഉണ്ടായി നിലനിന്ന ഏതാണ്ട് 99% ജീവിവർഗ്ഗങ്ങളും വംശ
നാശം വന്നവയാണ്. എങ്കിലും ജീവനുൽഭവിച്ച്, വൈവിധ്യമാർന്ന ജീവികളിലൂടെ ഇവിടെ ജീവൻ തുടരുന്നതിനാൽ അപ്രത്യക്ഷമായ ജീവികളും ജനിതകരൂപേണ ഒരു തരത്തിലല്ലെങ്കിൽ മറ്റൊരുതര ത്തിൽ ഇവിടെ തുടരുന്നുണ്ടെന്നു നമുക്കു കാണാം. മൺമറഞ്ഞ ജീവി
കളുടെ തുടർച്ചക്കാരാണ് ഇവിടെ വിലസിനിൽക്കുന്ന എല്ലാ ജീവജാലങ്ങളും. അക്കാരണത്താൽ, ഒരു ജീവിവർഗ്ഗമെങ്കിലും തുടരുന്ന ഇടം
ഭൂമിയിലോ മറ്റെവിടെയെങ്കിലുമോ ഉണ്ടെങ്കിൽ, ജീവൻ വിജയിച്ചിരി
ക്കുന്നു എന്നും കാണാം. ജീവന്റെ വശത്തുനിന്നു നോക്കിയാൽ ഏതു
ജീവിവർഗ്ഗത്തിന്റെ വിജയവും ജീവന്റെ വിജയമാണ്. മനുഷ്യന്റെ ജീവിതവിജയം മാത്രമല്ല ജീവന്റെ വിജയം. നാം മറ്റേതൊരു ജീവിയുടേയുമിടയിൽ ഒരു ജീവി മാത്രം - ജീവന്റെ ഒരു പ്രകടിതരൂപം മാത്രം.

എല്ലാവരും ആധുനികർ

നമ്മൾ പലപ്പോഴും പരസ്പരം ചോദിക്കാറുള്ള ഒരു ചോദ്യമാണ് 'മാങ്ങാണ്ടിയിട്ടാൽ തെങ്ങ് കിളിർക്കുമോ?' എന്ന്.
ഉടനെ കിളിർക്കില്ല, അത് നിശ്ചയം. പക്ഷേ, ചക്കരമാവിന്റെ തൈ നട്ടാൽ പുളിച്ചിയുണ്ടാകും എന്ന അനുഭവമുള്ള ധാരാളം ആളുകൾ നമുക്കിടയിലുണ്ട്. ഇത്തരം സംഭവങ്ങൾക്ക് ആകെ ആവശ്യമായിട്ടുള്ളത് പലതരത്തിലുള്ള കൂടിച്ചേരലുകൾക്കും വഴിപിരിയലുകൾക്കും ആവശ്യമായ കാലയളവുമാത്രമാണ്.
ഇങ്ങനെ, ആയിരക്കണക്കിനും ലക്ഷക്കണക്കിനും കോടിക്കണക്കിനും വർഷങ്ങൾകൊണ്ട് പലതവണത്തെ കൂടിച്ചേരലുകളിലൂടെ ബാഹ്യമായും ആന്തരികമായും വ്യതിയാനം സാവധാനം സംഭവിച്ച് മാങ്ങാണ്ടിയിൽനിന്നും തെങ്ങുമാത്രമല്ല പലയിനം മരങ്ങളും ചെടികളും ഉണ്ടാകുമെന്ന് നാം അറിയണം. ഇങ്ങനെ പതുക്കെ കുന്നുകൂടുന്ന മാറ്റങ്ങളിലൂടെയും മ്യൂട്ടേഷനെന്ന് വിളിക്കുന്ന ഉൾപരിവർത്തനത്തിലൂടെയും ഏകകോശജീവികളായി ആരംഭിച്ച് സങ്കീർണ്ണ ഏകകോശജീവികളായും ബഹുകോശജീവികളായും സങ്കീർണ്ണ ബഹുകോശജീവികളായും മാറുമെന്നും അറിയുക. പുല്ലായും പുഴുവായും മാവായും മാനായും ആടായും മാടായും മല്ലിയായും നെല്ലിയായും മുല്ലയായും മുന്തിരിയായും ഓന്തായും പരുന്തായും മനുഷ്യനായും കുരങ്ങായും തീർന്നതെല്ലാം ഈ ഒരൊറ്റ ജീവനാണെന്നറിയുക. വർഷങ്ങളെടുത്തുണ്ടാകുന്ന ഈ മാറ്റത്തെ മനസ്സിലാക്കാൻ പണ്ടുള്ളവർക്ക് കഴിയാതിരുന്നതുകൊണ്ടുള്ള സ്ഥലജലഭ്രമം മാത്രമാണ് മേൽപ്പറഞ്ഞ ചോദ്യങ്ങളെല്ലാം. എന്നാൽ, ഈ മാറ്റങ്ങളെല്ലാം വ്യത്യസ്തമായി ജീവിക്കാൻ ജീവികൾക്ക് കഴിയുമെന്ന് മാത്രമാണ് തെളിയിക്കുന്നത്. അല്ലാതെ മാവിന്റെ ജീവിതം 'ഉന്നതമോ' തെങ്ങിന്റെ ജീവിതം 'അധമമോ' അല്ല. പുഴുവിന്റെ അവസ്ഥ 'തെറ്റോ' പൂമ്പാറ്റയുടെ അവസ്ഥ 'ശരിയോ' അല്ല. ഇത്തരം മൂല്യബോധം മനുഷ്യന്റെമാത്രം സംഭാവനയാണ്.

മനുഷ്യൻ മറ്റേതൊരു ജീവിയെപ്പോലെയും ഈ ഭൂമിയിലുണ്ടായതാണ്. ജീവന്റെ വശത്തുനിന്നു നോക്കിയാൽ കോടിക്കണക്കിനു ജീവികളിൽ ഒന്നുമാത്രം. ജീവിക്കാൻ
24

വളരെ വൈവിധ്യമായ സാദ്ധ്യതകളുണ്ട്. ആ സാദ്ധ്യതകളാണ് അന
ന്തകോടി ജീവികൾക്ക് ഇടമൊരുക്കിയത്; ഇന്നും ഇടം നല്കിക്കൊ
ണ്ടിരിക്കുന്നതും. ജീവികൾ അവരുടേതായ രീതിയിൽ സാഹചര്യ
ങ്ങൾക്കനുസരിച്ച് ഇണങ്ങിയും സാഹചര്യങ്ങളെ ഇണക്കിയും
ജീവിക്കുന്നവയാണ്. ഓരോ ജീവിയും മറ്റൊരു ജീവിയിൽനിന്ന് വ്യത്യസ്തമായിരിക്കുന്നതുപോലെ ഒരു വ്യത്യാസമാണ് മനുഷ്യനുമുള്ളത്.
അല്ലാതെ നാം പരിണാമത്തിന്റെ തലപ്പത്തുള്ളവരല്ല.
നാം കാണുന്ന ജീവികളെല്ലാം -- അതു ചെടിയാകട്ടെ, മരമാകട്ടെ, ബാക്ടീരിയയാകട്ടെ, വിട്ടിലാകട്ടെ, മീനാകട്ടെ, മാനാകട്ടെ, ആനയാകട്ടെ - ആധുനികരായ ജീവികളാണ്. അല്ലാതെ നാം ആധുനികരും
മറ്റെല്ലാവരും പ്രാകൃതരുമല്ല. ജീവനെന്ന മരത്തിലെ ശാഖകളുടെ
തുമ്പാണ് ഓരോ ജീവിവർഗ്ഗവും. ഒരു ശാഖയും സവിശേഷ സ്ഥാനം
വഹിക്കുന്നില്ല. ജീവിച്ചിരിക്കുന്ന എല്ലാ ജീവിയും വിജയിച്ച, വിജയി
ക്കുന്ന ജീവിതം നയിക്കുന്നവരാണ്. ഒരിക്കൽ വിജയിച്ചിരുന്നു എന്ന
കാരണത്താൽ എക്കാലവും വിജയിക്കണമെന്നില്ല. ഒരിക്കൽ വിജയിച്ച
കാരണങ്ങളും കഴിവുകളുംതന്നെ മറ്റൊരു സാഹചര്യത്തിൽ പരാജയകാരണങ്ങളാകാം. അക്കാരണത്താലാണ് കോടിക്കണക്കിനു വർഷം
വിജയികളായവർ പിൽക്കാലത്ത് വംശനാശത്തിനു കീഴ്പെടുന്നത്.
ജീവനും ജീവന്റെ സാഹചര്യവും എന്ന രീതിയിൽ നാം തരംതിരി

ക്കുമ്പോൾത്തന്നെ ഓർത്തുവെക്കേണ്ട മറ്റൊരു സംഗതിയുണ്ട്. അനുകൂലമായ സാഹചര്യത്തിൽ ജീവനുത്ഭവിച്ചുവെങ്കിലും സാഹചര്യം
അനുകൂലമാക്കാനുള്ള കഴിവുകൂടി ജീവനോടൊപ്പം ഉണ്ടായി. മാത്രമല്ല, വൈവിധ്യമാർന്ന പ്രകടിതരൂപങ്ങളിലേക്ക് ജീവൻ വഴിമാറിയപ്പോൾ ഒരു ജീവരൂപം മറ്റൊരു ജീവരൂപത്തിന് സാഹചര്യമായിത്തീ
രുകയും ചെയ്തു. ഇങ്ങനെ മനസ്സിലാക്കുമ്പോൾ അനന്തകോടി
വൈവിധ്യമാർന്ന ജീവരൂപങ്ങളുള്ള ഇന്നത്തെ ഭൂമിയിൽ ഒരു ജീവിവർഗ്ഗത്തിന്റെ സാഹചര്യം ഏറിയപക്ഷവും മറ്റു ജീവിവർഗ്ഗങ്ങൾ തന്നെ
യാണ്. അക്കാരണത്താൽ സാഹചര്യം-ജീവൻ എന്ന ആദ്യകാല വിഭ
ജനം ഇന്ന് അതുപോലെ തുടരാൻ സാദ്ധ്യമല്ല.

സഹകരണം ജീവികളിൽ സഹജം

ജീവിതത്തെപ്പറ്റി ആലോചിച്ച മനുഷ്യർ ചുറ്റുപാടും നോക്കിയപ്പോൾ വളരെ പ്രകടമായി കണ്ട ഒരു കാര്യമാണ് സങ്കീർണ്ണ
ജീവിവർഗ്ഗങ്ങൾ തമ്മിൽ ജീവിക്കാനുള്ള മത്സരം. ഈ മത്സ
രത്തെ മാത്രം ജീവന്റെ പ്രധാനഘടകമായി അവർ കണ്ടു.
പക്ഷേ, ലളിതമായ ഏകകോശ ജീവികളുടെ ലോകത്ത് മത്സ
രത്തെക്കാളേറെ സഹകരണമായിരുന്നു ജീവന്റെ പ്രധാന
ഘടകം. ഈ വസ്തുത തിരിച്ചറിയാൻ കഴിയാതെയാണ് മനു
ഷ്യർ ജീവന്റെ വികാസത്തെ വിലയിരുത്തിയിട്ടുള്ളത്. മത്സ
രത്തെക്കാളേറെ സഹകരണത്തിന്റേതായ ഒരടിസ്ഥാനത്തിലാണ്
ജീവൻ നിലനിന്നു പോകുന്നത്. യഥാർത്ഥത്തിൽ
ബഹുകോശസങ്കീർണ്ണജീവികളെല്ലാംതന്നെ ലളിതമായ ഏകകോശജീവികളുടെ സഹകരണത്തിന്റെ പ്രകടിതരൂപമാണ്. മറ്റൊരു വീക്ഷണകോണിൽനിന്നും നോക്കിയാൽ ഏകകോശജീവികളുടെ ജീവസന്ധാരണത്തിന് അവർ കണ്ടെ
ത്തിയ വാഹനങ്ങളാണ് സങ്കീർണ്ണജീവികളെന്നുപോലും
കാണാൻ കഴിയും. ഉദാഹരണത്തിന്, നമ്മുടെ കുടലിലെ
കോടാനുകോടി ഏകകോശജീവികൾ. നമുക്ക് വയറുകടിയെന്ന രോഗമുണ്ടാകുമ്പോൾ, നമ്മളെ ഉപദ്രവിക്കുന്ന രോഗാണുവിനെ കണ്ടുപിടിച്ച് അവയെ കൊല്ലാൻ മാത്രം സൂക്ഷ്മതയുള്ള ആന്റിബയോട്ടിക്കുകൾ നാം വികസിപ്പിച്ചിട്ടില്ലാ
ത്തതിനാൽ 'കാടടച്ചു വെടിവെയ്ക്കുക'യാണ് പതിവ്.
ഇങ്ങനെ രോഗം മാറ്റാൻ ആന്റിബയോട്ടിക്കുകൾ കഴിക്കു
മ്പോൾ നമ്മൾക്ക് വിശപ്പ് നഷ്ടപ്പെടുന്നത് നമ്മുടെ കുടലിലുള്ള ഈ ഏകകോശജീവികളെല്ലാം നശിച്ചുപോകുന്നതുകൊണ്ടാണ്. ഈ ഏകകോശജീവികൾ നശിച്ചാൽ എന്തു
കൊണ്ട് നമ്മുടെ വിശപ്പ് നമുക്ക് നഷ്ടപ്പെടണം? ഇവിടെയാണ് ഈ സൂക്ഷ്മജീവികളുമായുള്ള നമ്മുടെ 'സ്വന്തം'
വിശപ്പിന്റെ പൊക്കിൾക്കൊടിബന്ധം വെളിവാകുന്നത്. ഓരോ

തവണയും നാം തീരുമാനമെടുത്തിട്ട് തിന്നുകയാണെന്ന്
നാം വിചാരിക്കുമ്പോൾ കുടലിൽനിന്നും മേലോട്ടു
നോക്കിയിരുന്നു നമ്മെക്കൊണ്ട് ഇതെല്ലാം ചെയ്യിക്കുന്ന ഈ
കൊച്ചുകുഞ്ഞന്മാർ ആർത്തുചിരിക്കുന്നുണ്ടാകും.... ഈ
ആഹാര

ങ്ങൾ കഴിച്ചുതന്നെയാണ് അവരിൽ മിക്കവരും കഴിയുന്നത്.
അവർക്ക്
വിശക്കുമ്പോൾ അവർ പുറത്തേക്ക് വിടുന്ന രാസവസ്തുക്കൾ
നമ്മുടെ രക്തത്തിൽ കലർന്ന് തലച്ചോറിലെത്തി നമ്മുടെ
വിശപ്പോ
കൊതിയോ ഒക്കെയായി മാറുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്. നമ്മളുടെ
വിശപ്പും ഇക്കൂട്ടത്തിൽ പരിഹരിക്കപ്പെട്ടുപോകും. ഇവിടെ
നമ്മളുടെ
വിശപ്പ്, അവരുടെ വിശപ്പ് എന്നിങ്ങനെ യഥാർത്ഥത്തിൽ
തരംതിരിക്കാ
നാവാത്തരീതിയിൽ ഇവ കെട്ടുപിണഞ്ഞുകിടക്കുകയാണ്.
മറ്റൊരു പ്രകടമായ ഉദാഹരണം, നാം പേപ്പട്ടിയെന്ന് വിളിക്കുന്ന
പട്ടിയുടെ അവസ്ഥയാണ്. സ്വയം മരിച്ചുകൊണ്ട് മറ്റുള്ളവരെ കടി
ക്കാൻ പട്ടിയെ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നത് അതിനെ ബാധിച്ച
സൂക്ഷ്മജീവികളാണ്. അവർ ഉമിനീരിൽ വന്നിരുന്ന് പട്ടിയുടെ
ഓരോ കടിയിലൂടെ
മറ്റുള്ളവരിലേക്ക് കയറുന്നു. അങ്ങനെ അവർ ജീവിക്കാൻ
പുതിയ
ഇരകളെ കണ്ടെത്തി എല്ലായിടവും എത്തിച്ചേരുന്നു. ബുദ്ധിയെ
ബാധിക്കുന്ന രോഗമായാണ് നാം ഇതിനെ കാണുന്നത്. പക്ഷേ,
ഈ
കുഞ്ഞന്മാർക്ക് നമ്മുടെ ബുദ്ധിയോട് പ്രത്യേകിച്ചൊരു
പ്രേമവുമില്ല,
മറ്റുള്ളവരെ കടിക്കാൻ നമ്മെ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നതിലുപരി. പക്ഷേ,
പട്ടിയിലാണ് ഇതിന്റെ ഉത്തരവാദിത്വം മുഴുവൻ നാം ചാരാറുള്ളത്.
എന്നാൽ

കടിക്കുന്ന പട്ടിയും കടിയേൽക്കുന്ന മറ്റുള്ള ജീവികളും ഒരേപോലെ
ഈ കുഞ്ഞന്മാരുടെ ഇരകളാണ്.
ജീവന്റെ വികാസത്തെ വളരുന്ന ഒരു മരത്തിനോടുപമിച്ചാൽ തായ്
ത്തടി ഈ ഏകകോശ ജീവികളാണെന്നു കാണാൻ കഴിയും. ആ
തായ്ത്തടിയിൽനിന്ന് വിവിധ ശാഖകളായി പൊട്ടിമുളച്ചവ മാത്രമാണ്
ബഹുകോശ ജീവികൾ. ശാഖകൾ ഉണ്ടാവുകയും ഉണങ്ങുകയും
ചെയ്യാറുണ്ട്. അതിലെ ഇലകളും കൊഴിയാറുണ്ട്. പക്ഷേ, തായ്ത്തടി
വലിയ മാറ്റങ്ങളില്ലാതെ വികസിക്കുകതന്നെയാണ്. ശാഖകളുടെ
നഷ്ടം ജീവന്റെ പ്രധാനമേഖലകളെ തൊടുകപോലും ചെയ്യുന്നില്ല.
അതിനാൽ ജീവികളുടെ വംശനാശം വരുന്നെന്നു പറഞ്ഞ് വിലപിക്കുമ്പോൾ നമ്മൾ തായ്ത്തടി കാണാതെ അല്ലെങ്കിൽ വനം കാണാതെ
മരങ്ങൾ മാത്രം കാണുന്ന കാഴ്ചക്കാർ മാത്രമാണ്. ലോകാവസാനം
എന്ന് ആളുകൾ പറയുമ്പോൾ, നമ്മുടെ ചെറിയ ലോകത്തിന്റെ അവസാനം മാത്രമാണ് യഥാർത്ഥത്തിലുണ്ടാകുന്നത്.
ഏതെങ്കിലും തരത്തിൽ വിനീതരായി ബഹുകോശജീവികൾ
നിൽക്കേണ്ടത്, തായ്ത്തടിയായ ഈ ഏകകോശജീവികളുടെ മുന്നിലാണ്. ജീവന്റെ തുടിപ്പ് നിലനിർത്താനുള്ള അവരുടെ കഴിവിനോട്
തുലനം ചെയ്യാനുള്ള എന്തെങ്കിലും കഴിവ് ബഹുകോശജീവികളിൽ
ഉള്ളതായി നമുക്കു കാണുവാൻ കഴിയില്ല. കടലിനടിയിലെ അചിന്ത്യമായ മർദ്ദത്തിലും കടലിനടിയിൽ പൊട്ടിയൊലിക്കുന്ന അഗ്നിപർവ്വത
ത്തിന്റെ ലാവാതുമ്പിലും നാം ജീവവായു എന്നു വിളിക്കുന്ന ഓക്സിജന്റെ അഭാവത്തിലും ഒരിക്കലും മരണമില്ലാതെ ജീവിക്കാനും

സഹകരണം ജീവികളിൽ സഹജം

പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ ഏതു കോണിലേക്കും ഒഴുകിയോ പറന്നോ ഒക്കെ
പോകാനും കഴിവുള്ള ഈ ജീവികളെ അത്ഭുതം കൂറുന്ന കണ്ണുകളോടെയല്ലാതെ നമുക്കു കാണാൻ കഴിയില്ല. ഭൂമിയിൽ പെട്ടെന്ന് ഒരു
പത്ത് ഡിഗ്രി ചൂടുകൂടിയാൽ അതല്ലെങ്കിൽ ഒരു പത്ത് ഡിഗ്രി ചൂടു കുറഞ്ഞാൽ തൊണ്ണൂറു ശതമാനം ബഹുകോശജീവികളും നിമിഷ
ത്തിനുള്ളിൽ അപ്രത്യക്ഷമാകും. അത്രയും സന്ദിഗ്ദ്ധവും അസ്ഥിര
വുമായ ഒരിടുങ്ങിയ ഇടത്തിലാണ് ഈ ബഹുകോശജീവികളുടെ നിലനിൽപ്. അതുകൊണ്ട് ജീവനെപ്പറ്റി പറയുമ്പോൾ തായ്ത്തടിയെ
മറന്ന് നാം ഒന്നും പറയരുത്.

ജീവരൂപങ്ങൾ ഉടലെടുത്തു വന്നിരുന്ന കാലഘട്ടങ്ങളിൽ സഹകരണത്തിന്റേതായ വഴികൾ തേടിയാണ് ബഹുകോശജീവികൾ രൂപപ്പെ
ട്ടുവന്നതെന്ന് മേൽ സൂചിപ്പിച്ചുവല്ലോ. ബഹുകോശജീവികളുടെ ഒരു
കോശംപോലും പലതരം ഏകകോശജീവികളുടെ സഹകരണയജ്ഞ
മാണെന്ന് കാണാം. ഒരു കോശത്തിനുള്ളിൽ അതിന്റെ അവിഭാജ്യഘടകമായിരിക്കുന്ന, അതിന്റെ ഊർജ്ജസ്രോതസായി വർത്തിക്കുന്ന
മൈറ്റോകോൺഡ്രിയായെ നിരീക്ഷിച്ചാൽ അത് ഇന്നും സ്വതന്ത്രമായി
ആ കോശത്തിനുള്ളിൽ കഴിയുകയാണെന്ന് വിലയിരുത്താൻ കഴിയും.
പരസ്പരം സഹായിക്കുന്ന തരത്തിലാണ് കോശത്തിനുള്ളിൽ അത്
കഴിയുന്നത്. സഹകരണത്തിന്റേതായ ഈ പ്രക്രിയ ഒരു രീതിയിലല്ലെ

ങ്കിൽ പല രീതിയിൽ ബഹുകോശജീവിവർഗ്ഗങ്ങളുടെയിടയിലും തുടരുന്നതായി നമുക്കു കാണാം.
തൊഴിൽവിഭജനങ്ങളെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി സംഘജീവികൾ തന്നെയുണ്ട്. തേനീച്ച, ഉറുമ്പ്, ചിതൽ എല്ലാം ഇത്തരത്തിലുള്ള തൊഴിൽ
വിഭജനത്തെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി ഉടലെടുത്ത സംഘജീവികളാണ്.
'എന്റെ കർമ്മമെന്ത്?, ഞാനാര്?' എന്നെല്ലാമുള്ള ഒരു ചോദ്യവും തൊഴിൽവിഭജനം കൃത്യമായി നടത്തിയിട്ടുള്ള ഈ സംഘജീവികളിലെ
വ്യക്തികൾക്ക് ഒരിക്കലും ഉണ്ടാകാറില്ല. സ്വയം ഉപേക്ഷിച്ച് തന്റെ സംഘത്തിനുവേണ്ടി മരിക്കാൻ അവർക്ക് രണ്ടുതവണ ആലോചിക്കേണ്ട ആവശ്യംപോലുമില്ല. രക്തസാക്ഷിയായതിന്റെ പേരിൽ യശഃസ്സ്
ആർജ്ജിക്കുകയോ, പ്രതിമകളോ, മണ്ഡപമോ ഉണ്ടാക്കാൻ ബക്കറ്റ്
പിരിവോ ഉണ്ടാകാറില്ല.... പക്ഷേ, അത്ര കൃത്യമായി തൊഴിൽ വിഭ ജനം നടത്താത്ത, എന്നാൽ സഹകരണത്തിന്റേതായ സാധ്യതകൾ
കണ്ടെത്തിയ ധാരാളം സംഘജീവികൾ നമ്മുടെ മുന്നിലുണ്ട്. ചെന്നായ്ക്കൾ, ആന, മനുഷ്യർ, സിംഹം, കുരങ്ങ് എല്ലാം ഇത്തരത്തിൽ ഉള്ള
വയാണ്.
സംഘജീവികളിലെ സ്വാഭാവികമായ ഒരു മൂല്യമാണ് സഹകരണം. ഇത് മഹത്തുക്കളുടെ 'ഓതലു'കൊണ്ടുണ്ടായതല്ല. സഹകരണത്തിന്റെ
സാധ്യതകൾ പറഞ്ഞാൽ സിംഹവും ചെന്നായുമെല്ലാം തലകുലുക്കും.
പക്ഷേ, കടുവ ചിരിക്കും. കാരണം കടുവയ്ക്ക് ഇര തേടാനോ ശത്രു

ക്കളെ ചെറുക്കാനോ സഹകരണം ആവശ്യമേയില്ല. കടുവ പറയും,
എന്തിനെയെങ്കിലും പിടിച്ചാൽ അത് വല്ലവനും കൊടുക്കേണ്ടിവരില്ലേ,
അതിനേക്കാളും നല്ലത് ഞാൻതന്നെ പിടിക്കുന്നതാണ്. ഈ കടുവയാകട്ടെ സിംഹങ്ങളിൽനിന്നും വേർപിരിഞ്ഞിട്ട് അധികകാലമായിട്ടില്ല,
കാട്ടിലില്ലെങ്കിലും കൂട്ടിലൊന്നിച്ചിട്ടാൽ അവരിന്നും ഇണചേരും. ഉണ്ടാകുന്ന മക്കൾ വന്ധ്യരായിരിക്കുമെന്നുമാത്രം. രണ്ട് ജീവിവർഗ്ഗമായി
അവർ കൃത്യമായി വേർപിരിഞ്ഞിട്ടില്ലായെന്നും എന്നാൽ, രണ്ടായിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയാണെന്നും ഈ സ്വഭാവവൈചിത്ര്യത്തിൽനിന്നും
കാണാം.
സിംഹക്കൂട്ടങ്ങൾ ഓടിച്ചിട്ടു പിടിക്കുന്ന കാട്ടുപോത്തിനെ കൂട്ടത്തിൽ കൈയൂക്കുള്ളവൻ തിന്നതിനു ശേഷമേ, അവൻ പിടിക്കാൻ
കൂടാതിരിക്കുമ്പോൾപോലും മറ്റുള്ളവർക്ക് തിന്നാൻ കിട്ടുകയുള്ളൂ.
ബലത്തിന്റെയും വയസ്സിന്റെയും ഏറ്റക്കുറച്ചിലുകളുടെ കൃത്യമായ തരംതിരിവുകളിലാണ് ഈ തിന്നാനുള്ള യോഗ്യത ലഭിക്കുന്നത്. അല്ലാതെ, പിടിച്ചവരുടെ 'അവകാശമോ, തുല്യനീതിയോ' ഒന്നുംതന്നെ ഈ
വിഭജനത്തിലില്ല. സത്യം പറഞ്ഞാൽ, മനുഷ്യരുടെയിടയിലും ഇതുതന്നെയാണ് തുടർന്നിരുന്നത്. വ്യക്തിയും സംഘവും തമ്മിലുള്ള ഈ
വൈരുദ്ധ്യം മേൽപ്പറഞ്ഞ സങ്കീർണ്ണ സംഘജീവികളിലെല്ലാം പ്രകടമാണ്. അതിനാൽ നീതിപൂർണ്ണമായ ഒരു സമത്വലോകത്തെപ്പറ്റി അവർ
സ്വപ്നം കാണുകയാണെങ്കിൽ, മനുഷ്യരുടെയിടയിൽ എന്നപോലെ
അവരുടെ ഇടയിലും ഞാനാര്? എന്ന 'സംത്രാസ'ങ്ങൾ ഉണ്ടായേനെ;

അല്ലെങ്കിൽ എന്റെ കർമ്മമെന്ത്? എന്ന 'മൂല്യങ്ങളുടെ കുഴമറിച്ചിൽ'
ഉണ്ടായേനെ. ഭഗവാന്മാരോ, പ്രവാചകരോ, പുത്രന്മാരോ അവതരിച്ച്
ഗീത, ഖുർആൻ, ബൈബിൾ എന്നിവ പാടേണ്ടിവന്നേനെ!

ജനനം, മരണം, ലൈംഗികത

'ജനിച്ചതെല്ലാം മരിക്കും.' നമ്മുടെ തത്ത്വജ്ഞാനികളുടെയെല്ലാം ഒരു സ്ഥിരം പല്ലവിയും നമ്മൾ അജ്ഞാനികൾക്കെല്ലാം സുനിശ്ചിതമായ ഒരറിവുമാണിത്. പക്ഷേ, ഏകകോശജീവികളുടെ ലോകത്തേക്കിറങ്ങി ചെന്നാൽ അവരാരും മരിക്കുന്നേയില്ല എന്നു നമുക്കു കാണാൻ കഴിയും. വളരുക, മൂക്കുക,
വിഭജിക്കുക. അത്രമാത്രം. ചാകണമെങ്കിൽ കൊല്ലണം. അല്ലെങ്കിൽ ആഹരിക്കണം. ആന്റിബയോട്ടിക്കുകളൊക്കെ കണ്ടുപിടിച്ച് നമ്മളവരെ കൊല്ലുന്നില്ലെങ്കിൽ അവരാരും ചാകുന്ന പ്രശ്നമേയില്ല. അങ്ങനെ കാലന്റെ വരവിനെ കാത്തിരിക്കുന്ന, അലംഘനീയമെന്ന് നാം വിളിച്ചുപോന്ന ആ മരണത്തെ ഒരിക്കലും കാണാത്ത, അനുഭവിക്കാത്ത കൂട്ട രാണ് ഈ ഏകകോശജീവികൾ.

ഈ മരണമില്ലായ്മയും തുടർച്ചയും ബഹുകോശജീവികളിലെ ചെടികളിൽപോലും നമുക്കു കാണാം. മുറിച്ചു
മുറിച്ചു നട്ട ചെമ്പരത്തികൾ വളരുമ്പോൾ അമ്മച്ചെമ്പരത്തി പിഴുതാൽ മക്കൾച്ചെമ്പരത്തികളൊന്നുംതന്നെ ഉണങ്ങാറില്ല. ജീവൻ നമ്മുടെ മൂക്കിന്റെ തുമ്പത്തു തീരുന്നെന്നും ഉള്ളിലൊളിച്ചിരിക്കുന്നെന്നും എവിടെനിന്നോ വന്ന് അകത്തുകയറി താമസിച്ച് പുറത്തിറങ്ങിപ്പോകുന്നെന്നും ഉടുപ്പുമാറു
ന്നതു പോലെയാണ് ശരീരം എടുക്കുന്നതെന്നും ജ്ഞാനികൾ വിളമ്പാറുണ്ട്. അങ്ങനെ ശരീരത്തിന്റെയുള്ളിൽ, ശരീരത്തെ തൊടാതെ വ്യത്യസ്തമായി നിൽക്കുന്ന ഈ സാങ്ക
ല്പിക ജീവചൈതന്യം, അതായത് അതിരുകളുള്ളതും പരി
മിതപ്പെട്ടതുമായ ചെമ്പരത്തിക്കുള്ളിലെ ഈ ജീവചൈതന്യം എങ്ങനെയാണ് മുറിഞ്ഞ് മുറിഞ്ഞ് കഷണങ്ങളായി മറ്റ് ചെമ്പരത്തികളിൽ കയറിയതെന്ന് ഒന്നാലോചിച്ചാൽ നമ്മൾ

ചിരിച്ചുപോകും. ഇവർ പറയുന്ന തരത്തിലുള്ള 'ഒരു ജീവചൈതന്യം' ഉണ്ടെങ്കിൽ ആദ്യത്തെ ചെമ്പരത്തി പിഴുതാൽ മറ്റുള്ളവ ചത്തുപോവുകതന്നെ വേണം. അപ്പോഴൊന്നും ഇങ്ങനെ സംഭവിക്കുന്നില്ല എന്നു നമുക്കു കാണാനാകും.
സ്വയം വിഭജിച്ച് തുടരുന്നതിനുപകരം തന്നെപ്പോലെയുള്ള പതിപ്പുകളെ ഉൽപാദിപ്പിച്ച് പിൻവാങ്ങുകയെന്ന

പ്രക്രിയയ്ക്കാണ് നാം മരണം എന്നു പറയുന്നത്. സങ്കീർണ്ണമായ ബഹുകോശ ജീവികളായിത്തീരാൻ ജീവൻ തിരഞ്ഞെടുത്ത ഒരു വിദ്യ മാത്ര
മാണ് മരണം. നാം സങ്കീർണ്ണജീവികൾ, സ്വന്തം ജനിതക അറിവുകൾ
മറ്റൊരാളുടെ ജനിതക അറിവുമായി കൂട്ടിച്ചേർത്ത്, പുതിയ ഒരു വ്യക്തിയെ, മിക്കപ്പോഴും മെച്ചപ്പെട്ട ഒരു വ്യക്തിയെ, സൃഷ്ടിക്കുന്ന പ്രക്രിയയ്ക്കാണ് ലൈംഗികത എന്നു പറയുന്നത്.
പരസ്പരപൂരകമായ ലൈംഗികതയും മരണവും ജീവനുണ്ടായി വളരെക്കാലങ്ങൾക്കുശേഷം കണ്ടെത്തിയ സാങ്കേതികവിദ്യകളാണ്.
കുട്ടികളെയുണ്ടാക്കിയ ആർക്കുംതന്നെ മരണത്തെ ഭയപ്പെടേണ്ടതില്ല.
അവർ മരിക്കണമെങ്കിൽ അവരുടെ കുട്ടികൾ കുട്ടികളെ ഉണ്ടാക്കാതിരിക്കണം. ഇതുകൊണ്ടാണ് മക്കളെ കെട്ടിച്ചുവിടാൻ ഇത്രയധികം
ആധി അച്ഛനമ്മമാർക്കുള്ളത്.... ഒരു കുഞ്ഞിക്കാലു കാണാനുള്ള വെപ്രാളവും ഈ മരണത്തെ അതിജീവിക്കാനുള്ള വെമ്പലാണ്.
സ്വയം മൂത്ത് വിഭജിക്കുന്ന വിദ്യയെ ആണ് നാം ക്ലോണിങ് എന്നു പറഞ്ഞ് ഭീതിയോടെ നോക്കുന്നത്. ഈ അടുത്ത കാലത്ത് ശാസ്ത്ര
ജ്ഞർ കണ്ടെത്തിയ വിദ്യയായിട്ടാണ് നാം അതിനെ മനസ്സിലാക്കുന്ന
ത്. എന്നാൽ എല്ലാ ബാക്ടീരിയകൾക്കും അറിയാവുന്ന വിദ്യ മാത്രമാണത്. ഒരുപക്ഷേ, നാം ഏറ്റവും ഇഷ്ടപ്പെടുന്ന

ലൈംഗികവിദ്യക്കു
പകരമുള്ള വിദ്യയാണല്ലോ ഇതെന്നതാവാം ഈ കൂട്ടായ ഭീതിക്കടി
സ്ഥാനം... അല്ലാതെ മറ്റൊരു കാരണവും കാണുന്നില്ല. സദൃശ
ഇരട്ട
കൾ ഉണ്ടാകുന്നത് ഈ ക്ലോണിങ് നിമിത്തമാണ്. പക്ഷേ,
ഏതെങ്കിലും
സദൃശ ഇരട്ടകളെ ആരെങ്കിലും കൗതുകപൂർവ്വമല്ലാതെ
ഭയപ്പാടോടെ
നോക്കുന്നത് കണ്ടിട്ടേയില്ല.
സദൃശരായ ഇരട്ടകൾ സദൃശരായ വ്യക്തികളല്ല. വ്യക്തിത്വ
രൂപീകരണം വളർച്ചയെന്ന പ്രക്രിയയോടൊപ്പം
സാധിതമായിത്തീരുന്ന ഒന്നാണ്.
മനുഷ്യരുടെ കാര്യത്തിൽ അതിന് ചുരുങ്ങിയപക്ഷം ഒരു ഇരുപതു
വർഷമെങ്കിലുമെടുക്കും. സദൃശയിരട്ടകളുടെ രണ്ടു കേന്ദ്രങ്ങൾ
അതാതിന്റെ ചുറ്റുപാടുകളുമായി ഇടപെട്ട് കൊടുക്കൽ
വാങ്ങലുകളിലൂടെ
രൂപപ്പെട്ടുവരുന്ന ഒന്നാണ് വ്യക്തിത്വം. അതിനാൽ ഒരിക്കലും
സദൃശയിരട്ടകൾ സദൃശവ്യക്തിത്വങ്ങളാവുകയേയില്ല. ഒരിക്കലും
ഒരു ഹിറ്റ്
ലറുടെ സ്വഭാവത്തെ ഇത്തരത്തിലുള്ള വിഭജനപ്രക്രിയയിലൂടെ
ആവർ
ത്തിക്കാൻ സാദ്ധ്യമല്ല. ഈ തെറ്റിദ്ധാരണ മുൻപു സൂചിപ്പിച്ച
'ശരീര
ത്തിനുള്ളിൽ ജീവിക്കുന്ന' ജീവനുണ്ടെന്നുള്ള സങ്കല്പത്തിന്റെ
തുടർച്ച
യാണ്. അങ്ങനെയൊരു ജീവൻ ഉണ്ടായിട്ടുമില്ല, തുടരുന്നുമില്ല,
മരി
ക്കുന്നുമില്ല, തേരിലേറി സ്വർഗ്ഗത്തു പോകുന്നുമില്ല.
ആന്തരികമായ
പ്രക്രിയകളെ സൂക്ഷ്മമായി മനസ്സിലാക്കാത്ത കാലത്ത് നാം
കണ്ടെ
ത്തിയ ഒരു സങ്കല്പനം അല്ലെങ്കിൽ പരികല്പന മാത്രമാണ്
ശരീരത്തി

നുള്ളിൽ ജീവിക്കുന്ന ജീവൻ.
ലൈംഗികതയെന്ന സാങ്കേതികവിദ്യ വികസിപ്പിച്ചതിൽ പരിണാമ
പരമായ മുൻകൈ സങ്കീർണ്ണജീവികൾക്ക് ലഭിച്ചിട്ടുണ്ട്. അത്
അനന്ത

മായ വിഭജനമെന്ന ക്ലോണിങ്ങ് കൊണ്ടുണ്ടാകുന്ന ഒരു
ദൗർബ്ബല്യം
മറികടക്കാനായിരുന്നു. ക്ലോണിങ്ങിന് അതിന്റേതായ സവിശേഷ
കഴിവുകളുണ്ട്. അത് ആണും പെണ്ണും ഇല്ലാതെപോയാലും
ജീവൻ
തുടരാൻ കഴിയുമെന്നുള്ളതാണ്. സങ്കീർണ്ണജീവികളിൽപോലും
ഒരിനം
പല്ലിക്ക് ഈ കഴിവുണ്ട്. ഒറ്റപ്പെട്ട ദ്വീപുകളിൽ ഒഴുകിയെത്തുന്ന
തടികളിൽ കയറി ഒരു പെൺപല്ലി എത്തിയാൽ അവൾ
ബൈബിളിലെ
ലോത്തിന്റെ പെൺമക്കളുടെ അവസ്ഥയൊന്നും നേരിടുകയില്ല.
പര
പുരഷന്മാരുടെ അഭാവത്താൽ സ്വപിതാവായ ലോത്തിന് മദ്യം
നൽകി
മയക്കിയാണ് ആ പെൺമക്കൾ അയാളുമായി രമിച്ച്
ഗർഭിണികളായത്. പക്ഷേ, നമ്മുടെ പല്ലിക്ക് ഇത്തരം ഒരു
പ്രശ്നവുമില്ല. അവൾ
മുട്ടയിട്ടു വിരിയിക്കുന്ന കുഞ്ഞുങ്ങൾ എല്ലാം
പെണ്ണുങ്ങളായിരിക്കും
എന്നതൊഴിച്ചാൽ കുട്ടികളുണ്ടാകാതിരിക്കില്ല. വളരെ വേഗം
പല്ലികളുടെ ഒരു പെൺസമൂഹംതന്നെ അവിടെ ഉടലെടുക്കും.
പക്ഷേ,
ഇത്തരം ഒരു മുന്നേറ്റത്തിന് ആന്തരികമായ ഒരു ദൗർബ്ബല്യമുണ്ട്.
ആക്രമിക്കാൻ കഴിവുള്ള ഏതെങ്കിലും ബാക്ടീരിയ
ഇവരിലൊരാളിൽ
കടന്നു കയറി രോഗാവസ്ഥ സൃഷ്ടിച്ചാൽ, എല്ലാവരും ഒരേപോലെ

ആയതിനാൽ അവരൊന്നടങ്കം ആക്രമണത്തിനടിപ്പെട്ട് നാമാവശേഷമാകും. കാരണം, അവയെ ചെറുക്കുവാൻ വ്യത്യസ്തമായ യാതൊരു
ജനിതക പരിരക്ഷയും ഈ പല്ലികൾക്കുണ്ടാവുകയില്ല. ഇത്തരത്തിലുള്ള സമൂലനാശത്തിൽനിന്നുള്ള ഒരു കരകയറലാണ് ലൈംഗികതയിലൂടെ സങ്കീർണ്ണജീവികൾ ആർജ്ജിച്ചെടുത്തത്. അത് ജനിതകമായ
പ്രതിരോധശക്തിയുടെ നേട്ടമായിരുന്നു. രണ്ടു ജീവികൾ ചേർന്നുണ്ടാകുന്ന വ്യക്തികൾ ഒരേസമയം രണ്ടു പേരുടേയും കഴിവുകളുടെ നേട്ട
ങ്ങളോടൊപ്പം ഇതുവരെയില്ലാതിരുന്ന ഒരു സവിശേഷ വ്യക്തികൂടിയാണ്. അതിനാൽ ഒരാളെ കൊല്ലാനുപയോഗിച്ച സൂത്രം പലർക്കുമെതിരെ പ്രയോഗിക്കാൻ കഴിഞ്ഞാലും എല്ലാവരിലും ഏശണമെന്നില്ല;
അല്ല, എല്ലാവരിലും ഏശില്ല. അങ്ങനെ മറ്റുള്ളവർ മരിച്ചാലും രക്ഷപ്പെ
ട്ടുനിൽക്കുന്ന കുറെപ്പേർ ഉണ്ടായിരിക്കും. സ്വയം പ്രതിരോധിക്കാൻ
ശക്തിയുള്ളവരുടെ കുട്ടികളായിരിക്കും പിന്നീട് നിലനിൽക്കുന്നത്.
ഇങ്ങനെ ചെറുത്തുനിന്നു വിജയിച്ചവരുടെ മക്കളാണ് ലോകത്തുള്ള
സങ്കീർണ്ണജീവികൾ എല്ലാംതന്നെ. ഇത്തരത്തിലുള്ള ചെറുത്തു നിൽപ്പുകളുടെ കഥയാണ് സങ്കീർണ്ണജീവികളുടെ ജീവിതം. ഇതാണ് ലൈംഗികതയുടെ കണ്ടെത്തലിന്റെ യഥാർത്ഥ പ്രയോജനം. അല്ലാതെ സുഖം
ഉണ്ടാക്കാനുള്ള ഒരു പ്രക്രിയയല്ല ലൈംഗികത, മനുഷ്യർ അങ്ങനെ
തെറ്റിദ്ധരിച്ച് പല പല സിദ്ധാന്തങ്ങൾ മെനഞ്ഞാലും. രസമുള്ള പ്രവൃ
ത്തിയായിരുന്നാൽ ലൈംഗികബന്ധങ്ങളിൽ ജീവികൾ ഏർപ്പെട്ട്
നിലനിൽപ്പ് ഉറപ്പാക്കുമെന്ന ജീവന്റെ തിരിച്ചറിവുമാത്രമാണ് ലൈംഗികതയിലെ സുഖം.

ജീവന്റെ ഉത്ഭവം

ജീവന്റെ ഉത്ഭവം
വിശദീകരിക്കാനാവാത്ത ഒരു അത്ഭുതപ്രതിഭാസം എന്ന നിലയിലാണ് ജീവന്റെ ഉത്പത്തിയെ വർഷങ്ങളോളം ശാസ്ത്രജ്ഞരടക്കമുള്ള മനുഷ്യർ വ്യവഹരിച്ചു പോന്നിരുന്നത്. പക്ഷേ, ഇന്ന് ആധുനികശാസ്ത്ര നിഗമനങ്ങളും കണ്ടെത്തലുകളും ഈ അത്ഭുതപ്രതിഭാസത്തിന്റെ സാദ്ധ്യതകളെ ക്രമപ്രകാരം ഓരോന്നായി പുറത്തു കൊണ്ടുവന്നിട്ടുണ്ട്. യാദൃച്ഛികമായി അല്ലെങ്കിൽ നൈസർഗ്ഗികമായി ജീവൻ എങ്ങനെയുണ്ടായിയെന്ന് ഇന്ന് ഏറക്കുറെ സുനിശ്ചിതമായി പറയാവുന്നതാണ്.
വലിയ ഒരു കീറാമുട്ടിയായി ശാസ്ത്രത്തിന്റെ മുന്നിൽ ഉയർന്നു നിന്നിരുന്ന ആദ്യകോശത്തിന്റെ രൂപീകരണം മനസ്സിലാക്കാൻ വളരെ പാടായിരുന്നു. നമുക്കറിയാവുന്ന കോശങ്ങളുടെ രൂപീകരണംതന്നെ വളരെ സങ്കീർണ്ണമാണ്. ജീവൻ ഒരു കോശത്തിൽനിന്നാണ് ഉത്ഭവിച്ചതെന്ന് പറയുകയാണെങ്കിൽ ആ കോശത്തിന്റെതന്നെ ആന്തരികഘടന നാം അത്ഭുതം കൂറത്തക്കവണ്ണം സങ്കീർണ്ണമാണ്. അതിനാൽ ആദ്യകോശരൂപീകരണത്തെ വിശദീകരിക്കാനാവാതെ ജീവന്റെ പരിണാമത്തെ മനസ്സിലാക്കാനാവില്ല.
പൗരാണികഭൂമിയിലെ രാസക്കടലിൽ ജീവൻ രൂപംകൊണ്ടതായിട്ടായിരുന്നു ആദ്യ ശാസ്ത്രീയ നിഗമനങ്ങൾ. ജീവനാവശ്യമുള്ള ജൈവാമ്ലത്തിന്റെ സംയോജനങ്ങൾ നടക്കുന്നതിന്റെ സാദ്ധ്യതകളെല്ലാം നാം മനസ്സിലാക്കിയിട്ടും ആദ്യകോശരൂപീകരണത്തെപ്പറ്റി, അതായത്, അതിന്റെ സ്വാഭാവിക അല്ലെങ്കിൽ നൈസർഗ്ഗിക രൂപീകരണത്തെപ്പറ്റി വ്യക്തതകൾ നമുക്ക് ഉണ്ടായിരുന്നില്ല.
ഒരു കോശത്തിന്റെ ഉള്ളിലെ സാന്ദ്രത നിലനിർത്താൻ നാം ആദ്യം സൂചിപ്പിച്ച രാസക്കടലിൽ അസാദ്ധ്യമായിരുന്നു.

അകവും പുറവും ഉള്ള ഇത്തരം ഒരു കോശം സ്വാഭാവികമായി എങ്ങനെ സംഭവിക്കുന്നു എന്ന് മനസ്സിലാക്കാൻ വിഷമമാണ്. കടലിനടിയിൽ ഭൂമിക്കുള്ളിൽനിന്ന് പുറത്തേക്കു
തള്ളി വരുന്ന മാഗ്മ അതായത് അഗ്നിപർവ്വതത്തിന്റെ ഉള്ളിൽ
നിന്ന് പുറത്തേക്കു വരുമ്പോൾ ലാവ എന്നു നാം വിളിക്കുന്ന
34

ഈ മാഗ്മ വെള്ളവുമായി കലരുന്ന നിമിഷം പെട്ടെന്ന് ചൂടു കുറഞ്ഞ്
അതിസൂക്ഷ്മമമായ സുഷിരങ്ങളുള്ള പാറക്കെട്ടുകളായി മാറുകയാണ്
പതിവ്. തൂണുകൾപോലെ ഉയർന്നു നില്ക്കുന്ന ഈ പാറക്കെട്ടുകൾ
കണ്ടാൽ കടലിനടിയിൽ ഒരു നഗരം നില്ക്കുകയാണെന്ന് തോന്നും.
യഥാർത്ഥത്തിൽ ജീവന്റെ ഉത്പത്തിയെപറ്റി സസൂക്ഷ്മം പഠിച്ച ഒരു
ശാസ്ത്രജ്ഞൻ ഇത്തരം തൂണുകളുടെ രൂപീകരണത്തെപ്പറ്റി നേരത്തേതന്നെ പ്രവചിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നു.
സ്വാഭാവികകോശങ്ങൾക്ക് സാദ്ധ്യതയുള്ള ഈ തൂണുകളിലെ
സുഷിരങ്ങളിലായിരിക്കും ജൈവാമ്ലത്തിന്റെ സംയോജനം സാദ്ധ്യമാകുന്നതെന്ന് അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു. കടലിനടിയിൽ ആഴത്തിൽ സംഭവി
ക്കുന്ന ഈ പ്രക്രിയ കാണാനോ മനസ്സിലാക്കാനോ നമുക്ക് മുൻപ്
കഴിയുമായിരുന്നില്ല. അതിഭീകരമായ മർദ്ദത്തെ അതിജീവിക്കാൻ കഴിയുന്ന അന്തർവാഹിനികൾ രൂപപ്പെടുത്തിയതിനുശേഷം മാത്ര
മാണ് ഈ പ്രവചനം ഒരു യാഥാർത്ഥ്യമാണോ എന്ന് നമുക്ക് പരിശോ
ധിക്കാൻ കഴിഞ്ഞത്.
ജീവന്റെ ഉത്ഭവത്തെപ്പറ്റി പണ്ടു നാം എത്തിച്ചേർന്ന നിഗമനങ്ങൾക്ക്

വിപരീതമായി, സൂര്യപ്രകാശമില്ലാത്ത, പ്രാണവായുവില്ലാത്ത ഇടത്തിലാണ് ജീവന്റെ ഉത്ഭവം സംഭവിക്കാൻ സാദ്ധ്യതയെന്ന് അതിശയകരമായി ഇന്നു നാം മനസ്സിലാക്കുന്നു. ജീവനുള്ളതെന്നും ജീവനില്ലാത്ത
തെന്നും നാം ആദ്യകാലത്ത് തരംതിരിച്ച രീതിയിലല്ല ഇന്ന് ജീവനെ മനസ്സിലാക്കുന്നത്. വളരെയധികം പരിണമിച്ചു രൂപപ്പെട്ട ജീവനെയായിരുന്നു നാം ആദിജീവനെന്നോ ആദികോശമെന്നോ വിളിച്ചു പോന്നിരു
ന്നത്. നമുക്കറിയാവുന്ന കടലിൽ, അകവും പുറവും ഉള്ള ഒരു കോശം
സാദ്ധ്യമല്ല എന്ന കാര്യം, ജീവന്റെ ഉത്ഭവാന്വേഷണത്തിന്റെ മുന്നിലെ
കീറാമുട്ടിയായി നിലനിന്നിരുന്ന കാര്യം നാം സൂചിപ്പിച്ചുവല്ലോ. സൂര്യ
നില്ലെങ്കിൽ ജീവനില്ല എന്നും നാം വിശ്വസിച്ചു പോന്നിരുന്നു. പ്രാണവായുവില്ലെങ്കിൽ അതായത് ഓക്സിജനില്ലെങ്കിൽ ജീവൻ ഇല്ല എന്നും
നാം വിശ്വസിച്ചു പോന്നിരുന്നു. സത്യത്തിൽ ഈ വിശ്വാസങ്ങളായിരുന്നു നമ്മുടെ അന്വേഷണത്തെ തടസ്സപ്പെടുത്തികൊണ്ടിരുന്നത്.
പ്രാണവായു എന്ന് നാം വിളിക്കുന്ന ഓക്സിജൻപോലും ജീവനു
ണ്ടായി ദീർഘകാലം കഴിഞ്ഞ് ആദ്യകാല ഏകകോശജീവികളുടെ
സംഭാവനയായിട്ടാണ് ഭൂമിയിൽ ഇത്രകണ്ടുണ്ടായത്.
ജീവന് ആവശ്യമായ ജൈവാമ്ലത്തിന്റെ രൂപീകരണത്തെക്കുറി
ച്ചുള്ള നമ്മുടെ അന്വേഷണം ഇന്ന് ഭൂമിക്കു പുറത്തേക്ക് നീണ്ടി
ട്ടുണ്ട്. ജീവനുണ്ടായത് എങ്ങനെയെന്ന ചോദ്യത്തിന് ഭൂമിയെന്ന കുട
ത്തിൽമാത്രം തപ്പിയാൽ പോരായെന്ന് നാം മനസ്സിലാക്കിക്കഴിഞ്ഞു.
ഭൂമി പ്രപഞ്ചത്തിലെ മറ്റ് എല്ലാ ഗ്രഹങ്ങളിൽനിന്നും തീർത്തും വിഭിന്ന
മാണെന്ന നമ്മുടെ ധാരണകൊണ്ടാണ് ജീവന്റെ എല്ലാ ഘടകങ്ങളെയും

അതിന്റെ രൂപീകരണ സാദ്ധ്യതകളെയും ഭൂമിയിൽ മാത്രം നാം

അന്വേഷിച്ചു വന്നിരുന്നത്. എന്നാൽ ജീവന്റെ രൂപീകരണത്തിനാവ
ശ്യമായ പല ഘടകങ്ങളും ഭൂമിതന്നെ രൂപപ്പെടുന്നതിന് എത്രയോ
മുൻപ് മറ്റ് നക്ഷത്രങ്ങളുടെ അഗാധഗർഭഗൃഹങ്ങളിലാണ് രൂപംകൊ
ണ്ടത്. ഉദാഹരണത്തിന് നമ്മുടെ എല്ലുകൾ രൂപപ്പെടാനുള്ള കാർബൺ
ആറ്റങ്ങൾ സൂര്യനെക്കാൾ പതിൻമടങ്ങ് വലിപ്പമുള്ള നക്ഷത്രങ്ങൾ
ക്കുള്ളിൽ രൂപപ്പെട്ട് അവ പൊട്ടിത്തെറിച്ച് നാലുപാടും പരക്കണം. പ്രപഞ്ചായുസ്സിന്റെ ദൈർഘ്യത്തിൽ, ഇത്തരത്തിലുള്ള മൂന്നു തവണത്തെ രൂപപ്പെടലിനും പൊട്ടിത്തെറിക്കും ശേഷമാണ് നമ്മുടെ
സൂര്യനും ഭൂമിയുമെല്ലാം രൂപംകൊള്ളാൻ ആരംഭിച്ചതുതന്നെ. അതി
നാൽ ജീവന്റെ രൂപീകരണത്തിലെ എല്ലാ ഉത്തരങ്ങളും ഭൂമിയിൽതന്നെ
നാം കണ്ടെത്താൻ ശ്രമിക്കരുത്. ജൈവാമ്ലങ്ങളുടെ സംഭാവനയിൽ
ഉൽക്കകളുടെ പങ്ക് വെളിപ്പെട്ടു വരുന്നതേയുള്ളൂ. ഭൂമിയുടെ യഥാർത്ഥ
സംഭാവന ഒരുപക്ഷേ, ജീവന്റെ ഉത്ഭവത്തിന്റെ ഇടമായിരിക്കണമെ
ന്നില്ല, മറിച്ച് അതിന്റെ വൈവിധ്യമാർന്ന വിസ്ഫോടനയിടം എന്ന രീതി
യിലായിരിക്കാം.

തന്മാത്രാജീവശാസ്ത്രത്തിലെ അറിവുകൾ ഓരോന്നായി പുറത്തുവന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഈ കാലഘട്ടത്തിൽ, പരീക്ഷണശാലകളിൽ

ആദ്യമായി ജീവന്റെ തുടിപ്പുകൾ നാം നിർമ്മിച്ച ഈ കാലഘട്ടത്തിൽ,
ജീവന്റെ ഉൾത്തുടിപ്പുകളെപ്പറ്റി നമുക്കിന്ന് നല്ല ധാരണ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്.
ഈ ധാരണയ്ക്കനുസൃതമായിട്ടാണ് കടലിനടിയിലെ തൂണുകൾക്കു
ള്ളിലെ സൂക്ഷ്മസുഷിരങ്ങളിൽ ജീവന്റെ തുടിപ്പുകൾ നാം കണ്ടെത്തിയിരിക്കുന്നത്. പക്ഷേ, ഈ ഉത്തരങ്ങളെല്ലാംതന്നെ ജീവനെപ്പറ്റിയുള്ള
നമ്മുടെ മുൻധാരണകളെല്ലാം തിരുത്തിക്കുറിച്ചുകൊണ്ടാണ് നില നിൽക്കുന്നത്.
ജീവൻ അസാദ്ധ്യമായ ചന്ദ്രനിലും ചൊവ്വയിലുമെല്ലാം വേണമെ
ങ്കിൽ ജീവൻ സാദ്ധ്യമാണ് എന്ന പുത്തൻ അറിവിലാണ് ഇന്നു നാം എത്തിനിൽക്കുന്നത്. ജീവൻ, ജീവനില്ലാത്തത് എന്ന തരംതിരിവും ഈ
സൂക്ഷ്മലോകത്തിൽ നാം കരുതിയിരുന്നതുപോലെ അത്ര വിച്ഛേദമുള്ള ഒന്നായി ഇന്നു നാം കരുതുന്നില്ല. ജീവനെ ഒരു പ്രക്രിയയായി
മനസ്സിലാക്കുന്ന നമുക്ക,് നാം ഇടുന്ന തുടക്കങ്ങളാണ് ജീവന്റെ തുട
ക്കം, അല്ലാതെ 'അതുതന്നെയാണ് തുടക്കം' എന്ന വാശിയൊന്നും സാദ്ധ്യമല്ല. നമുക്ക് വ്യവഹരിക്കാൻ 'തുടക്കങ്ങൾ' ആവശ്യമായതുകൊണ്ടാണ് അത് ഒഴിച്ചുകൂടാനാവാത്തത് എന്നും നാം കണ്ടുകഴി
ഞ്ഞല്ലോ. അതിനാൽ ജീവന്റെ തുടക്കത്തെപ്പറ്റിയും നാം വരച്ച വരയാണ് അതിരായിതീർന്നതെന്ന് മനസ്സിലാക്കണം.
ജീവന്റെ ഉത്ഭവത്തെ, രസതന്ത്രത്തിന്റെ വശത്തുകൂടെ നോക്കി
ക്കാണുക മാത്രമാണ് നാം ഇതുവരെ ചെയ്തത്. എന്നാൽ അതിന്റെ
ഏറ്റവും പ്രക്രടനപരമായ അനുഭവപരതയുടെ വശത്തുനിന്നു നോക്കികാണാനുള്ള ശ്രമത്തിലാണ് ആദ്യകാല തത്ത്വചിന്തകൾ എല്ലാം ഇടപെട്ടത്. അതുകൊണ്ടാണ് ബോധത്തിൽനിന്നാണ് ഈ പ്രപഞ്ചം

ഉയിർക്കൊണ്ടതെന്ന കണ്ടെത്തലിൽ അവരെല്ലാം എത്തിച്ചേർന്നത്.
അത് സ്വാഭാവികവുമായിരുന്നു. പരിണാമപരമായ ഉൾക്കാഴ്ചയിലൂടെ
പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ അവിച്ഛിന്നമായ ഏകതയിലെങ്ങനെയാണ് ജീവന്റെ
തുടിപ്പ് ആദ്യത്തെ അനുഭവപരമായ ഒരു വിച്ഛേദമുണ്ടാക്കിയതെന്ന്
നോക്കിക്കാണുക നല്ല രസമുള്ള ഒരു സംഗതിയാണ്, അത് ഭൂമിയിലായാലും പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ മറ്റേതുകോണിലായാലും. 'ഞാനുണ്ട്/മറ്റൊ
ന്നുണ്ട്' എന്ന അനുഭവത്തെയാണ് നാം ജീവനെന്ന് വിളിക്കുന്നത്.
ഇത്തരമൊരനുഭവത്തിന്റെ ആരംഭത്തെയാണ് ജീവന്റെ ആരംഭമായി
നമുക്ക് കണക്കാക്കാനാവുന്നത്. മറ്റൊന്നുണ്ട് എന്ന ജീവന്റെ അനു
ഭവം ഏത് ഇന്ദ്രിയത്തിലൂടെയാണ് ജീവൻ ആദ്യമായി അനുഭവിച്ചതെന്ന്
നോക്കിയാൽ ഈ അനുഭവം 'തൊട്ടടുത്ത്' മറ്റൊന്നുണ്ട് എന്ന അനു
ഭവമാകാനെ തരമുള്ളൂ. അതായത് 'സ്പർശ'മെന്ന ഇന്ദ്രിയാനുഭവമാണ്
ആദ്യമായി ഉണ്ടായതെന്ന് നമുക്ക് അനുമാനിക്കാനാവും. പക്ഷേ, ഉണ്മ
നിലനിൽപ്പിൽനിന്നും തുടർച്ചയിൽനിന്നും ഭിന്നമായി നിലനിന്നിട്ടില്ല
എന്നതുകൊണ്ട് സ്പർശമെന്ന ഇന്ദ്രിയത്തിനൊപ്പം രുചിയെന്ന ഇന്ദ്രിയാനുഭവം ഉണ്ടായേ മതിയാവൂ. അതിനാൽ ആദ്യത്തെ ജീവാനുഭവം
ഈ രണ്ടിന്ദ്രിയത്തിന്റെ സമ്മിശ്രാനുഭവമായിരിക്കും/ ആയിരിക്കണം.

ഏകകോശജീവികൾക്ക് മേൽപ്പറഞ്ഞ രണ്ട് ഇന്ദ്രിയങ്ങൾ മാത്രമാണു
ള്ളത്. രണ്ടും 'തൊട്ടടുത്ത' അനുഭവമാണ് നൽകുന്നതെന്നും നമ്മൾക്ക്
കാണുവാൻ കഴിയും. 'മറ്റൊന്നുണ്ട്' എന്ന് സ്പർശനേന്ദ്രിയം അനുഭ
വപ്പെടുത്തുമ്പോൾ അത് നമ്മുടെ നിലനിൽപ്പിന് 'നല്ല'താണോ 'തീയ'
താണോ എന്ന് 'തിരിച്ചറിയുന്ന'തിന് സഹായിക്കുന്നതാണ് രുചിയെന്ന
ഇന്ദ്രിയം. ഈ രണ്ട് ഇന്ദ്രിയങ്ങളുടെ പ്രവർത്തനം മാത്രമാണ് ജീവന്റെ
നിലനിൽപ്പിലെ ഭൂരിഭാഗം കാലത്തും ഉണ്ടായിരുന്നതെന്നും നമ്മൾക്ക്
കാണാൻ കഴിയും. ഈ രണ്ട് ഇന്ദ്രിയങ്ങളും പിൽക്കാലത്ത് രൂപപ്പെട്ട
ഇന്ദ്രിയങ്ങളും തൊലിയുടെ സൂക്ഷ്മ രൂപഭേദങ്ങൾതന്നെയാണ്
എന്നത് യാദൃച്ഛികമല്ല. ഒരു കോശത്തിൽനിന്നും ജീവനാരംഭിച്ചതിന്റെ
ഏറ്റവും നല്ല തെളിവാണിത്. കണ്ണായാലും ചെവിയായലും
മൂക്കായാലും തൊലിയുടെ സൂക്ഷ്മമായ ഭിന്ന രൂപങ്ങൾതന്നെയാണ്.
ഏകദേശം ഒരു മുന്നൂറു കോടി വർഷക്കാലം 'അതിജീവന'സമരമി
ല്ലാതെ കാലം കടന്നുപോയതായിട്ടാണ് കാണുന്നത്. സങ്കീർണ്ണബഹുകോശജീവികളുടെ
ആവിർഭാവത്തിനുശേഷമാണ് അതിജീവനത്തി
നായ സമരമാരംഭിക്കുന്നതും 'ഇര'യും 'ആഹാരി'യും എന്ന ദ്വന്ദ്വത്തിന്
തുടക്കം കുറിക്കുന്നതും. അതിനുശേഷമാണ് അടുത്ത മൂന്ന് ഇന്ദ്രിയ
ങ്ങളുടെ ആവിർഭാവം. ആദ്യ രണ്ട് ഇന്ദ്രിയങ്ങൾ മാത്രമുണ്ടായിരുന്ന

ജീവികൾ ഇന്നും തുടരുന്നുണ്ടെങ്കിലും അവ ആഹാരികളെ ചെറുക്കു
ന്നതിന് പിൽക്കാലത്ത് രൂപപ്പെട്ട ഇന്ദ്രിയങ്ങൾ സ്വായത്തമാക്കുന്നതുവഴിയല്ല അത് സാധിച്ചെടുത്തത്. രാസപരമായ പ്രതിരോധങ്ങൾ രൂപ
പ്പെടുത്തി അരുചി, ദുർഗ്ഗന്ധം, വിഷം, മുള്ള് എന്നിവ തങ്ങളുടെ ശരീര

ഭാഗങ്ങളിൽ നിറച്ചാണ് ചെറുത്തു നിൽപ്പാരംഭിച്ചത്. സങ്കീർണ്ണജീവികളിൽ ഭൂരിപക്ഷവും ഒരേസമയം ഇരയും ആഹാരിയുമാണ്. ജീവിതമരത്തിന്റെ വിവിധ ശാഖകളുടെ തുമ്പായി വർത്തിക്കുന്ന ചുരുക്കം ചിലർ
ഓരോ കാലത്തുമുണ്ടായിരിക്കും. അവർ അക്കാലങ്ങളിൽ ഭക്ഷണശൃംഖലയുടെ തലപ്പത്തായിരിക്കും സ്ഥിതിചെയ്യുന്നത്. അവർ മാത്രമായിരിക്കും താരതമ്യേന ഭയമില്ലാത്ത 'സ്വാതന്ത്ര്യ'മനുഭവിക്കുന്നത്.
പിൽക്കാലത്ത് രൂപപ്പെട്ട മൂന്ന് ഇന്ദ്രിയങ്ങളും ഇരയുടെയോ ആഹാരി
യുടെയോ വരവ് എത്രനേരത്തേ തിരിച്ചറിയുന്നതിനായി രൂപപ്പെട്ട താണ്. ആദ്യത്തെ രണ്ട് ഇന്ദ്രിയങ്ങളും തൊട്ടടുത്ത വിശേഷമറിയാൻ
പരമാവധി ഉപയോഗപ്പെടുമ്പോൾ പുത്തൻ ഇന്ദ്രിയങ്ങൾ 'അകല' ങ്ങളെ കീഴടക്കുന്നു. അങ്ങനെ, രൂപപ്പെട്ട അഞ്ചിന്ദ്രിയങ്ങളും മാറ്റത്തെ
'ദേശ'മെന്ന മാനംകൊണ്ട് അളക്കുന്ന കോലുകളാണ്.

പ്രപഞ്ചത്തിന് തുടക്കമുണ്ടോ?

പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ തുടക്കമന്വേഷിച്ചോടുക ഒരു പഴയകാല വിനോദമാണ്. തത്ത്വചിന്തകന്മാരും ജ്ഞാനികളും ശാസ്ത്ര ജ്ഞരുമെല്ലാം ഈ പ്രപഞ്ചം എങ്ങനെയുണ്ടായി, എവിടെ നിന്നു തുടങ്ങി എന്നെല്ലാം ആലോചിച്ച് 'കണ്ടെത്തി' വിഷമി ക്കാറുണ്ട്. കാരണം ഏതു തുടക്കവും 'അതിനു മുൻപെന്ത്?' എന്ന ചോദ്യം അവശേഷിപ്പിച്ചുകൊണ്ടേ നിൽക്കുകയുള്ളൂ. പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ തുടക്കമന്വേഷിച്ചുള്ള ഈ മനുഷ്യപ്പാച്ചിൽ മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിന്റെ ഒരു മാറാരോഗമായി നാം മനസ്സിലാ ക്കിയാൽ കാര്യങ്ങൾ എളുപ്പമായി. ഇതിനൊരു ചികിത്സയേയുള്ളൂ, അത് പ്രപഞ്ചത്തിനു തുടക്കമില്ല, അതുണ്ടായിട്ടില്ല,
അവസാനിക്കുന്നില്ല, മറിച്ച് അത് ഉള്ളതാണ്, അക്കാരണ ത്താൽ അതുണ്ടാവുകയോ ഇല്ലാതാവുകയോ ചെയ്യില്ല എന്ന് മനസ്സിലാക്കുക എന്നതാണ്. ഇത് മനുഷ്യർക്ക് 'മനസ്സിലാക്കാൻ' കഴിയുമോ എന്ന് സംശയമാണ്. കാരണം മനുഷ്യർക്ക് തുടക്കം അത്യാവശ്യമാണ്.
പ്രപഞ്ചത്തിലെ എല്ലാ തുടക്കങ്ങളും ഒടുക്കങ്ങളും മനു ഷ്യമനസ്സിലാക്കലിന്റെ തുടക്കങ്ങളും ഒടുക്കങ്ങളും മാത്രമാണ്. പ്രപഞ്ചം ഉള്ളതാണ്, ഉള്ളതായ പ്രപഞ്ചമാകട്ടെ നിരന്ത രമാറ്റത്തിനു വിധേയവുമാണ്. നിരന്തരമാറ്റങ്ങളെ മനസ്സിലാ ക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്ന മനുഷ്യർക്ക് തുടക്കങ്ങളും ഒടുക്കങ്ങളും ആവശ്യമാണ്; അത്രമാത്രം. അല്ലാതെ പ്രപഞ്ചത്തിൽ ഒരി ക്കലും ഒരു തുടക്കവും ഉണ്ടായിട്ടില്ല.
ഇങ്ങനെ പറയുമ്പോൾ നാം 'ബിഗ് ബാങ്' എന്നു വിളി ക്കുന്ന പൊട്ടിത്തെറി നടന്നിട്ടില്ലെന്ന് പറയുകയല്ല. എല്ലാ ബഹിരാകാശ നിരീക്ഷണങ്ങളും ഇത്തരമൊരു പൊട്ടിത്തെ റിയുടെ അനിവാര്യത വിളിച്ചോതുന്നുണ്ട്. പക്ഷേ, അതാണ് തുടക്കമെന്ന് പറയുന്നതു മാത്രമാണ് ഇവിടെ ചോദ്യം ചെയ്യ പ്പെടുന്നത്. ഈ തുടക്കം സമതുലനമായ ഒരു അവസ്ഥയിൽ

നിന്നാണാരംഭിച്ചത് എന്നാണ് അനുമാനിക്കുന്നത്. സമതുല്യമായ ഒരവസ്ഥയാണ് പൊട്ടിത്തെറിച്ചതെങ്കിൽ പ്രപഞ്ചം ഒരേ
പോലെ വീർക്കുകയല്ലാതെ വിച്ഛേദംവന്ന് അതിൽനിന്ന് നാം
കാണുന്ന ഈ നക്ഷത്രപടലങ്ങളൊന്നും ഉരുത്തിരിഞ്ഞു

വരില്ലായിരുന്നു. നക്ഷത്രങ്ങളും ഗാലക്സികളും ഇവിടെയുള്ള സ്ഥിതി
യ്ക്ക് ലീനമായിരുന്ന അസംതുലിതാവസ്ഥയായിരുന്നു അതെന്ന് അനുമാനിക്കണം. ഇത് ഈ പൊട്ടിത്തെറിക്ക് മുൻപെന്ത് എന്ന ചോദ്യം അവ
ശേഷിപ്പിക്കും. അസംതുലിതാവസ്ഥയ്ക്ക് കാരണമെന്ത് എന്ന ചോദ്യമായിരിക്കുമത്. ശാസ്ത്രജ്ഞർ ഇതിനെ തുടക്കമായി കണക്കാക്കു
ന്നത് കാലം, ദേശം എന്ന നമ്മുടെ അടിസ്ഥാന അളവുകോലുകൾ ഇവിടെ
ഉപയോഗശൂന്യമാകുന്നതുകൊണ്ടാണ്. രണ്ടുണ്ടെങ്കിലേ ഈ രണ്ട് അളവുകോലുകളും പ്രസക്തമാവുകയുള്ളൂ. പുത്തനളവുകോലുകളുടെ വികസനത്തിലൂടെ മാത്രമേ ക്വാണ്ടം ഫിസിക്സ് പ്രവർത്തിക്കുന്ന
സൂക്ഷ്മതലങ്ങളും പ്രപഞ്ചബൃഹദ്മേഖലകളും നമുക്ക് 'മനസ്സിലാ
ക്കാൻ' കഴിയുകയുള്ളൂ.
ജീവൻ ആരംഭിച്ചു, ഉത്ഭവിച്ചു എന്നെല്ലാം പറയുമ്പോൾ മാറ്റങ്ങ
ളുടെ അനുസ്യൂതതയെ മനസ്സിലാക്കാൻവേണ്ടി നടത്തിയ വിഭജനം
മാത്രമാണെന്ന് മനസ്സിലാക്കണം. ഉദാഹരണമായി, ഭൂമി തിരിയുകയ
ല്ലാതെ, ഒരിക്കലും ഒരു ദിവസവും ഉണ്ടായിട്ടില്ല. എന്നാലും ഞായറാഴ്ചയും
തിങ്കളാഴ്ചയും നമുക്കാവശ്യമാണ്. ബുദ്ധവർഷം 2556-ഉം, ക്രിസ്തുവർഷം 2013-ഉം, ഹിജ്റ വർഷം 1434-ഉം ഒക്കെ നമുക്കൊഴിവാക്കാ
നാവില്ല.

കാലപ്രവാഹത്തിൽ നിലനില്ക്കുന്ന ഒന്നല്ല നാം അറിയുന്ന ഈ പ്രപഞ്ചം. കാലം എന്നത് മാറ്റങ്ങളെ മനസ്സിലാക്കുന്ന ഒരു അളവുകോൽ മാത്രമാണ്. തിരുവനന്തപുരം തുടങ്ങണമെങ്കിലും അവസാനി
ക്കണമെങ്കിലും അവിടെ നാം എഴുതിവയ്ക്കേണ്ടി വരും. അല്ലാതെ,
തിരുവനന്തപുരം ഒരിക്കലും തുടങ്ങാനോ അവസാനിക്കാനോ കഴിയില്ല. എന്നാൽ, തിരുവനന്തപുരം എന്ന ദിക്കിനെ കുറിക്കുന്ന സൂചന
കളില്ലാതെ നമ്മൾ, മലയാളികൾക്ക് അല്ലെങ്കിൽ മനുഷ്യർക്ക് ജീവിക്കാ
നാവുകയില്ല.
ഒരു ദിക്കിൽനിന്ന് മറ്റൊരു ദിക്കിലേക്കുള്ള മാറ്റത്തിനെയാണ് നമ്മൾ ദേശം എന്നു പറയുന്നത്. അല്ലാതെ കാലദേശങ്ങളിൽ പ്രത്യ
ക്ഷപ്പെടുന്ന വസ്തുക്കളല്ല പ്രപഞ്ചം. ഏതു തുടക്കവും മനുഷ്യനിർമ്മിതവും മനുഷ്യരുടെ ആവശ്യവുമാണ്. അത് ഒഴിവാക്കി നമുക്ക് ജീവി
ക്കാനാവുകയില്ല എന്ന 'മനുഷ്യസത്യം' ഒഴിച്ചാൽ 'സത്യത്തിൽ' കാലവും ദേശവും ഇല്ല. അവ മനുഷ്യനിർമ്മിതമായ അളവുകോലുകൾ
മാത്രം.
പല തരത്തിലുള്ള അളവുകോലുകൾ മനുഷ്യർ കണ്ടെത്തിയിട്ടുണ്ട്.
നമ്മുടെ നാട്ടിലാണെങ്കിൽ 'അംഗുലവും മുഴവും ചാണും മാറും വള്ള
പ്പാടും' എല്ലാം നീളങ്ങളെ അളക്കാൻ ഉപയോഗിച്ചിരുന്നവയാണ്. ഒരു
നാൽപ്പതുവർഷം മുൻപുവരെ കയറും തുണിയുമൊക്കെ അളക്കാൻ
മുഴവും മാറും ഒക്കെ ഉപയോഗിച്ചിരുന്നു. സൂക്ഷ്മതയോടെ അളവുകൾ ക്രമീകരിച്ചപ്പോഴാണ് പഴയ കോലുകളെല്ലാം ഉപേക്ഷിക്കപ്പെട്ടത്.

തിരുവനന്തപുരത്തുനിന്ന് കണ്ണൂർവരെ ഇത്ര കാതം എന്ന് പണ്ട് എഴുതിയിരുന്നെങ്കിൽ ഇന്ന് ഇത്ര മൈൽ അല്ലെങ്കിൽ ഇത്ര കിലോമീറ്റർ
എന്നെഴുതും. കണ്ണടച്ച് തുറക്കുന്നതിനെടുക്കുന്ന കാലയളവായിരുന്നു
നമ്മുടെ ഏറ്റവും ചെറിയ സമയദൈർഘ്യമായിരുന്ന 'നിമിഷം'.
നാഴിക, വിനാഴിക എല്ലാം കാലത്തിന്റെ അളവുകളായിരുന്നു.
ഏതളവുകോലിലും അതിന്റെ ആദ്യത്തെ ഘടകം ഉഭയസമ്മത
പ്രകാരം തീരുമാനിക്കപ്പെടുന്ന ഒന്നുമാത്രമാണ്. ഈ പരസ്പരസമ്മത
ത്തിൽ അധിഷ്ഠിതമായിരിക്കുന്ന ആദ്യഘടകം ഒരിക്കൽ സമ്മതിക്ക
പ്പെട്ടാൽ പിന്നെ അളവ് എളുപ്പമാണ്. മില്ലീ മീറ്റർ ഇത്രയാകണം എന്ന്
ഉഭയസമ്മതപ്രകാരം തീരുമാനിക്കാനേ കഴിയുകയുള്ളൂ. പക്ഷേ, ഉഭയ
സമ്മതപ്രകാരം ഒരിക്കൽ തീരുമാനിച്ചാൽപ്പിന്നെ സെന്റീമീറ്ററും ഡെസീമീറ്ററും ഡെക്കാമീറ്ററും മീറ്ററും കിലോമീറ്ററും ഒന്നും തെറ്റുവരാതെ
നമുക്കു ക്രമീകരിക്കാനാകും.
ആദ്യകാല അളവുകോലുകളായിരുന്ന മാറിനോ മുഴത്തിനോ ഈ
കൃത്യത സാധ്യമായിരുന്നില്ല. കൈകളുടെ നീളവും വിരലുകളുടെ വലി
പ്പവും അനുസരിച്ച് ഈ അളവുകളെല്ലാം മാറിപ്പോകുമായിരുന്നു.
ആറുമുഴം തുണിയോ, അഞ്ചുമാറു കയറോ അളവിൽ അല്പം തെറ്റിയാലും ഒന്നുംതന്നെ സംഭവിക്കാനില്ല. എന്നാൽ, സ്വർണ്ണമളക്കുമ്പോൾ
കുന്നിക്കുരു ഉപയോഗിച്ചിരുന്ന പാരമ്പര്യമാണ് നമുക്കുണ്ടായിരുന്നത്.
അത് കൃത്യമായി അളക്കേണ്ടത് അത്യാവശ്യമായിരുന്നു. സൂക്ഷ്മമായ

അളവുകൾ വികസിപ്പിച്ചാണ് പഴയ അളവുകൾ നാം ഉപേക്ഷിച്ചത്.
പക്ഷേ, ഇവിടെ പ്രധാനമായി ഉന്നയിക്കുന്ന വസ്തുത ഈ കൃത്യതയെ
പ്പറ്റിയുള്ള വ്യത്യാസങ്ങളല്ല, മറിച്ച്, എല്ലാ അളവുകോലുകളും മനുഷ്യ
നിർമ്മിതമാണ് എന്നു പറയാനാണ്.
കോഴിക്കോട്ടുനിന്ന് എറണാകുളത്തേക്ക് എത്ര ദൂരമാണെന്ന് നമുക്ക്
അളന്നു തിട്ടപ്പെടുത്താൻ കഴിയും. എന്നാൽ, അളന്ന മണ്ണിൽ കുഴിച്ചുനോക്കി അളവുകോൽ കണ്ടുപിടിക്കാൻ കഴിയില്ല. ഇതുപോലെ,
ലോകത്തെ മനസ്സിലാക്കാൻ, ജീവിതത്തെ മനസ്സിലാക്കാൻ നാം വികസിപ്പിച്ചെടുത്ത അത്ര സൂക്ഷ്മമല്ലാത്ത മാറും മുഴവുംപോലെയുള്ള
പഴയ അളവുകോലുകളാണ് ദൈവവും ആത്മാവും മനസ്സും ജീവനുമെല്ലാം. അവ മണ്ണിൽ കുഴിച്ചു നോക്കിയാൽ കണ്ടെത്താൻ കഴിയാത്ത
മീറ്റർ എന്ന അളവുകോൽപോലെ ലോകത്തെ മനസ്സിലാക്കാൻ ഉപയോ
ഗിച്ചിരുന്ന പഴയ മനുഷ്യനിർമ്മിത കോലുകളായി മനസ്സിലാക്കണം;
അക്കാരണത്താലാണ് ശരീരം കീറിമുറിച്ചു നോക്കിയാൽ അവയെ
കണ്ടെത്താനാകാത്തത്, അല്ലാതെ സൂക്ഷ്മത്തിൽ സൂക്ഷ്മമായതു
കൊണ്ടല്ല.

ദൈവത്തെ സൃഷ്ടിച്ചതാരാണ്?

ചിന്തിക്കുന്ന ഒരു മനുഷ്യന്റെ മുമ്പിൽ വന്നു പതിക്കുന്ന ഒരു പ്രധാനപ്രശ്നമാണ് ഈ പ്രപഞ്ചം എങ്ങനെ ഉണ്ടായി എന്നത്. പക്ഷേ, ഈ ചിന്തതന്നെ ഇങ്ങനെയുണ്ടാകുന്നതിന് മറ്റൊരു കാരണമുണ്ട്. ഉണ്ടാക്കുക എന്ന പ്രക്രിയ പല ജീവികളിലും മുൻപ് ആരംഭിച്ചിട്ടുണ്ട്. എന്നിരുന്നാലും മനുഷ്യരുടെ മുന്നിൽ അവർ ഓരോന്നും ഉണ്ടാക്കാൻ തുടങ്ങിയപ്പോഴാണ് 'ഉണ്ടാക്കി' യിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ 'ഉണ്ടാക്കിയവനോ' ഉണ്ടായതിനൊരു 'കാരണമോ' ഉണ്ടെന്ന നിഗമനത്തിൽ അവർ എത്തിച്ചേർന്നത്.
ആദികാരണം അന്വേഷിച്ചുള്ള മനുഷ്യരുടെ പരക്കം പാച്ചിലിൽ ഉത്തരം കിട്ടാതെ വന്നപ്പോൾ എത്തിച്ചേർന്ന അനുമാനമാണ് അജ്ഞേയനായ ഒരു കർത്താവ്. പക്ഷേ, പ്രപഞ്ചം ഉള്ളതാണ് എന്ന അറിവിന്റെ അഭാവത്തിൽ ഇത്തരം ഒരു അനുമാനമേ അന്ന് സാധ്യമാകുമായിരുന്നുള്ളൂ. അക്കാരണത്താൽ എവിടെയെല്ലാം വികസിത സമൂഹങ്ങൾ ഉണ്ടായോ, എന്നു പറഞ്ഞാൽ, എവിടെയെല്ലാം കാര്യകാരണ സംബന്ധമായി പ്രപഞ്ചത്തെ മനസ്സിലാക്കാൻ ശ്രമിച്ചിട്ടുള്ള സംസ്കാരങ്ങൾ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടോ, അവിടെയെല്ലാം സമാന തകളുള്ള സൃഷ്ടികർത്താവിനെ സൃഷ്ടിച്ചതായി നമുക്കു കാണാം. ഈ സൃഷ്ടികർത്താവിന്റെ സ്വരൂപം പരിശോധി ച്ചാൽ മനുഷ്യരൂപത്തിലോ മനുഷ്യസഹജമായ വികാരവിചാ രങ്ങളുള്ള ഒരു കർത്താവിനെയോ ആണ് നാം സൃഷ്ടിച്ചിട്ടുള്ളത് എന്നും കാണാം. ഇതിൽനിന്ന്, ദൈവത്തിന്റെ പ്രതി ച്ഛായയിലല്ല ദൈവം മനുഷ്യനെ സൃഷ്ടിച്ചതെന്നും മറിച്ച്, മനു ഷ്യന്റെ പ്രതിച്ഛായയിൽ ദൈവത്തെ നാം സൃഷ്ടിക്കുകയാണുണ്ടായതെന്നും മനസ്സിലാക്കാം. ഈ സൃഷ്ടിച്ച ദൈവ
ത്തിന് അതാത് സംസ്കാരത്തിന്റെ സവിശേഷതകൾ ഉൾ ച്ചേരുന്നതുവഴിയാണ് ഇത്രയധികം വൈവിധ്യമാർന്ന ദൈവ ങ്ങൾ ലോകത്തിൽ എല്ലായിടവും ഉണ്ടായത്. തുടക്കങ്ങളി

ല്ലാത്ത പ്രപഞ്ചത്തിൽ തുടക്കം കണ്ടെത്തിയ മനുഷ്യന്റെ ആവശ്യത്തിനപ്പുറം യഥാർത്ഥത്തിൽ ഒരു തുടക്കക്കാരനെ ആവശ്യമില്ല. മാത്രവുമല്ല, തുടക്കക്കാരന്റെ തുടക്കവും ആ തുടക്കക്കാരന്റെ തുടക്കവും അന്വേഷിച്ച് നാം ക്ഷീണിക്കും.
42

അന്വേഷണകർത്താവിന്റെ അന്വേഷണത്തിന്റെ
മുനയൊടിക്കാനേ
ഇത്തരം ഒരു കർതൃസങ്കല്പനം പ്രയോജനപ്പെടുകയുള്ളൂ.
ഓരോ സംസ്കാരത്തിലെയും ദൈവസങ്കല്പങ്ങളെ എടുത്ത്
സൂക്ഷ്മമായി പരിശോധിച്ചാൽ ആ പരികല്പനകൾ ഏതു തരത്തി
ലുള്ള മനുഷ്യരാണ് ഉത്പാദിപ്പിച്ചതെന്ന് കണ്ടെത്താൻ കഴിയും. പ്രാഥ
മികമായ ജീവിതാവശ്യങ്ങൾ നിർവ്വഹിച്ചു പോരുന്ന ഗോത്രങ്ങളിലെല്ലാം വളരെ ശക്തിയുള്ളതും 'വെട്ടൊന്ന് മുറിരണ്ട്' എന്ന തരത്തിലു
ള്ളതുമായ ദൈവങ്ങളെ നമുക്ക് എപ്പോഴും കാണാം. പഴയ
നിയമത്തിലെ ദൈവം കണ്ണിനു കണ്ണ്, പല്ലിനു പല്ല് എന്ന തരത്തിലുള്ള
ആളായിരുന്നു. അനുസരണയില്ലാത്തവരുടെ മുകളിൽ 'ബോംബി'ടു
ന്നതിനും മടിയുണ്ടായിരുന്നില്ല. സോദോമും ഗൊമോറയും നശിപ്പിച്ച
തങ്ങനെയാണ്... മനുഷ്യരുടെ 'പക'കൾ ദൈവത്തിലൂടെ സാധിതമാ
ക്കുകയാണ് മിക്ക ദൈവങ്ങളുടെയും 'പണി'. തങ്ങൾക്ക് പകരം ചോദി
ക്കാൻ സാധിക്കാത്തവരെ ദൈവങ്ങൾ നേരിട്ട് അവതരിച്ചോ, ആയുധ
ങ്ങൾ നൽകിയോ, രോഗം വരുത്തിയോ, അപകടത്തിൽപ്പെടുത്തിയോ
കൊന്നുതരികയാണ് അവർക്ക് വേണ്ടത്. ഇതിൽ മറ്റൊരു സൗകര്യവുമുണ്ട്, സ്വയം ഉത്തരവാദിത്വമെടുക്കാതെ കൊലയുടെ

ഉത്തരവാദിത്വം ദൈവത്തിലേൽപ്പിച്ച് മനസ്സമാധാനത്തോടെ കൈയും കഴുകിയിരിക്കാം; ഇക്കാരണത്താലാണ് ഏതുനാട്ടിലെ പുരാണങ്ങൾ
എടുത്തു നോക്കിയാലും വളരെ ക്രൂരമായ, 'ദൈവത്തിനു നിരക്കാത്ത'
പ്രവൃത്തികൾ ചെയ്തിരുന്ന ദൈവങ്ങളുണ്ടായത്. എന്നാൽ, മനുഷ്യസമൂഹത്തിന്റെ വികാസമനുസരിച്ച് നീതിബോധത്തിൽ വ്യത്യാസങ്ങ
ളുണ്ടായപ്പോൾ ദൈവസങ്കല്പത്തിനും മാറ്റങ്ങളുണ്ടായി. യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ കാലമെത്തിയപ്പോൾ 'ദൈവം സ്നേഹമാണ്' എന്ന അമൂർ
ത്തചിന്തവരെയായി. ഇന്നാകട്ടെ ദൈവം 'ശാസ്ത്രീയജ്ഞാന'മാണ്.
മനുഷ്യസമൂഹത്തിന്റെ വിവിധ ഘട്ടങ്ങളെയും വൈവിധ്യമാർന്ന സംസ്കാരങ്ങളെയും ദൈവസങ്കല്പനങ്ങൾ സൂചിപ്പിക്കുന്നത് നമു ക്കിവിടെ കാണാൻ കഴിയും.
ആന്തരികവ്യാപാരങ്ങളെ അളക്കാനും മനസ്സിലാക്കാനുംവേണ്ടിയാണ് ജീവൻ, മനസ്സ്, ആത്മാവ് തുടങ്ങിയ പരികല്പനകൾ വികസി
ച്ചുവന്നതെന്ന് നാം മുൻപ് സൂചിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. ഈ ആദ്യകാല പരി
കല്പനകൾ, പരികല്പനകളുടെ തലംവിട്ട് ജീവിതയാഥാർത്ഥ്യങ്ങൾ പോലെ വ്യവഹരിക്കപ്പെടുന്ന രീതിയിലാണ് ഭാഷയും സംസ്കാരവുമെല്ലാം വികസിച്ചുവന്നത്. അതിനാൽ ഇവ പരികല്പനകളാണെന്ന്
എത്രതന്നെ സൂചിപ്പിക്കപ്പെട്ടാലും ആ പരികല്പനകളെ ഒഴിച്ചുനിർത്തി
ഇനി ഭാഷ രൂപപ്പെടുത്താൻ നമുക്കു കഴിയില്ല. അതിനാൽ, മനസ്സ്, ബൗദ്ധികവ്യവഹാരങ്ങളെക്കുറിക്കുന്ന പരികല്പനയാണെന്ന് അറിയുമ്പോൾത്തന്നെ, 'മനസ്സിലായില്ലേ', 'മനസ്സിലാക്കണം' എന്നെല്ലാം എഴുതുകയും പറയുകയും ചെയ്യുകയേ നമുക്കു നിർവാഹമുള്ളൂ. അത്

ദൈവത്തെ സൃഷ്ടിച്ചതാരാണ്?
അളവുകൾക്ക് മീറ്ററും കിലോമീറ്ററും ഉപയോഗിക്കുമ്പോൾത്തന്നെ
'ഒരു പത്തടി നടന്നാൽ മതി'എന്നു പറയുന്നതുപോലെയാണ്; അടിയും
മുഴവും ഒന്നും ഇന്ന് ഈ നാട്ടിൽ പ്രയോഗത്തിലില്ലെങ്കിലും.
ഇങ്ങനെ 'മനസ്സിലാക്കുമ്പോൾ', ആന്തരികവ്യാപാരങ്ങളെ ആദ്യകാലത്ത് അളന്ന് മനസ്സിലാക്കാൻ ഉപയോഗിച്ച അളവുകോലായി അല്ലെ
ങ്കിൽ പരികല്പനകളായി ജീവനെയും ആത്മാവിനേയുമൊക്കെ മനസ്സി
ലാക്കിയാൽ, ശരീരത്തിനുള്ളിൽ ഒളിച്ചിരിക്കുന്ന സൂക്ഷ്മത്തിൽ
സൂക്ഷ്മമായ ഒന്നായിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടല്ല ആത്മാവിനെ നമുക്കു
കാണാനാകാത്തത്. മറിച്ച്, അളന്ന മണ്ണിൽ കുഴിച്ചു നോക്കിയാൽ മൈലോ മീറ്ററോ കണ്ടെത്താനാകാത്ത കാരണംകൊണ്ടുതന്നെയാണ്.
അങ്ങനെ 'ആത്മാവുണ്ടോ ദൈവമുണ്ടോ' എന്നെല്ലാം ആളുകൾ
ചോദിക്കുമ്പോൾ മൈലും മീറ്ററുംപോലെ ഉണ്ട് എന്നും ഇപ്പോൾ അത്ര
ഉപയോഗമില്ലാത്ത ഒന്നാണെന്നും പറഞ്ഞുകൊടുക്കേണ്ടതായി ട്ടുണ്ട്....
ഒരിക്കലും ഉണ്ടായിട്ടില്ലാത്ത, ഉണ്ടായതെന്നും ഉണ്ടാക്കിയതെന്നും
തെറ്റിദ്ധരിച്ചു പറഞ്ഞ പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ സൃഷ്ടികർത്താവായ ദൈവവും
ആന്തരികവ്യാപാരങ്ങളെ കുറിക്കുന്ന ആത്മാവും മനസ്സും എല്ലാം
പരികല്പനകൾ മാത്രമാണെന്ന് നാം മനസ്സിലാക്കണം. ഇങ്ങനെ മന
സ്സിലാക്കാൻ ഉപയോഗിച്ച അളവുകോലിന്റെ മുന്നിൽ നിന്ന് 'എന്നെ
രക്ഷിക്കണമേ' എന്നു പ്രാർത്ഥിക്കുമ്പോൾ റോഡരികത്തു നിൽക്കുന്ന

കിലോമീറ്റർ കുറ്റിയോടോ മൈൽകുറ്റിയോടോ 'എന്നെ രക്ഷിക്കണമേ'
എന്നു പറയുന്നതിനു തുല്യമാണ്. പാവം മൈൽക്കുറ്റിക്ക് എന്തു ചെയ്യാൻ കഴിയും? ഇനി ചില മൈൽക്കുറ്റികൾ ചിലരെയൊക്കെ രക്ഷിച്ചിട്ടുള്ളതായി പറഞ്ഞു കേൾക്കാറുണ്ട്. അത് ആലോചിച്ചു നോക്കിയാൽ ചിരിക്കാമെന്നല്ലാതെ നാം എന്തു പറയും? പക്ഷെ, കാക്ക മലർന്നു പറന്ന കഥ അടുത്ത ഗ്രാമത്തിൽ തുടരുകതന്നെ ചെയ്യും.

സിദ്ധികൾ സാദ്ധ്യമോ?

കോടതികളിൽ ഏറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ട സാക്ഷി ദൃക്സാക്ഷിയാണ്. മനുഷ്യർക്ക് ഏറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ട ഇന്ദ്രിയം കണ്ണാണ്.
'ഞാൻ കണ്ടു' എന്നൊരാൾ പറഞ്ഞാൽ അതിനപ്പുറത്തേ ക്കൊരു തെളിവും നമുക്കു സാധാരണഗതിയിൽ ആവശ്യമായി വരികയില്ല. പക്ഷേ, ദൃക്സാക്ഷിയെപ്പോലെതന്നെ പ്രധാനമാണ് സാഹചര്യത്തെളിവുകളും. അതിനാൽ കോടതിയിൽ 'ഞാൻ കണ്ടു' എന്നൊരാൾ പറഞ്ഞാൽ അതിനെ സാധൂകരിക്കുന്ന മറ്റ് സാഹചര്യത്തെളിവുകൾകൂടി ചേർ ന്നാലേ ആ സാക്ഷിയുടെ 'കാഴ്ച'യ്ക്ക് തെളിവിന്റെ സാധുത ഉണ്ടാവുകയുള്ളൂ. 'ഞാനാണ് കൊന്നത്' എന്ന് ഒരാൾ പറ യുമ്പോഴും ആ കുറ്റമേറ്റു പറച്ചിലിൽ, എങ്ങനെ കൊന്നു, എന്തായുധംകൊണ്ടു കൊന്നു, ആരെ കൊന്നു, എവിടെ വച്ചു കൊന്നു, എപ്പോൾ കൊന്നു, എന്തിനു കൊന്നു എന്നെ ല്ലാമുള്ള ചോദ്യങ്ങൾക്ക് ക്രമപ്രകാരമുള്ള, കൂട്ടിയിണക്കാൻ സാധിക്കുന്ന തരത്തിൽ തെളിവുകളെല്ലാം ചേർന്നുനിന്നാലേ ഒരാളെ കോടതിക്ക് കുറ്റവാളിയെന്നു കണ്ടെത്തി ശിക്ഷി ക്കാനോ അല്ലെന്നു കണ്ടെത്തി രക്ഷിക്കാനോ ഒക്കെ കഴിയുകയുള്ളൂ. അതല്ലാതെ ദൃക്സാക്ഷിത്വത്തിന് സ്വന്തമായൊരു അസ്തിത്വമില്ല.
പോലീസ് പിടിക്കാൻ വന്നപ്പോൾ പ്രതി തൊട്ടടുത്ത കുള ത്തിൽ വെള്ളത്തിൽ മുങ്ങിയിരുന്നു. പക്ഷേ, അധികനേരം അതിൽ മുങ്ങിയിരിക്കാൻ അയാൾക്കു കഴിയില്ല. കാരണം അയാൾക്കു ശ്വസിക്കേണ്ടതുണ്ട്. പക്ഷേ, അതിനൊരു ഉപ കരണം അയാൾ നേരത്തേ കരുതിയിരുന്നു. ഒരടി നീളമുള്ള ഒരു കുഴൽ. വെള്ളത്തിൽ മുങ്ങിക്കിടക്കുമ്പോഴും മുകളിൽ പരന്നു കിടക്കുന്ന പായലിനിടയിലൂടെ ഈ കുഴൽ ഉപയോഗിച്ച് ശ്വസിച്ച് അയാൾ രക്ഷപ്പെട്ടു. ഈ ഉപായത്താൽ രക്ഷ പ്പെട്ട കാര്യം തന്റെ സുഹൃത്തുക്കളുടെയിടയിൽ അയാൾ പറയുകയും എല്ലാവർക്കും ഈ വിദ്യ പ്രയോജനകരമെന്നു

തോന്നുകയും ചെയ്തു. അങ്ങനെ പലരും വലിയ നീണ്ട
കുഴലുകൾ വാങ്ങി വെള്ളത്തിനടിയിൽ ഒളിച്ചിരിക്കാൻ
തീരുമാനിച്ചു. പക്ഷേ, വെള്ളത്തിന്റെ ആഴങ്ങളിൽ ഒളിച്ചിരുന്ന
45
സിദ്ധികൾ സാദ്ധ്യമോ?
പലരും മൂന്നാംപക്കമാണ് പൊങ്ങിയത്. ഒരടി നീളമുള്ള
പൈപ്പുമായി
ചാടി, വെള്ളത്തിനടിയിൽ ഒളിച്ചിരുന്ന ആള് രക്ഷപ്പെട്ടതുപോലെ
പത്തടി
നീളമുള്ള കുഴൽ ഉപയോഗിച്ച ഒരാൾ രക്ഷപ്പെടില്ല. കാരണം,
ഉച്ഛ്വാസവായുവായ കാർബൺഡൈഓക്സൈഡ് പത്തടി
നീളമുള്ള കുഴലിനു
പുറത്തേക്ക് തള്ളി പോകില്ല. അതിനാൽ കുറച്ചു നേരം ശ്വസിച്ചു
കഴിയുമ്പോൾ കുഴലിലുണ്ടായിരുന്ന ഓക്സിജൻ തീരുകയും
പുറത്തേക്കു തള്ളിയ കാർബൺഡൈഓക്സൈഡ്
മാത്രമായിത്തീരുകയും ചെയ്യും. താഴ്ന്നിരുന്നയാൾ സാവധാനം
കാർബൺഡൈ
ഓക്സൈഡ് മാത്രം ശ്വസിച്ച് ബോധംകെട്ട് അറിയാതെ
മരിച്ചുപോകും.
ഒരു കുട്ട കമിഴ്ത്തിവച്ചാൽ നല്ല ബലമായിട്ടിരിക്കുന്നതു കാണാം.
കാറ്റുപിടിക്കുകയോ ഒടിഞ്ഞുപോവുകയോ ഒന്നുമില്ല. പക്ഷേ,
കുട്ട
യുണ്ടാക്കാനുപയോഗിക്കുന്ന വസ്തുവിന്റെ ബലവും ഭാരവും
അതിന്റെ വലിപ്പവും അനുസരിച്ച് ഒരു പ്രത്യേക അനുപാതത്തിൽ
എത്തി
ക്കഴിഞ്ഞാൽ ഭൂമിയുടെ ആകർഷണശക്തികൊണ്ട്, അതായത്
ഭാരംകൊണ്ട് കുട്ടയുടെ നടുവൊടിഞ്ഞ് എല്ലാം തകർന്നു വീഴും.
ഉപയോഗിക്കുന്ന വസ്തുവിന്റെ ബലം, ഭാരം, അത് മൂടുന്ന
വിസ്തീർണ്ണം
ഇവ തമ്മിലുള്ള സമതുലനമാണ് അതുവരെ ആ ഘടനയുടെ
ബലമായി
നിന്നിരുന്നത്. ഈ അനുപാതം തെറ്റുകയാണെങ്കിൽ നടുവിലൊരു
തൂണു കൊടുക്കുകയല്ലാതെ മറ്റൊരു രീതിയിലും അതു താങ്ങി

നിർത്താൻ സാധ്യമല്ല. ഭൂമിയിലുണ്ടായിട്ടുള്ള ഏതു ജീവിക്കും വസ്തുവിനും ഒരുപോലെ ബാധകമായ പൊതു 'നിയമ'ങ്ങളാണ് മേൽസൂചി
പ്പിച്ച രണ്ടു കാര്യങ്ങൾ.
ഒരു കോശമുണ്ടായാൽ ആ കോശത്തിന് ശ്വസിക്കേണ്ട ആവശ്യമുണ്ട്. ശ്വസനം നേരിട്ട് അതിന്റെ തൊലിയിലൂടെ ചെയ്യുന്നത് ഒരു
രീതിയാണ്. കോശങ്ങൾ പ്രാണവായു നേരിട്ട് തൊലിയിലൂടെ സ്വീകരിക്കുന്ന ഈ രീതി ഉപയോഗിച്ചാണ് ചെറിയ ജീവികളിൽ ഭൂരിപക്ഷവും
ജീവിക്കുന്നത്. ഈ രീതിയുപയോഗിച്ച് ജീവിക്കുന്ന വണ്ട്, ചെല്ലി,
പൂമ്പാറ്റ തുടങ്ങിയ ജീവികളെല്ലാംതന്നെ ഒരു നിശ്ചിത വലിപ്പത്തിന
പ്പുറത്തേക്ക് എത്തിച്ചേരില്ല. കാരണം, മേൽസൂചിപ്പിച്ച, കുളത്തിൽ
ആഴത്തിൽ ഒളിച്ചിരിക്കുന്ന, കള്ളന്റെ അവസ്ഥ ഏറ്റവും ആന്തരികമായ
കോശങ്ങൾക്കുണ്ടാകും. അതിനാൽ ഒരു വിമാനത്തിന്റെയത്ര വലി
പ്പമുള്ള പൂമ്പാറ്റ പറന്നുപോയി എന്നൊരു ദൃക്സാക്ഷി പറഞ്ഞാൽ നാം അത് കണക്കിലെടുക്കേണ്ട കാര്യമേയില്ല. അതുപോലെതന്നെ
നടുംതൂണില്ലാതെ വലുപ്പമുള്ള ഒരു കുംഭഗോപുരം സാധ്യമല്ല എന്നും
നമ്മൾ കണ്ടുകഴിഞ്ഞു.
ചെല്ലി, വണ്ട് മുതലായവ കുംഭഗോപുരങ്ങളുടെ ആകൃതികൾ
സ്വീകരിച്ചവയാണ്. അതായത്, അവ പുറത്തുള്ള എല്ലുകൾക്ക് ബലം
കൂട്ടിയും അകത്തുള്ള മൃദുവായ കോശങ്ങൾ നേരിട്ട് ശ്വസനപ്രക്രിയ

സ്വീകരിച്ചുമാണ് ജീവിച്ചുപോരുന്നത്. അതിനാൽ മറികടക്കാൻ കഴിയാത്ത ഈ രണ്ട് പ്രകൃതിനിയമങ്ങളെയും ധിക്കരിച്ചുകൊണ്ടു മാത്രമെ ഒരു വിമാനത്തിന്റെ വലിപ്പമുള്ള പൂമ്പാറ്റയ്ക്കോ ചെല്ലിക്കോ
പറക്കാൻ കഴിയുകയുള്ളൂ. എന്നു പറഞ്ഞാൽ മേൽപ്പറഞ്ഞ രണ്ട് ദൗർബല്യങ്ങളെ മറികടക്കാൻ തൂണുകൾക്കുപകരം നട്ടെല്ല് വികസി
പ്പിക്കുകയോ ഓരോ കോശങ്ങളിലേക്കും നേരിട്ടുള്ള ശ്വസനപ്രക്രിയയ്ക്കു പകരം കുഴലുകൾ ഘടിപ്പിച്ച് ഒരു പമ്പുസിസ്റ്റം ഉണ്ടാക്കി
ഓരോ കോശത്തിലും ജീവവായു എത്തിക്കുന്ന ഹൃദയവും ഞരമ്പുകളും ചോരയുമുള്ള രീതി സ്വീകരിക്കുകയോ ചെയ്താലേ വിമാനസദൃശമായ വലിയ ഒരു പൂമ്പാറ്റ ഉണ്ടാവുകയുള്ളൂ. അല്ലാതെ ഒരു
ദൃക്സാക്ഷി ഞാൻ കണ്ടു എന്നു പറഞ്ഞാൽ അത് കണക്കിലെടുക്കാ
നാവില്ല. ഇനി, ഈ രീതികളെല്ലാമുപയോഗിച്ച് വിമാനത്തോളം വളർന്നെ
ന്നിരിക്കട്ടെ, അത് ഒരിക്കലും പറക്കില്ല. കാരണം, അതിന്റെ സ്വന്തം
ഭാരം പൊക്കാൻ ബലമുള്ള മസിലുകൾ അതിനില്ല. ഇനി, അതിന്റെ
ചിറകുകൾക്ക് ബലമുണ്ടായാൽത്തന്നെ, ആ ചിറകുകളുടെ ഭാരത്താൽ
അതിന് പിന്നെ പറക്കാനേ കഴിയില്ല.
ഇങ്ങനെ ഭൂമിയിലെ സ്വാഭാവിക നിയമങ്ങളാൽ പരിമിതപ്പെട്ട്
അതിന്റെ വിച്ഛേദങ്ങൾ വ്യത്യസ്തരീതിയിൽ ഉണ്ടാക്കി ഒരു ജീവിയിൽത്തന്നെ എല്ലാ സാധ്യതകളും ഒരേ സമയത്ത് ഇണക്കാൻ ഒരി
ക്കലും കഴിയില്ല. അതിനാൽ ശരീരത്തിന് ഭാരം കുറച്ചുകൊണ്ടു
മാത്രമാണ് പക്ഷികൾ പറക്കുന്നത്. ഏറ്റവും വലിപ്പമുള്ള പക്ഷിക്കുപോലും ഭാരം വളരെ കുറവായിരിക്കും. അതിനാൽ ഭൂമിയിൽ വ്യാളികൾ ഒരിക്കലും പറന്നിട്ടില്ല, വ്യാളിക്കഥകൾ

ധാരാളം ലോകത്തുണ്ടായാലും. ആകാശത്തുകൂടി പറന്നുപോയ ഒരൊറ്റ മനുഷ്യനും ഉണ്ടാകാൻ സാധ്യമല്ല, അതിനാൽ സിദ്ധന്മാർ സാധ്യമല്ല. ഞാൻ കണ്ടു എന്ന്
ഒരാൾ പറഞ്ഞാൽ ഇണക്കിച്ചേർക്കാൻ കഴിയുന്ന തെളിവുകൾ നിര
ത്താൻ അയാൾക്ക് ബാദ്ധ്യതയുണ്ട്. അറിവിന്റെ കോടതിയിൽ ഈ
ദൃക്സാക്ഷിയുടെ മൊഴി നിലനിൽക്കില്ല.

47

സിദ്ധികൾ സാദ്ധ്യമോ?

48

ഗുസ്തിപിടിക്കുന്ന ഭൂഖണ്ഡങ്ങൾ

ഒറ്റനോട്ടത്തിൽ യുക്തിരഹിതമെന്നു തോന്നുന്ന ധാരാളം കാര്യങ്ങൾ ജീവികളായ നാമെല്ലാം ചെയ്യാറുണ്ട്. അതിന്റെ പ്രയോജനംപോലും മനസ്സിലാക്കാൻ വിഷമമാണ്. ഉദാഹരണത്തിന് ആഫ്രിക്കൻ തീരത്തുനിന്ന് അമേരിക്കൻ തീരത്ത്
എത്തിച്ചേർന്ന് അവിടത്തെ കടപ്പുറത്ത് മുട്ടയിട്ട് തിരികെ ആഫ്രിക്കയിൽ എത്തിച്ചേരുന്ന കടലാമകളുണ്ട്. രണ്ടായിരം മൈൽ അകലെയുള്ള തീരത്താണ് ഇങ്ങനെ മുട്ടയിടുന്നതെന്നോർക്കണം. തിരികെവന്ന് ജീവിക്കാമെന്നാലോചിക്കുന്നതാകട്ടെ വീണ്ടും രണ്ടായിരം മൈൽ അകലെയുള്ള ആഫ്രിക്കൻ തീരത്തും. എന്തൊരു യുക്തിയാണിത്? എന്തു പ്രയോജനം? പത്തിരുന്നൂറു വർഷം ശാസ്ത്രജ്ഞരുടെയിടയിൽ ഒരു പ്രഹേളികപോലെ നിന്ന ഈ ആമസ്വഭാവത്തിന്റെ കാരണം വെളിപ്പെട്ടത് ഭൂമിയുടെ വളരെ അസാധാരണമായ ഒരു പ്രവർത്തനത്തെ മനസ്സിലാക്കിയപ്പോഴാണ്.
ആഫ്രിക്കയുടെയും അമേരിക്കയുടെയും ഭൂപടങ്ങൾ കണ്ട ഒരാൾ ഇത് തമ്മിൽ ചേർത്താൽ ഒരേപോലെ ചേരും എന്നു തോന്നി അത് ചേർത്തുവച്ചപ്പോൾ നല്ല ഇണക്കമുണ്ടായി. കൗതുകത്തിന് അയാൾ മറ്റുള്ളവയെല്ലാം ഇതുപോലെ ചേർത്തു ചേർത്ത് നോക്കുമ്പോൾ ഇവയെല്ലാം ഒന്നിച്ചു ചേർത്തു നിർത്താൻ പറ്റുന്ന തരത്തിൽ ഒരു വലിയ ഭൂഖണ്ഡത്തിന്റെ സാധ്യത കണ്ടു. നാമിന്നു കാണുന്ന ഭൂഖണ്ഡങ്ങൾ ഒന്നിച്ചു കിടന്നതാണെന്നും അവ പിന്നീട് അകന്നുപോയതാണെന്നും പലതരം തെളിവുകളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ അയാൾ സമർത്ഥിക്കുകയുണ്ടായി. ആദ്യകാലത്ത് ഇത്തരമൊരറിവ് കൂട്ടച്ചിരികൾക്കും കളിയാക്കലുകൾക്കും കാരണമായിത്തീർന്നു. ഇങ്ങനെ സംഭവിക്കാൻ ഒരു സാധ്യതയുമില്ല, കാരണം, ഉറച്ച ഭൂമി എങ്ങനെ അനങ്ങും? അതിനാൽ ചിരിച്ചു തള്ളുക മാത്രമേ നിർവ്വാഹമുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ.

പക്ഷേ ആഫ്രിക്കയിലുള്ള ചെടികളെയും പക്ഷികളെയും
യൂറോപ്പിലുള്ള ചെടികളെയും പക്ഷികളെയും മൃഗങ്ങളെയും
പറ്റിയുള്ള പഠനങ്ങളെത്തുടർന്ന് അവയുടെ സാമ്യങ്ങളും
വ്യത്യസ്തതകളും കൂടുതൽ കൂടുതൽ വെളിപ്പെട്ടുവന്ന

പ്പോൾ ഭൂഖണ്ഡങ്ങൾ അകന്നു പോകുന്ന ഈ സിദ്ധാന്തം
പുനഃപരിശോധനയ്ക്ക് വിധേയമായി. മാത്രമല്ല, ഭൂമിയുടെ
ഉൾഭാഗത്തിനെപ്പ
റ്റിയുള്ള അറിവുകൾ പലതരം അളവുകോലുകളാൽ കൂടുതൽ
കൂടുതൽ വെളിപ്പെട്ടുവരുന്നുണ്ടായിരുന്നു. അതിന്റെ
വെളിച്ചത്തിൽ
ഭൂമിയുടെ ഉള്ളിൽ വളരെ ദ്രവരൂപത്തിലുള്ള ഒരു ഭാഗമുണ്ടെന്നും
അതിന് ആവരണമായി ഒരു തോടുപോലെ അതായത്
ഓറഞ്ചിന്റെ
പുറംതോടുപോലെയുള്ള ഒന്നാണ് നമ്മൾ ഉറച്ച ഭൂമി എന്നു
വിളിക്കുന്ന
ഭാഗം എന്നും മനസ്സിലായി. ഈ തോടാകട്ടെ ഏകദേശം
പതിന്നാലിലേറെ
കഷണങ്ങളായി ഒരു മുട്ടത്തോട് പൊട്ടിയപോലെ
പൊട്ടിപ്പിളർന്നാണിരിക്കുന്നത്.
ഭൂമിയുടെ കേന്ദ്രസ്ഥലത്ത് ഇരുമ്പിനാൽ നിർമ്മിതമായ ഒരു
വലിയ
ഉണ്ടയുണ്ടെന്നും അതിനു ചുറ്റിനും ദ്രവരൂപത്തിലുള്ള 'ലാവ'
എന്നു
നമ്മൾ വിളിക്കുന്ന 'മാഗ്മ' ഉണ്ടെന്നും അതിനുചുറ്റും
തോടുപോലെ
ഉറച്ച ഭൂമിയുണ്ടെന്നും ഇന്ന് നമുക്കറിയാം. ഭൂമിയുടെ
പിണ്ഡവുമായി
തട്ടിച്ചുനോക്കുമ്പോൾ വളരെ കട്ടികുറഞ്ഞ ഒരു തോടാണ് ഈ
ഉറച്ച
ഭൂമി എന്നു കാണാമെങ്കിലും മനുഷ്യശരീരവുമായി
തട്ടിച്ചുനോക്കുമ്പോൾ ഈ പുറംതോട് വളരെ ഘനമുള്ളതാണ്.

ഈ തോടാകട്ടെ ഉരുകിക്കിടക്കുന്ന മാഗ്മയിലുണ്ടാകുന്ന അതിഭീകരമായ മർദ്ദത്തിനും
തള്ളലിനും വിധേയമായി അങ്ങോട്ടുമിങ്ങോട്ടും ഉന്തിയും തള്ളിയുമാണ് മുഴുവൻ സമയവും ഇരിക്കുന്നത്. ഇങ്ങനെ ഉന്തിയും തള്ളിയുമിരിക്കുമ്പോൾ വർദ്ധിതമായി വരുന്ന ഊർജ്ജം ബഹിർഗമിക്കുന്ന
തിനെ നാം അനുഭവിക്കുന്നത് ഭൂമികുലുക്കമായാണ്. ഈ കഷണങ്ങൾ
അങ്ങോട്ടുമിങ്ങോട്ടും തള്ളുമ്പോൾ ഒന്ന് ഒന്നിന്റെ കീഴിലേക്ക് നിരങ്ങി
ക്കയറുമ്പോൾ ഉണ്ടാകുന്ന പ്രകൃതിപ്രതിഭാസമാണ് അഗ്നിപർവ്വത ങ്ങൾ.
നിരങ്ങി കൂടുതൽ അകത്തേക്ക് കയറുമ്പോൾ, ഉണ്ടായ അഗ്നി
പർവ്വതം അണഞ്ഞു പോവുകയും കുറച്ചകലെയായി മറ്റൊന്ന് രൂപ
പ്പെടുകയും ചെയ്യും. ഇത്തരം പ്രവർത്തനങ്ങൾ നടക്കുന്ന ഭൂവിഭാഗ
ത്തിൽ ചങ്ങലക്കണ്ണികൾപോലെ ഒന്നിനുപുറകെ ഒന്നായി കോടിക്ക
ണക്കിനു വർഷങ്ങൾകൊണ്ടാണ് അഗ്നിപർവ്വതങ്ങൾ രൂപപ്പെടുന്ന
തെന്ന് നമുക്കിന്നു കാണാൻ കഴിയും. അതുപോലെ രണ്ട് ഭൂഖണ്ഡ
ങ്ങൾ തമ്മിലുന്തുമ്പോൾ ഒരേപോലെയാണ് അതിന്റെ പ്രതലങ്ങൾ
എങ്കിൽ ഒന്നൊന്നിനടിയിലേക്ക് തള്ളിക്കയറുന്നതിനു പകരം രണ്ടും
കൂടി ഒന്നിച്ചു മുകളിലേക്കുയരുകയാണ് പതിവ്. ഇങ്ങനെ സംഭവി
ക്കുന്നതിനെയാണ് വൻപർവ്വതനിരകളായി നാം കാണുന്നത്. ആഫ്രി
ക്കയും ഏഷ്യയും തമ്മിലുള്ള ഈ ഗുസ്തിപിടുത്തമാണ് ആൽപ്സ്

എന്ന പർവ്വതനിരകൾ ഉണ്ടാകാൻ കാരണം. ഇന്ത്യ, ഏഷ്യയിൽപ്പെടു
ന്നതാണെന്ന് ഇന്ന് നമ്മൾ പറയുമെങ്കിലും ആഫ്രിക്കയുടെ കിഴക്കേ
തീരത്തുനിന്ന് യാത്ര തിരിച്ച് ഏഷ്യയുടെ പള്ളഭാഗത്ത് മൂക്കുകൊണ്ടി
50

ടിച്ചു കയറിയപ്പോൾ ഉണ്ടായതാണ് ഹിമാലയവും ടിബറ്റൻ പീഠഭൂമിയും. വർഷത്തിൽ രണ്ടോ മൂന്നോ ഇഞ്ച് ഉയരംവച്ച് ഹിമാലയം വളരുകയാണ്. ഇത്തരം പ്രതിഭാസങ്ങൾ മനുഷ്യജീവിതവുമായി തട്ടിച്ചു
നോക്കുമ്പോൾ ലക്ഷക്കണക്കിനും കോടിക്കണക്കിനും വർഷങ്ങൾ
കൊണ്ടാണ് സംഭവിക്കുന്നതെന്നു കാണാം. അതിനാൽ ഹിമാലയ ത്തിന്റെ വളർച്ച നോക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നാൽ ഒന്നും കാണില്ല. പക്ഷേ,
സൂക്ഷ്മമായ ആധുനിക അളവുയന്ത്രങ്ങളാൽ ഇത് മനസ്സിലാക്കാൻ
കഴിയും.
ഒരു മല ഉയർന്നുതുടങ്ങുമ്പോൾ അതിനെ തുടച്ചുനീക്കാൻ കഴിവുള്ള മൂന്ന് കാര്യങ്ങൾ ഉടനടി പ്രവർത്തിച്ചു തുടങ്ങും. കാറ്റും മഴയും
മഞ്ഞുമാണവ. ഇടയ്ക്കിടയ്ക്കാണെങ്കിലും വളരെ ശക്തമായി ഇടപെ
ടുന്ന മറ്റൊന്നാണ് ഭൂമികുലുക്കം. വളരുന്ന മല കുറേശ്ശെ ചെറുതായിക്കൊണ്ടിരിക്കുക എന്ന പ്രക്രിയ ഈ നാലു ഘടകങ്ങളും ഒത്തൊരുമിച്ച്
പ്രവർത്തിക്കുന്നതിനാലാണ്. അതിനാൽ മലയുടെ വളർച്ച നിന്നുപോയാൽ, അതായത് ആന്തരികമർദ്ദത്തിന്റെ വ്യതിയാനത്തിൽ പര
സ്പരം തള്ളുന്ന പ്രക്രിയ മറ്റൊരു തരത്തിലായാൽ, രൂപംകൊണ്ട ഈ

മല സാവധാനം കോടിക്കണക്കിനു വർഷങ്ങൾകൊണ്ട് ഇല്ലാതാവുകയും ചെയ്യും. ഭൂമിയുണ്ടായി നാന്നൂറ്റമ്പതുകോടി വർഷത്തിനുള്ളിൽ
ഭൂഖണ്ഡങ്ങൾ അടുക്കുകയും അകലുകയും ചെയ്യുന്ന ഈ പ്രക്രിയ
മൂന്നു പ്രാവശ്യം സംഭവിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഏറ്റവും അവസാനം ഒന്നിച്ചുനിന്ന
ഭൂമിയുടെ പേർ പാൻജിയ എന്നാണ്. പതിമൂന്നു കോടിവർഷം മുമ്പാണ്
ഭൂഖണ്ഡങ്ങൾ അകന്നുതുടങ്ങിയത്. അന്നാണ് ഇന്ന് നാം അറ്റ്ലാന്റിക്
എന്നു വിളിക്കുന്ന കടലുണ്ടാകാൻ ആരംഭിച്ചത്.
അതുപോലെതന്നെ ഭൂമിയുടെ രണ്ടു ഖണ്ഡങ്ങൾ തമ്മിൽ
ഗുസ്തിപിടിക്കുമ്പോൾ ഒന്ന് ഒന്നിനു കീഴിലേക്ക് നിരങ്ങിക്കയറു
ന്നതുകൊണ്ട് ഭൂമിയുടെ ഉള്ളിലേക്കു കയറിയത് മാഗ്മയായി രൂപാ
ന്തരം സംഭവിക്കും. ഈ പ്രക്രിയ കഴിഞ്ഞകാലം അറിയാനുള്ള
ശാസ്ത്രത്തിന്റെ അന്വേഷണത്തിന്റെ മുനയൊടിക്കുന്ന ഒന്നാണ്. പണ്ടുകാലത്ത് ഫോസിലുകളായി മാറിയ ചെടികൾ, ജീവികൾ എന്നിവയെ പഠിച്ചാണ് നാം പരിണാമചരിത്രം നിർമ്മിക്കുന്നത്. മാഗ്മയായി
മാറുന്ന ഈ പ്രക്രിയ ആ തെളിവുകളെ നിശ്ശേഷം തുടച്ചുനീക്കും.
ഇതൊരു തീരാനഷ്ടമാണ്. അകലുന്ന രണ്ട് ഖണ്ഡങ്ങളുടെ നടുവിൽനിന്നും മാഗ്മ പുറത്തേക്കു വന്ന് ഘനീഭവിച്ച് പാറയായി മാറും.
ഇത് കൂടുതലും സംഭവിക്കാറുള്ളത് കടലിനടിയിലാണ്. ആഫ്രിക്കൻ
ഖണ്ഡവും അമേരിക്കൻഖണ്ഡവും തമ്മിലകലുന്ന അറ്റ്ലാന്റിക് കടലിനടിയിലുള്ള കടൽത്തറ ഇങ്ങനെ പുറത്തേക്കു തള്ളിവരുന്നത്
നമുക്കിപ്പോൾ കാണാനാകും.
ഇത്തരത്തിൽ അഗ്നിപർവ്വതങ്ങളുണ്ടാവുകയും ഇല്ലാതാവുകയും
മലകളുണ്ടാവുകയും ഇല്ലാതാവുകയും കടലുകൾ ഉണ്ടാവുകയും

ഇല്ലാതാവുകയും അടുത്തു കിടന്ന ഭൂഖണ്ഡങ്ങൾ അകന്നുപോവുകയും അകന്നുപോയവ അടുക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ഭൂഖണ്ഡങ്ങളുടെ
യാത്രയാണ് മേൽപ്പറഞ്ഞ ആമയുടെ മുട്ടയിടലിലെ യുക്തിരാഹിത്യ
ത്തിനുത്തരം. കോടിക്കണക്കിനു വർഷങ്ങൾക്കുമുൻപ് ഒരു വലിയ
ആറിന്റെ അക്കരെപ്പോയി മുട്ടയിട്ട് തിരികെ വന്നുകൊണ്ടിരുന്ന ആമയാണ് പതുക്കെപ്പതുക്കെ അകന്നുപോയ ഭൂഖണ്ഡങ്ങളുടെ ഇന്നത്തെ
അകലമായ രണ്ടായിരം മൈൽ താണ്ടി മുട്ടയിടുന്നതിന് കാരണമായി
ത്തീരുന്നത്. പതിനൊന്നുകോടി വർഷം മുമ്പാണ് ആമകൾ പരിണാമപരമായി വ്യത്യസ്തമായ ഒരു വർഗ്ഗമെന്നനിലയിൽ നിലനിൽപ്പാരം
ഭിക്കുന്നത്. മുട്ട കട്ടുതിന്നുന്ന ആഹാരികളുടെ എണ്ണം അക്കരെ
താരതമ്യേന കുറവായതിനാൽ അവിടെ മുട്ടയിടുന്നത് സുരക്ഷിതമാണെന്ന ബോധമാണ് ഇന്നത്തെ അന്തം കിട്ടാത്ത ഈ യാത്രയുടെ
യുക്തി.
സംസ്കൃതത്തിൽ മലകളെ 'അചലം' അതായത് ചലിക്കാത്തത്
എന്നാണു വിളിക്കാറുള്ളത്. ഈ അചലമായതിൽ ഉറച്ചിരുന്ന് ധ്യാനിച്ച്
വെളിപ്പെട്ട കാര്യങ്ങളാണല്ലോ ഉപനിഷത്തുക്കളും വേദവുമെല്ലാം. ഇന്ന്
ഈ ഉറച്ച ഇരിപ്പിടം വളരുകയും പരക്കുകയും നീളുകയും ഇല്ലാതാവുകയും ഒക്കെ ചെയ്യുന്ന ഒന്നാണെന്ന് നാം മനസ്സിലാക്കിക്കഴിഞ്ഞു.
തന്റെ സ്വന്തം ഇരിപ്പിടം ഉരുണ്ടു കളിക്കുന്നതാണെന്ന് മനസ്സിലാ
ക്കാത്ത ഋഷിയുടെ കണ്ടെത്തലുകൾ അഹോ,ഭയങ്കരം... ആസനം

ഉറപ്പിക്കാൻ യോഗികൾ കഠിനയത്നം ചെയ്യാറുണ്ട്. ഇതിനൊക്കെ
നാമെന്തു പറയാനാണ്?
ഭൂമിയുടെ ഉപരിതലം മൂന്നിൽ രണ്ടു ഭാഗം കടലും ബാക്കി കരയുമായാണ് നാം മനസ്സിലാക്കാറുള്ളത്. ഭൂമിയുടെ കേന്ദ്രത്തിലേക്ക് 6378
കിലോമീറ്റർ അതിന്റെ ഉപരിതലത്തിൽനിന്ന് ദൂരമുണ്ട്. നമ്മുടെ
'അഗാധ'മായ കടലിന്റെ ആഴമാകട്ടെ ഏറ്റവും കൂടുതലുള്ളത് പസഫി
ക്ക് കടലിലുള്ള മറിയാന ട്രെഞ്ചിലാണ്, അതാകട്ടെ എട്ടു കിലോമീറ്റ
റിൽ ചില്വാനമാണ്. ബാക്കി 6370-ഉം 'കര'യാണ്. ഇത്ര ആഴമില്ലാത്ത
ഒരു സോസറിലെ വെള്ളത്തിനെയാണ് സാഗരമെന്നും ആഴിയെന്നുമൊക്കെ പറഞ്ഞ് പണ്ടുള്ളവർ നമ്മളെ 'വെള്ള'ത്തിലാക്കിയത്. ഒരു
വ്യക്തിയെന്ന നിലയിൽ നമുക്ക് ആഴി ആഴമുള്ളതുതന്നെ, പക്ഷേ, മുൻ
പുള്ളവർ അജ്ഞതയാൽ ഭയന്ന ആഴിയല്ല ഇന്ന് നമുക്കുള്ളത്, അന്തർ
വാഹനിയിലും കപ്പലിലും കയറി ഉല്ലാസയാത്രയ്ക്കായി വിഹരിക്കുന്ന
ഇടമാണ്. പണ്ടുകാലത്ത് കടലിന്റെ ആഴങ്ങളിൽ ഭയങ്കര ഭീമാകാരജീവികൾ ഒളിച്ചിരിപ്പുണ്ടെന്ന കഥകൾ ധാരാളം നമ്മൾ കേട്ടിട്ടുണ്ട്. ഇന്നു
നമുക്കറിയാം ഏറ്റവും ഭീമാകാര ജീവിയായ നീലത്തിമിംഗലം സമുദ്ര
ത്തിന്റെ ഉപരിതലങ്ങളിലാണ് ജീവിക്കുന്നതെന്നും ആഴത്തിലേക്കു
പോകുന്തോറും അതികഠിനമായ മർദ്ദത്താൽ ജീവികൾ ചെറുതായിച്ചെറുതായി അവസാനം കണ്ണിൽപ്പെടാത്ത ഒരു പൊടിയോളമായിത്തീ

രുമെന്നും. പക്ഷേ, മനുഷ്യരുടെ സ്വാഭാവികവിശ്വാസം കടലിന്റെ ആഴങ്ങളിൽ വൻജീവികൾ ഒളിച്ചിരിപ്പുണ്ടെന്നായിരുന്നു. കടലിനടിയിലെ മർദ്ദങ്ങളെപ്പറ്റിയുള്ള അറിവില്ലായ്മയാണ് അത്തരം 'അറിവു'
കളുടെ അടിസ്ഥാനമായിരുന്നത്.

ഇങ്ങനെ, ജീവന്റെ പ്രക്രിയകളെ അതിന്റെ നൈരന്തര്യത്തിൽ കൂട്ടിയിണക്കി മനസ്സിലാക്കുന്ന പ്രക്രിയയ്ക്കാണ് നാം പരിണാമ ശാസ്ത്രം എന്നു പറയുന്നത്. ഈ തുടർച്ച മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയാതെ
വരുന്നതുകൊണ്ടാണ് പലതും നമ്മൾക്ക് അത്ഭുതങ്ങളായി അവശേഷിക്കുന്നത്. വിവിധ തട്ടുകളായി നടക്കുന്ന മാറ്റങ്ങളെ കൂട്ടിയിണക്കി
മനസ്സിലാക്കാൻ എത്രത്തോളം നമുക്ക് കഴിയുമോ അത്രത്തോളം അജ്ഞേയതകളും അവ്യക്തതകളും മാറിക്കിട്ടും. പണ്ടുകാലത്ത് ഈ
അവ്യക്തതകൾ പലതരം അഭ്യൂഹങ്ങളാൽ നിറയ്ക്കുകയെന്ന പ്രയ
ത്നത്തിലായിരുന്നു മിക്ക സംസ്കാരങ്ങളും വ്യാപൃതമായിരുന്നത്. അതല്ലാതെ മറ്റൊരു പോംവഴിയും അവർക്കില്ലായിരുന്നു എന്ന യാഥാർത്ഥ്യവും ഉണ്ട്. അതുകൊണ്ട് ഇന്നു ശാസ്ത്രീയമായി ചിന്തി
ക്കുന്നവർക്ക് ഒരേ സമയം രണ്ടു കാര്യങ്ങൾ ചെയ്യേണ്ടിവരും. ഒന്ന്,
നിലവിലിരിക്കുന്ന ലോകവീക്ഷണങ്ങൾക്ക് അടിസ്ഥാനമായിരിക്കുന്ന
അഭ്യൂഹങ്ങളെയും അമ്മൂമ്മക്കഥകളെയും 'കഥ'കളായിത്തന്നെ കാണാൻ പരിശീലിപ്പിക്കുക, രണ്ട്, യഥാർത്ഥത്തിൽ നടന്നത് വരച്ചുകാട്ടുക. ഇവ രണ്ടും കഠിനയത്നങ്ങൾതന്നെയാണ്, കാരണം ഗൃഹാതുരതയോടെ പൗരാണികകഥകളിൽ മുറുകെപ്പിടിക്കുക മനുഷ്യർക്ക്
സഹജവാസനയാണ്; ഒപ്പംതന്നെ ഈ കഥകളുടെ ഉത്പന്നമായി രൂപ

പ്പെട്ട വിശ്വാസപ്രമാണങ്ങളും ആരാധനാലയങ്ങളും സാംസ്കാരിക
സ്ഥാപനങ്ങളും ആരുടെയെങ്കിലും അന്നം കണ്ടെത്തുന്ന ഇടമായി
മാറിക്കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അവർ ഈ ശ്രമത്തെ നഖശിഖാന്തം എതിർ
ക്കുകതന്നെ ചെയ്യും.

അതിരുബോധവും സ്വത്വബോധവും

നാം ഒരു യാത്രയ്ക്കു പോവുകയാണെന്നു കരുതുക. ബസ് സ്റ്റാന്റിൽ ചെന്ന് ആരും കയറിയിട്ടില്ലാത്ത ഒരു ബസ്സിൽ കയറുന്നു. സൈഡിലുള്ള ജനാലയ്ക്കു സമീപം ഇരിക്കുന്നു. മറ്റൊരാൾ കയറുന്നു. കയറിയ ആൾ മിക്കപ്പോഴും നമ്മളിൽ നിന്ന് അകലെയുള്ള മറ്റൊരു ജനലരികിലുള്ള സീറ്റിലിരിക്കുന്നു. പിന്നാലെ കയറുന്ന ഓരോരുത്തരും മറ്റുള്ളവരിൽ നിന്നകലെയുള്ള ജനൽസീറ്റുകളിൽ ഒന്നൊന്നായി ഇരിക്കുന്നു. അവസാനം ജനൽസീറ്റുകൾ ലഭിക്കാത്ത ആൾ ചുറ്റുമൊന്നു കണ്ണോടിച്ച് ഒരാളിരിക്കുന്ന സീറ്റിൽ മിക്കപ്പോഴും നടുക്കു സ്ഥലമിട്ട് ഇരിക്കുന്ന രീതിയിൽ ഇരുന്നു തുടങ്ങും. രണ്ടുപേർ മാത്രമുള്ള സീറ്റാണെങ്കിൽ അയാൾ അടുത്തിരിക്കുന്നുണ്ടാകാം. പക്ഷേ, ഭൂരിപക്ഷം പേരും മൂന്നു പേർക്കിരിക്കാവുന്ന സീറ്റിൽ നടുക്ക് സ്ഥലമിട്ട് ഇരിക്കുന്നതു കാണാം.

ഇത്തരത്തിൽ സീറ്റുകൾ നിറഞ്ഞു കഴിഞ്ഞാൽ, പിന്നീടു കയറുന്ന ഒരാൾ മാത്രമേ നടുക്ക് ഇരിക്കാൻ തുടങ്ങുകയുള്ളൂ. ഇങ്ങനെ സീറ്റുകളെല്ലാം ഒന്നൊന്നായി സാവധാനം നിറയുന്നു. ഇങ്ങനെ നിറയുന്ന പ്രക്രിയയ്ക്കു പകരം നാമാദ്യം കയറി ഒരു സീറ്റിൽ ഒറ്റയ്ക്കിരിക്കുമ്പോൾ, രണ്ടാമതു കയറിയ ആൾ നേരെ നമ്മുടെയടുത്തു വന്ന് നമ്മളെയുരുമ്മിയിരുന്നാൽ അറിയാതെ നമുക്ക് ഈർഷ്യയും ദേഷ്യവും വരും. അത് ആരും അല്പമെങ്കിലും പ്രകടിപ്പിക്കാതിരിക്കാറില്ല. 'ഇയാൾക്ക് മറ്റെങ്ങും സ്ഥലമില്ലേ? ഇത്രയടുത്തു വന്ന് ഇങ്ങനെ ഇരിക്കാൻ'എന്നു നമ്മുടെയുള്ളിൽ തോന്നുകതന്നെ ചെയ്യും. തൊട്ടടുത്ത സീറ്റ് അയാൾ റിസർവ്വ് ചെയ്തതാണെങ്കിൽ മാത്രമേ നമുക്കത് അംഗീകരിക്കാൻ കഴിയൂ. അപ്പോൾ പോലും മൂന്നാമതൊരാൾ വരുന്നതിനുമുമ്പ് ഇത്രയും തൊട്ടുരുമ്മിയിരിക്കേണ്ട ആവശ്യമുണ്ടോ എന്നും തോന്നും. ഒരു കടന്നുകയറ്റം നമുക്കു അനുഭവപ്പെടുകതന്നെ ചെയ്യും. ഈ

അനുഭവം ഒരു രീതിയലല്ലെങ്കിൽ മറ്റൊരു രീതിയിൽ ജീവിതത്തിന്റെ എല്ലാ പ്രവർത്തനമേഖലയിലും നമ്മൾ അനുഭവി ക്കുന്നുണ്ടാകും. ഇതിനെ നമുക്ക് 'അതിരുബോധം' എന്നു

വിളിക്കാം. ജീവനുള്ള എല്ലാ ജീവികൾക്കും ഉള്ള സ്വാഭാവികമായ ഒരു
അതിർത്തിബോധമാണ് ഈ അതിരുബോധം. ഒരുതരത്തിൽ പറ ഞ്ഞാൽ ജീവന്റെ പ്രധാന ലക്ഷണമാണ് ഈ അതിരുബോധം.
ഇനി മേൽപ്പറഞ്ഞ ബസ്സിലേക്ക് വീണ്ടും വരാം. നാം അവിടെയിരിക്കുമ്പോൾ രണ്ടാമതു കയറിയത് നമ്മുടെ ഏറ്റവും അടുത്ത ബന്ധുവാണെന്നിരിക്കട്ടെ, അയാൾ അകലെയുള്ള ഒരു ജനൽസീറ്റിൽ
പോയിരുന്നാൽ നമുക്ക് കടുത്ത അതൃപ്തിയും നീരസവും തോന്നും.
കാര്യങ്ങളൊന്നും ശരിയല്ലെന്നും അയാൾക്ക് നമ്മളോട് എന്തോ വിരോ
ധമുണ്ടെന്നും തോന്നും. വളരെ അസ്വസ്ഥമായ നിമിഷങ്ങളായിരിക്കും
നമ്മൾ അനുഭവിക്കുന്നത്. പേരെടുത്തു വിളിച്ച് നമ്മുടെയടുത്തു വന്നിരിക്കാൻ നാം അയാളോടാവശ്യപ്പെടും. ഇതും മേൽപ്പറഞ്ഞ ജീവന്റെ
അതിരുബോധം നിമിത്തമുണ്ടാകുന്നതാണ്. നമ്മുടേതെന്ന് നാം കരുതുന്നത് നമ്മുടെ അതിർത്തിക്കുള്ളിലായിരിക്കണം. അത് പ്രകടമായി
കാണുന്ന രീതിയിലും സൂക്ഷ്മമായി നമ്മുടെ ബോധമണ്ഡലത്തിലും
ഒരുപോലെ പ്രവർത്തിക്കും. ഈ അതിർത്തിബോധംകൊണ്ടാണ് നമ്മുടെ
അച്ഛൻ, മകൻ, ബന്ധു, വീട്, കുടുംബം, ഗ്രാമം, ജാതി, മതം, വർഗ്ഗം,
രാഷ്ട്രം എല്ലാം ഉണ്ടാകുന്നത്.
നമ്മുടേതെന്ന് കരുതുന്നതിനെ അതിർത്തിക്കുള്ളിലും അതിനു

പുറത്തുള്ളതെല്ലാം അന്യവും അന്യരുമായി കാണുന്ന രീതി എല്ലാ ജീവികൾക്കും സ്വാഭാവികമാണ്. ഈ സ്വാഭാവിക അതിരുബോധമാണ്
എല്ലാ സഹകരണത്തിന്റെയും നിസ്സഹകരണത്തിന്റെയും കാതൽ.
ജാതികൊണ്ടോ മതംകൊണ്ടോ വർഗ്ഗംകൊണ്ടോ രാഷ്ട്രംകൊണ്ടോ
അല്ല നമ്മൾ സഹകരിക്കുന്നതും പോരാടുന്നതും. മറിച്ച് നമ്മൾ-നമ്മുടേത്, അന്യർ-അന്യരുടേത് എന്ന തരത്തിലുള്ള ഈ അതിർത്തിബോധംകൊണ്ടാണ്. ഈ അതിർത്തിബോധം ജാതിയുടേയോ, മത
ത്തിന്റേയോ, വർഗ്ഗത്തിന്റേയോ, രാഷ്ട്രത്തിന്റെയോ, ഭാഷയുടെയോ,
വർണ്ണത്തിന്റെയോ, വേഷഭൂഷാദികളുടെയോ, ലിംഗത്തിന്റെയോ, പ്രായത്തിന്റെയോ എന്നല്ല ഏതു രൂപത്തിലും പ്രത്യക്ഷപ്പെടാം. നമ്മൾ-
അവർ എന്ന തരംതിരിവ് ജീവിബോധത്തിലധിഷ്ഠിതമാണ്.
വീണ്ടും നമുക്ക് ആ ബസ്സിലേക്കു വരാം. ബസ്സിൽ തിരക്കു കൂടി ത്തുടങ്ങി. കഴിയുന്നതും അകന്നകന്നുനിന്നവർ അടുത്തുവരും. നമ്മുടെയും അന്യരുടെയും അതിർത്തികൾ ഞെരുങ്ങി വരുന്നതിനനുസരിച്ച്
ബസ്സിനകത്തെ ഈർഷ്യയും നീരസവും വർദ്ധിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നത്
നമുക്കു കാണാൻ കഴിയും. ഇതിനൊരു പരിധിയുണ്ട്. ആ പരിധി കവിയുമ്പോൾ ബസ്സിലെ യാത്രക്കാർ മുറുമുറുക്കുകയും ബസ്സ് ഉടൻ
തന്നെ വിട്ടുപോകണമെന്നും ഇനി ആരേയും കയറ്റേണ്ട എന്നും ഒന്ന
ടങ്കം ബഹളംവച്ചു തുടങ്ങും. ഈ ഞെരുക്കം, സുഹൃത്തുക്കളായ ആളുകൾ ഉല്ലാസയാത്രയ്ക്കായി ഒരു ബസ്സിൽ കയറിയാൽ രസകരവും അന്യരാണെങ്കിൽ വെറുപ്പുളവാക്കുന്നതായും നമുക്കു കാണാം.

അതിരുബോധവും സ്വത്വബോധവും
സുഹൃത്തുക്കളായാൽ മടിയിൽപിടിച്ചിരുത്തുകകൂടി ചെയ്യും. അന്യരാ
ണെങ്കിൽ ദേഹത്ത് ഉരുമ്മിയാൽതന്നെ വിയർപ്പുനാറ്റമടിക്കുന്നതായും
ഒട്ടുന്നതായും തോന്നി വല്ലാത്ത ഈർഷ്യ അനുഭവപ്പെടും. ഇതിലെല്ലാംതന്നെയും മേൽപ്പറഞ്ഞ നമ്മൾ, അവർ എന്ന അതിരുബോധം
തന്നെയാണ് പ്രവർത്തിക്കുന്നത്. ഇത്രയും തിരക്കുള്ള ബസ്സിൽ അയല
ത്തുകാരനെ സ്നേഹിക്കുമെന്ന് കച്ചകെട്ടിനിൽക്കുന്ന പുരോഹിതൻ
പോലും കാലിൽ നിരന്തരം ചവിട്ടുകിട്ടിയാൽ, ആദ്യം ഒരുപക്ഷേ, ക്ഷമാ
പൂർവ്വം ചവിട്ടരുതെന്നു പറഞ്ഞാലും വീണ്ടും ചവിട്ടുകിട്ടിയാൽ ക്ഷമ
നീരസത്തിനും പിന്നത്തെ ചവിട്ട് ദേഷ്യപ്രകടനത്തിലും അതിനുശേഷം
പൊട്ടിത്തെറിയിലും കലാശിക്കും. അപ്പോൾ സഹയാത്രികർ സാധാരണയായി പറയാറുള്ള ഒരു വരിയുണ്ട്, 'ഇത്ര സഹിക്കാൻ വയ്യെങ്കിൽ
കാറു പിടിച്ചു പോകണം'. പിന്നത്തെ പൂരം പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ.
ഇങ്ങനെ, തുടക്കത്തിൽ കലഹിച്ചു നില്ക്കുന്ന ബസ്യാത്രക്കാരിൽ,
യാത്ര തുടങ്ങുന്നതോടെ 'നമ്മൾ ബസ് യാത്രക്കാർ' എന്ന ഒരു ബോധ
രൂപീകരണം സംഭവിക്കും. ഒരു പരിചയവുമില്ലെങ്കിലും ജാതി, മത, വർഗ്ഗ, രാഷ്ട്രീയ, വിദ്യാഭ്യാസ, പ്രായ, ലിംഗ വ്യത്യാസങ്ങൾകൊണ്ട് പരസ്പരം പോരാടാൻ തയ്യാറായിരുന്ന കൂട്ടരാണ് ഈ പുതിയ 'ബസ്
യാത്രക്കാർ' എന്ന അതിരുബോധത്തിൽ ഒന്നിച്ചുകൂടുന്നത്. ഇങ്ങനെ

യുണ്ടാകുന്ന ഈ അതിരുബോധത്താൽ മറ്റുള്ളവർ കയറുന്നത് അനുവദിക്കാതിരിക്കാനും ഒത്തൊരുമയുള്ള ഒരു കൂട്ടമായി പ്രവർത്തി
ക്കാനും ഈ അതിരുബോധം സഹായിക്കും. അത് നമ്മുടെ ബസ്സ് എതിരെ വരുന്ന ബസ്സുമായി ഒന്ന് കൂട്ടിയുരസ്സുമ്പോൾ രണ്ട് ബസ്സിലുമുള്ളവർ അങ്ങോട്ടുമിങ്ങോട്ടും ചീത്ത പറയുന്നതിലേക്കുവരെ എത്തും.
ഇങ്ങനെ പുത്തൻ അതിരുബോധങ്ങൾ രൂപപ്പെടാനും പഴയത് ദുർബ
ലമാകാനും വ്യത്യസ്തമായ അതിരുബോധങ്ങൾ ഒരേസമയം പേറാ
നുമെല്ലാം ജീവന്റെ ഈ അതിരുബോധം കാരണമാകുന്നു.
വ്യക്തികൾ ചേർന്ന് സമൂഹം രൂപപ്പെടുന്നുവെന്നാണ് കൂടുതലാളുകളും വിചാരിക്കുന്നത്. എന്നാൽ കാട്ടിലെവിടെയെങ്കിലും ഒറ്റയ്ക്കു
ജനിച്ച് പരസ്പരം കണ്ടുമുട്ടി ഒരു സമൂഹവും ഒരിക്കലും ഉണ്ടായിട്ടില്ല.
കാരണം, വ്യക്തികളായി ആരും ജനിക്കുന്നില്ല. ജനിക്കുന്നത് തീർത്തും
ദുർബലരായ കുട്ടികളായിട്ടാണ്. ചുരുങ്ങിയപക്ഷം അടുത്ത ഒരു പതിനെട്ടുവർഷമെങ്കിലും ഭക്ഷണവും പരിചരണവും നൽകാതെ ഒരാളും വ്യക്തിയായി രൂപപ്പെടുകയില്ല. സമൂഹമെന്നു പറഞ്ഞാൽ ഒരേ സമയം ദുർബലരായ കുഞ്ഞുങ്ങൾതൊട്ട് അവശരായ വൃദ്ധജ
നങ്ങൾവരെയുള്ള പല തട്ടുകളിലായി ജീവിക്കുന്ന മനുഷ്യരുടെ കൂട്ടായ്മയാണ്. നാം ഗോത്രങ്ങളിലേ ജനിച്ചിട്ടുള്ളൂ. ഇന്നും ഈ ഗോത്രസ്വത്വം കുലം, കുടുംബം, ജാതി എന്നീ സ്വത്വബോധങ്ങളായി തുടരു
കയാണ്.

കൃഷിയുടെ കണ്ടുപിടിത്തവും

നഗരരൂപീകരണവും

ഏതാണ്ട് പതിനായിരം വർഷങ്ങൾക്കുമുൻപ് മദ്ധ്യധരണ്യാഴി പ്രദേശത്താണ് മനുഷ്യർ കൃഷി കണ്ടുപിടിച്ചത്.
അതിനുശേഷമാണ് അതുവരെ തെക്കോട്ടും വടക്കോട്ടും കിഴക്കോട്ടും പടിഞ്ഞാറോട്ടും ഋതുക്കളുടെ മാറ്റത്തിനനുസരിച്ച് മറ്റ് ജീവജാലങ്ങളെപ്പോലെ ഭൂമിയിൽ ഭക്ഷണം തേടി നടന്നിരുന്ന മനുഷ്യർ ഒരു പ്രദേശത്തു'കാരാ'യത്. കൊട്ടാരക്കര'ക്കാർ', കോഴിക്കോട്ടു'കാർ', കണ്ണൂരു'കാർ', തിരുവന
ന്തപുരം'കാർ'. എല്ലാ 'കാരു'കളും ഉണ്ടായത് ഇങ്ങനെ കൃഷിയിലധിഷ്ഠിതമായ ജീവിതമുണ്ടായതിനു ശേഷമാണ്.
മനുഷ്യരുടെ ഏറ്റവും വലിയ കണ്ടുപിടുത്തങ്ങളിലൊന്നാണ് കൃഷി. ഒരു ജീവിവർഗ്ഗമെന്ന നിലയിൽ സുലഭമായ ആഹാരസമ്പാദനത്തിന് വഴിയൊരുക്കുന്നതുവഴി നമ്മുടെ എണ്ണവും അതിശീഘ്രം വർദ്ധിക്കുവാൻ അത് ഇടവരുത്തി. നദീതീരങ്ങളിൽ ഉടലെടുത്ത എല്ലാ മനുഷ്യസംസ്കാരത്തിന്റെയും ഉറവിടം ഈ കൃഷി എന്നു പറയുന്ന സാങ്കേതികവിദ്യയുടെ വിജയത്താലാണ്. ഇത് ഒരേസമയം മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിന്റെ കുതിച്ചുചാട്ടത്തിന് ഇടം നൽകിയെങ്കിലും ഭൂമിയെ വല്ലാതെ തകർത്തുകളഞ്ഞു. ഇത്രയധികം പാരിസ്ഥിതികമായ നാശം വരുത്തിവച്ച മറ്റൊരു സാങ്കേതികവിദ്യയും മനുഷ്യർ കണ്ടുപിടിച്ചിട്ടില്ല. അവർ തങ്ങിയ ഇടങ്ങളിലെല്ലാം വൻതോതിൽ പാരിസ്ഥിതികനാശം വരത്തക്കരീതിയിൽ മരങ്ങൾ വെട്ടിവെളുപ്പിച്ച് കത്തിച്ച് ചാരമാക്കി കൃഷി ആരംഭിക്കുകയാണുണ്ടായത്. മനുഷ്യനിർമ്മിത മരുഭൂമികളുടെ ആരംഭം ഈ കൃഷിയിൽനിന്നാണ്. കാർഷികവൃത്തിയിൽ ആടുകളും മാടുകളും കടന്നുവന്നപ്പോൾ ഈ പ്രക്രിയയ്ക്ക് ആക്കംകൂടി.
ഇങ്ങനെയുണ്ടായ സംസ്കാരങ്ങളെല്ലാം നമ്മുടെ എണ്ണം വർദ്ധിപ്പിച്ചു എന്നു പറഞ്ഞുവല്ലോ. അതതു പ്രദേശത്തെ ലഭ്യമായ ആഹാരവും നാം ഉൽപ്പാദിപ്പിച്ച ആഹാരവും

പെരുകിയ എണ്ണത്തിന് പോരാതെ വന്നപ്പോൾ അടുത്ത
പ്രദേശങ്ങളിൽ തങ്ങിയ, ഇതുപോലെതന്നെ
കൃഷിയിലധിഷ്ഠിതമായി വികസിച്ച, മറ്റ് ഗോത്രവർഗ്ഗങ്ങളിലേക്ക്
അവ

രുടെ കണ്ണുകൾ പാഞ്ഞു. വിളഞ്ഞുനിന്ന ധാന്യങ്ങൾ
അങ്ങോട്ടുമിങ്ങോട്ടും കയ്യേറി തട്ടിക്കൊണ്ടുവരിക ഒരു
പതിവായിത്തീർന്നു. മേൽ
പ്പറഞ്ഞ കൃഷിതന്നെയാണ് മറ്റു ജീവജാലങ്ങളുടെ
കൃഷിയിലേക്കും
നമ്മെ നയിച്ചത്. ഏതാണ്ട് ഏഴായിരം വർഷങ്ങൾക്കു മുമ്പുതന്നെ
മനുഷ്യരുണ്ടായിരുന്ന പ്രദേശങ്ങളിലെല്ലാംതന്നെ
ഇണക്കിയെടുക്കാവുന്ന എല്ലാ ജീവജാലങ്ങളെയും നാം
ഇണക്കിക്കഴിഞ്ഞു. അതിനാൽ
ധാന്യങ്ങൾപോലെതന്നെ ഈ ജീവജാലങ്ങളെയും പരസ്പരം
തട്ടിക്കൊണ്ടുപോന്നിരുന്നു. ഈ
തട്ടിക്കൊണ്ടുപോകലുകളിൽനിന്നാരം
ഭിക്കുന്നതാണ് സേനകൾ. തട്ടിക്കൊണ്ടുവരുന്നതിനും
തട്ടിക്കൊണ്ടുപോകാൻ വരുന്നവരെ തടുക്കാനുമാണ് സേനകൾ
രൂപപ്പെട്ടത്.
കൃഷിയുമായി ബന്ധപ്പെട്ടാണ് തൊഴിൽവിഭജനങ്ങൾ
എല്ലാംതന്നെ
ഉണ്ടായത്. ആദ്യകാലങ്ങളിൽ വസ്തുവകകൾ
തട്ടിക്കൊണ്ടുവന്നിരു
ന്നുവെങ്കിൽ പില്ക്കാലത്ത്, മറ്റ് ഗോത്രങ്ങളെ,
ഗോത്രവർഗക്കാരെ
പിടിച്ചുകൊണ്ടുവരുന്ന സമ്പ്രദായം ആരംഭിച്ചു. അങ്ങനെയാണ്
ആദ്യമായി അടിമകളുണ്ടായതും ഇങ്ങനെ ഉണ്ടായ അടിമകൾ
സമൂഹ
ത്തിലെ രണ്ടാംതരം പൗരന്മാരായിത്തീർന്നതും. ഈ രണ്ടു
ഗോത്രങ്ങ
ളിലുള്ള ആളുകൾതന്നെയാണ് പിൽക്കാല ജാതികളായി അറി

യപ്പെടുന്നത്. മൂന്നാമതൊരു ഗോത്രത്തെ ഈ സമൂഹത്തിലേക്കു കൊണ്ടുവരുമ്പോൾ രണ്ടു തട്ടിൽ കഴിഞ്ഞിരുന്നവരുടെയിടയിൽ മൂന്നാമത്തെ സ്ഥാനംമാത്രമേ അവർക്കു ലഭിക്കുമായിരുന്നുള്ളൂ. ഇങ്ങനെ സമൂഹം ബലവാന്മാരായ രാജാക്കന്മാരുടെ കീഴിൽ കൂടുതൽ കൂടുതൽ തട്ടുകളായി രൂപപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരുന്നു. ഈ രൂപീകരണത്തിൽ തങ്ങളുടേതായ സ്വത്വബോധം നഷ്ടപ്പെട്ടുപോകാതിരി
ക്കാനും മറ്റുള്ളവർ തങ്ങളുടെ സ്വത്വബോധത്തിൽ ഇഴുകിച്ചേരാതിരിക്കുന്നതിനും മറ്റുള്ളവരെ അവരുടെ സ്വന്തം സ്വത്വബോധത്തിൽ
നിലനിർത്താനും മുൻകൈ എടുക്കുന്നതുവഴിയാണ് ഇത്രയധികം സങ്കീർണ്ണമായ സ്വത്വബോധമുള്ള സമൂഹങ്ങൾ രൂപപ്പെട്ടുവന്നത്. മേൽസൂചിപ്പിച്ച അതിർത്തിബോധംതന്നെയാണ് ഈ സ്വത്വബോ ധങ്ങൾക്കെല്ലാം അടിസ്ഥാനം. നമ്മുടേത് എന്നുള്ള അതിർത്തിബോ
ധമാണ് ഗോത്രബോധം. ഒരു രാജ്യത്തിനുള്ളിൽ പരസ്പരം കലഹി
ക്കുന്ന, ഇഴുകിച്ചേരാൻ മടിക്കുന്ന ഈ ഗോത്രങ്ങളുടെ എണ്ണം വർദ്ധി
ച്ചപ്പോഴാണ് ഒരു ജനതയെന്ന നിലയിൽ അവരെ യോജിപ്പിച്ചു കൊണ്ടുപോകേണ്ടയാവശ്യം രാജാക്കന്മാരുടെ മുന്നിൽ ഒരു ചോദ്യചിഹ്നമായി ഉയർന്നത്. തട്ടുതട്ടുകളായി നിന്നാൽ മാത്രം പോരല്ലോ,
ഒന്നിച്ചു പ്രവർത്തിക്കേണ്ടേ? എല്ലാ ഗോത്രങ്ങൾക്കും സ്വന്തമായ ദൈവം ഉണ്ട്, അതാണ് കുലദൈവങ്ങൾ. രാജ്യരൂപീകരണത്തിന് ജന
തയെ ഒന്നിപ്പിക്കുക എന്നയാവശ്യം രാജാക്കന്മാരുടെ മുന്നിൽ ഉയർ
ന്നുവന്നതിന്റെ പരിഹാരമെന്ന നിലയിലാണ് നാമിന്നു കാണുന്ന മത
ങ്ങളെല്ലാം രൂപപ്പെട്ടത്. ഒരു കുലത്തിനുള്ളിലുള്ളവരെ ഒന്നിപ്പിക്കുന്ന

തിന് കുലദൈവത്തിനു കഴിഞ്ഞതുപോലെ, ഈ കുലദൈവങ്ങളെയെല്ലാം ഒന്നിപ്പിക്കുന്ന പ്രക്രിയയാണ് മതം നിർവ്വഹിച്ചത്. അങ്ങനെ
യാണ് ഏകദൈവവിശ്വാസമുള്ള, അല്ലെങ്കിൽ ജാതിക്കുപരിയായ മതവിശ്വാസങ്ങൾ ലോകത്ത് രൂപപ്പെടാൻ തുടങ്ങിയത്.
ഈ പ്രക്രിയ പ്രവാചകമതങ്ങളായി രൂപപ്പെട്ടിട്ടില്ലെങ്കിലും വികസിതസമൂഹങ്ങളിലെല്ലാം ആരംഭിച്ചിരുന്നു എന്ന് ക്ഷേത്രങ്ങളിലെ പ്രധാന
ദൈവത്തിന്റെയും ഉപദൈവങ്ങളുടെയും പ്രതിഷ്ഠകളിലൂടെ നമുക്ക്
മനസ്സിലാക്കാം. ഒരേ ദൈവത്തിന്റെ അവതാരമാണ് മറ്റു ദൈവങ്ങ
ളെന്നോ ഒരേ ദൈവികശക്തിയുടെ അവതാരമാണ് എല്ലാ ദൈവങ്ങ
ളുമെന്നോ പറയുമ്പോൾ ഈ ഏകീകരണപ്രക്രിയ ആരംഭിച്ചിരുന്നു
എന്ന് മനസ്സിലാക്കണം. വേദങ്ങളിലെ ദൈവങ്ങളായിരുന്ന ഇന്ദ്രനും
വരുണനും സൂര്യനുമെല്ലാം തൊഴിൽ നഷ്ടപ്പെട്ട് ചടഞ്ഞുകൂടിയശേഷമാണ് ബലമുള്ള ഏതോ ഗോത്രങ്ങളുടെ ദൈവങ്ങളായിരുന്ന
വിഷ്ണുവും ശിവനും ബ്രഹ്മാവും ശക്തിയുമെല്ലാം രംഗത്തെത്തിയത്.
ഇവർ തമ്മിലുള്ള ബലപരീക്ഷണമായിരുന്നു പിന്നെ നൂറുകണക്കിന്
വർഷങ്ങളായി ശൈവ-വൈഷ്ണവ-ശാക്തേയ മത്സരമായി ഇന്ത്യയിലരങ്ങേറിയത്. പിൽക്കാലത്ത് മതങ്ങൾ തമ്മിൽ മേധാവിത്വത്തിനു
വേണ്ടി നടത്തിയ രക്തച്ചൊരിച്ചിലിന് സമാനമായ പോരാട്ടങ്ങൾ ഇവ

തമ്മിൽ നടന്നിട്ടുണ്ട്. അവസാനം തത്ത്വചിന്തകൾ വികസിച്ച് അനുരഞ്ജനഭാഷയിൽ ഇവരെ 'പരംപൊരുളിന്റെ' വ്യത്യസ്ത വകുപ്പുകളായി തരംതിരിച്ച് ഒരേ സ്ഥാനം നൽകിയശേഷമാണ് രക്തച്ചൊരിച്ചിലുകളൊഴിവായത്. എങ്കിലും സ്ത്രീകളുടെ സ്ഥാനം സമൂഹത്തിൽ
ഇതിനിടെ രണ്ടാംതരമായിത്തീർന്നതിനാൽ ശക്തിക്ക് ഈ മൂവരുടെ
ഭാര്യമാരാകാനേ സാദ്ധ്യതയുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. ആരാധനപോലുമി ല്ലാതെ പിന്തുണ നഷ്ടപ്പെട്ട ബ്രഹ്മാവിന് പുരുഷനായിരുന്ന ഒറ്റക്കാരണത്താൽ മറ്റ് രണ്ട് പുരുഷദൈവങ്ങളോടൊപ്പം സ്ഥാനം കിട്ടി.
എല്ലാവർക്കും സുസമ്മതനായ ഒരു നേതാവുണ്ടാവുകയും സാധാരണ ജനങ്ങൾക്ക് ആചരിക്കാൻ കഴിയുന്ന അറിവിന്റെയും ആചാര
ങ്ങളുടെയും കുറേ സംഹിതകളും ആരാധനാക്രമങ്ങളും രൂപപ്പെ ടുകയും ചെയ്താലേ ഒരുമതത്തിന് സാദ്ധ്യതയുള്ളൂ. നേതാവിന്റെ വെളിപാടുകളുടെയോ പ്രഭാഷണങ്ങളുടെയോ വാമൊഴിയായി തലമുറകളിലൂടെ കൈമാറാവുന്ന ശ്ലോകങ്ങളുടെ ഒരു സഞ്ചയവും രൂപ
പ്പെടേണ്ടതായിട്ടുണ്ട്. ഇത്തരം സാദ്ധ്യതകൾ സംഭവിച്ചിട്ടുള്ളിടത്തെല്ലാം
മതരൂപീകരണം നടന്നിരിക്കും. പക്ഷേ, സുസമ്മതമായ നേതൃത്വ ത്തിന്റെ അഭാവത്തിൽ മതരൂപീകരണം നടക്കാത്ത ഏകദൈവവിശ്വാസങ്ങളായി ഈ പ്രക്രിയ അവസാനിക്കും. മതരൂപീകരണത്തിന്
രാജ്യഭരണം നടത്തിയിരുന്ന രാജാവിന്റെ പങ്ക് അനിവാര്യഘടകമാണ്.
ഒരു വിശ്വാസപ്രമാണം തന്റെ രാജ്യഭരണത്തിന്റെ സുഗമമായ കൈകാര്യത്തിന് നല്ലതാണെന്ന് ഒരു പ്രബലനായ രാജാവിനു തോന്നുന്നത്

മതരൂപീകരണത്തിലെ നിർണ്ണായകഘടകമായിത്തീരും. അശോകൻ
ബുദ്ധമതത്തിനും കോണ്ടസ്ററന്റയിൻ ക്രിസ്തുമതത്തിനും ഇതിന്
ഉദാഹരണങ്ങളായി എടുക്കാവുന്നതാണ്.
വലിയ വൃത്തമായ മതം ചെറിയ വൃത്തമായ ജാതിക്കെതിരാണ്.
അങ്ങനെയാണ് ജാതിസ്വത്വബോധം മതത്തേക്കാൾ മോശമായി നാം
അനുഭവിക്കുന്നത്. മതബോധം ജാതിബോധത്തെക്കാൾ വലിയ വൃത്ത
മാണ്. ലോകത്തിന്റെ വിവിധ പ്രദേശങ്ങളിൽ വിവിധ കാലങ്ങളിൽ
ഇങ്ങനെ ഏകദൈവവിശ്വാസമതങ്ങൾ രൂപപ്പെടുകയുണ്ടായി. ഏകദൈവത്തിൽ അധിഷ്ഠിതമായ ഈ മതബോധം വർഷങ്ങളോളം പല
ദിക്കിൽ മനുഷ്യരെ ഒന്നിപ്പിച്ചുവെങ്കിലും രാജാക്കന്മാർ സമ്രാട്ടുകളായി
വൻസാമ്രാജ്യങ്ങൾ ഉടലെടുത്തപ്പോൾ ഏകദൈവവിശ്വാസപരമായ
പല മതങ്ങളും അതിനുള്ളിൽ കടന്നുവന്നു. ഞങ്ങളുടെ ഏകദൈവമാണോ നിങ്ങളുടെ ഏകദൈവമാണോ ശരിയായ ഏകദൈവം എന്നുള്ള
പ്രശ്നമാണ് ഈ സാമ്രാജ്യരൂപീകരണത്തിന് പിൽക്കാലതടസ്സമായി
ഉയർന്നു വന്നത്. ഈ പ്രശ്നപരിഹാരത്തിനുള്ള ശ്രമമാണ് അക്ബ
റുടെ 'ദിൻ ഇലാഹി' എന്ന മതരൂപീകരണം. താൻ ഇസ്ലാം മതവിശ്വാസിയായിരിക്കുമ്പോൾത്തന്നെ തന്റെ സാമ്രാജ്യത്തിലെ വിവിധ ആരാ
ധനാക്രമം പാലിക്കുന്ന ജനങ്ങളെ ഒന്നിപ്പിക്കുവാൻ 'സ്വതന്ത്രമായ' ഒരു മതം ആവശ്യമാണെന്ന തിരിച്ചറിവാണ് അക്ബറെ ഇത്തരമൊരു
സാഹസത്തിന് പ്രേരിപ്പിച്ചത്.

മുൻപ് ജാതികൾ ചെറിയ വൃത്തമായി നിന്നിരുന്നിടത്ത് സാമ്രാജ്യരൂപീകരണത്തിന്റെയും സാമൂഹിക ഏകീകരണത്തിന്റെയും കാലത്ത്
മതങ്ങൾ ചെറിയ വൃത്തങ്ങളായി. ഈ സാമ്രാജ്യങ്ങളിലെ രാഷ്ട്രീയമായി സംഘടിച്ച് അവബോധം നേടിയ ജനങ്ങൾ രാജാവിനെ മാറ്റി
രാഷ്ട്രങ്ങളായി മാറി ഈ പ്രശ്നം പരിഹരിക്കാനാണ് പിൽക്കാലത്ത്
ശ്രമിച്ചത്, ഇന്നും ശ്രമിക്കുന്നത്. അങ്ങനെ "നാം ഒരു രാഷ്ട്രത്തിലെ
പൗരന്മാരാണ്, അതിനാൽ ജാതിമതചിന്തകൾക്കതീതമായി നമ്മൾക്ക്
സ്വത്വബോധങ്ങൾ ഉണ്ടാകണം"എന്നുള്ള ആധുനിക പരികല്പനകൾ
ഉണ്ടായി. ഇപ്പോൾ ഏറ്റവും വലിയ വൃത്തം രാഷ്ട്രമാണ്. അതിനു
ള്ളിലെ ചെറിയ വൃത്തമാണ് മതം, അതിനുള്ളിലെ ചെറിയ വൃത്തങ്ങ
ളാണ് ജാതികൾ, അതിനുള്ളിലെ ചെറിയ വൃത്തങ്ങളാണ് ഗോത്രങ്ങളും
വംശങ്ങളും ചാർച്ചക്കാരും. ഇതെല്ലാം പറയുമ്പോഴും ആദ്യം സൂചി
പ്പിച്ച ജീവന്റെ സ്വാഭാവികമായ അതിരുബോധമാണ് ഇത്തരത്തിലുള്ള
ഓരോ സ്വത്വബോധങ്ങൾക്കും അടിസ്ഥാനമായിരിക്കുന്നതെന്ന്
മറന്നുപോകാതിരിക്കണം.
ഇവിടെ നാം പ്രത്യേകം ഓർക്കേണ്ട ഒരു കാര്യം, രൂപപ്പെട്ട ഒരു
അതിർത്തിബോധമോ അതിനോടൊപ്പം വരുന്ന സ്വത്വബോധമോ ഒരി
ക്കലും നഷ്ടപ്പെട്ടുപോകുന്നില്ല എന്നതാണ്. നാം, ഒരേസമയം പലതരത്തിലുള്ള സ്വത്വബോധങ്ങളുടെ ഒരു സങ്കലനമാണ്. ഒന്ന് വളരെ

കൃഷിയുടെ കണ്ടുപിടിത്തവും നഗരരൂപീകരണവും
പ്രകടമായി മുഴച്ചു നില്ക്കുമ്പോൾ മറ്റുള്ളവ നിശ്ശബ്ദമായി പത്തി

താഴ്ത്തി കിടക്കും. സ്വത്വബോധങ്ങൾ സജീവമായതും സജീവമല്ലാ
ത്തതും എന്നതരത്തിൽ നമുക്കു വേണമെങ്കിൽ തരംതിരിക്കാം. സുപ്തമായി കിടക്കുന്ന വിത്തുകൾപോലെ അവയെ മനസ്സിലാക്കണം. അനുകൂലമായ സാഹചര്യം ഉണ്ടായാൽ അവ പൊട്ടിമുളയ്ക്കും. നാം ആദ്യം
സൂചിപ്പിച്ച അതിർത്തിബോധം ഉണ്ടാക്കുന്ന 'അന്യർ' നമ്മുടെ മുന്നിൽ
പ്രത്യക്ഷപ്പെടുകയോ അവരെപ്പറ്റി നാം ഓർക്കുകയോ ചെയ്താൽ
നമ്മളിൽ ഉറങ്ങിക്കിടക്കുന്ന സ്വത്വബോധങ്ങൾ ഓരോന്നായി പ്രത്യക്ഷ
പ്പെടും. എത്രതന്നെ ഇന്ത്യക്കാരായാലും മുല്ലപ്പെരിയാർ വന്നാൽ മലയാളിയും തമിഴനും ആകുന്നത് ഇക്കാരണത്താലാണ്. അഭിപ്രായവ്യത്യാസങ്ങൾ എല്ലാംതന്നെ, വ്യത്യസ്തമായ താത്പര്യങ്ങളെല്ലാംതന്നെ
വ്യക്തികൾതൊട്ട് രാഷ്ട്രങ്ങൾവരെ നമ്മിലടങ്ങിക്കിടക്കുന്ന എല്ലാ
സുപ്തസ്വത്വബോധങ്ങളെയും വിളിച്ചുണർത്തും. ഇതുകണ്ട് ആരും
ഞെട്ടുകയോ അത്ഭുതംകൂറുകയോ ചെയ്യേണ്ട ആവശ്യമില്ല. എല്ലാ
ഏകീകരണപ്രവർത്തനങ്ങൾക്കുശേഷവും നാമിത് പ്രതീക്ഷിക്കണം;
നാമിങ്ങനെയാണെന്ന് അറിയണം; എല്ലാ പ്രേമബന്ധതീവ്രതയുടെ
നടുവിലും നമ്മളിങ്ങനെയാണെന്നും മനസ്സിലാക്കണം.

മാറുന്ന അളവുകോലുകൾ

തുടക്കങ്ങൾ പ്രപഞ്ചത്തിലില്ലെന്നും അതേസമയം മനുഷ്യർക്ക് അത് ഒഴിച്ചുകൂടാനാവാത്ത ഒരനിവാര്യതയാണെന്നും നാം മനസ്സിലാക്കി. അളവുകോലുകളെപ്പറ്റി വിശദമാക്കിയപ്പോൾ തുടക്കങ്ങളുടെ ചില വശങ്ങൾ നമ്മൾ മനസ്സിലാക്കിയിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ കുറച്ചുകൂടി വിവൃതമായി മനസ്സിലാക്കാൻ ഇനി പറയുന്നത് സഹായിക്കും. നാമിരിക്കുന്ന സ്ഥലത്തുനിന്ന് ദൂരമെത്രയാണന്നറിയാൻ നമുക്ക് അളവുകോലുകളാവശ്യമാണ്. ഉദാഹരണത്തിന് എറണാകുളത്തുനിന്ന് തിരുവനന്ത പുരത്തേക്ക് 211 കിലോമീറ്ററാണെന്ന് നാം കണ്ടെത്തുന്നു. കോഴിക്കോട്ടേക്ക് 190 കിലോമീറ്ററാണെന്നും കണ്ടെത്തുന്നു. ചെന്നൈയ്ക്ക് 674 കി.മി, ഡൽഹിക്ക് 2716 കി.മി, മോസ് കോയ്ക്ക് 7058 കി.മി, ലണ്ടനിലേക്ക് 8986 കി.മി, ന്യൂയോർ ക്കിലേക്ക് 14488 കി.മി എന്നും കണ്ടെത്തുന്നു. മറ്റു രണ്ടുപേർക്ക് നമ്മുടെ അളവിൽ സംശയം ജനിച്ച് ശരിയാണോ തെറ്റാണോ എന്ന് പരിശോധിക്കണമെങ്കിൽ അവർക്കും അള ന്നുനോക്കാം. അവർ ബാംഗ്ലൂരാണിരിക്കുന്നത്. അവർ അളന്നു നോക്കിയിട്ട് നമ്മുടെ അളവുകളെല്ലാം തെറ്റാണെന്ന് കണ്ടെത്തും. കാരണം, അവർ ബാംഗ്ലൂരിൽനിന്നാണ് അളന്നു തുടങ്ങിയത്. ഇവിടെയാണ് ഒരിക്കലളന്നാൽ അളന്നിടത്തുനിന്നുതന്നെ വീണ്ടും അളവ് ആരംഭിക്കേണ്ടിവരും എന്ന മാറ്റാനാകാത്ത യഥാർത്ഥ്യത്തിൽച്ചെന്നുപെടുന്നത്. എറണാകുളത്തിന് എന്തെങ്കിലും സവിശേഷത ഉള്ളതുകൊണ്ടല്ല, അവിടെനിന്നാരംഭിച്ചതും അളന്നതും. അളന്നവർ അവിടെയാണിരുന്നത് എന്ന ഒരൊറ്റക്കാരണമാണ് അതിന് അത്തരമൊരു സവിശേഷതയുണ്ടാക്കുന്നത്. ഒരിക്കലളന്നുപോയാൽ പിൽക്കാലത്ത് അളക്കുന്ന എല്ലാവർക്കും അതുതന്നെ ആരംഭമായി വരും.

ആദ്യകാലങ്ങളിൽ എവിടെയാണോ സംസ്കാരങ്ങൾ വികസിച്ചത് അവിടെയെല്ലാം ഇത്തരത്തിലുള്ള ആരംഭങ്ങൾ ഉണ്ടായി. 'എല്ലാ റോഡും റോമിലേക്ക്' എന്ന ചൊല്ലിലും ഈ യാഥാർത്ഥ്യം ഒളിഞ്ഞിരിപ്പുണ്ട്.
ഒരു സംസ്കാരം ഉണ്ടായി വികസിച്ചു നശിച്ചുപോയാൽ മാത്രമേ ആദ്യകാല ആരംഭങ്ങൾക്ക് അറുതി വരാറുള്ളൂ. അല്ലെങ്കിൽ ശക്തമായ മറ്റൊരു സാമ്രാജ്യത്തിന്റെ വളർച്ച

യ്ക്കുള്ളിൽപെട്ട് നിശ്ശബ്ദമാക്കപ്പെട്ടുപോകുന്ന അല്ലെങ്കിൽ ആഗിരണം ചെയ്യപ്പെട്ടുപോകുന്ന തുടക്കങ്ങളുമുണ്ട്. യൂറോപ്പിൽനിന്ന്
ബ്രിട്ടീഷുകാർ ലോകമെമ്പാടും കുടിയേറി സാമ്രാജ്യം രൂപീകരിച്ചതു
വഴിയാണ് രണ്ടായിരത്തിപതിമൂന്ന് എന്ന വർഷം നമുക്കു ലഭിച്ചത്.
അറേബ്യയിൽ നബിയോടൊന്നിച്ച് ജനിച്ച വർഷം ഉണ്ട്. ഇന്ത്യയിൽ
ബുദ്ധനോടൊന്നിച്ച് ജനിച്ച വർഷമുണ്ട്. എന്തിന് നമ്മുടെ കൊച്ചുകേരളത്തിൽ കൊല്ലത്തുനിന്നാരംഭിച്ച കൊല്ലവർഷംപോലുമുണ്ട്.
പക്ഷേ, മേൽപ്പറഞ്ഞ ബ്രിട്ടീഷ്സാമ്രാജ്യത്വവികസനത്തിൽ ഈ വർഷങ്ങളെല്ലാം കൊച്ചു കൊച്ചു സാമന്തരാജ്യങ്ങളായി മാറി. ദിവസത്തെ
കുറിക്കുന്ന ഗ്രീനിച്ച് സമയം ഉണ്ടായതും ഈ ബ്രിട്ടീഷ് സാമ്രാജ്യത്വം
കാരണമാണ്. ഗ്രീനിച്ച് സമയമുണ്ടായതിനാൽ അതിന്റെ നേർ മറുവശത്തുകൂടിയാണ് ഇന്റർനാഷണൽ ഡേറ്റ് ലൈനും പോകുന്നത്. ഈ
ഡേറ്റ് ലൈനാകട്ടെ, ശാന്തസമുദ്രത്തിലുള്ള ആർക്കുമറിയാത്ത ഒരു
പ്രദേശത്തുകൂടിയാണു വളഞ്ഞുപുളഞ്ഞു കടന്നുപോകുന്നത്. വള

ഞ്ഞുപുളഞ്ഞ് എന്നു പറഞ്ഞതിന് കാരണം ചില ദ്വീപുകളെ അമേരി
ക്കൻ സമയമേഖലയിൽപെടുത്താനായി വളച്ചുപുളച്ചെടുക്കേണ്ടിവന്ന
തുകൊണ്ടാണ്.

ഭൂമി തിരിയുകയല്ലാതെ ഒരിക്കലും ഒരു ദിവസംപോലും ഉണ്ടായിട്ടില്ലാത്ത ഭൂമിയിൽ ഇങ്ങനെ എത്രയോ വർഷങ്ങളും ദിവസങ്ങളുമൊക്കെ ഉണ്ടായതിനുകാരണം മേൽപ്പറഞ്ഞ തുടക്കങ്ങൾകൊണ്ടാണെന്ന് നാം മനസ്സിലാക്കണം. അതുപോലെതന്നെ ഭൂമിയിൽ മനുഷ്യർ
അടയാളപ്പെടുത്തിയ സ്ഥലങ്ങളല്ലാതെ തിരുവനന്തപുരമോ ഡൽഹിയോ
ലണ്ടനോ കെയ്റോയോ ഒന്നുമില്ലെന്ന് നാമോർക്കണം. ദേശാടന പക്ഷികൾക്കോ, ഈച്ചകൾക്കോ, പാറ്റകൾക്കോ, ആടുകൾക്കോ, ആന
കൾക്കോ ഒന്നും ഈ അതിരുകളൊന്നും ബാധകമല്ലെന്നുമോർക്കണം.

എന്നാൽ, ഈ ആരംഭങ്ങളൊന്നുംതന്നെയില്ലാതെ മനുഷ്യജീവിതം അസാദ്ധ്യമാണ്. ഇക്കാരണംകൊണ്ടാണ് ഭാഷാവികസനത്തിന്റെ കാലത്ത് ഓരോരോ പ്രദേശങ്ങളിലും കാലങ്ങളിലും കഴിഞ്ഞവർ ഉണ്ടാക്കിയ ആരംഭങ്ങളും അളവുകോലുകളും ഉപയോഗിച്ചു മാത്രമേ
നമുക്ക് ജീവിക്കാനും പരസ്പരം ആശയവിനിമയം ചെയ്യാനും കഴിയുകയുള്ളൂ എന്നുവരുന്നത്. ആരംഭങ്ങളും അത്ര സൂക്ഷ്മതയില്ലാത്ത
അളവുകോലുകളും തീർത്തും തെറ്റായ സങ്കല്പനങ്ങളും ഉപയോഗിച്ചു മാത്രമേ നമുക്ക് പരസ്പരം ഇന്ന് സംവദിക്കാൻ കഴിയുകയുള്ളൂ.

ഇവയെല്ലാം തുടച്ചു വൃത്തിയാക്കി സ്ലേറ്റിൽ പുതിയതായി ഒന്നും എഴുതാൻ കഴിയില്ല; അതിന്റെ ആവശ്യം അത്യാവശ്യമാണെന്ന് അറിയുമ്പോൾപോലും. ബ്രിട്ടീഷ്സാമ്രാജ്യം വളർന്നു വികസിക്കുന്നതുവഴി

മറ്റ് ആരംഭങ്ങളും അളവുകോലുകളും
നിശ്ശബ്ദമാക്കപ്പെട്ടതുപോലെ
പുതിയ അളവുകോലുകളുടെ വളർച്ചയും ഉപയോഗവുംമൂലം
സാവ
ധാനം ഈ പഴയ അളവുകോലുകൾ സ്വാഭാവികമായി
നിശ്ശബ്ദമാക്ക
പ്പെടുമെന്ന് പ്രതീക്ഷിച്ചാൽ മതി.

ബഹുസ്വത്വബോധ സ്വത്വബോധം

ഒരേ സമയം പലതരം സ്വത്വബോധങ്ങൾ പേറുന്ന ഒരു ജീവിവർഗ്ഗമാണ് മനുഷ്യർ. മുൻപ് സൂചിപ്പിച്ച അതിരുബോധമാണ് ഇത്തരം സങ്കീർണ്ണമായ സ്വത്വബോധങ്ങൾക്ക് കാരണമായി ത്തീരുന്നത്. 'ഞാൻ', 'എന്റേത്' എന്ന അതിരുബോധമാണ് ഗോത്രത്തിനോടും പ്രദേശത്തിനോടും ഭാഷയോടും മതത്തി നോടും രാജ്യത്തോടും രാഷ്ട്രത്തോടും രാഷ്ട്രീയപാർട്ടികളോടും എല്ലാം ഉണ്ടാകുന്ന മമതയ്ക്കും അതിനോടനുബന്ധ മായി രൂപപ്പെടുന്ന സ്വത്വബോധത്തിനും കാരണമാകുന്നത്. ഒരേസമയം ബഹുവ്യക്തിത്വത്തിന് നാം ഉടമകളാണ്. ഈ ബഹുവ്യക്തിത്വം നിമിത്തം ഓരോ വ്യക്തിത്വത്തിനോടും അനുബന്ധമായി രൂപപ്പെടുന്ന മൂല്യബോധം ആന്തരിക സംഘർഷങ്ങൾക്ക് വഴിവച്ച്, ഏത് മൂല്യബോധത്തിനനുസൃത മായി വേണം ഒരു സന്ദർഭത്തിൽ പെരുമാറേണ്ടതെന്ന് അറിയാൻ കഴിയാതെവരും. ഈ സംഘർഷവും അവ്യക്തതയും സകല കലാസാഹിത്യസൃഷ്ടികളുടേയും അടിസ്ഥാനമായി തീരുന്നു. ശരിതെറ്റുകളെ തരംതിരിക്കാനാവാതെ കുഴയുന്ന മനുഷ്യരുടെ കഥകളാണല്ലോ എല്ലാ നാട്ടിലും ഉള്ളത്.
ഗോത്രവർഗ്ഗസ്വത്വബോധമാണ് പിൽക്കാലത്ത് ജാതിയായിത്തീർന്നതെന്ന് നാം കണ്ടുകഴിഞ്ഞല്ലോ. ജാതികളെ രാജ്യ
ത്തിന്റെ ആവശ്യത്തിനനുസൃതമായി കോർത്തിണക്കി ഒന്നി ച്ചുനിർത്തുന്ന പങ്കാണ് മതങ്ങൾ നിർവ്വഹിച്ചത്. മതങ്ങളുടെ ബാഹുല്യം നിമിത്തം രാഷ്ട്രമെന്ന സ്വത്വബോധത്തിൽ ഒന്നി പ്പിക്കാൻ നടക്കുന്ന ശ്രമമാണ,് ഇന്ന് മതേതരരാഷ്ട്രങ്ങളുടെ രൂപീകരണത്തിനുള്ള പ്രേരണ. ഭൂമിയും അതിലെ ജൈവവൈവിധ്യങ്ങളും പാരിസ്ഥിതികപ്രശ്നങ്ങളും ഈ രാഷ്ട്രസ്വത്വബോധത്തിനെ തകർത്തുകൊണ്ട് ഏകലോകപൗരത്വ
ത്തിനായി മുറവിളി കൂട്ടിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഒരുകാലത്താണ്

നാം ജീവിക്കുന്നത്.
പക്ഷേ, സ്വത്വബോധം ഒരേസമയം ബഹുസ്വത്വബോധമാണെന്ന് നാം പറഞ്ഞു കഴിഞ്ഞു. രൂപപ്പെട്ട ഒരു സ്വത്വബോധവും സത്യത്തിൽ ഒരിക്കലും മാറിപ്പോകുന്നില്ല. ഒന്ന് പ്രധാനമായി നില്ക്കുമ്പോൾ മറ്റുള്ളവ പത്തിതാഴ്ത്തി കിടക്കും.
65
ബഹുസ്വത്വബോധ സ്വത്വബോധം
അനുകൂലസാഹചര്യത്തിൽ വെള്ളം വീഴുമ്പോൾ ഞെട്ടിയുണരുന്ന
അമീബയെപ്പോലെ സ്വത്വബോധങ്ങൾ സുപ്താവസ്ഥ ഭേദിച്ച് ഓരോ
ന്നായി പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നു. 'അണ്ടിയോടടുക്കുമ്പോഴേ മാങ്ങയുടെ പുളിയറിയൂ' എന്ന രീതിയിൽ പല മഹാന്മാരോടൊപ്പം അടുത്തു ജീവി
ച്ചിട്ട് പലരും അവരുടെ ജാതിബോധത്തെപ്പറ്റിയോ മറ്റ് മേൽക്കോയ്മാ
പെരുമാറ്റങ്ങളെപ്പറ്റിയോ പറയുന്നതു കേൾക്കാം. മാങ്ങയുടെ പുളി
മഹാന്മാർക്കു മാത്രമല്ല ഉള്ളത്, നമുക്കേവർക്കുമുണ്ട്. മറ്റുള്ളവരുടെ
വിവിധ സ്വത്വബോധങ്ങളിൽ ചെന്നുമുട്ടി, അതിനു വിരുദ്ധമായി നില്
ക്കുന്ന അതേ രൂപത്തിലുള്ള നമ്മുടെ സ്വത്വബോധമാണ് ഇതിനെ 'തിരിച്ചറിയു'ന്നത്.
ജാതിവച്ച് മറ്റൊരാൾ പെരുമാറുന്നു എന്ന് ഒരാൾ പറയുമ്പോൾ, പറയുന്ന ആളിലെ ജാതി എന്ന സ്വത്വബോധമാണ് മറ്റേയാളുടെ ജാതിസ്വത്വബോധത്തെ തിരിച്ചറിയുന്നത്; അല്ലെങ്കിൽ ജാതിബോധമെന്ന
അളവുകോൽ ഉപയോഗിച്ച് അളന്ന് മനസ്സിലാക്കുന്നത്. ഒരേ വീട്ടിൽ,
ചേട്ടാനിയന്മാർ തമ്മിലുള്ള 'എന്റേത്, നിന്റേത്' എന്ന അതിരുബോധം

ജാതിബോധമായി നാം തിരിച്ചറിയാറില്ല. സ്ത്രീപുരുഷബന്ധത്തിലെ
'എന്റേത് നിന്റേത്" ബോധം ലിംഗവിവേചനമായി കാണും. ഇന്ത്യാക്കാരൊന്നും ശരിയല്ലെന്ന് പാക്കിസ്ഥാൻകാർ വിചാരിക്കുന്നതിനും
പാക്കിസ്ഥാൻകാരൊന്നും ശരിയല്ലെന്ന് ഇന്ത്യക്കാർ വിചാരിക്കുന്നതിനും
ഞങ്ങൾ-അന്യർ, ഞാൻ-അവൻ/അവൾ എന്ന മേൽപ്പറഞ്ഞ അതിരുബോധം തന്നെയാണ് കാരണമായിരിക്കുന്നത്. ജീവന്റെ സ്വാഭാവികമായ അതിരുബോധം പലതരം സ്വത്വബോധരൂപീകരണത്തിന് ഇടവരുത്തുകയും ബഹുസ്വത്വബോധസ്വത്വബോധത്തിന് നാം ഉടമകളാവുകയും ചെയ്യും. ഇക്കാര്യം മനസ്സിലാക്കാതെ പരസ്പരം പഴിചാരാൻ
മാത്രമാണ് ഇന്ന് ഈ സ്വത്വബോധങ്ങൾ ഉപയോഗിക്കപ്പെടുന്നത്.
സംവരണം വരുമ്പോൾ നായന്മാരും ഈഴവരുമായി പിരിയുന്ന
ഹിന്ദുക്കൾ വിദ്യാഭ്യാസവകുപ്പ് ലീഗിനെ ഏല്പിക്കുമ്പോൾ ഹിന്ദുക്ക
ളായി വീണ്ടും ഒന്നിക്കുന്നു. ഇത്തരത്തിലുള്ള വഴിപിരിയലുകളും
കൂടിച്ചേരലുകളും നമ്മുടെ രാഷ്ട്രീയ സാമൂഹ്യമണ്ഡലങ്ങളിൽ
നമുക്കു കാണാൻ കഴിയും. 'നമ്മൾ' എന്ന പ്രയോഗത്തിൽ ഈ സ്വത്വബോധം പ്രയോഗക്ഷമമാകുന്നത് നോക്കിക്കാണാൻ നല്ല രസമാണ്.
'നമ്മുടെ ആൾക്കാർ' എന്ന് കമ്യൂണിസ്റ്റ്പാർട്ടി ഓഫീസിലിരുന്നു പറ
ഞ്ഞാൽ കമ്യൂണിസ്റ്റുകാരെന്നും എൻ.എസ്.എസ് മന്ദിരത്തിലിരുന്നു
പറഞ്ഞാൽ നായന്മാരെന്നും എസ്.എൻ.ഡി.പി ശാഖയിലിരുന്നു പറ
ഞ്ഞാൽ ഈഴവരെന്നും ചെങ്ങറയിലിരുന്നു പറഞ്ഞാൽ ദളിതരെന്നും
മുത്തങ്ങയിലിരുന്നു പറഞ്ഞാൽ ആദിവാസിയെന്നും മുല്ലപ്പെരിയാറിലിരുന്നാൽ മലയാളിയെന്നും ഗൾഫിലിരുന്നാൽ ഇന്ത്യക്കാരെന്നും

യൂറോപ്പിലിരുന്നാൽ ഏഷ്യാക്കാരെന്നും കാട്ടിലിരുന്നാൽ മനുഷ്യരെന്നും ഒക്കെ ഇതിനർത്ഥം വരും.
66

ഇങ്ങനെ ഒരേസമയം ബഹുസ്വത്വത്തിന്റെയും കർതൃത്വത്തിന്റെയും ഉടമകളാണ് ഈ 'നമ്മൾ'. ഓരോ സ്വത്വബോധത്തിനോടൊ
ത്തുവരുന്ന മൂല്യബോധങ്ങൾ കൂടിച്ചേർന്ന് വളരെ സങ്കീർണ്ണമാകും.
പണ്ട് ഭഗവദ്ഗീതാകാരൻ ഈ കൂടിക്കുഴയലിനെ വേർതിരിച്ചെടുക്കാ
നാണ് 'സ്വധർമ്മം' എന്ന സിദ്ധാന്തം ആവിഷ്കരിച്ചത്. എത്ര സ്വധർമ്മ
വിസ്താരങ്ങൾക്കുശേഷവും 'കണ്ണുമടച്ച്' ചിലതൊക്കെ ചെയ്യാനേ
സത്യത്തിൽ മനുഷ്യർക്ക് കഴിയൂ. കാരണം, ശരിതെറ്റുകൾ ഉഭയസ
മ്മതപ്രകാരം ഉണ്ടാക്കുന്ന കരാറുകളിലേ യഥാർത്ഥത്തിൽ ബാധകമാവുകയുള്ളൂ. നാം ജനിക്കുന്നതിനു മുമ്പുതന്നെ നിലനിന്നിരുന്ന കരാറുകളോ സ്വത്വബോധങ്ങളോ ഉത്തരവാദിത്വബോധത്തോടെ പേറാനും
അതിനൊത്ത് പ്രവർത്തിക്കാനും ആർക്കും കഴിയില്ല. കാരണം, ഒന്നോ
രണ്ടോ ഒന്നുമല്ലല്ലോ നമ്മുടെ മുന്നിൽ തിരഞ്ഞെടുക്കാനുള്ളത്. ഓരോ
സ്വത്വബോധത്തിനനുസൃതമായ ഓരോരോ മൂല്യബോധവുമുണ്ടാകും.
ഇവ തമ്മിൽ ഇണങ്ങി നിൽക്കുന്നതും പിണങ്ങി നിൽക്കുന്നതുമു
ണ്ടാകും; അവയിൽ ഏത് തിരഞ്ഞെടുക്കണമെന്ന ദശാസന്ധിയിലകപ്പെടാത്ത ഒരാളും മനുഷ്യകുലത്തിലുണ്ടാവുകയില്ല. നല്ല മെയ്‌വഴക്ക
ത്തോടെ ഈ മൂല്യബോധങ്ങളുടെ ഇടയിലൂടെ മറ്റുള്ളവർക്ക് തിരിച്ചറി

യാൻ കഴിയാത്തരീതിയിൽ സ്വന്തം നിലപാടിന് 'ന്യായ'മുണ്ടെന്ന്
തോന്നത്തക്കരീതിയിൽ ആര് ജീവിക്കുന്നോ അവരെ നാം 'ജ്ഞാനി'
കളെന്ന് വിളിക്കുന്നു. തത്ത്വചിന്തകളും ദർശനങ്ങളും ഇത്ര 'ഗഹന'ങ്ങ
ളായത് ഒരോ നിലപാടിലെയും അനീതി പിൽക്കാലത്ത് മറ്റുള്ളവർ
തിരിച്ചറിഞ്ഞപ്പോൾ അതിന് വീണ്ടും ന്യായം കണ്ടെത്തേണ്ടി
വന്നതിലൂടെയാണ്.... വാല്മീകിയുടെ രാമായണത്തിലെ ഒരു
കഥാപാത്രമായിരുന്ന രാമൻ പിൽക്കാലത്ത് ദൈവമായി മാറിയപ്പോൾ, രാജാവെന്ന
നിലയിൽ ചെയ്ത പ്രവൃത്തികൾ നീതീകരിക്കാൻ എളുപ്പമായിരുന്നില്ല.
പക്ഷേ, രാമായണത്തിന്റെ ഒന്നും രണ്ടും അദ്ധ്യായങ്ങൾ പിൽക്കാലത്ത്
എഴുതിച്ചേർത്ത് രാമന്റെ ചെയ്തികൾക്ക് മുൻകാലപ്രാബല്യത്തോടെ,
അതായത് മുൻജന്മങ്ങളിലൂടെ ന്യായം കണ്ടെത്തുകയാണുണ്ടായത്.
രാമായണത്തിന്റെ സംശോധിത പാഠങ്ങൾ പഠിക്കുന്ന ആർക്കും ഇത്
വ്യക്തമാവും.

മാറിവരുന്ന ജീവിതപരികല്പനകൾ

പൗരാണികകാലത്തേ ഇന്ത്യയിൽ 'പഞ്ചഭൂത'ങ്ങളെന്നും ഗ്രീസിൽ 'ചതുർഭൂത'ങ്ങളെന്നും ഉള്ള പരികല്പനകളുണ്ട്. പ്രപഞ്ചമെന്നാൽ വേണ്ടരീതിയിൽ ഈ പഞ്ചഭൂതങ്ങളെ ഇണക്കിച്ചേർത്തതെന്നർത്ഥം. പഞ്ചഭൂതങ്ങൾ ഒരു യാഥാർത്ഥ്യമാണെങ്കിൽ എന്തുകൊണ്ട് യൂറോപ്പിൽ നാലുഭൂതങ്ങളായി

എന്നു ചോദിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. പഞ്ചഭൂതങ്ങൾകൊണ്ടാണ് പ്രപഞ്ചം ഉണ്ടാകുന്നതെന്ന കാര്യത്തിൽ ഭൂരിപക്ഷം പേർക്കും സംശയവുമില്ല. എന്നാൽ ഈ പഞ്ചഭൂതങ്ങളെയെടുത്ത് ഒരു ഗ്ലാസ്സോ കസേരയോ ഫാനോ വീടോ അതല്ല എന്തെങ്കിലുമോ ഉണ്ടാക്കാൻ നാം ശ്രമിക്കുമ്പോഴാണ് ഈ പരികല്പന വെറുമൊരു സങ്കല്പത്തിന്റെ നിലയിലാണ് നില്ക്കുന്നതെന്ന് മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയുന്നത്. ഓരോ ഇന്ദ്രിയങ്ങൾക്കും അനുരൂപമായ മറുവശം എന്ന നിലയിലാണ് ഈ പരികല്പനയുടെ അടിസ്ഥാനയുക്തി. ലോകം ബോധത്തിൽനിന്ന് ഉത്പന്നമായതാണെന്ന ചിന്താപദ്ധതിയുടെ തുടർച്ചയായി ഓരോ ഇന്ദ്രിയങ്ങൾക്കനുരൂപമായി ഭൂതങ്ങളെ നിർവ്വചിക്കുന്നത് ഐതരേയോപനിഷത്തിൽ പ്രതിപാദിച്ചിരിക്കുന്നതുകാണാം.

എന്നാൽ പ്രപഞ്ചം ഇത്തരത്തിലുള്ള ഏതെങ്കിലും ഭൂതം കൊണ്ടുണ്ടായതല്ല. ഓരോരോ വസ്തുക്കൾ നിർമ്മിക്കാൻ പോയ ആളുകളാണ് യഥാർത്ഥത്തിലുള്ള സൂക്ഷ്മമായ ഭൂതങ്ങളെ കണ്ടെത്തിയത്. അതിനെ ഒരു ആറ്റത്തിനു ചുറ്റുമുള്ള ഇലക്ട്രോണുകളെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിയാണ് ക്രമപ്രകാരം കണ്ടുപിടിച്ചത്. ഹൈഡ്രജനിൽ തുടങ്ങി അത് ഇന്ന് നൂറ്റിപ്പതിനെട്ട് മൂലകങ്ങളിലായി എത്തിനില്ക്കുന്നു. നാം ഇതുവരെ കണ്ടെത്തിയിട്ടില്ലാത്ത മൂലകങ്ങളും ഉണ്ടായേക്കാം. പല മൂലകങ്ങളും ക്രമപ്രകാരമല്ല കണ്ടെത്തിയത്. അതിനാൽ കണ്ടെത്തിയിട്ടില്ലാത്ത മൂലകങ്ങളുമുണ്ടെന്ന് തീർച്ചപ്പെടു

ത്താനും നമുക്കു സാധിച്ചിട്ടുണ്ട്. കാരണം ലോകത്തിന്റെ യാഥാർത്ഥ്യത്തിൽനിന്നുള്ള ഒരന്വേഷണമായതുകൊണ്ടാണ് അവ ഉണ്ടാകും എന്ന നിഗമനത്തിൽ നമുക്ക് നേരത്തേ എത്തിച്ചേരാൻ കഴിയുന്നത്. പിൽക്കാലത്ത് അവയെ കണ്ടെ
68

ത്തുകതന്നെ ചെയ്തു. ഈ പ്രപഞ്ചയാഥാർത്ഥ്യവും പഴയകാല പരി
കല്പനായാഥാർത്ഥ്യവും തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസം ഇതാണ്. ഇത്തര ത്തിൽ ആദ്യകാല ചിന്തകരുടെ സങ്കല്പ അളവുകോലുകളെ പ്രപ ഞ്ചയാഥാർത്ഥ്യങ്ങളായി നാം തെറ്റിദ്ധരിച്ചതാണ് എല്ലാ മതങ്ങളുടെയും
അടിസ്ഥാനം.
പണ്ട്, വേദാന്തികൾ കുടമെന്ന 'യാഥാർത്ഥ്യ'ത്തിന് എല്ലാ അംശ ത്തിലും കളിമണ്ണ് എന്ന 'പരമാർത്ഥ'മാണുള്ളത് എന്നു പറയാറുണ്ട്.
കളിമണ്ണല്ലാതെ മറ്റൊന്നുമവിടെയില്ല. കളിമണ്ണ് ഒരു രൂപത്തിലല്ലെങ്കിൽ
മറ്റൊരു രൂപത്തിലേ ഇരിക്കാറുള്ളൂ. ഏതെങ്കിലും രൂപങ്ങളിലല്ലാതെ
കളിമണ്ണിരിക്കാറില്ല. പക്ഷേ, ഏതെങ്കിലും രൂപത്തിൽ കളിമണ്ണ് ഇരി
ക്കുന്നതുകൊണ്ട് മനുഷ്യർക്ക് പ്രയോജനമില്ല. കുടത്തിന്റെ രൂപമാർ
ജ്ജിച്ച് കളിമണ്ണിരിക്കുമ്പോഴേ വെള്ളം കോരിവയ്ക്കാൻ പ്രയോജന
പ്പെടുകയുള്ളൂ. കളിമണ്ണിന്റെ കുടമെന്ന പ്രയോജനകരമായ രൂപാന്ത
രത്തിൽ കുശവനെന്ന മനുഷ്യന്റെ കൗശലംകൂടി ഉൾച്ചേർന്നിരിക്കുന്നു.
കളിമണ്ണിൽ കുടം സാധ്യമായിരുന്നെങ്കിലും കുശവനും കളിമണ്ണും തമ്മിലുള്ള ഇടപഴകലിൽ കുശവന്റെ കൗശലമായ കുടം അവിടെ

യാഥാർത്ഥ്യമായിത്തീരുകയാണുണ്ടായത്. ഇത്തരത്തിൽ എല്ലാ മൂലകങ്ങളിലും അവയുടെ ചേരുവകളിലും അനന്തമായ സാധ്യതകളുണ്ടെന്ന കണ്ടെത്തലിനെയാണ് നാം ശാസ്ത്രമെന്നു വിളിക്കുന്നത്.

കൗശലപ്രയോഗത്താൽ ഉണ്ടായതിനെ നാം 'ഉണ്ടാക്കി'യതെന്നും വിളിക്കുന്നു. ഈ ഉണ്ടാക്കലിൽനിന്നാണ് നാം ഉണ്ടാക്കിയവനുണ്ട് എന്ന തിരിച്ചറിവിൽ എത്തിച്ചേർന്നത്. ആ യുക്തിയുടെ തുടർച്ചയിലാണ് 'ദൈവം' എന്ന വലിയ ഉണ്ടാക്കലുകാരനെ നാം ഉണ്ടാക്കിയത്.

മനുഷ്യ-കൗശലത്തിന്റെ ഒരു പ്രപഞ്ചഭീമാകാരം, അതാണ് ദൈവം.

അതുകൊണ്ടാണ്, നമ്മൾ മേൽസൂചിപ്പിച്ചപോലെ, എല്ലാ സംസ്കാര

ത്തിലും മനുഷ്യർ മനുഷ്യരൂപത്തിലുള്ള ദൈവത്തെ സൃഷ്ടിച്ചത്.

ഉണ്ടാക്കിയതിൽനിന്നാണ് ഉണ്ടാക്കിയവനെ ഉണ്ടാക്കിയതെങ്കിൽ, ഉണ്ടാക്കിയതിന്റെ ഫലം നാം കുടമായി അനുഭവിച്ചു കഴിഞ്ഞല്ലോ,

അതിന്റെ പ്രയോജനവും നാം അനുഭവിച്ചല്ലോ. അങ്ങനെ പ്രവൃ

ത്തിക്കു ഫലമുണ്ടെന്നും ആ പ്രവൃത്തിയുടെ ഫലങ്ങളാണ് നമ്മൾ അനുഭവിക്കുന്നതെന്നും നാം അനുമാനിച്ചു. ഈ അനുമാനത്തിന്റെ

ഫലമായിട്ടാണ് മനുഷ്യജീവിതെത്ത മനസ്സിലാക്കാൻ 'കർമ്മസിദ്ധാന്തം'

ഉണ്ടായത്. അങ്ങനെയാണ് ഓരോ മനുഷ്യരും അവരവരുടെ പ്രവൃ

ത്തിയുടെ ഫലമാണ് അനുഭവിക്കുന്നത് എന്ന യുക്തിയിൽ നാം എത്തിച്ചേർന്നത്. ഇഷ്ടാനിഷ്ടങ്ങൾക്കനുസരിച്ച് നല്ലതും ചീത്തയും തരംതിരി

ച്ചാണ് നാം പ്രവൃത്തികളെ കാണുന്നതും ഫലങ്ങളെ അനുഭവിക്കുന്നതും.

ജീവിതത്തെ മനസ്സിലാക്കാനായി ശ്രമിച്ചപ്പോൾ, നല്ലതും ചീത്തയുമായ

അനുഭവങ്ങൾ ഒരു വ്യക്തിയുടെയോ അല്ലെങ്കിൽ ഒരു കുലത്തിന്റെയോ അല്ലെങ്കിൽ ഒരു സമൂഹത്തിന്റെയോ

ത്തിന്റെയോ പ്രവൃത്തിയുടെ ഫലമായിട്ടാണ് നാം ഓരോരുത്തരും അനുഭവിക്കുന്നതെന്ന മനസ്സിലാക്കലിലാണ് നാം എത്തിച്ചേർന്നത്.
ഒരു തരത്തിലല്ലെങ്കിൽ മറ്റൊരു തരത്തിൽ ജീവിതത്തെപ്പറ്റി ചിന്തിച്ചി
ട്ടുള്ള മിക്ക ചിന്തകരും ഈ അനുമാനത്തിൽ എത്തിച്ചേർന്നിട്ടുള്ളവ
രാണ്.
ഇന്ത്യയിൽ ബുദ്ധനും ബുദ്ധന്റെ സമകാലീനരും പ്രവൃത്തിയുടെ ഫലംതന്നെയാണ് നാം അനുഭവിക്കുന്നതെന്ന് കണ്ടെത്തിയിരുന്നു.
പക്ഷേ ഈ കർമ്മസിദ്ധാന്തത്തിനൊരു പ്രശ്നമുണ്ടായി. കണ്ണില്ലാതൊരു കുഞ്ഞു ജനിച്ചപ്പോൾ, എന്ത് പ്രവൃത്തികൊണ്ടാണ് ഈ ഫലം
അനുഭവിക്കേണ്ടി വന്നതെന്ന് അതിന് അന്ന് വിശദീകരിക്കാൻ കഴി
ഞ്ഞില്ല. അപ്പോൾ 'മുടിയുണ്ടെങ്കിൽ ചായ്ച്ചും ചരിച്ചും കെട്ടാം' എന്നു
പറയുന്നതുപോലെ ബുദ്ധിയുള്ള ബുദ്ധനും കൂട്ടാളികളും കണ്ടെ
ത്തിയ ഉത്തരമാണ് 'കഴിഞ്ഞ ജന്മം'. മനുഷ്യജീവിതത്തിന്റെ, അല്ലെ
ങ്കിൽ ഏതു ജീവിയുടെ ജീവിതത്തിന്റെ സങ്കീർണ്ണതകളെടുത്തു പരിശോധിച്ചാലും അതിനെ കർമ്മസിദ്ധാന്തത്തിലധിഷ്ഠിതമായ ഒരേയൊരു ജന്മംകൊണ്ട് വിശദീകരിക്കാൻ ഒരിക്കലും കഴിയില്ല. അവിടെയാണ് കഴിഞ്ഞ ജന്മവും അനന്തകോടി ജന്മങ്ങളും ബുദ്ധപ്രഭൃതികൾക്ക് കണ്ടെത്തേണ്ടിവന്നത്. പക്ഷേ, മധ്യധരണ്യാഴിതീരത്ത് പൊട്ടി
മുളച്ച സംസ്കാരങ്ങളൊന്നുംതന്നെ ഈ കഴിഞ്ഞ ജന്മം കണ്ടുപിടി

ച്ചില്ല. അവർക്ക് അവിടെയുണ്ടായിരുന്ന ഉത്തരം, കുട്ടി കണ്ണില്ലാതെ
ജനിക്കണമെങ്കിൽ, അല്ലെങ്കിൽ പ്രത്യക്ഷകാരണങ്ങളൊന്നുമില്ലാതെ
ദുഃഖങ്ങൾ ഉണ്ടാകണമെങ്കിൽ അത് ആദാമിന്റെ 'ആദിപാപ'മാണ്.
അങ്ങനെയാണ് ക്രിസ്ത്യാനികളെല്ലാം 'പാപി'കളായി ജനിക്കേണ്ടിവരുന്നത്.
ബുദ്ധന്റെ വിശദീകരണത്തിൽ സ്വകർമ്മംകൊണ്ടുണ്ടാകുന്ന ദുഃഖ
ങ്ങളായതുകൊണ്ട് അത് നിവർത്തിക്കാൻ സ്വകർമ്മങ്ങൾതന്നെ മതി,
അതല്ലാതെ ദൈവംപോലും വേണ്ട. ദൈവങ്ങളുണ്ടായിരുന്ന മറ്റുള്ള
വർക്ക് ദൈവത്തിന്റെ സഹായം 'താൻ പാതി ദൈവം പാതി' എന്ന അർത്ഥത്തിൽ വിശദീകരിക്കപ്പെടുകയുണ്ടായി. ബുദ്ധൻ ധ്യാനിച്ച് സത്യമറിഞ്ഞ ആളാണെങ്കിൽ, ഉള്ളത് ഉള്ളതുപോലെ അറിഞ്ഞു പറഞ്ഞ ആളാണെങ്കിൽ, മലമുകളിൽ തപസ്സനുഷ്ഠിച്ച് സത്യമറിഞ്ഞ
യേശുക്രിസ്തു പറഞ്ഞത് കള്ളമായിത്തീരും. അങ്ങനെയല്ല, യേശു
പറഞ്ഞ പാപമാണ് കാരണമെങ്കിൽ, അതിനായി ദൈവത്തിന്റെ സ്വന്തം
മകനെ കുരിശിൽ ബലിയർപ്പിച്ച് മനുഷ്യരെ മുഴുവനും രക്ഷിച്ച പള്ളി
ക്കഥ സത്യമാണെങ്കിൽ, ബുദ്ധനാണ് കള്ളം പറയുന്നത്. സത്യമൊന്നേ
യുള്ളൂ എന്ന് രണ്ട് കൂട്ടരും ആണയിട്ട് പറയുന്നുമുണ്ട്. ഇങ്ങനെ ഒരു
ആറായിരം കിലോമീറ്റർ അകലെയെത്തുമ്പോൾ മാറിപ്പോകുന്ന ഒരു
സത്യം എത്രത്തോളം സത്യമാണെന്ന് നിങ്ങളെല്ലാവരുംകൂടി തീർച്ചയാ

ക്കുക.
70

സ്ഥൂലം, സൂക്ഷ്മം, കാരണം എന്നെല്ലാം ശരീരങ്ങളെയും ലോക
ങ്ങളെയും പഴയകാലചിന്തകന്മാർ തരംതിരിച്ച് വലിയ വിശദീകരണ
ങ്ങളെല്ലാം നല്കിയിട്ടുണ്ട്. ഈ വിശദീകരണത്തിലെ സൂക്ഷ്മശരീരമോ
കാരണശരീരമോ ഒന്നുമല്ല നമ്മൾ ഇനി പരാമർശിക്കുന്ന സൂക്ഷ്മലോകം. ആദ്യത്തേത് പരികല്പനാതലത്തിൽ നില്ക്കുമ്പോൾ രണ്ടാമത്തേത് ലോകയാഥാർത്ഥ്യമാണ്. ബാക്ടീരിയ, വൈറസ് തുടങ്ങിയ
സൂക്ഷ്മജീവികളുടെ യാഥാർത്ഥ്യം മൈക്രോസ്കോപ്പ് കണ്ടുപിടിക്കു
ന്നതുവരെ മനുഷ്യർക്ക് കണ്ടെത്താനോ മനസ്സിലാക്കാനോ സാധ്യമായിരുന്നില്ല. ഈ സൂക്ഷ്മജീവികളുടെ ലോകം അനാവരണം ചെയ്യപ്പെ
ട്ടപ്പോഴാണ്, അതുവരെ ദൈവത്തിന്റെ കോപംകൊണ്ടാണ് പ്ലേഗ് പരന്നിരുന്നതെന്നു വിശ്വസിച്ചിരുന്ന മദ്ധ്യധരണ്യാഴിസമൂഹത്തിന്റെ
കാഴ്ചപ്പാടും മാരിയമ്മയുടെ വിളയാട്ടമാണ് മസൂരിയെന്ന് ഭാരതസമൂഹം വിശ്വസിച്ചിരുന്നതിന്റേയും മിഥ്യ നമുക്കു മനസ്സിലായത്. വാക്സിനും
മരുന്നും കണ്ടുപിടിച്ച് ഈ രണ്ട് രോഗങ്ങളേയും നാം കൈകാര്യം ചെയ്തപ്പോൾ തൊഴിൽ നഷ്ടപ്പെട്ടത് ഭാരതത്തിലെ അമ്മദൈവത്തിനും
മദ്ധ്യപൂർവ്വദേശത്തിലെ പുരുഷദൈവത്തിനുമാണ്.
സൂക്ഷ്മജീവികളുടെ ജീവിതരീതികൊണ്ട് നമുക്കുണ്ടാകുന്ന രോഗ
ങ്ങളെ പാപംകൊണ്ടും ജന്മംകൊണ്ടും വിശദീകരിക്കേണ്ട ആവശ്യം
ഇന്നില്ല. അതുപോലെതന്നെ ജനിതകലോകത്തിന്റെ വാതിൽ തുറന്ന

തിനുശേഷമാണ് പാരമ്പര്യമായി നമുക്കു ലഭിക്കുന്ന രോഗങ്ങളുടെ
കാരണം യഥാർത്ഥത്തിൽ വ്യക്തമായത്. കുഷ്ഠം 'സർപ്പദോഷം'
കൊണ്ടാണ് ഉണ്ടാകുന്നതെന്ന വിശ്വാസം ബാക്റ്റീരിയപോലെയുള്ള
സൂക്ഷ്മജീവികളുടെ ഉണ്മയെപ്പറ്റിയുള്ള അറിവില്ലായ്മയിൽനിന്നും
ആരംഭിച്ചതാണ്. ഇതിൽനിന്ന് സൂക്ഷ്മജീവികളുടെ ജീവിതരീതിയെ
പ്പറ്റിയുള്ള അറിവില്ലായ്മയും ജനിതക അറിവുകളുടെ കൈമാറ്റത്തെ
സംബന്ധിക്കുന്ന അറിവില്ലായ്മയും വസ്തുക്കളുടെ നിലനിൽപ്പിനെ
പ്പറ്റിയും അവയുടെ സ്വാഭാവികമാറ്റത്തെപ്പറ്റിയുമുള്ള അറിവില്ലായ്മയും സമൂലം ചേർത്തുകുഴച്ചതാണ് ബുദ്ധന്റെ 'ബോധോദയം' എന്നും
യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ 'വെളിപാട്' എന്നും നബിയുടെ 'പ്രവാചകത്വം'
എന്നും മനസ്സിലാക്കാൻ ഒട്ടും വിഷമിക്കേണ്ടതില്ല. കഴിഞ്ഞ ജന്മങ്ങ
ളുടെയും പാപവിമോചനങ്ങളുടെയും സ്വർഗ്ഗനരകയാത്രകളുടെയും
മലമുകളിലെയും മരത്തണലിലെയും ബോധോദയങ്ങളുടെയും വെളി
പാടുകളുടെയും രഹസ്യങ്ങൾ തേടി വെറുതെ നാം കുത്തിയിരുന്ന്
ധ്യാനിച്ച് ചന്തി പുണ്ണാക്കേണ്ടതില്ല, മുട്ടുകുത്തിയോ നെറ്റിമുട്ടിച്ചോ
തഴമ്പുണ്ടാക്കേണ്ട ആവശ്യവുമില്ല.
പ്രപഞ്ചപ്രതിഭാസത്തെ അളന്നറിയാനുള്ള അളവുകോലുകളായി
നാം കാലത്തെയും ദേശത്തെയും മനസ്സിലാക്കാത്തതുകൊണ്ടാണ്,
വസ്തുക്കൾ കാലദേശങ്ങൾക്കുള്ളിൽ കുടുങ്ങിക്കിടക്കുന്ന 'പരമാർ

ത്ഥ'മല്ലാത്ത, പ്രകരണഭേദമനുസരിച്ച് 'യാഥാർത്ഥ്യ'മായോ 'അപവാദ'

മായോ 'അദ്ധ്യാരോപ'മായോ 'മായ'യായോ 'അവിദ്യ'യായോ 'അജ്ഞാന'മായോ 'സൃഷ്ടി'യായോ ഒന്നായി നാം ധരിച്ചത്. അതുപോലെതന്നെയാണ് ആത്മീയലോകവീക്ഷണത്തിന് വിരുദ്ധമായി രൂപപ്പെട്ട 'ഭൗതികവാദ'വീക്ഷണത്തിലും കാലദേശത്തിനുള്ളിൽ വർത്തിക്കുന്ന 'ഭൗതികവസ്തുക്കള'ായി ഇവയെ നാം കണ്ടത്.

പ്രപഞ്ചം ഒരിക്കലും അറിഞ്ഞുതീർക്കാവുന്ന ഒന്നല്ല. അതിനെ നാം 'മനസ്സിലാക്കി'യിരുന്നത് മനുഷ്യർ സ്വന്തമായി വികസിപ്പിച്ച അളവുകോലുകളിലൂടെയാണെന്ന് നാം അറിഞ്ഞുകഴിഞ്ഞല്ലോ. ആദ്യകാലങ്ങളിൽ മനുഷ്യർ വികസിപ്പിച്ച അളവുകോലുകളുടെ അപര്യാപ്തതയും നാം മനസ്സിലാക്കി. ഇന്ന് പ്രപഞ്ചയാഥാർത്ഥ്യത്തിന് കുറച്ചുകൂടി സമാനമെന്ന് വിളിക്കാവുന്ന അളവുകോലുകളാണ് നാം വികസിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നതെന്ന് കാണുവാൻ കഴിയും. അതിനാലാണ് സ്വാഭാവികമായ ഇന്ദ്രിയങ്ങൾക്ക് അപ്രാപ്യമായി നിൽക്കുന്ന ജനിതക, അണുമേഖലകളിലെ അറിവുകൾ നമുക്ക് ഉപയോഗിക്കാനാവുന്നത്. ഈ അളവുകോലുകളെ സമാനമെന്ന് മാത്രമേ നാം കണക്കാക്കാവൂ. കാരണം, പ്രപഞ്ചം മനസ്സിലായിത്തീരുന്ന ഒന്നല്ല. നമ്മുടെ മനസ്സിലാക്കലുകൾ മനുഷ്യരുള്ളിടത്തോളം കാലം കൂടുതൽ സൂക്ഷ്മതയോടെ തുടരുകതന്നെചെയ്യും.

അകലങ്ങളിലേക്ക് നോക്കാനും പ്രവർത്തിക്കാനുമുള്ള നമ്മുടെ കഴിവാണ് മറ്റ് ജീവികൾക്കുമുകളിൽ ഒരു ജീവിവർഗ്ഗമെന്നനിലയിൽ നമുക്ക് അഭൂതപൂർവ്വമായ വളർച്ചനേടിത്തന്നത്. എന്താണോ ഉള്ളത്

അതിനെ അറിയാൻ കാലമെന്ന അളവുകോലുകൊണ്ട് അളക്കുമ്പോൾ മാറ്റമെന്നും ദേശമെന്ന അളവുകോലുകൊണ്ട് അളക്കുമ്പോൾ
അകലമെന്നും നാം മനസ്സിലാക്കുന്നത്. ഈ അനുഭവത്തെയാണ് നാം
പ്രപഞ്ചമെന്ന് വിളിക്കുന്നത്. ഈ മനസ്സിലാക്കലുകൾക്ക് പുറത്തു നിൽക്കുന്നവയെ 'അത്ഭുതങ്ങൾ' എന്നനിലയിലാണ് നാം കൈകാര്യം
ചെയ്തുവരുന്നത്. അങ്ങനെയാണ് 'ഭാവി'യിലേയ്ക്ക് നോക്കാനുള്ള
കഴിവ് അത്ഭുതമായി ഇന്നും വർത്തിക്കുന്നത്. യഥാർത്ഥത്തിൽ ദേശമെന്ന് നാം മനസ്സിലാക്കുന്നത് അഞ്ചിന്ദ്രിയങ്ങളിലൂടെ കടന്നു വരുന്ന
അനുഭവങ്ങളെയാണ്. ഈ അനുഭവം മാത്രമേ മറ്റു ജീവികൾക്കുള്ളൂ.
കാലമെന്ന അനുഭവം ആന്തരികമായി നാം മാറ്റത്തെ മനസ്സിലാക്കുന്ന
പ്രക്രിയയാണ്. ഇതാണ് മറ്റു ജീവികളിൽനിന്നും നമ്മെ ഭിന്നരാക്കുന്ന
പ്രധാന വ്യത്യാസം. കാലമെന്ന ആന്തരികാനുഭവം ഉൾപരിവർത്തന
ത്തിലൂടെ നമുക്കു ലഭിച്ച ജനിതകമുന്നേറ്റമാണ്. ഇതാണ് 'വരും വരായ്കകളെ'പ്പറ്റി ആലോചിച്ച് നമ്മെ പദ്ധതികൾ തയ്യാറാക്കാൻ കെല്പു
ള്ളവരാക്കിയത്. ഈ കെല്പ് മറ്റു ജീവികളെ വെല്ലാൻ നമ്മെ വളരെ യധികം സഹായിച്ചു. വരാൻ സാദ്ധ്യതയുള്ള 'ഭാവികൾ' നാം ആന്ത
രികമായി സൃഷ്ടിക്കുന്നു. അതിൽനിന്നും ഏറ്റവും യുക്തിഭദ്രമായത്
പ്രാവർത്തികമാക്കാൻ ശ്രമിക്കും. പക്ഷേ, ഒന്നു പരാജയപ്പെട്ടാൽ

മറ്റൊന്നു നടപ്പാക്കാവുന്ന പലയിനം പദ്ധതികൾ നമ്മൾക്കുണ്ടായിരി
ക്കും. ഇങ്ങനെ വരാൻ പോകുന്ന 'ഭാവി' ഏകദേശം നിർണ്ണയിക്കാൻ
മനുഷ്യനെന്ന ജീവിവർഗ്ഗത്തിനു കഴിഞ്ഞു എന്നതാണ് നമ്മുടെ എല്ലാ
നേട്ടത്തിന്റെയും അടിയിലുള്ളത്.

ഇനി, ഭൂമി തിരിയുന്നതിനെയാണ് ദിവസങ്ങളെന്ന് വ്യവഹാരസൗകര്യത്തിനായി മുറിച്ച് മുറിച്ച് മനസ്സിലാക്കുന്നതെന്ന് നാം കണ്ടുകഴിഞ്ഞു.

ഭാവിയിൽനിന്നും വർത്തമാനത്തിലേക്ക് വന്ന് ഭൂതത്തിലേക്ക്
ഒഴുകുന്ന പ്രവാഹമായിട്ടാണ് കാലമെന്ന അളവുകോലിനെ നാം തരംതിരിച്ചിരിക്കുന്നത്. പണ്ടത്തെ മുനികൾ താമരവള്ളിയിൽ സൂചികയറ്റു
ന്നതിനാവിശ്യമായ കാലയളവായി വർത്തമാനത്തെ ഗണിച്ചിരുന്നു.

പക്ഷേ, നാം ഫോണെടുത്ത് ഇന്ത്യയിൽനിന്നും അമേരിക്കയിലേക്ക്
വിളിച്ചാൽ ഈ തരംതിരിവെല്ലാം അർത്ഥശൂന്യമാകും. ഇന്ത്യയിൽ
ഇരുന്ന് അമേരിക്കയിലേക്ക് നാം വിളിക്കുമ്പോൾ ഈ തരംതിരിവനു
സരിച്ച് വർത്തമാനത്തിലിരുന്ന് ഭൂതത്തിലേക്കാണ് വിളിക്കുന്നതെന്ന്
ആരെങ്കിലും ഓർക്കാറുണ്ടോ? അതുപോലെ അമേരിക്കയിലിരുന്നു
ഇന്ത്യയിലേക്ക് വിളിക്കുമ്പോൾ വർത്തമാനത്തിലിരുന്നു ഭാവിയിലേയ്ക്കാണ് വിളിക്കുന്നത്. അങ്ങനെയല്ല രണ്ടുപേരും വർത്തമാനത്തിലിരിക്കുകയാണെന്ന് പറഞ്ഞാൽ പിന്നെ ഭൂതവും ഭാവിയുമൊന്നും
ഇല്ലെന്നു വരും. അവിടെയാണ,് മാറ്റത്തെ ആന്തരികമായി മനസ്സിലാ
ക്കുന്നതുമാത്രമാണ് കാലമെന്ന അളവുകോൽകൊണ്ട് നാം ചെയ്യു

ന്നത് എന്ന് കാണാം.
അതുപോലെ തുടക്കങ്ങളില്ലാത്ത ഭൂമിയിൽ എത്രയെത്ര പ്രദേശ
ങ്ങളാണ് ഇന്നുള്ളതെന്നും നാം കണ്ടുകഴിഞ്ഞു. എല്ലാ സമൂഹങ്ങളും
ഒരു രീതിയിലല്ലെങ്കിൽ മറ്റൊരുരീതിയിൽ ഈ അളവുകോലുകൾ വിക
സിപ്പിച്ചെടുത്തതിനാൽ ഇവ അത്ര മോശമല്ലെന്നും നാം മനസ്സിലാക്കണം.
പക്ഷേ, ഏത് അളവുകോലുകളെയുംപോലെ ഈ അളവുകോലുകളും
പരിമിതപ്പെട്ടതും അക്കാരണത്താൽ അത്ഭുതങ്ങളെ സൃഷ്ടിക്കുന്നവയുമാണ്. ഇന്ദ്രിയങ്ങൾക്ക് വിഷയീഭവിക്കാനും അതിനാൽ 'മനസ്സിലാ
ക്ക'ാനും കഴിയുന്ന ഒന്നല്ല ക്വാണ്ടം ഫിസിക്സ്. അതിനാൽ ക്വാണ്ടം
ഫിസിക്സ് തന്നെ അത്ഭുതമായി അനുഭവിക്കുന്നതരത്തിലാണ് ഇരി
ക്കുന്നത്. 'കാലദേശാ'തിവർത്തിയായി പ്രവർത്തിക്കുന്ന രീതിയിലാണ്
അതിന്റെ കണ്ടെത്തലുകളെ ഇന്ന് നാം മനസ്സിലാക്കുന്നത്. സൂക്ഷ്മകണങ്ങളുടെ തലത്തിൽ ഒരേസമയം അടുത്തും അകലെയും 'വസ്തു'
പ്രവർത്തിക്കുന്നതായും പരീക്ഷണം സംഘടിപ്പിക്കുന്നതിനനുസരിച്ച്
അത് ഉണ്ടപോലെ ഉരുണ്ടും തിരപോലെ പരന്നും ഒരേസമയം ഇരിക്കു
ന്നതായും നാം അനുഭവിക്കുന്നു. ഈ അനുഭവങ്ങളെല്ലാംതന്നെ
നമ്മുടെ പഴയ അളവുകോലുകളുടെ ഉൽപ്പന്നമായി മനസ്സിലാക്കിയാൽ
ഈ വേവലാതികൾ ഒഴിവാക്കാം. കൂടുതൽ സമഗ്രമായ അളവുകോലുകൾ ഉണ്ടാക്കുന്നതുവഴി ഇത് പരിഹരിക്കാവുന്നതേയുള്ളൂ. പക്ഷേ,
ഈ പരിഹാരവും ആത്യന്തികമാണെന്ന് ധരിച്ചുവശാകരുത്.

അകലങ്ങളിലേക്ക്, അതായത് 'ഭാവി'യിലേക്കു നോക്കാനുള്ള
കഴിവ് മനുഷ്യസഹജമാണ്, അതാണ് അന്യജീവിവർഗ്ഗങ്ങളുടെ
മുകളിൽ നമുക്ക് ആധിപത്യമുണ്ടാക്കിയത്. മറ്റേതൊരു
കഴിവുംപോലെ
വ്യക്തിഗതമായി ഇതിന് ഏറ്റക്കുറച്ചിലുണ്ടാവുമെന്നു മാത്രം. ഭാരം
പൊക്കുന്നതുപോലെ, വേഗത്തിലോടുന്നതുപോലെ,
വ്യക്തിഗതമായി
ഈ കഴിവ് ഏറിയും കുറഞ്ഞും ഇരിക്കും. ലോകത്തുള്ള സകല
'ദിവ്യ'
ന്മാരുടെയും രഹസ്യമിതാണ്. വരാനുള്ളത് അറിയാനുള്ള
ആകാംക്ഷ
ജീവിതം കരുപ്പിടിപ്പിക്കാൻ ഉദ്യമിക്കുന്ന ആർക്കും
ഉണ്ടായിരിക്കും;
അത് ആവശ്യവുമാണ്. ഭാവിനിർമ്മാണപ്രക്രിയയുമായി ബന്ധപ്പെ
ട്ടാണ് പ്രപഞ്ചസ്രഷ്ടാവിനെ നാം നിർമ്മിച്ചതും അതിനെ
സേവപിടി
ച്ചതും ഇന്നും സേവപിടിക്കുന്നതും. പ്രപഞ്ചനിർമ്മാതാവിനെ
സേവ
പിടിച്ചാൽ ഭാവിസുനിശ്ചിതമാക്കാമെന്നമോഹമാണ് ഈ വിശ്വാസ
ത്തിന്റെ കാതൽ. രാജാവിനെ 'മുഖം കാണിച്ച്' കാഴ്ചകൾ വച്ച്
പ്രീണി
പ്പിച്ച് കാര്യങ്ങൾ സാധിച്ചിരുന്ന രീതിയുടെ തുടർച്ചയാണിത്.
ദൈവത്തെ
നാം വിളിക്കുന്നതും കാണുന്നതും 'രാജാധിരാജനെ'ന്നാണ്.
പ്രപഞ്ചകർ
ത്താവ് വിചാരിച്ചാൽ തീർക്കാവുന്ന പ്രശ്നങ്ങളേ
നമുക്കുള്ളൂതാനും.
എന്നാൽ, അൽപ്പസ്വൽപ്പം ഭാവിമാത്രമേ പ്രപഞ്ചത്തിലുള്ളൂ,
കാരണം
നിരന്തരം മാറുന്നതും 'വർത്തമാന'ത്തിലെ ഒരോ പ്രവൃത്തിയും
അതിനെ

മാറ്റിമറിക്കുന്നതുമാണ്. അതിനാൽ പ്രവചനങ്ങളെല്ലാം ഒരേസമയം
തെറ്റും ശരിയുമാകാം. ശരിയായത് മാത്രം സ്വീകരിക്കുകയും തെറ്റായത് സൗകര്യപൂർവ്വം മറക്കുകയും ചെയ്യുന്നതുവഴിയാണ് ദേവിമാരും
ദേവന്മാരും ജോത്സ്യന്മാരുമെല്ലാം ജീവിച്ചുപോകുന്നത്. പ്രവചിച്ചത് തെറ്റിയതിന് പ്രായശ്ചിത്തം, ഉപശാന്തി എന്നിവയോടൊപ്പം ചെലവുസഹിതം നഷ്ടപരിഹാരം നൽകേണ്ടിവന്നാൽ ജോത്സ്യന്മാരെല്ലാം
കുത്തുപാളയെടുത്തുപോകും.
ഭാവി, വർത്തമാനം, ഭൂതം എന്നനിലയിൽ കാലമെന്ന അളവുകോലിനെ തരംതിരിക്കുന്നതുവഴി നാമുണ്ടാക്കുന്ന സ്ഥലജലഭ്രമമാണ് ഈ
പ്രവചനങ്ങളും അതിന്റെ കോലാഹലങ്ങളും. അതീന്ദ്രിയജ്ഞാനത്തിനും
അതിനോടൊത്ത് പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്ന മറ്റ് രഹസ്യജ്ഞാനങ്ങൾക്കും ഇടംകൊടുക്കുന്നത് ഈ കാലമെന്ന അളവുകോലാണ്. ഇന്ന് ക്വാണ്ടം
ഫിസിക്സ് എത്തിനോക്കുന്ന ഇടങ്ങളിലെ പുത്തൻ അളവുകോലുകൾ
ഈ സ്ഥലജലഭ്രമത്തിന് താത്ക്കാലിക വിരാമമിടുമെന്ന് ഏകദേശം
നമുക്ക് പ്രതീക്ഷിക്കാം.

അച്ഛനമ്മപ്രവർത്തനം

ഏകകോശജീവികളിൽനിന്ന്
ബഹുകോശസങ്കീർണ്ണജീവികളിലേക്ക് ജീവന്റെ യാത്ര തുടർന്നപ്പോൾ പല ഘട്ടങ്ങളിലായി
രൂപപ്പെട്ട പ്രധാനപ്പെട്ട ചില സാങ്കേതികവിദ്യകളാണ് ഇണചേർന്ന് സന്തതികളെ ഉത്പാദിപ്പിക്കുന്ന രീതി, കുട്ടികളെ
വളർത്തി വലുതാക്കുന്ന രീതി, കുട്ടികൾ വളർന്നാൽ വളർത്തിയവർ മരിച്ചു മണ്ണടിയുന്ന രീതി.
അനന്തമായ വിഭജനത്തിലൂടെ സ്വയം നിലനില്ക്കുകയും തുടരുകയും ചെയ്യുന്ന ഏകകോശജീവികളുടെ രീതികളിൽ നിന്നും വിഭിന്നമായി രണ്ട് കോശങ്ങൾ യോജിച്ച് അവരുടെ ജനിതകവിവരങ്ങൾ കൂട്ടിച്ചേർത്തിണക്കി മുൻപൊരിക്കലും ഉണ്ടായിരുന്നിട്ടില്ലാത്ത മൂന്നാമതൊന്നിനെ ഉണ്ടാക്കിയെടുക്കുന്നതാണ് ലൈംഗികത.
സങ്കീർണ്ണമായ ഏകകോശജീവികളിൽത്തന്നെ ആരംഭിച്ചതാണ് ഈ പ്രക്രിയ. ഈ സങ്കീർണ്ണ ഏകകോശജീവികൾ ഉണ്ടാകുന്നതുതന്നെ പരസ്പരം ആഹരിക്കുന്നതുവഴിയാണ്. ഈ പരസ്പര ആഹരണത്തിൽ കവിഞ്ഞ് കൂടുതൽ
കൂടുതൽ സൂക്ഷ്മവും വ്യത്യസ്തവും ആകുന്നതുവഴിയാണ് ആണെന്നും പെണ്ണെന്നും ഉള്ള തരംതിരിവ് ജീവിത
പ്രക്രിയയിൽ ആരംഭിച്ചത്. ആദ്യകാലങ്ങളിൽ ആണും പെണ്ണും എന്ന തരംതിരിവ് ഒരു ജീവിയിൽത്തന്നെയാണ് സംഭവിച്ചിരുന്നത്. അത്തരത്തിലുള്ളതിന്റെ തുടർച്ച ഇന്നും ലോകത്തുണ്ട്. കൂടുതൽ ചെടികളും മരങ്ങളുമെല്ലാം ഇത്തരത്തിലുള്ളവയാണ്. ചലനശേഷിയുള്ള ജീവികളിലെത്തുമ്പോൾ ഈ
തരംതിരിവ് രൂഢമൂലമാകുന്നു. എങ്കിലും ഒരാണ് പെണ്ണാകുന്നതിനോ ഒരു പെണ്ണ് ആണാകുന്നതിനോ വലിയ പ്രയാസമൊന്നും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. ഇന്നും ചിലയിനം മീനുകളുടെയിടയിലുള്ള ആൺമത്സ്യത്തെ ആരെങ്കിലും ചൂണ്ടയിട്ടു
പിടിച്ചാൽ കാലതാമസം അധികം ഇല്ലാതെതന്നെ പെൺമത്സ്യ

ങ്ങളുടെയിടയിൽ നിന്ന് ഒരെണ്ണം ആൺമത്സ്യത്തിന്റെ ലക്ഷണങ്ങൾ കാണിച്ചുകൊണ്ട് തുടങ്ങി, നമ്മളെ അത്ഭുതപ്പെടുത്തുന്ന രീതിയിൽ, ആണായി മാറുന്നതു കാണാം.

ആൺ-പെൺ വ്യത്യാസം ഒരു മഴവില്ലുപോലെ മനസ്സിലാക്കണം. ഒരറ്റത്ത് ''ആണു'ങ്ങളാണെങ്കിൽ മറ്റെയറ്റത്ത് 'പെണ്ണു'

ങ്ങളാണ്. പക്ഷേ, ഭൂരിപക്ഷവും ഇതിനു രണ്ടിനും മധ്യത്തിലുള്ള അവസ്ഥയിലാണ് ജീവിക്കുന്നത്. അതിനാൽ വ്യക്തികളെന്ന നിലയിൽ നമ്മളിലോരോരുത്തരിലും ഈ മഴവില്ല് സ്വത്വബോധരീതിയിലും പ്രവർത്തിക്കും. വേണ്ടുംവണ്ണം ആണാകാത്ത ആണുങ്ങളും വേണ്ടുംവണ്ണം പെണ്ണാകാത്ത പെണ്ണുങ്ങളും ആണുങ്ങളിലെ ആണത്തമുള്ളവനും പെണ്ണുങ്ങളിലെ പെണ്ണത്തമുള്ളവളും ആണുങ്ങളിലെ പെണ്ണത്തമുള്ളവരും പെണ്ണുങ്ങളിലെ ആണത്തമുള്ളവരും ഒക്കെ നമ്മുടെയിടയിലുണ്ടാകും.

പലപ്പോഴും ഈ മനസ്സിലാക്കലിന്റെ അഭാവം ആൺ-പെൺ സ്വത്വബോധത്തെപ്പറ്റി സമൂഹത്തിൽ വലിയ ആശയക്കുഴപ്പം സൃഷ്ടിക്കാറുണ്ട്. ആൺകുട്ടികളെ 'വളർത്തി' പെണ്ണാക്കിയെന്നും പെൺകുട്ടികളെ 'വളർത്തി'ആണാക്കിയെന്നും ഒക്കെ പറഞ്ഞ് പരസ്പരം വഴക്കടിക്കുകയാണ് പതിവ്. ഈ ആൺപെൺസ്വത്വബോധം, അതിരുബോധം എന്ന് മുൻപ് സൂചിപ്പിച്ച ജീവബോധവുമായി ഉൾച്ചേർന്നാണ് നാം അനുഭവിക്കാറ്. അതിനാൽ ആൺ-പെൺ വ്യത്യാസം ഈ അതിരുബോധാനുഭവത്തിൽ ഉണ്ടായിരിക്കുമെന്നും നാം മനസ്സിലാക്കണം.

രണ്ടായിരം മൈൽ അകലെ പോയി മുട്ടയിട്ട് ഇക്കരയ്ക്കു പോകുന്ന
ആമകൾക്കോ പുഴുവാകുമ്പോൾ തിന്നാനുള്ള ഇലയുടെ ചുവട്ടിൽ
മുട്ടയിട്ടുപോരുന്ന ചിത്രശലഭങ്ങൾക്കോ തുറയിരുന്ന് മുട്ടവിരിയി
ക്കുന്ന പാമ്പുകൾക്കോ ആരെങ്കിലും പഴം തിന്ന് തുപ്പുമ്പോൾ വീണ്
കിളിർക്കുന്ന വിത്തുകൾ ഉത്പാദിപ്പിക്കുന്ന മരങ്ങൾക്കോ ഒന്നുംതന്നെ
വളർത്തൽ എന്നു പറയുന്ന "അച്ഛനമ്മപ്രവർത്തനം" അല്പംപോലും
ആവശ്യമില്ല. അച്ഛനും അമ്മയ്ക്കും ഉള്ള സമ്പൂർണ്ണമായ അറിവ് മക്കൾക്കു
ജനിതകമായി ലഭിക്കുന്ന രീതിയാണ് മേൽപ്പറഞ്ഞത്. അതിൽനിന്നു
ഭിന്നമായി, ഒരു വ്യക്തിക്ക് തന്റെ ജീവിതത്തിൽ 'സ്വന്ത'മായുണ്ടാകുന്ന
അനുഭവങ്ങളെ ജനിതകരീതിയിലല്ലാതെ സമാന്തരമായി പകർന്ന്
പരിശീലനത്തിലൂടെ കൊടുക്കുന്ന രീതിക്കാണ് വളർത്തലെന്ന് പറ
യുന്നത്. ഈ വളർത്തലാകട്ടെ ആദ്യകാലങ്ങളിൽ അച്ഛന്മാരുടെ തരിമ്പും
ആവശ്യമില്ലാതെ അമ്മമാർക്കുമാത്രം കൈകാര്യം ചെയ്യാവുന്ന ഒന്നാ
യിരുന്നു.
വളർത്തലിന്റെ കുത്തകാവകാശം അമ്മമാരിൽ
നിക്ഷിപ്തമായിരുന്നു. ഇതിനൊരു കാരണമുണ്ടായിരുന്നു. അത് പ്രത്യുത്പാദന
പ്രക്രിയയിലുള്ള ആൺ-പെൺ വ്യത്യാസമാണ്. മരിക്കുന്നതിനുമുമ്പ്
കഴിയുന്നത്ര വേഗത്തിൽ കഴിയുന്നത്ര പെണ്ണുങ്ങൾക്ക് ഗർഭമുണ്ടാ

ക്കുക എന്ന ഒരേയൊരു ദൗത്യം മാത്രം നിർവ്വഹിക്കാനുള്ള 'യന്ത്ര'മായി
ട്ടാണ് ആണുങ്ങൾ രൂപപ്പെട്ടത്. ഈ യന്ത്രത്തിൽനിന്ന് ഒരിണയിലേക്കും ഇണയിൽനിന്ന് ഒരച്ഛനിലേക്കും ഈ പുരുഷപ്രജ വ്യത്യസ്തമായ ജീവികളിലൂടെ വ്യത്യസ്തമായ രീതിയിൽ വളരുന്നുണ്ട്.
അടയിരുന്ന് മുട്ട വിരിക്കുക എന്ന അമ്മപ്രവർത്തനത്തിൽ ആദ്യമായി ഇടപെട്ട ഒരു ജീവിവർഗ്ഗത്തിനാണ് ഇണയുടെ ആവശ്യം അനി

വാര്യമായി മാറിയത്. മുട്ട വിരിയാനുള്ള കാലതാമസംകൊണ്ടുണ്ടാകുന്ന ഭക്ഷണപ്രശ്നവും തരം കിട്ടിയാൽ മുട്ടകളെല്ലാം തട്ടിയെടുക്കുന്ന
അന്യജീവികളുടെ ആക്രമണവുമാണ് ഇണയുടെ ആവശ്യം അത്യാവശ്യമാക്കിത്തീർത്തത്. ഇണയില്ലാതിരിക്കുമ്പോൾ അടയിരിക്കുന്നവർ
ആഹാരപ്രശ്നം പരിഹരിച്ചിരുന്നത് തന്റെതന്നെ സ്വന്തം മുട്ട കൊത്തിപ്പൊട്ടിച്ച് കുടിക്കുന്നതിലൂടെയും ഇണയില്ലാതെ വളർന്ന കൂടുതൽ
സങ്കീർണ്ണജീവികൾ, പ്രസവിക്കുന്ന സ്വന്തം കുഞ്ഞുങ്ങളിൽ ഒന്നോ
രണ്ടോ എണ്ണത്തിനെ ആഹരിച്ചുമാണ്. അച്ഛനെന്ന ഇണയില്ലാത്ത,
നമ്മൾ വളർത്തുന്ന, പട്ടികളിലും പൂച്ചകളിലും ഈ സ്വഭാവം ഇപ്പോഴും
നമുക്കു കാണാം. സ്വന്തം കുട്ടികളെ തിന്നുന്ന "ക്രൂരരായ" അമ്മമാരായിട്ടാണ് നാം ഈ ജീവികളുടെ പെരുമാറ്റത്തെ മനസ്സിലാക്കാറുള്ളത്.
അടയിരിക്കുന്ന തനിക്ക് ഭക്ഷണമെത്തിക്കാനുള്ള തന്ത്രമെന്ന രീതിയിലാണ് ഒരു ആൺഇണയെ പെൺവർഗ്ഗം കണ്ടെത്തിയത്.

മാറിമാറി
അടയിരിക്കുന്ന രീതിയും പിൽക്കാലത്ത് ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. അതിന്റെ തുടർച്ചയായി മുട്ട വിരിഞ്ഞ് കുഞ്ഞുങ്ങളുണ്ടാകുമ്പോൾ അവയ്ക്കും
ആഹാരം എത്തിക്കാൻ ചില വിഭാഗങ്ങളിലെങ്കിലും ഈ ഇണ ഉപയോഗപ്പെടാറുണ്ട്. മറ്റു ചില വിഭാഗങ്ങളിൽ മുട്ടയിട്ട് ഇണയെ ഏൽപ്പിക്കുന്ന
പതിവും ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. പെണ്ണിണ മുട്ടയിട്ടത് സ്വന്തം ഉദരത്തിൽ വഹിച്ച് വിരിച്ചെടുത്ത് വളർത്തി വലുതാക്കുന്ന അച്ഛൻവരെയുണ്ട്.
കുട്ടികളോടുള്ള ഈ തൽപ്പരത സ്വന്തം ജനിതകവ്യാപനത്തിന് ഏറ്റവും
നല്ല വിദ്യയായി തിരിച്ചറിഞ്ഞ വിഭാഗമാണ് ഇങ്ങനെ ചെയ്തത്.
മീൻവർഗ്ഗങ്ങളുടെയിടയിൽ ഇണയുടെ ഉള്ളിലല്ല അണ്ഡബീജസ
ങ്കലനം നടക്കുന്നത്. പെണ്ണിണ ഇട്ട മുട്ടയിൽ ആണിണ ബീജം നിക്ഷേ
പിച്ച് ഗർഭപാത്രത്തിനു പുറത്താണ് അണ്ഡ-ബീജ സംയോജനം നട
ക്കുന്നത്. ഈ പ്രക്രിയകൊണ്ട് മറ്റു പുരുഷന്മാർക്കും ആ മുട്ടകളുടെ
മുകളിൽ ബീജം നിക്ഷേപിക്കാനുള്ള സാധ്യതയും സൗകര്യവും
ഉണ്ടാകും. ഈ അറിവ് കാരണമാണ,് കടൽകുതിരയെന്ന മേൽപ്പറഞ്ഞ
വിഭാഗം, പെണ്ണിണ ഇടുന്ന മുട്ട സ്വന്തം ഉദരത്തിലേക്കുതന്നെ വഹിച്ച്
അതിനുള്ളിൽ വച്ച് ബീജസങ്കലനം നടത്തി മറ്റാർക്കും ഇടപെടാൻ
അവസരം നല്കാതെ കുട്ടികളെ വളർത്തുന്ന രീതി വികസിപ്പിച്ചത്.
അല്ലാതെ കുട്ടികളോടുള്ള 'അമിതവാത്സല്യം' കൊണ്ടല്ല എന്നു നാം
അറിയണം.
ഒരു ഇണമാത്രം ഉള്ള ജീവിവർഗ്ഗങ്ങൾ വളരെ വിരളമായി മാത്രമേ

ഭൂമിയിൽ ഉണ്ടായിട്ടുള്ളൂ. കോടിക്കണക്കിന് വൈവിധ്യമാർന്ന ജീവിവർഗ്ഗങ്ങളുണ്ടെങ്കിലും വിരലിലെണ്ണാവുന്നവ മാത്രമാണ് ഒരു ഇണ
എന്ന രീതി അവലംബിച്ചിട്ടുള്ളത്. കുറച്ചു നാളത്തേക്ക് ഒരു ഇണ എന്ന
രീതിയാണ് കൂടുതലും കണ്ടുവരുന്നത്. അതായത് ഒരു തവണത്തെ
ഇണചേരലിലൂടെ ഉണ്ടാകുന്ന കുഞ്ഞുങ്ങളെ വളർത്തിയെടുക്കാൻ
ആവശ്യമായ കാലയളവിൽ മാത്രം.

കുട്ടികളെ വളർത്തുക എന്ന പ്രവൃത്തിയിൽ ഏർപ്പെട്ട പെൺവർഗ്ഗ
ത്തിന് കൂട്ട് എന്ന അർത്ഥത്തിലാണ് പുരുഷന്റെ പങ്ക് കടന്നുവരുന്നത്.
അതാകട്ടെ അടയിരിക്കുമ്പോഴുള്ള ആഹാരസമ്പാദനത്തിനും അന്യജീവികളുടെ ആക്രമണങ്ങൾ നേരിടുന്നതിനുംവേണ്ടിയാണെന്നും
നാം സൂചിപ്പിച്ചുവല്ലോ. ഈ പ്രക്രിയകൾക്കൊപ്പംവന്ന മറ്റൊരു കാര്യം
കുട്ടികളുടെ ബൗദ്ധികവികാസംകൊണ്ട് കുട്ടിക്കാലം നീണ്ടുപോയതാണ്. ജനിതകമായ അറിവ് പരിപൂർണ്ണമായി പകർന്നു നൽകുന്ന
രീതിയോടൊപ്പം അതിനു കൂടുതൽ സഹായകരം എന്ന നിലയിലാണ്
ബുദ്ധിയുടെ വികാസം ഗർഭപാത്രത്തിനു പുറത്തുവച്ച് നടത്തുക
എന്ന രീതി വികസിച്ചത്.
ബുദ്ധിയുടെ വികാസം ഇന്ദ്രിയങ്ങളിലൂടെ കൊടുത്തും വാങ്ങിയുമാണ് സംഭവിക്കുന്നത്. നേരത്തേ ജനിക്കുന്നതുവഴി ബുദ്ധിയുടെ
വികാസം കൂടുതൽ പരിപക്വമാകും. ഇങ്ങനെ അതിജീവനപ്രാപ്തി

വർദ്ധിപ്പിക്കും എന്ന കണ്ടെത്തലാണ് നീണ്ട കുട്ടിക്കാലത്തിനു കാരണം. ഈ തിരഞ്ഞെടുപ്പ് നടത്തിയ ജീവിവർഗ്ഗങ്ങളിലെ പെൺവിഭാഗ
ത്തിന്, ഗർഭം ധരിപ്പിച്ച് 'സ്ഥലം കാലി'യാക്കിയിരുന്ന, പുരുഷന്മാരെ
ഇണക്കി നിർത്തേണ്ടയാവശ്യമുണ്ടായി. ഇതിന്റെ പാരമ്യതയാണ് പതിനെട്ടു വർഷമെങ്കിലും കുട്ടിക്കാലമുള്ള മനുഷ്യജീവികളിലെ പെൺ
വർഗ്ഗത്തിനുണ്ടായത്.
ആണുങ്ങളുടെ ആരോഗ്യം അല്ലെങ്കിൽ പേശിബലം അദ്ധ്വാനിച്ചു കുടുംബം പുലർത്താനല്ല, മറിച്ച് പരസ്പരം പോരടിച്ച് വിജയിച്ച്, കഴിയുന്നത്ര പെണ്ണുങ്ങളെ ഗർഭിണികളാക്കാനുള്ള അവകാശത്തിനായി
ട്ടാണ് രൂപംകൊണ്ടിട്ടുള്ളത്. പെണ്ണുങ്ങൾക്കുണ്ടാകുന്ന എല്ലാ കുട്ടികളും അവരുടേതായിരിക്കും, അത് നിശ്ചയം. പക്ഷേ, പുരുഷന്മാർക്ക്
അവരുടെ പിതൃത്വം തീർച്ചപ്പെടുത്താൻ ഡി.എൻ.എ ടെസ്റ്റ് വരുന്നതുവരെ ഒരിക്കലും സാധ്യമായിരുന്നില്ല. അതിനാൽ പുരുഷജീവിതത്തിൽ
രണ്ട് ഉന്നമേയുള്ളൂ. കഴിയുന്നത്ര സ്ത്രീകളെ ഗർഭിണികളാക്കുക, മറ്റൊന്ന്, താൻ ബന്ധപ്പെടുന്ന സ്ത്രീകളിലൊരാളും മറ്റൊരു പുരുഷ
നുമായി ബന്ധപ്പെടാതിരിക്കാൻ നോക്കുക. അതായത്, ജനിതകമായി
കൈമാറ്റം ചെയ്യപ്പെടുന്ന തന്റെ വിശേഷഗുണങ്ങൾ കലർപ്പില്ലാതെ
മുന്നോട്ടുകൊണ്ടുപോവുക, തന്റെ കുട്ടികളിലൂടെ തുടർച്ച ഉറപ്പാക്കുക. ഇതാണ് പുരുഷജീവിതലക്ഷ്യം. എന്നാൽ ഉണ്ടാകുന്ന കുട്ടികൾ
തന്റെ സ്വന്തമാണെന്നു സംശയരഹിതമായി അറിയുന്നതുവഴി അതിന്റെ
നിലനിൽപ് തന്റെ നിലനിൽപുതന്നെയാണെന്ന തിരിച്ചറിവോടെ

അതിനെ പരിപോഷിപ്പിക്കുക എന്ന ഒരൊറ്റലക്ഷ്യം മാത്രമാണ് സ്ത്രീ
ജന്മത്തിലുള്ളത്.
ആദ്യകാലങ്ങളിൽ ശൈശവം ഹ്രസ്വമായിരുന്നതിനാൽ അച്ഛനെന്ന
പുരുഷനായ വിഭവസമാഹരണകർത്താവിനെ പെൺവർഗ്ഗത്തിന് ഒട്ടും
ആവശ്യമുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഇക്കാരണത്താൽ കുഞ്ഞിന്റെ വളർത്തലിൽ

അച്ഛന്റെ പങ്ക് തീർത്തും ആവശ്യമില്ലായിരുന്നു. നമ്മുടെ പിടക്കോഴിക്ക്
കുട്ടികളെ വളർത്താൻ പൂവന്റെ ആവശ്യമേയില്ല. പിൽക്കാലത്ത് കൂടുതൽ സങ്കീർണ്ണമായ ജീവികളുണ്ടാവുകയും ബുദ്ധിവികാസത്തിന്
ആവശ്യമായി ബാല്യകാലം നീണ്ടുപോവുകയും ചെയ്തപ്പോൾ
ക്രമേണ ക്രമേണ കുഞ്ഞുങ്ങളുടെ വളർത്തലിൽ സ്ത്രീകൾക്ക് പുരുഷന്മാരുടെ ആവശ്യം കൂടുതൽ കൂടുതൽ ഉണ്ടായിവന്നു. അങ്ങനെ
വളർത്തലിൽ അച്ഛന്മാരെ ഇണക്കി നിലനിർത്തേണ്ടത് സ്ത്രീകൾക്ക്
അത്യാവശ്യമായിവന്നു.
സ്വന്തം ജനിതകത്തുടർച്ച കുട്ടികളിലൂടെ നിലനിർത്താൻ പുരുഷ
ന്മാർ വെമ്പും എന്നറിയുന്നതുകൊണ്ട് അവരുടെ കുട്ടികൾതന്നെയാണെന്ന് ഉറപ്പുവരുത്താൻ സ്ത്രീകളുടെ ഭാഗത്തുനിന്ന് ഉണ്ടായ ഒരു
ശ്രമമാണ് ഇന്നു നാം കാണുന്ന ചാരിത്ര്യത്തിന്റെ പെൺവശം. അതായത് 'നിങ്ങളുടെ കുട്ടിയാണ് എന്റെ ഉദരത്തിലുള്ളത്' എന്ന് പുരുഷന്
ഉറപ്പുകൊടുക്കന്ന രീതിയിൽ പറയുകയും പെരുമാറുകയും ചെയ്യുക.

ഇതിനു പൂരകമായി, മറ്റൊരു പുരുഷനും താൻ ബന്ധപ്പെടുന്ന സ്ത്രീ
യുമായി ബന്ധപ്പെടുന്നത് തടയാൻ രൂപപ്പെട്ട പുരുഷബോധമാണ്
ചാരിത്ര്യത്തിന്റെ പുരുഷവശം. 'നമ്മുടെ കുഞ്ഞുങ്ങളെ ഞാൻ നോക്കും
പക്ഷേ, നീ മറ്റാരുമായി ബന്ധപ്പെടരുത്' എന്ന വാഗ്ദാനവും സമ്മത
പത്രവുമാണ് അവ. ഇവ പരസ്പരപൂരകമാകുന്നിടത്ത് വളർത്തലിൽ
സ്ത്രീപുരുഷ പങ്കാളിത്തം കൂടുതൽ ഉറപ്പാക്കാനാകുമെന്ന്
മനുഷ്യസമൂഹം കണ്ടുപിടിച്ചതാണ് ചാരിത്ര്യത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനം.
ജീവിതപ്രക്രിയ ഏകമുഖമല്ല എന്ന് നാം പലതവണ മുൻപ് സൂചിപ്പി
ച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. പലതരം വിശേഷഗുണങ്ങൾ പലകാലത്ത് പലവിധാവശ്യ
ങ്ങൾക്കായി ഉണ്ടായത് ചിലകാലങ്ങളിൽ ഒത്തുചേർന്നും ചിലകാല
ങ്ങളിൽ വിഘടിച്ചുമാണ് കൂടുതൽ സങ്കീർണ്ണമായ ജീവികളുണ്ടായത്.
അക്കാരണത്താൽ പലവിധ മൂല്യങ്ങളുടെ ഒരു സംഘർഷഭൂമികയാണ്
സങ്കീർണ്ണജീവികളുടെ ജീവിതം. അതിനാൽ മനുഷ്യരുടെ കാര്യമെടു
ത്താൽ, മനുഷ്യബോധവും അതിന്റെ മൂല്യസങ്കീർണ്ണതകളും കൂടുതൽ
വിശകലനങ്ങൾക്ക് വിധേയമാക്കി ഓരോരോ സവിശേഷകാലഘട്ടത്തി
നനുസരിച്ച് മനസ്സിലാക്കണം. എങ്കിലും ദിശാബോധത്തിന് ജീവന്റെ
ഈ പൊതുവായ ലക്ഷ്യങ്ങൾ എല്ലാ മനസ്സിലാക്കലിലും ഒരു
നൂലുപോലെ കോർത്തിണക്കാൻ ഉണ്ടായിരിക്കണം.
മരണമില്ലാതിരുന്ന ഏകകോശജീവികളിൽനിന്ന് സങ്കീർണ്ണ
ഏകകോശജീവികളിലേക്കും അവിടെനിന്ന്

ബഹുകോശജീവികളിലേയ്ക്കും എത്തി, ഇണചേരലിലൂടെ സന്തതിപരമ്പരകളെ ഉത്പാദിപ്പിച്ച്
നിലനില്ക്കുന്ന ജീവികളാണ് മരണമെന്ന സാങ്കേതികവിദ്യ സ്വീകരിച്ച
ത്. കുട്ടികളിലൂടെ ജീവിക്കുക എന്ന തന്ത്രമാണ് അനന്തമായ വിഭജ
നത്തിനു പകരംവച്ചത്. ഈ പകരംവയ്ക്കൽ രണ്ട് അനുഭവമണ്ഡല
ങ്ങളെ കൂട്ടിയിണക്കി മൂന്നാമതൊന്നിനെ സൃഷ്ടിക്കുന്ന ലൈംഗിക
പ്രക്രിയയുമായി സുദൃഢബന്ധം പുലർത്തുന്ന ഒന്നാണ്.

80

ജനിച്ച്, നമ്മളെപ്പോലുള്ള പതിപ്പുകളെ ഉൽപ്പാദിപ്പിച്ച് പിൻവാങ്ങുന്ന
രീതിയാണ് മരണത്തിന്റേത്. സിനിമയിൽ കാണുന്നതുപോലെ ഒരുവശത്തേക്കു വീണോ ശ്വാസം കിട്ടാതെ വാപൊളിച്ചോ നിശ്ചലമാകുന്ന
രീതിയൊന്നുമല്ല മരണത്തിന്റേത്. യൗവനത്തുടിപ്പിന്റെ പരമകാഷ്ഠയിൽ,
അല്ലെങ്കിൽ മലകയറി അതിന്റെ ഉച്ചിയിലെത്തി അവിടെനിന്ന് സാവ
ധാനം ഇറങ്ങുന്ന രീതിയാണ് മരണത്തിന്റേത്. ജരാനരകൾ ആരംഭി
ക്കുന്നു എന്നു നാം പറയുന്നതെല്ലാം മരണലക്ഷണങ്ങൾതന്നെയാണ്.
പല കാലങ്ങളിൽ പല രീതിയിൽ പല തട്ടുകളിലായി ഈ കീഴ്പോട്ടുള്ള
യാത്ര ആരംഭിക്കുന്നു. അതിനെ സാവധാനമാക്കാൻ സഹായിക്കുന്ന
പല ഔഷധങ്ങളും നാം ഇന്ന് വികസിപ്പിച്ചെടുത്തിട്ടുണ്ട്. പക്ഷേ, ജീവിതപ്രക്രിയയുടെ ഒരനിവാര്യഘടകമായി സങ്കീർണ്ണജീവികൾ വികസി

പ്പിച്ച മരണമെന്ന പിൻവാങ്ങലിനെ നാം തെറ്റായി ധരിച്ചിട്ടാണ് അതി
ല്ലാതാക്കാനുള്ള ശ്രമം ഒരാഗ്രഹചിന്തയായി കൊണ്ടുനടക്കുന്നത്.
ഒരിക്കലും ഒരു പാറ്റയ്ക്ക് ഹെലികോപ്ടറിനോളം വളർന്നു വലുതാകാൻ എന്തുകൊണ്ട് കഴിയില്ല എന്ന് മുൻപ് നാം കണ്ടെത്തിയപോലെ തന്നെയാണ് മനുഷ്യന് അല്ലെങ്കിൽ സങ്കീർണ്ണജീവികൾക്ക് മരണം
ഒരിക്കലും ഒഴിവാക്കാനാകാത്തത്. അല്ലെങ്കിൽ അടിസ്ഥാനപരമായി
നാം ഒരു സങ്കീർണ്ണജീവിയല്ലാതായി മാറിക്കൊണ്ടേ മരണത്തെ യഥാർ
ത്ഥത്തിൽ മറികടക്കാനാകൂ. അങ്ങനെ പറയുമ്പോൾ പാറ്റ എന്ന
അസ്തിത്വംവിട്ടുമാത്രമേ പാറ്റയ്ക്കു വളരാൻ കഴിയുകയുള്ളൂ എന്ന
തുപോലെ സങ്കീർണ്ണജീവികളുടെ അസ്തിത്വംവിട്ടുമാത്രമേ മരണത്തെ
മറികടക്കാനാകൂ.

ലൈംഗികസദാചാരത്തിന്റെ ആരംഭം

ആത്യന്തികസത്യങ്ങൾ, സനാതനമൂല്യങ്ങൾ എന്നെല്ലാം പറഞ്ഞ് മനുഷ്യസമൂഹത്തിനുള്ളിൽ പലതരം മൂല്യചർച്ചകൾ നിലനിൽ ക്കാറുണ്ട്. 'അതു പിന്നെ അങ്ങനെയല്ലേ്യാ വേണ്ടത്' എന്ന തരത്തിൽ എല്ലാവർക്കും സുസമ്മതം എന്ന് തോന്നിക്കാവുന്ന മൂല്യങ്ങൾ നിലനില്ക്കുന്നത് നാം ജീവിവർഗ്ഗങ്ങൾക്കിടയിൽ ഒരു സംഘജീവിയായി രൂപപ്പെട്ടതുകൊണ്ടാണെന്ന് മനസ്സിലാക്കാറില്ല. മുട്ടയിൽനിന്ന് വിരിഞ്ഞ് അച്ഛനമ്മമാരുടെ പരിചരണം ഒന്നുമില്ലാതെ സ്വന്തം കാര്യം നോക്കാൻ പ്രാപ് തിയുള്ള ജീവികൾക്കുപകരം തികച്ചും ദുർബലരായ കുഞ്ഞു ങ്ങളായി ജനിച്ച് വ്യക്തികളായിത്തീരുന്ന കുരങ്ങുവിഭാഗ ത്തിലെ ഒരു ശാഖയാണ് മനുഷ്യർ എന്ന് നാം മനസ്സിലാക്കണം. നമ്മുടെ മൂല്യങ്ങളെല്ലാംതന്നെ സംഘമായി ജീവിക്കുന്നതിന് ഉതകുന്നതും അതിനനുസൃതവുമാണ്.

സംഘജീവികളിൽത്തന്നെ കൃത്യമായ തൊഴിൽ വിഭജന മുള്ള ആദ്യകാലജീവികളുമുണ്ട്. ഉറുമ്പ്, തേനീച്ച തുടങ്ങിയ ജീവികൾ കൃത്യമായ തൊഴിൽവിഭജനം ഉള്ളവയാണ്. ഇവർ ശ്രേണീബദ്ധമായ ബന്ധങ്ങളിലല്ല കഴിയുന്നത്. തേനീച്ച യിലെ മുട്ടയിടുന്ന തേനീച്ചയെക്കണ്ട് അതിനെ 'റാണി' എന്നു വിളിച്ച മനുഷ്യർ, നമ്മുടെ ശ്രേണീബദ്ധ സമൂഹത്തിന്റെ കാര്യം അതില്ലാത്ത സമൂഹത്തിലാരോപിക്കുകയാണുണ്ടായത്. അല്ലാതെ തേനീച്ചയിലെ റാണിക്ക് അല്പംപോലും റാണി ത്തമില്ല. മുട്ടയിടാനുള്ള ശേഷിനഷ്ടപ്പെട്ടാൽ ഇത്തരത്തിലുള്ള എല്ലാ റാണിമാരേയും അപ്പോൾത്തന്നെ മറ്റുള്ളവർ ഉപേക്ഷിച്ചുകളയും.

'ഐകമത്യം മഹാബലം', 'ഒത്തുപിടിച്ചാൽ മലയും പോരും', 'സംഘടിച്ചു ശക്തരാകുവിൻ' എന്നെല്ലാമുള്ള പഴഞ്ചൊല്ലുകളും ആപ്തവചനങ്ങളും ഈ സംഘജീവികളുടെ ആവശ്യ ങ്ങളും അക്കാരണത്താൽ മൂല്യങ്ങളുമാണെന്ന് നാം തിരിച്ച റിയണം. ലൈംഗിക'സദാചാരങ്ങൾ' മനുഷ്യനിർമ്മിതമാ

ണഝ

മറ്റു സ്ത്രീജനങ്ങൾക്ക് അനുവാദമുള്ളൂ. ഈ ചട്ടം തെറ്റിച്ച് ഏതെങ്കിലും
പുരുഷനുമായി മറ്റൊരുവൾ ബന്ധപ്പെട്ടാൽ അവളെ നിഷ്കരുണം
പുറന്തള്ളും. ഈ സമയം ബന്ധപ്പെട്ട പുരുഷൻ അവളോടൊത്തു
പോയാൽ, പുതിയൊരു കൂട്ടം ഉണ്ടാകുന്നതിന് കാരണമായിത്തീരും.
അല്ലെങ്കിൽ ഒറ്റയ്ക്ക് വേട്ടയാടി നിലനിൽക്കാനുള്ള കഴിവ് ഈ
പട്ടികൾക്കൊന്നും ഇല്ലാത്തതിനാൽ അവ കൊല്ലപ്പെട്ടുപോവുകയാണ്
പതിവ്.
ഇത്തരം കടുത്ത നിയന്ത്രണങ്ങൾ ചെന്നായ്ക്കൾക്കിടയിലുമുണ്ട്.
ഇവിടെ പുറത്താക്കപ്പെടുന്നത് സ്ത്രീയല്ലെന്നു മാത്രം. പുറത്താക്കപ്പെ
ടുന്ന പുരുഷൻ ഒറ്റപ്പെട്ട് നശിച്ചുപോകും. സ്വന്തം ജനിതകം മാത്രം
നിലനിന്നാൽ മതി എന്ന സൂക്ഷ്മമായ മത്സരവും ഉന്നവുമാണ് ഒരു
കൂട്ടമായിരിക്കുമ്പോൾത്തന്നെ അതിനുള്ളിൽ നടക്കുന്ന ഈ ബഹിഷ്കരണപ്രക്രിയയിൽ ഉൾച്ചേർന്നിരിക്കുന്നത്.
ബലമുള്ളവൻ മറ്റൊരുവനെ തോൽപ്പിച്ച് ഒരു സംഘം സ്ത്രീകളുമായി ഇണചേരുന്നതിനുള്ള
അവകാശം നേടിയെടുക്കുന്ന രീതിയാണ് ആന, സിംഹം, മനുഷ്യൻ,

മാൻ, കുരങ്ങ് എന്നിവയിലെല്ലാം ഉള്ളത്.
സിംഹക്കൂട്ടത്തെ എടുത്താൽ ഒരു അന്യപുരുഷൻ നിലവിലുള്ള അവകാശിയെ തുരത്തിയോടിക്കുമ്പോൾത്തന്നെ അമ്മമാർ ഏറ്റവും
ചെറിയ കുഞ്ഞുങ്ങളുമായി ഓടിയൊളിക്കാൻ ശ്രമിക്കും. കാരണം
ജയിച്ച ആൾ ആദ്യം ചെയ്യുന്ന പ്രവൃത്തി ഏറ്റവും ചെറിയ കുഞ്ഞുങ്ങളെ കടിച്ചുകൊല്ലുകയാണ്. ബലവാനായ ആൺസിംഹത്തെ എതിർത്തുനിന്ന് സ്വന്തം കുഞ്ഞുങ്ങളെ രക്ഷിക്കാൻ ഈ അമ്മമാർക്ക്
കഴിയാറില്ല. ഇത്രയും 'ക്രൂരമായ' ഒരു ഹിംസ നടത്തിയ ഈ പുരുഷൻ കഠിനഹൃദയനും ഭീകരനുമാണെന്ന് നാം തീരുമാനിക്കാൻ വരട്ടെ.
ഒരാഴ്ചക്കുള്ളിൽ കുഞ്ഞുങ്ങൾ നഷ്ടപ്പെട്ട ഈ അമ്മമാർ ഓരോരുത്തരായി കാമാവേശത്തോടെ ഈ പുരുഷനെ സമീപിക്കുന്നതു
കാണാം. സ്വന്തം കുഞ്ഞിനെ കൺമുന്നിൽ കടിച്ചുകൊന്ന ഈ കശ്മലനെ പ്രേമപ്രകടനത്താൽ വശപ്പെടുത്തുന്നതുകണ്ട് നാം മൂക്കത്തു
വിരൽവച്ചുപോകും. ഒരുവനെ തോൽപ്പിച്ച് സ്ത്രീജനബന്ധം സ്ഥാപിച്ചെടുക്കുന്ന പുരുഷസിംഹത്തിന് ഒരു മൂന്നു വർഷത്തോളമേ തന്റെ
ഈ അവകാശം സംരക്ഷിച്ചു നിലനിർത്താൻ കഴിയുകയുള്ളൂ. അപ്പോഴേക്കും താനോ മറ്റാരെങ്കിലുമോ ആട്ടിപ്പായിച്ച യുവജനങ്ങൾ വീരശൂരപരാക്രമികളായി തിരിച്ചുവന്ന് അവന്റെ സ്ഥാനം കയ്യടക്കും. ഈ
യാഥാർത്ഥ്യമാണ് മേൽപ്പറഞ്ഞ കൊടുംക്രൂരത ചെയ്യാൻ സിംഹങ്ങൾക്ക് പ്രേരണയാകുന്നത്.

തന്റെ പ്രതാപകാലത്ത് കഴിയുന്നത്ര സ്ത്രീജനങ്ങളുമായി

ബന്ധപ്പെട്ട് കുട്ടികളെ ഉണ്ടാക്കി വളർത്തിയാൽ തന്റെ ജനിതകം തുടരുമെന്നുറപ്പാക്കാം. കൊച്ചുകുഞ്ഞുങ്ങളെ പാലൂട്ടി പരിപാലിച്ചു
വളർത്തി സ്വാഭാവികമായി മക്കൾ വിട്ടുപോകുന്നതുവരെ കാത്തിരു
ന്നാൽ അയാൾക്ക് സ്വന്തം കുഞ്ഞുങ്ങളെ ഉണ്ടാക്കാൻ വളരെക്കുറച്ച്
സമയമേ ലഭിക്കൂ. പാലൂട്ടുന്ന സ്ത്രീജനങ്ങളിൽ അണ്ഡോത്പാദനം
നടന്ന് അവർ കാമാവേശിതരാകില്ല. അങ്ങനെ കാമാവേശിതരാകാത്ത
അഥവാ അണ്ഡോത്പാദനം നടക്കാത്ത സ്ത്രീജനങ്ങളുമായി ബന്ധ
പ്പെടാനോ കുഞ്ഞുങ്ങളെ സൃഷ്ടിക്കാനോ ഒന്നും കഴിയില്ല. ഇതാണ്
ഈ 'കൊടുംക്രൂരത'യുടെ അടിസ്ഥാനം. ബഹിഷ്കരണം നടത്തി കൂട്ടത്തിൽനിന്നോടിച്ച് പട്ടിണിക്കിട്ട് കൊല്ലുന്ന തലമൂത്ത പെൺ പട്ടിയും അന്യന്റെ കുട്ടികളെ കൊല്ലുന്ന ബലവാനായ സിംഹവും എല്ലാം സ്വന്തം ജനിതകം ലോകത്തു പരത്തണമെന്നു മാത്രമേ ആഗ്രഹിക്കുന്നുള്ളൂ.
കൂട്ടത്തിൽ ബലവാനായവന്റെ മക്കളെയുണ്ടാക്കുന്ന രീതിതന്നെ യാണ് മനുഷ്യവംശവും അനുവർത്തിച്ചു വന്നിരുന്നത്. ഒരു രാജാവിന്
നൂറു മുതൽ ആയിരക്കണക്കിന് ഭാര്യമാർവരെ ഉണ്ടാകുന്നതിന്റെ രഹസ്യവും ഇതുതന്നെയാണ്. മറ്റ് പുരുഷന്മാരുടെ വൃഷണം ഛേദിച്ച്
അന്തഃപുരത്തിലെ കാവൽക്കാരാക്കുന്നത് ക്രൂരതകൊണ്ടല്ല, മറിച്ച്
തന്റെ ജനിതകം ലോകത്തു പരത്തണം എന്ന ആഗ്രഹം നിമിത്തമാണ്.
ഒരാൾ രാജാവാകുന്നതും പണമുണ്ടാക്കുന്നതും പദവി തേടുന്നതും
സുകുമാരകലകൾ പരിശീലിക്കുന്നതും സുഗന്ധദ്രവ്യങ്ങൾ പൂശു

ന്നതും ആകർഷകമായ വസ്ത്രധാരണം ചെയ്യുന്നതും എല്ലാം ഒരൊറ്റ
ഉദ്ദേശ്യം കൊണ്ടുമാത്രമാണ്; കഴിയുന്നത്ര ഇണകളെ കണ്ടെത്താനും
അവരെ ഗർഭം ധരിപ്പിക്കാനും. സ്വത്തു സമ്പാദിക്കുന്നതും
രാജാവാകുന്നതും ഒന്നും രാജ്യമുണ്ടാക്കാനുള്ള കൊതികൊണ്ടോ അധികാര
ത്തിൽ അഭിരമിക്കാനോ അല്ല. ഇണകളെ കഴിയുന്നത്ര സംഘടിപ്പി
ക്കാനുള്ള തന്ത്രങ്ങളാണിതെല്ലാം. ഭക്ഷണം ചികഞ്ഞ് കണ്ടെത്തി,
കൊക്കിക്കൊക്കി വിളിച്ച് പിടക്കോഴികളെ തന്റെയരികിലെത്തിച്ച്
തടുത്തുകയറുന്ന പൂവൻകോഴിയിൽനിന്ന് ഒട്ടും വ്യത്യസ്തരല്ല നമ്മുടെ
രാജാക്കന്മാരും പണക്കാരുമെല്ലാംതന്നെ. അതിനാൽ തിവാരിമാരും
ക്ലിന്റന്മാരും ടൈഗർവുഡ്മാരും ഷ്വസ്നഗ്ഗ്ർമാരും
ബർലുസ്കോണിമാരും നമ്മുടെ കൊച്ചുകേരളത്തിലെ
മന്ത്രിമാരുമൊന്നും 'വഴിതെറ്റിയവരല്ല'.
സ്വന്തം പിതൃത്വം തിരിച്ചറിയാനുള്ള ഒരു മെക്കാനിസവും മനുഷ്യ
പുരുഷനില്ല. അതിനാൽ അതുറപ്പാക്കാൻ ഒരു വിദ്യയെന്ന
നിലയിലാണ് നമ്മുടെ കൊച്ചു കേരളത്തിലുമുൾപ്പെടെ ഉണ്ടായിരുന്ന കാരണ
വപ്രസ്ഥാനം മനുഷ്യരുടെയിടയിൽ രൂപംകൊണ്ടത്. സഹോദരിയുടെ
മക്കൾക്ക് സ്വത്തു കൊടുക്കുന്നതുവഴി സ്വന്തം ജനിതകത്തിന്റെ ഇരു

പത്തഞ്ചുശതമാനമെങ്കിലും ഉറപ്പാക്കാനാകും. പക്ഷേ, സംബന്ധങ്ങൾ
നിലനിന്നിരുന്ന നമ്മുടെ നാടുകളിൽ സ്വന്തം ഇണ മറ്റൊരാളുമായി
ബന്ധപ്പെട്ട് കുട്ടിയുണ്ടാക്കിയാൽ എല്ലാം പോയി! അക്കാരണത്താൽ

കാരണവപ്രസ്ഥാനമേ പ്രവർത്തനക്ഷമമാകുമായിരുന്നുള്ളൂ. അന്ന്
മിക്ക സമൂഹങ്ങളിലും അച്ഛന്മാരൊന്നുംതന്നെ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. സ്വത്ത്
മാതൃദായക്രമം അനുസരിച്ചാണ് കൈമാറ്റം ചെയ്തിരുന്നത്. മാതൃദായക്രമവും പിതൃദായക്രമവുമെല്ലാം സാമ്പത്തിക രീതികളായിട്ടാണ്
പഴയകാല സാമൂഹ്യശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരെല്ലാം മനസ്സിലാക്കിവച്ചിരുന്നത്.
പക്ഷേ, സ്വന്തം ജീവന്റെ തുടിപ്പ് ലോകത്തു നിലനിറുത്താനുള്ള വെമ്പ
ലാണ് ഇതിനു കാതൽ. 'ദാസ് ക്യാപ്പിറ്റ'ലുകളെഴുതി ലോകം ഉഴുതു
മറിച്ചാലും വസ്തുത ഇങ്ങനെതന്നെ തുടരും....
ഇവിടെ പിതൃത്വവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട മറ്റൊരുകാര്യംകൂടി സൂചിപ്പി
ക്കുന്നത് നന്നായിരിക്കുമെന്ന് തോന്നുന്നു. ഒരു കുഞ്ഞ് കരഞ്ഞാൽ
സങ്കീർണ്ണജീവികളായ എല്ലാ ജീവിവർഗ്ഗങ്ങൾക്കിടയിലുള്ള മുതിർന്ന
വ്യക്തികളെല്ലാം അസ്വസ്ഥരാകും. കുഞ്ഞിനെ സാന്ത്വനപ്പെടുത്താൻ
അവർക്ക് സ്വാഭാവികമായ വെമ്പലുണ്ടാകും. ഇത് ജീവിവർഗ്ഗങ്ങളുടെ
സ്വാഭാവിക അതിരുകൾ കടന്ന് മറ്റ് കുഞ്ഞുങ്ങളോടുപോലും തോന്നും.
അമ്മയായ മാനിനെ കൊന്ന സിംഹങ്ങളും കടുവകളുംപോലും മാൻ
കുഞ്ഞിനെ പരിചരിച്ച് അവശരായ കഥകൾ ധാരാളം ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്.
കുഞ്ഞുങ്ങളെ നോക്കുകയെന്ന ആന്തരികപ്രേരണ ഉണ്ടാക്കുന്ന ഒരു
'സിരാകോശകെട്ടു'പാടുകൾ എല്ലാ മുതിർന്ന സങ്കീർണ്ണജീവികൾ
ക്കുമുണ്ട്. അക്കാരണത്താലാണ് ഈ 'ഭീകര' സിംഹങ്ങളും കടുവകളും കുടുക്കിലകപ്പെടുന്നത്. ഈ പ്രേരണ

മനുഷ്യപുരുഷനുമുണ്ട്,
അതിനാൽ കുഞ്ഞുങ്ങളെ പരിചരിക്കാൻ അവർക്കും വെമ്പലുണ്ടാകും.
പക്ഷേ, 'ബുദ്ധി'യുള്ളതുകൊണ്ട് ഇതെങ്ങനെ മറ്റുള്ളവരെകൊണ്ട്
സാധിപ്പിച്ചെടുക്കാം എന്ന് സ്ഥിരം റിസർച്ച് നടത്തുന്നുമുണ്ടാകും. ഇതിനു
പകരം അവർ സ്വന്തം കുഞ്ഞുങ്ങളെയോ മറ്റു കുഞ്ഞുങ്ങളെയോ പരിചരിക്കുന്നതിൽ കൂടുതൽ ഇടപെട്ടാൽ അല്പ്പം 'പുരുഷകേസരി'
ത്തത്തിന് ശമനമുണ്ടാക്കാൻ അത് ഉതകും. പൊതുവേ സാമൂഹികസമാധാനമുണ്ടാവുകയും ചെയ്യും. കുഞ്ഞുങ്ങളുടെ പരിചരണത്തിൽ
പങ്കാളികളാകുന്ന പുരുഷന്മാർ പൊതുവേ സമാധാനപ്രിയരാകുന്നതും
കണ്ടുവരുന്നതായി പല പഠനങ്ങളും കാട്ടിത്തരുന്നുണ്ട്.
86
മനുഷ്യരിലെ ലൈംഗികപരിണാമം
മനുഷ്യനെന്ന ജീവിവർഗ്ഗത്തിന്റെ ലൈംഗികതയിൽ മറ്റു
ജീവികളെ അപേക്ഷിച്ച് ചില സവിശേഷതകൾ പരിണാമപര
മായി ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതു കാണാം. വർഷത്തിൽ ഭൂരിപക്ഷ
സമയവും ലൈംഗികമായി ഉത്തേജിതരാകുന്ന ഒരു വിഭാഗമാണ്
മനുഷ്യർ. ഇതിൽ, പുരുഷന്മാരാകട്ടെ 365 ദിവസവും 24
മണിക്കൂറും ഉത്തേജിതരാണ്. എല്ലാ മാസവും നടക്കുന്ന
അണ്ഡോൽപാദനം കാരണം അല്പ്പം ഏറ്റക്കുറച്ചിലുകളോടുകൂടിയാണെങ്കിലും സ്ത്രീകളും ലൈംഗികമായി ഉത്തേ
ജിതരാണ്. ഇത് വംശവർദ്ധനയ്ക്ക് മറ്റുള്ള ജീവികളേക്കാൾ
വളരെയധികം ആക്കം നമുക്ക് നല്കിയിട്ടുണ്ട്. മറ്റൊരു
സവിശേഷത, അഭിമുഖമായ സ്ഥിതിയിൽ ഇണചേരുന്ന രീതി
യാണ്. സസ്തനി വർഗ്ഗങ്ങളിലുള്ള ജീവികളെല്ലാംതന്നെ
പിന്നിലൂടെ യോനീപ്രവേശം നടത്തുന്ന രീതിയാണ് അവലം

ബിക്കാറുള്ളത്. ഇത് പ്രാണികളിൽനിന്ന് ആരംഭിച്ചിട്ടുള്ളതാണെന്ന് നമുക്കു കാണാം. മനുഷ്യരിലെ പുരുഷന്മാർക്ക് ഈ
രീതി ഇപ്പോഴും പഥ്യമാണെന്ന കാര്യത്തിൽനിന്ന് പരിണാമ പരമായിട്ടുള്ള വ്യതിയാനം മുഴുവൻ തീർന്നിട്ടില്ലെന്ന് മനസ്സിലാക്കേണ്ടിവരും..... എന്നാൽ സ്ത്രീകളുടെ യോനീശിശ്ന ത്തിന്റെ നില മുന്നിലായിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടുതന്നെ ഈ പരിണാമം ആരംഭിച്ചിട്ട് ലക്ഷക്കണക്കിന് വർഷങ്ങളായി എന്നും നാം മനസ്സിലാക്കണം. മിക്കവാറും നാം മനുഷ്യകുലം എന്നു വിളിക്കുന്നവരുടെ ഇടയിലെ മുൻഗാമികളിൽത്തന്നെ ഈ പരിണാമം ആരംഭിച്ചിരിക്കണം.
ഗൊറില്ല, ചിമ്പാൻസി, ബൊണാബോ മുതലായ സസ്ത നികളിൽനിന്ന് വേർപിരിഞ്ഞശേഷം മനുഷ്യകുലത്തിൽ ആരംഭിച്ച മറ്റുചില സവിശേഷതകളും നമുക്കുകാണാം. ഈ കുരങ്ങുകളിൽ അണ്ഡോൽപാദനകാലത്ത് പുരുഷയിണയെ ആകർഷിക്കത്തക്കവണ്ണം അവരുടെ ശ്രദ്ധ പിടിച്ചെ ടുക്കുന്ന രീതിയിൽ യോനീമുഖം നിറവ്യത്യാസം വന്ന് വളരെ പ്രകടമാകാറുണ്ട്. എന്നാൽ മനുഷ്യസ്ത്രീകളിലേക്കു വരുമ്പോൾ യോനികൾ തീർത്തും ഉൾവലിഞ്ഞ് കാണാൻ കഴിയാത്തവണ്ണം മറഞ്ഞുപോവുകയാണുണ്ടായത്. പകരം

മനുഷ്യരിലെ ലൈംഗികപരിണാമം

പുരുഷശ്രദ്ധയെ ആകർഷിക്കാനായി മറ്റു ജീവികളിൽ ഒന്നുംതന്നെ
ഇല്ലാത്ത തരത്തിൽ കുഞ്ഞുങ്ങളെ പാലൂട്ടി വളർത്താൻ ഉപയോഗി
ക്കുന്ന മുലകളാണ് ഉരുണ്ടു തുടുത്ത് ലൈംഗികാകർഷണ വസ്തുവായി പ്രധാനമായി മാറിയത്. ലൈംഗികബന്ധത്തിൽ ഉപയോഗശൂ
ന്യമായ മുലയും തപ്പി മനുഷ്യപുരുഷൻ നടക്കുന്നതുകണ്ട് അന്തംവിട്ട്
അത്ഭുതംകൂറി മറ്റ് ജീവികളിലെ പുരുഷപ്രജകൾ ..ജ്...ജ്..ജ് ശബ്ദമുണ്ടാക്കി തലകുലുക്കുന്നുണ്ടാകും.....
തൊട്ടുപിന്നാലെ ഇടുപ്പും നിതംബവുമാണ് ലൈംഗികാകർഷണത്വര ഉണർത്തുന്നത്. നടന്നുപോകുന്ന യൗവനയുക്തയായ സ്ത്രീയുടെ
പുറകുവശം കണ്ടാൽ പുരുഷൻ എണീറ്റ് അറിയാതെ പുറകേ നടന്നു
പോകും. നിതംബചലനങ്ങളാണ് ഇവിടെ ഏറ്റവും വലിയ ആകർഷണ
ശക്തിയാകുന്നത്. കാഴ്ചയിൽനിന്ന് അപ്രത്യക്ഷമായ യോനിക്കു പകരം ചുവന്നു തുടുത്ത ചുണ്ടുകളാണ് മൂന്നാം സ്ഥാനം വഹിക്കു ന്നത്. മാറിടം, നിതംബം, അധരങ്ങൾ എന്നിവ പ്രകടനപരമാക്കുന്ന
തിനുപിന്നിൽ ഈ ലൈംഗികാകർഷണത്വരയാണുള്ളത്. തുണികൾ
തിരികിയോ പാഡുകൾ കെട്ടിയോ മാറിടവും നിതംബവും മുഴുപ്പിച്ചു
കാണിക്കുന്നത് എല്ലാ സമൂഹങ്ങളിലുമുണ്ട്. മുറുക്കിച്ചുവപ്പിച്ച ചുണ്ടുകൾ ഗോത്രവർഗ്ഗസംസ്കാരങ്ങളിലെല്ലാം കാണാം. ആ സ്ഥാനം

ലിപ്സ്റ്റിക്കുകളാണ് ഇന്നു വഹിക്കുന്നത്.
ഘനമേറിയ ശബ്ദവും വിരിഞ്ഞ മാറിടവും ഒട്ടിയ വയറും ഉരുണ്ടു കളിക്കുന്ന മസിലുകളും തഴച്ചുവളരുന്ന രോമങ്ങളും മനുഷ്യപുരുഷ
നിൽ ലൈംഗികാകർഷകത്വം വളർത്താനുതകുന്ന സവിശേഷതകളായി കാണപ്പെടുന്നു. ആറുകട്ട മസിലുകൾ വയറ്റത്ത് കാട്ടാൻ യുവാ
ക്കളോടുന്നത് ഇതിനാണ്. സുകുമാരകലകളെല്ലാംതന്നെ ഈ ലൈംഗികാകർഷണചാതുര്യത്തിന്റെ സാമൂഹിക പ്രകടനങ്ങളാണ്. പാടാ
നുള്ള കഴിവ്, ആടാനുള്ള കഴിവ്, ഇതെല്ലാം എല്ലാ ജീവിവർഗ്ഗങ്ങ ളിലേയും പുരുഷനിൽ ആരംഭിച്ചതാണ്. കിളികളിലെ പാട്ടുകാരെല്ലാം
ആണുങ്ങളാണ്. ചിറകുകളും സുന്ദരതൂവലുകളും വിടർത്തി വിന്യസിച്ച് നല്ല ആട്ടക്കാരായിരിക്കുന്നതും ആണുങ്ങൾതന്നെയാണ്. പീലി
വിടർത്തിയാടുന്ന ആൺമയിൽ ഉന്നം വയ്ക്കുന്ന പേടയെ കാണുമ്പോൾ നാം മൂക്കത്തു വിരൽ വെച്ചുപോകും. ഇത്ര സൗന്ദര്യമില്ലാത്ത
ഈ പേടകളെ സംഘടിപ്പിക്കാൻ ഇത്ര കഷ്ടപ്പെടേണ്ട ആവശ്യമുണ്ടോ
എന്നും തോന്നും. ഇവിടെയാണ് നാം മുൻപു പറഞ്ഞ ഊർജ്ജസംര
ക്ഷണത്തിന്റെ യുക്തി വരുന്നത്. അണ്ഡോൽപാദനം താരതമ്യേന
ദുർലഭവും ചെലവേറിയതുമാണ്.
സസ്തനികളിൽ എത്തിയാലും രോമങ്ങൾ, കൊമ്പുകൾ, വാലുകൾ
ഇവയെല്ലാം വളരെ പ്രകടനപരമായി പുരുഷന്മാരാണ് സ്വന്തമാക്കിയി
ട്ടുള്ളത്. സസ്തനികളിൽ ഒന്നോ രണ്ടോ തവണതൊട്ട് പന്ത്രണ്ട്-ഇരുപ

തുവരെ അണ്ഡങ്ങൾ മാത്രമേ വർഷത്തിൽ ഉത്പാദിപ്പിക്കപ്പെടുന്നുള്ളൂ.
88

അത്ര അമൂല്യമാണ് അണ്ഡങ്ങൾ. ഈ അമൂല്യതയാണ് മറ്റു ജീവികളിൽ സ്ത്രീകൾക്ക് വൻസ്ഥാനം നല്കുന്നത്. അക്കാരണംകൊണ്ടുതന്നെ
യാണ് അവർ 'സുന്ദരിക്കോതകളാ'കേണ്ട ആവശ്യവുമില്ലാത്തത്.
ഒരായിരം ജീവിതകാലം മുഴുവൻ ആവശ്യമായ അണ്ഡങ്ങളുമായാണ്
മനുഷ്യസ്ത്രീകൾ ജനിക്കുന്നത്; അതായത് ഏകദേശം ഇരുപത്ലക്ഷം
അണ്ഡങ്ങളുമായി. അവയിൽ നാനൂറിനും നാനൂറ്റിയമ്പതിനും ഇടയിലുള്ള അണ്ഡങ്ങളേ യഥാർത്ഥത്തിൽ സജീവമായി ആർത്തവവിരാമത്തിന് മുൻപ് അണ്ഡകോശത്തിൽനിന്നും ഗർഭപാത്രത്തിൽ
എത്തിച്ചേരുകയുള്ളൂ. ബാക്കിയെല്ലാം സാവധാനം നശിച്ചുപോവുകയാണ് പതിവ്.
പുരുഷന്മാരുടെ ബീജം പക്ഷേ, അങ്ങനെയല്ല, സ്ത്രീകളുടെ
അണ്ഡങ്ങൾ ലക്ഷക്കണക്കിനാണെങ്കിൽ പുരുഷബീജങ്ങൾ കോടി
ക്കണക്കിനാണ്. അത് അന്നന്ന് സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ട് നിലനിൽക്കുന്നതാണ്.
രണ്ടോ മൂന്നോ ദിവസത്തെ ആയുസ്സേ ബീജത്തിനുള്ളൂ. അതിനാൽ
ബീജം ഉണ്ടായിത്തുടങ്ങുന്ന കൗമാരകാലത്ത് അത് പ്രവർത്തനനിരതമായിരിക്കാൻ രണ്ട് പ്രക്രിയകൾ ആരംഭിക്കും. അതിലൊന്ന് സ്വയം
വിസർജ്ജനമെന്ന സ്വപ്നസ്ഖലനം. ലൈംഗികബന്ധങ്ങളെപ്പറ്റിയുള്ള
സ്വപ്നങ്ങൾ ആരംഭിക്കുകയും ലിംഗോദ്ധാരണമുണ്ടായി ശുക്ലവിസർ
ജ്ജനം നടക്കുകയും ചെയ്യും. മറ്റൊന്ന് സ്വയംഭോഗം. സ്വയംഭോഗ

ത്തിലൂടെ ശുക്ലവിസർജ്ജനം നടത്തി, സജീവമായ പുത്തൻ ബീജം
ഉത്പാദിപ്പിച്ച് നിലനിർത്തുകയെന്ന സ്വാഭാവികചോദന ആത്മീയാചാര്യന്മാരുടെയും അദ്ധ്യാപകരുടെയും മാതാപിതാക്കളുടെയും 'തലവേദന'യാണ്. ജീവിതത്തെപ്പറ്റി തെറ്റായി മനസ്സിലാക്കിവച്ചിരിക്കുന്ന
അവർ കുട്ടികളുടെ ജീവിതം നരകതുല്യമാക്കും. സ്വയംഭോഗം തെറ്റാണെന്നും അത് പാപമാണെന്നും അവർ പറഞ്ഞുകൊടുത്ത് കുട്ടികളിൽ ആധി പരത്തും. മനുഷ്യകുലത്തിന്റെ തൊട്ടുമുൻഗാമിയായ
ചിമ്പാൻസിക്കുട്ടികൾ ഇടയ്ക്കിടയ്ക്ക് സ്വയംഭോഗം ചെയ്ത് ലൈംഗികബന്ധത്തിന് റെഡിയായിരിക്കും. ഇങ്ങനെ ലൈംഗികാരോഗ്യത്തിന്റെ
ലക്ഷണമായ സ്വയംഭോഗവും സ്വപ്നസ്ഖലനവും ആരോഗ്യത്തിന്
ഹാനികരമാണെന്നും അത് നിയന്ത്രിക്കേണ്ട ആവശ്യമുണ്ടെന്നും ഉത്തരം നൽകുന്ന ആധുനിക മനഃശാസ്ത്രജ്ഞർവരെ നമുക്കിടയിലുണ്ട്. ആത്മീയസിദ്ധാന്തങ്ങളും ഫ്രോയ്ഡിയൻ മനഃശാസ്ത്രസിദ്ധാ
ന്തങ്ങളും കാരണം ഇത്രയധികം തെറ്റിദ്ധരിക്കപ്പെട്ട മറ്റൊരു ലൈംഗികചേഷ്ടയുമില്ല.
സ്ത്രീകളും പുരുഷന്മാരും ലൈംഗികാസക്തിയിൽ അടിസ്ഥാനപരമായി വ്യത്യസ്തരായിരിക്കുന്നത് ഈ അണ്ഡബീജോൽപ്പാദനവ്യത്യാസത്താലാണ്. അണ്ഡങ്ങളുടെ പിന്നാലെ പുരുഷന്മാർ അന്വേഷിച്ചെത്തും എന്ന ജനിതക അറിവാണ് സ്ത്രീകളിൽ പൊതുവിൽ
ലൈംഗികാസക്തി കുറഞ്ഞിരിക്കുന്നതിന് കാരണം. എന്നാൽ അണ്ഡ

ബീജോൽപ്പാദനത്തിനോടൊപ്പം
സ്ത്രീപുരുഷഹോർമ്മോണുകളായ

ഈസ്ട്രജന്റെയും ടെസ്റ്റസ്റ്റ്രോണിന്റെയും ഉൽപ്പാദനവ്യതിയാനവും ഈ
ആസക്തിവ്യത്യാസങ്ങൾ ഏറിയും കുറഞ്ഞുമിരിക്കാൻ ഇടയാക്കും;
അത് സ്ത്രീയായാലും പുരുഷനായാലും. ഇതെല്ലാം എത്രയധികം
തെറ്റിദ്ധരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നുവെന്ന് 'മനഃശാസ്ത്രപംക്തി'കളിലേ
ക്കൊന്നു കണ്ണോടിച്ചാൽ നമുക്കു കാണാം.
മറ്റു ജീവികളിലേക്ക് വന്നാൽ സ്ത്രീകളും സ്ത്രീജന്മവും അവരുടെയിടയിൽ ഒന്നാംസ്ഥാനം വഹിക്കുന്നു. ഒരു സ്ത്രീക്കു ചുറ്റും
പരസ്പരം പോരടിച്ചു മരിക്കുന്ന പുരുഷന്മാരുടെ സ്ഥാനം രണ്ടാമതാണ്.
അവരുടെ ഓരോരുത്തരുടെയും ഒരു തവണ സർജ്ജിക്കുന്ന ശുക്ല
ത്തിലെ, ലക്ഷക്കണക്കിനു വരുന്ന ബീജങ്ങളുടെ വിലയും രണ്ടാമതാണ്. ജനിക്കുന്ന എല്ലാ കുഞ്ഞുങ്ങളും പെൺകുഞ്ഞുങ്ങളായാണ്
ജനിക്കുന്നത്. ലൈംഗിക വേർതിരിവ് ആരംഭിക്കുന്ന നാലാം മാസത്തി
നുശേഷമാണ് അത് ആൺകുട്ടിയാവണോ എന്ന് തീരുമാനിക്കപ്പെടുന്നത്.
പുരുഷപ്രജാ നിർമ്മാണത്തിന് ഉപയോഗിക്കുന്ന 'വൈ' ക്രോമസോമിന് എന്തെങ്കിലും തകരാറുണ്ടായാൽ ആ കുഞ്ഞ് പെൺകുഞ്ഞായി
തന്നെ തുടരും. സ്ത്രീകളെ ചുറ്റിപ്പറ്റിതന്നെയാണ് വംശങ്ങളുടെ
തുടർച്ച നിലനിന്നിരുന്നതെന്ന് നമുക്കു കാണാം. ബൈബിളിൽ പറയു
ന്നതുപോലെ പുരുഷന്റെ വാരിയെല്ലിൽനിന്നല്ല സ്ത്രീകൾ സൃഷ്ടിക്ക
പ്പെട്ടിട്ടുള്ളത്, മറിച്ച് വംശവർദ്ധനയുടെ ആവശ്യത്തിന് കൂടുതൽ
ഗുണപരത വരുത്തുന്നതിന് സ്ത്രീയെന്ന തായ്ത്തടിയിൽനിന്ന്
പൊട്ടിമുളച്ച ജനിതകശാഖയാണ് പുരുഷജന്മം.
എഴുതപ്പെട്ട ചരിത്രത്തിൽപോലും ആദ്യകാലത്ത് സ്ത്രീകൾ തങ്ങ

ളുടെ ഇണകളെ തിരിഞ്ഞെടുക്കുന്നതിന്റെയും പുരുഷന്മാർ പരസ്പരം
അങ്കംവെട്ടിയും കായികവിനോദങ്ങളിൽ തോൽപ്പിച്ചും പ്രിയങ്കരികളായ
സ്ത്രീകളെ സ്വന്തമാക്കുന്നതിന്റെയും കഥകൾ നമുക്കു കാണാവുന്ന
താണ്. നിരന്നു നിൽക്കുന്ന പുരുഷന്മാരുടെ മുന്നിലൂടെ അവരുടെ ഗുണഗണങ്ങൾ ഓരോന്നായി വർണ്ണിക്കുന്ന സഖിയോടൊപ്പം നടന്നുകൊണ്ട് അനുയോജ്യനായ പുരുഷനെ തിരഞ്ഞെടുക്കുന്ന രാജകുമാരിമാരുടെ സ്വയംവരവർണ്ണന കാളിദാസകൃതികളിൽ കാണുന്ന
തോർക്കുക. അതുപോലെ ശ്രീരാമനും അർജ്ജുനനും അസ്ത്രവിദ്യ
യിൽ വിജയിച്ച് സീതയെയും ദ്രൗപദിയെയും സ്വന്തമാക്കുന്നതുമെല്ലാം
ഓർക്കുക. ഇന്നും വിവാഹച്ചടങ്ങുകളിൽ സ്ത്രീകൾ ആദ്യം മാല ഇടു
ന്നത് സ്ത്രീകളുടെ ഈ തിരഞ്ഞെടുപ്പിനെ കുറിക്കുന്നതാണ്. എന്നാൽ
സ്ത്രീകളുടെ ഈ മുൻകൈ കാർഷികവൃത്തിയിലൂടെ വികസിതമായ
സമൂഹങ്ങളിൽ നഷ്ടമാകുന്നത് നമുക്ക് പിന്നീട് കാണാവുന്നതാണ്.
അമ്മയും കുഞ്ഞും എന്ന ബന്ധത്തിലധിഷ്ഠിതമായ 'സൃഷ്ടിമാതാവ്' എന്ന സങ്കല്പനത്താൽ രൂപപ്പെട്ട അമ്മദൈവങ്ങളും ലോകമെ
മ്പാടും ഉണ്ടായിരുന്നു. ഉർവ്വരതാചടങ്ങുകൾ എല്ലാ സംരംഭങ്ങളു

ടെയും മുന്നോടിയായി നിന്നിരുന്നു. സ്ത്രീകളുടെ ആർത്തവരക്തം
പൂജനീയമായ ഒന്നായിക്കണ്ട് അതു വിളനിലങ്ങളിൽ വിളവു വർദ്ധി
പ്പിക്കുന്ന ഊർവ്വരതാചടങ്ങുകളിലെ പ്രധാന ഇനമായി ഉപയോഗിച്ചിരുന്നതായും കാണാം. കുട്ടിയെ ജനിപ്പിക്കാനുള്ള കഴിവ് അമ്മമാരിൽ
നിക്ഷിപ്തമാണ് എന്ന അറിവാണ് ഈ ആരാധനയ്ക്കും പവിത്രമായ
സ്ഥാനം നല്കുന്നതിനും കാരണമായി ഭവിച്ചത്. പ്രജനന പ്രക്രിയയിലെ പുരുഷന്റെ പങ്ക് വ്യക്തമായി മനസ്സിലാക്കാൻ യാതൊരു നിർവ്വാഹവുമില്ലായിരുന്നു. ലൈംഗികബന്ധത്തിലേർപ്പെടുക ഒരു പ്രകൃതി
പരമായ സ്വാഭാവികപ്രവർത്തനമാണ്. സ്ത്രീകൾ ഗർഭിണികളായി
കുട്ടികളെ പ്രസവിക്കുന്നത് ഈ ലൈംഗികബന്ധത്തിന്റെ തുടർച്ച
യായി സംഭവിക്കുന്നതാണെന്നും അനുഭവപരമായി മനസ്സിലാക്കാൻ
സാദ്ധ്യമല്ല. അക്കാരണത്താൽ കുട്ടികളെ ജനിപ്പിക്കുന്ന കഴിവ് അമ്മ
മാരിൽ നിക്ഷിപ്തമാണ് എന്ന ധാരണയായിരുന്നു നിലനിന്നിരുന്നത്.
ചരിത്രത്തിന്റെ ഒരു പ്രത്യേക ഘട്ടത്തിൽ കാർഷികവൃത്തിയിലേർ
പ്പെട്ട ഏതോ സമൂഹത്തിലാണ് പ്രജനനപ്രക്രിയയിലെ പുരുഷന്റെ
പങ്ക് അവർക്ക് സുവ്യക്തമാകുന്നത്. ഒരുപക്ഷേ, അച്ഛന്റെ 'തനിസ്വരൂപ'
ത്തിൽ ജനിച്ച ഏതോ ഒരു കുഞ്ഞായിരിക്കാം അമ്മമാർക്ക് 'പാര'യായിത്തീർന്നത്... അതിനുശേഷം സ്ത്രീകളുടെ സാമൂഹികസ്ഥാനം
പടിപടിയായി നഷ്ടമാകാൻ തുടങ്ങി. അമ്മദൈവങ്ങൾ പിന്നണിയിലേക്ക് തള്ളപ്പെട്ടു. സ്ത്രീകളെ പൂജിക്കുന്നതും ആരാധിക്കുന്നതു

മെല്ലാം പരസ്പരബന്ധമുണ്ടായിരുന്ന ഓരോരോ സമൂഹങ്ങളിൽനിന്ന്
സാവധാനം അപ്രത്യക്ഷമായിക്കൊണ്ടിരുന്നു. അമ്മാരാധനകളെല്ലാം
'മന്ത്രവാദത്തിന്റെയും അന്ധവിശ്വാസങ്ങളു'ടെയും മുദ്ര ചാർത്തി
സാമൂഹികമായി ബഹിഷ്കൃതമാകുകയാണുണ്ടായത്. ഈയൊരു
മാറ്റം പുരുഷദൈവങ്ങളുടെ വളർച്ചയ്ക്കും ശുക്ല-ലിംഗ ആരാധന
കൾക്കും വഴിവെച്ചു. ശുക്ലത്തിന്റെ വീര്യത്തെപ്പറ്റിയുള്ള ആത്മീയ
ഉണർത്തലുകളാൽ പുരുഷ സന്ന്യാസിസമൂഹങ്ങൾ പ്രകീർത്തനം
കൊണ്ടു.
പുരുഷന്റെ ശുക്ലമാണ് സകലത്തിന്റെയും ആധാരമെന്ന തത്ത്വചിന്ത
പരസ്പരം ബന്ധമുണ്ടായിരുന്ന വികസിതസമൂഹങ്ങളിലെല്ലാം വ്യാപ
കമായി. അതിന്റെ വീര്യം, അതു പുറംതള്ളാതിരുന്നാലുണ്ടാകുന്ന
ആത്മീയോൽക്കർഷം, ബ്രഹ്മചര്യമെന്നാൽ ബ്രഹ്മത്തിന്റെ പാതയിൽ
ചരിക്കുകയെന്നല്ല, മറിച്ച് ലൈംഗികബന്ധത്തിൽ ഏർപ്പെടാതിരിക്ക
ലാണെന്ന പലതരം വ്യാഖ്യാനങ്ങൾ എല്ലായിടത്തും എത്തിച്ചേർന്നു.
ഈ മാറ്റം സാമൂഹികമായി സ്ത്രീകളുടെ സ്ഥാനം രണ്ടാമതാണെന്ന്
ഉറപ്പാക്കി. ഇണയെ തിരഞ്ഞെടുക്കാനുള്ള സ്ത്രീകളുടെ
അവകാശവും സ്വന്തം തീരുമാനപ്രകാരം കുഞ്ഞുങ്ങൾക്ക് ജന്മം നല്കാനുള്ള
അവകാശവും എല്ലാം പതുക്കെ പതുക്കെ നഷ്ടമായി. തുടർന്ന്
സ്വയംവരാവകാശം നിഷേധിക്കുകയും പകരം കന്യാദാനവും പെണ്ണുകാണ

ലുമെല്ലാം ആരംഭിക്കുകയും ചെയ്തു. ഇങ്ങനെ മറ്റു ജീവികളിൽ

നിന്ന് തുലോം ഭിന്നമായ 'പ്രകൃതിവിരുദ്ധമായ' ഒരു ചരിത്രം മനുഷ്യരുടെ ഇണചേരലിൽ ആരംഭിച്ചു. നാം ഇന്നുകാണുന്ന അവസ്ഥയിൽ
സ്ത്രീകൾ സാമൂഹികമായി കെട്ടപ്പെട്ടുപോയതിന്റെ പ്രധാനകാരണ
ങ്ങളിൽ ഒന്നാണിത്. ഈ പ്രക്രിയ ഇന്നും സംഭവിച്ചിട്ടില്ലാത്ത ഗോത്രവർഗ്ഗസമൂഹങ്ങളുണ്ടെന്നും നാം ഓർക്കണം. മനുഷ്യസമൂഹം ഏകശിലയല്ലായെന്ന കാര്യവും നാം മറക്കാതിരിക്കണം.
കാർഷികസമൂഹം ആരംഭിച്ചപ്പോഴാണ് ഒരു 'പ്രദേശത്തുകാരായി' നാം മാറിയതെന്ന് മുൻപു പറഞ്ഞുവല്ലോ. കൃഷിയിടങ്ങൾക്കു സമീപം
വീടുകൾ നിർമ്മിച്ച് താമസം ഉറപ്പിച്ചപ്പോഴാണ് സ്ത്രീപുരുഷന്മാർക്കിട
യിലെ തൊഴിൽവിഭജനം ആരംഭിച്ചത്; പ്രത്യേകിച്ചും ഗർഭംധരിച്ച സ്ത്രീകൾ കാർഷികവൃത്തിയിൽനിന്ന് മാറിനില്ക്കാൻ ഒരിടം വീടുകൾക്കുള്ളിൽ കണ്ടെത്തിയപ്പോൾ. സുലഭമായി ലഭിച്ച ഭക്ഷണംകൊണ്ട് എല്ലാവരും ഭക്ഷണംതേടി നടക്കേണ്ട ആവശ്യവും ഉണ്ടായില്ല.
പക്ഷേ, ഇതിനോടൊപ്പം മറ്റൊരു കാര്യവുംകൂടി സംഭവിച്ചിരുന്നു. മുറി
വുപറ്റിയോ അസുഖം ബാധിച്ചോ ഒരാൾ കിടപ്പിലായാലും അതുപോലെതന്നെ വയസ്സരായാലും 'പരിചരിക്കുന്ന പണി' വീടിനുള്ളിൽ
തങ്ങിയ സ്ത്രീയെ നോട്ടമിട്ടു വന്നു. അങ്ങനെ സ്വാഭാവികമായി ഉണ്ടായിരുന്ന കുട്ടിയെ വളർത്തൽ എന്ന പണിയോടൊപ്പം പരിചരണം,
ഭക്ഷണം പാകംചെയ്യൽ തുടങ്ങിയവയും സ്ത്രീകളുടെ ചുമലിൽ വന്നു
വീണു.
ഈ പ്രക്രിയകളെല്ലാം ആയിരക്കണക്കിനു വർഷംകൊണ്ട് വിവിധ സമൂഹങ്ങളിൽ വിവിധ രീതിയിൽ സാവധാനം സംഭവിച്ച് രാജ്യരൂപീ

കരണത്തിന്റെയും ഏകീകരണത്തിന്റെയും ഒപ്പംതന്നെ സാമൂഹികഘടനയിൽ ഉൾച്ചേരുകയാണുണ്ടായത്. പരസ്പരം പോരടിച്ച് വിജയിച്ച്
സ്ത്രീയെ പ്രാപിക്കാനുള്ള അവകാശം സമ്പാദിക്കാനുള്ള പുരുഷന്റെ
ശക്തി 'കുടുംബം പോറ്റാനുള്ള' ശക്തിയായി പിൽക്കാലത്ത് വ്യാഖ്യാ
നിക്കപ്പെടുകയാണുണ്ടായത്. ഇങ്ങനെ പെറുക്കിത്തിന്നും നായാടിയും
ജീവിച്ചിരുന്ന കാലത്ത് സ്ത്രീപുരുഷന്മാർ ഒന്നിച്ച് അന്നം തേടിയിരുന്ന
രീതിയിൽനിന്ന് വ്യത്യസ്തമായി കൃത്യമായ തൊഴിൽ വിഭജനത്തിലൂടെ 'ദുർബലരായ' സ്ത്രീകളെ വീടിനുള്ളിൽ തളച്ചിടാൻ പുരുഷനു
കഴിഞ്ഞു.

എന്നാൽ വളരെ പിന്നണിയിലായ ഗോത്രവർഗ്ഗസമൂഹങ്ങളിൽ
ഇന്നും സ്ത്രീകൾക്ക്, കാർഷികവൃത്തിയാൽ അഭിവൃദ്ധി പ്രാപിച്ച സമൂഹങ്ങളിലുള്ള സ്ത്രീകളെക്കാൾ, മെച്ചപ്പെട്ട സ്ഥാനമാണുള്ളത്. മനുഷ്യസമൂഹം ആകെയെടുത്ത്, സ്ത്രീകളുടെ സാമൂഹ്യസ്ഥാനത്തിന്റെ ഒരു
ഗ്രാഫ് വരച്ചാൽ, ഏറ്റവും വികസിക്കാത്ത സമൂഹത്തിൽ ഏറ്റവും ഉന്ന
തമായ സ്ഥാനവും അവിടുന്ന്, വികസിക്കുന്നതിനനുസരിച്ച് കീഴോട്ടുപോയി, ആധുനിക ജനാധിപത്യസംവിധാനത്തിന്റെ വളർച്ച അനുസ

രിച്ച് മേൽപ്പോട്ട് കയറുന്നതും കാണാം. സ്ത്രീകേന്ദ്രീകൃതമായ ഒരു സമൂഹം ഇനി രൂപപ്പെടാൻ ഇടയില്ലാത്തതിനാൽ, പഴയ ഔന്നത്യത്തിലേക്ക് ഒരു തിരിച്ചുപോക്ക് സ്ത്രീകൾക്ക് ഇനി സാദ്ധ്യമല്ല. എന്നാൽ
തുല്യനീതിബോധത്തിന്റെ അലയൊലികൾ നിശ്ചയമായും അവരുടെ

സാമൂഹ്യസ്ഥാനം മെച്ചപ്പെടുത്തും.

അസന്തുലിതവികസനം എന്തുകൊണ്ട്?

നരവംശശാസ്ത്രത്തിന്റെ തെളിവുകളെ അടിസ്ഥാനപ്പെടു ത്തിയും ജനിതകശാസ്ത്രത്തിന്റെ തെളിവുകളെ അടിസ്ഥാ നപ്പെടുത്തിയും മനുഷ്യനെന്ന ജീവിവർഗ്ഗം ഉണ്ടായി, ലോകമെമ്പാടും പരന്നത് ആഫ്രിക്കയിൽനിന്നാണെന്ന് ഏകദേശം
തീർച്ചയായിക്കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ജനിതകമായ സാമ്യം പരിശോ ധിച്ചതിൽനിന്ന് മനുഷ്യന്റെ ആഫ്രിക്കയിൽനിന്നുള്ള പ്രയാണ ത്തിന്റെ ആരംഭവും മറ്റു സ്ഥലങ്ങളിലുള്ള വ്യാപനവും ഇന്നൊരു ചിത്രംപോലെ നമ്മുടെ മുന്നിൽ വരച്ചുകാട്ടാൻ ജനിതകശാസ്ത്രത്തിനു കഴിയുന്നുണ്ട്.
ജീവന്റെ പൊതുവായ വ്യാപനത്തെ നാം ഒരു മരത്തിനോട് സാമ്യപ്പെടുത്തിയത് ഓർക്കുന്നുണ്ടാവുമല്ലോ. അതുപോലെ മനുഷ്യന്റെ ജനിതകമരം അതിന്റെ വിവിധ ശാഖോ പശാഖകളോടെ നമുക്കു വരയ്ക്കാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. കാലഗണനയിലുള്ള അഭിപ്രായവ്യത്യാസം നിലനില്ക്കുമ്പോൾ ത്തന്നെ ശാസ്ത്രജ്ഞൻമാരുടെയിടയിൽ ആഫ്രിക്കയിലെ ഉത്ഭവം പൊതുസമ്മതി നേടിയിട്ടുണ്ട്. കാലഗണനയിൽ പിൽക്കാലത്ത് സൂക്ഷ്മതകൾ ഏറിയാലും അവർ യാത്ര ചെയ്ത വഴികളെപ്പറ്റി കൂടുതൽ വ്യക്തതകളുണ്ടായാലും അതുപോലെ തന്നെ ഒറ്റപ്പെട്ട ചില വ്യത്യാസങ്ങളുണ്ടായാലും പൊതുവായി ഇനിപറയുന്ന ചിത്രത്തിന് വലിയ മാറ്റങ്ങ ളൊന്നും ഉണ്ടാകാനിടയില്ല.
ഏകദേശം ഒരുലക്ഷം വർഷങ്ങൾക്കുമുൻപാണ് മനുഷ്യർ ഒരു കൂട്ടം എന്ന നിലയിൽ മറ്റു ഭൂഖണ്ഡങ്ങളിലേക്ക് കുടിയേറിപ്പാർത്തത്. വർഷത്തിൽ ഒന്നൊന്നര കിലോമീറ്റർ ദൂരം എന്ന നിലയിൽ തമ്മിൽചേർന്നു കിടക്കുന്ന ഓരോ ഭൂഖണ്ഡ ത്തിലും നാം വ്യാപനം ചെയ്യപ്പെടുകയുണ്ടായി. അതായത് കുടിയേറുകയെന്നു പറയുമ്പോൾ ഇന്ന് നാം മനസ്സിലാക്കു

ന്നതുപോലെ ഒറ്റയടിക്കുള്ള ഒരു യാത്രയല്ലത്. ഭക്ഷണമന്വേഷിച്ചുള്ള നടപ്പിൽ നാം ശരാശരി ഒന്നുതൊട്ട് നാലോഅഞ്ചോ കിലോമീറ്റർ വർഷന്തോറും മുന്നേറിയിട്ടുണ്ടാകാം.
അങ്ങനെ സംഭവിക്കാത്ത വർഷങ്ങളും ഉണ്ടാകാം. അത്രതന്നെ. ഇങ്ങനെ ആഫ്രിക്കയിൽനിന്നും മധ്യധരണ്യാഴി
96

പ്രദേശത്തുകൂടി കിഴക്കോട്ടുവന്ന്, അഫ്ഗാനിസ്ഥാൻ, ഇന്ത്യ, ബർമ്മ,
കംബോഡിയ, ബാലി, ഇൻഡോനേഷ്യ, പപ്പുവാ ന്യൂഗിനിയ വഴി മനുഷ്യർ
ഏകദേശം നാൽപ്പതിനായിരം വർഷംമുൻപ് ആസ്‌ട്രേലിയയിലെത്തിച്ചേർന്നു. ആഫ്രിക്കയിൽനിന്നും വന്നതിനാൽ അതിനു സമാനമായ
കാലവസ്ഥ തേടിയുള്ള യാത്രയിൽ തീരപ്രദേശത്തുകൂടിയായിരുന്നു
മനുഷ്യരുടെ യാത്രകളിൽ കൂടുതലും. തീരപ്രദേശത്തുനിന്നും ഭക്ഷണം
കണ്ടെത്തുന്നതിൽ നാം വൈദഗ്ധ്യം നേടി. ഇതിന്റെ തുടർച്ചയായി കടൽകടക്കുന്നതിനുള്ള കഴിവും നാം ആർജ്ജിക്കുകയുണ്ടായി.
ആഫ്രിക്കയിൽനിന്നും രണ്ടുതവണ കുടിയേറ്റമുണ്ടായതായി
ആദ്യം കരുതിയിരുന്നു. ആദ്യത്തെ കുടിയേറ്റം, പക്ഷേ, അധികദൂരം
പോകാതെ ഇസ്രയേലിന് സമീപം അവസാനിക്കുകയാണ് ഉണ്ടായത്.
ജനിതക മൈറ്റോകോൺഡ്രിയ പരിശോധനയിൽ രണ്ടാം തവണയുണ്ടായ കുടിയേറ്റമാണ് ലോകമാസകലമുള്ള വ്യാപനത്തിന് കാരണമായിത്തീർന്നത്. ആഫ്രിക്കയിൽനിന്നും കുടിയേറിയവരിൽ ഒരു
വിഭാഗം അറേബ്യൻ തീരപ്രദേശത്തുകൂടി ഇന്ത്യയിൽ കടന്ന് തെക്കേ

ഇന്ത്യയുടെ തീരത്തിലൂടെ മുന്നേറി, വീണ്ടും വടക്കോട്ടു പോയി ബർമ്മ,
ഇന്തോനേഷ്യ, പാപ്പുവ ന്യൂഗിനിയവഴി ആസ്ട്രേലിയായിൽ നാൽപ്പ
തിനായിരം വർഷം മുൻപ് എത്തിച്ചേർന്നു. മറ്റൊരു വിഭാഗം ഇന്നു നാം
ഖസാക്കിസ്ഥാൻ എന്നു വിളിക്കുന്ന ഭൂപ്രദേശത്തെത്തി രണ്ടായി വഴി
പിരിഞ്ഞതായി കാണാം. ഒരു കൂട്ടർ ഇന്ത്യ, ചൈന, ടിബറ്റ്, ജപ്പാൻവരെ
എത്തിച്ചേർന്നപ്പോൾ മറ്റൊരു കൈവഴി ഖസാക്കിസ്ഥാനിൽനിന്ന്
യൂറോപ്പിലേക്കു കയറി. യൂറോപ്പിൽ പരന്ന ഇവർ റഷ്യയുടെ വടക്കു
ഭാഗത്തുകൂടി ബേയറിങ് കടലിടുക്കിലൂടെ അലാസ്കവഴി അമേരി
ക്കയിൽ പ്രവേശിച്ച് വടക്കേ അമേരിക്കയുടെ പടിഞ്ഞാറെ തീരം വഴി
തെക്കേ അമേരിക്കയുടെ തെക്കേ അറ്റംവരെ എത്തിച്ചേർന്നു. ഈ
യാത്രകൾ പലപ്പോഴും സുസാദ്ധ്യമാക്കിയത് നാം ഹിമയുഗം എന്നു
വിളിക്കുന്ന കാലഘട്ടങ്ങളാണ്.
ഈ ഹിമയുഗം എന്ന പ്രതിഭാസം നാമിന്നു കാണുന്ന ഭൂഖണ്ഡ
ങ്ങൾക്കിടയിലുള്ള കടലുകളുടെ അകലം കുറയ്ക്കുന്ന ഒന്നാണ്.
ഹിമയുഗത്തിൽതന്നെയുള്ള 'ഹിമാനിഘട്ടം' കൂടുതൽ കടുത്ത തണു
പ്പുണ്ടാക്കുന്ന കാലഘട്ടമാണ്. അന്ന,് രണ്ട് ധ്രുവപ്രദേശത്തുനിന്നും
ആരംഭിച്ച് ഹിമാനികൾ നീണ്ട നദികൾപോലെ വളർന്ന് ഭൂമിയുടെ
ചൂടുകൂടിയ ഭൂമദ്ധ്യരേഖയിലേക്കുവരെ വരും. വെള്ളം ഘനീഭവിച്ച്
മഞ്ഞായി മാറുന്നതിനാൽ കടൽവെള്ളം താഴ്ന്ന് ഇന്ത്യയും ശ്രീല
ങ്കയും തമ്മിൽ ശ്രീരാമന്റെ പാലമൊന്നുമില്ലാതെതന്നെ ഒന്നായിക്കിട
ക്കും. അതുപോലെ ആയിരക്കണക്കിനു ദ്വീപുകളായിക്കിടക്കുന്ന

മലേഷ്യ, ഇൻഡോനേഷ്യ തുടങ്ങിയ ഭാഗങ്ങളെല്ലാം ബർമ്മ, കംബോഡിയ,
വിയറ്റ്നാം തുടങ്ങിയവയുമായി ചേർന്നു നിൽക്കുന്നവയാണ്. വ്യത്യസ്തമായ ഭൂവിഭാഗമായ ആസ്ട്രേലിയപോലും ഈ ഹിമയുഗത്തിൽ

പപ്പുവാ ന്യൂഗിനിയ എന്നു വിളിക്കുന്ന ഇന്നത്തെ ദ്വീപിൽനിന്ന് നീന്തി
ക്കയറാവുന്ന ഒരു സ്ഥലത്താണ് കിടന്നിരുന്നത്. ഏകദേശം എൺപത്തിയഞ്ച് കിലോമീറ്റർ മാത്രം തമ്മിലകലമുള്ള സൈബീരിയായും
അലാസ്കയും മഞ്ഞിന്റെ പാലംകൊണ്ട് ഒന്നായി കിടക്കും. ഘനീഭ
വിക്കുമ്പോൾ കടലിലെ വെള്ളമെല്ലാം മഞ്ഞായി ഉത്തര-ദക്ഷിണ
ധ്രുവങ്ങളിലേക്ക് മാറുന്നതിനാൽ, ചില കാലഘട്ടങ്ങളിൽ, ഇന്ന് നാം
തീരപ്രദേശം എന്ന് വിളിക്കുന്ന ഇടത്തിൽനിന്നും ഏതാണ്ട് നാനൂറടിവരെ താഴെയായിട്ടാണ് ചില മേഖലകളിൽ കടൽ സ്ഥിതിചെയ്യാറു
ള്ളത്. അപ്പോൾ നാമിന്ന് ദ്വീപെന്നു വിളിക്കുന്ന ഭൂരിപക്ഷം സ്ഥലങ്ങളും
തമ്മിൽ കരയാൽ ബന്ധപ്പെട്ട് ഒന്നായിക്കിടക്കുന്നതു കാണാം. അക്കാരണത്താൽ മനുഷ്യർക്ക് വഞ്ചികളോ കപ്പലുകളോ ഒന്നുമില്ലാതെ,
കാൽനടയായും ചെറിയ ചങ്ങാടങ്ങളുപയോഗിച്ചും ഇന്ന് അകലെയുള്ള പ്രദേശങ്ങളെന്ന് നാം കരുതുന്നവയിലെത്തിച്ചേരാൻ വളരെ
യൊന്നും പ്രയാസപ്പെടാതെ കഴിഞ്ഞു.
മഞ്ഞുരുകി കടൽ വീണ്ടും പെരുകി, താഴ്ന്ന പ്രദേശങ്ങളെല്ലാം
വെള്ളത്തിലാണ്ടുപോയപ്പോൾ അതതു പ്രദേശങ്ങളിൽ പെട്ടുപോയ

മനുഷ്യർ തമ്മിൽ ബന്ധമില്ലാതെ ആയിരക്കണക്കിനു വർഷങ്ങൾ ഒറ്റ
പ്പെട്ടുപോവുകയാണുണ്ടായത്. വൻകരകളിലെ ആളുകൾ മാത്രമേ
പരസ്പരം കാണുകയോ ജീവിച്ചിരിപ്പുണ്ടെന്ന് അറിയുകയോ ചെയ്തിരുന്നുള്ളൂ. ദ്വീപുകളിലും അകലെയുള്ള ഭൂഖണ്ഡങ്ങളിലും പെട്ടുപോയ മനുഷ്യർക്ക് പരസ്പര വിനിമയത്തിന്റെ അഭാവത്തിൽ, അതതു
സ്ഥലങ്ങളിലുള്ള വികസനസാദ്ധ്യതകൾ മാത്രമേ ഉപയോഗിക്കാൻ
കഴിഞ്ഞുള്ളൂ.
ഏറ്റവും അവസാനത്തെ ഹിമയുഗം ഏകദേശം ഒരുലക്ഷത്തിപതി
നായിരം വർഷംമുൻപ് ആരംഭിച്ച് പന്തീരായിരം വർഷങ്ങൾക്കു മുൻ
പാണ് അവസാനിച്ചത്. അതിനുശേഷമാണ് കൃഷി എന്ന മഹാകണ്ടു
പിടുത്തം മധ്യധരണ്യാഴി പ്രദേശത്ത് സംഭവിച്ചത്. വൻതോതിലുള്ള
പാരിസ്ഥിതികനാശത്തിന് ഇടംകൊടുത്തെങ്കിലും എല്ലാ മനുഷ്യ
സംസ്കാരങ്ങളുടെയും അടിസ്ഥാനമാണ് ഈ കൃഷി. എന്നാൽ മനുഷ്യർ പരസ്പരം ബന്ധപ്പെട്ടു നിന്നിരുന്ന പ്രദേശങ്ങളിലേ ഈ കൃഷി
വ്യാപനം ചെയ്തിട്ടുള്ളൂ. അതുതന്നെ ഭൂമദ്ധ്യരേഖയ്ക്ക് സമാന്തരമായിക്കിടക്കുന്ന ഉഷ്ണമേഖലാപ്രദേശത്തും മിതശീതോഷ്ണമേഖലയിലും മാത്രമാണ്. ഇന്നും കൃഷി എന്ന സാങ്കേതികവിദ്യ എത്തിച്ചേർന്നി
ട്ടില്ലാത്തതും സ്വയം കണ്ടുപിടിച്ചിട്ടില്ലാത്തതുമായ മനുഷ്യസമൂഹങ്ങൾ
ധാരാളമുണ്ട്. ഓരോ സമൂഹങ്ങളിലും നമ്മൾ 'സംസ്കാരം' എന്നു
വിശേഷിപ്പിക്കുന്ന വികസനത്തിന് വിധേയമാകാൻ കാരണമായ കൃഷി
തന്നെ വികസിക്കണമെങ്കിൽ അതതു പ്രദേശങ്ങളിൽ വളരാനും

വളർത്താനും കഴിയുന്നതുമായ ധാന്യങ്ങൾ ലഭ്യമായിരിക്കണം.
ഏറ്റവും കൂടുതൽ ധാന്യങ്ങളുണ്ടായിരുന്നത് ഈ മധ്യധരാണ്യാഴി
പ്രദേശത്തുതന്നെയാണ്. ആസ്ട്രേലിയയിലാകട്ടെ
കൃഷിക്കനുയോ
98

ജ്യമായ യാതൊരു ധാന്യവും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. അതിനാൽ
നാൽപ്പതി
നായിരം വർഷങ്ങൾക്കുമുമ്പ് മനുഷ്യരവിടെ
എത്തിച്ചേർന്നിരുന്നുവെ
ങ്കിലും അവരെ ക്യാപ്ടൻ കുക്കും കൂട്ടരും കണ്ടെത്തുമ്പോൾ
വളരെയൊന്നും മാറ്റത്തിന് വിധേയമാകാത്ത ഒരു
ജനവിഭാഗമായിട്ടാണ്
കണ്ടത്. കോടിക്കണക്കിനുവർഷം മുൻപ് മറ്റ്
ഭൂഖണ്ഡങ്ങളിൽനിന്ന്
ഒറ്റയ്ക്കകന്നു പോയ ഒരു ഭൂവിഭാഗമാണ് ആസ്ട്രേലിയ.
അതിനാൽ
മറ്റൊരു ഭൂഖണ്ഡത്തിലും കാണാത്ത തരത്തിലുള്ള ചെടികളും മര
ങ്ങളും ജീവികളുമാണ് അവിടെയുണ്ടായിരുന്നത്. പാലോ
ഇറച്ചിയോ
തരുന്ന തരത്തിലുള്ള ഒരൊറ്റ ജീവിപോലും
ഇണക്കിയെടുക്കാനുമുണ്ടാ
യിരുന്നില്ല. ഇക്കാരണത്താൽ, നാല്പതിനായിരം വർഷത്തിനു
മുൻപ്
എത്തിച്ചേർന്ന കാലത്തുണ്ടായിരുന്ന രീതിയിൽനിന്ന് അധികം
മാറ്റ
ത്തിന് അവർ വിധേയരായിരുന്നില്ല.
വൻകരകളിൽ ജീവിച്ചിരുന്നവർ വഞ്ചി കണ്ടുപിടിച്ച് വീണ്ടും
അവിടെ
എത്തിച്ചേരുന്നതുവരെ ദ്വീപുകളിലും തുരുത്തുകളിലും
പെട്ടുപോയവർ അതതു സ്ഥലങ്ങളിലെ സാധ്യതകൾ മാത്രം
ഉപയോഗിച്ച് പരിമിത
പ്പെട്ടു കഴിയാൻ നിർബന്ധിക്കപ്പെടുകയാണുണ്ടായത്. ആഫ്രിക്ക,

ഏഷ്യ, യൂറോപ്പ് എന്നീ ഭൂഖണ്ഡങ്ങൾ ഒന്നിച്ചു കിടക്കുന്നതിനാൽ ഒരു സമൂഹത്തിനകത്ത് കണ്ടെത്തിയിട്ടുള്ള എല്ലാത്തരം അറിവുകളും പരസ്പരം കൈമാറി ഏകദേശം ഒരുപോലെ വികസിക്കുകയാണു
ണ്ടായത്. ഇവിടെത്തന്നെ സമതലപ്രദേശത്തു നിന്ന് മലമുകളിലെ കാടിനുള്ളിലേക്ക് കുടിയേറിയവർ വീണ്ടും ഒറ്റപ്പെട്ട സമൂഹങ്ങളായ
'ആദിവാസി'കളായി തുടരുകയാണുണ്ടായത്.
ഈ പ്രക്രിയ നടക്കുമ്പോൾ അതതു പ്രദേശങ്ങളിൽ ലഭ്യമായിരുന്ന
കൃഷിക്കനുയോജ്യമായ ധാന്യങ്ങളും ഇണക്കിയെടുക്കാൻ കഴിയുന്ന
ജീവജാലങ്ങളും മനുഷ്യസംസ്കാരത്തെ എത്രത്തോളം നിർണ്ണയിച്ചിരുന്നു എന്ന് നമുക്കു കാണാൻ കഴിയും. പശു, ആട്, പന്നി, കുതിര,
പട്ടി, കോഴി തുടങ്ങിയ ജീവികളും ധാന്യങ്ങളായ നെല്ല്, ഗോതമ്പ്, ബാർളി തുടങ്ങിയവയും മറ്റ് പയറുവർഗ്ഗങ്ങളും ലഭ്യമാവുകയും അവയെ
വളർത്താനും കൃഷിചെയ്യാനും കഴിയുകയും ചെയ്ത ഇടങ്ങളിൽ മാത്രമാണ് മനുഷ്യവികാസം സാധ്യമായത്.
കടുത്ത തണുപ്പ് ബാധിച്ച് മഞ്ഞുവീഴുന്ന സ്ഥലങ്ങളിൽ ഉഷ്ണമേഖലാ പ്രദേശത്ത് നന്നായി വളരുന്ന നെല്ല് കൃഷി ചെയ്യാൻ സാധ്യമല്ല.
ഇതുപോലെ ഒരു സമൂഹം ഏതെങ്കിലുമൊരു ധാന്യത്തെയോ ജീവിയെയോ ആശ്രയിച്ച് വികസിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽ അവയെ മറ്റു പ്രദേശങ്ങ
ളിൽ മാറ്റി പ്രതിഷ്ഠിക്കണമെങ്കിൽ ആ ജീവിയോ ചെടിയോ അവിടെ
വളരാൻ അനുയോജ്യമായിരിക്കണം. ഇതിനാൽ തെക്കുവടക്ക് കിടന്ന
ഭൂഖണ്ഡങ്ങളിൽ വികസനം പരസ്പരം അറിയുമ്പോൾത്തന്നെ അസ
ന്തുലിതമായേ സംഭവിക്കുകയുള്ളൂ. കേരളത്തിലെ തെങ്ങുകൃഷി

എത്രതന്നെ അറിയുന്ന ഒരു മലയാളിക്കും തേങ്ങ കൊണ്ടുപോയി

ഹിമാചൽപ്രദേശിൽ വളർത്തി ജീവിക്കുവാനോ സമ്പന്നനാകുവാനോ
സാധിക്കുകയില്ല. ഇവിടെയാണ് ഭൂപ്രദേശങ്ങളുടെ കിടപ്പ് മനുഷ്യ
വികാസത്തിന്റെ അസന്തുലിതാവസ്ഥ സൃഷ്ടിച്ചതിന് പ്രധാനമായ ഒരു
കാരണമായിത്തീരുന്നത്. മറ്റൊന്ന്, അതത് പ്രദേശത്തെ ജീവജാലങ്ങ
ളുടെ ലഭ്യതയാണ്. ഇനിയൊരു പ്രധാനകാരണം വെള്ളത്തിന്റെ ലഭ്യതയാണ്. നദീതീരങ്ങളിൽ വസിച്ചിരുന്നവരാണ് ലോകത്തെവിടെയും
ഏറ്റവും കൂടുതൽ വികസിച്ചതെന്നും കാണാം. മലമുകളിൽ മറ്റെന്തു
ണ്ടായാലും കൃഷിക്കനുയോജ്യമല്ല, അതിനാൽ മലമുകളിലേറിയവർ
'കാടന്മാരായി' തുടർന്നു. ഇരുമ്പുരുക്കി വെട്ടുകത്തികളും പണിയായുധങ്ങളും കണ്ടെത്തിയതിനുശേഷമാണ് ഇതിനല്പം മാറ്റമുണ്ടായത്.
ഇതുപോലെ തെക്കേ അമേരിക്കയിൽ എത്തിച്ചേർന്ന ജനങ്ങൾക്ക്
ചോളമെന്ന ധാന്യവും ഇണക്കി വളർത്താൻ ഒട്ടകവുമായി സാമ്യമുള്ള
'ലാമ'യും 'അൽപ്പക്ക'യും എന്ന രണ്ടിനം മൃഗങ്ങളും മാത്രമാണുണ്ടായിരുന്നത്. മനുഷ്യരുടെ ആദിവ്യാപനത്തിന്റെ കാലത്തുതന്നെ ഇറച്ചി
ക്കുപറ്റിയ വലിയമൃഗങ്ങൾ വേട്ടയാടപ്പെട്ടു വംശനാശം വന്നിരുന്നു.
അതേപോലെ ആഫ്രിക്കയുടെ വടക്കേയറ്റത്ത് നൈൽനദീതീരത്ത്
പൊട്ടിമുളച്ച സംസ്കാരം കിഴക്കു-പടിഞ്ഞാറ് വ്യാപനം ചെയ്യപ്പെട്ടെ

ങ്കിലും സഹാറാമരുഭൂമി കടന്ന് തെക്കോട്ടു യാത്രചെയ്തട്ടില്ലായെന്ന്
നമുക്കു കാണാം. സഹാറയുടെ തെക്കു-കിഴക്ക് ഭാഗത്തുള്ള പ്രദേശ
ത്താണ് മനുഷ്യകുലത്തിന്റെതന്നെ ആരംഭമെങ്കിലും അവിടെയുള്ള
മനുഷ്യർ വലിയ മാറ്റങ്ങളൊന്നുമില്ലാതെ തുടർന്നുപോന്നു. നദികളുടെ
അഭാവം ആഫ്രിക്കൻ ഭൂഖണ്ഡത്തിന്റെ വികസനത്തിന് വലിയ വിഘാതമാണ്. ഈ ആധുനികകാലത്തും ആഫ്രിക്കൻ ഭൂഖണ്ഡം പിന്നണിയിൽ കിടക്കുന്നതിന്റെ പ്രധാനകാരണം ഇതുതന്നെയാണ്.
മറ്റൊരു നിർണ്ണായക ഘടകം മേൽസൂചിപ്പിച്ച സമൂഹങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള പരസ്പരബന്ധമാണ്. ഒരു സമൂഹത്തിൽ കണ്ടെത്തിയ സാങ്കേ
തികവിദ്യകൾ മറ്റൊരു സമൂഹത്തിൽ എത്തിച്ചേരണമെങ്കിൽ പരസ്പ
രബന്ധങ്ങളുണ്ടായിരിക്കണം; അത് യുദ്ധംകൊണ്ടായാലും വ്യാപാരം
കൊണ്ടായാലും. ഒരൊറ്റ ജീവിവർഗ്ഗമായി ആഫ്രിക്കയിൽനിന്ന് ആരം
ഭിച്ച് ലോകമെമ്പാടും എത്തിച്ചേർന്ന മനുഷ്യർക്കിടയിൽ മൂക്കിൽ വിരൽവച്ച് അത്ഭുതം കൂറത്തക്കവണ്ണമുള്ള വ്യത്യാസങ്ങൾക്കും അസ
ന്തുലിതമനുഷ്യവികാസത്തിനും കാരണമായിത്തീർന്നത് ഇവയൊക്കെയാണ്.
അതല്ലാതെ, മുതലാളിത്തത്തിന്റെയോ സാമ്രാജ്യത്വത്തിന്റെയോ 'ഗൂഢാലോചനകൾ, കുത്തിത്തിരുപ്പുകൾ, ആക്രമണങ്ങൾ' എന്നിവ
മാത്രമാണ് അസന്തുലിത വികസനത്തിനു കാരണമെന്ന ചിരപ്രതിഷ്ഠ
നേടിയ നമ്മുടെ ധാരണ തിരുത്തേണ്ടതുണ്ട്. എന്നാൽ, കൂട്ടത്തിലൊരു

കാരണമായി മനസ്സിലാക്കിയാലും അവയുടെ പങ്ക് വളരെ ചെറുതാണെന്ന് നാം അറിയണം. സാമ്രാജ്യത്വത്തിന് തട്ടിക്കൊണ്ടു പോകാൻ
100

അല്പം സ്വർണ്ണമോ വെള്ളിയോ കിട്ടിയാലായി. എന്നാൽ, ഈ ധാരണ
ആധുനികമായ എല്ലാ കൊടുക്കൽവാങ്ങലുകളും ചൂഷണത്തി
ന്റെയും അടിച്ചമർത്തലിന്റെയും യുക്തിയിൽമാത്രം കാണാനും പരസ്പര അവിശ്വാസത്തിന്റേതായ ഒരു പുകമറയ്ക്കുള്ളിൽ ജീവിക്കാനും
നമ്മെ ബാദ്ധ്യസ്ഥരാക്കിയിരിക്കുന്നു. ഇത്രയും നിഷേധമായ ഒരു
കാഴ്ചയാണ് മാർക്സിസംപോലുള്ള പ്രത്യയശാസ്ത്രങ്ങൾ നമുക്കു
നൽകിയത്.
101

അസമത്വസുന്ദരശ്രേണീബദ്ധസമൂഹം

മനുഷ്യവർഗ്ഗം ശ്രേണീബദ്ധമായ - ഏണിപ്പടികൾപോലെ തട്ടുതട്ടായ - ഒരു ജീവിവർഗ്ഗമാണ്. അക്കാരണത്താൽ പ്രായംകൊണ്ടും ബലംകൊണ്ടും അറിവുകൊണ്ടും ആധിപത്യ സ്വഭാവത്തോടെ പെരുമാറുന്ന ഒരു കൂട്ടമാണ്. ഈ ശ്രേണീ ബദ്ധത നമ്മുടെ 'സമത്വസുന്ദരലോക'ത്തിന്റെ നിർമ്മാണ ത്തിന് കടകവിരുദ്ധമായി നില്ക്കുന്ന ഒന്നാണ്. കൂട്ടത്തിൽ പ്രായമുള്ളവരെ ബഹുമാനിക്കാനും രണ്ടാംതരം പൗരന്മാരായി സ്വയം ഗണിക്കാനും ഈ ശ്രേണീബദ്ധത നമ്മളിൽ സ്വാഭാവികമായ സമ്മർദ്ദം ചെലുത്തും. ഇതുതന്നെയാണ് ബലത്തിന്റെയും അറിവിന്റെയും കാര്യത്തിലും സംഭവിക്കു ന്നത്. ആയതിനാൽ ശ്രേണീബദ്ധമായ പെരുമാറ്റങ്ങൾക്ക് ഒരു 'സ്വാഭാവികത' ഉണ്ടായിരിക്കും. പക്ഷേ, ആധുനിക സമൂഹത്തിന്റെ നട്ടെല്ലായ സമത്വമെന്ന മൂല്യസങ്കല്പനം അതിന്റെ പ്രയോഗക്ഷമതയിൽ എപ്പോഴും ഒരു കല്ലുകടിയായി അനുഭവപ്പെടും.

ഫ്രഞ്ചുവിപ്ലവത്തിനു ശേഷമാണ് 'സമത്വം' എന്ന ആധു നികമൂല്യം മനുഷ്യസമൂഹത്തിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടത്. പക്ഷേ, ഇതിന്റെ പ്രയോഗം എപ്പോഴും ആന്തരികവും സാമൂഹികവുമായ സംഘർഷം നമ്മളിലും നമ്മുടെ ചുറ്റുപാടുകളിലും ഉളവാക്കും. ഇത് മനസ്സിലാക്കാതെ പരസ്പരം അളന്ന് കുറ്റം ചാർത്താനുള്ള ഒരു മൂല്യമെന്ന നിലയിലാണ് ഇന്ന് സമത്വം നമ്മൾക്കിടയിലുള്ളത്. ഈ മൂല്യം മനുഷ്യർക്ക് ഇന്ന് ഏറ്റവും പ്രിയപ്പെട്ടതാണ്. നമുക്കു മുകളിൽ ആരും വേണ്ട, പക്ഷേ, താഴെ പലരും വേണം എന്ന രീതിയിലാണ് ഈ സമത്വസങ്ക ല്പം പ്രവർത്തിക്കുന്നത്.

സമത്വം നിർമ്മിച്ചെടുക്കേണ്ട ഒരു മൂല്യമാണ്. അതിന്റെ പ്രയോഗക്ഷമതയ്ക്കായി ഇരിപ്പിടങ്ങൾതൊട്ട് കെട്ടിടങ്ങൾ വരെ പുനർനിർമ്മിച്ച് വികസിപ്പിക്കേണ്ടതുണ്ട്. വലിയ കസേരയായ സിംഹാസനംതൊട്ട്, കസേരകൾ ഉണ്ടായാലും ഇരി

ക്കാൻ കഴിയാത്ത പോലീസ്സ്റ്റേഷൻവരെയാണ് ഈ അസമ ത്വസുന്ദരശ്രേണീബദ്ധസമൂഹം നിൽക്കുന്നത്. സമത്വസുന്ദ രമായ ലോകനിർമ്മാണത്തിനുവേണ്ടി എഴുതപ്പെട്ട കാറൽ
102

മാർക്സിന്റെ കമ്യൂണിസ്റ്റ് മാനിഫെസ്റ്റോ വായിച്ച് കോരിത്തരിച്ച് 'അഹോ, അഹോ,' എന്നുപറഞ്ഞ ഒരു ജീവശാസ്ത്രജ്ഞൻ ഒരു നിമിഷ
ത്തിനുശേഷം പറഞ്ഞു, 'അനുയോജ്യമല്ലാത്ത ജീവിവർഗ്ഗം.' അതായത് മനുഷ്യരെന്ന ജീവിവർഗ്ഗം ശ്രേണീബദ്ധമാണ് എന്ന അയാളുടെ
അറിവിനാൽ കാറൽമാർക്സ് വിഭാവനം ചെയ്ത രീതിയിലുള്ള സമത്വസുന്ദരലോകം, അപ്രായോഗികമാണെന്ന് ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുക
യാണ്.
മറ്റുള്ളവരുടെ മുകളിൽ ആധിപത്യമുണ്ടാക്കുന്നതിന് നമ്മൾ, മനുഷ്യർ നാലു രീതികളാണുപയോഗിക്കാറുള്ളത്. കൊച്ചുജീവികളിൽ
നിന്നാരംഭിച്ച് എല്ലാ സങ്കീർണ്ണജീവികളിലും നിലനില്ക്കുന്ന പ്രധാന
രീതിയാണ് ഒന്നാമതായിപ്പറയാനുള്ള 'ശക്തി'. ബലമുള്ളവ ബലമില്ലാ
ത്തവയെ കീഴടക്കിവയ്ക്കും. മനുഷ്യരുടെയിടയിൽ ഒരു ഗോത്രത്ത
ലവനിലാരംഭിച്ച് പോലീസ്, പട്ടാളം തുടങ്ങിയ ആധുനിക സംവിധാന
ങ്ങൾവരെ എത്തിനിൽക്കുന്ന ഒന്നാണത്. ആർക്കാണോ കൂടുതൽ
ശക്തിയുള്ളത്, അവരാണ് നീതിയും ന്യായവും നിർദ്ദേശിക്കുന്നത്. മറ്റൊരുതരത്തിൽ പറഞ്ഞാൽ ജയിച്ചവർ നീതി നടപ്പാക്കുന്നവരും
തോറ്റവർ നീതിപാലനത്തിന് വിധേയരാകേണ്ടവരുമാണ്. രണ്ടാം ലോകമഹായുദ്ധത്തിൽ ഹിറ്റ്ലറാണ് വിജയിച്ചിരുന്നതെങ്കിൽ

ചർച്ചിലും
സ്റ്റാലിനും റൂസ്‌വെൽറ്റും യുദ്ധക്കുറ്റവാളികളായി വിചാരണ ചെയ്യപ്പെ
ട്ടേനെ.
രണ്ടാമതായി, ശക്തിയുമായി വളരെയധികം ബന്ധപ്പെട്ടു കിട
ക്കുന്ന ഒന്നാണ്, 'വിഭവങ്ങളുടെ മുകളിലുള്ള ആധിപത്യം'. ആരുടെ
കയ്യിലാണോ വിഭവങ്ങളിരിക്കുന്നത്, അവർ മറ്റുള്ളവരുടെ ജീവിക്കാ
നുള്ള കഴിവിനെ നിർണ്ണയിക്കും. മനുഷ്യസമൂഹം വികസിക്കുന്നതിന
നുസരിച്ച് വിഭവങ്ങളുടെ മുകളിലുള്ള ആധിപത്യം, പിൻതുടർച്ചാവകാശം എന്നനിലയിൽ നിയമപരമാക്കപ്പെട്ടു. അത് നീതിപൂർണ്ണമായ
ഒരവകാശമായിത്തീരുകയും ചെയ്തു. വിഭവങ്ങളുടെ മുകളിൽ ആധി
പത്യമുള്ളവർക്ക് സമൂഹത്തിൽ 'സ്വാഭാവിക'മായ സ്ഥാനവും മാനവും
ആധിപത്യവുമുണ്ടാകും.
മൂന്നാമതായി, മേൽപ്പറഞ്ഞ രണ്ട് പ്രകടമായ ആധിപത്യരീതികളിൽ
നിന്ന് ഭിന്നമായി, കുറേക്കൂടി സൂക്ഷ്മമായ 'അറിവിന്റെ സമാഹരണം'
എന്ന ആധിപത്യരീതിയാണ്. ആർക്കാണോ അറിവുള്ളത് അവർക്ക്
സമൂഹത്തിൽ നിലയും വിലയും ഉണ്ടായിരിക്കും. മാത്രമല്ല മറ്റ് രണ്ട്
രീതികളേക്കാൾ സൂക്ഷ്മമായതുകൊണ്ട് ആധിപത്യം പ്രകടമായി
അനുഭവിക്കാതിരിക്കുമ്പോഴും അവയേക്കാൾ സുദൃഢമായ ആധിപ
ത്യമാണ് അറിവിന്റേത്. അറിവ,് മറ്റു രണ്ടുമെന്നപോലെ, ഒരാൾ ഒറ്റ

യ്ക്കുണ്ടാക്കുന്നതല്ല. അത്
ഉത്പാദിപ്പിക്കപ്പെടുന്നിടത്തുനിന്നെല്ലാം
സമാഹരിക്കപ്പെടുകയാണ്. ആ സമാഹരണം വ്യക്തിഗതമായി മാറുകയും അത് മറ്റുള്ളവരുടെ മുകളിൽ എപ്പോൾ വേണമെങ്കിലും പ്രയോ
103
അസമത്വസുന്ദരശ്രേണീബദ്ധസമൂഹം
ഗക്ഷമമാക്കാൻ കഴിയുകയും ചെയ്യും. മാത്രമല്ല ആധിപത്യത്തിനു
വിധേയരായവർക്ക് അതൊരു നല്ല കാര്യമാണെന്നുപോലും അനുഭ
വിക്കാൻ കഴിയുകയും വിധേയത്വം 'സ്വാഭാവിക'മായിത്തോന്നുകയും
ചെയ്യും.
മേൽപ്പറഞ്ഞ മൂന്നിനേക്കാളും സൂക്ഷ്മവും ശക്തവുമാണ് നാലാമത്തേതും അവസാനത്തേതുമായ 'പ്രസിദ്ധി'. മേൽപ്പറഞ്ഞ മൂന്ന്
ആധിപത്യരീതികളും പ്രസിദ്ധമാകാമെങ്കിലും ആ മൂന്നിന്റെയും അഭാവത്തിലും പ്രസിദ്ധി നിലനില്ക്കും. പ്രസിദ്ധി നമുക്കു മുന്നേ നടക്കു
ന്നതും നമ്മളുടെ അഭാവത്തിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്നതുമായ ഒന്നാണ്.
പ്രസിദ്ധിയുള്ളവർക്ക് അവരെവിടെ എത്തിച്ചേരുന്നോ അതിനു മുൻ
പുതന്നെ എല്ലാ വാതിലുകളും തുറക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തിരിക്കും. എത്തുന്നതിനു മുൻപുതന്നെ മറ്റുള്ളവർ കീഴടങ്ങിയിരിക്കും. അതി
നാൽ കീഴടക്കപ്പെട്ടവർക്ക് പ്രസിദ്ധരെ കാണുമ്പോൾ അത് അനുഗ്രഹമായിപ്പോലും തോന്നും. അതിനാൽ ശക്തിയോ വിഭവമോ അറിവോ
ഉപയോഗിച്ച് പ്രസിദ്ധരാകാൻ എല്ലാവരും എപ്പോഴും കിണഞ്ഞു ശ്രമി
ക്കുന്നതു കാണാം.

ഇതോരോന്നും ഉള്ളവരുണ്ടാകും; ഇതെല്ലാം ചേർന്നവരുമുണ്ടാകാം. സ്വന്തം കഴിവുകൊണ്ടു മാത്രം, അതായത് ഒരു പാട്ടുകാരനോ
നർത്തകനോ കായികതാരത്തിനോ മറ്റുള്ളവരെ ആശ്രയിക്കാതെതന്നെ
പ്രസിദ്ധി ഉണ്ടാകാറുണ്ട്. ഈ ഒരു രീതിയിലുള്ള പ്രസിദ്ധി ഒഴിച്ചാൽ, മേൽപ്പറഞ്ഞ മൂന്ന് രീതികളിലൂടെ പ്രസിദ്ധരാകുന്നവർ മറ്റുള്ളവരുടെ
പ്രസിദ്ധി കവരുന്നതുവഴിയാണ് കൂടുതൽ പ്രസിദ്ധരാകുന്നത്. ഉദാഹരണത്തിന് മഹാനായ അലക്സാണ്ടറെ എടുക്കുക. അലക്സാണ്ടർ
ഒരു കുതിരപ്പുറത്തു കയറി ഗ്രീസിൽനിന്ന് വാൾപ്പയറ്റ് നടത്തി ലോകം
പിടിച്ചടക്കിയിട്ടില്ല. അയാളോടൊപ്പം വന്ന ആയിരക്കണക്കിനാൾക്കാരുടെ കഠിനാദ്ധ്വാനവും ജീവത്യാഗവുംകൊണ്ടാണ് അലക്സാണ്ടറുടെ
'മഹത്ത്വം' ഉണ്ടായത്. അലക്സാണ്ടറുടെ കുതിരയുടെ പേരുവരെ നമുക്കറിയാം, 'ബുസിഫാലസ്'. പക്ഷേ, അയാളോടൊപ്പം വന്ന മറ്റൊരാളുടേയും പേര് നമുക്കറിയില്ല. കൂടെ യുദ്ധം ചെയ്ത ആളുകൾക്ക്
ലഭിക്കേണ്ട പ്രസിദ്ധി പങ്കുവയ്ക്കപ്പെടാതെ അലക്സാണ്ടറിലേക്ക്
അനർഹമായി മാറ്റി പ്രതിഷ്ഠിക്കുന്നതുവഴിയാണ് വെറും അലക്സാ
ണ്ടർ 'മഹാനായ' അലക്സാണ്ടറായി മാറുന്നത്.
ഗാന്ധി മഹാത്മാവാകുന്നത്, രാഷ്ട്രപിതാവാകുന്നത് കോടിക്കണ
ക്കിനാൾക്കാരുടെ സ്വാതന്ത്ര്യസമരത്തിലെ പങ്കാളിത്തം, അറിഞ്ഞോ
അറിയാതെയോ, സ്വായത്തമാക്കുന്നതുവഴിയാണ്. ഗാന്ധി'ജി' ജനി
ക്കുന്നതിനുമുമ്പ് ആരംഭിച്ചതാണ് സ്വാതന്ത്ര്യസമരം എന്ന് ചുരുങ്ങിയപക്ഷം നാം ഓർക്കേണ്ടതുണ്ട്.

മഹാന്മാരെല്ലാവരുംതന്നെ മറ്റുള്ളവരുടെ കീർത്തി മോഷ്ടിച്ചു വളർന്നവരാണ്. അവർ കീർത്തിയുടെ
ടാറ്റാബിർലാംബാനിമാരാണ്. യഥാർത്ഥത്തിൽ വിഭവസമാഹരണ

ത്തിലെ പങ്കാളികൾക്ക് തുല്യമായി വിതരണം ചെയ്യുന്നരീതി പുലർത്തിയാൽ ഒരാളും മുതലാളിയായി മാറാത്തതുപോലെ, കീർത്തിയുടെ
യഥാർത്ഥ പങ്കാളിത്തം അംഗീകരിക്കപ്പെടുകയാണെങ്കിൽ നാം ഇന്നു
കാണുന്ന രീതിയിലുള്ള മഹത്തുക്കൾ രൂപപ്പെടുകയില്ല. ഇക്കാരണ
ത്താൽ ഓരോ മുതലാളിയും ഓരോ മഹാനും പണമോ പ്രശസ്തിയോ
ഉണ്ടാക്കാൻ കൂട്ടുചേർന്നവരുടെ കണ്ണീരിന്റെ പരിണതഫലമാണ്.
അറിവ് ഇത്തരത്തിലുള്ളതല്ലെന്നു തോന്നും. പക്ഷേ, ഓരോ പ്രവൃത്തികളിലൂടെയും മനുഷ്യവർഗ്ഗം ആർജ്ജിക്കുന്ന അറിവുകൾ ഒരു രീതിയിലല്ലെങ്കിൽ മറ്റൊരു രീതിയിൽ സമാഹരിച്ചു സ്വന്തമാക്കി അതിന്റെ
കുത്തകാവകാശികളായി മാറുന്നവരാണ് പണ്ഡിതന്മാർ. അതാണ്
പേറ്റന്റുകളുടേയും കോപ്പിറൈറ്റുകളുടേയും അടിസ്ഥാനം.
ഈ എഴുതപ്പെടുന്ന പുസ്തകംതന്നെ നോക്കുക. ഇതിലെ അറിവുകളെല്ലാം സമാർജ്ജിക്കപ്പെട്ടതാണ്, ഇതെഴുതപ്പെടുന്ന ഭാഷ ആയിരക്കണക്കിനു വർഷങ്ങൾകൊണ്ട് മലയാളികൾ നിർമ്മിച്ചതാണ്.
അവർക്കാർക്കും ഒരവകാശവും ഈ എഴുതപ്പെട്ട പുസ്തകത്തിനു
മുകളിലില്ല. ഒരു ഡോക്ടറായാലും എൻജിനീയറായാലും ജ്ഞാന പീഠം കയറുന്ന അജ്ഞാനിയായാലും എല്ലാം ഇങ്ങനെ പൊതുജനങ്ങ
ളുടെ അറിവ് കവർന്നെടുത്തവർതന്നെയാണ്. ഇതെല്ലാം ആധിപത്യ

ത്തിന്റേതായ വഴികളാണ്. ലോകത്തുള്ള ആളുകളുടെ കയ്യിൽനിന്ന്
ഇരന്നു വാങ്ങിയ പണംകൊണ്ട് സ്വന്തം പേരിൽ ധർമ്മാശുപത്രികൾ
സ്ഥാപിച്ച് പൊതുജനസേവനം നടത്തി മഹത്തുക്കളാകുന്ന ആൾ
ദൈവങ്ങളുടെ കാലത്താണല്ലോ നമ്മൾ ജീവിക്കുന്നത്.

ലോകം മാറ്റുന്നതാര്?

ആധുനികശാസ്ത്രത്തിന്റെ കണ്ടെത്തലുകളെല്ലാംതന്നെയാണ് പണ്ടത്തെ 'ഋഷീശ്വരന്മാർ' അവരുടെ ധ്യാനത്തിലൂടെയും തപസ്സിലൂടെയും കണ്ടെത്തിയത് എന്നുള്ള ഒരു പൊതുധാരണ നാട്ടിലെമ്പാടുമുണ്ട്. മനുഷ്യ ഇന്ദ്രിയങ്ങളെ നാലുവശത്തേക്ക് കയറുപൊട്ടിച്ചോടാൻ ശ്രമിക്കുന്ന അശ്വത്തിനോടുപമിച്ച് അവയെ അടക്കിനിർത്തി നിയന്ത്രണത്തിൽ കൊണ്ടുവരുന്നതിനായി നിരന്തരം പരിശീലിപ്പിച്ചിരുന്ന ഒരു ചിന്താപദ്ധതിയാണ് ഇത്തരമൊരു അവകാശവാദം ഉന്നയിക്കുന്നതെന്ന് നാം ഓർക്കണം. ഇന്ദ്രിയനിഗ്രഹം വരുത്തിയാലേ 'സത്യ'മറിയാൻ കഴിയൂ എന്നു വാദിച്ചിരുന്നവർ ഒരു നാണവും മാനവുമില്ലാതെ ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരുടെ കണ്ടെത്തലുകൾതന്നെയാണ് പഴയകാല 'പണ്ഡിത'ന്മാരുടെ സങ്കല്പന കണ്ടെത്തലുകൾ എന്നു പറയുന്നത് ചിരിക്കാനേ ഇടനൽകൂ. അതായത് ഉള്ളിലേക്കു നോക്കിയാൽമാത്രമേ സത്യമറിയാൻ കഴിയുകയുള്ളൂ എന്ന് ശഠിച്ചിരുന്നവരാണ് 'ചിതറിപ്പോകുന്ന' അന്വേഷണപന്ഥാവിലൂടെ എത്തിച്ചേർന്ന് അല്പാല്പമായി കണ്ടെത്തിയ 'ഭൗതികസത്യ'ങ്ങൾതന്നെയാണ് തങ്ങളുടെ തപോത്പന്നങ്ങളെന്ന് ഏതു തരത്തിലെങ്കിലും പറയുകയോ സൂചിപ്പിക്കുകയോ ചെയ്യുന്നത്. അത് 'ആത്മ'വഞ്ചനയോ ചുരുങ്ങിയപക്ഷം അല്പത്തമോ ആണ്. ഇങ്ങനെ ചെയ്യുമ്പോൾ തങ്ങളുടെ അന്വേഷണപന്ഥാവിന്റെ 'സവിശേഷത'യെ സ്വയം നിഷേധിക്കുകയാണ് ചെയ്യുന്നതെന്ന്കൂടി അവർ ഓർക്കുന്നില്ല.

ഇന്ന് 'ആത്മീയ'പുസ്തകങ്ങളുടെ വ്യാഖ്യാനങ്ങളുടെയിടയിൽ തലങ്ങും വിലങ്ങും ഐൻസ്റ്റൈൻ, ഷ്രോഡിംഗർ, സ്റ്റീഫൻ ഹോക്കിൻസ്, ഹൈസൻബർഗ്, മാക്സ് പ്ലാങ്ക് തുടങ്ങിയ പേരുകൾ 'ഏച്ചുവച്ചാൽ മുഴച്ചിരിക്കും' എന്ന രീതിയിൽ പ്രയോഗിച്ചുകാണാം. താൻ പറയുന്ന സത്യത്തിന്റെ 'ശാസ്ത്രീയത'യ്ക്ക് സർട്ടിഫിക്കറ്റു വേണമെങ്കിൽ ഈ

പ്രസിദ്ധ ശാസ്ത്രജ്ഞരുടെ പേരുകൾ വാരിവിതറണം.
അങ്ങനെയാണ് ഈ പഴഞ്ചൻ 'കാളവണ്ടിസിദ്ധാന്തങ്ങൾ'ക്ക്
ശാസ്ത്രീയത കൈവരുന്നത്. മുഴം, അംഗുലം, മാറ് തുട
106

ങ്ങിയ അളവുകോലുകൾ കൃത്യതയാർന്നതല്ലെങ്കിലും അവ ഒരു
സമയത്തെങ്കിലും മനുഷ്യർക്കു പ്രയോജനപ്പെട്ടതാണ്. കാളവണ്ടി
ഇന്നു
നമ്മുടെ നിരത്തിലോടിക്കാൻ കഴിയില്ലെങ്കിലും അത്
യാത്രാസൗകര്യം
ഒരുക്കിയിരുന്നതു തന്നെയാണ്. ഈ നിലയിലെങ്കിലും ഈ
'ആത്മീയ
ശാസ്ത്രീയത' മനുഷ്യർക്ക് ലോകത്തെ മനസ്സിലാക്കാൻ
എന്നെങ്കിലും
പ്രയോജനപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടോ എന്നു നോക്കിയാൽ ഇല്ലെന്നുതന്നെ
പറയാം.
എന്നാൽ നാം മുൻപു സൂചിപ്പിച്ചതുപോലെ ഗോത്രവർഗ്ഗത്തിന്റെ
അതാ
യത് ജാതികളുടെ ഏകീകരണത്തിന് 'നാം ഒരു ദൈവത്തിന്റെ
മക്ക
ളാണ്' എന്ന സങ്കല്പനം രാജാക്കന്മാരെ ഒരു സമയത്ത് സഹായിച്ചി
ട്ടുണ്ട്, അതുമാത്രമാണ് ഒരുപയോഗമെന്നനിലയിൽ ഈ
'മഹത്തായ'
അറിവുകൾ നിർവ്വഹിച്ചിട്ടുള്ളത്.
പിന്നെ, കുറ്റം പറയരുതല്ലോ, യഥാർത്ഥപ്രശ്നങ്ങളല്ലാത്ത
സാങ്കല്
പികപ്രശ്നങ്ങളാൽ വലയുന്ന രോഗികളുടെ താത്കാലിക ശാന്തി
യ്ക്കും സ്വാസ്ഥ്യത്തിനും ഇതല്പസ്വല്പം പ്രയോജനപ്പെടാറുണ്ട്.
അതായത്, അവർതന്നെ ഉത്പാദിപ്പിച്ച് കണ്ടെത്തിയ
'ദേവപ്രശ്ന'ത്തിനും
'മുജ്ജന്മപാപ'ത്തിനും 'ജാതകദോഷ'ത്തിനും 'പ്രേതബാധ'യ്ക്കും
'കൈവിഷത്തിനും' 'ആഭിചാരത്തിനു'മാണ് ഇത് ഏറെ പ്രയോജന

പ്പെടാറുള്ളത്. ഈ ലോകവീക്ഷണങ്ങളിൽ കഴിയുന്ന അജ്ഞാനികളെ
ചികിത്സിക്കാൻ തുനിയുന്ന ആധുനിക 'മനശ്ശാസ്ത്രജ്ഞ'ന്മാരാണ്
ഈ സാങ്കല്പികജ്ഞാനങ്ങൾക്ക് ഇക്കാലത്ത് അവരുടെ പ്രശസ്തിയ്ക്കും വരുമാനത്തിനുമായി വിനിമയമുണ്ടാക്കിക്കൊടുത്തത്.
പക്ഷേ, ലോകത്തെയും അതിന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങളെയും മനസ്സിലാ
ക്കാൻ അവ സഹായിച്ചിട്ടേയില്ല. മറിച്ച് ഈ ലോകംതന്നെ അവാസ്തവമാണെന്നും അതുള്ളതാണെങ്കിൽത്തന്നെ നാം ഇവിടെ കഴിയേണ്ട
വരല്ല എന്നുമാണ് കിഴക്കും പടിഞ്ഞാറുമുള്ള ആത്മീയവീരന്മാർ പറ
ഞ്ഞുപരത്തിയിരുന്നത്.
ജീവിക്കുന്നതിനേയും ജീവിക്കാൻ സഹായിക്കുന്ന ഘടകങ്ങളെ
നമുക്ക് അനുകൂലമാക്കുന്ന പ്രവൃത്തിയെയും നിരുത്സാഹപ്പെടുത്തുന്ന
സമീപനമാണ് ഈ ആത്മീയവാദികൾ എന്നും പുലർത്തിപ്പോന്നിരുന്ന
ത്. അവരാണ് ലോകത്തെ ഭൗതികമെന്നും ആത്മീയമെന്നും തരംതിരിച്ചത്. എന്നിട്ട് നിത്യമായ ആത്മീയജീവിതം നേടിയെടുക്കാനുള്ള
'പരിശീലന കളരിയായി' ലോകത്തെ അവർ വ്യാഖ്യാനിച്ചു. അതുവഴി
ലോകത്തെ നമുക്കനുകൂലമായി രൂപാന്തരപ്പെടുത്തുന്നതിന് ശ്രമിക്കു
ന്നവർ ഭൗതികലോകത്തിന് പിന്നാലെ പാഞ്ഞലയുന്ന ദുരാത്മാക്ക
ളായി ചിത്രീകരിക്കുകയാണുണ്ടായത്. ഈ സിദ്ധാന്തങ്ങൾ മെനയുന്ന
ദ്രോഹികളെയാണ് നാമിന്നും ആദരിച്ചിരുത്താറുള്ളത്.
പഞ്ചഭൂതങ്ങൾകൊണ്ട് ഒന്നുമുണ്ടാക്കാൻ കഴിയില്ല എന്ന് നാം

മുൻപ് സൂചിപ്പിച്ചുവല്ലോ. പക്ഷേ, അതിനെപ്പറ്റി ഇന്നും വാചാലരാകുന്ന
വിദ്വാന്മാരെയാണ് ടെലിവിഷന്റെയുള്ളിൽ ആത്മീയജീവിതം നയിക്കു

ന്നവരായി നാം കാണുന്നത്. ടെലിവിഷനുള്ളിലിരുന്ന് ഋഷീശ്വരന്മാരുടെ
കണ്ടെത്തലുകളുടെ വീമ്പുപറച്ചിലിൽ മുഴുകിയിരിക്കുന്ന ഇവർ ഇടയ്ക്കിടയ്ക്ക് ചോദിക്കുന്നതു കാണാം 'ഈ ശാസ്ത്രജ്ഞർ എന്താണു
നമുക്ക് നല്കുന്നത്?' എന്ന്. ആ സ്വാമിയുടെ അല്ലെങ്കിൽ ഹാജിയുടെ
അല്ലെങ്കിൽ അച്ചന്റെ ലങ്കോട്ടിമുതൽ അവരുടെ മുന്നിലിരിക്കുന്ന ടെലിവിഷൻ ക്യാമറവരെ കണ്ടെത്തിക്കൊടുത്തവരാണ് ഈ ശാസ്ത്രജ്ഞർ.
വാമൊഴിയായി 'വിവരക്കേടുകൾ' പറഞ്ഞു നടന്നിരുന്ന ഈ വഴിവാണിഭക്കാരുടെ ജല്പനങ്ങൾ പുസ്തകങ്ങളിലാക്കി എല്ലായിടത്തും
എത്തിച്ചതും ഇവർ ആക്ഷേപിക്കുന്ന ഈ ശാസ്ത്രംതന്നെയാണ്.
ശാസ്ത്രം എന്നു പറയുന്നത് സാധാരണക്കാരായ ജനങ്ങളുടെ അറിവാണ്. തങ്ങളുടെ ചുറ്റുപാട് തങ്ങൾക്കിണക്കാനായി ശ്രമിച്ച ആദിമമ
നുഷ്യനിലാരംഭിച്ച ഈ അന്വേഷണമാണ് ഇന്ന് ഭൗതികശാസ്ത്രമെന്ന
പേരിൽ വിവധ ശാഖകളോടെ പടർന്നു പന്തലിച്ചു നിൽക്കുന്നത്. കൂട്ട
ത്തിൽ വലിപ്പം കൂടിയ അരിമണികൾ ശേഖരിച്ച് കൃഷി ചെയ്താൽ
കൂടുതൽ വിളവുണ്ടാകുമെന്ന് കണ്ടത്തിയവൾ, പണിയായുധങ്ങൾ
കണ്ടെത്തിയവൻ, ഉരുളുന്ന ചക്രം കണ്ടെത്തിയവൻ, പഞ്ഞിയോ

രോമമോ പിരിച്ച് വസ്ത്രങ്ങൾ നെയ്യാമെന്ന് കണ്ടെത്തിയവൾ, ഈ ഇല
കൾ തിന്നാൽ വയറ്റുവേദന മാറും എന്ന് കണ്ടെത്തിയവൻ എല്ലാമാണ്
ആദ്യകാല ശാസ്ത്രജ്ഞർ. ഇങ്ങനെ അല്പസ്വല്പമായി അടുക്കിയടുക്കി അങ്ങോട്ടും ഇങ്ങോട്ടും കൊടുത്തും വാങ്ങിയും വളർന്ന് ആയിരക്കണക്കിന് വർഷങ്ങൾകൊണ്ട് വലിയ സഞ്ചയമായി മാറിയ,
ശാസ്ത്രമെന്ന് വിളിക്കപ്പെടുന്ന, ഈ അറിവാണ് മനുഷ്യസമൂഹത്തിന്റെ
യഥാർത്ഥസ്വത്ത്.
നമുക്ക് ചുറ്റുപാടുമൊന്നു കണ്ണോടിക്കാം. നിങ്ങളിരുന്ന് ഈ
പുസ്തകം വായിക്കുന്ന മുറിയിൽ ലോകത്തെ ഏതെങ്കിലും ഒരു
മഹാന്റെ, അതായത് ആത്മീയമഹാന്റെ, ബുദ്ധന്റെയോ യേശുവിന്റെയൊ നബിയുടെയോ നമ്മുടെ നാട്ടിലെ നാരായണന്റെയോ എന്തെ
ങ്കിലുമൊരു സംഭാവന ഉണ്ടോയെന്നു നോക്കാം. നിങ്ങൾ പേർത്തും
പേർത്തും നോക്കിയാലും ഒന്നും കണ്ടെത്താനാവുകയില്ല. ഒരുപക്ഷേ,
മേശപ്പുറത്തിരിക്കുന്ന പേപ്പർ പറന്നുപോകാതിരിക്കാൻ ബുദ്ധന്റെ പ്രതിമ
ഉപയോഗപ്പെട്ടെന്നു വരാം. പക്ഷേ, ഒരു മിനുക്കിയ കല്ലിനും അതു
ചെയ്യാവുന്നതേയുള്ളൂ. ബുദ്ധന്റെ ആശയപ്രചാരണംകൊണ്ട്
ലോകത്ത് സമാധാനമുണ്ടായി എന്നു പറഞ്ഞുകേൾക്കാറുണ്ട്. അങ്ങ
നെയാണെങ്കിൽ ഏറ്റവുമവസാനം തമിഴരെ കൊന്നൊടുക്കിയ ബുദ്ധ
ശിഷ്യന്മാരായ ശ്രീലങ്കക്കാർക്കിടയിൽ എന്തേ ഈ സമാധാനം പ്രവർ
ത്തിക്കാതിരുന്നത്? യേശുക്രിസ്തു അയലത്തുകാരനെ സ്നേഹിക്കു

ന്നതിൽ അതിവിദഗ്ദ്ധനായിരുന്നു എന്ന് പറഞ്ഞു കേൾക്കാറുണ്ട്.
അങ്ങനെയാണെങ്കിൽ ശിഷ്യന്മാർ നടത്തിയ കുരിശുയുദ്ധങ്ങൾക്ക്
ആരു മറുപടി പറയും. സാഹോദര്യംകൊണ്ട് ഇരിക്കപ്പൊറുതിയി

ല്ലാത്ത ഒരാളാണ് മുഹമ്മദുനബി. ചുരുങ്ങിയപക്ഷം സുന്നി-ഷിയാകളുടെയിടയിലുള്ള അടിയെങ്കിലും ഒന്നു തീർത്തു കണ്ടാൽ മതിയായിരുന്നു. കേരളത്തിലെ ജാതി മാറ്റിയത് ശ്രീനാരായണനാണെന്ന് പറ
ഞ്ഞുകേൾക്കാറുണ്ട്. അങ്ങനെയാണെങ്കിൽ 'ഈയിടെ നടന്ന 'ഈഴവ
മഹാസമ്മേളന'ത്തിൽ വടിയും കുത്തിപ്പിടിച്ച് നിൽക്കേണ്ടി വന്നതെ
ങ്ങനെ? ഇതൊക്കെ ഉദാഹരണങ്ങളായി മനസ്സിലാക്കണം. ഈ മഹാ
ന്മാർ പറഞ്ഞതൊന്നും തന്നെ ലോകത്ത് വരികയോ സംഭവിക്കുകയോ
ചെയ്തിട്ടില്ല. ലോകത്തെ ഇവരൊട്ടും തന്നെ മാറ്റിയിട്ടുമില്ല. ശാസ്ത്രം
കൊണ്ട് മാറിയ നേട്ടങ്ങളെ അവരുടേതെന്ന അവകാശവാദമുന്നയിച്ച്
നിൽക്കലാണ് അവരുടെ പ്രധാന സംഭാവന.
ഇവിടെ നാം പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിക്കേണ്ട ഒരു കാര്യം ആത്മീയ
ശാസ്ത്രം എന്ന് ഞാൻ പറയുന്നതിനെ ആയുർവേദം, നാട്യശാസ്ത്രം,
ഗണിതശാസ്ത്രം തുടങ്ങിയവയുമായി കൂട്ടിക്കുഴച്ചു മനസ്സിലാക്കരുത്. ഏത് തരം അറിവുള്ളവരേയും 'മുനിയെന്നും മഹർഷി'യെന്നുമായിരുന്നു പണ്ടുകാലത്ത് അഭിസംബോധന ചെയ്തിരുന്നത്. അതി

നാൽ വിശ്വാസികളെയും അവിശ്വാസികളെയും തിരിച്ചറിയുക ദുഷ്കരം. എന്നാൽ, ഒരുവശത്ത് ദൈവവിശ്വാസികളായി ജീവിച്ചിരു
ന്നവർ കിഴക്കായാലും പടിഞ്ഞാറായാലും യഥാർത്ഥ ലോകവിജ്ഞാ
നത്തിന് സംഭാവനകൾ നൽകിയിട്ടുണ്ട്. ഉദാഹരണമായി പറഞ്ഞാൽ,
ചരകനും സുശ്രുതനും ന്യൂട്ടനും എല്ലാം ഇത്തരത്തിലുള്ളവരായിരു
ന്നു. ദൈവമെങ്ങനെയാണ് ലോകം നിർമ്മിച്ചിരുന്നതെന്ന് കണ്ടെത്താ
നായിരുന്നു അവരെല്ലാം ശ്രമിച്ചത്. പക്ഷേ, അവർ വിശ്വസിച്ചിരുന്ന
ദൈവശാസ്ത്രത്തെപ്പറ്റിയാണ് ഇവിടെ പരാമർശിക്കുന്നത്. അതുപോലെതന്നെ ദൈവശാസ്ത്രപ്രചരണം മാത്രമായി ജീവിതം നയിച്ചിരുന്നവരെയാണ് ഇവിടെ വിമർശനവിധേയരാക്കുന്നത്. ന്യൂട്ടന് ഒരി
ക്കലും ബൈബിളിന് പുറത്തുപോയി ചിന്തിക്കേണ്ടി വന്നിട്ടില്ല എന്ന
യാഥാർത്ഥ്യമുണ്ട്. ലോകനിർമ്മാണത്തിന് ദൈവം ഉപയോഗിച്ച നിയമ
ങ്ങൾ കണ്ടെത്തുന്ന തിരക്കിലായിരുന്നു അദ്ദേഹം.
മറ്റൊന്ന് ഇന്ത്യയിലെ ആയുർവേദത്തിന്റെ കാര്യം. കർമ്മസിദ്ധാന്ത
ത്തിലധിഷ്ഠിതമായി ലോകത്തെ കാണുമ്പോൾ നാം അനുഭവിക്കുന്ന
രോഗങ്ങളെല്ലാംതന്നെ കഴിഞ്ഞ ജന്മത്തിന്റെ ചെയ്തികളുടെ ഫലമാണ്. പ്രാരബ്ധമാകട്ടെ അനുഭവിച്ചുതീർക്കേണ്ടതും. അതിനാൽ രോഗ
ങ്ങൾ ചികിത്സിച്ചു ഭേദപ്പെടുത്തിയാൽ അവ അടുത്ത ജന്മത്തേക്ക്
മാറ്റി പ്രതിഷ്ഠിക്കുക മാത്രമാണ് ചെയ്യുന്നത്. മാത്രവുമല്ല ഇത് പുതിയ

കർമ്മത്തിനും പുതിയ പാപത്തിനും പ്രാരബ്ധങ്ങൾക്കും ഇടവരുത്തും. ഇത്തരം തത്ത്വചിന്തകൾ ബലപ്പെട്ടുനിന്നിരുന്നതിനു നടുവിൽ
വേണം ഒരു വൈദ്യന് തന്റെ രോഗിയെ ചികിത്സിക്കേണ്ടത്. അതിനാൽ മരുന്നും വൈദ്യശാസ്ത്രവും ദൈവംതന്നെ നേരിട്ട് ഓതിത്തന്നതാണെന്ന് പ്രഖ്യാപിക്കേണ്ട ഗതികേട് അവർക്ക് ഉണ്ടായി. അതിനാൽ,
110

എല്ലാ വിജ്ഞാനഗ്രന്ഥങ്ങളുടെയും ആദ്യ അദ്ധ്യായം ഏത് ദൈവം,
എങ്ങനെ തങ്ങൾക്ക് ഇതു നൽകിയെന്നു വിശദീകരിക്കാൻ മാറ്റിവയ്ക്കുകയാണ് പതിവ്; അതുവഴിയാണ് അധികാരികളുടെ അംഗീകാരവും വാദത്തിനുള്ള സാധൂകരണവും നേടിയെടുക്കാൻ കഴിഞ്ഞത്.
അങ്ങനെയാണ് യഥാർത്ഥ ശാസ്ത്രഗ്രന്ഥങ്ങളും എഴുതിയിരുന്നത്.
കാര്യങ്ങൾ ഇങ്ങനെയാണെങ്കിലും മുൻജന്മവിശ്വാസവും വിധിവിശ്വാ
സവും വൈദ്യന്മാർക്ക് സൗകര്യമായി വന്ന ചില നിമിഷങ്ങളുമില്ലാതില്ല,
തങ്ങളുടെ മരുന്നു ഫലിക്കാതെവരുമ്പോൾ, രോഗം മൂർച്ഛിക്കുമ്പോൾ
അതെല്ലാം അനുഭവിച്ചുതീർക്കേണ്ട പ്രാരബ്ധമാണെന്ന് പറഞ്ഞു തടിതപ്പാൻ അത് ഇടം കൊടുത്തിരുന്നു....
മുൻപ് നാമൊരു ബസ്യാത്രയിൽ ഇടപെട്ടിരുന്നുവല്ലോ, ഇനി
മറ്റൊന്ന്. റോഡിന്റെ സൈഡിൽ തടിച്ചുകൂടി നിന്നിരുന്നവർക്ക് മറ്റൊരു
ദിക്കിലേക്ക് പോകാൻ ബസ്സ് വേണം. അവിടെ ഇരുന്നൂറു പേരോളം
ഉണ്ടെന്നു വയ്ക്കുക. ഒരൊറ്റ ബസ് മാത്രമേ ഉള്ളൂവെങ്കിൽ നിശ്ചയമായും അവിടെ ആരാദ്യം കയറും എന്നുതൊട്ട് എത്രപേർ കയറണം

എന്നുവരെയുള്ള കശപിശകൾ ഉണ്ടാകും. ഇത് അനുനയിപ്പിച്ചും ഭയപ്പെടുത്തിയും പരിഹരിക്കാനാണ് പലപ്പോഴും നാം ശ്രമിക്കാറ്. പക്ഷേ,
അവിടേക്ക് നാല് ബസ്സുകളാണ് വരുന്നതെങ്കിൽ തൊണ്ണൂറ്റൊൻ
പത് ശതമാനവും ഈ കശപിശയിൽ ഏർപ്പെടുകയില്ല. സീറ്റ് നമ്പരുകളുള്ള ടിക്കറ്റുകളാണ് അവരുടെ കൈവശമുള്ളതെങ്കിൽ ഒട്ടും തന്നെ
പ്രശ്നം ഉണ്ടാകാറില്ല. ഉദാഹരണത്തിന് പല കംപാർട്ടുമെന്റുകളുള്ള
ഒരു ട്രെയിൻ. ഒരു തരത്തിലുള്ള ആത്മനിയന്ത്രണങ്ങളോ അയലത്തുകാരനെ സ്നേഹിക്കണം എന്ന ഉപദേശങ്ങളോ ഒന്നുംതന്നെ ഇത്തരമൊരു സന്ദർഭത്തിൽ ആവശ്യമായി വരുന്നില്ല. അവിടെയാണ് ആവശ്യങ്ങളും സൗകര്യങ്ങളും വർദ്ധിപ്പിച്ച് മനുഷ്യരുടെയിടയിൽ യഥാർ
ത്ഥമായ സമാധാനം ഉണ്ടാക്കാനുള്ള ശാസ്ത്രത്തിന്റെ കഴിവ് വരുന്നത്.
യാത്രചെയ്യുമ്പോൾ അറിയാതൊരുവൻ ഉറങ്ങി മറ്റൊരാളുടെ
തോളിലേക്കു ചാഞ്ഞാൽ ഉണ്ടാകാവുന്ന കശപിശ തീർക്കാൻ ചിലപ്പോൾ ഈ ഉപദേശങ്ങൾ സഹായിച്ചെന്നു വരാം. "നമ്മൾ എല്ലാവർക്കും പന്തളത്ത് പോകണ്ടേ, വഴക്കടിക്കാതിരിക്കൂ", തുടങ്ങിയ ഉപ
ദേശങ്ങൾ. അത്രയും ചെറിയ ഒരു പങ്കുമാത്രമുള്ള ഈ ആത്മീയജ്ഞാ
നങ്ങൾ ലോകത്തെ നിർണ്ണയിച്ചതാണ് കഴിഞ്ഞ ഒരായിരം വർഷമായി
നാം പട്ടിണിക്കാരായി തുടരേണ്ടിവന്നതിന്റെ പ്രധാനകാരണം. ശാസ്ത്രീയമായ അറിവുകളെയും അന്വേഷണങ്ങളെയും തീർത്തും നിരുത്സാഹപ്പെടുത്തിയും അതിലിടപെടുന്നവരെ ക്രൂരമായി പീഡിപ്പിച്ചും
ലോകത്തെ പിന്നോട്ടുനിർത്തുന്നതിന് ഇവർ വലിയ ശുഷ്കാന്തിയാണ്
കാണിച്ചിട്ടുള്ളത്. ഇന്നും ജനിതകമേഖലയിലെ അന്വേഷണങ്ങളെപ്പറ്റി

അടിസ്ഥാനമില്ലാത്ത ഭീതി ജനങ്ങളുടെയിടയിൽ ജനിപ്പിച്ച് അവയുടെ
വളർച്ചയ്ക്ക് വിഘാതമുണ്ടാക്കുകയാണ് അവരുടെ യഥാർത്ഥ സംഭാവന.
ആത്മീയ അറിവുകൾ എന്ന് വിളിക്കുന്നതെല്ലാംതന്നെ ലോകത്തെപ്പ

റ്റിയുള്ള അന്ധവിശ്വാസങ്ങൾ മാത്രമാണ്. അല്ലാതെ ദൈവവിശ്വാസം
'നല്ല' വിശ്വാസമെന്നും ഭൂതപ്രേതപിശാചുക്കളിലുള്ള വിശ്വാസം
'അന്ധ'വിശ്വാസം എന്നുമുള്ള തരംതിരിവ് അവാസ്തവമാണ്. ദൈവവും
പിശാചും ഒരേ അന്ധവിശ്വാസത്തിന്റെ ഇരുധ്രുവങ്ങളാണ്. ലോകത്തെ
പ്പറ്റിയുള്ള യഥാർത്ഥ ജ്ഞാനമാണ് ശാസ്ത്രജ്ഞാനം. അതിനുപകരം
വയ്ക്കാൻ മറ്റൊന്നില്ല.
ലോകത്തെ പലതരത്തിൽ അറിയാനാകുമെന്നും ആ രീതികളെ
ല്ലാംതന്നെ ഒരുതരത്തിലല്ലെങ്കിൽ മറ്റൊരുതരത്തിൽ പ്രയോജനപ്രദമാണെന്നും നമുക്കിടയിൽ പ്രചരിപ്പിച്ചു കാണാറുണ്ട്. അതെല്ലാംതന്നെ
തങ്ങളുടെ നിലനില്പിന് ഉതകുന്നതും അന്നം കണ്ടെത്താനുള്ള
വഴിയും എന്ന നിലയിലല്ലാതെ മറ്റു പ്രയോജനമൊന്നുമില്ല. ഇന്നു നിലനി
ല്ക്കുന്ന പള്ളികളും അമ്പലങ്ങളും ആരാധനാലയങ്ങളും എല്ലാംതന്നെ
പുരാവസ്തുഗവേഷണകേന്ദ്രത്തിനു കൈമാറി വിനോദസഞ്ചാരകേന്ദ്രങ്ങളായി പ്രഖ്യാപിക്കാവുന്നതേയുള്ളൂ. പഴയകാല ദൈവങ്ങളായിരുന്ന സൂര്യനും വരുണനും സ്യൂസും ജൂപ്പിറ്ററും തോറും മാടനും
മറുതയുമെല്ലാം സ്ഥാനം നഷ്ടപ്പെട്ട് ഇന്ന് കഴിയുന്നതുപോലെ നിലവിലുള്ള 'ജീവിച്ചിരിക്കുന്ന' ദൈവങ്ങളെയും

അമ്പലങ്ങളെയും പള്ളികളെയും മാറ്റാവുന്നതാണ്. പുരിയും ഖജൂരാഹോയും അജന്തയും
എല്ലോറയും എല്ലാം വിനോദസഞ്ചാരകേന്ദ്രങ്ങളല്ലേ? പൗരാണികകാലത്ത് മനുഷ്യരിങ്ങനെയൊക്കെ ചിന്തിച്ചിരുന്നു എന്ന് പഠിക്കാനുതകുന്ന
മ്യൂസിയങ്ങളുടെ സ്ഥാനമേ അവയ്ക്കാവശ്യമുള്ളൂ. ഇന്ന് നാം അതി
നുള്ളിൽ ചെലവഴിക്കുന്ന സമയമോ അതിനുമുകളിൽ പൂശുന്ന സ്വർണ്ണമോ
ഒന്നുംതന്നെ മനുഷ്യോപകാരപ്രദമല്ല. പാവം ജനതകളെ കബളിപ്പിച്ച്
അവരുടെ കയ്യിലുള്ള അവസാനചില്ലിക്കാശും അവരുടെ 'സമ്മത' ത്തോടെ വാങ്ങിച്ചെടുത്ത് ധൂർത്തന്മാരായി ജീവിക്കാൻ പുരോഹിതവർഗ്ഗത്തിനും മറ്റ് ഇടനിലക്കാർക്കും ഇടംക്കൊടുക്കാനേ ഇതുപയോഗപ്പെടൂ.
നാലു ബസ്സ് വന്നപ്പോൾ എങ്ങനെയാണോ സമാധാനപൂർണ്ണമായ അന്തരീക്ഷം സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടത്, അതേപോലെ സൗകര്യങ്ങൾ വർദ്ധി
പ്പിക്കുകയാണ് മനുഷ്യർ ചെയ്യേണ്ടത്. പകരം ദാരിദ്ര്യത്തിനോട് സമര
സപ്പെടാനല്ല, 'വിധി'യോട് വിധേയമാകാനല്ല, ദൈവത്തിന് കീഴടങ്ങാ
നല്ല നാം പരിശീലിക്കേണ്ടതും പരിശീലിപ്പിക്കപ്പെടേണ്ടതും. ഈ ജീവിതം
ദുഃഖമയമാണെന്നും അതിൽനിന്ന് മോചനം നേടാൻ എട്ട് വഴികളുണ്ടെന്നും പ്രചരിപ്പിച്ച ബുദ്ധനോ, ഇത് യഥാർത്ഥ ജീവിതമല്ല, നിങ്ങളുടെ
ജീവിതം സ്വർഗ്ഗത്തിലാണ് എന്ന് പ്രചരിപ്പിച്ച യേശുവോ നബിയോ, ഈ ലോകം മായയാണ് അല്ലെങ്കിൽ നൈമിഷികമാണ,് ആത്മാവെന്ന
നിത്യസത്യത്തെ അറിഞ്ഞ് ആനന്ദതുന്ദിലരാവുക എന്ന് പ്രചരിപ്പിച്ചി

രുന്ന പേരറിയാത്തതും പേരറിയുന്നതുമായ മഹർഷിമാരോ ഒന്നുമല്ല
സമാധാനവും ശാന്തിയും കൊണ്ടുവരുന്നത്. അത് ആ നാലു ബസ്സാണ്
കൊണ്ടുവരുന്നത്.
112

ഇവർ പറയുന്ന 'ഭൗതികലോകസുഖസൗകര്യങ്ങൾ' വർദ്ധിച്ച
യൂറോപ്പിലും അമേരിക്കയിലും ആസ്ട്രേലിയായിലുമെല്ലാം 'പള്ളികൾ
വിൽക്കാനുണ്ട്'എന്ന പരസ്യം കാണാം. ആ പള്ളികൾ അവിടത്തെ
പണക്കാർ വാങ്ങി ഹോട്ടലുകളും കിടപ്പാടങ്ങളുമാക്കി മാറ്റാറുമുണ്ട്.
പക്ഷേ ലാറ്റിനമേരിക്കയിലോ ആഫ്രിക്കയിലോ ഏഷ്യയിലോ ഒരൊറ്റ
പള്ളിയും വിൽക്കാനുണ്ട് എന്ന പരസ്യം ചെയ്തു കാണാറേയില്ല.
അതിനു കാരണം ഇവിടെ ദാരിദ്ര്യം നിലനില്ക്കുന്നുണ്ട് എന്നതു മാത്രമാണ്. ദാരിദ്ര്യമുള്ളവർ എല്ലാത്തരം ആശ്വാസവചനങ്ങൾക്കും ചെവികൊടുക്കും. അക്കാരണത്താൽ യൂറോപ്പിലെ തൊഴിലില്ലാത്ത അച്ചൻ
മാരും ആത്മീയനേതാക്കളും ഈ ദുരിതം പിടിച്ച രാജ്യങ്ങളിൽ
പാഞ്ഞു നടക്കുന്നതു കാണാം. പ്രയോജനരഹിതമായിത്തീർന്ന പള്ളി
കൾ യൂറോപ്പിൽ വിൽക്കുമ്പോൾ അവർ പറയുന്ന സത്യസന്ധത ഈ
ആത്മീയജീവികൾക്കുണ്ടെങ്കിൽ നിശ്ചയമായും അത്തരമൊരു പള്ളി
മറ്റ് ദരിദ്രരാജ്യങ്ങളിൽ ഉണ്ടാക്കുകയില്ല. പക്ഷേ, തങ്ങൾക്കറിയാവുന്ന
തൊഴിൽ ചെയ്ത് ജീവിക്കണമെന്ന ഒരൊറ്റ ഉദ്ദേശ്യമേ പുതിയ പള്ളികളുണ്ടാക്കുന്ന അവർക്കുള്ളൂ. ഈ ഉദ്ദേശ്യംതന്നെയാണ്

സാമ്പത്തികമായി വികസിക്കുന്നതിനും ശാസ്ത്രീയമായ അറിവു നേടുന്നതിനും
തടസ്സമായിത്തീരുന്നത്. അതിനാൽ ലോകസമാധാനത്തിനും സമ്പത്തു
വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിനും വിജ്ഞാനം വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിനും ശ്രമിക്കുന്ന
വർ ഈ ആത്മീയജീവിതക്കാരെ ഉപേക്ഷിക്കുകയേ വഴിയുള്ളൂ.
അടിച്ചമർത്തപ്പെട്ട് ജീവിച്ചിരുന്ന പഴയ സാമൂഹ്യ വ്യവസ്ഥിതികളിൽ
പലവിധ സാങ്കേതികവിദ്യകളുടെ കടന്നുവരവ,് കീഴ്പ്പെട്ടു നിന്നിരുന്ന
ജനവിഭാഗങ്ങൾക്ക് മുന്നേറാൻ സൗകര്യം ഒരുക്കിക്കൊടുക്കും. സാവ
ധാനത്തിൽ സംഭവിക്കുന്ന ഇത്തരം സാമൂഹിക മുന്നൊരുക്കം ഒരു
സമ്മർദ്ദമായി അടിച്ചമർത്തപ്പെട്ട ജനവിഭാഗത്തിന്റെ ഉള്ളിൽ വർദ്ധിച്ചു
വരും. ഈ വളർച്ച അതിന്റെ പാരമ്യത്തിൽ എത്തുമ്പോഴാണ് നാം
മഹാന്മാരെന്നും നേതാക്കന്മാരെന്നും വിളിക്കുന്ന ആളുകൾ സൃഷ്ടി
ക്കപ്പെടാറുള്ളത്. നേതാക്കന്മാർ വന്ന് സദ്വചനങ്ങളോതി ജനവിഭാഗത്തെ സംഘടിപ്പിക്കുകയല്ല, മറിച്ച് ഒരു ജനവിഭാഗത്തിന്റെ യഥാർത്ഥ
ആവശ്യം ഒരു കുന്തമുനപോലെ നേതാവിനെ സൃഷ്ടിക്കുകയാണ്.
നമ്മൾ നല്ലവരെന്നും കൊള്ളരുതാത്തവരെന്നും വിളിക്കുന്ന നേതാ
ക്കന്മാർ ഇത്തരം ആവശ്യങ്ങളുടെ സൃഷ്ടികളാണെന്നു കാണാം.
വർഷങ്ങളായി സമരം ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്ന ഇന്ത്യയിലെ ജനവിഭാഗ
ത്തിന്റെ നടുവിലേക്ക് ഗാന്ധി കടന്നു വരുമ്പോഴാണ് അദ്ദേഹം ബ്രിട്ടീഷ്

വിരുദ്ധ സമരത്തിന്റെ കുന്തമുനയാകുന്നത്. ഒന്നാം ലോകമഹായുദ്ധ
ത്തിൽ തോറ്റ് അടിച്ചമർത്തപ്പെട്ട ജർമ്മൻ ജനതയുടെ മനോവീര്യമുണർത്തിയത് ഹിറ്റ്ലർ എന്ന മനുഷ്യനാണ്. ഈ രണ്ടുപേരും സാദ്ധ്യമാകുന്നത് അതാതു ജനങ്ങളുടെ ആവശ്യങ്ങളാണെന്ന് കാണണം.
ഇവിടെ വ്യക്തികളുടെ സവിശേഷത ഒരു ജനമുന്നേറ്റത്തിന്റെ സ്വഭാ

വനിർണ്ണയത്തിന് സഹായകരമാകാറുണ്ട്. പക്ഷേ, ആ ജനമുന്നേറ്റം
അവർ നിർമ്മിച്ചതാണെന്ന് തെറ്റിദ്ധരിക്കരുത്.
പലപ്പോഴും നേതൃത്വം കൊടുക്കുന്നവർ അവരെ നേതാക്കളായി
കരുതുന്നവരുടെ വിശ്വാസവും അർപ്പണമനോഭാവവും കണ്ട്, തങ്ങൾ
കാരണമാണ് ജനമുന്നേറ്റമുണ്ടായതെന്ന് സ്വയം തെറ്റിദ്ധരിച്ചു പോകാ
റുണ്ട്. ജനങ്ങൾ ആഗ്രഹിച്ച ആ മാറ്റം സംഭവിച്ചു കഴിഞ്ഞാൽ ഈ
നേതാക്കളെ വഴിയോരത്തേക്ക് തള്ളിനീക്കി ഉപേക്ഷിക്കാനും മുന്നേ
റിയ ജനത മടിക്കാറില്ല. ഗാന്ധിയുടെയും കേരളത്തിലെ നാരായണ
ന്റെയും കഥയെടുത്താൽ ഇതു കൂടുതൽ വ്യക്തമാകും. കോൺഗ്രസ്സ്
പിരിച്ചു വിടണമെന്നും ഗ്രാമസ്വരാജ് ആണ് വേണ്ടതെന്നും ഖാദിയുടുത്ത് ജീവിക്കണമെന്നും ആവശ്യപ്പെട്ട് 'ജീവിച്ചു കാണിച്ച' ഗാന്ധി,
സ്വാതന്ത്ര്യം ലഭിച്ചതിനുശേഷം വഴിയോരത്തിരിക്കുന്ന കാഴ്ച നമുക്ക്
കാണേണ്ടിവന്നിട്ടുണ്ട്. താൻ പറഞ്ഞാൽ എല്ലാവരും കേൾക്കും എന്നു

വിശ്വസിച്ച് സാമുദായിക കലാപസമയത്ത് ഇടപെട്ട ഗാന്ധി വെടികൊണ്ട് മരിച്ചതിനും കാരണം മറ്റൊന്നല്ല.
'ജാതിഭേദം മതദ്വേഷം ഏതുമില്ലാതെ സർവ്വരും സോദരത്വേന
വാഴുന്ന മാതൃകാസ്ഥാനമാണിത്' എന്നെഴുതിവച്ച് എല്ലാവർക്കും
തുറന്നു കൊടുത്ത ക്ഷേത്രങ്ങളിൽനിന്ന് നാരായണൻ കണ്ണുനീരോടെ
ഇറങ്ങിപ്പോയ കഥയും നമുക്കറിയാവുന്നതാണല്ലോ. ദളിത് ജനവിഭാഗങ്ങളെ ക്ഷേത്രങ്ങളിൽ കയറ്റാൻ 'സ്വന്തം' അണികളായ ഈഴവർ
സമ്മതിച്ചിരുന്നില്ല. നാരായണനും നാട്ടിലിറങ്ങി ജാതി മാറ്റുകയല്ല
ഉണ്ടായത്. മറിച്ച്, ബ്രിട്ടീഷ്കാരുടെ ഭരണകാലത്ത് നിർമ്മിച്ച സ്കൂളുകളിൽനിന്ന് വിദ്യ ലഭിച്ച് സമൂഹത്തിൽ സ്ഥാനം ലഭിക്കാതിരുന്ന ഈഴവ
ജനവിഭാഗത്തിന്റെ സമരത്തിന്റെ നടുവിലേക്കാണ് നാരായണൻ
കടന്നുവന്നത്. ഗാന്ധിയെപ്പോലെ നാരായണൻ തനിക്കുമുമ്പാരംഭിച്ച
ഒരു സാമൂഹ്യമാറ്റത്തിന്റെ നടുവിലാണ് എത്തിച്ചേർന്നത്. നാരായണൻ
വരുന്നതിനു മുമ്പുതന്നെ പല്പു ഡോക്ടറായിരുന്നുവെന്നും അദ്ദേഹ
ത്തിന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ ഒരു തീയസഭ നിലനിന്നിരുന്നു എന്നും നാം
മറക്കരുത്. എന്നാൽ ആവശ്യം കഴിഞ്ഞ ഈഴവജനത നാരായണനെ
വഴിയരികിൽ ഉപേക്ഷിച്ചതിന് മറ്റു രണ്ടു പ്രധാന തെളിവുകളുമുണ്ട്.
തന്റെ വാക്കുകൾ ആരും കേൾക്കുന്നില്ലെന്നു മനസ്സിലാക്കി
എസ്.എൻ.ഡി.പി യോഗത്തിൽനിന്ന് നാരായണൻ രാജിവെച്ച് പുറത്തു
പോയ കത്ത് 'പ്രബുദ്ധ കേരള'ത്തിന്റെ താളുകളിൽ നമുക്കിന്നും
വായിക്കാവുന്നതാണ്. അതേപോലെ 'മദ്യം ഉണ്ടാക്കരുത്, കൊടുക്ക

രുത്, കുടിക്കരുത്' എന്ന ആപ്തവചനം രചിച്ച നാരായണന്റെ ഫോട്ടോയുടെ മുന്നിൽ ആദ്യത്തെ ഗ്ലാസ്സ് ആചാരപൂർവ്വം സമർപ്പിക്കുന്നത്
എല്ലാ കള്ളുഷാപ്പിലും നമുക്ക് ദൃശ്യമാണ്. ഏതു നേതാവും ജന
ത്തിന്റെ ആവശ്യം കഴിഞ്ഞാൽ ഉപേക്ഷിക്കപ്പെടാവുന്ന ചണ്ടികൾ മാത്രമാണ്; അതിനുശേഷം കാക്കകൾക്ക് കക്കൂസുകളും റോഡിന്
വീതികൂട്ടാൻ തടസ്സങ്ങളും.

ഭാഷ കൊണ്ടുവന്ന കുതിച്ചുചാട്ടം

പ്രപഞ്ചം ആരംഭിച്ചിട്ടേയില്ല, കാരണം അതുള്ളതാണ്. മാറിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന പ്രപഞ്ചത്തെ മനസ്സിലാക്കാൻ ശ്രമിക്കുമ്പോൾ, അതായത് അതിനെ അളന്ന് തിട്ടപ്പെടുത്താൻ ശ്രമി
ക്കുന്നവർ ഇടുന്ന അടയാളങ്ങളും ഉണ്ടാക്കുന്ന തുടക്കങ്ങ
ളുമാണ് അതിലുള്ളതെന്നും നാം സൂചിപ്പിച്ചിരുന്നു. മനുഷ്യരാണെങ്കിൽ, അവർ പരസ്പരം ആശയവിനിമയം നടത്തുന്ന
വരാണെങ്കിൽ അവർക്ക് തുടക്കങ്ങളും അടയാളങ്ങളും
അത്യാവശ്യമാണെന്നും നാം കണ്ടെത്തി. ലോകത്തെ, അല്ലെ
ങ്കിൽ അവരുടെ ചുറ്റുപാടുകളെ, മറ്റു ജീവികളിൽനിന്ന് വ്യത്യസ്തമായി, കൂടുതൽ അനുകൂലമാക്കാൻ ഏകദേശം അമ്പ
തിനായിരം വർഷം മുൻപുതന്നെ മനുഷ്യരാരംഭിച്ചിരുന്നു
എന്ന് നരവംശശാസ്ത്രപ്രകാരമുള്ള തെളിവുകളിൽനിന്ന് നമുക്കു മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയും. ആയുധങ്ങളും ഉപകരണങ്ങളും ഉണ്ടാക്കി നിലനിൽപ് സമ്പന്നമാക്കി മുമ്പോട്ടു
നീങ്ങിയ മനുഷ്യർ ലോകത്തെ രൂപാന്തരപ്പെടുത്തുകയാണു
ണ്ടായത്. ഭാഷയുടെ വികസനവും വസ്ത്രങ്ങൾ, ആയുധ
ങ്ങൾ, ഉപകരണങ്ങൾ എന്നിവയുടെ കണ്ടെത്തലും ഈ
മുന്നേറ്റത്തെ വളരെയധികം സഹായിച്ചിട്ടുണ്ട്.

ഭാഷ മനുഷ്യജീവിവർഗ്ഗത്തിനോടൊപ്പം വന്ന ഒരു തന്ത്ര
മാണ്. ജനിതകപരമായ ഉൾപ്പരിവർത്തനത്തിന്റെ ഫലമായി
നമുക്കു ലഭിച്ച കഴിവാണത്. ഒരു കുട്ടി ജനിച്ച് പത്തുവയ
സ്സിനുള്ളിൽ കേൾക്കുന്ന ഏതു ഭാഷയും സ്വായത്തമാക്കാ
നുള്ള കഴിവുണ്ട്. ഈ കാലയളവിനുള്ളിൽ ഒരു ഭാഷയെ
ങ്കിലും പഠിക്കാൻ കഴിയാതെ ഒരു കുട്ടി ജീവിക്കുകയാണെ
ങ്കിൽ - വിരളമെങ്കിലും ഇത്തരം സന്ദർഭം ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്,
ഉദാഹരണത്തിന് ചെന്നായ്ക്കൾ വളർത്തിയ കുട്ടികൾ -
പിന്നെ അവർക്കൊരു ഭാഷയും പഠിക്കാൻ കഴിയാതെ

പോകും. കാരണം നമ്മുടെ തലച്ചോർ വളരുന്നത് ചുറ്റുപാടുകളുമായുള്ള ഇടപെടലുകളിലൂടെയാണ്. അതായത് അകത്തേക്കും പുറത്തേക്കുമുള്ള ഒരു കൊടുക്കൽവാങ്ങലാണ് ബുദ്ധിവികാസത്തിനു കാരണം.
തലച്ചോറിനെപ്പറ്റി പഠിക്കുന്ന നാഡീവ്യൂഹശാസ്ത്രജ്ഞർ
നമ്മുടെ തലച്ചോറിൽ ഓരോരോ പ്രവർത്തനത്തിന്റെയും

പ്രതിസ്ഥലങ്ങൾ കണ്ടെത്തിയിട്ടുണ്ട്. അതായത്, കണ്ണുകളുടെ പ്രവർ
ത്തനത്തിന് മാറ്റി വച്ചിരിക്കുന്ന ഭാഗം, കൈകളുടെ പ്രവർത്തനത്തിന്
മാറ്റിവച്ചിരിക്കുന്ന ഭാഗം തുടങ്ങി പല അവയങ്ങളുമായി ബന്ധപ്പെട്ട്
പ്രതിസ്ഥലങ്ങളുണ്ടാക്കി വികസിക്കുന്ന തലച്ചോറിൽ ഭാഷയ്ക്കും ഒരിടമുണ്ട്. ഇങ്ങനെ ഇടമുണ്ടെന്ന് പറയുമ്പോൾതന്നെ അവയുടെ അതിർ
വരമ്പുകൾ ഇരുമ്പുലക്കപോലെ ഉറച്ചതല്ല, അവ കലർന്നാണ് നില
നിൽക്കുന്നത്. മാത്രവുമല്ല, ചില പ്രവൃത്തികൾക്ക് ഒന്നിലധികം ഇട
ങ്ങൾ കൂട്ടായി ഇണങ്ങി പ്രവർത്തിക്കുന്നതായും കാണാം. അതുപോലെ വ്യത്യസ്തതകൾ നിലനിർത്തിക്കൊണ്ടു തന്നെ ഇവ സങ്കീർണ്ണ
രീതിയിൽ ഒന്നിച്ചു പ്രവർത്തിക്കുന്നതായും കാണാം. ഇവിടെ തലച്ചോറിനെപ്പറ്റിയും അതിന്റെ വികാസത്തെപ്പറ്റിയും മനസ്സിലാക്കുമ്പോൾ മുൻപുകാലത്ത് ആന്തരികമായിരുന്ന് നമ്മെ നയിച്ചിരുന്ന
ഒരാത്മാവിനെപ്പറ്റിയുള്ള പരികല്പനയുണ്ട്. ആ പരികല്പനയെ
അതേപടി തലച്ചോറിലേക്ക് മാറ്റി പ്രതിഷ്ഠിക്കുകയല്ല ചെയ്യുന്നതെന്ന്
നാം മനസ്സിലാക്കണം. വ്യക്തിഗതമായ ഏറ്റക്കുറവിനോ വ്യത്യാസ

ത്തിനോ അനുസരിച്ച് പതിനെട്ടിനും ഇരുപത്തിയഞ്ചിനും വയസ്സിനു
ള്ളിൽ ആന്തരികമായ വളർച്ച പൂർത്തീകരിച്ച് നമ്മുടെ വ്യക്തിത്വരൂപീകരണം സംഭവിച്ചിരിക്കും. അതിനുശേഷം നമ്മൾക്ക് വയസ്സു
കൂടുന്നതായി അനുഭവിക്കുകയില്ല. ഈ അനുഭവത്തെയാണ് 'മാറ്റമി
ല്ലാത്ത ആത്മാവ്' എന്ന രീതിയിൽ നാം മുൻകാലത്ത് മനസ്സിലാക്കിയത്. ഓരോ ആളും വിചാരിക്കുന്നത് തനിക്ക് വയസ്സാകുന്നില്ല, മറ്റുള്ള
വരെല്ലാം വയസ്സരായി മാറുന്നു എന്നാണ്. ഈ 'മാറ്റമില്ലാത്ത ആത്മാവ്'
വ്യത്യസ്തമായ പലയിടങ്ങളുടെ ഏകീകരണാവശ്യമെന്ന നിലയിൽ
നമ്മുടെ ആന്തരികാനുഭവമായി മാറുകയാണ്. അതിന്റെ ഘടകങ്ങ
ളിൽനിന്നും ഭിന്നമായ, സ്വതന്ത്രമായ ഒരസ്തിത്വം അതിനില്ല. ഘടക
ങ്ങളിൽനിന്നും ഒട്ടുംതന്നെ ഭിന്നമല്ലാതിരുന്നുകൊണ്ട് നട്ടും ബോൾട്ടും
വീലും ബോഡിയും എൻജിനും സീറ്റും എല്ലാം ചേർന്ന് കാറെന്ന
ഏകകം നമുക്ക് അനുഭവപ്പെടുന്നതുപോലെതന്നെയാണ് ഞാനെന്ന
ഏകകം തലച്ചോറിലെ ഭിന്ന പ്രദേശങ്ങൾ ചേർന്ന് നമുക്കനുഭവപ്പെടുന്നത്.
മനുഷ്യർക്ക് നീണ്ട ബാല്യകാലമാണുള്ളത്. ഈ കാലഘട്ടത്തിൽ,
ഏകദേശം പതിനെട്ടിനും ഇരുപത്തിയഞ്ചിനുമിടയിൽ വർഷങ്ങളെടുത്ത്, കൊടുക്കൽവാങ്ങലിലൂടെ പ്രതിസ്ഥലരൂപീകരണം നടത്തി
വികസിക്കുന്ന ഒരവയവമാണ് മനുഷ്യന്റെ തലച്ചോറ്. എന്നു പറഞ്ഞാൽ,
വ്യക്തിത്വ രൂപീകരണത്തിന് ഒരു നീണ്ട കാലയളവുണ്ടെന്നർത്ഥം.

മുട്ടയിൽനിന്നു വിരിയുന്ന ആമക്കുഞ്ഞിനോ പാമ്പിൻകുഞ്ഞിനോ
പിന്നൊന്നും നൽകേണ്ടി വരുന്നില്ല. അവർ നിലനില്ക്കാനുള്ള അറിവുമായാണ് പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നത്. പക്ഷേ, പരിചരണത്തിലൂടെയും
വളർത്തലിലൂടെയും ഭാഷയെന്ന മഹാവിദ്യയിലൂടെയും സങ്കീർണ്ണ
മായ അറിവുകൾ ജനിതകരീതിയോടൊപ്പം സമാന്തരമായി കെട്ടു

പിണഞ്ഞ് വികസിക്കുന്ന രീതിയാണ് മനുഷ്യക്കുഞ്ഞുക്കൾക്കു ലഭി
ക്കുന്നത്.
സസ്തനികളുടെയിടയിലുള്ള, മനുഷ്യകുലവുമായി അടുത്ത ബന്ധ
മുള്ള, ചിമ്പാൻസി തുടങ്ങിയ ജീവികളുമായി തൊണ്ണൂറ്റൊൻപതു
ശതമാനം ജനിതകസാദൃശ്യം നമുക്കുണ്ടെങ്കിലും ചിമ്പാൻസിയുമായി
നമുക്കുള്ള അത്ഭുതപ്പെടുത്തുന്നതരത്തിലുള്ള അകലം ഉൾപ്പരിവർത്ത
നത്താൽ നമുക്കു ലഭിച്ച ഭാഷയെന്ന കഴിവാണ്. ഭാഷ പറയാനുള്ള
കഴിവ് ആരെങ്കിലും പഠിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടാകുന്നതല്ല. മനുഷ്യക്കുഞ്ഞാണെ
ങ്കിൽ മൂന്നു വയസ്സിനുള്ളിൽത്തന്നെ വളരെ സങ്കീർണ്ണമായ വ്യാകരണ
നിബദ്ധമായ ഭാഷ കൈവശപ്പെടുത്തിയിരിക്കും. ഈ ഭാഷ വികസി
ക്കുന്ന സമയം മറ്റ് ഏതു ഭാഷ കേട്ടാലും ഒരു കുഞ്ഞിന് പഠിക്കുവാനെ
ളുപ്പമാണ്.
ഭാഷ പഠിക്കേണ്ടത് എഴുതിയല്ല, കേട്ടാണ്. ഭാഷ കേട്ട് പഠിക്കാത്തതു

കൊണ്ടു മാത്രമാണ് കുട്ടികൾ 'അന്യ'ഭാഷ പഠിക്കാൻ സ്കൂളുകളിൽ
വൈഷമ്യം അനുഭവിക്കുന്നത്. മരം കയറാൻ കുരങ്ങിന്റെ കുഞ്ഞിനെ
പഠിപ്പിക്കേണ്ടതില്ല എന്നു പറയുന്നതുപോലെ ഭാഷ പഠിക്കാൻ മനുഷ്യ
ക്കുഞ്ഞുങ്ങളോട് പറയേണ്ടതില്ല. പക്ഷേ, കയ്യും കാലും കെട്ടിയിട്ട്
കുരങ്ങിന്റെ കുഞ്ഞിനോട് മരത്തിൽ കയറൂ എന്നുപറയുന്നതിനു
തുല്യമാണ് ഭാഷ കേൾക്കാതെ അതു പഠിക്കാനും പഠിപ്പിക്കാനുമായി
നാം കുഞ്ഞുങ്ങളെ സ്കൂളുകളിൽ പീഡിപ്പിക്കുന്നത. ് കേൾക്കുക
എന്ന പ്രാഥമികാവശ്യത്തിന്റെ അഭാവത്താലാണ് ഭാഷ പഠിക്കാൻ
കഴിയാതെ പോകുന്നത്. അല്ലാതെ ഭാഷ പഠിക്കാനുള്ള 'ബുദ്ധിമുട്ടു'കൊ
ണ്ടല്ല. നഗരങ്ങളിലെ ഫ്ളാറ്റുകളിൽ താമസിക്കുന്ന വ്യത്യസ്ത ഭാഷ
ക്കാർ സംസാരിക്കുന്നതു കേട്ട് മൂന്നും നാലും ഭാഷ കൈകാര്യം
ചെയ്യാൻ കഴിവുള്ളവരായി കുട്ടികൾ മാറുന്നത് നമുക്ക് കാണാമല്ലോ.
നിശ്ചയമായും സ്വന്തം മാതൃഭാഷയായിരിക്കണം ഒരു ഭാഷാദ്ധ്യാപകൻ
പഠിപ്പിക്കേണ്ടത്. അതിന്റെ അഭാവമാണ് അന്യഭാഷ പഠിക്കാൻ
ബുദ്ധിമുട്ടായി കുട്ടികൾ അനുഭവിക്കുന്നത്. ചില വിഷയങ്ങളിൽ ചിലർക്ക്
താൽപ്പര്യമുണ്ട, ് ചിലതിൽ താൽപ്പര്യമില്ല എന്നു പറയുന്നതുപോലെയല്ല
ഭാഷ. കാരണം ഭാഷയൊരു വിഷയമല്ലാ എന്നതുതന്നെ. ഏതെങ്കിലും
ഭാഷ പഠിക്കാൻ ബുദ്ധിമുട്ടുണ്ടെന്ന് ആരെങ്കിലും പറഞ്ഞാൽ ആ
ഭാഷ സംസാരിക്കുന്ന നാട്ടിലെ കുട്ടികളും അങ്ങനെതന്നെ അനുഭവി
ക്കണം.

പത്തുവയസ്സിനുള്ളിൽ ഭാഷയുടെ പ്രതിസ്ഥലം രൂപപ്പെട്ടിട്ടില്ലെങ്കിൽ
ഒരു ഭാഷയും പറയാൻ കഴിവില്ലാത്തവരായി നാം മാറും. ഇത് അന്യമൃഗങ്ങൾ വളർത്തിയ കുട്ടികളുടെ കഥകളിൽനിന്ന് നാം കാണാറുണ്ട്.
കാരണം ഭാഷകേട്ട് രൂപപ്പെടേണ്ട തലച്ചോറിലെ പ്രതിസ്ഥലം ചുറ്റുപാടുമുള്ള 'മറ്റ് സ്ഥലക്കാർ' കയ്യേറിപ്പോകുന്നതുകൊണ്ടാണ് ഇങ്ങനെ
സംഭവിക്കുന്നത്. തലച്ചോറിന്റെ ആധുനികമായി വികസിച്ച ഇടങ്ങൾ

ചുറ്റുപാടുമായുള്ള ഇടപെടലുകളിലൂടെ വികസിക്കുന്നതാണെന്ന് മന
സ്സിലാക്കണം. കണ്ണു വിരിയാത്ത പൂച്ചക്കുഞ്ഞിന്റെയോ പട്ടിക്കുഞ്ഞിന്റെയോ കണ്ണുകൾ ഒരു ടേപ്പുകൊണ്ട് കുറേനാൾ മറച്ചുവച്ചാൽ കണ്ണു
കാണാതാകും. കണ്ണ് വിരിഞ്ഞ്, കണ്ട്, പുറത്തുനിന്നുള്ള അറിവുകൾ
അകത്തുചെന്ന് ബുദ്ധിവികാസം സംഭവിക്കാത്തതുകൊണ്ടാണ് കണ്ണു
കാണാതാകുന്നത്. അതായത് കണ്ണ് എന്ന ഇന്ദ്രിയവും അതിന്റെ
പ്രതിസ്ഥലമായി രൂപപ്പെടേണ്ട തലച്ചോറിലെ സവിശേഷമേഖലയും
തമ്മിലുള്ള ബന്ധം ഇല്ലാതെപോകുന്നതുകൊണ്ടാണ് കാഴ്ച എന്ന
പ്രക്രിയ സംഭവിക്കാത്തത്. ഇത്തരമൊരു പ്രക്രിയതന്നെയാണ് ഭാഷ
കേട്ട് വളർന്നില്ലെങ്കിൽ മനുഷ്യമസ്തിഷ്കത്തിൽ സംഭവിക്കുന്നതും.
അതിനാൽ പത്തുവയസ്സിനുള്ളിൽ ഒരു ഭാഷയെങ്കിലും കേട്ടു വളർന്ന
വർക്കേ മറ്റ് ഭാഷകളോ ഏതെങ്കിലുമൊരുഭാഷയോ കൈകാര്യം

ചെയ്യാനുള്ള കഴിവ് ഉണ്ടാവുകയുള്ളൂ.
ഭാഷ മനുഷ്യനു ലഭിച്ച ജനിതകമഹാവിദ്യയാണെന്ന് പറഞ്ഞുവല്ലോ. മറ്റ് ജീവികൾക്കില്ലാത്തതും മനുഷ്യർക്കുള്ള സവിശേഷവുമായ
ഒരു കഴിവാണ് ഭാഷാപ്രയോഗം. പാരമ്പര്യരീതിയിൽ ജനിതകമായി
ലഭിക്കുന്ന അറിവുകളോടൊപ്പം പുതിയ അറിവുകളും 'ഓർമ്മകളും'
പങ്കുവയ്ക്കുന്ന തന്ത്രമാണ് ഭാഷ. ജനിതക അറിവിലുപരി അച്ഛനമ്മ
പ്രവർത്തനമായ വളർത്തലിലൂടെ 'വ്യക്തിഗത'മായ 'സമകാലിക'മായ
അനുഭവജ്ഞാനത്തെ കുട്ടികളുമായി പങ്കുവയ്ക്കുന്നതിനാണ് 'വളർ
ത്തൽ' എന്ന തന്ത്രം ഉപയോഗിക്കുന്നത്. ഈ തന്ത്രത്തെ ആയിരമോ
അതിലധികമോ മടങ്ങ് കഴിവുറ്റതാക്കുന്ന മഹാതന്ത്രമാണ് ഭാഷ. ഈ
മഹാതന്ത്രമായ ഭാഷ, പക്ഷേ, ആയിരക്കണക്കിനു വർഷങ്ങൾകൊണ്ട്
കൊണ്ടും കൊടുത്തും വാങ്ങിയും വളർന്നതാണെന്ന കാര്യവും നാം
വിസ്മരിച്ചുകൂടാ.
അന്യദിക്കിൽപോയ ഒരാൾ തിരികെവന്ന് തന്റെ അനുഭവത്തെ
മറ്റുള്ളവരുമായി പങ്കുവയ്ക്കുന്നതിന് അയാളെ സഹായിക്കുന്ന ഉപാ
ധിയാണ് ഭാഷ. ഭാഷയുടെ ഉപയോഗത്തിലൂടെ മാറ്റത്തെ മനസ്സിലാ
ക്കാൻ നാം ഉപയോഗിക്കുന്ന കാലവും ദേശവും എന്ന അളവുകോലുകളുടെ പരിമിതികൾ നാം മറികടക്കുന്നു. വാമൊഴിയായി വന്ന് രാമായണവും ബൈബിളും ഖുർആനുമെല്ലാം നമ്മുടെ ജീവിതത്തെ

സ്വാധീനിക്കുന്നത് ഭാഷയിലൂടെയാണ്. ഒരാളുടെ അനുഭവം സ്മൃതി രൂപത്തിൽ അമൂർത്തമാക്കി, സംഗ്രഹിച്ച് മറ്റുള്ളവരുടെ അനുഭവമാക്കി മാറ്റുന്ന വിദ്യയാണ് ഭാഷ. ഈ തന്ത്രമുപയോഗിച്ച് ഒരാളുടെ അനുഭ വത്തെ മറ്റുള്ളവരുടെ അനുഭവമാക്കി മാറ്റി, അവരെ അകലവും കാലവുംകൊണ്ടുണ്ടാകുന്ന പരിമിതികൾ മറികടത്തി, വരുംകാലത്തുണ്ടാകാൻ പോകുന്ന അനുഭവങ്ങൾക്ക് സന്നദ്ധരാക്കാൻ കഴിയും. ഈ കഴിവാണ് മറ്റു ജീവികളുടെ മുകളിൽ നാം നേടിയ ആധിപത്യത്തിന് പ്രധാന കാരണം. പരിചിന്തനം ചെയ്യാനുള്ള കഴിവുകൂടി ഉണ്ടായ

118

പ്പോൾ ആന്തരികമായി നടക്കുന്ന വ്യവഹാരങ്ങളിലൂടെ കണ്ടെത്തിയ 'വരുംവരായ്കകൾ'കൂടി പങ്കുവയ്ക്കാൻ ഭാഷ പര്യാപ്തമായി. കൂടെയുള്ള ഒരാളുടെ ആന്തരിക വ്യവഹാരങ്ങൾ അറിയാനും നമ്മുടെ ആന്തരിക വ്യവഹാരങ്ങൾ പകർന്നു നൽകാനും ഭാഷയ്ക്കുള്ള സ്ഥാനം അദ്വിതീയമാണ്. അതിനാലാണ് മറ്റുള്ളവരുടെ 'മനസ്സ'റിയാൻ നാം കാര്യങ്ങൾ 'ചോദിച്ച്' മനസ്സിലാക്കുന്നത്.

ഓരോ പ്രദേശങ്ങളിലെ മനുഷ്യചരിത്രവികാസവുമായി കെട്ടുപിണഞ്ഞാണ് ഓരോ ഭാഷയും വികസിക്കുന്നത്. അതുപോലെതന്നെ പരസ്പരം ആഗിരണം ചെയ്തും പുറന്തള്ളിയും വളരുന്ന ഭാഷകൾ ചരിത്രത്തിന്റെ പലയിനം ഭാണ്ഡക്കെട്ടുകളുടെ കൂടാരമാവുകയും ചെയ്യും. ഇതിൽനിന്നു മോചിച്ച 'ശുദ്ധമായ' ഒരു ഭാഷ ഒരിക്കലുമു ണ്ടാകില്ല എന്ന കാര്യവും നാം വിസ്മരിച്ചുകൂടാ. 'തന്ത്രം, വിദ്യ'എന്നെല്ലാം

നാം പറയുമ്പോഴും ഒരു സംസ്കാരത്തിൽ ഓരോ വ്യക്തിയുടേയും വ്യക്തിഗത ചരിത്രംകൂടി ഉൾച്ചേർന്നാണ് അതു വികസിക്കുന്നതെന്ന്
നാം മനസ്സിലാക്കുന്നതുപോലെ, മനുഷ്യവികാസത്തിന്റെ എല്ലാത്തരം
പ്രക്രിയകളുടെയും പ്രതിച്ഛായ കലർന്ന ഒരു രൂപമാണ് ഭാഷകൾക്കു
ണ്ടാകുന്നത്. അതിനാൽ ഈ പുസ്തകമെഴുതുന്ന ഭാഷയും ഇതുവരെ
മനുഷ്യരാർജ്ജിച്ച എല്ലാ വിശ്വാസ-അന്ധവിശ്വാസ സമ്മിശ്രമായ നിറങ്ങളോടുകൂടിയ ഭാഷതന്നെ ആയിരിക്കും. ഇത് ഒഴിച്ചുകൂടാനാ
വാത്ത ചരിത്രപശ്ചാത്തലമാണ്. ഭാഷയും ചിന്തയും ശാസ്ത്രീയമായ
കൃത്യതയോടെ രൂപപ്പെടുത്തിയെടുക്കാനുള്ള ഒരു പുസ്തകമായി ട്ടാണ് ഈ പുസ്തകത്തിന്റെ രചന ഉന്നം വയ്ക്കുന്നതെങ്കിലും ഇപ്പ റഞ്ഞ കാരണങ്ങളാൽ ഇത്തരത്തിലുള്ള ഏതു ശ്രമവും നിർണ്ണീതവും
അക്കാരണത്താൽ പരിമിതവുമായിരിക്കുമെന്നും നാം മനസ്സിലാ ക്കണം.

വെളുപ്പിനോടുള്ള വിധേയത്വം

മനുഷ്യർക്ക് അഞ്ച് ഇന്ദ്രിയങ്ങളുണ്ടെങ്കിലും അതിൽ പ്രധാന
പ്പെട്ടതായി നാം അനുഭവിക്കുന്നതും കരുതുന്നതും കണ്ണാണ്.
അതിനാൽ മനുഷ്യരുടെ എല്ലാ അറിവുകളെയും കോർ
ത്തിണക്കി പറയുമ്പോഴെല്ലാം 'നാം അങ്ങനെ കാണണം'
എന്നുപറയും. മാത്രമല്ല പഴയകാല തത്ത്വചിന്തകളെയെല്ലാം
'ദർശനം' എന്നാണു വിളിക്കുന്നത്. 'മനസ്സിൽ കാണണം',
'ആത്മാവിനെ ദർശിക്കണം' എന്നെല്ലാം നാം പറയുമ്പോൾ
ഈ കണ്ണിന്റെ പ്രാധാന്യമാണ് സൂചിപ്പിക്കുന്നത്.
വെളിച്ചം, ഇരുട്ട് എന്ന ദ്വന്ദ്വം മനുഷ്യരുടെ തത്ത്വചിന്തകളിൽ
വളരെ പ്രധാനമാണ്. നമ്മുടെ മൂല്യക്രമങ്ങളെ വെളിച്ച
ത്തിനോടും ഇരുട്ടിനോടും ബന്ധപ്പെടുത്തിയാണ് നാം വിഭ
ജിക്കാറുള്ളത്. നല്ലതും തീയതും എന്ന് തരംതിരിക്കുന്നതും
ഈ വെളിച്ചത്തിന്റെയും ഇരുട്ടിന്റെയും ധ്രുവങ്ങളെ
ആശ്രയിച്ചാണ്. 'ഇരുട്ടിൽനിന്ന് വെളിച്ചത്തിലേക്കു നയിച്ചാലും'
എന്ന് നമ്മൾ പ്രാർത്ഥിക്കാറുണ്ട്. വെളിച്ചത്തിനോട് ബന്ധപ്പെ
ടുത്തി വെളുത്തതിനേയും ഇരുട്ടിനോട് ബന്ധപ്പെടുത്തി
കറുത്തതിനേയും നാം കാണാറുണ്ട്.
'കറുത്ത ശക്തികൾ', 'ഇരുട്ടിന്റെ ശക്തികൾ' എന്നെല്ലാം
മൂല്യത്തിന്റെ ചീത്തവശത്തെക്കുറിക്കുന്നു. മറിച്ച് വെളു
ത്തതും വെളിച്ചത്തിനോട് ബന്ധപ്പെട്ടതും നല്ലവശത്തെക്കുറി
ക്കുന്നു. പക്ഷേ, ഇന്ദ്രിയങ്ങളിൽ കണ്ണുകൾക്ക് ഇത്ര പ്രാധാന്യം
കൊടുക്കുന്നതുകൊണ്ടാണ് ഈ മൂല്യവിഭജനങ്ങൾ നില
നില്ക്കുന്നതെന്ന കാര്യം നാം മറന്നുപോകും. നമ്മുടെ ഈ
വിഭജനം ലോകത്തെ മനസ്സിലാക്കാനുള്ള ഒരു ഉപായമായി
മനസ്സിലാക്കാതെ, ലോകത്തിന്റെ യാഥാർത്ഥ്യമായി
കരുതുകയാണ് നാം ചെയ്യുന്നത്. ഇക്കാരണത്താൽ
സൂര്യനസ്തമി
ക്കുമ്പോൾ ഇരതേടിയിറങ്ങുന്ന എല്ലാ ജീവജാലങ്ങളെയും
നമുക്കു ഭയമാണ്, വെറുപ്പാണ്.

വെളിച്ചം എന്താണെന്ന് നമുക്കൊന്ന് പരിശോധിക്കാം. പലതരത്തിൽ തരംഗങ്ങളുള്ള ഒന്നാണ് യഥാർത്ഥത്തിൽ വെളിച്ചം. ഈ വെളിച്ചത്തിലെ ഒരു പ്രത്യേക തരംഗം നമ്മുടെ കണ്ണിന് അനുയോജ്യമായിരിക്കുന്നതിൽക്കവിഞ്ഞ് മറ്റൊരു
120

പ്രത്യേകതയും ഇല്ല. വെളിച്ചത്തിലെ മറ്റു തരംഗങ്ങളുപയോഗിച്ചു കാണുന്ന കണ്ണുകളോ, അതല്ലെങ്കിൽ നമ്മളുപയോഗിക്കുന്ന തരംഗ
ത്തിന്റെ ഏറ്റവും ചെറിയ അളവ് ഉപയോഗിച്ചു കാണുന്ന കണ്ണുകളോ
ഉള്ള ജീവികളാണ് രാത്രിയിൽ ഇരതേടിയിറങ്ങുന്നത്. മാത്രമല്ല, കണ്ണുകൾ എന്ന ഇന്ദ്രിയത്തിനുതന്നെ പ്രാധാന്യമില്ലാത്ത, മറ്റ് ഇന്ദ്രിയങ്ങൾക്ക്
പ്രാധാന്യം നല്കി ജീവിക്കുന്ന ജീവികളാണ് രാത്രിയിൽ ഇറങ്ങാറുള്ളത്.
അല്ലാതെ അവ ക്രൂരമായതോ പൈശാചികമായതോ ഭീകരമായതോ
ഒന്നും തന്നെയല്ല. നമ്മളേക്കാൾ നൂറു ശതമാനവും പാവം ജീവികളാണവ; രാത്രിയിലിരതേടിയിറങ്ങുന്ന, കൂടുതലും നമ്മളെ ഭയക്കുന്ന
നിരുപദ്രവജീവികൾ. എന്നിട്ട്, നമ്മൾ ഇരുട്ടിൽനിന്ന് മോചനം നേടാ
നായി നിത്യവും പ്രാർത്ഥിക്കും, 'തമസോമാ ജ്യോതിർഗമയ.' മനുഷ്യരോളം ക്രൂരരായ, അന്യമനുഷ്യർക്കും മറ്റുജീവികൾക്കും ഒരേപോലെ
ഭീതി ജനിപ്പിക്കുന്ന മറ്റൊരുജീവിയും ഇതുവരെ ഭൂമിയിലുണ്ടായിട്ടുമില്ല എന്ന വസ്തുതകൂടി ഓർത്താൽ ചിരിക്കുകയല്ലാതെ മറ്റൊരു
നിവൃത്തിയുമില്ല.
ഒരുകാലത്ത് മനുഷ്യരുടെ ജീവിതത്തിലെ കടുത്ത യാഥാർത്ഥ്യ
ങ്ങളായിരുന്നു ഇരുട്ടത്തിരിക്കുന്ന പിശാചുക്കളും യക്ഷികളും ഭൂതങ്ങ

ളുമെല്ലാം. രാത്രിയിൽ പുറത്തേക്കിറങ്ങി പോകാനായി നമ്മൾ കേരള
ക്കാർക്ക് ആകെയുണ്ടായിരുന്ന അവലംബം ഒരു ചൂട്ടുകറ്റയായിരുന്നു.
ആളിക്കത്തിയും മങ്ങിയും ചിലപ്പോൾ അണഞ്ഞുംവരെ പോകുന്ന
ഈ ചൂട്ടുകറ്റയുടെ വെളിച്ചത്തിൽ വേണം ഇരുട്ടിലിരിക്കുന്ന ഭൂതങ്ങ
ളെയെല്ലാം നമുക്കു കാണാൻ. കൊട്ടാരത്തിൽ ശങ്കുണ്ണിയുടെ കഥകളിലെ എല്ലാ പിശാചുക്കളുടെയും ദൈവങ്ങളുടെയും കാതലായി
വർത്തിച്ചത് ഈ ചൂട്ടുകറ്റപ്രയോഗമാണ്. ടോർച്ച്ലൈറ്റിന്റെയും ഇലക്ട്രിക് തെരുവുവിളക്കുകളുടെയും ആഗമനത്തോടെ, ഈ വിളക്കുകളൊന്നുമില്ലാത്ത ചില മലമേടുകളിൽ മാത്രമാണ് ഇന്ന് ഈ ഭൂതങ്ങൾ
വസിക്കുന്നതെന്ന് കാണാം. ടോർച്ചെന്ന ഞെക്കുവിളക്കിന്റെ കണ്ടു
പിടുത്തം രാത്രിയെ സമൂലം അട്ടിമറിച്ച് ഭൂതപ്രേതപിശാചുക്കളെയും
യക്ഷഗന്ധർവ്വകിന്നരന്മാരേയും അപ്രത്യക്ഷമാക്കിയിട്ട് അധികകാലമായില്ല. ഈ പാവം ഭീകരന്മാർക്കെല്ലാം ജീവിക്കാൻ ഇന്ന് മലമേടുകള
ല്ലാതെ മറ്റൊരിടം ടെലിവിഷൻ സീരിയലുകളും സിനിമകളും മാത്രമാണ്.
മനുഷ്യർ രൂപംകൊണ്ടത് ആഫ്രിക്കയിലാണ്, അതായത് ഉഷ്ണമേഖലയിൽ. അക്കാരണത്താൽ കറുത്തവരായിട്ടാണ് നാം ജനിച്ചത്.
ഉഷ്ണമേഖലയിൽ കഴിഞ്ഞിരുന്ന മനുഷ്യർ, മിതശീതോഷ്ണ മേഖലയിലേക്കും ധ്രുവപ്രദേശത്തേക്കും കുടിയേറിപ്പാർക്കാൻ തുടങ്ങിയിട്ട്
മുപ്പതിനായിരം വർഷങ്ങൾക്കു മുകളിലായി. ഈ കാലാവസ്ഥാവ്യതിയാനത്തിന്റേയും ഭൂമിശാസ്ത്രപരമായ

സവിശേഷതകളുടെയും ഫലമായിട്ടാണ് നല്ലവണ്ണം കറുത്തിരുന്നവർ വെളുക്കുവാൻ തുടങ്ങിയത്.

ഒരിക്കൽ നല്ലവണ്ണം വെളുത്തതിനുശേഷമാണ് ഉത്തരധ്രുവപ്രദേശ
ത്തുകൂടെ വടക്കേ അമേരിക്കയിൽ പ്രവേശിച്ചവർ പിന്നീട് പതുക്കെ,
പതുക്കെ കറുക്കുവാൻ തുടങ്ങിയത്. വെളുത്തവർ വെയിലേററാൽ
ചുവക്കുന്ന പ്രക്രിയയാണ് 'റെഡ് ഇൻഡ്യക്കാരായി' അമേരിക്കൻ നിവാസികളെ വിളിക്കാൻ കൊളംബസിനെ പ്രേരിപ്പിച്ചത്.
കറുത്തവരായി തുടങ്ങിയവരുടെയിടയിൽ ലൈംഗികാകർഷണ
പരത കൂടുതൽ അനുഭവപ്പെട്ടത്, അവരുടെയിടയിലെ കറുപ്പുനിറം
കുറഞ്ഞവരോടാണ്. ഈ ലൈംഗികാകർഷണമാണ് പിൽക്കാലത്ത്
വെളുപ്പിനോടുള്ള ഭ്രമമായി മാറിയത്. കാലാവസ്ഥാവ്യതിയാനത്താൽ
വെളുത്ത മനുഷ്യർ ആയിരക്കണക്കിനു വർഷങ്ങൾക്കുശേഷം കറു
ത്തവരുടെയിടയിലേക്ക് കുടിയേറിപ്പാർക്കുവാൻ തുടങ്ങിയപ്പോൾ വെളുപ്പിനോടുള്ള സ്വാഭാവികമായ ലൈംഗികാകർഷണം അവരോടുള്ള സാമൂഹികവിധേയത്വത്തിനു കാരണമായിത്തീർന്നു. ഇത് വെളു
ത്തവർ കറുത്തവരെ കീഴടക്കി ഭരിച്ചതുകൊണ്ടു മാത്രമുണ്ടായതല്ല.
വെളുത്തവർ പൗരാണികകാലത്ത് ദേവഗണത്തിൽ പെടുന്നവരും കറുത്തവർ അസുരരാക്ഷസകുലങ്ങളിൽ പെടുന്നവരുമായുള്ള തരംതിരിവുകൾ നമുക്കു ലോകമെങ്ങുമുള്ള

സാഹിത്യകൃതികളിൽ ധാരാളമായി കാണാം. പണ്ടുകാലത്ത് അധഃസ്ഥിതരെന്നു കരുതുന്നവർ
എഴുതിയ സാഹിത്യകൃതികളിലും വെളുത്തവരോടും കൂട്ടത്തിൽ വെളുത്തവരോടുംതന്നെയാണ് ആഭിമുഖ്യം കാട്ടിയിരുന്നത്. വാല്മീകിയുടെ രാമായണവും വ്യാസന്റെ മഹാഭാരതവും ഇതിന് ഉദാഹരണങ്ങളാണ്.
മുൻപ് സൂചിപ്പിച്ച വിധത്തിൽ കണ്ണ് എന്ന ഇന്ദ്രിയത്തിനുണ്ടായിരുന്ന
പ്രാധാന്യവും അതിനോടനുബന്ധിച്ചുള്ള കാഴ്ചയുമായും ഇതിന് ബന്ധമുണ്ടെന്നും നാം കാണണം. വെളിച്ചം, വെളുപ്പ് ഇവ മുൻപന്തിയിൽപ്പെട്ടതാണെന്നും കറുപ്പും ഇരുട്ടും അധമമാണെന്നുമുള്ള പിൽ
ക്കാല ആശയാധിപത്യത്തിനും മേൽപ്പറഞ്ഞത് കാരണമായി. ഈ ആശയാധിപത്യത്തിന് വലിയ താങ്ങായിത്തീർന്ന മറ്റൊരു കാരണവുമുണ്ട്. അത് മധ്യധരണ്യാഴിപ്രദേശത്ത് ആരംഭിച്ച കൃഷിയും അതിനോടനുബന്ധിച്ചുണ്ടായ വികാസങ്ങളും താരതമ്യേന വെളുത്തവരുടെയിടയിലും പിൽക്കാലത്ത് നല്ലവണ്ണം വെളുത്തവരുടെയിടയിലുമാണ്
സംഭവിച്ചത്. ഈ വികാസം കൂടുതൽ നവീനമായ ആയുധങ്ങൾ
കണ്ടുപിടിക്കുന്നതിലേക്ക് വഴിവച്ചതിനാൽ ഇത് വെളുത്തവരുടെ ആധിപത്യം കൂടുതൽ അരക്കിട്ടുറപ്പിക്കുന്നതിനും കാരണമായിത്തീർന്നു.
പക്ഷേ, വെളുത്തവരിൽനിന്ന് രാഷ്ട്രീയമായി മോചനം നേടിയാലും
വെളുപ്പിനോടുള്ള ഇഷ്ടവും വിധേയത്വവും യഥാർത്ഥത്തിൽ ഒഴി
ഞ്ഞുപോകില്ല. കാരണം അത് ലൈംഗികാകർഷണത്തിന് അടിസ്ഥാ
നമായിരിക്കുന്നു എന്നതാണ്. അക്കാരണത്താലാണ് കറുത്തവരിൽ
ഭൂരിപക്ഷവും വെളുക്കാനുള്ള ലേപനങ്ങളുടെ പുറകേ ഓടുന്നത്.

കറുപ്പിന്റെ ശക്തി, അഴക് എന്നിവയിൽ അഭിമാനംകൊണ്ട് തങ്ങളുടെ
സ്വത്വബോധം നിലനിർത്തണമെന്നുള്ളത് എത്രപറഞ്ഞാലും ഫലിക്കു
ന്നില്ലെന്ന് എല്ലാ കറുത്തവർഗ്ഗരാഷ്ട്രീയ പ്രവർത്തകരും അനുഭവി
ക്കുന്നു. ഈ നിസ്സഹായതയ്ക്ക് കാരണം വെളിപ്പിനോടുള്ള ലൈംഗിക
ആകർഷണം അതിന് വിരുദ്ധമായിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടാണ്. എന്നാൽ
വെളുത്തവർ മാത്രം വസിക്കുന്ന ഒരു പ്രദേശത്ത് കറുത്തവർ ചെന്നാൽ
ആ കറുപ്പ് ലൈംഗികാകർഷണമായി മാറുന്നത് കാണാം. നിലവിലുള്ള
തിൽനിന്ന് വ്യത്യസ്തമാകുന്ന ഒന്നിനോട് ഇഷ്ടംതോന്നുക വളരെ
സ്വാഭാവികമാണ്. യൂറോപ്പിലെ ജനത വെയിലുകൊണ്ട് 'സൺടാൻ'
ഉണ്ടാക്കി കറുക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നതിന്റെ കാരണം, അല്ലെങ്കിൽ വെളു
ക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്ന കറുത്തവർഗ്ഗക്കാർക്കൊരിക്കലും മനസ്സിലാക്കാൻ
കഴിയില്ല.

കണ്ടുപിടിത്തങ്ങൾ ചരിത്ര

മുന്നേറ്റത്തിനു കാരണം

ഒരു രണ്ടായിരം വർഷത്തെ ചരിത്രമെങ്കിലും അറബിരാജ്യങ്ങളെക്കുറിച്ച് നമുക്കറിയാം. മരുപ്പച്ചകളിൽനിന്ന് മരു
പ്പച്ചകളിലേക്ക് ഒട്ടകങ്ങളുടെ പുറത്ത് പല സാധനങ്ങളും കയറ്റി യാത്രചെയ്യുന്ന വണിക്കുകളും അവർ വഴിയിൽ കണ്ട അത്ഭുതപ്പെടുത്തുന്ന കാഴ്ചകളും വരണ്ടുണങ്ങിയ മണലാരണ്യങ്ങളുടെ കഥകളും ഇടയ്ക്കിടയ്ക്കു പ്രത്യക്ഷ പ്പെടുന്ന കൊള്ളക്കാരും ഈന്തപ്പനകളും മണലാരണ്യങ്ങൾ ക്കിടയിലെ മരുപ്പച്ചയിൽ നിർമ്മിക്കപ്പെട്ട രമ്യഹർമ്മ്യങ്ങളും സുൽത്താന്മാരും ഷേക്കുകളുമെല്ലാം എത്രയെത്ര സിൻബാദ് കഥകളുടെയും ആയിരത്തൊന്ന് രാത്രി കഥകളുടെയും പശ്ചാത്തലമാണ്. അറിയപ്പെടുന്ന ചരിത്രകാലമായ യേശു ക്രിസ്തുവിന്റെ കാലംതൊട്ട് അറുപതുവർഷംമുൻപ് വിൽഫ്രഡ് തിസിഗർ 'അറേബിയൻ സാൻസ്' എന്ന പുസ്തക മെഴുതുന്നതുവരെ ഈ ചിത്രത്തിന് യാതൊരു മാറ്റവും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. 'കാലപ്രവാഹ'ത്തിൽ ജീവിതങ്ങൾ അങ്ങനെ മാറാതെ തുടരുന്ന കഥയാണിത്. പക്ഷേ, ഗൾഫിലേക്ക് നമുക്കിന്നൊന്ന് എത്തിനോക്കാം.
മേൽപ്പറഞ്ഞ ചിത്രത്തിന്റെ എന്തെങ്കിലും ചില അംശ ങ്ങൾ കാണണമെങ്കിൽ ഇന്ന് ആ രാജ്യത്തിന്റെ ഉൾപ്രദേശ ങ്ങളിലുള്ള മെരുക്കപ്പെടാതെ കിടക്കുന്ന ചില ഗോത്രവർഗ്ഗ മേഖലകളിലേക്കു ചെല്ലണം. കുടിക്കുവാൻ കിണർ കുത്തു മ്പോൾ, 'കൊള്ളാത്ത വെള്ളം' കണ്ടെത്തുന്ന ചില കിണറുകളായി തള്ളിക്കളഞ്ഞിരുന്നവയാണ്, ഇന്ന് ഗൾഫിനെ മറ്റു ള്ളവരുടെയെല്ലാം അന്നം കണ്ടെത്തുന്ന, പ്രത്യേകിച്ചും മലയാളികളുടെ, ഇടമാക്കി മാറ്റിയത്. സൗരാഷ്ട്രരും യേശു ക്രിസ്തുവും മുഹമ്മദുനബിയും ബഹവുള്ളയും എല്ലാം എന്തെല്ലാം പറയുകയും പ്രവർത്തിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടും ഈ ചിത്രത്തിൽ എന്തെങ്കിലും മാറ്റം വന്നതായി നാം കണ്ടി

ട്ടില്ല. അവരുടെ വാക്കുകൾക്കോ പ്രവൃത്തികൾക്കോ മനുഷ്യജീവിതങ്ങളെ മാറ്റിമറിക്കാനോ എന്തെങ്കിലും പ്രയോജ
നമുണ്ടാക്കാനോ കഴിഞ്ഞതായി നമുക്കു കാണാൻ കഴി
യുന്നില്ല. പക്ഷേ, കാൾബെൻസ് 1885-ൽ ജർമ്മനിയിൽ

പെട്രോൾ ഉപയോഗിച്ച് കാറോടിക്കാമെന്ന് കണ്ടുപിടിച്ചതിന്റെ അലയൊലികൾ ഇങ്ങകലെ, ഒരെഴുപതുവർഷം എടുത്തെങ്കിലും എത്തിച്ചേർന്ന് കുടിക്കാൻ കൊള്ളാത്ത വെള്ളം 'ബുർജ് ഖാലിഫ'യാക്കി മാറ്റി.

ഖുർആനിലെ പറുദീസകൾ കാണാൻ ഇനി മരിച്ച് സ്വർഗ്ഗത്തുപോകേണ്ട ആവശ്യമില്ല. ദൈവത്തിന്റെ വിധിയും പേറി മരുഭൂമികളിലൂടെ ഒട്ടകപ്പുറത്ത് അലയേണ്ട ആവശ്യവുമില്ല. പക്ഷേ, ഗൾഫിന്റെ
വികസനത്തിന് യഥാർത്ഥ തടസ്സമായി നില്ക്കുന്നത് ഖുർആനിലെ
ശരിഅത്തുകൾ ആണെന്നും അതുപോലെ, പെട്ടെന്നുണ്ടായ വികസ
നത്തിനനുസൃതമായി, മാറാത്ത ഗോത്രവർഗ്ഗസാമൂഹ്യനിയമങ്ങളാ
ണെന്നും നമുക്കു കാണാൻ കഴിയും. ഇവിടെ കൊട്ടിഘോഷിക്കപ്പെട്ട
സാമൂഹ്യമുന്നേറ്റത്തിന് കാരണം മേൽപ്പറഞ്ഞ ആത്മീയ ആചാര്യന്മാരുടെ ഏതെങ്കിലും തരത്തിലുള്ള പ്രവർത്തനങ്ങളല്ലെന്നും പേരു പറയുമ്പോൾ മാത്രമറിയുന്ന ജർമ്മനിയിലെ കാൾബെൻസ് മാത്രമാണെന്നും
അറിയുക.

സാമൂഹ്യമാറ്റത്തിന് യഥാർത്ഥ കാരണം എവിടെയോ നടക്കുന്ന കണ്ടുപിടുത്തങ്ങളാണ്. ഈ കണ്ടുപിടുത്തങ്ങളുടെ വില അതുണ്ടാകുമ്പോൾ നാം തിരിച്ചറിയാറില്ല. ജീവിതത്തിന്റെ സമഗ്രമേഖലയിലും
കടന്നുവന്ന് സമൂലമാറ്റത്തിന് അവ കാരണമാകും. ഈ മാറ്റങ്ങൾ

ഉണ്ടാകുമ്പോൾ അസന്തുലിതമായിത്തീരുന്ന സാമൂഹ്യസാമ്പത്തിക
ഘടനയാൽ അസ്വാരസ്യങ്ങളും അസ്വസ്ഥതകളും പൊട്ടിമുളയ്ക്കും.
അവ ആളിക്കത്തിക്കാനും തല്ലിക്കെടുത്താനും ശ്രമിക്കുന്ന സാമൂഹ്യശക്തികളെയാണ് നാം മാറ്റത്തിനു 'കാരണക്കാർ' എന്ന് സാധാരണയായി കണ്ടെത്താറുള്ളത്. യഥാർത്ഥത്തിൽ ഈ കണ്ടുപിടുത്തങ്ങ
ളാണ് ഈ 'സാമൂഹ്യനിർമ്മാതാക്കളെ'യും നിർമ്മിച്ചത്.
ലോകചരിത്രത്തിലേക്ക് ഒന്നു നോക്കിയാൽ ഓരോ സമൂഹത്തിന്റേയും മുന്നേറ്റങ്ങൾക്ക് യഥാർത്ഥകാരണം ഏതെങ്കിലും ഒരു കണ്ടു
പിടുത്തമാണെന്ന് നമുക്കു കാണാനാകും. ആയുധങ്ങളില്ലാതെ പര
സ്പരം പൊരുതിയിരുന്ന ഗോത്രവർഗ്ഗങ്ങൾക്കിടയിൽ ഒരു വടിയെടു
ത്തടിക്കാൻ തയ്യാറായ ഒരാൾ നയിച്ച ഗോത്രം മറ്റേഗോത്രക്കാരെ തോൽപ്പിക്കും. ഇങ്ങനെ ഓരോരോ കണ്ടുപിടുത്തങ്ങൾ ആര് എവിടെ
നടത്തിയാലും ആദ്യം കണ്ടെത്തിയവർക്ക് അഭൂതപൂർവ്വമായ വളർച്ച
യുണ്ടാകും. ഈ വളർച്ച മറ്റുള്ള സമൂഹങ്ങൾക്കു മുകളിലുള്ള ആധി
പത്യമായി മാറാൻ അധികകാലം വേണ്ട. ഈ കണ്ടുപിടിത്തങ്ങളുടെ
കൈമാറ്റവും തുടർച്ചയുമാണ് മനുഷ്യസമൂഹത്തിന്റെ ആകെയുള്ള
വളർച്ചയ്ക്കു കാരണവും.
ഇന്ത്യയിൽ ഘോഷിക്കപ്പെടുന്ന ശ്രീരാമന്റെ കഥയെടുത്താൽ അയാളുടെ അമ്പും വില്ലുമാണ് രാക്ഷസക്കൂട്ടങ്ങളുടെ മുകളിലുള്ള വിജയമാക്കി മാറ്റുന്നത്. ഒരു വടി എടുത്ത് വളച്ച് രണ്ടഗ്രവും ഒരു കയർ
കൊണ്ട് കെട്ടി എയ്യാൻ സൗകര്യമുള്ള വില്ലുകളുമായി നടന്നിരുന്ന

ആളുകളുടെയിടയിലേക്ക് നടുഭാഗം ഉള്ളിലേക്കു തള്ളി നിവർന്ന് രണ്ട്
ഭാഗമായിത്തിരിയുന്ന ആധുനിക വില്ലുമായി എത്തുന്നതാണ് ശ്രീരാമന്റെ 'പൊടിക്കൈ'. ഈ വില്ല് ഏകദേശം മുപ്പതടി അകലേക്ക് ശര
ങ്ങളെയ്യാൻ കഴിവുള്ളതാണ്. അക്കാരണത്താൽ ശത്രുക്കൾക്ക് അടു
ക്കാനേ നിവൃത്തിയുണ്ടായിരുന്നില്ല. ലോകമാസകലമുള്ള പുരാണ
ങ്ങളിലെ യോദ്ധാക്കൾ തപസ്സ് ചെയ്തും ദേവന്മാരെ പ്രീതിപ്പെടു
ത്തിയും നേടാറുള്ളതെല്ലാം അത്യാധുനികമായ ആയുധങ്ങളായിരു
ന്നതെന്ന കാര്യം നാം മറക്കരുത്. വരുണാസ്ത്രമായാലും ബ്രഹ്മാസ്ത്രമായാലും ഗാണ്ഡീവമായാലും കോദണ്ഡമായാലും എല്ലാം ദേവന്മാർ
നൽകിയതാണെങ്കിലും ആയുധങ്ങൾതന്നെയാണ്.
ഇങ്ങനെ പറയുമ്പോൾ ഈ അത്യാധുനിക ആയുധങ്ങളെപ്പറ്റി
മറ്റൊരു കാര്യം നാം ഇവിടെ പരാമർശിക്കുന്നത് നന്നായിരിക്കുമെന്ന്
തോന്നുന്നു. തപസ്സുചെയ്ത ഈ വീരന്മാരെല്ലാം ആർജ്ജിച്ചത് അസ്ത്ര
ങ്ങളോ വില്ലുകളോ ആയിരുന്നുവെന്നും ദൈവങ്ങൾക്കൊന്നുംതന്നെ
ആധുനികമായ തോക്കുകളോ കൈബോംബുകളോ മിസൈലുകളോ
നൽകാൻ കഴിഞ്ഞിരുന്നില്ലായെന്നും നാം മനസ്സിലാക്കണം. മനുഷ്യർ
കണ്ടുപിടിച്ച അസ്ത്രങ്ങളും വില്ലുകളും കൂടുതൽ 'കഴിവുറ്റ'താക്കാൻ
മാത്രമേ ദേവന്മാർക്ക് കഴിഞ്ഞിരുന്നുള്ളൂ. അതായത് ഈ അത്ഭുതായുധങ്ങളെക്കുറിച്ചെഴുതിയ വിദ്വാന്മാരുടെ അറിവിനുള്ളിലൊതുങ്ങും

ദൈവങ്ങളുടെ കഴിവുകൾ. എത്ര 'മഹാമന്ത്രങ്ങൾ' കൂടെ ജപിച്ചാലും
എയ്തുവിടുന്നതെല്ലാം അസ്ത്രങ്ങൾ തന്നെയാണെന്ന വസ്തുത നമ്മെ തുറിച്ചുനോക്കുകതന്നെ ചെയ്യും.
പണ്ടുകാലത്ത് ഇന്ത്യയിൽ വിമാനങ്ങളുണ്ടായിരുന്നു എന്നും രാമനും
സീതയുമെല്ലാം അതിലേറി പറന്നിരുന്നുവെന്നും പുരാണപുംഗവന്മാർ
പറഞ്ഞുപരത്താറുണ്ട്. അന്ന് പറന്ന വിമാനങ്ങളെല്ലാം താഴത്തുകൂടി
ഉരുണ്ടിരുന്ന രഥങ്ങളുടെ തനിപ്പകർപ്പുകളായത് യാദൃച്ഛികമല്ല. ഇന്ദ്ര
നായാലും സൂര്യനായാലും രഥത്തിൽതന്നെയാണ്, അതും ചിറകുകളുള്ള കുതിരകളെ കെട്ടി, പറന്നിരുന്നത്. എത്ര കല്പനാകുശലത്തമുണ്ടാ
യാലും മനുഷ്യർക്ക് തങ്ങളുടെ ചുറ്റിലും കാണുന്നവയുടെ മുകളിൽ
മാത്രമെ സങ്കല്പചിറകുകൾ പറപ്പിക്കാൻ കഴിയുകയുള്ളൂ. അതി
നാൽ നാം സൃഷ്ടിച്ച ദൈവങ്ങളെപ്പോലെതന്നെ അവർ തന്ന ആയുധ
ങ്ങളും നമ്മുടെ സങ്കല്പസൃഷ്ടികൾ തന്നെയാണെന്ന് മനസ്സിലാക്കണം.
ഒരൊറ്റ പുരാവസ്തുഖനനത്തിലും ഈ വിമാനങ്ങളുടെയോ ആയു
ധങ്ങളുടെയോ ഒരു പൊടിപോലും ഇതുവരെ കണ്ടെത്തിയിട്ടില്ലായെന്ന വസ്തുത ഈ സങ്കല്പ വിമാനങ്ങളുടെ പറക്കലുകൾകൊണ്ടൊന്നും പരിഹരിക്കുകയുമില്ല. പറന്നിട്ടുണ്ടെന്ന് ആണയിട്ട് അത്തലോ,
ലാൽ കിഷനോ, നരേന്ദ്രനോ പറഞ്ഞാലും അവയൊന്നും നിലത്തു
നിന്നു അല്പംപോലും പൊന്തില്ല.
ഇനി ആയുധങ്ങളോടൊപ്പം യുദ്ധഫലത്തെ നിർണ്ണയിച്ചിരുന്നത്
യുദ്ധത്തിനായി നാം ഉപയോഗിച്ചിരുന്ന ജീവികളുടെ വ്യത്യാസങ്ങ

കണ്ടുപിടിത്തങ്ങൾ ചരിത്ര മുന്നേറ്റത്തിനു കാരണം
ളാണ്. അതാകട്ടെ ഏതു പ്രദേശത്താണ് നാം ജിവിക്കുന്നത് എന്നതി
നനുസരിച്ചായിരുന്നു ഈ ജീവികളേയും ലഭ്യമായിരുന്നത്. ആനകളെ
ലഭിച്ചിരുന്ന നമ്മുടെ നാട്ടിൽ ആനപ്പുറത്തിരുന്നു യുദ്ധം ചെയ്ത
രാജാക്കന്മാരെപ്പറ്റി വർണ്ണിച്ചു കേൾക്കാം. പക്ഷേ, കുതിരപ്പുറത്തു
കയറി വന്ന ഗ്രീക്കുപടയുടെ മുന്നിൽ ഈ ആനക്കാരെല്ലാം തോറ്റുപോയി. കുതിരയുടെ വേഗത്തിനു മുന്നിൽ അതുവരെയുണ്ടായിരുന്ന
എല്ലാ ഉന്നങ്ങളും ശൗര്യങ്ങളും തെറ്റിപ്പോയി. ഒരായിരംപേർ വരുന്ന
കാലാൾപ്പടയെ തോൽപ്പിക്കുവാൻ ഒരു നൂറു കുതിരപ്പടയാളികൾക്കു
കഴിയും. തങ്ങൾക്ക് അപകടങ്ങൾ പറ്റാതെ പെട്ടെന്ന് ആക്രമിച്ച്
പെട്ടെന്ന് പിന്മാറി ശത്രുവിന് വൻനാശം വരുത്താനുള്ള കുതിരനീക്ക
ങ്ങൾ മാത്രം നടത്തിയാൽ മതി. ഒപ്പം ഇരുമ്പിൽത്തീർത്ത പടച്ചട്ടകളും
തലപ്പാവുകളും ഇരുമ്പ് ഉരുക്കാക്കി ഉണ്ടാക്കിയ മൂർച്ചയേറിയ വാളുകളും അമ്പുകളും അകലേക്ക് തീപ്പന്തങ്ങളെറിയാൻ കഴിവുള്ള കവിണകളുമെല്ലാം യുദ്ധങ്ങളുടെ വിജയമുറപ്പാക്കി.
ആരാണ് പുതിയ ആയുധം കണ്ടുപിടിക്കുകയും അത് കൂടുതൽ
കൂടുതൽ അകലങ്ങളിലേക്ക് പ്രയോഗക്ഷമതയോടെ അയയ്ക്കു കയും ചെയ്യുന്നത് അവർ യുദ്ധങ്ങളിൽ വിജയിക്കും. ഒരുകാലത്ത,്
എണ്ണങ്ങളാണ് ഒരു രാജ്യത്തിന്റെ ബലം നിർണ്ണയിച്ചിരുന്നതെങ്കിൽ
പിൽക്കാലത്ത് തങ്ങൾ ഉപയോഗിച്ചിരുന്ന ആയുധങ്ങളുടെ കഴിവാണ്

പോരാട്ടവിജയങ്ങൾ ഉറപ്പാക്കിയത്. കഴുതകൾ വലിച്ചിരുന്ന കൊച്ചു
തേരുകളിൽനിന്ന് കുതിരകൾ വലിക്കുന്ന തേരുകളിലേക്കും പിൽക്കാലത്ത് പെട്രോളുപയോഗിച്ചോടിക്കുന്ന വാഹനങ്ങളിലേക്കും അവ
വളരുന്നുണ്ട്. തോക്ക് കണ്ടുപിടിക്കുന്നതോടെ അതുവരെ ഉണ്ടായിരുന്ന എല്ലാ ആയുധങ്ങളും അഭ്യാസങ്ങളും തോറ്റു തുന്നംപാടി.
പതിനഞ്ചും ഇരുപതും വർഷം കഠിനമായ പരിശീലനത്തിലൂടെയും
തപസ്യയിലൂടെയും 'മെയ്യ് കണ്ണാക്കി' പറന്നുവന്ന നമ്മുടെ കളരിഗുരുക്കന്മാരെയും ജപ്പാനിലെ സാമുറായി യോദ്ധക്കളെയും കൊക്കിനെ
വെടിവെച്ചിടുന്ന ലാഘവത്തോടെ യൂറോപ്പിൽനിന്നെത്തിയ കച്ചവട
ക്കാർ വെടിവെച്ചിട്ടു. ചൂണ്ടു വിരലനക്കാനുള്ള കഴിവ് മാത്രമുള്ളവന്മാർ
ഈ മഹായോദ്ധാക്കളെ വെന്നത് പുല്ലുപോലെ.
ഒരു കപ്പലിൽ ചെന്നിറങ്ങിയ നൂറിനും ഇരുന്നൂറിനും ഇടയിലുള്ള
ആളുകൾക്ക് ലക്ഷക്കണക്കിന് ആളുകൾ താമസിക്കുന്ന ഭൂഖണ്ഡ
ങ്ങൾ കീഴടക്കാനുള്ള കരുത്തുണ്ടായി. ഒറ്റത്തടികളിലും ചങ്ങാട
ങ്ങളിലുംനിന്നാരംഭിച്ച് കൊച്ചു വഞ്ചികളിലൂടെ വളർന്ന് ഗതിവേഗമുള്ള
വൻതോണികളിലേക്കും കപ്പലുകളിലേക്കുമുള്ള വളർച്ച എവിടെയെ
ല്ലാമാണോ സംഭവിച്ചത്, അവിടെയുള്ളവർ മറ്റുള്ളവരെ ഭരിക്കുന്നവരായി മാറി. സാങ്കേതികവിദ്യകളുടെ വികാസം മനുഷ്യസമൂഹങ്ങളുടെ
മേൽക്കോയ്മയ്ക്ക് കാരണമായിത്തീർന്നു. അല്ലാതെ ഏതെങ്കിലും
ഒരു ജനതയുടെ സഹജവ്യത്യാസമോ ജന്മനായുള്ള പ്രത്യേകതയോ

128

ആന്തരികമായ കഴിവോകൊണ്ടല്ല ഏതെങ്കിലുമൊരു സമൂഹം മറ്റൊരു
സമൂഹത്തിനു മുകളിൽ ആധിപത്യം ഉണ്ടാക്കിയത്. ഈ സാങ്കേതികവിദ്യയുടെ വികാസമാകട്ടെ പരസ്പരസമ്പർക്കത്തൊൽ കൊടുക്കൽ
വാങ്ങലുകളിലൂടെ സഞ്ചയമായി വളർന്ന അറിവ് കാരണവും. അത്
മനുഷ്യസമൂഹത്തിന്റെ പൊതുസ്വത്താണ്, ഏതെങ്കിലും ഒരു സമൂഹ
ത്തിന്റെ സംഭാവന മാത്രമല്ല. എന്നിരുന്നാലും ഏതു നിറത്തിലുള്ളവരായാലും ബലമുള്ളവരോ ഇല്ലാത്തവരോ ആയാലും പൊക്കം കൂടിയവരോ കുറഞ്ഞവരോ ആയാലും ആണായാലും പെണ്ണായാലും
കൂടുതൽ കഴിവുള്ള തോക്കുപിടിച്ചവർ തന്നെയാണ് വിജയിക്കുന്നത്.
129

യേശുവിന്റെ അയൽസ്നേഹം

നടപ്പുള്ള കാര്യമോ?

നിന്നെപ്പോലെ നിന്റെ അയൽക്കാരനേയും സ്നേഹിക്കുക. ഇത്രയധികം പ്രസിദ്ധിയുള്ളതും 'ശരി'യാണെന്ന് യാതൊരു സംശയവുമില്ലാത്ത, "അതു പിന്നെ അങ്ങിനെയല്ല്യോ വേണ്ടത്" എന്ന് നമ്മൾ അനുഭവിക്കുന്ന ഈ ആപ്തവചന ത്തിന്റെ ഉള്ളിലേക്ക് നമുക്കൊന്ന് ഇറങ്ങിച്ചെല്ലാം. ഈ വച നത്തിന്റെ ഉടമയായ ശ്രീമാൻ യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ അയൽ ക്കാർ ആരാണ്? ഒരാളുടെയെങ്കിലും പേര് ബൈബിൾ മുഴുവൻ തപ്പിയാൽ കിട്ടുമോ? ബുദ്ധന്റെ അയൽക്കാർ ആരായിരുന്നു? രാജാവായ അച്ഛന് അയൽക്കാരുണ്ട്. പക്ഷേ,
ബുദ്ധന്റെ അയൽക്കാർ ആരാണ്? "അയലുതഴപ്പതിന് അതി പ്രയത്നം നയമറിയും നരനാചരിച്ചിടേണം" എന്നു പറഞ്ഞ നമ്മുടെ ഈ കൊച്ചുകേരളത്തിലെ നാരായണന്റെ അയൽ ക്കാരാരാണ്? "ഇതെന്തൊരു ചോദ്യം, അവരുടെയെല്ലാം ചുറ്റുമുള്ളവരായിരുന്നു അവരുടെ അയൽക്കാർ. ഇതെല്ലാവർക്കുമറിയില്ലേ?"
ശരിയാണ്. ഇവിടെയാണ് ഈ ആപ്തവചനത്തിന്റെ യഥാർത്ഥ കേന്ദ്രം കിടക്കുന്നത്. നമ്മളെല്ലാവർക്കും ഒരു വീടുണ്ടാകാം, അതിനുചുറ്റിനും ഒരു വേലിയുണ്ടാകും. ചിലർക്ക് കൃഷിഭൂമി ഉണ്ടാകാം, പല വസ്തുവകകൾ ഉണ്ടാകാം. ഇങ്ങനെ, കൃത്യമായ അതിരുകളും പോസ്റ്റൽ അഡ്രസ്സുമുള്ള അയൽക്കാരും ഉണ്ടാകും. നാം നട്ടുപിടിപ്പിച്ച തെങ്ങിൻതൈ പശുവിനെ അഴിച്ചുവിട്ട് തീറ്റിക്കുന്ന അയൽ ക്കാർ, ചേന നട്ടതെല്ലാം ചികഞ്ഞു പുറത്തെടുക്കുന്ന കോഴിയെ വിടുന്ന അയൽക്കാർ, അതിരിലെ വേലിക്കല്ല് സ്ഥിരം മാറ്റി പ്രതിഷ്ഠിക്കുന്ന അയൽക്കാർ, നട്ട് തഴച്ചുവളരുന്ന വെണ്ട യെല്ലാം 'കരിങ്കണ്ണിന്റെ ഒറ്റനോട്ടത്താൽ' പുഴുകയറ്റുന്ന അയൽക്കാർ, ഒരു നാമ്പുപോലും പുറത്തുവരാനനുവദി ക്കാത്ത ആടിനെ വളർത്തുന്ന അയൽക്കാർ തുടങ്ങി ഓർ ത്താൽ ഞെട്ടലുളവാക്കുന്ന ഈ അയൽക്കാരെ വേണം നമുക്ക് സ്നേഹിക്കാൻ.

ബുദ്ധനോ യേശുവിനോ നാരായണനോ ഒന്നും ഈ
'പരദ്രോഹി'കളായ അയൽക്കാർ ഉള്ളതായി കാണുന്നില്ല.
130

അവരുടെ കുട്ടിക്കാലത്ത് വീട്ടിൽ കഴിഞ്ഞപ്പോൾ അവർക്ക്
അയൽക്കാരുണ്ടായിരുന്നു. സിദ്ധാർത്ഥന് അയൽക്കാരുണ്ട്,
പക്ഷേ,
ബുദ്ധനില്ല; യേശുവിന് അയൽക്കാരുണ്ട്, പക്ഷേ,
ക്രിസ്തുവിനില്ല;
നാണുന് അയൽക്കാരുണ്ട് പക്ഷേ, നാരായണഗുരുവിനില്ല.
ഇവരെ
ല്ലാമാകട്ടെ പറയുന്നതുപോലെ ജീവിക്കുന്നവരുമാണ്.
എല്ലാവരേയും
സ്നേഹിക്കും. ഒരു ഗ്രാമത്തിലേക്ക് ബുദ്ധൻ കടന്നുവരുന്നു.
അയൽ
ക്കാരെ സ്നേഹിക്കാൻ പറയുന്നു. മാത്രമല്ല അദ്ദേഹം
എല്ലാവരേയും
സ്നേഹിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.
നമ്മുടെ അയൽക്കാരനായ രാജുവിനെ സ്നേഹിക്കാൻ
പലതവണ
ശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും അങ്ങേർ അത് ഒട്ടും സമ്മതിക്കാറില്ല.
നമ്മുടെ
ശ്രമത്തിനാകട്ടെ ഒരു കുറവും കാണുന്നില്ല. "നമ്മുടെ പശുവിന്റെ
കയർ അഴിഞ്ഞു പോയി എന്നതൊരു വാസ്തവമാണ്.
അയാളുടെ
വാഴയെല്ലാം അത് തിന്നു എന്നതും വാസ്തവമാണ്. പക്ഷേ,
അതൊരു
കൈയബദ്ധമല്ലേ? അതു പറഞ്ഞാൽ കഴിഞ്ഞവർഷം
അയാളുടെ
അതിരിലുണ്ടായിരുന്ന മരം വെട്ടിയപ്പോൾ, നമ്മുടെ പശുത്തൊഴു
ത്തിന്റെ മുകളിലല്ലേ വീണത്. കയറിട്ടുകെട്ടി പിടിച്ചുനിർത്തണം
എന്നെല്ലാം നമ്മൾ പലവുരു പറഞ്ഞതാണ്, കേട്ടില്ല.
അതിനേക്കാൾ

വലുതാണോ നാലു വാഴ, എങ്ങനെ ശ്രമിക്കും ....മോനേ സ്നേഹി
ക്കാൻ. ഞാനായതുകൊണ്ടാ പിന്നെയും പിന്നെയും ശ്രമിക്കുന്നത്.
മറ്റുവല്ലവരുമായിരുന്നെങ്കിൽ കാലുവെട്ടിയേനെ. എന്നാലും ഈ ബുദ്ധ
നൊക്കെ എങ്ങനെയാ ഇത് ചെയ്യുന്നത്. അവരെല്ലാം മഹാന്മാർ, നമ്മൾ
പാവങ്ങൾക്ക് ഇതൊന്നും പറഞ്ഞിട്ടില്ല. വെറുതെ കച്ചകെട്ടിയിട്ടൊന്നും
കാര്യമില്ല, അങ്ങനെയൊക്കെ ജനിക്കണം, ഇതൊക്കെ നമ്മുടെ വിധിയാ.."
മഹാന്മാർക്കുമാത്രം സാധിക്കുന്നതും സാധാരണക്കാർക്ക് അപ്രാ
പ്യവുമായ ഈ അയൽസ്നേഹം എങ്ങനെ സാധ്യമാകും? എങ്ങനെ
യാണ് ഈ സ്നേഹത്തിന്റെയും കരുണയുടെയും അതിരുകളില്ലാത്ത
പ്രവാഹത്തിന് സ്രോതസ്സുകളാകാൻ ബുദ്ധനും യേശുവിനും നാരായണനുമെല്ലാം കഴിയുന്നത്? ഇവിടെയാണ് നമ്മുടെ ആദ്യത്തെ ചോദ്യ
ത്തിന്റെ കാതൽ കിടക്കുന്നത്. ആരാണ് ഇവരുടെ അയൽക്കാർ? എന്തു കൃഷിയാണ്, വ്യാപാരമാണ്, വ്യവസായമാണ് ഇവരെല്ലാം ചെയ്തിരുന്നത്. സ്വന്തം അന്നം കണ്ടെത്താൻ ഇവർ ചെയ്തിരുന്ന
പ്രവൃത്തി എന്താണ്? അതല്ലെങ്കിൽ ആരുടെ ചെലവിലാണ് ഇവർ കഴി
ഞ്ഞിരുന്നത്? അതിരുകളില്ലാതെ പായുന്ന, അന്യരുടെ മേൽ ചൊരിയുന്ന സ്നേഹത്തിന്റെയും കരുണയുടെയും സാഗരം ഇരിക്കുന്ന
തിന്റെ രഹസ്യം ഇവിടെയാണ്.
ഒരിക്കലും ഒരയൽക്കാരനില്ലാതിരിക്കുക എന്ന സൂത്രവിദ്യയാണത്.

അന്നം വിളയിക്കുന്ന, കച്ചവടം ചെയ്യുന്ന, ആർക്കും അസാധ്യമാക്കുന്ന,
വളരെക്കുറച്ചുപേർക്കുമാത്രം സാധ്യവുമാകുന്ന ഈ രഹസ്യതാക്കോൽ

കൊണ്ടുനടക്കുന്നതുവഴിയാണ് മേൽപ്പറഞ്ഞ മഹത്തുക്കൾ അനന്ത
സ്നേഹത്തിന്റെയും കരുണയുടെയും കുത്തകാവകാശികളാകുന്നത്.
ഇവരുടെ സ്നേഹത്തിനു വരുന്ന ചെലവ് ആരാണ് വഹിക്കുന്നതെന്ന്
നമുക്കു നോക്കാം. "ഞാനദ്ദേഹത്തെ കാണാൻ ചെന്നപ്പോൾ തൊട്ടടു
ത്തിരുന്ന ഒരു കുലപ്പഴം അങ്ങനെതന്നെ എനിക്കിങ്ങെടുത്തുതന്നു",
'മകനു പഠിക്കുവാൻ ഡൽഹിക്കു പോണം, അവനവിടെ അഡ്മിഷൻ
കിട്ടിയിട്ടുണ്ട്, പക്ഷേ ഫീസിനും വണ്ടിക്കൂലിക്കുമൊന്നും ഒരു വഴിയും
കാണുന്നില്ല സ്വാമീ', എന്നു ഞാൻ പറഞ്ഞപ്പോൾ അടുത്തിരുന്ന ഒരു
കിഴി എടുത്തിങ്ങുതന്നു, തുറന്നു നോക്കിയപ്പോൾ, ആയിരത്തൊന്നു
രൂപാ." ഇങ്ങനെ പഴവും കിഴിയും ധാരധാരയായി എടുത്തെടുത്ത്
കൊടുക്കാൻ ഈ മഹാന്മാരുടെ സ്വന്തം വീട്ടിൽനിന്നു കൊണ്ടുവന്ന
താണോ എന്ന് നോക്കുമ്പോഴാണ് ഇതിന്റെ രഹസ്യം മനസ്സിലാകുന്നത്.
തൊട്ടുമുൻപ് ഇവരെ കാണാൻ വന്നപ്പോൾ, രാജാവിനു മുൻപിൽ
കാഴ്ച വയ്ക്കുന്നതുപോലെ, മറ്റുള്ളവർ കാഴ്ചവച്ചതാണ് ഇവയെല്ലാം

എന്നു നമുക്കു മനസ്സിലാകും. അതായത്, അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദാനധർമ്മാദികൾക്ക് ചെലവ് വഹിക്കുന്നത് നമ്മളെപ്പോലുള്ള മറ്റ് മനുഷ്യരാണെന്നു
കാണാം.
ഈ രണ്ട് പ്രക്രിയകൾ, അതായത്, അയൽക്കാരില്ലാതിരിക്കുക
എന്നതും മറ്റുള്ളവരുടെ അദ്ധ്വാനമിച്ചത്തിൽ കഴിയുക എന്നതുമാണ്
എല്ലാ മഹത്ത്വത്തിന്റേയും പ്രകടിതരൂപത്തിന് കാരണം. ഇതു മനസ്സിലാക്കാതെ അതിരുകളുള്ള 'സ്വന്തം സ്ഥല'ത്തുനിന്ന് 'സ്വന്തം അദ്ധ്വാ
ന'ത്തിലുണ്ടാക്കിയവ 'സ്വന്തം അയൽക്കാർ'ക്ക് കൊടുക്കാൻ ഒരാൾ
തയ്യാറായെന്നിരിക്കട്ടെ, അപ്പോൾ എന്ത് സംഭവിക്കുന്നു എന്നു നോക്കാം.
വിളഞ്ഞ് പഴുക്കാറായ മാങ്ങ സുലഭമായി മാവിലുണ്ടായ സ്ഥിതിക്ക്
അതുതന്നെ കൊടുക്കുവാൻ തീരുമാനിച്ചു. തൊട്ടടുത്ത അയൽക്കാരന് ഒരു കുട്ട മാങ്ങ നൽകി. ചുറ്റുവട്ടത്തുമുള്ള മറ്റുള്ളവർക്ക് മകന്റെ
കൈവശം കൊടുത്തയച്ചു. കേട്ടറിഞ്ഞ രണ്ടുപേർ വന്നു, അവർക്കും
കൊടുത്തു. അല്പനേരം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ അഞ്ചുപേർകൂടി വന്നു.
അവർക്കും കൊടുത്തപ്പോൾ മാങ്ങ ക്ലോസ്. പക്ഷേ, അടുത്ത നാലുപേ
രോട് കൈ മലർത്താനേ കഴിഞ്ഞുള്ളൂ. അല്പം നീരസത്തോടെ അവർ
പിരിഞ്ഞുപോയി. മാങ്ങ അന്വേഷിച്ച് പിന്നെയും പിന്നെയും പല തവണ
ആളുകൾ വന്നിരുന്നു. ചില പരിഭവങ്ങളും നീരസങ്ങളും പ്രകടിപ്പിച്ച
ശേഷം അവരെല്ലാം പിരിഞ്ഞു.
അപ്പോഴാണ് നാം നട്ടുവളർത്തിയിരുന്ന വെണ്ട മൂത്തത്, അതി

നാൽ മാങ്ങ കിട്ടാത്തവർക്കും പിന്നീട് വന്നവർക്കും വെണ്ടയെത്തിച്ചു
കൊടുത്തു. പക്ഷേ അപ്പോഴേക്കും വെണ്ടയ്ക്കാ തീർന്നു. പയറു വിളഞ്ഞു വരുന്നുണ്ട്, അതിൽ കണ്ണുംവച്ച് രണ്ട് ദിവസം കാക്കൂ എന്ന്
വെണ്ടയ്ക്കായന്വേഷിച്ചു വന്നവരോട് പറഞ്ഞു. പിന്നെ പയറും ക്ലോസ്സായി. ഇങ്ങനെ ഉണ്ടായി വരുന്നതിനനുസരിച്ച് കൊടുത്തും
132

മാങ്ങ കൊടുക്കാത്തവർക്ക് തേങ്ങാ കൊടുത്തും ഒരു വിധം തൃപ്തിപ്പെടുത്തി തൃപ്തിപ്പെടുത്തി നാം കഷ്ടിച്ച് ജീവിച്ച് ഒരു രണ്ടുവർഷം
തള്ളി നീക്കി. അപ്പോൾ, നാട്ടുകാർക്കെല്ലാം ഒരു കാര്യം മനസ്സിലായി;
ഇത്രയും പക്ഷപാതത്തോടെ പെരുമാറുന്ന മറ്റൊരാളെ അവർ കണ്ടിട്ടേയില്ല എന്ന്. "നല്ല മാങ്ങയെല്ലാം അവന്മാർക്കെല്ലാം കൊടുത്തു,
ഞങ്ങളു വന്നപ്പോൾ കൊള്ളാത്ത വെണ്ടയ്ക്കയെല്ലാം തന്നു, പയറെല്ലാം ആരും കാണാതെ 'സ്വന്ത'ക്കാർക്കു കൊടുത്തു, അല്ലെങ്കിലും
'അവരോ'ടാണ് നിങ്ങൾക്ക് പണ്ടേ സ്നേഹക്കൂടുതൽ."
സ്വന്തമായുണ്ടാക്കി, സ്വന്തം അയൽക്കാർക്ക് സ്വയം ജീവിക്കാൻ മറന്ന് ഈ മഹത് വചനം കേട്ട് ജീവിച്ച ഒരാളെപ്പറ്റിയുള്ള 'കീർത്തി'യാണ്
ഈ വരികളിലെല്ലാം നിറഞ്ഞുനില്ക്കുന്നത്. എല്ലാവരേയും 'അതിരി
ല്ലാതെ', 'അകമഴിഞ്ഞ്' സ്നേഹിക്കണമെങ്കിൽ അതിരില്ലാതെയും അന്യ
രുടെ അദ്ധ്വാനത്തിലും ജീവിക്കണം. ഓരോ സ്വാമിയുടെയും അച്ച
ന്റെയും തങ്ങളുടെയും സ്നേഹസമ്പൂർണ്ണമായ ജീവിതത്തിന്റെ യഥാർത്ഥ
സ്രോതസ്സിതാണ്. അതേ പ്രവൃത്തി അതിരുകൾക്കുള്ളിൽ നിന്നു സ്വന്തം അദ്ധ്വാനംകൊണ്ടു ചെയ്താൽ ദുഷ്കീർത്തി ഫലം.

കൊടുക്കുന്നവന്റെ കൈ വാങ്ങുന്നവന്റെ കൈയുടെ മുകളിലാണ്
നില്ക്കാറുള്ളതെന്ന് നമുക്കു കാണാൻ കഴിയും. ശ്രേണീബദ്ധമായ
സമൂഹത്തിൽ 'മേൽ-കീഴ്' എന്നിവയ്ക്ക് വലിയ പ്രാധാന്യമാണുള്ളത്.
നമുക്ക് ഏറ്റവും പ്രിയപ്പെട്ടതും പ്രധാനപ്പെട്ടതെന്നു കരുതുന്നതും നാം
മുകളിൽ വയ്ക്കും. നമുക്ക് പ്രാധാന്യമുള്ളതെന്നു തോന്നുന്നതിന്റെ
ക്രമപ്രകാരമാണ് നാം ഓരോന്നും താഴോട്ടു വയ്ക്കുന്നത്. ഈ മേൽ-
കീഴ് എന്ന വസ്തുത നമ്മുടെ ശരീരഘടനയ്ക്കനുസരിച്ച് രൂപപ്പെട്ട താണ്. പ്രപഞ്ചത്തിൽ മുകളോ താഴെയോ ഇല്ല. ഒരു ഗ്രഹമെടുത്താൽ,
അതായത് ഭൂമിയെടുത്താൽ അതിനുള്ളും പുറവുമാണ് വേണമെ ങ്കിൽ ഉണ്ടെന്നു പറയാവുന്നത്. ഭൂമിയുടെ പുറംതോടിന്റെ മുകളിൽ
നിൽക്കുമ്പോൾ നമ്മുടെ കാലിന്റെ ഭാഗം താഴെ എന്നും തലയുടെ വശം മുകളെന്നും നാം മനസ്സിലാക്കുന്നു. അക്കാരണത്താൽ ചന്ദ്രനും
സൂര്യനും നക്ഷത്രങ്ങളും മുകളിലാണ് നില്ക്കുന്നതെന്ന് നാം പറയും.
പക്ഷേ, ഒരു റോക്കറ്റിൽ കയറി മുകളിലുള്ള ചന്ദ്രനിലിറങ്ങി അവിടെ
നിന്നു നോക്കുമ്പോൾ അങ്ങകലെ ഭൂമി തലയ്ക്കു 'മുകളിലായി'
നില്ക്കുന്നത് കാണാം. ഇത് ചന്ദ്രനോ ഭൂമിയോ മുകളിൽ നില്ക്കുന്നത്
കൊണ്ടുള്ള അനുഭവമല്ല, മറിച്ച് ഏതു ഗ്രഹത്തിന്റെയും പുറംതോടിൽ
ചവിട്ടിനില്ക്കുന്ന നമ്മുടെ കാലിന്റെ ഭാഗത്തെ താഴെയെന്നും തലയുടെ ഭാഗത്തെ മുകളെന്നും നാം സങ്കല്പിക്കുന്നതുകൊണ്ടാണ്.

ഈ 'മേലുകീഴി'ല്ലാത്ത വിശാലമായ പ്രപഞ്ചത്തിൽനിന്ന് വീണ്ടും
ഭൂമിയിലേക്ക് തിരിച്ചുവരാം. ശരീരത്തിൽ നാം തലയ്ക്ക്
പ്രാധാന്യം
നൽകുന്നതുവഴിയാണ് മുകൾവശം കൂടുതൽ മൂല്യവത്തായി
മാറു
ന്നത്. അതിനാൽ മുകളിലുള്ളതെല്ലാം ഒന്നാംസ്ഥാനത്തു
കാണുന്നതി
നുള്ള യഥാർത്ഥ കാരണം ഇതാണ്. കാലാകട്ടെ എപ്പോഴും
ചെളിയിലും

അഴുക്കിലുംപെട്ട് വൃത്തിഹീനമാകാറുമുണ്ടല്ലോ.
സാധ്യമാകുമായിരുന്നെങ്കിൽ ചെരുപ്പൂരി പുറത്തു
വയ്ക്കുന്നതുപോലെ കാലൂരി നാം
പുറത്തുവച്ചേനെ. അങ്ങനെ കഴിയാത്തതുകൊണ്ടു മാത്രമാണ്
നാം
കാൽകഴുകി അകത്തേക്കു വരുന്നത്.
സാമൂഹ്യഘടനയിൽ നിലനിന്നിരുന്ന മേൽകീഴ് സാമൂഹ്യസ്ഥാന
ങ്ങൾക്ക് ന്യായം കണ്ടെത്താൻ ഏകദൈവവിശ്വാസം ഉടലെടുത്ത
കാലത്ത് അതിന്റെ പ്രയോക്താക്കൾ ശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഒരു
ദൈവത്തിന്റെ
സൃഷ്ടികളാണ് നാമെല്ലാവരും എന്ന് രാജ്യ ഏകീകരണ
കാലഘട്ടത്തിൽ
അതിന്റെ ഉപജ്ഞാതാക്കൾ പറയുകയുണ്ടായി. അപ്പോൾ നമ്മെ
യെല്ലാവരേയും സൃഷ്ടിച്ച ദൈവം തട്ടുതട്ടായി, വളരെ പക്ഷപാത
പരമായ ഒരു സൃഷ്ടിക്കലാണ് നടത്തിയതെന്ന വസ്തുതയിൽ
നാം
എത്തിച്ചേരും. ഈ പക്ഷപാതത്തിൽനിന്ന് 'നീതിമാനായ'
ദൈവത്തെ
രക്ഷിക്കാൻ അന്നത്തെ തത്ത്വചിന്തകന്മാർ കണ്ടെത്തിയ രീതി
ഈ
മേൽ-കീഴ് മൂല്യബോധത്തിന് അനുസൃതമായിരുന്നു.
മുഖത്തുനിന്ന്

ബ്രാഹ്മണനും ഭുജത്തിൽനിന്ന് ക്ഷത്രിയനും തുടയിൽനിന്ന് വൈശ്യനും
പാദങ്ങളിൽനിന്ന് ശൂദ്രനും ജനിച്ചു എന്നവർ കണ്ടെത്തി. അങ്ങനെ
നീതിമാനായ ദൈവം പക്ഷപാതിയായതുകൊണ്ടല്ല മറിച്ച്, പാവം
ദൈവത്തിന് മറ്റൊരു നിവൃത്തിയുമില്ലാത്തതുകൊണ്ടാണ് എന്നവർക്ക്
സമർത്ഥിക്കാൻ കഴിഞ്ഞു. ജന്മം വിധിഗതമാണെന്ന വിശ്വാസം കാലിൽ
നിന്ന് ജനിച്ചവർക്കെല്ലാം സ്വയം സമാധാനിക്കാനുള്ള ഉപാധിയായി.
സ്വന്തം അസ്തിത്വം സാമൂഹികഘടനാനിർമ്മാണത്തിൽ ഉണ്ടായതാണെന്നു മനസ്സിലാക്കാതെ ആയിരക്കണക്കിന് വർഷം അതംഗീകരിച്ചു
ജീവിക്കാൻ ഈ വിശ്വാസം അവരെ പരുവപ്പെടുത്തി. ഈ പരുവപ്പെ
ടുത്തൽ ആണ് ഇന്നും വിധിയധിഷ്ഠിതമായ ജീവിതവീക്ഷണം പേറു
ന്നതിന്റെ ദുരന്തഫലം.
കൊടുക്കുന്നവന്റെ കൈ മുകളിലാണെന്ന് നാം മുൻപ് സൂചിപ്പിച്ചുവല്ലോ. അതുപോലെതന്നെ മുകളിലോട്ടുള്ള ഈ മൂല്യബോധം നാം
മുൻപ് പറഞ്ഞ കാരണങ്ങൾകൊണ്ടുണ്ടായതാണ്. ഒരാൾക്ക് സ്നേഹമുണ്ട് സ്നേഹമുണ്ട് എന്ന് എത്ര തവണ പറഞ്ഞാലും ആ പറയുന്നതി
നനുസൃതമായ പ്രവൃത്തികൊണ്ടേ നമുക്കത് അനുഭവവേദ്യമാവുക
യുള്ളൂ. അതായത് ചുരുങ്ങിയപക്ഷം ഒന്നു കെട്ടിപ്പിടിച്ചോ ഒരു ചായ
വാങ്ങിക്കൊടുത്തോ അത് പ്രകടിപ്പിച്ചിരിക്കണം. പ്രകടിപ്പിക്കാത്ത
സ്നേഹം തീർത്തും ഉപയോഗശൂന്യമാണ്. ഈ അറിവാണ് സ്നേഹ

പ്രകടനങ്ങളുടെ സാമൂഹിക ഔന്നത്യത്തിന്
കാരണമായിത്തീരുന്നത്.
പ്രകടനപരത അധികമായാൽ ചില നിമിഷം
ചെടിപ്പുളവാക്കുമെങ്കിലും
പ്രകടിപ്പിക്കാത്ത സ്നേഹത്തെക്കാൾ എന്നും മെച്ചമാണ്.
മാത്രവുമല്ല
'കൊടുക്കലി'ലെ മേൽക്കൈ ആധിപത്യമായി മാറുകയും ചെയ്യും.
നാം മുൻപു പറഞ്ഞ മഹത്വ്യക്തിത്വത്തെ കാണുവാൻ
പോകുമ്പോൾ ഒരു കിലോ മുന്തിരിങ്ങ, അല്ലെങ്കിൽ
അഞ്ഞൂറിന്റെയോ ആയി

രത്തിന്റെയോ ഒരു നോട്ട് അവർക്കു നാം
കാഴ്ചവയ്ക്കുന്നുണ്ടാകാം.
രാജാവിനും ദൈവങ്ങൾക്കും മഹാന്മാർക്കും
കാഴ്ചവയ്ക്കുമ്പോൾ
അതിലെ കൊടുക്കലിൽ നിഹിതമായിരിക്കുന്ന 'നന്മ'
'കീർത്തി'യായി
പരിണമിക്കുന്നില്ല. കാരണം നമ്മുടെ കൊടുപ്പ് വളരെ ചെറിയ ഒരു
പങ്ക് മാത്രമേ അവിടെ നിർവ്വഹിക്കുന്നുള്ളൂ. മാത്രമല്ല, ആ
കൊടുപ്പിന്
തുടർച്ചയുമില്ല. മഹാന്റെ സമീപം പലതുള്ളി പെരുവെള്ളം എന്ന
രീതിയിൽ കൊടുക്കപ്പെടുന്നവ കുമിഞ്ഞുകൂടുന്നുണ്ടാകും.
അവയിൽ
നിന്നാണ് 'ഞാൻ' ചെന്നപ്പോൾ ഒരു കുലപ്പഴം എടുത്തു തന്നത്,
ഫീസും വണ്ടിക്കൂലിയും നല്കിയത്. ഈ മഹത് വ്യക്തിയുടെ
കൊടു
പ്പിന് അനുസ്യൂതതയും ഉണ്ടായിരിക്കും. ഓരോ കൊടുപ്പിലും
നിഹിതമായിരിക്കുന്ന നന്മയും ആധിപത്യവും
വളർന്നുകൊണ്ടേയിരിക്കും.

അങ്ങനെ പത്തുകൊല്ലം മുൻപ് നാം കണ്ട മഹത്വ്യക്തിയെ പത്തു
കൊല്ലത്തിനുശേഷം വീണ്ടും കാണുമ്പോൾ നന്മയും ആധിപത്യവും
കൊണ്ട് മലപോലെ വളർന്നിരിക്കും. അവരുടെ മുന്നിലേക്കു നമുക്കു
ചെല്ലണമെങ്കിൽ മുട്ടിലിഴഞ്ഞും നിരങ്ങിയും ചെല്ലേണ്ടി വരും. സ്വയമുണ്ടാക്കി, അതിരുകളുടെ പരിമിതിയിൽ നിന്ന് നാം ചുറ്റുമുള്ളവരോട്
സ്നേഹം പ്രകടിപ്പിക്കുന്നതുവഴി ഒരു രണ്ടു വർഷത്തിനുള്ളിൽ പക്ഷ
പാതിയെന്ന ദുഷ്കീർത്തി ബാധിച്ച് വിഷമിച്ചിരിക്കുമ്പോൾ, മഹത് വ്യക്തിത്വം നന്മയുടെ ഭണ്ഡാകാരമായി, കീർത്തി പരന്ന,് പർവ്വതസമാനമായി വളർന്നിരിക്കുന്നതു കാണാം. ഈ കീർത്തിമാന്റെ കീർത്തിയുടെ രഹസ്യം അന്യരുടെ അനുസ്യൂതമായ കൊച്ചുകൊച്ചു ദാനത്തിലധിഷ്ഠിതമാണെന്ന് മനസ്സിലാക്കണം. എല്ലാ അതിരുകളില്ലാത്ത സ്നേ
ഹത്തിന്റെയും ഉറവിടം അന്യരുടെ അദ്ധ്വാനത്തിന്റെ കാഴ്ചവെപ്പുകളുടെ ഫലമാണ്.

'ഉപയോഗശൂന്യരായ പ്രായമായവർ

മനുഷ്യസമൂഹം ശ്രേണീബദ്ധമാണെന്ന് മുമ്പ് നാം കണ്ടുവല്ലോ. ഈ ശ്രേണീബദ്ധത തട്ടുതട്ടുകളായി തിരിഞ്ഞാണിരിക്കുന്നത്. ഓരോ തട്ടിലും അതിനുള്ളിൽത്തന്നെ ശ്രേണീ ബദ്ധതകളുണ്ടാകും. പ്രായംകൊണ്ട്, പദവികൊണ്ട്, അറിവുകൊണ്ട്, ബലംകൊണ്ട്, ലിംഗംകൊണ്ട്, വർണ്ണംകൊണ്ട്, എല്ലാമാണ് ഈ ശ്രേണീബദ്ധത പലതരത്തിൽ രൂപപ്പെട്ടിരി ക്കുന്നത്. ഒരു മുറിയിലേക്കു പ്രവേശിക്കുന്ന ആൾ അവിടെ കൂടിയിരിക്കുന്ന മറ്റ് മനുഷ്യരിലേക്കു നോക്കി മേൽ പറഞ്ഞ വിവേചനങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ തന്റെ സ്ഥാനം അവരുടെയിടയിൽ എവിടെയായിരിക്കും എന്ന് ഒറ്റനോട്ട ത്തിൽതന്നെ ഏകദേശം ഗണിച്ചെടുക്കും. പക്ഷേ, ചിലരുടെ കാര്യത്തിൽ അത്ര തിട്ടം തോന്നാറില്ല. പല കാരണംകൊണ്ട് അവർ സമശീർഷരാണെന്നു തോന്നും. കൂടുതലും, സമശീർ ഷരെന്നു തോന്നിയ ഇക്കൂട്ടരെയായിരിക്കും പരിചയപ്പെടാൻ നാം മുൻകൈ എടുക്കാറ്. ഇത് അവരെ പരിചയപ്പെടാനുള്ള വ്യഗ്രത കൊണ്ടല്ല, സത്യത്തിൽ, അവരെപ്പറ്റി ചോദിച്ച് മനസ്സിലാക്കി, നമ്മുടെ സ്ഥാനം അവർക്കു മുകളിലോ താഴെയോ എന്നറിയാനുള്ള തത്രപ്പാടിലാണ്. ഇങ്ങനെ സ്ഥാനമുറപ്പിച്ചുകഴിഞ്ഞാൽ ആകെ സമാധാനമാകും. ഇടം കണ്ടെത്തിയവന്റെ സമാധാനം! ഇത് ഒരു ശ്രേണീബദ്ധജീവിവർഗ്ഗത്തിന്റെ സ്വാഭാവിക മൂല്യബോധംകൊണ്ട് ഉണ്ടാകുന്നതാണ്. പ്രായമുള്ളവരെ ബഹുമാനിക്കുക, വളരെ 'സ്വാഭാവിക' മായി നമുക്ക് തോന്നാറുണ്ട്. നമുക്കു മാത്രമല്ല, നമ്മളെപ്പോലുള്ള സംഘജീവികളിലെല്ലാംതന്നെ, പ്രത്യേകിച്ചും സസ്ത നികളിലെ കൂടുതൽ സങ്കീർണ്ണമായ ജീവിവർഗ്ഗങ്ങൾക്കിടയിലെല്ലാംതന്നെ, പ്രായമുള്ളവരെ ബഹുമാനിക്കുന്ന സ്വഭാവം കാണാം. അമ്മവഴി കുട്ടികളെ വളർത്തൽ നടത്തുന്ന സംഘ

ങ്ങളാണ് ഇവ മുഴുവനും. ശരിക്കും പെൺകൂട്ടത്തിനിടയിൽ അവരെ ഗർഭം ധരിപ്പിക്കുവാനായി മാത്രമാണ് തലയെടു പ്പുള്ള ഒരു ആണുള്ളത്. അല്ലാതെ ആണുങ്ങൾ നയിക്കുന്ന സംഘങ്ങളല്ല അവയൊന്നും; 'പുരുഷകേസരി'കളായ മനുഷ്യർ അങ്ങനെ തെറ്റിദ്ധരിക്കാറുണ്ടെങ്കിലും. ഈ സംഘങ്ങ

137

'ഉപയോഗശൂന്യര'്ായ പ്രായമായവർ

ളിലെ 'പ്രായമുള്ളവർ' പ്രായമായ സ്ത്രീകൾതന്നെയാണ്. ഈ പ്രായത്തെ

ബഹുമാനിക്കുന്നതിന് ഒരു കാരണമുണ്ട്. അവർക്കാണ് 'ലോകപരിചയം' ഉള്ളത്. മണ്ണിനടിയിലെ ഉറവകളെവിടെ, ഏത് ദിക്കിൽ പോയാൽ

ഇപ്പോൾ ഭക്ഷണം കിട്ടും, ചെല്ലുന്ന പ്രദേശത്ത് നമ്മെ ആക്രമിക്കാൻ

കരുത്തുള്ളവരാര് എന്നെല്ലാമുള്ള കാര്യങ്ങളുടെ 'മുൻപരിചയ ഉടമകള'്ാണ് ഈ പ്രായമുള്ളവർ. ഈ പരിചയസമ്പത്താണ് പ്രായമായവരെ ബഹുമാനിക്കുന്നതിന്റെ കാതൽ. അതായത്, ഒരു സംഘ

ത്തിന്റെ നിലനില്പിന്റെയും തുടർച്ചയുടെയും യഥാർത്ഥ വാഹകരായിരുന്നത് ഈ പ്രായമുള്ളവരാണ്. പ്രായമുള്ളവരുടെ ''ശിക്ഷണ'ത്തിൻ

കീഴിൽ വളർന്നാലേ വ്യക്തികളെന്ന നിലയിലും സംഘമെന്ന നിലയിലും

നമ്മുടെ നിലനിൽപ്പ് ഉറപ്പിക്കാനാവൂ. ഇതാണ് ദുർബലരെങ്കിലും പ്രായമുള്ളവരെ ബഹുമാനിക്കാൻ കാരണം.

സസ്തനികളുടെയിടയിലെ ഒരു വിഭാഗമായ മനുഷ്യർക്കിടയിലേ യ്ക്കു നാം വന്നാൽ പ്രായമുള്ളവരെ ബഹുമാനിക്കുന്ന 'പാരമ്പര്യ' മാണ് നമുക്കുമുള്ളത്. എന്നാൽ സമൂഹങ്ങൾ വികസിക്കുന്നതിനനുസരിച്ച് പ്രായമുള്ളവരുടെ 'പിടി' അയയുന്നതും അവരെ നിഷ്ക

രുണം' തള്ളിക്കളയുന്നതും നാം കാണാറുണ്ട്. എന്തുകൊണ്ടിങ്ങനെ

സംഭവിക്കുന്നു എന്നു നമുക്കൊന്നു നോക്കാം. വാമൊഴിയായി അറിവും
അനുഭവസമ്പത്തും കൈമാറ്റം ചെയ്തിരുന്നിടത്തോളം കാലം ഈ
തലമൂത്തവർക്ക് നല്ല സ്ഥാനമാണുണ്ടായിരുന്നത്. ഈ ഘടനയ്ക്ക്
ഏറ്റവും വലിയ തിരിച്ചടി ഉണ്ടായത് ഭാഷയെ എഴുത്തെന്ന പുത്തൻ
സാങ്കേതികവിദ്യയുടെ കൈപ്പിടിയിലൊതുക്കിയപ്പോഴാണ.്
ഭാഷയെന്ന മഹാമന്ത്രം നമ്മോടൊപ്പം ജനിച്ചതാണെങ്കിൽ എഴുത്തെന്ന
മഹാതന്ത്രം നാം രൂപപ്പെടുത്തിയതാണ്. ഈ എഴുത്തെന്ന വിദ്യ രൂപ
പ്പെട്ടപ്പോൾ 'പ്രായമായവരു'ടെ അറിവ് അവർ രേഖപ്പെടുത്തിവയ്ക്കുവാൻ തുടങ്ങി. ഈ രേഖപ്പെടുത്തൽതന്നെയാണ് അവരുടെ സ്ഥാനം
ചലിപ്പിച്ച ആദ്യത്തെ അട്ടിമറി.
ഒരാളുടെ അറിവ് അയാളുടെ അഭാവത്തിൽ മറ്റൊരാൾക്ക് സ്വായ
ത്തമാക്കാനുള്ള കഴിവാണ് രേഖപ്പെടുത്തൽവഴി സാധിച്ചെടുത്തത്.
മാത്രമല്ല, ഒരേസമയം പല 'ഗുരു'ക്കന്മാരുടെ കീഴിൽ അഭ്യസിക്കാനും
അതിടം നൽകി. ആർക്കാണോ പഠിക്കുവാൻ അഭിനിവേശം ഉണ്ടായത്, അവർ സകലവിധ ഗുരുക്കന്മാരേയും ഒറ്റയടിക്ക് അകത്താക്കി.
ഈ അകത്താക്കൽ പ്രക്രിയയാണ് കാലദേശങ്ങളെ ഭേദിച്ച് ഗുരുക്ക
ന്മാരുടെ അറിവുകൾ അവരുടെ അഭാവത്തിൽ നമുക്കു ലഭ്യമാക്കി
ത്തന്നത്. സ്വന്തം വീട്ടിലെ 'കാരണവരെ'ക്കാൾ വിദ്യ നേടിയ എല്ലാവരും
'വിവര'മുള്ളവരായിത്തീർന്നു. സാമൂഹിക വികാസം ദ്രുതഗതിയിൽ

മുന്നോട്ടു നീങ്ങിയപ്പോൾ വ്യാപകമായ വിദ്യാസമ്പാദനം ഈ വയസ്സിൽ
മൂത്തവരുടെ സാമൂഹ്യസ്ഥാനം നഷ്ടപ്പെടുത്തുകതന്നെ ചെയ്തു. വയസ്സരെ ബഹുമാനിക്കാനുള്ള ഉൾപ്രേരണ ഒരു വശത്തും അതിന്റെ

ആവശ്യമില്ലായ്മ മറുവശത്തും വന്നുനിന്ന് നമ്മുടെയുള്ള് സംഘർഷ
പൂരിതമാക്കും. ഈ സംഘർഷത്തിന്റെ വിളനിലമാണ് ആധുനിക മനുഷ്യരുടെ ഉള്ളുകളെല്ലാം.
ഇവിടെ മറ്റൊരു കാര്യംകൂടി ഇന്ന് സംഭവിക്കുന്നുണ്ട്. പ്രായമായവരുടെ അനുഭവസമ്പത്ത് പുസ്തകരൂപത്തിൽ ആക്കിയാലും അതും
പ്രയോജനരഹിതമാക്കിത്തീർക്കുന്ന നൂതന സാങ്കേതികവിദ്യകളുടെ
പ്രയോഗപ്രവാഹത്തിന്റെ കാലത്താണ് നാം ഇപ്പോൾ കഴിയുന്നത്. ഉദാഹരണത്തിന് തിരുവനന്തപുരത്തുനിന്ന് കന്യാകുമാരിയിലേക്ക്
വില്ലുവണ്ടിയിൽ യാത്രക്കാർ പോയിരുന്ന കാലമെടുക്കുക. ഒരു എഴു
പതുവർഷംമുമ്പ് ചരക്കുകൾ കടത്തുവാനും യാത്ര ചെയ്യുവാനും കാളവണ്ടികളും കുതിരവണ്ടികളും മാത്രമേ നമ്മുടെ നാട്ടിൽ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. മുന്തിയ ഇനം കാളകളെ എവിടെക്കിട്ടും, അവയെ
എങ്ങനെ പരിചരിക്കാം, വഴിയിൽ വെള്ളവും വൈക്കോലും എവിടെ
കിട്ടും, ലാടം തറയ്ക്കുന്ന കൊല്ലൻ എവിടെയാണ്, വണ്ടി നിർത്തി ആഹാരം കഴിക്കാൻ പറ്റുന്ന വീടുകൾ എവിടെയുണ്ട്, തണൽമരങ്ങൾ
എവിടെയാണ് എന്നെല്ലാമുള്ള അറിവ് വണ്ടിയോടിക്കുന്നതിനുണ്ടായിരി

ക്കണം. എന്നാൽ ഒരിരുപത് വർഷം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ കാളവണ്ടികൾക്കു
പകരം കാറും ബസ്സും എത്തിച്ചേർന്നു. കാളവണ്ടിക്കാരന്റെ മകൻ ജീപ്പു
ഡ്രൈവറായി. കാളവണ്ടിക്കാരനായ അച്ഛന്റെ അനുഭവസമ്പത്തും
അറിവും ജീപ്പുഡ്രൈവറായ മകന് ഒരുതരത്തിലും പ്രയോജനപ്രദമാകില്ലെന്ന് നമുക്ക് കാണാം. ഒരൊറ്റകാര്യത്തിൽ മാത്രമാണ് ഈ മൂപ്പിലാന് മകനോട് അല്പം പറയാനുണ്ടാവുക. 'നിന്റെ വണ്ടിയിൽ കയറുന്നവരോട് അല്പം മര്യാദയോടെ പെരുമാറണം.' ഇതിൽക്കവിഞ്ഞ
അയാളുടെ മറ്റൊരറിവും മകന് പ്രയോജനമില്ല. എന്നു മാത്രമല്ല, മകനു
വേണ്ട ഒരറിവും അയാൾക്കുണ്ടാവുകയുമില്ല. ജീപ്പ് എങ്ങനെ ഓടി ക്കണം, പെട്രോൾ സ്റ്റേഷൻ എവിടെയാണ്, എത്ര വേഗത്തിൽ പോകണം,
പഞ്ചറൊട്ടിക്കുന്നതെവിടെ എന്നെല്ലാമുള്ള ഒരറിവും അയാൾക്കു ണ്ടാകില്ല.
ആധുനിക സാങ്കേതികവിദ്യകളുടെ പ്രയോഗപ്രവാഹത്താൽ ഇന്നത്തെ
അദ്ധ്യാപകരും ഇത്തരമൊരു സന്ദിഗ്ദ്ധാവസ്ഥ നേരിടുകയാണ്. തങ്ങ
ളുടെ അറിവ് പെട്ടെന്നുതന്നെ ഉപയോഗശൂന്യമായി മാറുന്നതറിയാത്ത
ഒരു ശാസ്ത്രാദ്ധ്യാപകനുമിന്നില്ല. ഇങ്ങനെ തീർത്തും ഉപയോഗശൂന്യ
രായിപ്പോയ 'പ്രായമായവർ' ഭരിക്കുന്ന'വീടുകളിലും സ്ഥാപനങ്ങളിലുമാണ് നാമെല്ലാം ഇന്നു ജീവിക്കുന്നത്. സ്ഥാനം കൊടുക്കണമെന്നും
സ്ഥാനം കിട്ടണമെന്നും ആഗ്രഹിക്കുന്ന മക്കളും അച്ഛനമ്മമാരും അട
ങ്ങുന്ന നിസ്സഹായരായ മനുഷ്യക്കുടുംബങ്ങളുടെ കൂട്ടമാണ് പുത്തൻ

സമൂഹങ്ങളെല്ലാംതന്നെ.

ഭയം മുന്നറിവാണ്;

ദൈവമാകട്ടെ അറിവില്ലായ്മയും

വളരെയധികം കൊട്ടിഘോഷിക്കപ്പെടുന്ന ഒരു മൂല്യമാണ് 'അഭയം.' 'കർത്താവിലഭയം പ്രാപിക്കണം','അള്ളായെ ആശ്രയിക്കണം', 'ദൈവത്തിലർപ്പിതനാകണം', 'ബുദ്ധനെ ശരണം പ്രാപിക്കണം', എന്നെല്ലാം പറഞ്ഞ് ഓരോരോ മത ങ്ങൾ തങ്ങൾക്കാവുംവിധം നിസ്സഹായരായ മനുഷ്യരെ സൃഷ്ടിച്ചിട്ടുണ്ട്. എല്ലാ നിസ്സഹായതയുടെയും ഉത്തരമെന്ന നിലയിലാണ് അഭയസ്ഥാനമായ ദൈവം പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നത്. അഭയം എന്നു പറഞ്ഞാൽ ഭയമില്ലാത്ത അവസ്ഥ; അതായത് ജീവിതത്തിലെ നിശ്ചയമായും ഒഴിവാക്കേണ്ട ഒരു മൂല്യമാണ് ഭയം എന്നാണവർ പറയുന്നത്. പക്ഷേ, ഭയം എന്താണെന്ന് നമുക്കൊന്നു നോക്കാം. ഭയമുള്ളവർ മാത്രമേ ജീവനോടിരിക്കൂ. ജീവന്റെ യഥാർത്ഥവികസനത്തിന് ഭയം അനിവാര്യമാണ്. അപകടം പതിയിരിക്കുന്നു എന്ന 'മുന്നറിവാ'ണ് ഭയത്തിനു കാരണം. ഭയമില്ലാത്ത കുട്ടി കാറിടിച്ചു മരിക്കും. ഭയമില്ലാത്ത മനുഷ്യൻ പാമ്പു കടിച്ചു മരിക്കും. ഇവിടെയാണ് ഭയം അറിവാണെന്ന് നാം മനസ്സിലാക്കേണ്ടത്. പതിയിരുന്ന് ആക്രമിക്കപ്പെടുന്ന ഒരു സാഹചര്യത്തിൽ നിന്നാണ് ഭയം ഒരു മുന്നറിവായി നമുക്കു ലഭിച്ചത്. കാട്ടിലേക്കു പോകുന്ന ഒരാൾ എവിടെനിന്നെങ്കിലും ശബ്ദം കേൾ ക്കുമ്പോൾ അതെന്താണെന്നറിയാൻ ശ്രമിക്കുന്നതിനുമുമ്പ് മരത്തിൽ കയറിയിരിക്കണം. അതിനുശേഷം ശബ്ദംകേട്ട ദിക്കിലേക്ക് നോക്കുന്നവർ മാത്രമേ ജീവനോടെ യിരിക്കാറുള്ളൂ. ആഹാരിയുടെ ആക്രമണം അല്ലെങ്കിൽ ശത്രുവിന്റെ ആക്രമണം നമ്മുടെ മുകളിൽ പതിക്കുന്നതി നുമുമ്പ് പെട്ടെന്ന് രക്ഷപ്പെടാനുള്ള വിദ്യയായിട്ടാണ് ഭയം രൂപപ്പെട്ടത്.

ഭയമില്ലാത്തവർ ജീവിച്ചിരിപ്പുണ്ടാവില്ല. അക്കാരണ ത്താൽ ഇന്ന് ജീവനോടെയിരിക്കുന്ന മിക്ക ജീവിവർഗ്ഗവും ഭയന്നോടി രക്ഷപ്പെട്ടവരുടെ മക്കൾ മാത്രമാണ്. ഇവിടെ ഭയം നിഷേധാത്മകമായ ഒരറിവല്ല, മറിച്ച് മുന്നറിവാണ്. 'അമിത

ഭയം' എന്ന രോഗാതുരമായ അവസ്ഥയൊഴിച്ച്, അതായത്, ചുറ്റുവട്ടത്തുള്ള ഒന്നിനേയും യഥാതഥമായി വിലയിരുത്താ
140

നുള്ള കഴിവില്ലായ്മ മാത്രമാണ് ചികിത്സിക്കപ്പെടേണ്ടത്. അല്ലാതെ
അഭയം, അഭയം എന്നു പറയുന്ന മൂല്യം ഒരു സമൂഹത്തിന്റെ മുഴുവൻ
രോഗാവസ്ഥയാണ്. സ്വന്തം ചുറ്റുപാടുകളെ അളന്നു തിട്ടപ്പെടുത്തി
എന്തു ചെയ്യണം, എന്തു ചെയ്യേണ്ട, എങ്ങനെ ചെയ്യണം, എത്രയും
ചെയ്യണം എന്നെല്ലാമുള്ള ഉത്തരവാദിത്വം പേറുന്ന ഒരു പ്രയോഗമണ്ഡ
ലമാണ് ജീവിതം. ഈ ഉത്തരവാദിത്വം പേറാതെ മുഖം തിരിച്ചു നിൽ
ക്കാനും ഊർജ്ജസ്വലതയോടെ പ്രവർത്തിക്കാതിരിക്കാനും മാത്രമേ
ഈ ആശ്രിതത്വം നമ്മെ സഹായിക്കുകയുള്ളൂ. വിധിയിൽ വിശ്വസിച്ച്
തന്റെ ദയനീയമായ അവസ്ഥയുമായി സമരസപ്പെടാൻ ഈ അഭയം
നമ്മെ പ്രേരിപ്പിക്കും.
ഇവിടെ എപ്പോഴും നമുക്കറിവുള്ളത്-അറിഞ്ഞുകൂടാത്തത് എന്ന ഒരു പ്രധാന തരംതിരിവുണ്ടായിരിക്കും. അറിവുണ്ടായാൽത്തന്നെ മുൻപ് സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള പല മൂല്യങ്ങളുടെയും മുൻഗണന നിശ്ച
യിക്കാനാവാതെ നാം ഉഴലുക പതിവാണ്. അറിഞ്ഞുതീർക്കാനോ അളന്നു തിട്ടപ്പെടുത്താനോ കഴിയാത്ത തരത്തിൽ നിരന്തരം മാറി ക്കൊണ്ടും ഒപ്പം വികസിച്ചുകൊണ്ടും ഇരിക്കുന്ന പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ മറു
ഭാഗം കാരണം ഈ ഉത്തരവാദിത്വം പേറുക അത്ര നിസ്സാരമല്ലെന്നു

കാണാം. ഇതിനെല്ലാം ചുളുവിലൊരു പരിഹാരമായിട്ടാണ് അറിവില്ലായ്മയെ സമൂലം ചേർത്ത് 'ആർക്കറിയാം, ദൈവത്തിനറിയാം' എന്ന
രീതിയിൽ ദൈവമെന്നു വിളിക്കുന്നത്. ദൈവം വെളിച്ചത്തിൽ നിന്നു
ണ്ടായതുമല്ല, വെളിച്ചവുമല്ല, മറിച്ച് അറിവില്ലായ്മയുടെ ആകത്തുകയാണ്. അറിവില്ലായ്മയെ ആശ്രയിക്കുന്നതുവഴി ഒരു പ്രശ്നപരിഹാരവും നാം നേടുന്നില്ല എന്നിരിക്കെ മറ്റൊരു പോംവഴിയുമില്ല എന്ന
അർത്ഥത്തിലാണ് അറിവില്ലായ്മയുടെ അവലംബമായി ദൈവം പരിണമിക്കുന്നത്.
അറിയുന്ന പരിഹാരങ്ങൾക്കൊന്നിനുമായി നാം ദൈവത്തെ വിളി
ക്കാറില്ല. റേഷൻകാർഡ് കിട്ടുന്നതിനോ, മാങ്ങ വാങ്ങുന്നതിനോ,
ബസ്ടിക്കറ്റ് എടുക്കുന്നതിനോ അതായത്, സുനിശ്ചിതമായ നിമിഷങ്ങ
ളിലൊന്നുംതന്നെ ഈ ആശ്രിതത്വം കടന്നുവരുന്നില്ല. റിസർവ് ചെയ്ത
ബസ് കാത്തുനില്ക്കുമ്പോൾ, ബസ് കാണാതിരുന്നാൽ ആ നിമിഷം
ഈ അനിശ്ചിതത്വം കാരണം 'ആശ്രിതവത്സലനെ' നാം അന്വേഷിച്ചുതുടങ്ങും. ഇത് ഒരു തരത്തിലല്ലെങ്കിൽ മറ്റൊരു തരത്തിൽ മനുഷ്യർ
തിരിച്ചറിഞ്ഞിട്ടുള്ളതുകൊണ്ടാണ് 'താൻ പാതി ദൈവം പാതി' എന്നും
'പാലം കടക്കുവോളം നാരായണ, നാരായണ, പാലം കടന്നാൽ കൂരായണ, കൂരായണ' എന്നെല്ലാമുള്ള ചൊല്ലുകൾ നിലനില്ക്കുന്നത്. ഉള്ള
തിനെ എത്രയറിഞ്ഞാലും അറിഞ്ഞുതീരാത്ത പ്രപഞ്ചമായതുകൊണ്ട്
ഈ നിസ്സഹായാവസ്ഥയുടെ മുകളിൽ ചവിട്ടിനില്ക്കുന്ന എല്ലാത്തരം
സമ്പ്രദായങ്ങളും നമ്മോടൊപ്പം തുടരുന്നതാണ്.

ഭയം മുന്നറിവാണ്; ദൈവമാകട്ടെ അറിവില്ലായ്മയും
മനുഷ്യർക്ക് തുടക്കങ്ങളാവശ്യമാണെന്ന്, അല്ല, അത്യാവശ്യമാണെ
ന്ന്, നാം മുൻപ് സൂചിപ്പിച്ചുവല്ലോ. ഭൂമിയിലെ ഒരിടം അതായത് നാം
നില്ക്കുന്ന ഒരിടം നാം അളന്നും തരംതിരിച്ചും മനസ്സിലാക്കാൻ ശ്രമി
ക്കുന്നു. ആ പ്രദേശത്തിനെ നാം 'കോഴിക്കോട്' എന്നു വിളിക്കുന്നു.
എല്ലാതരത്തിലുമുള്ള അളന്നു തിട്ടപ്പെടുത്തി മനസ്സിലാക്കലുകൾക്കു
ശേഷം അവിടംവിട്ട് മറ്റു ദിക്കുകളിലേക്ക് നാം പോകുന്നു. സംശയരഹിതമായ അറിവാണ് ആ പ്രദേശത്തെപ്പറ്റി നമുക്കുള്ളത് എന്നതുകൊണ്ടാണ് നാം അടുത്ത ദിക്കിലേക്കു പോകുന്നത്. അവിടെയും
മനസ്സിലാക്കി അതിനു പേരിടുന്നു. ഇങ്ങനെ മനസ്സിലാകാത്ത ദിക്കുകളെ മനസ്സിലാക്കി മുന്നോട്ടു മുന്നോട്ടു പോയി ഒരു വലിയ വൃത്ത
മെടുത്ത് ഭൂമി ചുറ്റി നാം വർഷങ്ങളെടുത്ത് കോഴിക്കോട് തിരിച്ചെ
ത്തുന്നു. അപ്പോഴേക്കും നാം വിട്ടുപോയ കോഴിക്കോട് തിരിച്ചറിയാനേ കഴിയുന്നില്ല. അത്രത്തോളം മാറ്റം നാം അളന്നു തിട്ടപ്പെടുത്തിയ
ആ പ്രദേശത്തിനുണ്ടായിരിക്കുന്നു. അളന്നു തുടങ്ങിയ നമ്മൾക്ക് ഇരുപതു വയസ്സായിരുന്നു ഉണ്ടായിരുന്നത്. തിരികെ, ഭൂമി ചുറ്റി വന്ന
പ്പോൾ അമ്പതു വയസ്സ്. സ്ഥലം തിരിച്ചറിയാൻ നമുക്കു കഴിയാത്ത
തുപോലെ അവിടെയുള്ള മനുഷ്യരേയും അവർക്ക് നമ്മളേയും തിരി
ച്ചറിയാൻ കഴിയാത്ത രീതിയിൽ മാറ്റത്തിനു വിധേയമായി കഴി
ഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഇങ്ങനെയാണ് നിരന്തര മാറ്റത്തിനു വിധേയമാകുന്ന
പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ സ്ഥിതി.

ഇവിടെ എല്ലാ മാറ്റങ്ങൾക്കും അതീതമായി 'മാറ്റമില്ലാത്ത' ഒരവലംബം എന്ന നിലയിലാണ്, അതായത്, മനുഷ്യരുടെ അനിശ്ചിതത്വത്തിന്
ഒരു പരിഹാരമെന്ന നിലയിലാണ് എല്ലാം അറിയുന്ന ദൈവത്തെ പ്രതിഷ്ഠിച്ചത്. തുടക്കങ്ങളില്ലാത്ത പ്രപഞ്ചത്തിൽ തുടക്കങ്ങൾ മനുഷ്യർക്കാവശ്യമായി വന്നതുപോലെ, മാറ്റങ്ങൾ മാത്രമുള്ള പ്രപഞ്ച
ത്തിൽ മാറ്റമില്ലാത്ത ദൈവം മനുഷ്യർക്കാവശ്യമായിവന്നു. തുടക്കം
പോലെ അവാസ്തവമാണ് മാറ്റമില്ലാത്ത ദൈവവും. അക്കാരണത്താൽ
സനാതനമായ മൂല്യവുമില്ല, സനാതനമായ അറിവുമില്ല.

അംഗീകാരം ഭക്ഷണംപോലെ അനിവാര്യം

മനുഷ്യർ സാമൂഹ്യജീവികളാണെന്ന് എല്ലാവരും പറയാറുണ്ട്. പക്ഷേ, ഒരു സംഘത്തിൽനിന്നാരാംഭിച്ച് പല തട്ടുകളായി ഘടിപ്പിക്കപ്പെട്ട ഗ്രാമസമൂഹമെന്ന താരതമ്യേന ആധു നികമായ ഒരു ഘടനയിൽ എത്തിച്ചേർന്നിട്ട് ഒരു പതിനായിരം വർഷംപോലും ആയിട്ടില്ല. ഇതുപോലും ഭൂമിയിലെ ഒരു ചെറുപ്രദേശത്ത് ചെറിയ ഒരു ആവാസകേന്ദ്രമായി ആരംഭിച്ചതാണെന്നും നാം ഓർക്കണം. ഇരുപതുപേർ തൊട്ട് അറുപതുപേർവരെ ഒതുങ്ങുന്ന ഗോത്രസംഘങ്ങളായിട്ടാണ് കഴിഞ്ഞ രണ്ടുലക്ഷം വർഷത്തിലേറെക്കാലം മനുഷ്യർ കഴി ഞ്ഞിരുന്നത്. അതിലെ ഇങ്ങേയറ്റത്തെ ഒരു തുമ്പത്തു മാത്രമാണ് നാം പറയുന്ന ഈ സമൂഹമുള്ളത്. അതുതന്നെയെടു ത്താൽ ഇന്നും ഇരുപതുപേർ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന സംഘംതൊട്ട് ലക്ഷക്കണക്കിനു മനുഷ്യർ ഒന്നിച്ചു വസിക്കുന്ന വൻനഗര ങ്ങൾ വരെയായിട്ടാണ് ഒരേസമയം ഇത് വ്യാപിച്ചു നിൽക്കു ന്നത്. സംഘജീവിയായതിനാൽ സംഘത്തിൽനിന്ന് ഭിന്നമായ ഒരു അസ്തിത്വം നമ്മൾക്ക്, അതായത്, ഒരു വ്യക്തിക്ക് ഒരി ക്കലും ഉണ്ടായിട്ടില്ല.

വ്യക്തികൾ കൂടിച്ചേർന്നുണ്ടായതല്ല സമൂഹമെന്ന് നാം മുൻപ് സൂചിപ്പിച്ചല്ലോ. പരിണാമപരമായ ജീവിതപ്രക്രിയയിൽ ഈ സംഘബോധമെന്നത് ഒരമ്പതുപേർക്കുള്ളിലാണ് ഭൂരിപക്ഷം മനുഷ്യർക്കും അനുഭവപരമായിരിക്കുന്നത്. അതായത് ഒരമ്പതുപേർക്കുള്ളിലെ ആളുകളുടെ അഭിപ്രായമോ അംഗീകാരമോ ആണ് നമ്മളെ നിർണ്ണയിക്കാറുള്ളത്.

ഈ 'ചെറിയ' വട്ടമാണ് നമ്മുടെ ഊർജ്ജസ്രോതസ്സായി വർ ത്തിക്കുന്നത്. ഈ ചെറുവട്ടം സാവധാനം വിപുലീകരിക്കു ന്നതുവഴിയാണ് മനുഷ്യർ മറ്റ് സംഘങ്ങളിൽ സ്വാധീനം ചെലുത്തിയും അംഗീകാരം നേടിയും 'വളരുന്നത്'. ഇങ്ങനെ ചെറുസംഘങ്ങളിൽ നിന്നാരംഭിച്ച് വൻസമൂഹങ്ങളുടെ അംഗീകാരം നേടിയെടുത്തവരെയാണ് നാം പ്രസിദ്ധരെന്നും

മഹത്തുക്കളെന്നും ഒക്കെ വിളിക്കുന്നത്. വളരെ കുറച്ചുപേർക്ക്
മാത്രം സാധിതമായ ഈ 'വൻവൃത്തം' തൊണ്ണൂറ്റെട്ട്
ശതമാനം പേരുടേയും ജീവിതത്തിൽ ബാധകമല്ല. അവ
143
അംഗീകാരം ഭക്ഷണംപോലെ അനിവാര്യം
രെല്ലാം മേൽപ്പറഞ്ഞ ചെറുസംഘങ്ങളിലെ അംഗീകാരത്തിനും അഭി
പ്രായത്തിനുമാണ് മുൻഗണന നല്കുക.
സംഘജീവിയായതിനാൽ അംഗീകാരം മനുഷ്യന് ഭക്ഷണംപോലെ
അത്യാവശ്യമായ ഒന്നാണ്. മുമ്പ് നാം കാട്ടുപട്ടികളിൽനിന്ന് പുറത്താ
ക്കപ്പെടുന്ന അംഗങ്ങൾ ഇരതേടാനാവാതെ നശിച്ചുപോകുന്ന കാര്യം
പറഞ്ഞിരുന്നല്ലോ. ആധുനികസമൂഹനിർമ്മാണത്തിനുമുമ്പ് ഗോത്ര
ങ്ങൾക്കും ജാതികൾക്കും പ്രാധാന്യമുണ്ടായിരുന്ന കാലത്ത് പുറത്താ
ക്കപ്പെട്ട വ്യക്തികൾ നിഷ്കരുണം കൊല്ലപ്പെടുകയോ നിലനില്ക്കാൻ
കഴിയാതെ മരിച്ചുപോവുകയോ ആയിരുന്നു പതിവ്. സ്വഗോത്രത്തിൽ
നിന്ന് പുറത്താക്കപ്പെട്ടവർക്ക് അംഗീകാരം എന്ന 'ആന്തരിക സ്വാസ്ഥ്യം'
എങ്ങും ലഭിക്കാതെ അലഞ്ഞുതിരിയേണ്ടിവരും. ആധുനിക സമൂഹ
ങ്ങളിൽ മാത്രമാണ് ഇത്തരം പുറത്താക്കലിൽനിന്ന് രക്ഷപ്പെടാനുള്ള
പ്രതലങ്ങളും പഴുതുകളും മനുഷ്യനു ലഭ്യമായത്. വീട് വിടാനും ഗോത്ര
ങ്ങൾ വിടാനും ജാതി ഉപേക്ഷിക്കാനും മതത്തെയും ദൈവത്തെയും
തള്ളിപ്പറയാനും ഒക്കെ വ്യക്തികൾക്ക് കഴിഞ്ഞത് ആധുനിക സമൂഹ

നിർമ്മാണത്തിനുശേഷമാണ്. അത്തരം ഇടങ്ങളൊന്നുംതന്നെ, ജോലിയെന്നരീതിയിലോ താമസസൗകര്യമെന്നനിലയിലോ മുൻകാലങ്ങളിൽ
'അന്യർ'ക്ക് മറ്റെങ്ങും ലഭിക്കുമായിരുന്നില്ല. അന്യനാട്ടിലെ അടിമകളാകാം അത്രതന്നെ.
പക്ഷേ, ഒരു വ്യക്തിയെന്ന നിലയിൽ കൂടുതൽപേർക്കും ഒരു സമൂഹത്തിന്റെ നടുവിലും 'നമ്മുടെ സംഘ'ത്തിന്റെ അംഗീകാരം കിട്ടിയാലേ അസ്വസ്ഥതയൊഴിയൂ, സമാധാനം ലഭിക്കൂ. കാരണം അവരാണ് നമ്മുടെ വൃത്തം. മറ്റുള്ളവരുടെയെല്ലാം അംഗീകാരം വേണ്ട
എന്നു പറയുമ്പോഴും ഈ ചെറുവൃത്തത്തിന്റെ അതായത്, 'നമ്മുടെ
സമൂഹ'ത്തിന്റെ അംഗീകാരം ഉറപ്പാക്കിയിട്ടുണ്ടാവും. ആ ബലമാണ്
പലപ്പോഴും പൊതുസമൂഹം മാനിക്കുന്ന പലതിനേയും വെല്ലുവിളിച്ചുകൊണ്ട് 'സമൂഹമദ്ധ്യത്തിൽ' തല ഉയർത്തി നിൽക്കാൻ നമ്മെ സഹായിക്കുന്നത്. ചെറു രാഷ്ട്രീയ പാർട്ടികളുടെ അസ്തിത്വംതന്നെ ഇങ്ങ
നെയാണ് നിർണ്ണയിക്കപ്പെടുന്നത്. അംഗീകാരം വേണ്ട എന്നു പറഞ്ഞ്
ഒരു സംഘം വിട്ട് പുറത്തുപോകുന്ന ആൾ അതിലും വലിയ അംഗീകാരം തേടിയോ വളരെ സൂക്ഷ്മമായ അംഗീകാരം ഉന്നം വച്ചുകൊണ്ടോ
ആയിരിക്കും ഇങ്ങനെ ചെയ്യുന്നത്. പ്രത്യക്ഷത്തിൽ ഉടനടി ലഭിക്കാത്ത
പല അംഗീകാരങ്ങളും ദീർഘദൃഷ്ടിയോടെ കണ്ട് ചിലപ്പോൾ അംഗീകാരം വേണ്ട എന്നു പറഞ്ഞു നില്ക്കുന്നവരെപോലും നാം കണ്ടെന്നു
വരും. ഒരംഗീകാരവും തനിക്കുവേണ്ട എന്നു പറയുന്ന ആളുടെ ഉന്നം
എന്തെന്ന് കണ്ടെത്തുക മാത്രമേ നമുക്കു ചെയ്യേണ്ടതായിട്ടുള്ളൂ.
അല്ലാതെ അംഗീകാരം വേണ്ടാത്ത ഒരു മനുഷ്യനും ഉണ്ടാവുകയില്ല,

ഉണ്ടാകാൻ ഇടയുമില്ല. ഇനി, ഉണ്ടായാൽ അവരെയാണ് നാം 'ഭ്രാന്തർ'
എന്നു പറയുന്നത്. അവർക്ക് എന്തും ചെയ്യാനാകും. അതുപോലെ
144

തന്നെ സാമൂഹ്യമായി ഏറ്റവും അവഗണിക്കപ്പെടുന്നവരായി അവർ
മാറുകയും ചെയും.
ഏകാന്തമായി സമൂഹത്തിൽനിന്നു വിട്ട് ഒറ്റയ്ക്കിരിക്കുന്ന സന്ന്യാ
സിമാരെപ്പറ്റി, സെൻഗുരുക്കന്മാരെപ്പറ്റി, സൂഫികളെപ്പറ്റി ഒക്കെ നാം
കേൾക്കാറുണ്ട്. പക്ഷേ, ഒരു ശിഷ്യനെങ്കിലും വന്ന് നിങ്ങളൊരു മഹാഗുരുവാണ് എന്നു പറയുന്നതു കേൾക്കാനായി കാത്തിരിക്കുന്നവർ
തന്നെയാണ് അവരും. മരിച്ചതിനുശേഷവും കീർത്തിയായ അംഗീകാരം
ലഭിക്കും എന്ന പ്രതീക്ഷയോടെയാണ് രക്തസാക്ഷിത്വം നാം വരിക്കാറുള്ളത്. അനുകമ്പയുള്ളവരായി പെരുമാറണം എന്നു പറഞ്ഞ് നമ്മെ
പ്രലോഭിപ്പിക്കുന്നതിന് നാരായണൻ പറയുന്ന,
"ഉരുവാമുടൽവിട്ട് കീർത്തിയാ-
മുരുവാർന്നിങ്ങനുകമ്പ നിന്നിടും"
എന്ന വരികളിലും ഈ സാമൂഹികാംഗീകാരംതന്നെയാണ് തേടുന്നത്.
'നിങ്ങളുടെയാരുടെയും അംഗീകാരം എനിക്കു വേണ്ട'എന്നു പറയുന്ന
ആൾ, മറ്റുചിലർ തന്നെ അംഗീകരിക്കും എന്ന തീർച്ചയുള്ളതുകൊ
ണ്ടാണ് അങ്ങനെ പറയുന്നത്. ഇതെല്ലാം നാമിവിടെ സൂചിപ്പിക്കുന്നത്
മനുഷ്യന് ഭക്ഷണംപോലെ അംഗീകാരമാവശ്യമാണെന്ന് പറയാൻ

മാത്രമാണ്. ഈ അംഗീകാരം ലഭിക്കാൻവേണ്ടി മറ്റുള്ളവർ 'ബഹുകൃതവേഷം' കെട്ടുമ്പോൾ നാം ചിരിക്കാറുണ്ടെങ്കിലും ഒരു തരത്തിലല്ലെ
ങ്കിൽ മറ്റൊരു തരത്തിൽ ഇത്തരം വേഷങ്ങൾ കെട്ടുന്നവർ മാത്രമേയുള്ളൂ എന്നുകൂടി നാം മനസ്സിലാക്കണം. നാം ഓരോരുത്തരും ഇങ്ങ
നെതന്നെ ആണെന്നും മനസ്സിലാക്കുക. അന്യരറിയാതെ സമ്പന്നനാകുന്നതുപോലെ, സൂക്ഷ്മമായ രീതിയിൽ അംഗീകാരം സംഘടിപ്പിച്ചെ
ടുക്കുന്നവരെ നാം മഹാന്മാരെന്നു വിളിക്കും, അത്രമാത്രം.
മറ്റുള്ളവരുടെ ഉന്നം അല്ലെങ്കിൽ ഉദ്ദേശ്യം അറിയാനായി രൂപപ്പെട്ട മനസ്സെന്ന് വിളിക്കുന്ന ആന്തരികവ്യാപാരത്തിന് സ്വയം നോക്കാ
നുള്ള കഴിവുകൂടി ലഭ്യമായതിനാൽ (ഇതൊരു പരിണാമപരമായ ഇരട്ട
ആനുകൂല്യമാണ്) സ്വന്തമായ അംഗീകാരം നേടുകയെന്ന സാദ്ധ്യതയും നമുക്ക് തുറന്നുവന്നു. മറ്റുള്ളവരെല്ലാം ഉപേക്ഷിച്ചാലും ഈ
'ആന്തരിക കണ്ണിന്റെ' അംഗീകാരം നാം നേടിയാലും അൽപ്പസ്വൽപ്പം
പിടിച്ചു നിൽക്കാം. എന്നാൽ, ആന്തരികമായതോ, ബാഹ്യമായതോ
ആയ അംഗീകാരമില്ലാതെ നമ്മൾക്ക് പിടിച്ചുനിൽക്കാനേ ആകില്ല,
അതിനാൽ അംഗീകാരം വായു, ജലം, ഭക്ഷണം എന്നിവപോലെ മനുഷ്യർക്ക് അത്യാവശ്യമാണ്.

ചില ആധിപത്യ തന്ത്രങ്ങൾകൂടി

മറ്റു മനുഷ്യരുടെ മുകളിൽ ആധിപത്യസ്ഥാപനത്തിനായി പലവിധ തന്ത്രങ്ങൾ നാമെല്ലാവരും പയറ്റാറുള്ളതിനെപറ്റി നാം മനസ്സിലാക്കികഴിഞ്ഞു. കായബലം, അതിന്റെ ആധുനിക പ്രകടിതരൂപമായ സൈന്യംവരേയും വിഭവങ്ങളുടെ സ്രോതസ്സ് കയ്യടക്കിവച്ചും ഉൽപ്പാദിപ്പിക്കുന്നവ സ്വായത്തമാക്കിവച്ചും നില്ക്കുന്ന സമ്പന്നരുടെ രീതി, അറിവിന്റെ സമാഹരണവും കുത്തകാവകാശവും നിലനിർത്തി അല്പാല്പമായി വിതരണം ചെയ്യുന്ന ബുദ്ധിജീവികളുടെ സമ്പ്രദായം, പ്രസിദ്ധിയെന്ന സൂക്ഷ്മതന്ത്രത്താൽ നമ്മുടെ മുൻപേ, നമുക്കുള്ള വാതിലുകൾ തുറക്കുന്ന ഏറ്റവും സൂക്ഷ്മമമായ സൂത്രവിദ്യയും നാം പരിചയപ്പെട്ടു കഴിഞ്ഞു. ഇതിന്റെ പ്രയോഗരീതിയിലുള്ള ചില വൈവിധ്യങ്ങൾകൂടി നാം മനസ്സിലാക്കേണ്ടതുണ്ട്.

ഇതിൽ ആദ്യം പറഞ്ഞ ശക്തിമാനും സമ്പന്നനും മറ്റുള്ളവരുടെയിടയിൽ 'സർവ്വസാധാരണരായി' ഇടപെട്ടാൽ അപകടം ക്ഷണിച്ചുവരുത്തുന്നത് പെട്ടെന്നായിരിക്കും. അതിനാൽ സമൂഹത്തിൽ വിരളമായി പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നതാണ് ഒരു രീതി. പ്രത്യക്ഷപ്പെടുമ്പോൾ സർവ്വസന്നാഹങ്ങളുമുള്ള സുരക്ഷിത വലയത്തിനുള്ളിലായി നീങ്ങുക എന്നതാണ് മറ്റൊരു രീതി. വൻമതിലുകൾക്കുള്ളിൽ താരതമ്യേന രഹസ്യജീവിതം നയിക്കുന്നവരായിരിക്കും ഇവരിൽ ഭൂരിപക്ഷവും. നമ്മുടെ മുൻകാലരാജാക്കന്മാരും പ്രബലരായ രാഷ്ട്രീയാധികാരികളും സമ്പന്നരും ഈ രീതികൾതന്നെയാണ് അവലംബിക്കാറുള്ളത്. വെള്ളിത്തിരയിൽമാത്രം ശക്തിമാന്മാരായി പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്ന താരരാജാക്കന്മാരും മാലാഖമാരായി പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്ന താരസുന്ദരികളും അത്ര കാമ്പുള്ള കാര്യങ്ങൾ പറയാനറിയാത്ത ആത്മീയനേതാക്കളും ആൾദൈവങ്ങളും ഈ സമ്പന്നരുടെയും രാജാക്കന്മാരുടെയും രീതികൾ തന്നെയായിരിക്കും അവലംബിക്കുന്നത്. 'അസുലഭ'മായിരി

ക്കുക എന്ന തന്ത്രമാണ് ഇത്തരം ആധിപത്യത്തിന്റെ സ്വഭാവം. പ്രത്യക്ഷപ്പെടുമ്പോൾ കൃത്യമായ പരിപാടികളോടെ റിഹേഴ്സൽ കഴിഞ്ഞ നാടകം സ്റ്റേജിലവതരിപ്പിക്കുന്ന ശുഷ്കാന്തി
146

ഇവരുടെയെല്ലാം സമൂഹമധ്യത്തിലെ പ്രത്യക്ഷപ്പെടലിൽ ഉണ്ടായിരിക്കും. സ്റ്റേജുകളിൽ 'അവതരിക്കുന്ന' നമ്മുടെ ആൾദൈവങ്ങളും
ആത്മീയഗുരുക്കന്മാരും ഈ പദ്ധതിയുടെ നല്ല അവതാരകരാണ്.
രാഷ്ട്രീയപ്രവർത്തകരായാലും സിനിമാതാരങ്ങളായാലും ആത്മീയനേതാക്കളായാലും അതിസമ്പന്നരായാലും പ്രബലരായവർ അസുലഭത എന്ന മന്ത്രമായിരിക്കും കാതലായി സൂക്ഷിക്കുന്നത്. പക്ഷേ, ഈ
അരങ്ങുകളുടെ അഭാവത്തിൽ ഇവർ തീർത്തും ദുർബലരായിപ്പോകും.
പണ്ടുതന്നെ രാജാക്കന്മാർക്ക് ഈ രഹസ്യമറിയാമായിരുന്നു. മറ്റേതൊരു മനുഷ്യനെയുംപോലെ ആർക്കെങ്കിലും ജനിച്ച്, ഭക്ഷണം കഴിച്ച്, അധോവായു വിടുന്ന സാധാരണക്കാർതന്നെയാണ് അവരും.
പക്ഷേ, വൻമതിലുകളുണ്ടാക്കി അതിനുള്ളിലെ നിഗൂഢതയിൽതീർത്ത
രമ്യഹർമ്മ്യങ്ങളിൽ, വലിയ മുറികളിൽ, വലിയ സിംഹാസനങ്ങളിൽ,
ഒക്കുമെങ്കിൽ സ്വർണ്ണസിംഹാസനത്തിൽ 'മുഖം കാണിക്കുന്ന' രീതിയാണ് അവർ അനുവർത്തിച്ചു വന്നിരുന്നത്. ഒപ്പം ചെങ്കോലും കിരീടവും വാളും ചുറ്റിനും സാമന്തന്മാരും പ്രഭുക്കന്മാരും എല്ലാവരും ഇരുന്ന്
ഒരു 'അരങ്ങു'തീർത്താണ് ആരേയും അവർ കണ്ടിരുന്നത്.
ഈ അരങ്ങിന്റെ ചെറുപതിപ്പുകളാണ് ഇന്നും സമ്പന്നരുടെയും ആൾദൈവങ്ങളുടെയും സിനിമാതാരങ്ങളുടെയും രീതികൾ. രാജാവിന്റെ രീതിതന്നെയാണ് അമ്പലങ്ങളിലെയും പള്ളികളിലെയും ദൈവ

ങ്ങൾക്കുള്ളത്. രാജാവിനെ മുഖം കാണിക്കാനുള്ള തത്രപ്പാടുതന്നെ
യാണ് ക്ഷേത്രങ്ങളിലും സംഭവിക്കാറുള്ളത്. രാജാവും എഴുന്നള്ളുകയാണ്, അതേപോലെ ദേവനും ദേവിയും എഴുന്നള്ളുകയാണ്
പതിവ്. ഇവരെ ആദരിക്കാനും അഭിസംബോധനചെയ്യാനും ഉപയോഗിക്കുന്ന ഉപചാരവാക്കുകളെല്ലാം ഒരുപോലെ തന്നെയുള്ളവയാണെന്ന് നമുക്കു കാണാൻ കഴിയും. കിരീടം ധരിക്കാനും സിംഹാസ
നങ്ങളിൽ ഇരിക്കാനുമുള്ള ആൾദൈവങ്ങളുടെ തിക്കും തിരക്കും
വെപ്രാളവുമെല്ലാം ഈ രാജാക്കന്മാരിൽനിന്നാരംഭിച്ച അധികാരചിഹ്ന
ങ്ങളുടെ കയ്യാളലാണ്. ഭക്തരാകട്ടെ പ്രജകളെപ്പോലെ സാഷ്ടാംഗം
നമസ്കരിച്ച് വീണുവണങ്ങിയിഴഞ്ഞ് ചെല്ലുന്നുമുണ്ടാകും. രാഷ്ട്രീയ
ക്കാരും രാജാക്കന്മാരുടെ ഈ രീതിതന്നെയാണ് വോട്ടുകിട്ടിക്കഴി
ഞ്ഞാൽ അനുവർത്തിക്കുന്നത്. സെക്രട്ടേറിയറ്റുകളിലെ വൻമുറികളും
വലിയ കസേരകളും എല്ലാം ഈ രാജാക്കന്മാരുടെ തുടർച്ചതന്നെ
യാണ്. ഗവർണ്ണർമാരുടെ ആസ്ഥാനമന്ദിരങ്ങൾക്കും പ്രസിഡന്റിന്റെ
ഭീമാകാരസൗധത്തിനും മറ്റൊന്നുമല്ല ലക്ഷ്യം. ചുവന്ന പരവതാനിയും
ഉപയോഗശൂന്യമായ കുതിരപ്പടയാളികളും എല്ലാം ഉപയോഗിച്ച്, ജന
ങ്ങളെ അന്യപ്പെടുത്തി നിർത്തി, ആളുകളിൽ അപരിചിതത്വം ഉളവാക്കി, അജ്ഞേയത വളർത്തി, അത്ഭുതം കൂറിച്ച് കീഴ്പ്പെടുത്തുന്ന
തന്ത്രംതന്നെയാണ് ഉപയോഗപ്പെടുത്തുന്നത്. പ്രസിഡന്റുമാർ വരുമ്പോൾ കാണാനാരുമില്ലെങ്കിലും ബാരിക്കേടുകൾ ഉയർത്തുന്നതിന്റെ

ലക്ഷ്യവും മറ്റൊന്നല്ല. രാജാക്കന്മാരുടെ പിൻതുടർച്ചക്കാർതന്നെയാണവർ, അല്ലെങ്കിൽ ഒരു ജനാധിപത്യരാജ്യത്തിൽ പ്രസിഡന്റുമാരെ
കണ്ടെത്തുക അത്ര പ്രയാസമുള്ള കാര്യമല്ലല്ലോ, എല്ലാവരും 'യോഗ്യ'
രല്ലേ. രാജാവിനാകട്ടേ താനല്ലെങ്കിൽ തന്റെ മകൻ മാത്രമേയുള്ളൂ പക
രക്കാരനായുള്ളത്, കൊല്ലപ്പെട്ടുപോകാതിരിക്കാനുള്ള ത്വര അയാൾക്ക്
അത്യാവശ്യമാണ്. അതിനാൽ ജീവനോടിരിക്കാൻ ഈ പണിപ്പാടൊക്കെ
അയാൾ പെടണം, പക്ഷേ, 'ജനാധിപത്യ'രാജ്യത്തെ പ്രസിഡന്റിന്റെ കാര്യം അങ്ങനെയല്ലല്ലോ, അയാൾ അങ്ങനെ പെരുമാറേണ്ട ആവശ്യമില്ലല്ലോ, ഭയം കൂടുതലാണെങ്കിൽ രാജിവച്ചൊഴിഞ്ഞാൽപോരേ,
അല്ലാതെ രാജാവിനെപ്പോലെ പെരുമാറേണ്ട ആവശ്യമില്ലല്ലോ....
ശ്രേണീബദ്ധമായ നമ്മുടെ ജീവിവർഗ്ഗസ്വഭാവവും ഈ പ്രയോഗ
പ്രവർത്തനത്തിൽ ഉൾച്ചേർന്നിരിക്കുന്നതിനാൽ "അതു പിന്നെ അങ്ങിനെയാണ് വേണ്ടത്" എന്ന് 'സ്വാഭാവിക'മായി നമുക്കു തോന്നുകയും
ചെയ്യും. മാത്രവുമല്ല ശ്രേണീബദ്ധത ജനിതകമായി ലഭിക്കുന്നതിനാൽ
നമ്മളേവരും എത്തിച്ചേരാൻ കൊതിക്കുന്നതും സ്വപ്നത്തിലെങ്കിലും
ജീവിക്കുന്നതുമായ ഒരു സ്ഥാനമാണ് രാജാവിന്റെ പ്രൗഢിയും സമ്പ
ന്നതയും സ്വകാര്യതയും. എല്ലാ അമ്മൂമ്മക്കഥകളും 'ഒരിടത്തൊരു രാജകുമാരനും രാജകുമാരിയും ഉണ്ടായിരുന്നു' എന്നാരംഭിക്കുന്ന തിനും കാരണമിതാണ്. ഹോട്ടലുകൾക്കും കമ്പനികൾക്കും ബാറുകൾക്കും എല്ലാം രാജകീയം, ദർബാർ, കിങ്സ്, ക്യൂൻസ്, പ്രിൻസ്

എന്നെല്ലാം പേരിടുന്നതിനും മറ്റൊന്നല്ല ലക്ഷ്യം. ഈ അടുത്തിടെ രൂപീകരിച്ച ഐ.പി.എൽ റ്റീമുകളുടെ പേരുകൾ ഒന്ന് ശ്രദ്ധിച്ചാൽ ഇത്
നന്നായി മനസ്സിലാകും.

സമൂഹമദ്ധ്യത്തിൽ ഇറങ്ങിനടന്ന് ജനങ്ങളുമായി 'ഇടപഴകി' ജീവിച്ചവരാണ് ബുദ്ധനും യേശുവും നബിയും നാരായണനും ഗാന്ധിയുമെല്ലാം. അവരാകട്ടെ മേൽപ്പറഞ്ഞ 'അന്യപ്പെടുത്തുന്ന' തന്ത്രങ്ങളൊന്നും
പയറ്റിയതായി കാണുന്നില്ല. വൻമതിലുകൾ തീർത്ത് രമ്യഹർമ്മ്യങ്ങൾ
പണിതതായും കാണുന്നില്ല. ബുദ്ധനാകട്ടെ ഉള്ള ഹർമ്മ്യവും വിട്ടുവന്ന
യാളാണ്. പിന്നെന്ത് തന്ത്രമുപയോഗിച്ചാണ് ആളുകളുടെയിടയിൽ
അവർ കഴിഞ്ഞിരുന്നതെന്നു നമുക്കൊന്നു നോക്കാം. മുന്നേ നടന്ന്
വാതിൽ തുറക്കുന്ന പ്രസിദ്ധി എന്ന സൂക്ഷ്മവിദ്യയോടൊപ്പം അറിവെന്ന ഭണ്ഡാകാരവും പേറി, അതിലും സൂക്ഷ്മമായ 'ജനമദ്ധ്യത്തിൽ
ഏകത' എന്ന അതിസൂക്ഷ്മപ്രതിരോധവും തീർത്താണ് അവരിരുന്ന
തെന്നു കാണാം.

ഈ മനുഷ്യർക്ക് ഒരിക്കലും സുഹൃത്തുക്കളോ സമശീർഷരോ ഉണ്ടാവുകയില്ല. ഉള്ളുതുറന്ന് കാട്ടുന്ന ഒരു സ്വഭാവവും അവർക്കു ണ്ടാകില്ല. ശരിയും തെറ്റുമായ പലവിധ കഥകൾ അവരുടെ ചുറ്റും പാഞ്ഞുകളിക്കുന്നുണ്ടായിരിക്കും. പക്ഷേ, ഒന്നിനേയും അവർ തള്ളി
ക്കളയുകയോ സ്വീകരിക്കുകയോ ചെയ്യില്ല. ധൈര്യം സംഭരിച്ച് ആരെ

ങ്കിലും എന്തെങ്കിലും ചോദിച്ചാൽ ദുരൂഹത തുളുമ്പുന്ന മന്ദസ്മിതമായിരിക്കും കൂടുതൽ സമയവും ഉത്തരം. അല്ലെങ്കിൽ

പലതരത്തിൽ
വ്യാഖ്യാനിക്കാവുന്ന പ്രഹേളികനിറഞ്ഞ വാക്കുകൾ ഉച്ചരിക്കും. അങ്ങു
ദൂരെ ചക്രവാളത്തിൽ ദൃഷ്ടി പതിപ്പിച്ച് ആരും തന്റെ മുന്നിലില്ല എന്ന
തോന്നൽ ജനിപ്പിക്കുന്ന രീതിയിൽ അവർ ഇരിക്കുന്നുണ്ടാവും. ഈ
ദുരൂഹതയാൽ, ഒരു വൻമതിലിനോ അന്തഃപുരത്തിനോ നൽകാൻ
കഴിയാത്ത മറവ് ഒരു നനുത്ത മൂടുപടംപോലെ അവരെ ആവരണംചെയ്ത് നിൽക്കുന്നുണ്ടാകും. ജനസമുദ്രത്തിന്റെ നടുമധ്യത്തിലിരി
ക്കുമ്പോഴും തങ്ങളുടെ തിരഞ്ഞെടുപ്പു പ്രകാരം മാത്രമേ അവർ മറ്റു
ള്ളവരുമായി സമ്പർക്കം പുലർത്താറുള്ളൂ. 'സ്വാമി സമാധിയിലാണ്' എന്ന
ഉത്തരം ആരേയും മണിക്കൂറുകളോളം കാത്തിരിക്കാൻ നിർബന്ധി
പ്പിക്കും. കടുത്ത ദിനചര്യകൾ കൃത്യത തെറ്റാതെ അവർ ആചരിക്കു
ന്നുണ്ടാകും. തങ്ങൾ 'മനുഷ്യരേയല്ല' എന്ന് എല്ലാവർക്കും തോന്നിക്കുമാറ് ആൾക്കൂട്ടങ്ങൾക്കിടയിൽ 'മലപോലെ' അവർ ഇരിക്കും. വൺവേ
ട്രാഫിക് എന്ന രീതിയിലുള്ള ഈ ഇടപെടലാണ് ജനങ്ങളെ നിയന്ത്രി
ക്കാനുള്ള അവരുടെ മെക്കാനിസം.
ഈ സൂക്ഷ്മമായ തന്ത്രം ഉപയോഗിച്ച്, തീരെ ചെലവില്ലാതെ പ്രതി
രോധം സൃഷ്ടിച്ച്, താൻ പറയുന്നതുപോലെ പ്രവർത്തിക്കുന്ന ആജ്ഞാ
നുവർത്തികളെ സൃഷ്ടിച്ചാണ് മഹത്തുക്കളിൽ മഹത്തുക്കളായ ഈ
തന്ത്രജ്ഞർ ജീവിച്ചിരുന്നത്. ഏറിയും കുറഞ്ഞും ഈ തന്ത്രവിദ്യയുടെ

പലവിധ പ്രയോഗങ്ങളിലൂടെയാണ് അവർ ആധിപത്യം ചെലുത്തിയിരുന്നത്. പ്രസിദ്ധിപോലെ വളരെ സൂക്ഷ്മമായ 'അജ്ഞേയത' എന്ന
ഈ തന്ത്രമുപയോഗിച്ച് 'നിഷ്കളങ്കരായി', 'സൗമ്യരായി' അവർ വാളും
ആഭരണങ്ങളും സിംഹാസനങ്ങളും ഇല്ലാതെ രാജാക്കന്മാരായിത്ത
ന്നെയാണ് വസിച്ചിരുന്നത്. അവരുടെ മുന്നിലും മറ്റുള്ളവർ ഇഴഞ്ഞുതന്നെയാണ് എത്തിയിരുന്നത്. മറ്റുള്ളവരെ രണ്ടാംതരം മനുഷ്യരാ
ക്കാതെ മേൽപ്പറഞ്ഞ ഒരു പ്രയോഗവും സാധ്യമായിരുന്നില്ല. അതി
നാൽ ഇവരുടെയെല്ലാം കരുണയും സ്നേഹവും ദയാവായ്പും ഉയർന്ന
പീഠങ്ങളിൽനിന്ന് കീഴ്പോട്ടുതന്നെയാണൊഴുകിയിരുന്നത്. ആധുനികമായ സമത്വം എന്ന മൂല്യം ഈ പ്രയോഗരീതികളിൽ ഉണ്ടെന്ന് സംശയിച്ച് പരതേണ്ട ഒരു കാര്യവും നമുക്കില്ല.
ഈ അസമത്വപ്രയോഗം അവർക്ക് 'സ്വാഭാവിക'മായി ഉള്ളതാണെന്നും അവർ ബോധപൂർവ്വം ചെയ്യുന്നതല്ലെന്നും വിനീതശിഷ്യർ
പറഞ്ഞുകേൾക്കാറുണ്ട്. നമ്മുടെ മുന്നിൽ കേരളത്തിന്റെ സാമൂഹ്യമണ്ഡലത്തെ ഏറ്റവും സ്വാധീനിച്ച നാരായണനും തമിഴ്നാടിനെ സ്വാധീ
നിച്ച രമണനും എങ്ങനെയാണ് ഇക്കാര്യങ്ങളിൽ പ്രതികരിച്ചതെന്ന് നമുക്കൊന്നു നോക്കാം. ഗാന്ധി വന്നപ്പോഴും ടാഗോർ വന്നപ്പോഴും ചുവന്ന
പരവതാനിയിട്ട് അവരെ നാരായണൻ സ്വീകരിക്കുകയാണുണ്ടായത്.
തന്റെ സമശീർഷരാണെന്ന് തോന്നിയവരെ എഴുന്നേറ്റു നിന്ന് സ്വീകരി

ക്കാൻ ഒരു മടിയും അദ്ദേഹം കാട്ടിയില്ല. സമാധിയിൽ പോകുകയോ
അന്യപ്പെടുത്തുന്ന ഭാവഹാവാദികൾ കാട്ടുകയോ ഒന്നും ചെയ്തില്ല.
അതുപോലെ നാരായണൻ, രമണൻ വസിക്കുന്ന തിരുവണ്ണാമലയുടെ സമീപമെത്തിയപ്പോൾ അവരെ തമ്മിൽ കൂട്ടിമുട്ടിക്കാൻ ശിഷ്യർ
ശ്രമിച്ചു എന്ന് കഥ. അവർ പരസ്പരം മലയുടെ അടിവാരത്തുള്ള രണ്ട്
പാറപ്പുറത്തിരുന്നു അങ്ങോട്ടുമിങ്ങോട്ടും ദൃഷ്ടി പായിച്ചതല്ലാതെ ഒന്നും ഉരിയാടിയില്ല എന്നും പറഞ്ഞു കേൾക്കാറുണ്ട്. കുറേ നേരം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ രമണൻ എഴുന്നേറ്റുപോയി. ഇവിടെ ചൂണ്ടിക്കാണി
ക്കുന്ന വസ്തുത, ഇരുന്ന മലയിൽനിന്നും മറ്റാരും വന്നപ്പോൾ താഴെ
ഇറങ്ങാതിരുന്ന രമണൻ തന്റെ സമശീർഷനെന്ന് നാരായണനെ പരിഗണിച്ചു എന്നതാണ്. അപ്പോൾ ചുറ്റും നിൽക്കുന്നവരോട് ഒരു ബഹുമാനവും അദ്ദേഹത്തിനില്ലാതിരുന്നതുകൊണ്ടാണ് എഴുന്നേൽക്കാതിരുന്നതെന്നും അകലങ്ങളിൽ ദൃഷ്ടി പതിപ്പിച്ചിരുന്നതെന്നും നമുക്ക്
മനസ്സിലാക്കാം. ഒപ്പംതന്നെ നാരായണൻ രമണനെ കാണാൻ മല കയറി ചെന്നില്ല എന്ന വസ്തുതയും ഓർക്കണം. നാരായണൻ തനിക്ക്
മുകളിൽ ആരെയും കണ്ടിരുന്നില്ല എന്നും മനസ്സിലാക്കാം. സമശീർഷരായി ചുരുക്കം ചിലരെക്കാണുകയും ബാക്കിയുള്ളവരെ മുഴുവനും
കരുണയർഹിക്കുന്ന കീടങ്ങളായി കരുതുകയുമാണ് ഇവർ ചെയ്തിരുന്നത്. ചുരുക്കം പറഞ്ഞാൽ, ഈ രണ്ട് ശ്രേഷ്ഠന്മാരും പഴഞ്ചൊല്ലിൽ
പറയുന്ന 'വെള്ളത്തുണിക്ക് തടുക്കിടുന്നവർ' തന്നെയാണ്.
ഇനി, സഹകരണത്തിന്റെ മന്ത്രമോതിയിരുന്ന മഹത്തുക്കൾ എന്നെ
ങ്കിലും അവരെപ്പോലെയുള്ള മറ്റ് മഹത്തുക്കളുമായി സഹകരിച്ച്

പൊതുവായ ഏതെങ്കിലും കാര്യത്തിൽ ഒന്നിച്ചു പ്രവർത്തിച്ചിട്ടുണ്ടോ
എന്നു നോക്കിയാൽ അങ്ങനെ സംഭവിച്ചിട്ടേയില്ല എന്നു നമുക്ക്
കാണാം. സ്വന്തം തുരുത്തുകൾ തീർത്ത് ശിഷ്യഗണങ്ങളുടെ മുകളിൽ
അനിഷേധ്യാധികാരം പ്രയോഗിച്ച് വാഴുക മാത്രമാണവർ ചെയ്തിരു
ന്നത്. 'തിരുവായ്ക്കെതിർ വായില്ല' എന്ന നാടുവാഴിസൂക്തം ശരിക്കും
പ്രായോഗികമായിരുന്നത് ഇത്തരം ആശ്രമാന്തരീക്ഷങ്ങളിൽതന്നെ
യാണ്. തങ്ങൾ ഉപദേശിച്ചുറപ്പിക്കാറുള്ള സഹകരണം മറ്റുള്ളവർക്ക്
പ്രയോഗിച്ചു ജീവിക്കുവാനുള്ള മന്ത്രമാണ്, അല്ലാതെ, അത് ജ്ഞാനികൾക്ക് ജീവിക്കാനുള്ളതല്ല.... ആകാശത്തിന്റെ അനന്തതയിലേക്ക്
ഒരിക്കലെങ്കിലും കണ്ണോടിച്ച ഒരാൾപോലും ഈ പ്രപഞ്ചത്തെ പൂർണ്ണ
മായി മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയുമെന്ന മൗഢ്യം വച്ചുപുലർത്തില്ല. പ്രപ
ഞ്ചത്തിന്റെ സങ്കീർണ്ണതകളെയും വ്യത്യസ്തകളെയും കണ്ണടച്ചില്ലാതാ
ക്കി, ഉള്ളിലെ അജ്ഞാനത്തിൽ ലയിപ്പിച്ച് സാങ്കല്പികസത്യത്തിൽ
മുങ്ങി മോക്ഷം നേടിയവരാണവർ. സർവ്വജ്ഞാനികളുടെ 'വിനയം'
കണ്ട് നാം അന്തംവിട്ടിരുന്നു പോകും. ഒരിക്കലും അറിഞ്ഞുതീർക്കാൻ
കഴിയാത്ത, പുതുമകൾ നിറഞ്ഞ ഈ പ്രപഞ്ചത്തിൽ ജ്ഞാനികളാകു
ന്നവരും സർവ്വജ്ഞപീഠം കയറുന്നവരുമാണവർ. അതിരില്ലാത്ത അഹ
ങ്കാരത്തിന്റെ അല്പത്തമാണ് സർവ്വജ്ഞാനമെന്നത് !

വനത്തിലെ താപസർ

കാട്ടിലും മലയിലും പോയി വളരെനാൾ തപസ്സു ചെയ്ത് ആത്മ ജ്ഞാനം നേടിയ ഋഷീശ്വരന്മാരെപ്പറ്റി നാം വളരെയധികം പറഞ്ഞു കേട്ടിട്ടുണ്ട്. ഒരു ഋഷിയും കാട്ടിൽ ഒറ്റയ്ക്ക് താമസിച്ചിട്ടുണ്ടാവില്ല. ഇനി താമസിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അയാൾ തപസ്സു
ചെയ്തിട്ടുണ്ടാവില്ല. കാരണം, തപസ്സു ചെയ്തിട്ട് കണ്ണു തുറ ക്കുമ്പോൾ ആരെങ്കിലും ഭക്ഷണം എത്തിച്ചിരിക്കണം. അല്ല, അയാളാണ് ഭക്ഷണം അന്വേഷിക്കുന്നതെങ്കിൽ തപസ്സു ചെയ്യാൻ മറ്റൊരാളെ ഇരുത്തേണ്ടിവരും. ഈ യാഥാർത്ഥ്യമറിയുന്ന ഒരു സന്ന്യാസിയും കാട്ടിൽ പോയി തപസ്സു ചെയ്യില്ല.
കാട്ടിലും മലയിലും വസിക്കുമ്പോൾതന്നെ കാണുന്ന ദൂരത്ത് ഒരു ഗ്രാമത്തിനരികിൽ മാത്രമാണ് എല്ലാ തപസ്സുകളും ഈ ഋഷികൾ അനുഷ്ഠിച്ചിരുന്നത്. തന്റെ തപസ്സു കഴിയുമ്പോൾ തന്നോട് കരുണ തോന്നിയ ഏതെങ്കിലും വല്യമ്മ ഭക്ഷണവുമായെത്തുന്നത് നോക്കിയിരിക്കുന്ന ഋഷികളെ മാത്രമേ നാം കാണുകയുള്ളൂ. അവർ കൊണ്ടുവരുന്ന വേവിച്ച പയറിന്റെയോ ചൂടുള്ള കഞ്ഞിയുടെയോ രൂപത്തിലായിരിക്കും ഋഷിമാർക്ക് പലപ്പോഴും 'ദൈവദർശനം' ലഭിക്കു ന്നത്. ബുദ്ധന് 'വെളിപാടു'വന്നതുതന്നെ സുജാത കൊടുത്ത പായസംകുടിച്ചാണ്. പക്ഷേ, കെട്ടഴിഞ്ഞു കാണാതപോയ പശുവിനെ തിരക്കിനടന്ന് ആ അമ്മ താമസിച്ചു പോയാൽ 'അക്ഷമ'യോടെ കാത്തിരിക്കുന്ന സന്ന്യാസിമാരേയും നാം കാണും. കാട്ടിൽ തപസ്സനുഷ്ഠിച്ചിരുന്ന ഋഷിമാർ ഒരുപറ്റം ശിഷ്യഗണങ്ങളുമായിട്ടായിരുന്നു അല്ലെങ്കിൽ കഴിഞ്ഞിരു ന്നത്. ശിഷ്യരുടെ പണിയാകട്ടെ തിന വളർത്തുകയും വിറകു ശേഖരിക്കുകയും ചമത വെട്ടുകയും ചെടികൾ നട്ടു വളർ ത്തുകയും ഒക്കെയായിരുന്നുവെന്ന് നമുക്ക് കാണാൻ കഴിയും. മഞ്ഞുവീഴുന്ന മലമടക്കുകളിലെ ഗുഹകളിൽ കഴിയുന്ന

സന്ന്യാസിമാരെപ്പറ്റിയും നാം പറഞ്ഞു കേൾക്കാറുണ്ട്. ആറു മാസം മഞ്ഞുകൊണ്ട് മൂടിപ്പോയ ഗുഹയിൽ അവർ എങ്ങനെ വസിക്കും എന്നു നാം അത്ഭുതം കൂറാറുണ്ട്. ഇതിനു മറ്റൊരു രഹസ്യവുമില്ല. മഞ്ഞു വീഴുന്നതിനു മുമ്പുള്ള ആറുമാസം ഭക്തരെത്തിച്ചിരുന്ന സൂക്ഷിച്ചു വയ്ക്കാൻ പാകത്തിലുള്ള

ഭക്ഷണ സാധനങ്ങൾ ശേഖരിക്കുകയാണ് ഈ സന്ന്യാസിക്കൂട്ടങ്ങളുടെ
പണി. അതിനാൽ കാട്ടിലും മേട്ടിലും മലയിടുക്കുകളിലും കഷ്ടപ്പെട്ട്
കഴിഞ്ഞിരുന്ന സന്ന്യാസിക്കൂട്ടങ്ങൾ ഒന്നുംതന്നെ ഉണ്ടായിട്ടില്ല. ആരുടെയെങ്കിലും അദ്ധ്വാനത്തിന്റെ മിച്ചം സംഭരിച്ച് അത് ഉപജീവിച്ച് കഴിയാനുള്ള തന്ത്രങ്ങളും വിദ്യകളും അഭ്യസിക്കുന്നവരാണ് ഇവരെന്നും
നാം മനസ്സിലാക്കണം.
മറ്റൊരു രസകരമായ വസ്തുത, ഇപ്പോൾ ഹിമാലയസാനുക്കളിൽ
തീർത്ഥാടനത്തിനുപോയി ചില മഹാന്മാർ യാത്രാവിവരണങ്ങളെഴുതാറുണ്ട്. അതിൽ അവർ കണ്ടകാഴ്ചകളിൽ ഇപ്പോഴും സന്ന്യാസിമാരും യോഗികളും അവിടെ പർണ്ണശാലകൾകെട്ടി പാർക്കുന്നത് കണ്ട
കാര്യം വളരെയധികം പരാമർശിച്ചെഴുതാറുണ്ട്. തീർത്ഥാടനം തുടങ്ങു
ന്നത് മഞ്ഞുമാറി കാലാവസ്ഥ മെച്ചപ്പെടുമ്പോഴാണ്. തീർത്ഥാടനം തുടങ്ങുന്നതിന് രണ്ടാഴ്ചമുൻപ് അടിവാരങ്ങളിൽ താമസിച്ചിരുന്ന ഈ
'യോഗി'കൾ മലകയറി പർണ്ണശാലകൾകെട്ടിയൊരുക്കി മുള്ളുമുരി
ക്കിനും ആണിപ്പലകയ്ക്കും മുകളിൽകിടക്കുകയാണ് പതിവ്. ഇതിനെ
യാണ് ദൃക്സാക്ഷിവിവരണത്തോടെ പൊടിപ്പും തൊങ്ങലുംവച്ച്

നമ്മുടെ സാഹിത്യകേസരികൾ അവതരിപ്പിക്കാറുള്ളത്. അവാർഡ്
കിട്ടാൻ മറ്റെന്തെങ്കിലും വേണമോ!?

പവിത്രമായതിനോടുള്ള ആരാധന

ലോകത്തിന്റെ ഏതു ഭൂപ്രദേശങ്ങളിലും ഏത് കാലാവസ്ഥ യിലും ജീവിക്കുന്ന ഭൂരിപക്ഷം മനുഷ്യവാസകേന്ദ്രങ്ങളിലും ഒരു തരത്തിലല്ലെങ്കിൽ മറ്റൊരു തരത്തിൽ ആരാധനാസമ്പ്രദാ യങ്ങൾ നിലനില്ക്കുന്നതായി കാണാം. മറ്റു ജീവികൾക്കിടയിൽ വിശപ്പുപോലെയോ ലൈംഗികതപോലെയോ പൊതു വായി ഇല്ലാത്ത ഒന്നാണിത്. മനുഷ്യർക്ക് സവിശേഷമായ ഒരാവശ്യം എന്ന നിലയിൽ ഏതാണ്ട് അമ്പതിനായിരം വർഷംമുമ്പ് ആരംഭിച്ചതാണെന്ന് നമുക്കു നരവംശശാസ്ത്രത്തെളിവുകളുടെ ബലത്തിൽ പറയാൻ കഴിയും. മനുഷ്യന് സഹജമായി ഉണ്ടായ ഈ ആവശ്യമെന്താണ്?

നാം മനസ്സെന്നു വിളിക്കുന്ന 'ആന്തരികവ്യാപാരങ്ങളുടെ ആകത്തുക'യുടെ പരിണാമപരമായ ആവശ്യം ഉടലെടു ക്കുന്നത് സംഘജീവികൾക്കുള്ളിലാണ്. ഇങ്ങനെ പറയാമെ ങ്കിലും ഇതിന്റെ അവികസിതരൂപങ്ങൾ ഇര-ആഹാരി എന്ന ദ്വന്ദ്വത്തിൽ ആരംഭിച്ചിട്ടുണ്ടാവണം. 'അന്യന്റെ ഉന്നം' എന്താ ണെന്ന് മുൻകൂട്ടി അറിയാനുള്ള കഴിവിനെയാണ് നാം മന സ്സിന്റെ രൂപീകരണംകൊണ്ട് അർത്ഥമാക്കുന്നത്. ഇത് സംഘജീവികളിലെത്തുമ്പോൾ കൂടുതൽ സങ്കീർണ്ണവും അതേപോലെ കണിശവും ആയാലേ നിലനില്പിന് സാധ്യതയുള്ളൂ. സംഘത്തിന്റെ പൊതുവായ ആവശ്യത്തിനോടൊപ്പം അതിലെ ഓരോ വ്യക്തിക്കും സ്വന്തം താത്പര്യം സംരക്ഷിക്കുകയും മുന്നോട്ടു കൊണ്ടുപോവുകയും വേണം. ഈ വ്യക്തി-സംഘം താത്പര്യങ്ങളുടെ ഇണക്കവും പിണക്കവും ആന്തരികവ്യാ പാരങ്ങളുടെ സൂക്ഷ്മതയും സങ്കീർണ്ണതയും വർദ്ധിപ്പിക്കുകയാണുണ്ടായത്. സംഘത്തിൽനിന്ന് അഭിന്നമായ അസ്തിത്വം

ഉണ്ടായിരിക്കുമ്പോൾത്തന്നെ വ്യക്തിഗതതാത്പര്യങ്ങൾ പരിരക്ഷിക്കേണ്ടതുമുണ്ട്. ഈ സംഘർഷഭരിതമായ ഭൂമികയിലാണ് മനസ്സെന്ന ആന്തരികവ്യാപാരത്തിന്റെ രൂപീകരണം

നടന്നത്. ഈ ആന്തരികവ്യാപാരം ഭാഷയുടെയും സംസ്കാരത്തിന്റെയും വളർച്ചയോടൊപ്പം കൂടുതൽ സങ്കീർണ്ണവും
താരതമ്യേന 'സ്വതന്ത്ര'വുമായ ഒരു അസ്ഥിത്വം കൈവരി
ക്കുന്നുണ്ട്.

153

പവിത്രമായതിനോടുള്ള ആരാധന

ഇതിനു സമാന്തരമായി ഒരു സംഘത്തിന്റെ ഒരുമ ഉറപ്പാക്കുന്നതിന്
സഹജമായി മനുഷ്യർക്ക് ഭാഷപോലെ രൂപപ്പെട്ട വൈകാരികഗുണമാണ് പവിത്രമായ ഒന്നിനോടുള്ള മമത. പവിത്രതയോടുള്ള ഈ മമതയുടെ ബാഹ്യപ്രകടനമാണ് എല്ലാ ആരാധനാസമ്പ്രദായങ്ങളുടെയും
കാതലായി നിൽക്കുന്നത്. അതിനാൽ സങ്കീർണ്ണമായ സാമൂഹികരൂ
പീകരണത്തിനു മുൻപുതന്നെ പല തരത്തിലുള്ള ആരാധനാക്രമങ്ങളും
നിലനിന്നിരുന്നതായി കാണാം. മനുഷ്യരെ 'പ്രത്യയശാസ്ത്ര'പരമായി
അടക്കിഭരിക്കാൻ പിൽക്കാല സങ്കീർണ്ണസമൂഹങ്ങളിൽ രൂപപ്പെടുത്തിയതും രൂപംകൊണ്ടതുമായ രീതിയായി മാത്രം ആരാധനാസമ്പ്രദായ
ങ്ങളെ മനസ്സിലാക്കിയതുവഴി ഈ പ്രാഥമികമായ, മനുഷ്യസഹജമായ
ആവശ്യം കാണാതെപോയി. അതുകൊണ്ടാണ് എത്ര തുടച്ചാലും
വീണ്ടും വീണ്ടും ഒരു തരത്തിലല്ലെങ്കിൽ മറ്റൊരു തരത്തിൽ ആരാധ
നാസമ്പ്രദായങ്ങൾ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നത്.

സങ്കീർണ്ണമായ, തട്ടുതട്ടായുള്ള സാമൂഹികരൂപീകരണത്താൽ,
ഏകീകൃതമായ വലിയ രാജ്യനിർമ്മാണത്തിന് തടസ്സം നേരിട്ടത് പരിഹരിക്കുന്നതിനായി 'ഏകദൈവവിശ്വാസം' എങ്ങനെയുണ്ടായി എന്ന്

നാം മുൻപ് സൂചിപ്പിച്ചിരുന്നു. പക്ഷേ, ഈ ആവശ്യങ്ങൾക്കെല്ലാം എടു
ത്തുപയോഗിക്കാൻ പാകത്തിൽ 'പവിത്രമായതിനോടുള്ള മമത' എന്നും ലഭ്യമായിരുന്നു. എല്ലാത്തരം മതദൈവവിശ്വാസങ്ങളെയും തുരത്തിയോടിച്ചാലും 'പവിത്രമായതിനോടുള്ള മമത' മനുഷ്യസമൂഹ
ത്തിന്റെ ഏകീകരണമന്ത്രമെന്ന നിലയിൽ നിലനില്ക്കുകതന്നെ ചെയ്യും.
തുടക്കങ്ങളില്ലാത്ത പ്രപഞ്ചത്തിൽ, തുടക്കം നിശ്ചയമായും ആവശ്യമായ മനുഷ്യർക്ക്, അവരുടെ ആന്തരികമായ ഒരുമ അനുഭവിപ്പിക്കുന്ന
പവിത്രമായതിനോടുള്ള മമത ഒരു ആവശ്യമെന്ന നിലയിൽ ഉണ്ടായതാണ്. അമ്പലത്തിലിരിക്കുന്ന വിഗ്രഹങ്ങൾ നാം നിർമ്മിച്ചതാണന്ന
റിഞ്ഞ് ഒരാൾ എടുത്തുകളയുമ്പോൾ അതിൽ ആരോപിതമായ ഈ
മമത ഉൾച്ചേർന്നിരിക്കുന്നതിനാലാണ് നഷ്ടബോധവും കുറ്റബോധവും
പലപ്പോഴും അനുഭവിക്കുന്നത്.
ഒരുതരത്തിലുമുള്ള ദൈവവിശ്വാസം പ്രചരിപ്പിക്കാതിരുന്ന ബുദ്ധന്റെ
വിഗ്രഹങ്ങൾ ലോകമെമ്പാടും നിറഞ്ഞിരിക്കുന്നതിന് മറ്റൊന്നല്ല കാരണം. വിഗ്രഹങ്ങളെല്ലാം തച്ചുടച്ച് ഏകദൈവവിശ്വാസം മാത്രം പ്രചരി
പ്പിച്ച മുഹമ്മദ്നബിയുടെ മതത്തിൽ ഇന്ന് ആ സ്ഥാനം വഹിക്കുന്നത്
ഖുർആനെന്ന പുസ്തകമാണ്. അതൊന്ന് കത്തിക്കുകയോ വലിച്ചു
കീറുകയോ ചെയ്യുക അപ്പോൾ കാണാം വിഗ്രഹാരാധനയില്ലാത്തവരുടെ വീറ്. മറ്റൊന്ന് ഖബറുകളാണ്. ഇനി, ദൈവവിശ്വാസവും മതവിശ്വാസവും ഒന്നുമില്ലാത്ത 'കാറൽ മാർക്സിന്റെ മത'ത്തിൽ ചെങ്കൊടിക്ക് ഈ സ്ഥാനമാണുള്ളത്. ചെങ്കൊടി കമ്യൂണിസ്റ്റുകാരനു മുന്നിൽ

വലിച്ചുകീറി താഴത്തിട്ടു ചവിട്ടിയാൽ 'വെറുമൊരു കീറക്കഷണമായ
തുണിയല്ലേ' എന്നു വിചാരിച്ച് അടങ്ങിയിരിക്കാൻ അവർക്കു കഴിയാ
154

തിരിക്കുന്നത് ഈ പവിത്രമായതിനോടുള്ള മമത കാരണമാണ്. രാഷ്ട്ര
ങ്ങളുടെ പതാകകളും ദേശീയഗാനങ്ങളും ഈ മമതയുടെ പ്രകടിത
രൂപങ്ങളാണ്. അവയെ അവഹേളിച്ചാൽ തൂക്കുമരം നിശ്ചയം.
ഇത്തരം പ്രകടിതരൂപങ്ങളൊന്നുമില്ലാത്ത തത്ത്വചിന്തകന്മാരുടെ
സമ്മേളനത്തിൽ 'സമത്വ'മെന്നും 'ജനാധിപത്യ'മെന്നും ഒക്കെയുള്ള
ആധുനികാശയങ്ങളോടുള്ള പ്രതിബദ്ധതയും മൂല്യബോധവുമായി
ഈ മമതാബോധം നിലകൊള്ളും. അതിനെ നിങ്ങളൊന്നു
തൊട്ടുനോക്കുക. ആ നിമിഷം 'സമാധാനപൂർണ്ണ'മായ സമ്മേളനം പെട്ടെന്ന്
ചൂടുപിടിക്കുകയും പൊട്ടിത്തെറിക്കുകയും ചെയ്യും. ഒരു കാലിലെ
മന്ത് മറുകാലിലേക്കു മാറ്റി പ്രതിഷ്ഠിക്കുന്നതു മാത്രമാണ്
പവിത്രമായതിനോടുള്ള മമതയെ ഒഴിവാക്കാനുള്ള എല്ലാ പാഴ്ശ്രമങ്ങളും. യഥാർ
ത്ഥത്തിൽ, ഇത് ഒഴിവാക്കേണ്ട ഒരു മൂല്യമല്ല, ഒഴിവാക്കാൻ ആഗ്രഹി
ച്ചാൽ ഒഴിവാകുന്നതുമല്ല മറിച്ച്, അതെന്താണെന്ന് മനസ്സിലാക്കുക
മാത്രമാണ് നമുക്ക് ചെയ്യാൻ കഴിയുന്നത്.
ഒന്നിപ്പിക്കുന്ന, ഒരുമയനുഭവിപ്പിക്കുന്ന ഒരു സ്വാഭാവികമൂല്യമായി
ഇതിനെ മനസ്സിലാക്കിയാൽ, അത് നമുക്ക് സഹജമാണെന്നും തിരി
ച്ചറിഞ്ഞാൽ, അതൊഴിവാക്കാനുള്ള പാഴ്ശ്രമത്തിൽനിന്നും നമ്മൾക്ക്

പിൻതിരിയാം. പുറത്തൊരു വസ്തുവിൽ ആരോപിച്ചാണ് നാം ഇതിനെ
ആദ്യകാലങ്ങളിൽ സാമൂഹ്യവത്കരിച്ചത്. കാട്ടിലെ ഒരു കല്ലിൽ നിന്നാരംഭിച്ച ഈ പ്രക്രിയ, ബിംബങ്ങളിലൂടെയും കലാസൃഷ്ടികളിലൂടെയും സമൂഹികവികാസത്തിനൊപ്പം വളർന്ന് ഇന്ന് അമൂർത്തമായ
രാഷ്ട്രബോധമായും സമത്വം, സ്നേഹം, ജനാധിപത്യം മുതലായ ആശയങ്ങളിലും എത്തിച്ചേർന്നിരിക്കുന്നു. കല്ലിലും ബിംബങ്ങളിലും
കുടുങ്ങിക്കിടക്കുന്ന ഈ ഒരുമമന്ത്രം മാറ്റി ആധുനിക ആശയത്തിൽ
പ്രതിഷ്ഠിക്കാനുള്ള 'പുരോഗമന'ക്കാരുടെ ശ്രമം അത്രയെളുപ്പമല്ല.
ഓരോ പ്രദേശങ്ങൾക്കനുസൃതമായി പലതരം ഒരുമകൾ എങ്ങനെയു
ണ്ടായി എന്നും നാം മനസ്സിലാക്കിയല്ലോ. ആ ഒരുമകൾ തമ്മിലുള്ള
മത്സരമൊഴിവാക്കാനാണ് ആധുനിക മൂല്യങ്ങളായ രാഷ്ട്രസ്നേഹം,
സമത്വം, ജനാധിപത്യം മുതലായവ ഉണ്ടായതെന്നും നാം കണ്ടുകഴി
ഞ്ഞു. അതുപോലെ സമൂഹം പല തട്ടുകളായിത്തന്നെയാണ് ഇന്നും
വികസിക്കുന്നതെന്നും നാം തിരിച്ചറിഞ്ഞുകൊണ്ടുവേണം എല്ലാ പുത്തൻ ഏകീകരണശ്രമവും നടത്തേണ്ടത്. അതിനാൽ പവിത്രമായതിനെ നാം ഒഴിവാക്കുകയല്ല മറിച്ച്, അതിനെ കൂടുതൽ വിശാലവും
സൂക്ഷ്മവും അമൂർത്തവുമാക്കി വികസിപ്പിക്കുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്.
ഇങ്ങനെ വികസിപ്പിക്കുന്ന ഈ അമൂർത്ത ഐക്യം മറ്റുള്ള ചെറുവ്യ
ത്തങ്ങളെ തുടച്ചു നീക്കില്ലെന്നും നാം മനസ്സിലാക്കണം. ഒരുപക്ഷേ,

വളരെ നീണ്ട ഒരു കാലയളവിൽ അങ്ങനെ സംഭവിച്ചുകൂടെന്നുമില്ല;
പക്ഷേ, വളരെ അമൂർത്തമായരീതിയിൽ ഈ പവിത്രമമത തുടുരുകതന്നെ ചെയ്യും.

കോളനിവത്കരണത്തിലെ രോഗാണുപർവ്വം

സത്യത്തിൽ, മധ്യകാലയൂറോപ്പിൽ ദാരിദ്ര്യംകൊണ്ട് പൊറുതി മുട്ടിയ ജനത രക്ഷപ്പെടാനായി വള്ളങ്ങളിൽ കയറി നാലു പാടും ലോകത്തേക്ക് തുഴഞ്ഞുപോയ പ്രക്രിയയെയാണ് നാം ഇന്ന് കോളനിവത്കരണം എന്നു പറയുന്നത്. വിക്ടർ യൂഗോയുടെയും ചാൾസ് ഡിക്കൻസിന്റെയും നോവലുകളിൽ എത്ര ഭീതിതമായ ദാരിദ്ര്യമാണ് അന്നാട്ടിലെ ജനത അനുഭവിച്ചിരുന്നതെന്ന് നമുക്കു കാണാൻ കഴിയും. അതേപോലെ, ആധുനിക സാങ്കേതികവിദ്യകളുടെ വികാസമാണ് ഈ പലായനത്തിനും മറ്റു ജനങ്ങളുടെ മുകളിലുള്ള മേൽ ക്കൈക്കും അവരെ സഹായിച്ചതെന്നും കാണാം.

കൃഷിയുടെ വൻവിജയമാണ് യൂറോപ്പിലെ ജനസംഖ്യാവർദ്ധനയ്ക്ക് കാരണമായിത്തീർന്നത്. അമിതമായ ജനസംഖ്യാവർദ്ധനതന്നെയാണ് കടുത്ത ദാരിദ്ര്യത്തിലേക്ക് സമൂഹത്തെ നയിച്ചതും. നിലനില്പിനാവശ്യമായ മനുഷ്യസമൂ ഹത്തിന്റെ പ്രയത്നമാണ് സാങ്കേതികവിദ്യകളുടെ പൊട്ടി ത്തെറിക്കു കാരണമായത്. തോക്കെന്ന ഒരൊറ്റ ആയുധ ത്തിന്റെ കണ്ടുപിടിത്തമാണ് യൂറോപ്പിൽനിന്ന് ഓടിപ്പോന്ന ജനതയ്ക്ക് ലോകം കീഴ്പെടുത്താൻ കഴിഞ്ഞതിനു പ്രധാ നമായ ഒരു കാരണം. ഒരു വിഭാഗം ജനതയ്ക്ക് പ്രബലരായിരുന്ന മറ്റു ജനതകളെ കീഴടക്കാൻ ഒരൊറ്റ സാങ്കേതികവിദ്യ എങ്ങനെയാണ് സഹായകരമായി ഭവിച്ചത് എന്ന് കാണണം. നൂറിനും ഇരുന്നൂറിനും ഇടയിലുള്ള തോക്കുധാരികളായ ഈ ജനത ലക്ഷക്കണക്കിനു വരുന്ന അമേരിക്കൻ
ജനതയെ കീഴടക്കിയതിനും ഇതുതന്നെയാണ് പ്രധാന കാരണം. ലോകമെമ്പാടുമുള്ള രാജ്യങ്ങളിൽ ഈ ഒരൊറ്റ കണ്ടുപിടിത്തം അവർക്ക് മേൽക്കൈ നേടിക്കൊടുത്തു. എന്നാൽ, വ്യത്യസ്തസമൂഹങ്ങൾ പരസ്പരം സമ്പർക്കം പുലർത്തുമ്പോൾ സാങ്കേതികവിദ്യകളും അനുഭവജ്ഞാന

ങ്ങളും സംസ്കാരങ്ങളും മാത്രമല്ല കൈമാറ്റം ചെയ്യപ്പെടാറുള്ളത്. നമ്മളോടൊപ്പം വളർന്ന് നമ്മളെ ഉപയോഗിച്ച് ജീവി ച്ചുപോരുന്ന സഹസ്രക്കണക്കിനുള്ള സൂക്ഷ്മജീവികളുമുണ്ട്. മറ്റു സമൂഹങ്ങളിൽ എത്തിച്ചേരാനായി തക്കംപാർത്തിരി
156

ക്കുന്ന ഇവരെയാണ് മറ്റേതു വിദ്യകളേക്കാളും ഒരു സമൂഹം മറ്റൊരു
സമൂഹത്തിലേക്ക് കൈമാറ്റം ചെയ്യുന്നത്. ഈ കൈമാറ്റത്തിലും സത്യ
ത്തിൽ ഒരസന്തുലിതാവസ്ഥയുണ്ട്. ഗോത്രസംസ്കാരത്തിൽ കഴിയുന്ന, അതായത് കൃഷി വികസിപ്പിച്ചിട്ടില്ലാത്ത ഒരു സമൂഹത്തെ,
കാർഷികസംസ്കാരം പ്രബലപ്പെട്ട് നഗരവത്കരണം നടന്ന ഒരു സമൂഹം കണ്ടെത്തുമ്പോൾ, ആയുധങ്ങൾക്കുപരി ഗോത്രവർഗ്ഗക്കാരെ
തകർത്തുകളയുന്നത് നാഗരിക സമൂഹത്തിന്റെ കൈവശമുള്ള, അവർ
ക്കുപോലും അജ്ഞാതമായ, ഒരു വൻ ആയുധമാണ്, സൂക്ഷ്മജീവികളായ രോഗാണുക്കൾ.
രോഗാണുക്കളുടെ ജനിതകമായ അറിവുകൾ നമുക്കിന്നുണ്ട്.
അവർ പരിണമിച്ച് കൂടുതൽ ശക്തരും അപ്രതിരോധ്യരുമായി മാറു
ന്നതെങ്ങിനെയെന്ന് നമുക്കിന്ന് അറിയാം. കാട്ടിൽ കഴിയുന്ന പന്നിക്കും
കോഴിക്കും പരസ്പരസമ്പർക്കമില്ല. പട്ടിക്കും പൂച്ചയ്ക്കും പരസ്പരസമ്പർക്കമില്ല, കുതിരയ്ക്കും പശുവിനും പരസ്പരസമ്പർക്കമില്ല.
പക്ഷേ, ഒരു കാർഷിക സമൂഹത്തിൽ ഒരു കൂരയ്ക്കു കീഴിലും അതി
നുചുറ്റുമായും നാം ഇവയെ ഒന്നിച്ചുകൊണ്ടുവരുന്നു. പശുവിനെ തൊട്ടതിനുശേഷം പട്ടിയെ തലോടും, പൂച്ചയെ മടയിൽവയ്ക്കും സ്വന്തം കുട്ടിക്ക് ഉമ്മകൊടുക്കും, കോഴിക്ക് വസന്ത വന്നോ എന്ന്

പരിശോധിക്കും. ഇങ്ങനെയൊരു സാഹചര്യം മനുഷ്യരുടെ കാർഷികസംസ്കാരത്തിനുമുമ്പ് ഒരിക്കലും ഉണ്ടായിട്ടില്ല. സൂക്ഷ്മജീവികളുടെ
പരിണാമപരമായ ചാകരയ്ക്കാണ് ഇത് ഇടം നല്കിയത്.
ഒരു ജീവിയിൽനിന്ന് മറ്റൊരു ജീവിയിലേക്ക് ചാടി പുതിയ വാഹകരെയും ഉൾപ്പരിവർത്തനത്താൽ പുത്തൻ രൂപഭേദങ്ങൾ സംഘടിപ്പി
ക്കാനും അവർക്ക് ഇതുവഴി കഴിഞ്ഞു. അക്കാരണത്താൽ ലോകത്ത്
എല്ലാ വർഷവും പൊട്ടിപ്പുറപ്പെടുന്ന വിവിധയിനം പനികളുടെയും ഉറവിടം ഈ കാർഷികസമൂഹങ്ങളാണ്. പൊട്ടിപ്പുറപ്പെടുന്ന പുത്തൻ
പനികളെ ലോകമെമ്പാടും എത്തിക്കുന്നത് ഇന്നത്തെ വ്യാപാരസമൂഹവും.
ഇങ്ങനെ സൂക്ഷ്മജീവികളുമായി ആയിരക്കണക്കിനു വർഷ
ങ്ങൾകൊണ്ട് ഇടപെട്ട് രൂപപ്പെട്ട പ്രതിരോധങ്ങളുമായി ഒരു വികസിതകാർഷികസമൂഹം, ഇത്തരം പ്രതിരോധങ്ങളൊന്നുമില്ലാത്ത ഒരു
ഗോത്രവർഗ്ഗ സമൂഹത്തെ കണ്ടുമുട്ടമ്പോൾ തോക്കിന്റെ ആവശ്യം തന്നെ ഉണ്ടാകാറില്ല. ഒരു ഹസ്തദാനമോ ചുംബനമോ മാത്രംമതി അവരുടെ സമൂലനാശത്തിനു വഴിയൊരുക്കാൻ. രേഖപ്പെടുത്താത്ത
പൂർവ്വകാലചരിത്രത്തിൽ ഇത്തരത്തിലുള്ള വളരെ ഭീകരമായ ഇടപെ
ടലുകൾ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടാകണം, നിശ്ചയം.
എന്നാൽ രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ള ചരിത്രത്തിലെ ഏറ്റവും വലിയ
അപകടങ്ങൾ സംഭവിച്ചത് സ്പെയിനിൽനിന്നും അമേരിക്കയിലെത്തിച്ചേർന്ന കൊളംബസും അയാളുടെ പിൻഗാമികളും അമേരിക്കയിലെ
157
കോളനിവത്കരണത്തിലെ രോഗാണുപർവ്വം
ഗോത്രവർഗ്ഗങ്ങൾക്കിടയിൽ പടർത്തിയ മസൂരി എന്ന മാരകരോഗ

മാണ്. ഈ രോഗമാണ് തോക്കിനുപരി ആ ജനതയെ തകർത്തുകള
ഞ്ഞത്. എന്നാൽ, അവിടേയും കാർഷികവൃത്തികൊണ്ട് വികസിതമായിരുന്ന സമൂഹത്തിൽനിന്നും ഒരു സമ്പാദ്യം യൂറോപ്യന്മാർക്കും
ലഭിക്കുകയുണ്ടായി. അത് പറങ്കിപ്പുണ്ണ് എന്ന് നമ്മുടെ നാട്ടിൽ പ്രസി
ദ്ധമായ സിഫിലിസ് രോഗമായിരുന്നു. സിഫിലിസ് യൂറോപ്പിലാകെ മരണം വിതച്ച് നൃത്തമാടിയപ്പോൾ അമേരിക്കൻ ഗോത്രവർഗ്ഗക്കാരെ
മസൂരിയെന്ന മാരിയമ്മ തീർത്തും ആഹരിച്ചുകളഞ്ഞു. മനുഷ്യചരിത്രത്തെ ഇത്രയധികം സ്വാധീനിക്കുകയും മാറ്റിമറിക്കുകയും
ചെയ്തിട്ടുള്ള ഈ സൂക്ഷ്മജീവികളുടെ കടന്നുകയറ്റങ്ങളെ ഈ അടുത്ത കാലത്തുവരെയുള്ള ചരിത്രകാരന്മാർ തിരിച്ചറിഞ്ഞിട്ടേയു
ണ്ടായിരുന്നില്ല. ഇന്ന് ആഫ്രിക്കയെന്ന വൻഭൂഖണ്ഡത്തെ പട്ടിണിയുടെയും ദുരിതത്തിന്റെയും നടുക്കടലിൽ തള്ളിവിട്ടിരിക്കുന്നത് കൊളോണിയലിസമോ സാമ്രാജ്യത്വമോ അല്ല. മറിച്ച്, മലേറിയയും എയിഡ്സും
ആണെന്ന് നാം തിരിച്ചറിയേണ്ടതുണ്ട്.

കൊളോണിയലിസത്തിന്റെ വാസ്തവചിത്രം

ആഫ്രിക്കൻ ഭൂഖണ്ഡത്തിൽനിന്നു പുറപ്പെട്ട് ഭൂമിയുടെ നാലുപാടും ചിതറിപ്പോയ മനുഷ്യവംശത്തിന്റെ പരസ്പരകണ്ടെത്തലുകളാണ് പിൽക്കാല ചരിത്രത്തെ ഏറ്റവുമധികം
നിർണ്ണയിച്ചത്. മഞ്ഞുമൂടിയ അന്റാർട്ടിക്കൻ ഭൂഖണ്ഡമൊഴിച്ച് മറ്റെല്ലാ ഭൂഖണ്ഡങ്ങളിലും എത്തിച്ചേർന്ന് അതാതുപ്ര ദേശത്തിനനുസൃതമായി വികാസം പ്രാപിച്ച മനുഷ്യക്കൂട്ടം എവിടെയെല്ലാം പരസ്പരം സമ്പർക്കം പുലർത്തിയിരുന്നോ അവിടെയെല്ലാം സാമൂഹികമായ വൻവികസനക്കുതിപ്പുകൾ നടത്തിയിട്ടുണ്ട്. ഒറ്റപ്പെട്ട തുരുത്തുകളിലും പരസ്പരം കണ്ടെത്താൻ കഴിയാത്ത മലമേടുകളിലും വളരെയധികം വേറിട്ടു നിന്നിരുന്ന ആസ്ട്രേലിയൻ ഭൂഖണ്ഡത്തിലും പെട്ടുപോയ മനുഷ്യർ പൊതുവായ മനുഷ്യവികസനപ്രക്രിയയ്ക്ക് വിധേയരാകാൻ കഴിയാതെ പിന്നണിയിൽ തള്ളപ്പെട്ടതെങ്ങ നെയെന്ന് നാം നേരത്തേ കണ്ടുകഴിഞ്ഞല്ലോ.
ആഫ്രിക്ക--യൂറേഷ്യ മേഖലയിൽപെട്ട മനുഷ്യർ പരസ് പരസമ്പർക്കത്താൽ സാമൂഹികപുഷ്ടി പ്രാപിക്കുകയു ണ്ടായി. കരമാർഗ്ഗമുള്ള ബന്ധങ്ങൾക്കുപരി വൻകപ്പലുകളുടെ കണ്ടുപിടുത്തം ഈ സാമൂഹികസമ്പർക്കത്തിന് വലിയ ആക്കം നൽകി. ആദ്യം ചൈനയിലും ഇന്ത്യയിലും പിന്നെ അറേബ്യയിലും അതിനുശേഷം യൂറോപ്പിലും ഉണ്ടായ സാങ്കേതികവിദ്യകളുടെ കണ്ടെത്തലുകൾ ഈ കപ്പൽഗതാഗത സൗകര്യത്തിന്റെ വികസനത്താൽ ഭൂരിപക്ഷം പ്രദേശ ങ്ങളിലും എത്തിച്ചേരുകയുണ്ടായി. വ്യാപാരം ലക്ഷ്യമാക്കി മറ്റു പ്രദേശങ്ങളിലേക്കു പുറപ്പെട്ട ഈ 'കുടിയേറ്റക്കാർ' പിൽക്കാലത്ത് കൊളോണിയലിസ്റ്റുകൾ എന്നു മാത്രമാണ് അറിയപ്പെടുന്നത്. ചൈനാക്കാരും അറേബ്യക്കാരും 'കൊളോണിയലിസ്റ്റുകൾ' ആയി മാറാതിരുന്നതിന് പ്രധാന കാരണം നാം മുൻപു സൂചിപ്പിച്ച തോക്കെന്ന സാങ്കേതിക

വിദ്യയുടെ അഭാവം മാത്രമാണ്.
ഭരണകൂടങ്ങൾപോലും ഇല്ലാതിരുന്ന ആസ്ട്രേലിയ
പോലുള്ള പ്രദേശങ്ങളിൽ തോക്കുമായെത്തിയവർക്ക് ഏതിരാളികളേയുണ്ടായിട്ടില്ല. അവർതന്നെയാണ് പിന്നീട് എല്ലാം

നിർണ്ണയിച്ചിരുന്നത്. എന്നാൽ ഇന്ത്യപോലുള്ള പ്രദേശങ്ങളിൽ നൂറുകണക്കിനുള്ള വർഷങ്ങളിലെ ഉപജാപങ്ങൾക്കും പോരാട്ടങ്ങൾക്കും
വൻയുദ്ധങ്ങൾക്കുംശേഷമാണ് യഥാർത്ഥത്തിൽ നാം 'കോളനിവത്
കരണം' എന്നു വിളിക്കുന്ന പ്രക്രിയ സംഭവിക്കുന്നത്. ആദ്യമായി കപ്പ
ലിറങ്ങി നൂറ്റൻപത്വർഷമെങ്കിലും കഴിഞ്ഞതിനുശേഷമാണ് ഇന്ത്യയിൽ ഈസ്റ്റ് ഇന്ത്യാ കമ്പനിയിൽനിന്ന് ബ്രിട്ടീഷ് ഭരണകൂടം ഭരണമേറ്റെടുക്കുന്നത.് അലക്സാണ്ടറുടെ കാലത്ത് ഗ്രീസുവിട്ട് ഇന്ത്യയിലെത്തി
യാൽ, വരുന്ന വഴിയിൽ ഏർപ്പെടുത്തിയ എല്ലാ ഭരണസംവിധാനവും
തിരികെപ്പോയി വീണ്ടും ഉറപ്പിക്കേണ്ട ഗതികേട് അലക്സാണ്ടർക്ക്
ഉണ്ടാവുകതന്നെ ചെയ്തു. ഭരണം 'ഉറപ്പിക്കുക' എളുപ്പമായിരുന്നില്ല.
പിൽക്കാലസാങ്കേതികവിദ്യകളുടെ വളർച്ചയാണ് 'സാമ്രാജ്യങ്ങൾ' നിർമ്മിക്കാൻ ഭരണാധികാരികളെ
കഴിവുള്ളവരാക്കിത്തീർത്തത്.
വേഗമേറിയ യാത്രാസൗകര്യങ്ങളും ആശയവിനിമയ മാർഗ്ഗങ്ങളും ഉൽ
പ്പാദനമേഖലയിലെ വളർച്ചയും സ്ഥിരം സേനാവിഭാഗങ്ങളെ അതതു
പ്രദേശങ്ങളിൽ സംഘടിപ്പിക്കാനും സ്ഥാപിക്കാനും പിൽക്കാല ഭരണാ

ധിപന്മാരെ പ്രാപ്തരാക്കി. ഇവയുടെ അഭാവമാണ് ആദ്യകാല വ്യാപാ
രികൾ വ്യാപാരികളായിത്തുടരുന്നതിനും കൊളോണിയലിസ്റ്റുകളായി
മാറാതിരുന്നതിനും കാരണം. അല്ലാതെ അവരിൽ നിഹിതമായ എന്തെ
ങ്കിലും 'നന്മ'കൊണ്ടല്ല.
ഇന്ത്യൻ സമ്രാട്ടുകൾ കടൽകടക്കാതിരുന്നത് ബുദ്ധോപദേശം കേട്ടോ ഉപനിഷത്ത് ഉരുവിട്ടോ അവർ സമാധാനപ്രിയരോ അക്രമവിരുദ്ധരോ ആയിത്തീർന്നതുകൊണ്ടല്ല, നല്ല കപ്പലുകൾ നിർമ്മിക്കാ
നുള്ള സാങ്കേതികവിദ്യകൾ സ്വായത്തമാക്കിയിരുന്നില്ല എന്നതുകൊ
ണ്ടാണ്. അക്കാരണത്താൽ അവരുടെ സാമ്രാജ്യങ്ങൾ, മുൻകാല കാംബോജമായിരുന്ന കംബോഡിയ മുതൽ മുൻകാല ഗാന്ധാരമായിരുന്ന ഖണ്ഡഹാർ അടങ്ങുന്ന അഫ്ഗാനിസ്ഥാൻവരെയായിരുന്നു
വികസിക്കാറുണ്ടായിരുന്നത്. രാമായണമെഴുതിയ വിദ്വാൻ തെക്കേ
ഇന്ത്യയെന്ന ഭൂവിഭാഗം ഒരിക്കൽപോലും കണ്ടിട്ടില്ലായെന്ന് രാമലക്ഷ്മണന്മാരുടെ യാത്രാവിവരണങ്ങളിൽനിന്നും സേതു കെട്ടാൻ വാനരസേന പറിച്ചുകൊണ്ടുവന്ന ചെടികളുടെയും മരങ്ങളുടെയും വിവരണ
ങ്ങളിൽനിന്നും സൂക്ഷ്മദൃക്കുകൾക്ക് കണ്ടെത്താൻ കഴിയും. ഇന്നത്തെ
വടക്കേ ഇന്ത്യ ഉൾപ്പടെ കിഴക്ക് പടിഞ്ഞാറ് വികസിച്ച ഈ സാമ്രാജ്യ
ങ്ങളെല്ലാംതന്നെ വിന്ധ്യനെന്ന മേരുവിൽതട്ടി താഴോട്ട്, അതായത് തെക്കോട്ട് വളർന്നിരുന്നില്ല എന്നും നാം അറിയണം. യൂറോപ്യൻ 'കൊളോണിയൽ ശക്തികൾ' വരുമ്പോളുണ്ടായിരുന്ന മുഗൾസാമ്രാജ്യംപോലും ഹൈദ്രബാദ് വരെയേ എത്തിയിരുന്നുള്ളൂ. ആയിരക്കണെ

ക്കിന് നാട്ടുരാജ്യങ്ങളും അവിടെയുമിവിടെയും പൊട്ടിമുളച്ച് വികസി
ച്ചസ്തമിച്ച ചില സാമ്രാജ്യങ്ങളുമായി ചിതറിക്കിടന്നിരുന്ന ഒരു ഭൂവി
ഭാഗത്തെ ഒരു ഭരണസംവിധാനത്തിനു കീഴിൽ കൊണ്ടുവന്ന്
160

ഇന്നത്തെ ഇന്ത്യപോലും നിർമ്മിച്ചത് ബ്രിട്ടീഷുകാരാണ്. രാജ്യനിർമ്മാണത്തിനുപോലും നാം അവരോട് കടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.
കൊളോണിയലിസത്തെ നിഷേധാത്മകമായ ഒരു പ്രക്രിയയായി മാത്രം കണ്ട് ഇന്ന് വ്യവഹരിക്കുന്നതിനാൽ പരസ്പരസമ്പർക്കത്തിന്റെ
സാധ്യതകളായ വ്യാപാരം, സാങ്കേതികവിദ്യകളുടെ കൈമാറ്റം, ജന്തുജീവിവർഗങ്ങളുടെ കൈമാറ്റം, സസ്യവൃക്ഷധാന്യഫലമൂലാദികളുടെ
കൈമാറ്റം ആധുനിക ഭരണസംവിധാനത്തിന്റെയും നീതിവ്യവ
സ്ഥയുടെയും സംസ്ഥാപനം എന്നിവകൊണ്ടുണ്ടായ മനുഷ്യസമൂ
ഹത്തിന്റെ പൊതുവായ കുതിച്ചുചാട്ടത്തെ നാം കാണാതെ പോകു
ന്നത് പതിവാണ്. 'കുടിയേറ്റക്കാർ' എന്ന പ്രയോഗത്തിലും ഈ നിഷേ
ധാത്മകമായ വശമുണ്ട്. 'ആദിമനിവാസികൾ' അല്ലെങ്കിൽ 'ആദിവാസികൾ' എന്ന കുറേ മനുഷ്യർ അവിടെല്ലാം പൊട്ടിമുളച്ചുണ്ടായതാ
ണെന്നും അവരുടെ പ്രദേശങ്ങളിലെല്ലാം മറ്റുള്ളവർ കടന്നുകയറിയതാണെന്നും ഉള്ള ധ്വനി മനുഷ്യർ തമ്മിലുള്ള പരസ്പരസമ്പർക്ക
ത്തിന്റെ നിഷേധവശത്തെ മാത്രമേ കുറിക്കുന്നുള്ളൂ. ആദ്യം ആരു വന്നു എന്നതുമാത്രമാണ് ഈ ആദിവാസത്വത്തിലുള്ളൂ.
കൃഷിയുടെ കണ്ടുപിടുത്തവും അല്പസ്വല്പം സാങ്കേതികവിദ്യകളുടെ കണ്ടുപിടുത്തവും വികസനങ്ങളും മദ്ധ്യധരണ്യാഴി പ്രദേശ

ങ്ങൾക്കുചുറ്റും സംഭവിച്ചതൊഴിച്ചാൽ ആഫ്രിക്കവിട്ട് എല്ലായിടവും
എത്തിച്ചേർന്ന മനുഷ്യരെല്ലാം പട്ടിണിക്കാർതന്നെയായിരുന്നു. ഒരു
പതിനായിരം വർഷങ്ങൾക്കു മുൻപാരംഭിച്ച് ഒരു ആയിരം വർഷംമുമ്പുവരെ അവിടേയുമിവിടെയും കൂണുകൾപോലെ മുളച്ചുപൊന്തി
അസ്തമിച്ചിരുന്ന മനുഷ്യസംസ്കാരങ്ങളുടെ കാലവുമായിരുന്നു അത്. നഗരങ്ങൾ നശിക്കാതെ അനുസ്യൂതം വളരാനുള്ള കഴിവ് ഈ
അവസാനത്തെ ആയിരം വർഷങ്ങളിൽ മാത്രമാണുണ്ടായത്. അതുതന്നെ വ്യാപാരങ്ങൾകൊണ്ടും സാങ്കേതികവിദ്യകളുടെ കൈമാറ്റം
കൊണ്ടും പരസ്പരം സമ്പർക്കത്തിലേർപ്പെട്ടവരുടെ ഇടയിൽ മാത്രവും.
നമ്മുടെ നാട് എടുത്താൽ ക്ഷാമത്തിനെപ്പറ്റിയും വറുതിയെപ്പ
റ്റിയും ഉള്ള കഥകൾ ധാരാളം ഉണ്ടായിരുന്നതായി കാണാം. ഇവയ്
ക്കെല്ലാം അറുതിവന്നു തുടങ്ങിയത് നാം പറയുന്ന ഈ കോളനിവത്ക
രണത്തിനുശേഷമാണ്. ഉരുളക്കിഴങ്ങ്, കപ്പലണ്ടി, കടച്ചക്ക, ശീമച്ചക്ക,
പറങ്കിയണ്ടി, വറ്റൽമുളക്, മരച്ചീനി തുടങ്ങിയ ധാരാളം ഭക്ഷ്യവസ്തു
ക്കൾ ഇവിടെയെത്തിച്ചേർന്നത് ഈ കോളനിവത്കരണം എന്നറിയപ്പെടുന്ന മനുഷ്യകുടിയേറ്റംകൊണ്ടാണ്. ഇവയെല്ലാം ഒഴിവാക്കിയ
ഒരു ചന്തയെപ്പറ്റി നമുക്കിന്ന് സ്വപ്നം കാണുവാൻകൂടി കഴിയില്ല.
അങ്ങനെയാണ് നമ്മുടെ പട്ടിണിയും ക്ഷാമവുമൊക്കെ യഥാർത്ഥ
ത്തിൽ മാറിയത്. തെക്കേ അമേരിക്കയിൽ ഉണ്ടായ ഉരുളക്കിഴങ്ങ് ഇന്ന്
യൂറോപ്പിന്റെ അടിസ്ഥാന ഭക്ഷണമാണ്. സാങ്കേതികവിദ്യകളുടെ
കൈമാറ്റമാകട്ടെ എൺപതുശതമാനത്തിനു മുകളിൽ പോകും.

ഇന്ന് കേരളത്തിന്റെ താഴ്വാരങ്ങളിൽ വസിക്കുന്ന കുറെപേർ കാടു
കളിൽ വസിക്കുന്ന ആദിവാസി കുടിലുകളിൽ പോയി എന്ത് കൊള്ള
യടിക്കാനാണ്? പാവം ആദിവാസികൾ മരം കയറിയെടുത്ത തേനോ,
കാട്ടിൽ കിടന്നു കിട്ടിയ ഒരാനക്കൊമ്പോ ഉണ്ടായാൽ ആയി. അവരെക്കൊണ്ട് അവിടെ ഉണ്ടാക്കിയ നിലങ്ങളിൽ അടിമപ്പണി ചെയ്യിക്കാം.
അല്ലാതെ വികസിത സമൂഹങ്ങൾക്ക് കൊള്ളയടിക്കാനുള്ള സ്വത്തൊന്നും
അവരുടെ പക്കലുണ്ടാകില്ല. കാട്ടിലെ കടുവയുടെ തൊലിയുരിഞ്ഞെ
ടുക്കാം, പക്ഷേ അതിനെ കൊള്ളയടിക്കാനാകില്ല. ഈ അവസ്ഥയാണ്
ഈ കൊളോണിയലിസ്റ്റുകൾ കേരളത്തിൽ വരുമ്പോൾ നമ്മുടെ ഇടയിൽ പൊതുവേ ഉണ്ടായിരുന്നത്. മേൽസൂചിപ്പിച്ച സാങ്കേതികവിദ്യകൾ അതതു പ്രദേശങ്ങളിൽ പ്രയോഗിച്ചുൽപ്പാദിപ്പിച്ച സ്വത്തിന്റെ
പങ്കാണ് യഥാർത്ഥത്തിൽ ഈ കോളനിക്കാർ അവരുടെ സ്വന്തം നാട്ടിലേയ്ക്കു കൊണ്ടുപോയിരുന്നത്. കൃഷിപോലും വികസിച്ചിട്ടില്ലായിരുന്ന
പ്രദേശങ്ങളിൽ 'കൊള്ളയടിച്ചു' കൊണ്ടുപോകാൻ ആരാധനാലയ
ങ്ങളിൽ 'കുന്നുകൂട്ടിയിരുന്ന' അല്പം സ്വർണ്ണവും കുറച്ചു രത്നങ്ങളുമായിരുന്നു യഥാർത്ഥത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്നത്. അതതു പ്രദേശങ്ങളിൽ
എത്തിച്ചേർന്ന ഈ കൊളോണിയലിസ്റ്റുകൾ വികസിപ്പിച്ച കൃഷിത്തോ
ട്ടങ്ങളും വ്യവസായ സ്ഥാപനങ്ങളും അടിസ്ഥാനസൗകര്യങ്ങളായ
റോഡ്, പാലം, തുറമുഖം, റെയിൽ, വൈദ്യുതി, അണക്കെട്ടുകൾ,

വാർത്താവിനിമയസൗകര്യങ്ങൾ, ആധുനിക ഭരണസംവിധാനങ്ങൾ,
നീതിന്യായക്കോടതികൾ തുടങ്ങിയവയുമാണ് ഇന്ന് ഓരോ നാട്ടിന്റേയും
യഥാർത്ഥ സ്വത്തുക്കൾ.
എവിടെയെല്ലാം 'സാമ്രാജ്യത്വം' 'അവർക്കുവേണ്ടി' ഇത്തരം
നിക്ഷേപം നടത്താതിരുന്നുവോ അവിടെയെല്ലാം സ്വാതന്ത്ര്യം നേടിയ
പൂർവ്വകാലകോളനികൾ ശിലായുഗങ്ങളിൽ ജീവിക്കുന്നതു കാണാം,
ഉദാഹരണത്തിന് ഭൂരിപക്ഷം ആഫ്രിക്കൻ 'കോളനിരാജ്യങ്ങൾ'. കേരളത്തിലെ തേയില, കാപ്പി, റബ്ബർ തോട്ടങ്ങൾ ഒഴിവാക്കി ഒന്നു ചിന്തി
ച്ചുനോക്കുക. യൂറോപ്പിലുള്ളവർ ഇവിടെയെത്തുമ്പോൾ സ്വാഭാവികമായി നമ്മുടെ കാടുകളിൽ വളർന്നിരുന്ന കുരുമുളക,് ഏലം തുടങ്ങിയ
സുഗന്ധദ്രവ്യങ്ങൾ പറിച്ചുകൊടുക്കുന്നതിലുപരി ഇവയൊന്നും
കാർഷികാടിസ്ഥാനത്തിൽ വളർത്തിയിരുന്നില്ല. ആകെ അറിയാമായിരുന്ന ഒരേയൊരു കൃഷി ബ്രാഹ്മണർ പുലയരെയുപയോഗിച്ച് നടത്തിയിരുന്ന അല്പസ്വല്പം നെൽകൃഷി മാത്രമാണ്. ഇന്ന് നാം കാണുന്ന
കൃഷി സമ്പ്രദായത്തിന് ഈ 'കൊള്ള'യടിച്ചിരുന്ന കൊളോണിയലിസ്റ്റുകളോട് നന്ദി പറയേണ്ടി വരും.
ആധുനികവിദ്യാഭ്യാസം, നീതിന്യായകോടതികൾ, യാത്രാസൗകര്യ ങ്ങൾ എല്ലാറ്റിനും അവരോട് കടപ്പെടേണ്ടിവരും. ജാതിയിലടിസ്ഥാന
പ്പെടുത്തിയിരുന്ന രാജാവിന്റെ ഇഷ്ടമായ നീതിബോധത്തിനു പകരം
ഒരു രാജ്യത്തെ പൗരന്മാരാക്കിത്തീർക്കുന്ന ആധുനിക ഭരണസംവി

ധാനത്തിന് നാം അവരോട് കടപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന കാര്യവും മറക്കരുത്.
കൊളോണിയലിസം എന്ന പരികല്പനയുടെ നിഷേധമൂല്യത്തെ ഉയർ
ത്തിപ്പിടിക്കുന്നതിനുപകരം ഈ കുടിയേറ്റത്താൽ ഉളവായ ആധു
നിക മനുഷ്യവികാസത്തെയാണ് നാം ഉയർത്തിപ്പിടിക്കേണ്ടതും
മുന്നോട്ടുകൊണ്ടുപോകേണ്ടതും. ഈ ആധുനിക പൗരബോധത്തിനും
നീതിസംവിധാനത്തിനും ഒപ്പം അമേരിക്കയിൽ അബ്രഹാംലിങ്കൺന്റെ
കാലത്തു നടപ്പിലായ അടിമവ്യാപാരനിരോധന നിയമത്തിന്റെ അലയൊലികൾ കൂടിച്ചേർന്ന് ലോകമെമ്പാടും വീശിയടിച്ചതിനാൽ നമ്മുടെ
നാട്ടിലും ജാതിയുടെ പേരിൽ നിലനിന്നിരുന്ന അടിമസമ്പ്രദായത്തിന്
അറുതിവരാൻ തുടങ്ങി. കൊളോണിയലിസത്തെ നിഷേധമായി മാത്രം
മനസ്സിലാക്കാതെ ആ പരസ്പരസമ്പർക്കം ഓരോ സമൂഹത്തിനും നൽ
കിയ ധനാത്മകവശംകൂടി കാണാൻ നാം പരിശീലിക്കേണ്ടതുണ്ട്.
'അന്യർ' നമ്മോട് ചെയ്തതെല്ലാം 'അപരാധവും അനീതിയും' നമ്മുടെ
ജനതയോട് നാം ചെയ്തതെല്ലാം 'സംസ്കാരവും ആചാരവു'മായി
കാണുന്ന പ്രദേശവാദ-കൊളോണിയൽവിരുദ്ധ കണ്ണട മാറ്റേണ്ട കാലം
അതിക്രമിച്ചിരിക്കുന്നു.

പുരോഗതി 'വെച്ചടിവെച്ചടി' മുന്നേറ്റമല്ല

മനുഷ്യസമൂഹം പുരോഗതിയിൽനിന്ന് പുരോഗതിയിലേക്ക് എപ്പോഴും മുന്നേറിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയാണെന്ന് തോന്നുംവിധം തത്ത്വചിന്തകർ പലതും പറഞ്ഞു പിടിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. പക്ഷേ, പരസ്പരസമ്പർക്കം -- അത് യുദ്ധത്തിനായാലും അടിമക്ക ച്ചവടത്തിനായാലും വ്യാപാരത്തിനായാലും -- തുടർന്നിരുന്ന സമൂഹങ്ങൾക്കിടയിൽ മാത്രമേ ഇത്തരമൊരു വളർച്ച കാണുവാൻ കഴിയുകയുള്ളൂ. സാങ്കേതികവിദ്യയിലും കാർ ഷികവൃത്തിയിലും മുന്നിട്ടു നിന്നവർതന്നെ പിന്നീട് ചെന്നെ ത്തുന്ന പ്രദേശങ്ങൾക്കനുസൃതമായി വളരെ പിന്നണിയിലായിപ്പോകുന്ന കഥയും മനുഷ്യചരിത്രത്തിലുണ്ടെന്ന് നാം
മനസ്സിലാക്കണം. മസൂരി, പ്ലേഗ് മുതലായ മഹാമാരികൾ ബാധിച്ച് ഭൂരിപക്ഷം ജനതയും ചത്തൊടുങ്ങിയാലും ഈ പിന്നോട്ടടി സംഭവിക്കും. കൊള്ളയടിച്ച് എല്ലാം തകർത്ത് മുന്നേ റുന്ന പടയോട്ടങ്ങളും ചില സമൂഹങ്ങളെ വളരെ പിന്നണിയി ലാക്കിയിട്ടുണ്ട്. വളരെ കുഴഞ്ഞുമറിഞ്ഞ് മുന്നോട്ടും പിന്നോട്ടും യാത്രചെയ്ത് ഈ കഴിഞ്ഞ അഞ്ഞൂറു വർഷ ത്തിനുള്ളിലാണ് പുരോഗതി കൈവരിച്ച സമൂഹങ്ങൾ വളരെയൊന്നും പിന്നിലേക്ക് പോകാതെ പിടിച്ചുനില്ക്കുകയും മുന്നോട്ടു പോവുകയും ചെയ്യുന്ന സ്ഥിതി ലോകത്തിലുണ്ടായത്. ഒരു പ്രദേശത്തിനനുസരിച്ച് പിന്നോട്ടു പോകുന്ന കാഴ്ച അറിവുള്ളവർക്കെങ്ങനെ സംഭവിക്കുമെന്ന് ആളുകൾ അത്ഭുതം കൂറാറുണ്ട്. കപ്പൽച്ചേതം വന്ന് ആൾപ്പാർപ്പില്ലാത്ത തുരുത്തിലകപ്പെട്ടുപോയ റോബിൻസൺ ക്രൂസോയുടെ കഥ പണ്ടേ നമുക്കറിയാം. കാട്ടിൽ കഴിയാനുള്ള പ്രാഥമികമായ അറിവു മാത്രമേ പ്രയോഗക്ഷമമാക്കാൻ കഴിയുകയുള്ളൂ. അതുപോലും ക്രൂസോയ്ക്ക് പുതുതായി പഠിച്ചെടുക്കേണ്ടവയായിരുന്നു.
മനുഷ്യരുടെ ആദ്യകാലവ്യാപനങ്ങളിൽ, ചെന്നെത്തിയ പ്രദേശത്തിനനുസൃതമായി മുന്നോട്ടും പിന്നോട്ടും അവർ

ചലിക്കുകയുണ്ടായി. ശാന്തമഹാസമുദ്രത്തിലുള്ള ആയിര
ക്കണക്കിനു ദ്വീപുകളിൽ ഒരേയിനം മനുഷ്യർതന്നെ വ്യത്യസ്ത

ഭാഷകൾ സംസാരിച്ച്, എത്ര ദ്വീപുകളാണോ ഉള്ളത്, അത്രതന്നെ വ്യത്യാസപ്പെട്ട പുരോഗതിയുടെ പല തട്ടുകളിലായിക്കഴിയുന്ന കാഴ്ച
നമുക്കിന്നും കാണാം. ചെന്നു കയറിയ ദ്വീപ് കൃഷിക്കനുയോജ്യമായ
വൻദ്വീപാണെങ്കിൽ വലിയ സംസ്കാരംതന്നെ അവിടെ ഉടലെടുക്കും.
പക്ഷേ, അവിടെ കയറാതെ മുന്നോട്ടുപോയി ചെറിയ ദ്വീപുകളിൽ ചെന്നു കയറിയവർ അവിടത്തെ കാലാവസ്ഥയ്ക്കും ഭൂപ്രകൃതിക്കും
അനുസൃതമായി ചെന്നു കയറിയ തരത്തിലോ പിന്നോട്ടോ പോയെന്നു
വരും. വൻദ്വീപിലുള്ളവർ ഒരു ഇരുന്നൂറു വർഷംകൊണ്ട,് വലിയ കപ്പ
ലുകളിൽ ആയുധധാരികളായി അടുത്ത ദ്വീപുകളിൽ ചെല്ലുമ്പോൾ
വളരെ പ്രാകൃതരായ മനുഷ്യരെയായിരിക്കും കാണുന്നത്. ഒരു ഇരു
ന്നൂറു വർഷംകൊണ്ട് ഭാഷയിൽപ്പോലും മാറ്റം സംഭവിച്ച് രണ്ടു മനുഷ്യ
വംശമാണെന്ന് തെറ്റിദ്ധരിക്കത്തക്കവണ്ണം അകലം തോന്നിപ്പിക്കുന്ന
തരത്തിൽ അവർ മാറിപ്പോയിരിക്കും.
ഇന്ന് ജനിതകമായിട്ടുള്ള അറിവുകൾ ലഭിച്ചപ്പോൾ നാം മുൻപു കണ്ട വ്യതിയാനങ്ങൾ 'തൊലിപ്പുറം' മാത്രമുള്ളതാണെന്ന് നമുക്കു
കണ്ടെത്താൻ കഴിയുന്നുണ്ട്. നമ്മുടെ നാട്ടിൽ പലവിധ ജാതികളും

പലവിധ ഭാഷക്കാരും ആരാണ് മുൻപുണ്ടായതെന്നും ആരാണ് മുന്ന
ണിയിലെന്നും ആരാണ് അന്യരെന്നും ആരാണ് വരത്തരെന്നും ആരാണ്
മേലെന്നും ആരാണ് കീഴെന്നും ഒക്കെപ്പറഞ്ഞ് പരസ്പരം അടിയിടുമ്പോൾ ഇത്തരം പ്രാഥമിക അറിവുകളുടെ അഭാവത്തിലുണ്ടായ 'സ്ഥലജലഭ്രമം' മാത്രമാണ് ഇതെന്ന് നാം മനസ്സിലാക്കണം. പുസ്തകങ്ങളും
പാട്ടുകളും രചിച്ച് തങ്ങളുടെ സ്ഥാനം പലതരത്തിലുറപ്പിക്കുന്ന ചരി
ത്രനിർമ്മാണത്തിലാണ് ഓരോരോ പ്രദേശത്തു പെട്ടുപോയ മനുഷ്യരിപ്പോൾ. അവാസ്തവമായ ഇത്തരം തരംതിരിവുകളെയാണ് നാം
ഇന്ന് ചരിത്രമെന്നു വിളിക്കുന്നത്.

ശ്രേണീബദ്ധസമൂഹത്തിലെ വ്യക്തി

"ആ വടവൃക്ഷത്തിൽനിന്ന് ഒരു ഫലം കൊണ്ടുവരിക.
കൊണ്ടുവന്നിരിക്കുന്നു.
അതിനെ മുറിക്കുക.
മുറിച്ചിരിക്കുന്നു.
അവിടെയെന്തു കാണുന്നു?
അണുസമാനമായ വിത്തുകൾ.
അവയിലൊന്നിനെ മുറിക്കുക.
മുറിച്ചിരിക്കുന്നു.
അവിടെയെന്തു കാണുന്നു?
ഒന്നുംതന്നെ കാണുന്നില്ല.
ഹേ സൗമ്യ, നീ ഇവിടെ ഏതൊരു അണിമയാണോ
കാണാതിരിക്കുന്നത്,
ആ അണിമയാൽത്തന്നെയാണ് ഈ വലിയ വടവൃക്ഷം
നിൽക്കുന്നത്."

എന്ന് ശ്വേതകേതുവിനോട് ആരുണി ഛാന്ദോഗ്യോപനിഷത്തിൽ പറയുന്നതു കേൾക്കാം. ഇവിടെ ഒരു വിത്തിൽ വൃക്ഷം എങ്ങനെയാണ് ഒളിച്ചിരിക്കുന്നതെന്ന്, അതായത് വിത്തെന്ന സത്യത്തിൽനിന്ന് സർജ്ജനം ചെയ്യപ്പെട്ട്, അല്ലെങ്കിൽ പുറത്തേക്കു തള്ളിവന്ന്, വടവൃക്ഷമായി നില്ക്കുന്നതെന്ന് കാണിച്ചു തരുന്നു. പക്ഷെ, ഈ വിത്ത് ഛാന്ദോഗ്യോപനിഷത്തിൽ സകലതിനും കാരണമായിരിക്കുന്നു എന്നു പറയുമ്പോൾ മത്തായിയുടെ സുവിശേഷത്തിൽ യേശു ഇങ്ങനെ പറയുന്നു:

"വിതക്കാരൻ വിതയ്ക്കാൻ പുറപ്പെട്ടു, അവൻ വിതച്ചപ്പോൾ, വിത്തുകളിൽ കുറേ വഴിയരികിൽ വീണു, പക്ഷികൾ വന്ന് അത് തിന്നു. ചിലത് മണ്ണ് അധികമില്ലാത്ത പാറമേൽ വീണു. മണ്ണിന് ആഴമില്ലാതിരുന്നതിനാൽ അത് പെട്ടെന്ന് മുളച്ചു പൊങ്ങി. സൂര്യനുദിച്ചപ്പോൾ അത് വെയിലേറ്റു വാടുകയും വേരില്ലാതിരുന്നതിനാൽ കരിഞ്ഞുപോവുകയും ചെയ്തു. വേറെ ചിലത് മുൾച്ചെടികൾക്കിടയിൽ വീണു. മുൾ

ച്ചെടികൾ വളർന്ന് അതിനെ ഞെരുക്കിക്കളഞ്ഞു. മറ്റു ചിലത് നല്ല നിലത്ത് വീണു. അത് നൂറുമേനിയും അറുപതു മേനിയും മുപ്പതുമേനിയും വിളവു നല്കി."
166

അരിസ്റ്റോട്ടിലിന്റെ അടുത്ത് ഒരു സ്ത്രീ വന്ന് തന്റെ മകനെ അദ്ദേഹം പഠിപ്പിക്കണം എന്നു പറഞ്ഞു.
അപ്പോൾ അദ്ദേഹം ചോദിച്ചു: കുട്ടിക്കെത്ര വയസ്സായി'
അവർ പറഞ്ഞു: 'അഞ്ചു വയസ്സായി.'
അഞ്ചുവർഷം താമസിച്ചു പോയല്ലോ,' എന്ന് അദ്ദേഹം പ്രതികരിച്ചു.
റൂസ്സോയുടെ സങ്കല്പത്തിൽ കുട്ടികൾ വൃക്ഷത്തൈകൾപോലെയാണ്. തുടക്കത്തിൽ നാം വേലികെട്ടി സംരക്ഷിക്കേണ്ടതുണ്ട്. പക്ഷേ,
ഏറ്റവും മിതമായ ഇടപെടലിലൂടെ ഒരു തോട്ടക്കാരൻ ചെടിയെ വളർ
ത്തുന്നതുപോലെയായിരിക്കണം കുട്ടികളെ വളർത്തേണ്ടത്. കുട്ടികളുടെ സ്വതസ്സിദ്ധമായ കഴിവുകൾ പുറത്തെടുക്കാൻ സഹായിച്ചാൽ
മാത്രം മതി, അതിൽകൂടുതൽ ഒന്നും ചെയ്യേണ്ടതില്ല എന്നായിരുന്നു
അദ്ദേഹത്തിന്റെ മതം.
ഇങ്ങനെ വിത്താണു പ്രധാനം മറ്റൊന്നുമല്ല, എന്നു തുടങ്ങി ചുറ്റു
പാടാണു പ്രധാനം, വിത്തെന്തുമായിക്കോട്ടെ, അതല്ല വിതയ്ക്കുന്നവരുടെ കരവിരുതിലാണ് കാര്യം കിടക്കുന്നത് എന്നുമുള്ള വിവിധ തര
ത്തിലുള്ള മുൻഗണനകൾ നിറഞ്ഞ ഒരു പ്രക്രിയയാണ് വളർത്തലെന്നും
വിദ്യാഭ്യാസമെന്നും മാറിമാറി പലതരത്തിലുള്ള അഭിപ്രായഗതികൾ
ലോകത്ത് നിലവിലുണ്ട്.
വിത്ത്, പരിതസ്ഥിതി, വളർത്തൽ എന്ന് ജീവിതപ്രക്രിയയെ വിഭ

ജിച്ചു മനസ്സിലാക്കി ലോകവീക്ഷണം നിർമ്മിച്ചപ്പോഴുള്ള വ്യത്യസ്തതകളാണ് മേൽപ്പറഞ്ഞ നിലപാടുകളിലെല്ലാം മുഴച്ചുനിൽക്കുന്നത്. പരി
ണാമപരമായ ജീവിതവീക്ഷണം ഉണ്ടായാൽ വിത്തിനോളംതന്നെ പ്രാധാന്യമുള്ളതാണ് പരിതസ്ഥിതിയും വളർത്തലുമെന്നും അല്ലെങ്കിൽ
ഒരു പ്രക്രിയയെ മനസ്സിലാക്കാൻവേണ്ടി നാം വിഭജിച്ചതുകൊണ്ടുമാ
ത്രമാണ് ഇത്തരത്തിലുള്ള മുൻഗണനകളിലും അതുകൊണ്ടുണ്ടാകുന്ന കീറാമുട്ടികളിലും ചെന്നു പതിക്കുന്നതെന്നും കാണാം. മനുഷ്യരുടെ കാര്യത്തിൽ സാഹചര്യമാണ് മനുഷ്യരെ സൃഷ്ടിക്കുന്നതെന്നും
ആ സാഹചര്യമാകട്ടെ മനുഷ്യരാൽ സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടതാണെന്നും മാർക്സ്
പറയുമ്പോൾ, ജീവിതപ്രക്രിയയുടെ മുഴുവൻ ഉത്തരവാദിത്വവും
മനുഷ്യസമൂഹത്തിൽ നിക്ഷിപ്തമായി മാറുന്ന കാഴ്ചയാണ് നാം
കാണുന്നത്.
വിത്തുകൊണ്ട് അർത്ഥമാക്കിയിരുന്ന ജനിതകവും ആന്തരികവുമായ വ്യാപാരങ്ങളുടെ സവിശേഷത ഈ നിലപാടിനാൽ തമസ്കരി
ക്കപ്പെടുകയാണുണ്ടായത്. ഈ തമസ്കരണം കാരണം, കുട്ടികളുടെ
വളർത്തലിൽ അച്ഛനമ്മാരുടേയും മറ്റു സാമൂഹ്യസാഹചര്യങ്ങളുടേയും പങ്ക് മറ്റെല്ലാ ഘടകങ്ങൾക്കും ഉപരി മുഴച്ചു നിൽക്കുന്നതി
നാൽ എല്ലാ ഫലപ്രാപ്തിയുടെയും പരാജയത്തിന്റെയും ഉത്തരവാദിത്വം ആരാണോ ഈ മേഖലയിൽ ഇടപെട്ടത് അവരുടെ ചുമലിൽ
വന്നു പതിക്കുകയാണുണ്ടായത്. കുട്ടികളെയെല്ലാം നാം വളർത്തി

ശ്രേണീബദ്ധസമൂഹത്തിലെ വ്യക്തി
വിജയിപ്പിച്ചതായും അല്ലെങ്കിൽ നശിപ്പിച്ചതായും വിലയിരുത്തപ്പെടാൻ

തുടങ്ങിയപ്പോൾ അച്ഛനമ്മമാർ, അദ്ധ്യാപകർ, വിദ്യാഭ്യാസസംവിധാന
ങ്ങൾ എല്ലാം അവസാന ഉത്പന്നത്തിന് തീർത്തും ഉത്തരം പറയേണ്ട
തായി വന്നു. കുട്ടികളുടെ തെറ്റിന് അച്ഛനമ്മമാർ ശിക്ഷിക്കപ്പെടുകവരെ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. സമൂഹത്തിന്റെ നോട്ടത്തിനു മുന്നിൽ തലകു
നിച്ച് കുറ്റബോധംപേറി നിസ്സഹായരായി നില്ക്കുന്ന അച്ഛനമ്മമാരുടെ
ഒരു പടയെത്തന്നെ ഈ ജീവിതവീക്ഷണത്താൽ നാം നിർമ്മിച്ചു.
ഒരമ്മയ്ക്കുമച്ഛനും അഞ്ചു കുട്ടികൾ ഉണ്ടെന്നിരിക്കട്ടെ. ധനസ്ഥിതി
കൊണ്ടോ സാമൂഹ്യപദവികൊണ്ടോ വർഗ്ഗം, മതം, ജാതി, ഭാഷ, പ്രദേശം,
രാജ്യം എന്നിങ്ങനെയുള്ള ഏതു സാഹചര്യമെടുത്താലും ഒരേപോലെയാണ് ഈ കുട്ടികൾ. ഈ അഞ്ചു കുട്ടികളും ഒരു ലിംഗത്തിൽപ്പെടു
ന്നവരാണെങ്കിൽ ആ വ്യത്യാസവും ഒഴിവാക്കപ്പെടുന്നു. അങ്ങനെ
സോഷ്യലിസത്തിനു കീഴിൽ സ്വപ്നം കാണുന്ന സാമൂഹ്യസമത്വസമാ
നതകൾ ഒരുപോലെയായിരിക്കെ അവരെ വ്യത്യസ്തരാക്കുന്ന ഘടക
ങ്ങൾ എന്തായിരിക്കാം? ഒരേ വീട്ടിൽ ജനിക്കുന്ന കുഞ്ഞുങ്ങൾ വ്യത്യസ്തരായിരിക്കും എന്നുള്ള കാര്യത്തിൽ അച്ഛനമ്മമാരായ ആർക്കും
ഒരു സംശയത്തിനുമിടയില്ല. ഇങ്ങനെ സോഷ്യലിസത്തിനു കീഴിൽ
സാഹചര്യമെല്ലാം പരമാവധി ഒരുപോലെയാക്കുമ്പോൾ മനുഷ്യർ സമാ
നചിന്താഗതിയുള്ളവരായി സമത്വബോധമുള്ളവരായി ഒരാളൊരാൾക്ക്
മധുവായി മാറും എന്നു പറയുന്നതിന് എന്തടിസ്ഥാനമാണുള്ളത്?
സാഹചര്യങ്ങൾ പരമാവധി ഒത്തിണങ്ങിയ ഒരു സാഹചര്യം ഓരോ

വീട്ടിനുമുള്ളിൽ ഉണ്ടെന്നിരിക്കെ അവിടെ സംഭവിക്കാത്ത സമത്വം,
സാഹോദര്യം, ഐക്യം എന്നിവയെല്ലാം വീടിനുപുറത്ത് ഒരു സമൂഹ
ത്തിൽ സംഭവിക്കുമെന്നും ഭാഷകൊണ്ടും ജാതികൊണ്ടും
മതംകൊണ്ടും സംസ്കാരംകൊണ്ടും ദേശബോധംകൊണ്ടും വ്യത്യസ്തരായിരിക്കുന്ന സമൂഹങ്ങളെല്ലാം ഒന്നുചേർന്ന് കമ്യൂണിസ്റ്റ് വ്യവ
സ്ഥിതിയിൽ പാട്ടും പാടി ജീവിക്കുമെന്നും കാണുന്ന സ്വപ്നം മതവിശ്വാസികളുടെ സ്വർഗ്ഗമോ മോക്ഷമോപോലെ കാല്പനികമാണെന്നും
കാണണം.
ഈ സാമൂഹ്യസാഹചര്യനിർമ്മാണത്തിന്റെ ഭാഗമായാണ് സ്കൂളുകളിൽ യൂണിഫോം ഇടാൻ കുട്ടികളെ നിർബ്ബന്ധിച്ചത്. സാഹചര്യങ്ങ
ളിലെ വ്യത്യാസങ്ങളെ സമൂലം മാറ്റി സമത്വബോധമുള്ള ജനതയെ സൃഷ്ടിക്കാൻ കഴിയുമെന്ന ബോധമായിരുന്നു ഇത്തരം പ്രവർത്തന
ങ്ങൾക്ക് അടിസ്ഥാനമായിരുന്നത്. ഈ യൂണിഫോമിട്ട് വളർന്നവരാണല്ലോ കേരളത്തിലെയും വൻനഗരങ്ങളിലെയും എൺപത് ശതമാനം
മനുഷ്യരും. യൂണിഫോമിൽനിന്നും മോചനംനേടി ഇഷ്ടപ്പെട്ട വസ്ത്രം
ഇടണമെന്ന മോഹവുമായി കഴിയുന്ന കുഞ്ഞുങ്ങളെ നാം രൂപപ്പെ ടുത്തി എന്നതൊഴിച്ചാൽ ഈ നിർബന്ധാനുഷ്ഠാനം എന്ത് ഫലമാണ്
ഉണ്ടാക്കിയിട്ടുള്ളതെന്ന് നാം വിലയിരുത്തേണ്ട കാലം അതിക്രമിച്ചിരി
ക്കുന്നു.

അച്ഛനമ്മമാർക്ക് അഞ്ചു മക്കളല്ല ഉണ്ടാകുന്നത്, ഒരു കുട്ടിക്ക് ഒരു

അമ്മയും അച്ഛനുമാണ് ഉണ്ടാകുന്നതെന്ന അടിസ്ഥാനവ്യത്യാസം നാം തിരിച്ചറിയണം. ഒരു വിത്തോ ഒരു കുട്ടിയോ രണ്ടായാലും സാഹചര്യത്തിനനുസൃതമായും സാഹചര്യത്തെ തനിക്കനുസൃതമാക്കിയും
അങ്ങോട്ടുമിങ്ങോട്ടും പ്രതിപ്രവർത്തിച്ച് പരസ്പരം രൂപപ്പെടുത്തി മുന്നോട്ടു പോകുന്നതാണ് ജീവിതപ്രക്രിയ. ഇതിനെ പരസ്പരപൂരകമായി മനസ്സിലാക്കാതെ വ്യത്യസ്ത ഘടകങ്ങൾക്ക് ഊന്നലോ പ്രാധാ
ന്യമോ നൽകി ആവശ്യങ്ങൾക്കോ സങ്കൽപ്പനങ്ങൾക്കോ അടിപ്പെ
ടുത്തി നിർമ്മിക്കാൻ കഴിയുമെന്ന വിശ്വാസം വെറും വിശ്വാസമാണെന്ന് നാം മനസ്സിലാക്കണം. പൊതുവായ ചില ദിശാബോധങ്ങൾക്കു
പരി മറ്റൊന്നും സാമൂഹ്യസാഹചര്യനിർമ്മാണത്തിലൂടെ നമുക്ക് സാധിച്ചെടുക്കാൻ കഴിയില്ല. ഒരേ സമയം ഓരോ വ്യക്തിയും വ്യത്യസ്തവും
അനന്യവുമാണെന്ന് നാം മനസ്സിലാക്കിയാൽ പൊതുദിശാബോധത്തിലു
പരി മറ്റൊരു സ്വപ്നവും വച്ചു പുലർത്തേണ്ട ആവശ്യമില്ലെന്നും കാണാം.
ഒരു കുട്ടിയുടെ വ്യക്തിത്വരൂപീകരണത്തിൽ ജനിതകത്തിനുള്ള പങ്ക്, അച്ഛനമ്മമാരുടെ വളർത്തലിനുള്ള പങ്ക്, സാമൂഹ്യസാഹചര്യ ങ്ങൾക്കുള്ള പങ്ക് ഇവ നാം പരാമർശിക്കുകയുണ്ടായി. അൻപതു ശതമാനത്തിലുപരിയാണ് ജനിതകത്തിനുള്ള പങ്ക്. സാമൂഹ്യസാഹചര്യത്തിനാണ് ഇരുപതു ശതമാനം പങ്ക്, അച്ഛനമ്മമാരുടെ വളർത്ത
ലിന്റെ പങ്ക് യഥാർത്ഥത്തിൽ പത്തു ശതമാനം മാത്രമാണുള്ളത്. പല
പഠനങ്ങളും തെളിയിച്ചത് ബാക്കിയുള്ള ഇരുപതുശതമാനം നമ്മൾ
'സമശീർഷർ' എന്നു വിളിക്കുന്ന മറ്റു കുട്ടികളുടെ 'സമൂഹ'മാണ് നിർ
ണ്ണയിക്കുന്നത് എന്നാണ്.

ഓരോ വ്യക്തിക്കും അവരെ നിർണ്ണയിക്കുന്ന ഒരു സമൂഹമുണ്ടായിരിക്കും എന്നു മുൻപ് കണ്ടുവല്ലോ. 'പൊതുവായ സമൂഹം' എന്ന
അമൂർത്തമായ സങ്കല്പനമല്ല ഇത്. യഥാർത്ഥത്തിൽ എന്റെ സമൂഹം
എന്ന് ഓരോ വ്യക്തിയും വിചാരിക്കുമ്പോൾ, തന്റെ ജീവിതത്തെ
നേരിട്ടു നിർണ്ണയിക്കാൻ കഴിവുള്ളവരും ഒപ്പം അവരുടെ അംഗീകാരം
തനിക്കുണ്ടായാലേ കഴിയൂ എന്നു സ്വയം വിചാരിക്കുന്നതുമായ, വളരെക്കുറച്ചുപേർ മാത്രമടങ്ങുന്ന ഒരു സമൂഹമാണിത്. ഈ സമൂഹ
ത്തിന്റെ രൂപീകരണവും അതിനുള്ളിലെ തന്റെ സ്ഥാനവും ഭാവിപങ്കാളിത്തവും ഈ സമശീർഷരുടെ ഇടപെടലിലൂടെയാണ് ഉറപ്പാക്കുന്നത്.
വളരെ കുട്ടിക്കാലത്തുതന്നെ സഹപാഠികളും സഹവാസികളുമായവരുടെ ഇടയിൽനിന്നാണ് നാം സമശീർഷർ എന്നു പറയുന്ന ഈ സംഘം
ഉണ്ടാകുന്നത്. ഈ സംഘം മറ്റെല്ലാ സംഘങ്ങൾപോലെത്തന്നെ ശ്രേണീ
ബദ്ധമായിരിക്കും. ഇവിടെ ജനിതകമായ ആനുകൂല്യങ്ങൾകൊണ്ടോ
സാമൂഹികസാഹചര്യങ്ങളിലെ അനുകൂലഘടകങ്ങൾകൊണ്ടോ ഒരാൾ
ഒന്നാമനായാൽ ജീവിതത്തിലുടനീളം ഈ ഒന്നാംസ്ഥാനം നിലനിറു
ത്താൻ അയാൾ ശ്രമിക്കുന്നുണ്ടാകും. സമശീർഷരുടെ ഇടയിൽ

രണ്ടാംസ്ഥാനം അല്ലെങ്കിൽ മൂന്നാം സ്ഥാനം അല്ലെങ്കിൽ അവസാന
സ്ഥാനം എന്നിങ്ങനെ സ്ഥാനം ലഭിച്ച് വ്യക്തിത്വരൂപീകരണം സംഭവി
ക്കുന്നവർ പിൽക്കാലത്ത് സമൂഹമത്സരങ്ങളിൽ ഇത്തരം സ്ഥാന

ങ്ങൾതന്നെയാണ് ഭൂരിപക്ഷവും കൈയേൽക്കാൻ ശ്രമിക്കാറുള്ളത്.

ആരെയും എന്തുമാക്കാം എങ്ങനെയും മാറ്റിമറിക്കാം എന്നു വിചാരിച്ച് ഏതു പ്രവൃത്തിയും ഊഴംവച്ച് എല്ലാവരെയുംകൊണ്ട് ചെയ്യി
പ്പിക്കാം എന്ന സങ്കല്പനമാണ് വിദ്യാഭ്യാസ സാമൂഹിക മേഖലകളിൽ
മുഴച്ചു നില്ക്കുന്നത്. പക്ഷേ, യഥാർത്ഥത്തിൽ വ്യക്തിത്വരൂപീകരണ
ത്തിലെ സമശീർഷരുടെ ഇടയിലുള്ള സ്ഥാനം പിൽക്കാല ജീവിതവിജയങ്ങളെ എങ്ങനെ നിർണ്ണയിക്കുന്നു എന്നു നാം മനസ്സിലാക്കേണ്ട
തുണ്ട്.

വളരെക്കുറച്ചുപേർക്ക് 'സ്വയം തിരിച്ചറിവു'കൊണ്ട് രൂപീകരിക്ക
പ്പെട്ട ഈ വ്യക്തിത്വങ്ങളെ ചില കാലങ്ങളിൽ മാറ്റാമെങ്കിലും ഭൂരിപ
ക്ഷംപേരും അതാതു സ്ഥാനങ്ങളിൽ 'സ്വസ്ഥത' നേടുന്നതായി നമുക്കു
കാണാൻ കഴിയും. ഒന്നാം സ്ഥാനവും രണ്ടാം സ്ഥാനവും മാത്രം നല്ലതും
ബാക്കിയുള്ളവ ചീത്തയും എന്നല്ല ഇതിനർത്ഥം. എല്ലാ സ്ഥാനങ്ങളും
സാമൂഹിക ധർമ്മങ്ങളാണ്. അവയിൽ സ്വാസ്ഥ്യം കണ്ടെത്തുന്നവർ
അവിടെ വിജയിക്കുകതന്നെ ചെയ്യും. ഈയൊരു ഘടകത്തെപ്പറ്റിയുള്ള നമ്മുടെ അറിവില്ലായ്മയും എല്ലാവരെയും 'ഒരുപോലെ'യാക്കാം
എന്നുള്ള അതിമോഹവും നിമിത്തം ആർക്കും സ്വാസ്ഥ്യം ലഭിക്കാത്ത
ഒരു സാമൂഹികക്രമനിർമ്മാണത്തിലാണ് വിദ്യാഭ്യാസമാകെ ചെന്നു
നിൽക്കുന്നത്. ഇത്തരം വ്യത്യസ്തതകളാണ് ജാതി എന്ന നിലയിൽ

മുൻകാലസമൂഹങ്ങളിൽ നിലനിന്നതെന്ന് ഒരു വാദം ഉണ്ട്. ജാതി എങ്ങ
നെയാണ് രൂപപ്പെട്ടതെന്ന് നാം നേരത്തേ മനസ്സിലാക്കി. ഇവിടെ സൂചി
പ്പിക്കുന്ന ഘടകം വ്യക്തിഗതമാണ് അല്ലാതെ സംഘസ്വഭാവമല്ല. സംഘസ്വഭാവം മനുഷ്യനെന്നനിലയിൽ നമുക്ക് പൊതുവേ ഉണ്ടാകും. അത്
ഭൂമിശാസ്ത്രപരമായ കാരണങ്ങളാലും കാലാവസ്ഥാവ്യതിയാനങ്ങ
ളാലും അല്പസ്വല്പവ്യത്യാസങ്ങളോടെ ഉണ്ടായി നിലനിൽക്കുന്നതെങ്ങ
നെയെന്ന് നാം മനസ്സിലാക്കി. അതിനാൽ ഈ സവിശേഷസ്വഭാവവ്യത്യാസം ജാതി-വർണ്ണ-വംശവിവേചനങ്ങളുടെ സാധൂകരണത്തിന്
ഉപയോഗിക്കരുത്.
ശ്രേണീബദ്ധമായ സമൂഹവും അതിനു സമാന്തരമായി രൂപപ്പെ
ടുന്ന അവബോധവുമാണ് ഒരു വ്യക്തിയുടെ രൂപീകരണത്തിലുള്ളത്.
'സാമൂഹികനീതി' സമത്വത്തിൽ ഊന്നം വയ്ക്കുന്നവർ ഈ സവിശേഷതകൾ മനസ്സിലാക്കേണ്ടതുണ്ട്. അല്ലെങ്കിൽ സ്വയം പീഡിപ്പിക്കുന്നവരെയും പരസ്പരം പീഡിപ്പിക്കുന്നവരെയും ഉത്പാദിപ്പിച്ച് കൂടുതൽ
കൂടുതൽ ആത്മഹത്യകളിലേക്ക് നാം വ്യക്തികളെ തള്ളിവിടും.

എല്ലാവരും നിസ്വാർത്ഥർ

'സ്വാർത്ഥം-നിസ്വാർത്ഥം'എന്ന രീതിയിൽ ജീവിതത്തെ തരംതിരിക്കുക നമുക്കിന്ന് വളരെ 'സ്വാഭാവികം" എന്നു തോന്നുമാറ് പരക്കെ അംഗീകാരമുള്ള പരികല്പനകളാണ്. മതപരമായ ഒരു പരികല്പനയായി ആരംഭിച്ചതാണെങ്കിലും ശാസ്ത്രീയ സോഷ്യലിസ്റ്റ് കാലഘട്ടത്തിലും നല്ല പ്രചാരമുള്ള ഒരു സംവർഗ്ഗമാണിത്. സ്വയം വിലയിരുത്താനും മറ്റുള്ളവരെ വിലയിരുത്താനും ഈ സംവർഗ്ഗം വളരെ സ്വാധീനം ചെലു ത്തുന്ന ഒന്നാണെന്ന് നമുക്കു കാണാൻ കഴിയും. വ്യക്തികൾ ചേർന്നാണ് സമൂഹമുണ്ടായതെന്ന ധാരണയെ അടി സ്ഥാനപ്പെടുത്തിയാണ് ഇവ നിലകൊള്ളുന്നത്. 'വ്യക്തിതാത് പര്യ'ങ്ങളും അതിനെ കേന്ദ്രമായി കരുതി രൂപപ്പെടുന്ന മറ്റു താത്പര്യങ്ങളും സ്വാർത്ഥമെന്നും സമൂഹത്തെ കേന്ദ്രീകരിച്ച്, അല്ലെങ്കിൽ, ഇന്നത്തെ ഏറ്റവും വലിയ സമൂഹമായ രാഷ്ട്രത്തെ കേന്ദ്രീകരിച്ച് രൂപപ്പെടുത്തുന്ന എല്ലാ വ്യവഹാരങ്ങളെയും നിസ്വാർത്ഥമെന്നും നാം വിളിക്കുകയാണു പതിവ്. ഈ മൂല്യബോധം അവാസ്തവമായ മേൽപ്പറഞ്ഞ ദ്വന്ദ്വങ്ങളെ ഉത്പാ ദിപ്പിക്കുന്നതുവഴിയാണ് ഉണ്ടാകുന്നത്. ഒരിക്കലും വ്യക്തികൾചേർന്ന് സമൂഹം ഉണ്ടാകുന്നില്ല എന്നു നാം മുൻപ് സൂചി

പ്പിച്ചിരുന്നുവല്ലോ. അതായത്, കുഞ്ഞുങ്ങളായി ജനിച്ച് വ്യക്തികളായിത്തീരുന്നവർ മാത്രമേ സമൂഹത്തിലുള്ളൂ. ഏതെങ്കിലുമൊരു വ്യക്തിക്ക് സ്വന്തം താല്പര്യംമാത്രം സംരക്ഷിച്ച് മറ്റാരെയും പരിഗണിക്കാതെ ജീവിക്കാൻ കഴിയുമോ എന്ന് നമുക്കൊന്നു നോക്കാം. റോഡിന്റെ ഓരത്ത് ദോശ വിറ്റു ജീവിക്കുന്ന ഒരാളെ എടുക്കുക. അയാൾക്കും അയാളുടെ കുടുംബത്തിനുംവേണ്ടിയാണ് അയാൾ ദോശ ചുട്ട് വിറ്റു ജീവിക്കുന്നതെന്ന് അയാളും മറ്റുള്ളവരും വിചാരിച്ച് അങ്ങനെ ചെയ്യുമ്പോഴും അവിടെച്ചെന്ന് ദോശ തിന്നുന്ന എല്ലാവർക്കും വേണ്ടിയേ അയാൾക്ക് ദോശ വിറ്റ് ജീവിക്കാൻ സാധിക്കുകയുള്ളൂ. ഇനി ഒരു ബസ് ഡ്രൈവറെ എടുക്കുക.

അയാൾക്കും അയാളുടെ കുടുംബത്തിനുംവേണ്ടിയാണ്
അയാൾ വണ്ടിയോടിക്കുന്നത് എന്നു വിചാരിച്ചാലും നമ്മൾ,
യാത്രക്കാരെല്ലാം അയാളോടിക്കുന്ന വണ്ടിയിൽ കോഴിക്കോട്ടു

നിന്ന് തിരുവനന്തപുരത്തെത്തിച്ചേരും. തെങ്ങിൽക്കയറി തേങ്ങയിടു
ന്നവരായാലും കടലിൽപോയി മത്സ്യം പിടിക്കുന്നവരായാലും അദ്ധ്യാ
പകരായാലും ഡോക്ടറായാലും താൻ ചെയ്യുന്ന പണി തനിക്കുവേണ്ടിയാണ് ചെയ്യുന്നതെന്ന് വിചാരിച്ചു ചെയ്യാമെന്നല്ലാതെ മറ്റുള്ളവർക്ക്
പ്രയോജനപ്രദമാകാതെ ഒരാൾക്കൊരിക്കലും ജീവിക്കാൻ കഴിയുകയില്ല. അക്കാരണത്താൽ സാമൂഹ്യപ്രവർത്തകരല്ലാത്ത ആരുംതന്നെ
യില്ല. നിസ്വാർത്ഥരല്ലാത്ത ആരുംതന്നെയില്ല.
സാമൂഹ്യപ്രവർത്തകരെന്നും നിസ്വാർത്ഥരെന്നും മഹാന്മാരെന്നും
വിളിക്കപ്പെടുന്നവർ നല്ല അഭിനയചാതുര്യമുള്ള ആട്ടക്കാരെന്നതിൽ
ക്കവിഞ്ഞ് മറ്റൊന്നും കൂടുതൽ ചെയ്യുന്നില്ല, സമൂഹം ആഗ്രഹിക്കുന്ന
ഏതെങ്കിലും മാറ്റത്തിനോ പ്രവൃത്തിക്കോ അവർ നേതൃത്വംകൊടുക്കു
ന്നതൊഴിച്ചാൽ. ഇനി, ഏതെങ്കിലും തരത്തിൽ 'സ്വാർത്ഥരായി' ജീവി
ക്കുന്നവർ വ്യക്തികളായി പരിണമിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന കുട്ടികൾ
മാത്രമാണ്. അവരാകട്ടെ സമൂഹത്തിന്റെ വരുംകാല നിക്ഷേപസാധ്യതകളാണുതാനും. സ്വന്തം അദ്ധ്വാനത്തിൽ ജീവിച്ചു തുടങ്ങുമ്പോൾ
ഓരോ കുട്ടിയും സാമൂഹ്യനിക്ഷേപത്തിന്റെ കടം വീട്ടുക മാത്രമാണ്
ചെയ്യുന്നത്. അതിനാൽ നിസ്വാർത്ഥമായി ജീവിക്കുന്ന മനുഷ്യസമൂഹ

ങ്ങളേ ലോകത്തുള്ളൂ. വ്യക്തി വീടിനും വീട് ഗ്രാമത്തിനും ഗ്രാമം രാജ്യ
ത്തിനും എന്ന പഴയകാലസങ്കല്പനത്തിന്റെ, അതായത് ഏറ്റവും
ചെറിയ വൃത്തമെന്നു കരുതി നാം വരച്ച വ്യക്തിയെന്ന വട്ടത്തിന്റെ,
മൂല്യബോധമാണ് സ്വാർത്ഥം എന്നത്. അതിനാൽ ഞാൻ സ്വാർത്ഥമായാണോ അതോ നിസ്വാർത്ഥമായാണോ ജീവിക്കുന്നത് എന്ന് ശങ്കിച്ച്
ആന്തരികസംത്രാസത്തിൽപ്പെട്ട് ആരും ഉഴലേണ്ടതില്ല. നാം 'സ്വാർത്ഥ
രെന്ന്' വിചാരിച്ചുകൊണ്ട് 'നിസ്വാർത്ഥരായി' ജീവിക്കാനേ സാധിക്കുകയുള്ളൂ.
ഇനി ജീവിതയാഥാർത്ഥ്യങ്ങളിൽ സ്വാർത്ഥം എന്ന പരികല്പന ഉപ
യോഗപ്രദമായി പ്രയോഗിക്കാൻ താഴെപ്പറയുന്ന രീതി പിൻതുടരാവു
ന്നതാണ്. ഉഭയസമ്മതപ്രകാരമുള്ള കരാറുകളുടെ ലംഘനങ്ങളെയാണ്
നാം തെറ്റ്, സ്വാർത്ഥം എന്ന് മൂല്യനിർണ്ണയം നടത്തി വിലയിരുത്തേ
ണ്ടത്. അതായത് പരസ്പരധാരണയാൽ എത്തിച്ചേർന്ന ഒരു കരാറിൽ
നിന്നും മറ്റ് പ്രത്യക്ഷകാരണങ്ങളില്ലാതെ പിൻവാങ്ങുമ്പോൾ ആ വ്യക്തി
അയാളുടെ അതിരുനിർണ്ണയിച്ചത് മറ്റെല്ലാവർക്കും പ്രതികൂലമായാൽ
ആ പ്രവൃത്തിയെ നമുക്ക് സ്വാർത്ഥം എന്ന് വിലയിരുത്താം. ഇത്തര
ത്തിലുള്ള പ്രതികൂലപ്രവൃത്തിമാത്രമാണ് സ്വാർത്ഥം.

'സ്വാർത്ഥ'രായ രാഷ്ട്രീയക്കാർ

നീതിയോടെ പെരുമാറാത്ത രാഷ്ട്രീയക്കാരെപ്പറ്റി എല്ലാ ദിവസവും എല്ലാ വീട്ടിലും എല്ലാ സഭയിലും എല്ലാ ബസ് സ്റ്റോപ്പിലും എല്ലാ വേദികളിലും എന്തിന് രാഷ്ട്രീയക്കാരുടെ വേദികളിൽപോലും പറയുന്നത് ഒരു സാധാരണ സംഭവമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. 'രാജാവിന് ഇഷ്ടംപോലെ' പെരുമാറാമായിരുന്നു. കാരണം 'നീതി' അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഇഷ്ടം മാത്രമായിരുന്നു. പക്ഷേ, സമത്വമെന്ന സാമൂഹികമൂല്യത്തിലധിഷ്ഠിതമായ എല്ലാ പൗരന്മാർക്കും ഒരേ നീതി എന്ന
നമ്മുടെ സമകാലീനസങ്കല്പനം മേൽപ്പറഞ്ഞ ശ്രേണീബദ്ധ മായ ജീവിവർഗ്ഗ മൂല്യബോധവുമായി നിരന്തരസംഘർഷ ത്തിലാണ്.

സമത്വം എന്ന മൂല്യബോധം ഒരിക്കലും അനുഭവിക്കുകയോ പരിശീലിക്കുകയോ പാലിക്കുകയോ സ്വന്തം ജീവിതത്തിൽ ചെയ്യാത്ത പൗരന്മാരാണ് നാമെല്ലാവരും. അത് ഇനിയും സാധിതമാക്കേണ്ട ഒന്നാണെന്ന് മനസ്സിലാക്കാതെയാണ് രാഷ്ട്രീയ
ക്കാരുടെ 'മോശത്തരത്തെപ്പറ്റി' നാം വാചാലരാകാറുള്ളത്.

സ്വന്തം മക്കളെപ്പറ്റിമാത്രം രാവുംപകലും ഒരു നിമിഷംപോലും മറക്കാതെ ജീവിക്കുന്ന നമ്മൾ, നമ്മുടെ ഇടയിൽ
നിന്ന് തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട രാഷ്ട്രീയക്കാർ അവരുടെ മക്ക ളെപ്പറ്റി അല്പംപോലും പരിഗണിക്കരുതെന്നും അവരെപ്പറ്റി ഓർക്കരുതെന്നും നാം കഠിനമായി ശഠിക്കുന്നു. ആരാണ് ഈ രാഷ്ട്രീയക്കാരുടെ മക്കളെ നോക്കേണ്ടതെന്ന് ഇന്നാർക്കും അറിയില്ല. അവരെ നോക്കിയാൽ രാഷ്ട്രീയക്കാർ അഴിമതി ക്കാരാകും.

അഴിമതിക്കാരനാകേണ്ട എന്നു തീരുമാനിച്ച ഗാന്ധിയുടെ മക്കൾക്കെന്തുപറ്റി എന്നു നാം ഒരു നിമിഷമെങ്കിലും ആലോചിച്ചിട്ടുണ്ടോ? ഗാന്ധി രാഷ്ട്രപിതാവായിരിക്കാം. എന്നാൽ ഇത്ര പരാജയപ്പെട്ട ഒരച്ഛനെ മറ്റെവിടെയും നമുക്ക്

കണ്ടെത്താനാവില്ല. യഥാർത്ഥത്തിൽ ആരുടെ പിതാവാണദ്ദേഹം? സ്വാർത്ഥരെന്നും നിസ്വാർത്ഥരെന്നും മനുഷ്യരെ
തരംതിരിച്ചതുവഴി നാം ഉണ്ടാക്കിയ അവാസ്തവമായ ഉത്പ
ന്നങ്ങളാണ് 'മഹാത്മാ'ക്കളായ ഗാന്ധിമാർ. യഥാർത്ഥത്തിൽ
173
'സ്വാർത്ഥ'രായ രാഷ്ട്രീയക്കാർ
സമൂഹത്തിനും കുടുംബത്തിനും അവർ ഭാരമാണ്. ഇനിയെങ്കിലും അത്തരത്തിലുള്ള മഹാത്മാക്കളെ നാം ഉത്പാദിപ്പിക്കാതിരിക്കാൻ
ശ്രദ്ധിക്കണം.
വളരെ സത്യസന്ധനായ ഒരു രാഷ്ട്രീയക്കാരനാകാൻ നാം തീരുമാനിച്ചു എന്നു വയ്ക്കുക. നിങ്ങൾ തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട ഒരു പഞ്ചായത്തു പ്രസിഡന്റാണെന്നും വയ്ക്കുക. പഞ്ചായത്തിനു കീഴിൽ വീടി
ല്ലാത്തവർക്ക് നൂറു വീടുവെച്ചു നല്കാനുള്ള പദ്ധതി ലഭിച്ചിരിക്കുകയാണ്. തന്റെ രാഷ്ട്രീയപ്പാർട്ടിയോട് കൂറുള്ളവരെയോ, അന്യരാഷ്ട്രീയ
പ്പാർട്ടിക്കാരുടെ അനുയായികളെയോ അണികളെയോ, ഇതൊന്നുമല്ല
തന്റെ ജാതിക്കാരെയോ, മതത്തിൽപെട്ടവരെയോ അല്ലെങ്കിൽ തന്റെ
വാർഡിൽ ഉള്ളവരെയോ എന്ന ഒരു തരത്തിലുമുള്ള പ്രത്യേകപരിഗണനയും നല്കാതെ യഥാർത്ഥത്തിൽ വീടില്ലാത്ത നൂറു പേർക്ക് വീടുവെച്ചു കൊടുക്കാൻ നിങ്ങൾ തീരുമാനിച്ചെന്നിരിക്കട്ടെ. 'ശാസ്ത്രീയ'
മായ അളവുകോലുകളെല്ലാം ഉപയോഗിച്ച് 'സ്വതന്ത്ര'മായ ഒരു ഏജൻ
സിയെ ഉപയോഗിച്ച് വീടില്ലാത്ത നൂറുപേരെ നിങ്ങൾ കണ്ടെത്തുന്നു.
പദ്ധതിപ്രകാരം സമയബന്ധിതമായി ഇവർക്ക് വീടു വെച്ചുകൊടു
ക്കാൻ ഇടംവലം നോക്കാതെ നിങ്ങൾ മുന്നേറുകയാണ്.
വീടു വയ്ക്കാനുള്ള സ്ഥലം കണ്ടെത്തുവാൻ തുടങ്ങിയപ്പോഴാണ്

ആദ്യത്തെ പ്രശ്നം ആരംഭിച്ചത്. മനുഷ്യർക്ക് വാസയോഗ്യമായ നൂറു
വീടുകൾ വയ്ക്കാൻ അഞ്ചു സെന്റു പ്രകാരം ഒന്നിച്ചു കിട്ടുവാൻ ഒരു
സാദ്ധ്യതയും പഞ്ചായത്തിന്റെ കീഴിൽ കാണുന്നില്ല. തരാൻ മുന്നോട്ടു
വന്നവരുടെ കൈവശമുള്ള പ്രദേശങ്ങൾ പാറകൾ നിറഞ്ഞതും എത്തിച്ചേരാൻ വഴിയില്ലാത്തതും കുടിവെള്ളമില്ലാത്തതുമായ 'ഓണംകേറാമൂല'കളായിരുന്നു. അതിനാൽ പലയിടങ്ങളിലായി 'വാസയോഗ്യമായ'
കുറെ പുരയിടങ്ങൾ നിങ്ങൾ കണ്ടെത്തുന്നു. കെട്ടിടങ്ങളുടെ പണിയും
ആരംഭിക്കുന്നു.
അപ്പോഴാണ് പുതിയ പ്രശ്നങ്ങൾ ഉയർന്നു വന്നത്. കരാർപ്രകാരം
ഉണ്ടാക്കണമോ അതോ പഞ്ചായത്ത്തന്നെ നേരിട്ടു ചെയ്യണമോ?
കരാറുകാരെ ഏൽപ്പിച്ചാൽ പെട്ടെന്നു പണി തീരുമെന്ന് എല്ലാവർക്കും
അറിയാം. പക്ഷേ, അതിന്റെ ഗുണനിലവാരം ഉറപ്പാക്കുക എളുപ്പമല്ല.
അതിനാൽ അത്തരമൊരബദ്ധം വരാതിരിക്കാൻ നിങ്ങൾതന്നെ നേരിട്ട്
പണി ചെയ്യിക്കാൻ തീരുമാനിച്ചു. അപ്പോഴാണ് ഒന്നിനു പുറകെ ഒന്നായി
പുതിയ പുതിയ പ്രശ്നങ്ങൾ ഉണ്ടായത്. പഞ്ചായത്തിനു കീഴിലുള്ള
എല്ലാ കൽപ്പണിക്കാരും അന്യപ്രദേശങ്ങളിൽ ജോലിക്കു പോയിരി
ക്കുകയാണ്. മണൽനിരോധനം കാരണം മണൽ കിട്ടാനില്ല. പണി
ആരംഭിക്കാനായി പല സ്ഥലത്തുള്ള പണിക്കാരെ വിളിച്ചുകൂട്ടി പണി
തുടങ്ങി. അടിത്തറ കെട്ടിക്കഴിയുമ്പോൾ വീട്ടിൽ പോയ മേസ്തിരി

പിന്നെ തിരികെ വന്നില്ല എന്നു തുടങ്ങി എണ്ണിയാൽ തീരാത്ത പ്രശ്ന
ങ്ങളുടെ നടുവിലായി നിങ്ങൾ. ഒരു വർഷത്തിനുള്ളിൽ പൂർത്തീകരിക്കേണ്ട പദ്ധതിയാണിത്. ആളെ കൂട്ടി പണി പുരോഗമിക്കുമ്പോൾ
174

എങ്ങുമില്ലാത്ത മഴ. സമയബന്ധിതമായി കാര്യങ്ങൾ മുന്നോട്ടു പോകി
ല്ലെന്നു മനസ്സിലായപ്പോൾ നേരത്തേ ഒഴിവാക്കിയ ചില കരാറുകാരെ
ക്കൂടി വിളിച്ചുവരുത്തി മറ്റു സ്ഥലങ്ങളിൽ പണിയാരംഭിച്ചു.
ആദ്യത്തെ പത്തു വീട് ആറു മാസത്തിനുള്ളിൽ തീർന്നു. അതു കൊടുക്കാമെന്നു തീരുമാനിച്ചു. അപ്പോഴാണ് പുതിയ പ്രശ്നം. നൂറുപേരിൽ ആർക്കാദ്യം കൊടുക്കും. എല്ലാവരും ഒരേപോലെ വീടില്ലാത്ത
വർതന്നെ. എത്ര ആലോചിച്ചിട്ടും ആദ്യത്തെ വീടുകൾ ആർക്കു കൊടു
ക്കുമെന്ന് ഒരെത്തുംപിടിയും കിട്ടുന്നില്ല. ആർക്കാദ്യം കൊടുത്താലും
പരാതിയുണ്ടാകുമെന്ന് നിശ്ചയം. പക്ഷേ, ആർക്കെങ്കിലും കൊടുക്ക
ണമല്ലോ. നിങ്ങൾ നിഷ്പക്ഷമതിയാണെന്ന് തെളിയിക്കാൻ എത്ര ആലോചിച്ചിട്ടും ഒരു വഴി കണ്ടെത്താനാകാതെ ഉറക്കമിളച്ചു കിടന്നു.
അവസാനം ഉത്തരവാദിത്വം 'ദൈവത്തിൽ' ഏൽപ്പിക്കാൻ തീരുമാനി
ച്ചു. എല്ലാവരുടെയും പേരെഴുതുക. എന്നിട്ട് ഒരു കുട്ടിയെക്കൊണ്ട് നറുക്കെടുപ്പിക്കുക. കാര്യങ്ങളൊക്കെ ഏതാണ്ട് ശരിയായെന്ന് വിചാരിച്ചിരിക്കുമ്പോഴാണ് നറുക്കു വീണവരിൽ ചിലർ തങ്ങൾക്ക് കരാറുകാർ പണിത വീടുവേണ്ട എന്നു പറഞ്ഞത്. പത്തിൽ ആറും കരാറുകാർ പണിതതാണ്. മാത്രവുമല്ല ചില വീടുകൾ റോഡിനും ചന്തയ്ക്കും

അടുത്തുമാണ്. പത്തുപേർക്കും ആ വീടുകൾ മതി. അവസാനം പ്രശ്ന
മൊതുക്കാൻ വീടുകൾ കൊടുക്കേണ്ട എന്നു തീരുമാനിച്ചു. നൂറു വീടും തീർന്നതിനുശേഷം ഒന്നിച്ചു കൊടുക്കാം എന്നും തീരുമാനമായി.

ഒരു വർഷത്തിനുള്ളിൽ പൂർത്തിയാക്കേണ്ട പദ്ധതി അവസാനം ഒന്നരവർഷം കഴിഞ്ഞപ്പോഴാണ് 'എങ്ങനെയെങ്കിലും' തീർന്നത്.

പിന്നെയാണ് യഥാർത്ഥത്തിൽ പൂരമാരംഭിച്ചത്. "കരാറുകാർ പണിഞ്ഞ
വീടു വേണ്ട, ചന്തയ്ക്കും റോഡിനുമരികിലുള്ള വീടു മതി, അവിടെ
വെള്ളം കിട്ടില്ല, ആ പട്ടിക്കാട്ടിൽ ആർക്കു വേണം, ആദ്യം ഉണ്ടാക്കിയ
പഴയ വീടുകൾ ഞങ്ങൾക്കു വേണ്ട" എന്നു തുടങ്ങി ഒരു വീടും കൊടുക്കുവാൻ കഴിയാത്ത അവസ്ഥയായി. പിന്നെ രണ്ടും കല്പിച്ച് നറുക്കെടുപ്പിലൂടെ വീടു കിട്ടിയവർക്കെല്ലാം നറുക്കുവീണപ്രകാരം ഓരോ പുരയിടങ്ങളിലുള്ള വീടുകൾ കൊടുക്കാൻ 'പഞ്ചായത്തു കമ്മറ്റി' തീരുമാനിച്ചു. കൊടുക്കുന്ന വീടുകൾ വേണ്ടാത്തവർക്ക് പകരം ആളെ കണ്ടെത്തി കൊടുക്കാനും തീരുമാനിച്ചു. വീടുകൾ എം.എൽ.എ.യുടെ സാന്നിദ്ധ്യത്തിൽ കൊടുക്കുകയും ചെയ്തു. വീടു
കിട്ടിയവർ ഓരോരുത്തരായി കൊള്ളാത്ത വീടുകളാണ് തങ്ങൾക്കു
തരുന്നതെന്ന് പരാതി പറഞ്ഞുകൊണ്ട് അവ സ്വീകരിച്ചു. എം.എൽ.എ.
അനുമോദനപ്രസംഗത്തിൽ എങ്ങനെ ഒരു 'നല്ല'രാഷ്ട്രീയക്കാരൻ പക്ഷപാതപരമായി പെരുമാറരുത് എന്ന് സ്നേഹപൂർവ്വം ശാസനാരൂപേണ ഉപദേശിച്ചു. അടുത്തദിവസം പഞ്ചായത്തിലാകെ പക്ഷപാതപ
രമായി പെരുമാറിയ പഞ്ചായത്ത് പ്രസിഡന്റ് രാജിവയ്ക്കണമെന്ന
പോസ്റ്ററുകൾ പതിച്ചിരിക്കുന്നതു കണ്ടു. അങ്ങനെ ജനാധിപത്യപരമായി,

'സ്വാർത്ഥ'രായ രാഷ്ട്രീയക്കാർ
സത്യസന്ധമായി, അഴിമതിയില്ലാതെ യാതൊരു പക്ഷപാതവുമില്ലാതെ
പെരുമാറണം എന്നുറച്ച നിങ്ങളായ പഞ്ചായത്തു പ്രസിഡന്റ്,് രാജിവെച്ച് വീട്ടിൽ പോയാലും ഈ പേരുദോഷം ഒരിക്കലും മാറില്ല.
ജനാധിപത്യ സംവിധാനത്തിൽ രാഷ്ട്രീയക്കാർ എല്ലാവരും 'കള്ള ന്മാരാണ്,' 'അഴിമതിക്കാരാണ്' എന്നെല്ലാം പറയുമ്പോൾ ഒരിക്കലും
ഉത്തരവാദിത്വമില്ലാത്ത, ഒരു പൗരൻപോലുമാകാത്ത, 'സ്വന്തം കാര്യം'
മാത്രം നോക്കുന്നവരുമാണ് നാം ഓരോരുത്തരുമെന്ന ഓർമ്മ വേണം.
അല്പംപോലും ക്യൂ നില്ക്കാൻ മടിയുള്ള നമ്മൾ, എങ്ങനെയും കാര്യം
സാധിച്ചെടുക്കണം എന്നു തീരുമാനിച്ചിരിക്കുന്ന നമ്മൾ, പരിചയക്കാരിലൂടെ എല്ലാ മുൻഗണനയും തെറ്റിക്കുന്ന നമ്മൾ, മുകളിലെ സ്വാധീനം
ഉപയോഗിച്ച് അനർഹമായതു നേടുന്ന നമ്മൾ, പരാതി പറയുകയ ല്ലാതെ ഒരു പരാതിപോലും എഴുതിക്കൊടുക്കാൻ മടിയുള്ള നമ്മൾ,
'പരാതി എഴുതിക്കൊടുക്കാൻ ആർക്ക് നേരമുണ്ട്?' എന്നു പറയുന്ന
നമ്മൾ, അതിരിലെ മരം വെട്ടുന്ന തർക്കത്തിന്റെ പേരിൽ അയൽക്കാരനുമായി കോടതി വരാന്തയിൽ പത്തുവർഷമായി നിൽക്കുന്ന നമ്മൾ
ഒക്കെയാണ് ഈ 'കള്ളന്മാരായ' രാഷ്ട്രീയക്കാരെ കുറ്റം പറയുന്ന തെന്ന കാര്യം മറക്കേണ്ട. ഇനി, ഈ രാഷ്ട്രീയക്കാർ എവിടെനിന്നുവന്നു
എന്നു നോക്കുമ്പോൾ ജനങ്ങളെന്ന കഴുതകളുടെ അച്ഛനോ ജ്യേഷ്ഠനോ

അനിയത്തിയോ ഒക്കെയൊണെന്നു കാണാം. അതായത് രാഷ്ട്രീയ
ക്കാരെ കുറ്റം പറയുന്ന നമ്മൾ മലർന്നു കിടന്ന് തുപ്പുകയോ സ്വന്തം
പല്ലിടകുത്തി മണപ്പിക്കുകയോ ആണ് ഇന്നു ചെയ്യുന്നത്.
പരാതി പറയുന്ന പ്രജകളാകാതെ, ഉത്തരവാദിത്തമുള്ള പൗരന്മാരാകുകയാണു വേണ്ടത്. ജനാധിപത്യത്തിൽ നമ്മെ ഭരിക്കാനല്ല നമ്മൾ
പ്രതിനിധികളെ തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നത്. ഇന്നും ഇംഗ്ലീഷ് ഭാഷയിലുള്ള
റൂളിങ്ങിൽനിന്ന് ഗവേർണിങ്ങിലേക്ക് മാറിയിട്ടില്ലാത്ത ജനാധിപത്യ
രാജ്യമാണ് നമ്മുടേത്. ഡിക്ഷ്നറിയിൽ റൂളിങ്ങിനും ഗവേർണിങ്ങിനും
ഒരേ അർത്ഥമാണുള്ളത്, ഭരണം എന്നു മാത്രം. രാജാവിനുപകരം ഭരി
ക്കാനല്ല നാം മന്ത്രിമാരെ തിരിഞ്ഞെടുത്തത്. മറിച്ച് ആധുനിക സമൂഹത്തിന് ആവശ്യമായ ചുമതലാബോധമുള്ള നിപുണരായ സേവകരെയാണ്, അതായത് ജനസേവകരെയാണ് നാം തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നത്.
ഭരിക്കുന്നതിൽ നിന്നും നയിക്കുന്നതിലേക്കാണ് അവർ നീങ്ങേണ്ടത്.
ഭരണസംവിധാനമല്ല, മറിച്ച് നയ-നീതിസംവിധാനമാണ് നമുക്ക് വേണ്ടത്.
എന്നാൽ, തിരഞ്ഞെടുത്തവരെ ഭരണാധികാരികളായി ചുമതലയേൽ
പ്പിച്ച് അവകാശങ്ങൾമാത്രം വേണമെന്ന് ആഗ്രഹിക്കുന്ന ഉത്തരവാദിത്വരഹിതരായ പൗരന്മാർ നാം ആയതുകൊണ്ടാണ് ഇന്നു കാണുന്ന
അവസ്ഥ സേവനമേഖലകളിൽ ഉണ്ടാകുന്നത്. നാം രൂപപ്പെടുത്തണമെന്നാഗ്രഹിക്കുന്ന ജനാധിപത്യപരവും നീതിയുക്തവും താരതമ്യേന
സാധിതവുമായ നവീന സാമൂഹ്യക്രമനിർമ്മാണത്തിന്, പരസ്പരം

മനസ്സിലാക്കി ഒറ്റയ്ക്കും കൂട്ടായും ഉത്തരവാദിത്വമേൽക്കുന്ന ജന
ങ്ങൾക്കു മാത്രമേ കഴിയൂ.
176

177
'സ്വാർത്ഥ'രായ രാഷ്ട്രീയക്കാർ
178

മനുഷ്യർ സാംസ്കാരികമായി വികസിച്ച സമൂഹങ്ങളിലാണ് 'സാമൂഹ്യപ്രവർത്തനം' ആരംഭിച്ചത്. അഭിജാതരും അച്ഛന്റെ സ്വത്തിൽ കഴിയുന്നവരും പേരിനും പ്രസിദ്ധിക്കുമായി 'കരകവിഞ്ഞൊഴുകുന്ന'
കരുണയുടെ പ്രകടനമായാണ് അതാരംഭിച്ചത്. പണക്കാരുടെ ദയയുടെയും സ്നേഹത്തിന്റെയും കരുണയുടെയും 'ഒഴിവുകാലവിനോദ'
മായി ആരംഭിച്ച സാമൂഹികപ്രവർത്തനത്തെ സമൂലം നവീകരിക്കേണ്ട
കാലം അതിക്രമിച്ചിരിക്കുകയാണ്. സാമൂഹികപ്രവർത്തകരുടെ പഴയകാല മാതൃകകൾ കൊട്ടാരംവിട്ട ബുദ്ധനും കുടുംബമുപേക്ഷിച്ച
സന്ന്യാസിമാരും ജന്മികളായിരുന്ന ടോൾസ്റ്റോയിയും ടാഗോറും ഇ.
എം.എസ്സുമൊക്കെയാണ്. ഒന്നുകിൽ കുടുംബപരമായി കിട്ടിയ
സ്വത്തുപയോഗിച്ചോ അതല്ലെങ്കിൽ മറ്റുള്ളവരിൽനിന്നു പിരിച്ചെടുത്ത
സ്വത്തുപയോഗിച്ചോ സാമൂഹ്യപ്രവർത്തനം നടത്തുന്നവരേ ലോക
ത്തുണ്ടായിട്ടുള്ളൂ, ഉണ്ടാകുന്നുള്ളൂ.
രാഷ്ട്രീയാധികാരം രാജാവിൽ നിക്ഷിപ്തമായിരുന്ന കാലത്ത്
സാമൂഹ്യപ്രവർത്തനത്തിനിറങ്ങിപ്പുറപ്പെടുന്നവർ തങ്ങൾക്ക് രാഷ്ട്രീയാധികാരത്തിൽ യാതൊരു കണ്ണുമില്ലെന്ന് ബോധ്യപ്പെടുത്തുവാൻ
പദവികളും സ്ഥാനങ്ങളുമുപേക്ഷിച്ച് സന്ന്യാസിമാരായി ചമഞ്ഞാണ്

അതെല്ലാം ചെയ്തിരുന്നത്. പഴയകാല സന്ന്യാസികൾ സമൂഹത്തിനു
പുറത്ത് കാട്ടിൽ കഴിഞ്ഞിരുന്നതിന് മറ്റൊരു കാരണവുമില്ലായിരുന്നു.
സാമൂഹികമായ യാതൊരു ആധിപത്യവുമുണ്ടാക്കാൻ തങ്ങൾക്ക് ഉദ്ദേശ്യമില്ല എന്ന ജീവിതപ്രഖ്യാപനം നടത്തിയാലേ രാജാവിനു കീഴിൽ
'ജനസ്വാധീനം' ഉണ്ടാക്കുന്ന ഇത്തരം പ്രവൃത്തികൾ ചെയ്യുവാൻ കഴിയുമായിരുന്നുള്ളൂ. പക്ഷേ, മറ്റുള്ളവരുടെ ചെലവിലാണ് ഈ കരുണാ
പ്രവാഹങ്ങളെല്ലാം നടന്നിരുന്നതെന്ന് നാം മറക്കരുത്. ആ പരമ്പരയുടെ
ഇങ്ങേയറ്റത്ത് വന്നു നില്ക്കുന്ന മാതൃകകളാണ് ഗാന്ധിയും നാരായണനുമെല്ലാം. അല്പംപോലും ജനാധിപത്യസ്വഭാവം തൊട്ടുതീണ്ടിയി
ട്ടില്ലാത്ത കൂട്ടരാണ് ഇവരെല്ലാംതന്നെ. പട്ടിണികിടന്നോ നിശ്ശബ്ദത പാലിച്ചോ മറ്റുള്ളവരെ മാനസികമായി പീഡിപ്പിച്ച് ഇവർ സ്വന്തം ഇഷ്ട
ങ്ങൾ നടത്തിയെടുക്കും. ജനാധിപത്യരീതിയിൽ കോൺഗ്രസ്സ് പ്രസിഡന്റായി തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട സുഭാഷ്ചന്ദ്രബോസ്സിനെ മാറ്റി സ്വന്തം
താത്പര്യത്തിന് ആജ്ഞാനുവർത്തിയായ രാജേന്ദ്രപ്രസാദിനെ തിരികിക്കയറ്റിയ ജനാധിപത്യധ്വംസകനാണ് 'മഹാത്മാ'ഗാന്ധി.
ഗുരുക്കന്മാരും മഹാത്മാക്കളും എങ്ങനെയാണ് നിർമ്മിക്കപ്പെട്ടിരു
ന്നതെന്ന് നാം മുമ്പ് കണ്ടുകഴിഞ്ഞല്ലോ. ഇവരുത്പാദിപ്പിച്ച മാതൃകയാണ് രാഷ്ട്രീയാധികാരം വിഭജിക്കപ്പെട്ട് ജനങ്ങളിൽ നിക്ഷിപ്തമാ
ക്കപ്പെട്ട ജനാധിപത്യസംസ്കാരത്തിലും യാതൊരു സാദ്ധ്യതാപരിശോധനപോലും നടത്താതെ ആളുകൾ സാമൂഹ്യപ്രവർത്തകരെ വിലയിരുത്താനുപയോഗിക്കുന്നത്. ജനാധിപത്യസംവിധാനത്തിൻകീഴിൽ

സാമൂഹ്യപ്രവർത്തകരെന്നോ രാഷ്ട്രീയപ്രവർത്തകരെന്നോ തരംതി

രിക്കാനാവില്ല. കാരണം ഓരോ പൗരനും രാഷ്ട്രീയക്കാരനാണ്, അതവർ മനസ്സിലാക്കിയാലും ഇല്ലെങ്കിലും. രാഷ്ട്രീയ പ്രവർത്തനം മറ്റേ
തൊരു ജോലിപോലെയും ഒരു സേവനമേഖലയാണ്. എല്ലാവർക്കും
കളക്ടറോ ഡോക്ടറോ അദ്ധ്യാപകരോ ആകാൻ കഴിയാത്തതു
പോലെ ഒരു തൊഴിൽ വിഭജനമായിട്ടുവേണം നാം രാഷ്ട്രീയത്തെ
മനസ്സിലാക്കേണ്ടതും വിലയിരുത്തേണ്ടതും. അതിനാൽ രാഷ്ട്രീയ
പ്രവർത്തനത്തിലിടപെടുന്ന എല്ലാ പ്രവർത്തകർക്കും അവർ കൈകാര്യം
ചെയ്യുന്ന പദവിക്കും മേഖലയ്ക്കുമനുസൃതമായി ശമ്പളം നിശ്ചയിച്ചു
കൊടുക്കേണ്ടതാണ്. അങ്ങനെ കൊടുക്കാതിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടു
മാത്രമാണ് അവർ അഴിമതിക്കാരും ജനവഞ്ചകരുമായി മാറുന്നത്.
'മഹത്തുക്കളായ' രാഷ്ട്രീയ പ്രവർത്തകർ
പണ്ടുണ്ടായിരുന്നുവെന്നും ഇന്നുള്ളവരെല്ലാം തട്ടിപ്പും വെട്ടിപ്പും നടത്തുന്നവരാണെന്നുമുള്ള നമ്മുടെ കണ്ടെത്തലുകളെല്ലാം മേൽപ്പറഞ്ഞ കാരണങ്ങൾ
കൊണ്ടാണുണ്ടാകുന്നത്. സാമാന്യജനങ്ങളുടെയിടയിൽനിന്ന് രാഷ്ട്രീയാവബോധത്തോടെ ജനാധിപത്യസംവിധാനത്തെ സാക്ഷാത്കരി
ക്കാൻ ഇറങ്ങിപ്പുറപ്പെടുന്ന സാധാരണക്കാരായ നമ്മെപ്പോലുള്ള
രാഷ്ട്രീയക്കാരെ അവമതിക്കുകയും അപമാനിക്കുകയുമല്ല വേണ്ടത്,
മറിച്ച് അവരെ പരിരക്ഷിക്കുകയാണ് ചെയ്യേണ്ടത്.
എന്നാൽ, നമ്മുടെ ഇടയിൽനിന്നായാലും ഉത്തരവാദിത്വമെടു

ക്കാത്ത, ജനാധിപത്യസംവിധാനങ്ങളെ അട്ടിമറിക്കുന്ന, ചൂഷണവും
കെടുകാര്യസ്ഥതയും കൈക്കൂലിയും കൈമുതലായി കൊണ്ടുനട ക്കുന്നവരെ തിരഞ്ഞെടുക്കാതെ, അവരെ അധികാരമേല്പിക്കാതെ
നോക്കേണ്ട കടമയും നമ്മുടേതാണ്. ചുരുങ്ങിയപക്ഷം അഞ്ചാംവർഷം അധികാരമില്ലാതെ വോട്ടുചോദിക്കാൻ നമ്മുടെ മുന്നിൽ വന്നു
നിൽക്കാനുള്ള 'ഗതികേട്' അവർക്ക് ഉണ്ടാകുമെന്ന് നാം ഓർക്കേണ്ട
താണ്. ഒരു രാജാവിനും ഇത്തരമൊരു 'അരക്ഷിതാവസ്ഥ' ഒരിക്കലും
ഉണ്ടായിട്ടില്ല. സുനിശ്ചിതമായ അധികാരമായിരുന്നു അവർക്കുണ്ടായിരുന്നത്. എത്ര നെറികെട്ടവനായാലും രാജാവിന്റെ മകൻതന്നെ
രാജാവായി അധികാരത്തിലേറിയിരുന്നു. എന്നാൽ ജനാധിപത്യത്തിലെ
'അധികാരിവർഗ്ഗ'ങ്ങൾക്ക് എത്രതന്നെ സമ്പത്തുണ്ടായാലും ജനങ്ങ
ളുടെ മുന്നിൽ കൈനീട്ടി വോട്ടുചോദിക്കാതെ രണ്ടാമതൊരിക്കൽകൂടി
അധികാരത്തിലേറാൻ യാതൊരു നിർവ്വാഹവുമില്ല.
കുടുംബവാഴ്ചകൾ നടക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽ അതിന് നാംതന്നെയാണ്
ഉത്തരവാദികൾ. ശ്രേണീബദ്ധമായ നമ്മുടെ ജീവിബോധമാണ് ഇതിന്
കാരണമെന്ന് നമ്മൾക്കറിയാം. പ്രസിദ്ധരെയും ധനമുള്ളവരെയും അധികാരമുള്ളവരെയും അവരുടെ ബന്ധുജനങ്ങളെയും കാണുമ്പോൾ 'കവാത്തു മറക്കുന്ന' ജനംതന്നെയാണ് നാം. അവരിലൂടെ
'കാര്യങ്ങൾ സാധിച്ചെടുക്കാം' എന്ന് നമ്മൾക്ക് നന്നായി അറിയാം. അതിനാൽ, തക്കം പാർത്തിരിക്കുന്ന ജനംതന്നെയാണ് നാം. സ്വാത

ന്ത്യത്തോടെ, സമത്വത്തോടെ പെരുമാറി നമ്മുടെ 'തടി കേടാക്കേണ്ടാ'
180

എന്നറിയാത്തവരായി ആരുമില്ല. ജനാധിപത്യവും സമത്വവുമെല്ലാം
വരണം പക്ഷേ, അത് അന്യരുടെ ചെലവിൽതന്നെ വേണം. ചുടുചോറുവാരാനായി ചില കുട്ടിക്കുരങ്ങന്മാരുണ്ടോ എന്ന് ചുറ്റിലും നോക്കും.
അവരുടെ ധീരതയെപ്പറ്റി കവിതയെഴുതിയും ശ്ലാഘിച്ചും അത്ഭുതംകൂറിയും അങ്ങനെ തക്കം പാർത്ത് നാം നിൽക്കും. അവാർഡ് വരുമ്പോൾ 'ഞാനൊന്നും അറിഞ്ഞില്ലേ രാമനാരായണാ' എന്ന ഭാവത്തിൽ
കൈപ്പറ്റും. ഇതുമാറുമോ എന്ന് സംശയമാണ്.
എന്നിരുന്നാലും ചുരുങ്ങിയപക്ഷം 'കള്ളന്മാർക്ക് കഞ്ഞി'വച്ചുകൊടുക്കുന്നവരായി നാം മാറരുത്. 'ശീഘ്രഗതി'യിൽ കാര്യങ്ങൾ നടപ്പാ
ക്കുന്നത് ശുഷ്കാന്തിയായി വ്യാഖ്യാനിക്കരുത്. മിക്കപ്പോഴും ഈ
ശീഘ്രഗതിയിൽ ജനാധിപത്യധ്വംസനം നിശ്ചയമായി നടന്നിട്ടുണ്ടാകും.
അല്പം കാലതാമസം വന്നാലും സാദ്ധ്യമായ നീതി ലഭ്യമാക്കാനുള്ള
ശ്രമമാണ് ശ്ലാഘനീയമായിട്ടുള്ളത്. അതുപോലെ 'കാര്യം സാധിച്ചെ
ടുക്കാൻ' അയാളാണ് മിടുക്കൻ എന്ന ഭാവത്തിൽ എല്ലാ അഴിമതിയ്ക്കും കൂട്ടുനിൽക്കുകയുമരുത്. 'യഥാ പൗരൻ തഥാ നേതാ'
എന്നാണ് ജനാധിപത്യസംസ്കാരത്തിലെ ചൊല്ല്.
ഇതിനു മറുവശമായി, ഗാന്ധിയെപ്പോലുള്ള, കുടുംബം പോറ്റാത്ത, സ്വന്തം പ്രസിദ്ധിമാത്രം നോക്കുന്ന, പ്രതിച്ഛായകൾമാത്രം ഉന്നംവെച്ചു
കഴിയുന്ന സാമൂഹ്യപ്രവർത്തകർ ഉണ്ടാകാതിരിക്കേണ്ടയാവശ്യവും

ജനാധിപത്യസംവിധാനത്തിന്റെ വിജയത്തിനനിവാര്യമാണ്. ബ്രിട്ടീഷ്
വിരുദ്ധസമരത്തിന്റെ കേന്ദ്രബിന്ദുവായി ഗാന്ധി ഉപയോഗിച്ച ഖാദി
ഉപയോഗവും ഇംഗ്ളീഷ് മിൽ ഉത്പാദിത വസ്ത്രബഹിഷ്കരണവും
ഒരു സമരരീതിയെന്നനിലയിൽ ശക്തവും വൻവിജയം നേടിയതുമാണ്. ചരിത്രത്തിലെ ആദ്യത്തെ സമാധാനസഹനസമരരീതികൾ എന്ന
നിലയിൽ ഇവ നിസ്തുലവുമാണ്. പക്ഷേ, സ്വാതന്ത്ര്യാനന്തരകാലത്ത്
ഖാദി ഉടുക്കുകയും സമരകാലത്ത് എങ്ങനെ കഴിഞ്ഞിരുന്നുവോ
അതേപോലെതന്നെ തുടരുകയും ചെയ്തതിന് എന്ത് ഉത്തരമായിരിക്കും ഗാന്ധിയ്ക്ക് ഉണ്ടാവുക? 'ഗ്രാമസ്വരാജ്' എന്ന കാല്പനിക
സാമ്പത്തിക സംവിധാനസ്വപ്നങ്ങൾ ഇതിന് ഉത്തരമാവുകയില്ല.
എന്നാൽ തന്റെ പ്രതിച്ഛായാസംരക്ഷണമല്ലാതെ മറ്റൊരുലക്ഷ്യവും
അതിൽ ഇല്ലതന്നെ. മുല്ലാ നസുറുദ്ദീന്റെ അഭിപ്രായത്തിൽ 'മീൻപിടിച്ച
തിനുശേഷവും വലചുമന്നുനടക്കുന്നവന്റെ ഗതികേട്'ാണത്.
സ്വന്തം പ്രതിച്ഛായയിൽ കുടുങ്ങിയ മഹാന്മാരുടെ ഗതികേടാണത്.
ഇനി ഇത് ഗതികേടല്ലെങ്കിൽ, നിശ്ചയമായും അതിന് ഗൂഢലക്ഷ്യമുണ്ട്.
അത് മറ്റൊന്നുംതന്നെയല്ല; അത് ഭരണസംവിധാനത്തിന് പുറത്ത് ഒര
ധികാരകേന്ദ്രമായി തുടരാനുള്ള കൊതിമാത്രമാണ്. താൻ നേതൃത്വംകൊടുത്ത സമരം വിജയിച്ചിട്ട് അധികാരത്തിൽ കയറാതെ തനിക്കിതൊന്നും വേണ്ട എന്നനിലയിൽ തുടരുന്നത് മഹത്ത്വമൊന്നുമല്ല.
അധികാരത്തിലേറിയാൽ യഥാർത്ഥത്തിൽ സാദ്ധ്യമായ, കഠിന തീരുമാനങ്ങളെടുക്കുവാൻ ബാദ്ധ്യത ഉണ്ടാകുമെന്നറിയുന്നതുകൊണ്ടാണ്

മഹാന്മാർ ഊളിയിട്ടുകളയുന്നത്. മാത്രവുമല്ല, ഈ തീരുമാനങ്ങൾ 'നിഷ്പക്ഷമാകാൻ' ഒരുതരത്തിലും സാദ്ധ്യമല്ല. അതൊഴിവാക്കി 'നല്ല
മനുഷ്യ'ന്റെ പ്രതിച്ഛായ നിലനിർത്താനുള്ള വ്യഗ്രതയാണ് ഈ അധികാരപരിത്യാഗത്തിന്റെ ദുഷ്ടലാക്ക്. ഇത് ഉത്തരവാദിത്വപരിത്യാഗമാണ്
അല്ലാതെ അധികാരപരിത്യാഗമല്ല.
സ്വാതന്ത്ര്യസമരത്തിലൂടെ നേടിയെടുത്ത ജനസമ്മതി ഇങ്ങനെ
സ്വന്തം പ്രതിച്ഛായാപരിപോഷണത്തിനായി ഉപയോഗിച്ച്, ഭരണസംവി
ധാനത്തിനു പുറത്ത് അധികാരകേന്ദ്രമായിവർത്തിച്ച്, സ്വന്തം ഇഷ്ട
ങ്ങൾ നടത്തിയെടുക്കുന്നത് അത്ര വലിയകാര്യമൊന്നുമല്ലല്ലോ. ഈ
ഇഷ്ടങ്ങൾ പണസമ്പാദനമല്ലെന്ന് നമുക്കറിയാം മറിച്ച് യശ്ശഃസ്സ് ആർ
ജ്ജിക്കുകയാണ് ലക്ഷ്യം. ഇത്തരത്തിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്നവരൊന്നുംതന്നെ
ജനാധിപത്യസംവിധാനത്തിന്റെ മാതൃകകളല്ല, ആവുകയുംചെയ്തുകൂടാ. ഗാന്ധിയുടെ 'രക്തസാക്ഷിത്വത്തിന്' പതിനെട്ട് ദിവസ
ങ്ങൾക്ക്മുമ്പ് 1948 ജനുവരി 12ന് അദ്ദേഹം ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു: 'എന്നെ
മരിക്കാൻ അനുവദിക്കുക. ഞാൻ ശാന്തമായി മരണം വരിക്കട്ടെ. എന്റെ പ്രതീക്ഷകൾ സാക്ഷാത്കരിക്കപ്പെടുമെന്ന് കരുതാം. ഇന്ത്യയുടെ നാശം കൺമുമ്പിൽ കാണുന്നതിന് മുമ്പേ മരണം വരിക്കുന്നത്
എനിക്കൊരു മനോഹരമായ മോചനമാണ്.' ഈ വാക്കുകളിലെ ദുഃഖം
മനസ്സിലാക്കാം; പക്ഷേ, അതിൽ സൂക്ഷ്മമായി അടങ്ങിയിരിക്കുന്ന

ഉത്തരവാദിത്വരാഹിത്യം, സ്വയം രക്ഷപ്പെടാനുള്ള വ്യഗ്രത നമ്മുടെ ശ്രദ്ധയിൽപ്പെടാതെപോയിക്കൂടാ....

ആധുനികകാലത്ത് നമ്മുടെ മുന്നിലുള്ള ഏറ്റവും നല്ല മാതൃക നെൽസൺ മണ്ടേലയാണ്. ഒരേ സമയം കഠിനമായ സമരം നടത്തി
വിജയിക്കുകയും ഉത്തരവാദിത്വത്തോടെ അധികാരത്തിലേറുകയും
പ്രായമായതുകൊണ്ട് അതേ ഉത്തരവാദിത്വത്തോടെ അധികാരം മറ്റുള്ളവർക്കു വേണ്ടി ഒഴിയുകയും ചെയ്ത വ്യക്തിയാണ് അദ്ദേഹം.
മാത്രവുമല്ല എഴുപത്തിയാറാം വയസ്സിൽ പ്രേമിക്കാനും ഇഷ്ടമുള്ളവരോടൊത്ത് ജീവിക്കാനും അദ്ദേഹം ഭയന്നില്ല. ഇവിടെയാണ് പ്രതിച്ഛായ
നിലനിർത്താനുള്ള വെമ്പൽ അദ്ദേഹത്തിൽ ഇല്ലായെന്ന് നാം മനസ്സിലാക്കുന്നത്. യഥാർത്ഥ ആധുനികപൗരന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ ഉത്തമ
ഉദാഹരണമാണത്. അല്ലാതെ സത്യാന്വേഷണപരീക്ഷണമെന്ന പേരിൽ
നഗ്നനായി ചെറുപെൺകുട്ടികളുടെ നടുവിൽകിടന്ന് സ്വന്തം ലിംഗം ഉദ്ധരിക്കുന്നുണ്ടോ എന്ന് നോക്കുന്നത് കാപട്യമാണ്, ഉത്തരവാദിത്വരാഹിത്യമാണ്. തന്റെ പരീക്ഷണങ്ങൾക്ക് വിധേയരാകുന്ന കുട്ടികളുടെ
മനസ്സികസമ്മർദ്ദത്തെപ്പറ്റിയോ അവ അവരിലുണ്ടാക്കുന്ന ആഘാതങ്ങ
ളെപ്പറ്റിയോ ഒരു നിമിഷമെങ്കിലും 'അന്യർക്ക് വേണ്ടിയഹർന്നിശം പ്രയത്നം ചെയ്തിടുന്ന കൃപണതവിട്ട കൃപാലുവായി' അറിയപ്പെടുന്ന
ഇദ്ദേഹം ഓർത്തിട്ടുണ്ടോ? തന്റെ പ്രതിച്ഛായ വർദ്ധിപ്പിക്കുന്ന തിരക്കിൽ
എങ്ങനെ ഓർക്കാൻ....

ബോധോദയത്തിന്റെ പൊരുൾ

'ഞാൻ യാർ' എന്ന് തിരുവണ്ണാമലയിലിരുന്ന് രമണൻ ചോദിക്കുമ്പോൾ ഇതിനപ്പുറത്തൊരു ചോദ്യമില്ലെന്നും ഈ ചോദ്യത്തിനുത്തരമറിഞ്ഞവർ 'സർവം തെരിഞ്ച' ആൾ ആകുമെന്നും എല്ലാവരും പറഞ്ഞു കേൾക്കാറുണ്ട്. ഈ ചോദ്യത്തിനുത്തരം കണ്ടെത്തിയാൽ ഒരു വിരിഞ്ഞ പൂവുപോലെയാകും നാമെന്നും അതിൽനിന്നും സുഗന്ധം നാലുപാടും ഒഴുകിയെത്തി ഈ അറിവുതേടിയലയുന്ന വണ്ടുകളെയും തേനീച്ചകളെയും ആകർഷിച്ച് ആത്മാനന്ദത്തിന്റെ മധുവിലാഴ്ത്തി അവരെ അഭിരമിപ്പിക്കുമെന്നും പറഞ്ഞു കേൾക്കാറുണ്ട്. 'ഞാൻ ആരാണ്?, ഈ ലോകം എവിടെനിന്നുണ്ടായി?'
എന്ന രണ്ടു ചോദ്യങ്ങളേ ലോകത്തുള്ളൂവെന്നാണ് വേദാന്തികൾ പറയുന്നത്. ഇതിൽ രണ്ടാമത്തെ ചോദ്യത്തിന് നാം ഉത്തരം പറഞ്ഞു കഴിഞ്ഞു. വേദാന്തിയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഈ പ്രപഞ്ചം ബോധത്തിൽനിന്ന് സർജ്ജനം ചെയ്ത്, അതായത് പുറത്തേക്കു തള്ളിവന്ന,് ഉണ്ടെന്ന് തോന്നിപ്പിച്ച്, ബോധത്തിന്റെ മൂന്നു തലങ്ങളിലൂടെ - ജാഗ്രത്ത്, സ്വപ്നം, സുഷുപ്തി - പ്രകടിതമായി അന്നന്ന് വീണ്ടും സുപ്തമാകുന്ന ഒന്നു മാത്രമാണ്. നാലമത്തേതെന്ന് അർത്ഥം വരുന്ന 'തുര്യം' വാക്കുകൾകൊണ്ട് ദ്യോതിപ്പിക്കാൻ കഴിയാത്തതാണെന്നും പക്ഷേ, അതാണ് എല്ലാത്തിന്റെയും പ്രഭവസ്ഥാനമെന്നും അവർ പറയുന്നു. ഞാനെന്നു പറയുന്ന ബോധത്തിന്റെ ഉള്ളിൽനിന്ന് പൊന്തിവന്ന് ഉണ്ടെന്നും ഇല്ലെന്നും ഒരേപോലെ പറയാവുന്നതായും ഒരിക്കലും 'മനസ്സിലാക്കാൻ' കഴിയാത്ത ഒരത്ഭുതമായും ഈ ലോകം അവശേഷിക്കുന്നു. ഇതിനെ 'അവിദ്യ'യെന്നോ 'അജ്ഞാന'മെന്നോ 'മായ'യെന്നോ 'ലീല'യെന്നോ 'കല്യാണകളേബര'മെന്നോ പ്രകരണഭേദമനുസരിച്ച് വ്യത്യസ്തമായി വിളിച്ചുപോരുന്നു.

'അഹോ, അഹോ' എന്നു ആനന്ദാനുഭവപരമായി വേദാ
ന്തികൾ വിളിക്കുന്ന ഈ ആത്മബോധം അല്ലെങ്കിൽ ഞാനെന്ന
ബോധം ആധുനിക സിരാവിജ്ഞാനീയത്തിന്റെയോ
നാഡീവ്യൂഹശാസ്ത്രത്തിന്റെയോ മുന്നിൽ എങ്ങനെയാണ് കിട

ക്കുന്നതെന്ന് നമുക്കൊന്നു നോക്കാം. ജനിച്ച് പുറത്തുവന്ന
നാൾതൊട്ട്
അകത്തേക്കും പുറത്തേക്കും എന്ന നിലയിൽ പ്രതിപ്രവർത്തിച്ച്
അതായത് കൊണ്ടും കൊടുത്തും സാവധാനം രൂപപ്പെടുന്ന
മനുഷ്യമസ്തിഷ്ക്കത്തെപ്പറ്റി നാം മുമ്പുതന്നെ കണ്ടുകഴിഞ്ഞു.
ഓരോ അനു
ഭവമണ്ഡലത്തിനും അവയങ്ങൾക്കും അനുരൂപമായി
മനുഷ്യമസ്തിഷ്
ക്കത്തിൽ വ്യത്യസ്ത പ്രദേശങ്ങളുണ്ടെന്നും നാം
കണ്ടുകഴിഞ്ഞല്ലോ.
ആധുനികകാലത്ത് അപസ്മാരം മുതൽ മാരകമായ ക്യാൻസർ
ബാധിച്ചും അത്യാഹിതങ്ങൾ സംഭവിച്ചും എത്തിച്ചേരുന്ന
രോഗികളെ
ചികിത്സിക്കുന്ന ഡോക്ടർമാർ തിരിച്ചറിഞ്ഞ ധാരാളം 'വ്യക്തിത്വ
സവിശേഷതകൾ' രേഖപ്പെടുത്തപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. കഴിഞ്ഞ ഇരുനൂറു
വർഷംകൊണ്ട് സഞ്ചിതമായി വളർന്ന ഈ അറിവിന്
ഇന്നേതാണ്ട് പ്രായ
പൂർത്തിയായിട്ടുണ്ട്.
ജനിക്കുമ്പോൾ വരികയും മരിക്കുമ്പോൾ ഇറങ്ങിപ്പോവുകയും
അതിനുശേഷം ആകാശത്തിരുന്ന് താടിക്കു കൈയുംകൊടുത്ത്
പുനർജ്ജനിക്കാൻ നല്ലയിടവും നോക്കിയിരിക്കുന്ന ജീവനും
അല്ലെ
ങ്കിൽ ഈ ജന്മങ്ങളെല്ലാം ഉണ്ടാകുന്നുവെന്ന് സ്വയം തോന്നിയും
ഭ്രമിച്ചും പെട്ടെന്ന് വെളിപാടുവന്ന് തന്റെ ഈ വിഡ്ഢിത്തമോർത്ത്
പൊട്ടിച്ചിരിക്കുന്ന ആത്മാവും ഒക്കെയായ ഈ ബോധം ഒരു
മുറിവി

ല്ലാത്ത, അഴിവില്ലാത്ത, സാന്ദ്രമായ, ഘനീഭവിച്ച, ഏകത്വമായ അനുഭവ
മായി വേദാന്തികൾ മനസ്സിലാക്കുമ്പോൾ ഓരോരോ നട്ടും ബോൾട്ടും
ഊരി ടയറും വീലും മാറി, എൻജിനും ബോഡിയും വേറെയായി ഒരു
മെക്കാനിക്കിന്റെ വർക്ക്ഷോപ്പിൽ ചിതറിക്കിടക്കുന്ന കാറുപോലെയാണ് നാഡീവ്യൂഹശാസ്ത്രജ്ഞർക്ക്.
തലയ്ക്കൊരടിയേറ്റാൽ രമണന്റെ അത്ഭുതകരമായ ആ 'ഞാൻ' പുകഞ്ഞുപോകും. ഈ 'ഞാനി'ല്ലെങ്കിലും ബാക്കിയെല്ലാം പ്രവർത്തി
ക്കും. അല്പം അപസ്മാരം ഉണ്ടെങ്കിൽ രാമകൃഷ്ണനെപ്പോലെ
പ്രപഞ്ചം അഖണ്ഡവും ഏകവും ആനന്ദതുന്ദിലവുമായിതോന്നും.
ഇടയ്ക്കിടയ്ക്ക് 'ആത്മനിർവൃതി'യാൽ ബോധംകെട്ട് വീഴുകയുമാവാം. തലയിലൂടെ ഒരു കമ്പി കയറിപ്പോയാൽ ചിലപ്പോൾ ഒരിക്കലും
വേദന എന്തെന്നറിയില്ല, ചിലപ്പോൾ അമ്മ ആരെന്നറിയില്ല, മറ്റു
ചിലപ്പോൾ പ്രപഞ്ചമുണ്ട്, ഞാനില്ല, അല്ലെങ്കിൽ ഞാനാണ് ഈ
ലോകത്തെ രക്ഷിക്കേണ്ടവൻ, അതിനായി ജനിച്ചവൻ എന്നെല്ലാം തോന്നും. തൂണിലും തുരുമ്പിലും നാരായണനെ കാണുന്നുണ്ടെങ്കിൽ
ചികിത്സ നിശ്ചയം. ചില ദിവ്യന്മാർക്ക് ഈ നാരായണദർശനം 'സ്വാഭാവിക'മാണ്, അതുപോലെ തങ്ങൾക്കും വേണമെന്ന് കരുതി കൊടും
തപസ്സും ജപവും ധ്യാനവും തീർത്ഥയാത്രകളും നടത്തി ജന്മം വിഫലമാക്കുന്ന ശിഷ്യന്മാരാകട്ടെ ആയിരക്കണക്കിനും. സാധാരണയായി
ഈ ശിഷ്യന്മാർ ശരണം പ്രാപിക്കുന്ന യുക്തി 'ഈ ജന്മം നമുക്ക് സാധി
ക്കില്ല, അടുത്ത ജന്മത്തിൽ നല്ല കുലത്തിൽ ജനിച്ച് ഇത് സാധിച്ചെടുക്കാം'

എന്നാണ്. കഴിഞ്ഞ ജന്മം ചെയ്തുവച്ചിരുന്നതിന്റെ തുടർച്ച ആയിട്ടാണ്
ഗുരുക്കന്മാർ ജനിച്ചപ്പോൾതന്നെ ഇങ്ങനെ സംഭവിച്ചതെന്നാണ് ഇത്തരം
യുക്തികളുടെ അടിസ്ഥാനം. എന്തു പറയാൻ, ഇതെല്ലാം കണ്ട് സഹതപിക്കാനേ നമുക്ക് നിവൃത്തിയുള്ളൂ.
പണ്ടുകാലത്ത് ഉപനിഷത് ഋഷികൾ കൊണ്ടാടിയ അനുഭവങ്ങൾ
തൊട്ട് ശങ്കരൻ, രാമകൃഷ്ണൻ, വിവേകാനന്ദൻ, നാരായണൻ, രമണൻ
വരെ പറഞ്ഞിരുന്ന ആത്മീയാനുഭവങ്ങൾ ഡോക്ടർമാരുടെ മുമ്പിൽ
വന്നു നില്ക്കുന്ന മസ്തിഷ്കരോഗബാധിതരായ രോഗികൾ നിരന്തരം
അനുഭവിക്കുന്നുണ്ടെന്നുള്ള വസ്തുത നമ്മെ അന്ധാളിപ്പിക്കുകതന്നെ
ചെയ്യും. ആത്മജ്ഞാനത്തിന്റേതായ തത്ത്വചിന്തയുടെ അഭാവത്തിൽ
ഇവരാരും രമണനോ നാരായണനോ ആകുന്നില്ല എന്നു മാത്രം. ഈ
ആത്മീയാനുഭവങ്ങൾ എല്ലാംതന്നെ ഒന്നുരണ്ട് ഇലക്ട്രോഡുകളുടെ
സഹായത്തോടെ ഒരു സിരാവിജ്ഞാനീയശാസ്ത്രജ്ഞന് നമുക്കിന്ന്
അനുഭവവേദ്യമാക്കിത്തരാൻ കഴിയും. കൂടുവിട്ടു കൂടുമാറുന്ന വിദ്യയോ,
അവനവനെ സ്വയം നോക്കുന്ന വിദ്യയോ, സ്വശരീരത്തിനു പുറകിൽ
നിഴലായി നടക്കുന്ന വിദ്യയോ, ആകാശത്തുനിന്ന് സ്വന്തം ശരീരം
നോക്കുന്ന വിദ്യയോ ഏതു വേണമെങ്കിലും ഈ ശാസ്ത്രജ്ഞരുടെ
ലാബിൽ നമ്മെ അനുഭവിപ്പിക്കാൻ അവർക്ക് ഇന്നു കഴിയും. ഈ
ആത്മീയാനുഭവങ്ങൾ നിശ്ചിതതുകയ്ക്ക് തരമാക്കാവുന്ന കഫേകൾ

വളരെ താമസംവിനാ നമ്മുടെ നഗരാനുഭവമായി മാറും. മയക്കുമരു
ന്നുകൾക്കും മദ്യത്തിനും എല്ലാ അപ്പനമ്മദൈവങ്ങൾക്കും മാർക്കറ്റിടിയുമെന്ന് നിശ്ചയം. ഇവിടെ ചേക്കേറുന്ന യുവതീയുവാക്കളെ
എങ്ങനെ പിൻതിരിപ്പിക്കാമെന്നായിരിക്കും അന്നത്തെ മാദ്ധ്യമ-സദാചാര പോലീസുകളുടെ ചർച്ചകൾ എന്ന് ഇപ്പോഴേ നമുക്ക് പ്രവചിക്കാ
നാകും.

കോടിക്കണക്കിനു വർഷംകൊണ്ട് പരിണാമപരമായി രൂപപ്പെട്ട
ബോധം നമ്മുടെ ജീവിതവിജയത്തിനു സഹായമായതുകൊണ്ട് ഏകീ
ഭാവം കൈവരിച്ചു എന്നല്ലാതെ വേദാന്തികൾ മനസ്സിലാക്കുംപോലെ
എല്ലാം അഴിഞ്ഞാലും അഴിയാതെ നിൽക്കുന്ന ഒന്നല്ല. അതഴിച്ചെടു
ത്താൽ, നട്ടും ബോൾട്ടും വീലും ടയറും ഡോറും ബോഡിയും എൻജി
നുമെല്ലാം അഴിച്ചെടുത്താൽ, അപ്രത്യക്ഷമാകുന്ന കാറുപോലെതന്നെ
യാണ്. പരിണാമപരമായ ആവശ്യത്താൽ കോടിക്കണക്കിനു കോശ
ങ്ങളുടെയും അവ ചേർന്നുണ്ടായ അവയവങ്ങളുടെയും ഒരു ഏകോ
പനം ആവശ്യമായി വന്നതു മാത്രമാണ് ഈ ഘോഷിക്കപ്പെട്ട ആത്മ
ബോധം. അല്ലാതെ എല്ലാറ്റിനും അടിസ്ഥാനവും സർവ്വവും സർജ്ജനം
ചെയ്യാനുള്ള പ്രഭവകേന്ദ്രമോ ഒന്നുമല്ല ഈ 'ഞാൻ'. അല്പസ്വല്പം
ചികിത്സയും ലോകവിജ്ഞാനവും കൊടുത്താൽ മിക്ക ആത്മജ്ഞാ
നികൾക്കും ലോകയാഥാർത്ഥ്യത്തിലേക്ക് 'മോക്ഷം' നല്കാവുന്നതേയുള്ളൂ.

ബോധോദയത്തിന്റെ പൊരുൾ
ഈ ഞാൻ 'സാക്ഷിസ്വരൂപ'നായി നാം അനുഭവിക്കുന്നതിനു കാരണം, അത് പിൽക്കാലത്ത് രൂപപ്പെട്ടതുകൊണ്ടുതന്നെയാണ്. ധ്യാനിച്ച് വെളിപ്പെടേണ്ട ഒരു രഹസ്യവുമിവിടില്ല. ആലോചിച്ചാൽതന്നെ
അതിന്റെ സ്വരൂപം വ്യക്തമാകും. 'പ്രകൃതി'യിൽനിന്നും ഭിന്നമായ ഒരു 'പുരുഷ'നെ കണ്ടെത്തുന്നതും 'ശക്തി'യിൽ നിന്നും ഭിന്നമായ 'ശിവ'നെ കണ്ടെത്തുന്നതുമായ തത്ത്വചിന്തകളെല്ലാം ഉദ്ഭൂതമാകുന്ന
തിനു കാരണം ജീവനുണ്ടായി പിൽക്കാലത്ത് രൂപപ്പെട്ട ഈ 'ഞാൻ'
കാരണമാണ്. ശരീരത്തിൽനിന്നും ഭിന്നമായി നാം അനുഭവിക്കുന്ന
ഈ ബോധം നിശ്ചയമായും പരിണാമപരമായ ഒരാനുകൂല്യം ജീവികളെന്ന നിലയിൽ നമുക്ക് നൽകിയിട്ടുണ്ടാകണം; അല്ലെങ്കിൽ അതു
തുടരില്ല. ഈ അനുഭവം ജീവിതത്തിന് കൂടുതൽ അർത്ഥം നൽകുന്ന
തിനും മെച്ചപ്പെട്ട അനുഭവം നൽകുന്നതിനും ഇടവരുത്തിയിട്ടുണ്ട്. ബഹുസ്വത്വബോധവും അതിനനുസൃതമായ മൂല്യബോധവും ഈ വേറിട്ട 'ആത്മബോധ'വും ജീവിതത്തെ കൂടുതൽ ആഴത്തിലനുഭവി
ക്കാൻ നമ്മെ പ്രാപ്തരാക്കിയിട്ടുണ്ട്. മൂല്യങ്ങളുടെ കുഴാമറിച്ചിലും ആത്മീയസംത്രാസങ്ങളും സാക്ഷിസ്വരൂപത്വവും എല്ലാം 'ജീവിതഗുണപരത' കൂട്ടുന്നതായി കണ്ടാൽ നമ്മൾക്ക് ഈ തെറ്റിദ്ധാരണ ഒരു
നല്ല കാര്യമായി കണക്കാക്കാം.... ഈ കാരണങ്ങളാണ് ആത്മീയാനുഭവങ്ങളായ സാഹിത്യകലാമേഖലകളെ സമ്പുഷ്ടമാക്കാൻ ഇടവരു
ത്തിയത്. ആത്മജ്ഞാനം തേടിയുള്ള എല്ലാ അലച്ചിലുകൾക്കും സാഹിത്യസൃഷ്ടികൾക്കും ഈ വേറിട്ടുനിൽക്കുന്ന അനുഭവമായ 'ഞാനാണ്'

കാരണം.
എന്നാൽ, ജീവിതം ഒരു അനുസ്യൂതപ്രക്രിയയായി നാം മനസ്സിലാക്കാത്തതുകൊണ്ടാണ് ഈയൊരു തെറ്റിദ്ധാരണയിൽ, അതായത്
ഇത് വേറിട്ടു നിൽക്കുകതന്നെയാണ് എന്ന്, നാം എത്തിച്ചേരുന്നത്.
എല്ലാം നിയന്ത്രിക്കുന്ന, എല്ലാ തീരുമാനങ്ങൾക്കും ഉത്തരവാദിയായ
ഒരു കർത്താവായ 'ഞാൻ' ഉള്ളിലൊളിച്ചിരുപ്പുണ്ടെന്ന ബോധമാണ്
നമുക്കുള്ളത്. ഇത്തരത്തിലുള്ള ഒരു ഞാനില്ലെന്നറിയുക. ഇങ്ങനെ
പറയുമ്പോൾ എല്ലാം വിധി നിർണ്ണീതമാണെന്ന് പറയുകയല്ല. വിധിയിലും
ജാതകത്തിലും വിശ്വസിക്കുന്നവർ, ഒരു സിനിമ പിടിച്ചുവച്ചിരിക്കുന്ന
തുപോലെ, എല്ലാം മുൻകൂട്ടി നിശ്ചയിച്ചുറപ്പിച്ചു വച്ചിരിക്കുകയാണെന്നും നാം അതിലെ കഥാപാത്രങ്ങളായി ആടുക മാത്രമാണെന്നും
കരുതുന്നു. ഓടുന്ന റീലിൽ വെളിച്ചമടിക്കുന്ന ഭാഗം എങ്ങനെയാണോ
തിരശ്ശീലയിൽ പതിഞ്ഞ് ചലനമുള്ളതായി നാം അനുഭവിക്കുന്നത്,
അതുപോലെയാണ് ജീവിതം നാം അനുഭവിക്കുന്നതെന്നും അവർ വിശ്വസിക്കുന്നു. ഇങ്ങനെ അനുഭവിക്കുന്നതിനെ നാം 'വർത്തമാനം'
അല്ലെങ്കിൽ 'ഇപ്പോൾ' എന്ന് വിളിക്കുന്നതെന്നും അവർ വിശ്വസിക്കുന്നു.
പക്ഷേ, വിധിവിശ്വാസവും ദൈവവിശ്വാസവും ഒത്തുപോകുകയില്ലായെന്നുപോലും ഇവർ മനസ്സിലാക്കുന്നില്ല. വിധിവിശ്വാസവും ദൈവ

വിശ്വാസവും ഒന്നിച്ചുണ്ടായതല്ല. അത് രണ്ട് ചിന്താപദ്ധതികളാണ്. പിൽക്കാലത്ത് ഒന്നായിത്തീർന്നതാണ്. അതാണ് ഇത്തരമൊരു വൈരുദ്ധ്യം നാം അവയിൽ കാണുന്നത്. വിധി വിശ്വാസമനുസരിച്ചാണ്
കാര്യങ്ങൾ സംഭവിക്കുന്നതെന്ന് പറഞ്ഞാൽ പിന്നെ ദൈവത്തിന് നിൽക്കാനിടമില്ല, ചെയ്യാനൊന്നുമുണ്ടാകുകയുമില്ല. അല്ല, ദൈവം
നിശ്ചയിക്കുന്നതുപോലെ കാര്യങ്ങൾ മാറ്റാൻ കഴിയുമെങ്കിൽ പിന്നെ
വിധിയെന്നൊന്നില്ല എന്നും വരും. നമ്മുടെ പ്രാർത്ഥനകൊണ്ട് അതായത് സ്വകർമ്മംകൊണ്ട് ഭാവി നിർമ്മിക്കാമെന്നു വന്നാൽ വിധിപോലെ
കാര്യങ്ങൾ നടക്കും എന്ന് എങ്ങനെ പറയാനാകും? ഈ രണ്ടു വിശ്വാ
സവും ഇന്ന് കൈകോർത്തുപിടിച്ചു നിൽക്കുന്നത് അത് രണ്ടു കൂട്ടർക്കും
ഒരുപോലെ ഗുണമായതുകൊണ്ടാണ്. പ്രാർത്ഥന, ചെലവുചെയ്തു
നടത്തിയ പൂജകൾ തുടങ്ങിയ 'കർമ്മങ്ങൾ'കൊണ്ട് ഫലം ലഭിച്ചില്ലെ
ങ്കിൽ കടുത്ത വിധിയാണെന്ന് സമാധാനിക്കാൻ ഭക്തരെ അത് പരുവ
പ്പെടുത്തും. കാര്യങ്ങൾ നടന്നാൽ അത് ദൈവത്തിനു കൂടുതൽ വരുമാനമുണ്ടാക്കും. ദൈവത്തിനും ജ്യോത്സ്യനും അക്കൗണ്ടബിളിറ്റി
അല്ലെങ്കിൽ കണക്കുപറച്ചിൽ ആവശ്യമില്ലാത്തതിനാൽ പേടിക്കേണ്ട
കാര്യവുമില്ല. രണ്ടായാലും ഭക്തരുടെ കാര്യം പോക്കുതന്നെ, മടിശീല
അഴിഞ്ഞതുതന്നെ, വഴിപാടുകൊടുത്ത് മുടിഞ്ഞതുതന്നെ.
ആന്തരികമായി ഇരുന്ന് നമ്മെ നയിക്കുന്ന, പരിപൂർണ്ണ കർത്തൃത്വമുള്ള ഒരു ഞാനും ഇല്ല, എല്ലാം നിർണ്ണീതമായ ഭാവിയുമില്ല എന്നു

പറയുമ്പോൾ പിന്നെ എങ്ങനെ ജീവനെ മനസ്സിലാക്കണം? ഇത് വളരെ
സൂക്ഷ്മമമായി മനസ്സിലാക്കേണ്ട ഒന്നാണ്. നമ്മുടെ മസ്തിഷ്കം
പഞ്ചേന്ദ്രിയങ്ങളിലൂടെ കടന്നുവരുന്ന ബാഹ്യമായ അനേകം ചോദന
കളാൽ നിരന്തരം പ്രകോപിതമായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഒന്നാണ്. അതേ
സമയംതന്നെ ശരീരത്തിനുള്ളിൽ പല തലങ്ങളിലായി നടക്കുന്ന
കോടിക്കണക്കിന് പ്രവർത്തനങ്ങൾ അങ്ങോട്ടും ഇങ്ങോട്ടും പ്രതിപ്ര
വർത്തിച്ച് സ്വയം സംഭവിക്കുന്ന ഒരേകോപനവുമുണ്ട്. പക്ഷേ, ഇങ്ങനെ
നടക്കുന്ന കോടിക്കണക്കിനുവരുന്ന പ്രകോപനങ്ങളും പ്രവർത്തന
ങ്ങളും ഉണ്ടാകുന്നതിൽ വളരെക്കുറച്ചു മാത്രമേ നാം 'ബോധ'പൂർവ്വം
അറിയാറുള്ളൂ. ഈ ബോധപൂർവ്വം അറിയുന്നതു മാത്രമാണ് നാം
നമ്മുടെ പ്രവൃത്തിയോ ചിന്തയോ ആയി 'തിരിച്ചറിയാറുള്ളൂ'. പക്ഷേ,
ഈ തിരിച്ചറിഞ്ഞ ചിന്തകളോ പ്രവൃത്തികളോ പരിശോധിച്ചു
അവഎന്തുകൊണ്ട് അങ്ങനെതന്നെ സംഭവിച്ചു എന്ന് വീണ്ടും ചോദിച്ചാൽ
നമുക്ക് അതിന് ഉത്തരമുണ്ടാകില്ല. നാം മുൻപ് സൂചിപ്പിച്ചതുപോലെ
പരിണാമപരമായി ഒരാവശ്യമെന്ന നിലയിൽ ഒരേകോപനം സംഭവിച്ച
തിൽ കവിഞ്ഞ് മറ്റൊന്നും തന്നെ ഇവിടെയില്ല. ഈ ഏകോപനഭാവ
ത്തെയാണ് നാം ഞാനെന്ന് വിളിക്കുന്നത്. അത് മേൽപ്പറഞ്ഞ പ്രവർ
ത്തനങ്ങളുടേയോ ചിന്തകളുടേയോ ഉത്തരവാദിയോ കർത്താവോ

അല്ല. ഈ നടക്കുന്ന അനേകം സംഭവങ്ങളിൽ ഒരരുകുപറ്റി നിൽക്കുന്ന

ഒന്നു മാത്രം, വളരെക്കുറച്ച് കാര്യങ്ങളിൽ മാത്രം അല്പസ്വല്പം ഉത്തരവാദിത്വം പേറാൻ കഴിയുന്ന ഒന്നു മാത്രം.

നമ്മുടെ തലച്ചോറ് രണ്ട് വ്യത്യസ്ത ഭാഗങ്ങളായിട്ടാണ് രൂപപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. ഇവയെ തമ്മിൽ ചേർക്കുന്ന വള്ളിപോലെ നീണ്ട ഒരു സിരാകോശമുണ്ട്. ഒരു ഭാഗത്ത് നടക്കുന്ന കാര്യങ്ങൾ മറുഭാഗത്ത് അറിയിച്ച്
തമ്മിലൊരു ഇണക്കമുണ്ടാക്കി രണ്ട് ഭാഗങ്ങളും ഒത്തൊരുമയോടെ
പ്രവർത്തിക്കാൻ ഈ വള്ളിയാണ് സഹായിക്കാറുള്ളത്. അപസ്മാര
ചികിത്സയുടെ ഭാഗമായി നാല്പതുവർഷം മുൻപ് ഡോക്ടറന്മാർ കുറേ രോഗികളുടെ മസ്തിഷ്കത്തിൽ ഇവ മുറിച്ച് രണ്ടാക്കി. ഈ ചികിത്സയുടെ ഫലമായി അപസ്മാരമെന്ന ദുഃസ്സഹാനുഭവം രോഗികൾ മറികടക്കുകയുണ്ടായി. എന്നാൽ, അവർക്ക് എന്തെങ്കിലും
കുറവോ വ്യത്യാസങ്ങളോ വന്നതായി ചികിത്സയ്ക്ക് വിധേയരായവർ
അറിഞ്ഞതുതന്നെയില്ല. പക്ഷേ, സിരാവിജ്ഞാനീയശാസ്ത്രജ്ഞർ
ഇവരെപ്പറ്റി നടത്തിയ സൂക്ഷ്മപഠനങ്ങൾ ഈ ധാരണ പാടേ തിരുത്തി
ക്കുറിച്ചു. തലച്ചോറിലെ വലതുവശം ശരീരത്തിന്റെ ഇടതുഭാഗത്തെ
നിയന്ത്രിക്കുന്നതാണെന്നും ഇടതുവശം വലതുഭാഗത്തെ നിയന്ത്രിക്കു
ന്നതാണെന്നും മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിഞ്ഞു. മറ്റൊന്ന്, ഇടതുഭാഗത്താണ്
കലാസാഹിത്യ-ഭാഷാ കഴിവുകൾ സ്ഥാനമുറപ്പിച്ചിരിക്കുന്നതെന്നും

മനസ്സിലാക്കി. അതുപോലെ നമ്മുടെ ഉള്ളിലിരുന്നു സ്ഥിരമായി കല
പില സംസാരിച്ച് പലപല സംഭവങ്ങളെ കൂട്ടിയിണക്കി കാര്യവിശദീകരണം നടത്തുന്ന സൂത്രധാരൻ ഇടതുഭാഗത്താണ് കസേരയിട്ടിരിക്കു
ന്നതെന്നും കണ്ടെത്താൻ കഴിഞ്ഞു. വള്ളി മുറിച്ചവരുടെ വലതുവശത്തു നടക്കുന്നതൊന്നും ഇടതുവശത്തിരിക്കുന്ന സൂത്രധാരന്
അറിയാൻ കഴിയില്ല. പക്ഷേ, ഇതൊന്നും ഈ വിദ്വാന് പ്രശ്നമേയല്ല,
മറുവശത്തു നടക്കുന്നതിനെപ്പറ്റി ഒന്നുമറിയില്ലെങ്കിലും കാര്യകാരണ
ബദ്ധതയോടെ തന്റെ സ്വതസ്സിദ്ധമായ ശൈലിയിൽ കാര്യവിശദീകരണം അയാൾ നടത്തും. ഈ വിശദീകരണമാണ് ജീവിതത്തിന്റെ
തുടർച്ച ഒഴിവില്ലാതെ നാം അനുഭവിക്കുന്നതിനു കാരണം. കൂടുതൽ
പഠനങ്ങളിലൂടെ വലതുവശത്തും ഒരു ഏകോപന കർത്താവുണ്ടെന്നും
കണ്ടെത്തി. പക്ഷേ, ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ സാന്നിദ്ധ്യം അത്ര പ്രകടമല്ലാത്തതു
കാരണം നാം അറിയാറുതന്നെയില്ല. ഒരാൾ മാത്രമേ ഉള്ളിലുള്ളൂ എന്ന
ധാരണയാണ് ഇവിടെ തകർന്നു തരിപ്പണമായത്. പലപല ആവശ്യ
ങ്ങൾക്കായി പലപല കേന്ദ്രങ്ങളായി പ്രവർത്തിക്കുന്ന മസ്തിഷ്കം
ഇങ്ങനെ ചില ഏകോപനങ്ങളിലൂടെ ഒരു ഏകകംപോലെ പ്രവർത്തി
ക്കുന്നതായി നാം അനുഭവിക്കുകയാണ്. അല്ലാതെ അകത്ത് നാം കരു
തുന്നതുപോലെ ഉത്തരവാദിത്വമുള്ള ഒരു കർത്താവില്ല.

ഇന്ന് എംആർഐ സ്കാനിനെപ്പറ്റി മിക്കവർക്കും അറിയാം. പക്ഷേ,
ഈ എംആർഐ സ്കാനിന് ഇരുപതുവർഷം മുൻപ് ഒരു വകഭേദം
ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. അതിന്റെ പേർ ഫങ്ഷണൽ എംആർഐ എന്നാണ്.
188

അതായത് എഫ്എംആർഐ. ഇതിന്റെ പ്രവർത്തനരീതി നാം ഓരോ
പ്രവൃത്തി ചെയ്യുമ്പോഴും അല്ലെങ്കിൽ ഓരോന്നും ചിന്തിക്കുമ്പോഴും
നമ്മുടെ മസ്തിഷ്കത്തിൽ സംഭവിക്കുന്ന രക്തയോട്ടത്തിന്റെ വേലിയേറ്റങ്ങളെ അതു കാണിക്കുമെന്നതാണ്. ഈ ഏറ്റക്കുറച്ചിലുകളുടെ
അനുപാതത്തിനനുസരിച്ച് ശാസ്ത്രജ്ഞർക്ക് നാം ഒരു സന്ദർഭത്തിന
നുസൃതമായി എന്താണ് ചിന്തിക്കുന്നതെന്ന് ഒരു പരിധിവരെ പറയാൻ
കഴിയും. പക്ഷേ, ഇവിടെ സൂചിപ്പിക്കാൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്ന കാര്യമതല്ല.
നമ്മുടെ മസ്തിഷ്കത്തിൽ നടക്കുന്ന പ്രവർത്തനങ്ങൾക്കു ശേഷം
ഏറ്റവും ചുരുങ്ങിയത് 350 മില്ലിസെക്കന്റുതൊട്ട്(മില്ലിസെക്കന്റ്-സെക്ക
ന്റിന്റെ ആയിരത്തിലൊന്ന്) ആറ് സെക്കന്റുവരെ കഴിഞ്ഞതിനു
ശേഷമാണ് നാം ആ ചിന്തകളെപ്പറ്റി അറിയാറുള്ളൂ എന്ന വസ്തുത
യാണ്. ഇത് ശാസ്ത്രജ്ഞരെ തെല്ലൊന്നുമല്ല അമ്പരപ്പിച്ചത്. അതായത്
നാം നമ്മുടെ 'സ്വന്തം' ചിന്തകളെന്ന് വിളിക്കുന്നതിലേക്ക് സ്വയമുണരുന്നത് അത് സംഭവിച്ച് കുറെ കഴിഞ്ഞതിനുശേഷമാണ്. പരിശോധാ

നാമെഷീനും പരിശോധകനും നാം എന്ത് പറയാൻ പോകുന്നു എന്ന
റിഞ്ഞതിനുശേഷമാണ് നാംതന്നെ അതറിയുന്നത്. ഇത്തരമൊരു വിടവുണ്ടാകുമെന്ന് ആരും കരുതിയിരുന്നില്ല.
പക്ഷേ, പരിണാമപരമായി മനസ്സിലാക്കുമ്പോൾ ഇത് അത്ഭുതമായി
അവശേഷിക്കുന്നില്ല. ഈ ഏകോപനം സംഭവിക്കാത്ത ജീവികളാണ്
ബഹുഭൂരിപക്ഷവും. ഉദാഹരണത്തിന് ഒരു മരത്തിനെയെടുത്താൽ
അതിന് ഒരു കേന്ദ്രീകൃത ഇടമില്ല, പക്ഷേ, അതും ജീവിക്കുന്നുണ്ട്. അതായത് ഇത്തരമൊരു കേന്ദ്രീകൃതയിടം ജീവിതത്തിന് അനിവാര്യമല്ല. അത്തരം ജീവനുകളിൽനിന്നും പരിണമിച്ചു രൂപപ്പെട്ട ജീവൻ
മാത്രമാണ് നമ്മെപ്പോലുള്ള സങ്കീർണ്ണജീവികൾ. അതിനാൽ സങ്കീർണ്ണ
ജീവികളിൽ പരിണാമത്തിനു വിധേയമായ ജീവികളിലുള്ള പ്രക്രിയകളും പുതിയതായി രൂപപ്പെട്ട പ്രക്രിയകളും ഒരേപോലെ സംയോജി
പ്പിക്കപ്പെട്ട് നിൽക്കുന്നുണ്ടാവും. അങ്ങനെയാണ് ബഹുഭൂരിപക്ഷം
പ്രക്രിയകളെപ്പറ്റി അറിയാത്ത ഒരു 'കർത്താവായ ഞാൻ' ഉണ്ടാകുന്ന
തിന് കാരണമാകുന്നത്. ഇത് നിശ്ചയമായും പരിണാമപരമായ ഒരു
ആനുകൂല്യമുണ്ടാക്കിയിരിക്കണം. കാര്യങ്ങൾ ഏകോപിപ്പിച്ച് മുന്നോ
ട്ടുകൊണ്ടുപോകുന്നതിന് വർഗ്ഗപരമായ മുൻകൈ നമ്മെപ്പോലുള്ള
ജീവികൾക്ക് കിട്ടിയതിനാൽ അത് സ്വഭാവിക തിരഞ്ഞെടുപ്പിന് വിധേ
യമായി പരിണമിച്ച് രൂപപ്പെട്ടതാണെന്ന് മനസ്സിലാക്കാം.

എന്നാൽ, ജീവിതത്തെ ഒരൊഴിവില്ലാത്ത പ്രക്രിയയായി മനസ്സിലാക്കുന്നവർക്കും ഇതൊരത്ഭുതമാകാൻ ഇടയില്ല. നാം വരച്ച വരകളാണ് എല്ലാ തുടക്കങ്ങളുടെയും അതിരുകളുടെയും കാരണമായതെന്ന് നാം മനസ്സിലാക്കി കഴിഞ്ഞു. നമ്മുടെതന്നെ പ്രവൃത്തിയെപ്പറ്റി
കുറ്റബോധത്തോടെ ഓർക്കാത്തവർ, എന്തുകൊണ്ട് നാം അങ്ങനെ
യൊക്കെ ചെയ്തു എന്ന് ഓർത്തോർത്ത് ദുഃഖിക്കാത്തവർ നമ്മുടെ

ഇടയിൽ ആരുംതന്നെ ഉണ്ടാകുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. അതിനാൽ ഈ
അറിവ് കുറച്ചൊന്നുമല്ല നമുക്ക് ആശ്വാസം പകരാൻ പോകുന്നത്.

പക്ഷേ, ഇത് നമ്മുടെ നിയമ-നീതി സംവിധാനങ്ങൾക്ക് തലവേദന യാകാൻ അധികകാലമൊന്നും വേണ്ട. ഇപ്പോൾതന്നെ കുട്ടികൾ, പെട്ടെന്നുള്ള വികാരവിക്ഷോഭങ്ങൾക്ക് വിധേയരായവർ, പ്രഖ്യാപിത
മനോരോഗികൾ ഇവർക്കെല്ലാം നിയമത്തിനുള്ളിൽ ഇളവുകൾ നൽകിയാണ് വിധി പ്രഖ്യാപിക്കാറുള്ളത്. ഇവരൊന്നും പൂർണ്ണ ഉത്തര
വാദിത്വം പേറാൻ കെല്പുള്ളവരല്ലാ എന്ന നമ്മുടെ തിരിച്ചറിവാണ് ഈ ഇളവുകളുടെയെല്ലാം അടിസ്ഥാനം. അകത്തൊരാളുതാമസം ഉണ്ടെന്ന വിശ്വാസത്തിലാണ് നാം ഒരാളെ വിചാരണചെയ്യുന്നതും ശിക്ഷിച്ച് തടവിലിടുന്നതും പാഠം പഠിപ്പിക്കുന്നതും അല്ലെങ്കിൽ തൂക്കിലേറ്റുന്നതും. പലതവണ ഉപദേശിച്ചും ശിക്ഷിച്ചും തടവിലിട്ടും 'നന്നാക്കി'
പുറത്തുവിടുന്നവർ വീണ്ടും അതേ തെറ്റു ചെയ്ത് തിരിച്ചുവരുന്നതു
കണ്ട് അന്ധാളിക്കാത്ത ഒരു ജയിലറും ഇതുവരെ ഉണ്ടായിട്ടില്ല.
പക്ഷേ, ഇത്തരമൊരു 'ഉത്തരവാദിത്വപ്പെട്ട' ആളുടെ അഭാവം ഇതുവരെയുള്ള ശിക്ഷാവിധികളെയും

നിയമസംവിധാനങ്ങളെയും പുനർ
വിചിന്തനത്തിന് വിധേയമാക്കാൻ നമ്മെ നിർബ്ബന്ധിതരാക്കും.
190

സർവ്വജ്ഞാനം സാദ്ധ്യമോ?

നിരന്തരം മാറിയും ഒപ്പംതന്നെ നവീനതകളെ ഉത്പാദിപ്പിച്ചും തുടരുന്ന പ്രപഞ്ചം എന്നെങ്കിലും നമുക്കു മനസ്സിലാക്കിത്തീർക്കാൻ കഴിയുമെന്ന മോഹം വെച്ചുപുലർത്തരുത്. നാം അളന്നു മനസ്സിലാക്കിയ ഇടം എങ്ങനെ മാറിപ്പോകുന്നുവെന്ന് മുൻപു സൂചിപ്പിച്ചിരുന്നുവല്ലോ. അതിനാൽ ശാസ്ത്രീയമായ അറിവുകൾ ലോകത്തിന്റെ എല്ലാ രഹസ്യവും വെളിവാക്കി പണ്ടു വേദാന്തികൾ സത്യമറിഞ്ഞ് സർവ്വജ്ഞപീഠം കയറിയതിനു തുല്യമായി ലോകത്തെ മനസ്സിലാക്കുമെന്ന് ആരും കരുതരുത്. ഇത്തരത്തിലുള്ള പരിപൂർണ്ണജ്ഞാനത്തിന്റെ കൊതി, മനുഷ്യരുടെ ഒരു ആഗ്രഹവും അക്കാരണത്താൽ ഒരു ആവശ്യവുമായി മാത്രമേ കരുതാവൂ. അല്ലാതെ അതൊരു സാദ്ധ്യതയേ അല്ല എന്നു മനസ്സിലാക്കണം.

ശാസ്ത്രം ചെയ്യുന്നത് നമ്മുടെ ചുറ്റുപാട് നമുക്ക് കൂടുതൽ അനുകൂലമാക്കുന്ന പ്രക്രിയ മാത്രമാണ്. അല്ലാതെ അത് 'സത്യ'മന്വേഷിക്കുന്ന ഒരു രീതിയൊന്നുമല്ല. അതിനാൽ തത്ത്വചിന്തകൾക്ക് പകരംവയ്ക്കുന്ന ഒന്നല്ല ശാസ്ത്രം. എല്ലാ ശാസ്ത്രീയമായ അറിവുകൾക്കും അതാതുകാലത്ത് ഒരതിരുണ്ടാകുമെന്നും നാം അറിയണം. ഈ അതിരിനപ്പുറം 'അറിവില്ലായ്മ' ദൈവത്തിന്റെ രൂപത്തിലോ ഭയത്തിന്റെ രൂപത്തിലോ നിലനില്ക്കുന്നുണ്ടാകും. അതിനാൽ ഏതെങ്കിലും തരത്തിലുള്ള 'ആത്മീയാന്വേഷണത്തിന്റെ പാതകൾ' എല്ലാ സമൂഹങ്ങളിലും പുത്തൻഭാവപ്പകർച്ചകളോടെ നിലനിൽക്കുകയും ചെയ്യും. പരിചിന്തനം ചെയ്യുന്ന മനസ്സുകൾക്ക് അത്
പ്രപഞ്ചത്തിൽ എവിടെ നിന്നാലും അത്ഭുതത്തിനിടം നൽകും. ഈ അത്ഭുതവും അതിനിടം നൽകുന്ന അജ്ഞതയും അമിതഭക്തി നിറഞ്ഞ് അന്ധരാകുന്ന ചെറുസംഘങ്ങൾക്കും മതവിശ്വാസങ്ങൾക്കും എന്നും ഇടം നൽകുകയും ചെയ്യും. ദൈവവിശ്വാസത്തിനു പകരം അമേരിക്കയിൽ അന്യഗ്രഹജീവികളിലുള്ള വിശ്വാസം ഇന്ന് സാർവ്വത്രികമാണ്.

ഇൻഡോ
മനുഷ്യരറിയാൻNAME?
ചെയ്തതുപോലെ അന്യഗ്രഹജീവികൾ ഭൂമിയിൽവന്ന് അവരുമായി രമിക്കുന്നതായും അവരെ പിടിച്ചുകൊണ്ടുപോകു

ന്നതായും ഒക്കെ വിശ്വസിക്കുന്ന സംഘങ്ങൾ വ്യാപകമാണ്. ദൈവപ്രേ
തപ്പിശാച്‌യക്ഷകിന്നരന്മാർ നിറഞ്ഞ പഴയകാലസിനിമകൾക്കു പകരം
ഇന്ന് 'ശാസ്ത്രീയഭീകരജീവി'കളുടെയും 'അന്യഗ്രഹവാസി'കളുടെയും
ബഹു'മാന'സത്യങ്ങളുടെയും സിനിമകളുടെ തിക്കും തിരക്കുമാണ്
ഈ 'വികസിത'സമൂഹങ്ങളിൽ എല്ലാം ഉള്ളത്. അതിനാൽ ശാസ്ത്രം
വന്ന് നമ്മുടെ പ്രശ്നങ്ങളെല്ലാം അവസാനിക്കും അതുപോലെ, അജ്ഞത
നീങ്ങും എന്നൊന്നും പ്രതീക്ഷിക്കരുത്. അല്പസ്വല്പം മാറും; അത്രതന്നെ.
ഏറ്റവും കൂടുതൽ അമിതഭക്തി നിറഞ്ഞ അന്ധവിശ്വാസികൾ
വസിക്കുന്നത് ലണ്ടൻ നഗരത്തിലും അമേരിക്കയിലെ വൻനഗരങ്ങളിലുമൊക്കെയാണ്. അതിനാലാണ് കിഴക്കുനിന്ന് ഇറക്കുമതി ചെയ്യുന്ന
എല്ലാ ആൾദൈവങ്ങൾക്കും ബോക്സോഫീസിൽ വൻവിജയങ്ങൾ
നേടാനാകുന്നത്. നല്ല സ്റ്റേജും നല്ല മാനേജ്മെന്റും ഉണ്ടെങ്കിൽ മൈക്കിൾ
ജാക്സനു പകരം നിൽക്കാൻ ഇവർക്കെല്ലാം എന്നും കഴിയും. മാത്രവുമല്ല ധാരാളം വരുമാനവും ഒഴിവുവേളകളും അവിടെയുള്ള ജന
തയ്ക്ക് ലഭ്യമായതിനാൽ വൻപ്രചാരവും ഉണ്ടാകും. മറിച്ച് ശാസ്ത്രകാര്യങ്ങളിൽ അഭൂതപൂർവ്വമായ വളർച്ച യൂറോപ്പിൽ

സംഭവിച്ചതി
നാലും അവിടെയുള്ളവർ ലോകമെമ്പാടും ആ സാങ്കേതികവിദ്യകളുടെ
വിജയംകൊണ്ട് ഭരണം കൈയാളുകയും ചെയ്തതിനാലും 'വെള്ള
ക്കാരെല്ലാം ശാസ്ത്രജ്ഞരാണെ'ന്ന ഒരു ധാരണ നമ്മുടെ നാടുപോലുള്ള എല്ലായിടത്തും നിലനിൽക്കുന്നുണ്ട്. അതിനാൽ നമ്മുടെ ആൾ
ദൈവങ്ങൾക്ക് 'ശാസ്ത്രീയത' കൈവരിക്കാൻ നാലു വെളുത്ത തൊലിയുള്ള അന്ധവിശ്വാസികൾ അകമ്പടി സേവിച്ചാൽ മതി. ഇവിടെയും
ബോക്സോഫീസിൽ വൻവിജയം നേടുന്നതിന് മറ്റൊന്നും വേണ്ട.
'ഭൗതികസുഖ'ങ്ങളുടെ പിന്നാലെ പാഞ്ഞലഞ്ഞ് ചെടിപ്പേറിയതി
നാൽ 'ആത്മജ്ഞാനം' തേടി വരുന്ന സത്യാന്വേഷിക്കൂട്ടമൊന്നുമല്ല
മേൽപ്പറഞ്ഞ അന്ധവിശ്വാസികൾ. യൂറോപ്യൻ രാജ്യങ്ങളും അമേരി
ക്കയുംപോലുള്ള രാജ്യങ്ങളിലെ നാണ്യങ്ങൾക്ക് ഇന്ത്യയെപ്പോലെ അത്രകണ്ട് വികസിച്ചിട്ടില്ലാത്ത രാജ്യങ്ങളിൽ നല്ല വിലയുള്ളതിനാൽ
അവിടത്തെ താരതമ്യേനയുള്ള ദരിദ്രവാസിക്കൂട്ടങ്ങളാണ് ഇവിടത്തെ
ആശ്രമങ്ങളിൽ നല്ല ജീവിതനിലവാരം തേടിയെത്തുന്നത്. ആതുരസേവനവും അന്യരെ പ്രേമിക്കലും ഒഴിവുകാലവിനോദങ്ങളാക്കി മാറ്റാനും
അവർക്കെളുപ്പമാണ്. അതിനാൽ ഭൗതികസുഖങ്ങളിൽനിന്ന് 'ലളിത'
ജീവിതങ്ങളിലേക്കുള്ള ഓട്ടമായി ഇതിനെ മനസ്സിലാക്കേണ്ട ആവശ്യമില്ല. ആത്മീയമായ 'ഔന്നത്യ'ത്തിൽ കഴിയുന്ന ഇന്ത്യക്കാരെല്ലാം
ഓടുന്നത് ഗൾഫിലേക്കും അമേരിക്കയിലേക്കും ആണെന്നും ഇതിനോടൊപ്പം ചേർത്തുവച്ച് ഓർക്കേണ്ടതുണ്ട്.
ഒരു കാര്യംകൂടി....നല്ലവണ്ണം കാശുണ്ടാക്കുന്നവരും യൂറോപ്പും

അമേരിക്കയും ഭരിക്കുന്നവരുമായ ആളുകൾ ഒരുകാലത്തും അവിടംവിട്ട് ഇങ്ങോട്ടു വരുന്നില്ല എന്നും നാം മനസ്സിലാക്കണം. അത്തരം

192

അമേരിക്കക്കാരും ഇംഗ്ലീഷുകാരും ഒക്കെയാണ് ബുഷിനെയും ബ്ലയറിനെയും ബ്രൗണിനെയും ഒക്കെ വിജയിപ്പിക്കുന്നത്. അവരാരും
ഇവിടത്തെ ആൾദൈവങ്ങളുടെ 'ആത്മീയൗന്നത്യം'കണ്ട് മതിമയങ്ങിപ്പോകാറുമില്ല. അമേരിക്കയിലെയോ യൂറോപ്യൻ രാജ്യങ്ങളിലെയോ
ഭരണകർത്താക്കളൊന്നുംതന്നെ ഈ ആത്മീയാചാര്യന്മാരുടെ ശിഷ്യ
ന്മാരായി പുറകെ നടക്കാറില്ല. രജനീഷിന്റെ അവസാനകാല ഓട്ടവും
താലിയം കുത്തിവെച്ചു എന്ന പരിദേവനവും സഹതാപമർഹിക്കുന്ന
അന്ത്യവും ഇതിനു സുവ്യക്തമായ തെളിവാണ്.
ഇനി ഒറ്റപ്പെട്ട ചില നടക്കലുകളുണ്ടായാലും രാഷ്ടീയമായി ഏതെ
ങ്കിലും ജനവിഭാഗത്തെ സഹകരിപ്പിച്ചെടുക്കാനോ സംഘടിപ്പിച്ചെടു
ക്കാനോ ഉള്ള ഗൂഢലക്ഷ്യം അതിനു പിന്നിലുണ്ടായിരിക്കും. അവികസിത രാജ്യത്തെ ആത്മീയാചാര്യർ ഐക്യരാഷ്ട്രസഭയെ അഭിസംബോധന ചെയ്യുന്നത് ആ ആചാര്യരുടെ ഔന്ന്യത്യം കണ്ട് വികസിതരാജ്യങ്ങളിലെ രാഷ്ട്രീയക്കാരുടെ കണ്ണുമഞ്ഞളിച്ചതുകൊണ്ടല്ല.
നമ്മളെപ്പോലുള്ള സമൂഹങ്ങളെ യഥാർത്ഥത്തിൽ നയിക്കുന്നത് ഈ
അല്പജ്ഞാനികളാണെന്ന തിരിച്ചറിവുകൊണ്ടാണ്. ഗോത്രവർഗ്ഗക്കാരെ
പ്രതിനിധീകരിച്ച് ഗോത്രത്തലവന്മാർ പങ്കെടുക്കുന്നതുപോലെ.
നിരന്തരം മാറുന്നതിനാൽ ഒരിക്കലും അറിഞ്ഞുതീർക്കാനാവാത്ത

പ്രപഞ്ചവും
അക്കാരണത്താൽ ഉളവാകുന്ന അജ്ഞതയും
അതിൽനിന്നൂറിക്കൂടുന്ന ഭയവും ജിജ്ഞാസയും
തുടക്കമില്ലാത്ത പ്രപഞ്ചത്തിൽ തുടക്കങ്ങളാവശ്യമായ മാനുഷിക
വശവും
കാര്യകാരണബന്ധത്തോടെ ചിന്തിക്കാനുള്ള മനുഷ്യസഹജ കഴിവും
അക്കാരണത്താൽ നാം കണ്ടെത്തിയ തുടക്കക്കാരനായ ദൈവവും
അതിനെ വശപ്പെടുത്തിയാലുള്ള നേട്ടബോധവും
സാങ്കല്പിക സർവ്വജ്ഞത്വസമാധാനവും
മനുഷ്യരുടെ ഒരുമയെ ഉറപ്പാക്കുന്ന പവിത്രമായതിനോടുള്ള മമതയും
ഏണിപ്പടിപോലെ തട്ടുതട്ടായുള്ള മനുഷ്യജീവിവർഗ്ഗബോധവും
അതിനനുസൃതമായ സമൂഹനിർമ്മാണവും
രൂപപ്പെട്ട സ്വത്വബോധങ്ങളൊന്നും ഒഴിഞ്ഞുപോകാത്ത മനുഷ്യ
പ്രകൃതവും
അറിവില്ലാത്ത, അനുസരണയുള്ള ആട്ടിൻപറ്റത്തെ
മേയ്ക്കാനെളുപ്പമാണെന്ന ഭരണാധികാരികളുടെ തിരിച്ചറിവും
ഇവയ്ക്കെല്ലാം അനുസൃതമായി രൂപപ്പെട്ട ആരാധനാലയങ്ങളും
അവയെ ചുറ്റിപ്പറ്റി വളരുന്ന സ്ഥാപനങ്ങളും അവയുടെ വ്യാപാരതന്ത്രങ്ങളും
നിർബ്ബന്ധപൂർവ്വവായനയുടെ നിരന്തര അനുശീലനത്താൽ ഉറയ്ക്കുന്ന
വേദഗ്രന്ഥങ്ങളിലെ ആശയാധിപത്യവും
ആധുനിക വാർത്താവിനിമയസൗകര്യങ്ങളുടെയും ഗതാഗത സൗകര്യ
ങ്ങളുടെയും

അച്ചടി-ദൃശ്യമാദ്ധ്യമങ്ങളുടെയും ക്രമാനുഗത വളർച്ചയും
അവയുടെയെല്ലാം കച്ചവടക്കണ്ണും

ആധുനിക നഗരനിർമ്മാണത്താൽ കൂട്ടം വിട്ടൊറ്റപ്പെട്ട
വ്യക്തികളുടെ ഏകാന്തതയും പുത്തൻ കൂട്ടുകെട്ടിനുള്ള വെമ്പലും
അവയെ നോട്ടമിട്ടു വളരുന്ന പഴഞ്ചൻ ആൾദൈവങ്ങളുടെയും
നവീന 'ഗുരു-അഗ്ഗുര'ക്കന്മാരുടെ വാക്ചാതുര്യവും കലാപ്രകടനമികവും
അഭിനവ ആത്മജ്ഞാന-മനഃശാസ്ത്രവിശാരദന്മാരടെ തിക്കും തിരക്കും
കുളം കലക്കി മീൻ പിടിക്കാനുള്ള വ്യഗ്രതയും
തുടങ്ങി അനവധി കാരണങ്ങൾ ഒന്നുചേർന്നു നിൽക്കുന്ന ഒന്നാണ്
ഇന്നത്തെ ആരാധനാസമ്പ്രദായങ്ങൾ എല്ലാംതന്നെ.
ഇക്കാരണത്താലാണ് പാവം യുക്തിവാദികൾ എത്ര ഉപദേശിച്ചിട്ടും
അതിനുവേണ്ടി അടിമേടിച്ചിട്ടും പൊന്നമ്പലമേട്ടിൽ മകരവിളക്കുകാണാനുള്ള നെട്ടോട്ടവും വേളാങ്കണ്ണി മാതാവിനെ കാണാനുള്ള
പാച്ചിലും ഹജ്ജിനുവേണ്ടിയുള്ള അനന്തമായ കാത്തിരിപ്പും ഇവിടെല്ലാം പോയി കൂട്ടത്തോടെ മരണപ്പെട്ടാലും അതിൽനിന്നൊന്നും
'പാഠം പഠിക്കാതെ' കാലം കഴിയും തോറും എല്ലാം വർദ്ധിതമാകുന്നത്.
സങ്കടപ്പെട്ടിട്ടോ പരിതപിച്ചിട്ടോ ഒരു കാര്യവുമില്ല സഹോദരരേ, ശാസ്
ത്രജ്ഞാനോപദേശംകൊണ്ട് ഈ വെപ്രാളങ്ങളൊന്നും ശമിക്കില്ല...

എല്ലാ വിജയങ്ങളുടെയും രഹസ്യം

കോടിക്കണക്കിന് പള്ളികളും ലക്ഷക്കണക്കിന് അമ്പല ങ്ങളും ലോകത്തെല്ലായിടവുമുണ്ടെങ്കിലും വളരെക്കുറച്ച് എണ്ണങ്ങളേ പ്രസിദ്ധമാകാറുള്ളൂ. സ്വത്തും പ്രൗഢിയും ആർജ്ജിക്കാറുള്ളൂ. എല്ലാ ക്രിസ്തീയ-ഇസ്ലാമിക പള്ളികളിലും ഒരേ ദൈവം തന്നെയാണ് ഇരിക്കുന്നതും എല്ലാവരേയും അനുഗ്രഹിക്കുന്നതും. പിന്നെന്തുകൊണ്ടാകാം ഇങ്ങനെ സംഭവിക്കുന്നത്? പ്രവാചകമതങ്ങളിൽ ഒരു ദൈവമേ ഉള്ളൂവെങ്കിലും മറ്റ് മതവിശ്വാസങ്ങളിൽ ധാരാളം ദൈവങ്ങളുണ്ട്. അതിനാൽ കൂടുതൽ ശക്തിയുള്ള ദൈവങ്ങളുടെ ആരാധ നാലയങ്ങൾ കൂടുതൽ വിജയം നേടുമെന്ന് നമുക്ക് വിചാരിക്കാം. പക്ഷേ, അങ്ങനെ നോക്കുമ്പോഴും ഒരേ ദൈവത്തി ന്റെതന്നെ അമ്പലങ്ങൾ, കൂടുതലും കഷ്ടിച്ച് അന്നം കണ്ടെ ത്തുന്നതേയുള്ളൂ. അപ്പോൾ കാര്യങ്ങൾ അവിടെയും അത്ര പന്തിയല്ലെന്നുകാണാം. എന്തുകൊണ്ടിങ്ങനെ സംഭവിക്കുന്നു? അയ്യപ്പൻ ഇങ്ങനെ ശോഭിക്കുന്നതിന് കാരണമെന്താകാം? ഗുരുവായൂരപ്പൻ ശോഭിക്കുന്നതിന് കാരണമെന്താകാം? മുത്തപ്പൻ, പളനി, വേളാങ്കണ്ണി, മലയാറ്റൂർ, ബീമാപള്ളി, തിരു പ്പതി, മെക്ക, യറുസലേം എല്ലാം ഇങ്ങനെ ശോഭിക്കുന്നതിന് കാരണമെന്താകാം?

എത്രയോ അമ്മമാർ കേരളത്തിൽ അങ്ങോളം ഇങ്ങോളം മഠങ്ങൾ തുറന്നിരിക്കുന്നുണ്ട്, പക്ഷേ, ചില അമ്മമാർ വിജയിക്കുന്നതിന്റെ കാരണമെന്തായിരിക്കാം? തൃശൂരിൽ ചെന്നാൽ കുട്ടിച്ചാത്തന്മാരെ തട്ടിയിട്ട് നടക്കാൻ സ്ഥലമില്ല, പക്ഷേ, അതിൽ ചില ചാത്തന്മാർ വെട്ടിത്തിളങ്ങാൻ കാരണമെന്താകാം? നാലുവഴിമുക്കിലെല്ലാം രണ്ട് ജോത്സ്യന്മാർ വച്ചുണ്ടെങ്കിലും ചാനൽ ജോത്സ്യന്മാർക്കെന്താണൊരു പ്രത്യേകത? വിൽക്കുന്ന ഫ്രിഡ്ജ്ജും ടെലിവിഷനും എല്ലാം ഒരേ ബ്രാന്റുതന്നെ ആണെങ്കിലും എന്തുകൊണ്ട് മാളുകളും ജീ-മാർട്ടുകളും മികച്ചുനിൽക്കുന്നു? ഉള്ളിലുള്ള മരുന്ന് പാരസെറ്റമോൾ മാത്രമാണെങ്കിലും എന്തുകൊണ്ട് ക്രോസിൻ

ഇത്രയധികം വിറ്റുപോകുന്നു? ഒരേ മഞ്ഞലോഹമാണ് വിൽ
ക്കുന്നതെങ്കിലും നലോ അഞ്ചോ ജൂവലറികൾമാത്രം എന്തു

കൊണ്ട് പൊടിപൊടിച്ചുനിൽക്കുന്നു? ഉപയോഗശൂന്യമായ എണ്ണ
കളാണ് എല്ലാവരും ഒരേപോലെ വിൽക്കുന്നതെങ്കിലും ഇപ്പോൾ
പൊട്ടിമുളച്ച ചില ആയുർവേദ 'പാരമ്പര്യവൈദ്യന്മാർ' മാത്രം എല്ലാം
വെട്ടിപ്പിടിക്കുന്നതെങ്ങനെ? ഒരേ ഗ്രേസ്സ് അനാട്ടമി പഠിച്ച്, ഒരേ മെഡി
ക്കൽഡിഗ്രി കരസ്ഥമാക്കി, ഒരേ മരുന്ന് കുറിച്ചു കൊടുത്ത് ചികിത്സി
ക്കുന്ന ഡോക്ടർമാരുടെയിടയിൽ ചില ഡോക്ടർമാർമാത്രം എങ്ങനെ
കൂടുതൽ പ്രസിദ്ധരാകുന്നു? അവരുടെ മുന്നിൽ മാത്രം എന്തുകൊണ്ട്
നീണ്ട ക്യൂവുണ്ടാകുന്നു?
ഇവരുടെയെല്ലാം ഈ വിജയത്തിന്റെ രഹസ്യമെന്താണ്?
കലികാലത്തിലെ ദൈവമായതുകൊണ്ടാണ് അയ്യപ്പന് വെച്ചടിവെ
ച്ചടി മുന്നേറ്റമുണ്ടാകുന്നതെന്ന് പറഞ്ഞു കേൾക്കാറുണ്ട്. അപ്പോൾ
ഗുരുവായൂരപ്പനോ? വേളാങ്കണ്ണിയോ? മെക്കയോ? ചില അമ്മമാർ
കെട്ടിപ്പിടിച്ച് ഉമ്മകൊടുക്കുന്നതുകൊണ്ടാണ് ആളുകൂടുന്നതെങ്കിൽ
അയ്യപ്പൻ കെട്ടിപ്പിടിക്കുന്നില്ലല്ലോ? ഭജനപാടുന്നതുകൊണ്ടാണെങ്കിൽ
അയ്യപ്പന് എന്ത് പാട്ടറിയാം? ഗുരുവായൂരപ്പന് വേണു വായിക്കാനറിയാം
എന്ന് കേട്ടിട്ടുണ്ട്, എങ്കിലും ഇപ്പോൾ ഇതൊന്നും ചെയ്യുന്നില്ലല്ലോ?
മെക്കേലാണെങ്കിൽ ഒരു തൂണേൽ പോയി കല്ലെറിയാം, പിന്നെ
വട്ടംചുറ്റിനടക്കാം എന്നല്ലാതെ എന്താണ് സവിശേഷത? രക്ഷതേടി പോകുന്ന

വേളാങ്കണ്ണിമാതാവിനെ സുനാമി വന്നപ്പോൾ നാം രക്ഷിക്കേണ്ടിവന്നു,
എങ്കിലും ജനപ്രിയതയ്ക്ക് ഒരു കുറവുമില്ല. അടുപ്പിച്ചടുപ്പിച്ച് 'എട്ടു നിലയിൽപൊട്ടി'യാലും നമ്മുടെ സൂപ്പർസ്റ്റാറുകൾക്ക് സിനിമയ്ക്ക് ഒരു കുറവുമില്ലാത്തതുപോലെ.
അപ്പോൾ, എന്താണ് ഇവരുടെയൊക്കെ, ഇതിന്റെയൊക്കെ വിജയരഹസ്യം?
ഇംഗ്ലീഷ്ഭാഷയിൽ പറഞ്ഞാൽ അതാണ് ഇന്റേണൽ മാനേജ്മെന്റ്,
മീഡിയമാനേജ്മെന്റ് ആന്റ് മാർക്കറ്റിങ്. ഈ മൂന്ന് മെക്കാനിസവും
ഒന്നിച്ച് ചേർന്നുനിൽക്കുന്നിടത്തെല്ലാം വിജയം സുനിശ്ചിതമാണ്. ഏത്
കച്ചിത്തുരുമ്പും വിജയിക്കും. ആന്തരികമായ 'കഴിവ്, മിടുക്ക്, നന്മ,
സാധനം കൊള്ളാം' തുടങ്ങിയ ഗുണങ്ങൾ 'ആഡട് അറ്ററാക്ഷൻ'
മാത്രം, ഉണ്ടെങ്കിൽ കൊള്ളാം. ആഭ്യന്തരമായ കാര്യങ്ങൾ മിടുക്കോടെ
കൈകാര്യംചെയ്യാനുള്ള കഴിവ്, ചന്തയിൽ പൊലിപ്പിച്ചവതരിപ്പിക്കാ
നുള്ള കഴിവ്, എല്ലായിടവും എത്തിക്കാനുള്ള കഴിവ് ഈ മൂന്നും
സംയോജിപ്പിക്കാനുള്ള തന്ത്രം ആർക്കാണോ ഉള്ളത് അവർ വിജയി
ക്കുകതന്നെചെയ്യും. അയ്യപ്പസേവാസംഘം എല്ലായിടവും ഉണ്ടാക്കി,
അതിന്റെ സഹായത്താൽ ഭക്തരെ സംഘടിപ്പിച്ച്, വണ്ടികയറ്റിവിടുന്ന
മനേജ്മെന്റ്സിസ്റ്റമാണ് അയ്യപ്പരഹസ്യം, ഇടയിക്കിടയ്ക്ക് കൊഴുപ്പു
കൂട്ടാൻ ദേവപ്രശ്നവും; മിക്ക ദിനങ്ങളിൽ ന്യൂസും. ചുറ്റുമുള്ള ചായ
ക്കടക്കാരും ഹോട്ടൽ-ലോഡ്ജ് മുതലാളിമാരും പുസ്തക-മാല-വള,

തുടങ്ങിയ കച്ചവടക്കാരും ചേർന്നൊരുക്കുന്ന മഹത്ത്വ-മഹിമാവർണ്ണ
നയാണ് ഗുരുവായൂരപ്പന്റെ തുടർച്ചയുടെ രഹസ്യം.
196

വെളിപാട് വന്നാൽ പോരാ അത് നാലാൾ അറിയണം, വരുന്ന
പ്രധാനശിഷ്യന് കച്ചോടം നന്നായി അറിയണം, സ്റ്റേജ്മാനേജ്മെന്റ്
അറിയണം, താൻ വരുന്നതിന് മുൻപ് എല്ലായിടവും പോസ്റ്ററടിച്ചൊട്ടി
ക്കാൻ ശിഷ്യഗണങ്ങൾവേണം, ഇവയൊത്തുകൂടിയാൽ വിജയം
സുനിശ്ചിതം. ഇതാണ് എല്ലാ ആൾദൈവങ്ങളുടെയും ജീവനരഹസ്യം
അല്ലെങ്കിൽ കല. പരസ്യമാണ് ക്രോസിനെ 'വെറും പാരസെറ്റമോള'ല്ലാതാക്കുന്നത്, അതുതന്നെയാണ് ജൂവലറിരഹസ്യവും ജി-മാർട്ട് രഹസ്യവും.
രാഷ്ട്രീയപാർട്ടിനേതാക്കൾക്കും സിനിമാതാരങ്ങൾക്കും
ഡോക്ടർമാർക്കും മറ്റ് പൂവിടുന്ന ചിന്നസ്വാമിമാർക്കും സിദ്ധന്മാർക്കുമൊക്കെ വാമൊഴിയായി കീർത്തിപരത്തി ആളെപ്പിടിക്കാൻ 'ഞാനൊരു
പാവം വഴിപോക്കൻ, എനിക്കിതിന്റെ വല്ല ആവശ്യവുമുണ്ടോ, അറി
ഞ്ഞത് പറഞ്ഞു' എന്നരീതിയിലുള്ള ദല്ലാളന്മാരുണ്ടായിരിക്കും. താര
ങ്ങൾക്കാകട്ടെ, ഇതിനൊക്കെ പുറമെ ഫാൻസ് അസോസിയേഷ
നുകളും.
പണ്ടൊക്കെ വൈദ്യന്മാർക്കും ഡോക്ടർമാർക്കും 'കൈപ്പുണ്യം'
അത്യാവശ്യമായിരുന്നു. ഈ കൈപ്പുണ്യത്തിന്റെ യാഥാർത്ഥ സ്രോതസ്
ഈ അറിഞ്ഞതു പറഞ്ഞുപരത്തുന്ന ദല്ലാളന്മാരുടെ വാക്ചാതുര്യവും
ചികത്സകന്റെ ആളറിഞ്ഞു പെരുമാറാനുള്ള സൗമ്യസാമർത്ഥ്യവുമാണ്. ഈ സൗമ്യസാമർത്ഥ്യം

അനാവശ്യമാണെന്ന് ഇവിടെ അർത്ഥമാ
ക്കുന്നില്ല. പക്ഷേ, അതുമാത്രമാണ് ഉള്ളത് എന്ന് പറയുകയാണ്. ഇന്ന്
രോഗികളെ ഒരുവശത്തുകൂടി കയറ്റിവിട്ട് നട്ടുബോൾട്ടും ശരിയാക്കി
മറുവശത്തുകൂടി പുറത്തുവിടുന്ന വൻകിട ആശുപത്രികളാണ് ഉള്ള
ത്. അവിടെ ഡോക്ടറാര് രോഗിയാര് എന്ന് പരസ്പരം അറിയാറുകൂടിയില്ല. കൈക്കൂലി കൊടുത്ത് ഡോക്ടറന്മാരെ വശപ്പെടുത്തി ആധി
പത്യവും ആനന്ദവും അനുഭവിച്ചിരുന്ന രോഗികൾ ഇതിന്റെ വിമ്മിട്ടം
അനുഭവിക്കാറുണ്ടെന്ന പുതുസത്യമുണ്ട്. പക്ഷേ, ചികിത്സയ്ക്ക്
കൈക്കൂലിയും കൈപ്പുണ്യവുമാവശ്യമില്ലായെന്ന് ശ്രീചിത്രപോലുള്ള
ആശുപത്രികൾ തെളിയിക്കുകതന്നെ ചെയ്യുന്നുണ്ട്.
'ഒരു നല്ല നേതാവില്ലാത്തതാണ് നമ്മുടെ പാർട്ടിയുടെ കുഴപ്പം'
എന്ന് കണ്ടെത്തുമ്പോൾ അവർ ഈ വരികൊണ്ട് അർത്ഥമാക്കുന്നത്
ഇത്രമാത്രം, നന്നായി കാര്യങ്ങൾ കൈകാര്യം ചെയ്യാൻ അല്ലെങ്കിൽ
മാനേജ്ചെയ്യാൻ ഒരാൾ വേണമെന്നർത്ഥം. രാഷ്ട്രീയപാർട്ടിയായാലും
ചായക്കടയായാലും കോളേജായാലും ടെലിവിഷൻചാനലായാലും ആത്മീയസംഘമായാലും പള്ളിയായാലും പള്ളിക്കൂടമായാലും വിജയരഹസ്യം ഇവ രണ്ടും മാത്രം - മാനേജ്മെന്റും മാർക്കറ്റിങ്ങും.
ഇടതുപക്ഷസിദ്ധാന്ത 'മയക്കുമരുന്നു'സേവകാരണം ഈ മാനേജ്
മെന്റും മാർക്കറ്റിങ്ങും 'മോശം' എന്ന് ഈ വരികളിൽനിന്ന് വായിച്ചെടു
ക്കരുത്. അവ നമുക്ക് അത്യാവശ്യമാണ്..... പക്ഷേ, മേൽപ്പറഞ്ഞ
പ്രസ്ഥാനങ്ങളും ആളുകളുമെല്ലാം ഈ തന്ത്രമാണ് പയറ്റാൻ ഉപയോ

ഗിക്കുന്നതെന്ന് നാം അറിയണം, അല്ലാതെ അവിടെ അല്ലെങ്കിൽ അവരിൽ എന്തെങ്കിലും പ്രത്യേകിച്ചൊരു 'പ്രത്യേകത' ഉള്ളതുകൊണ്ടല്ല.
വിജയത്തിന്റെ ഏറ്റവും നല്ല സമീപകാല ദൃശ്യം തിരുവനന്ത
പുരത്തെ പത്മനാഭസ്വാമി ക്ഷേത്രത്തിലാണ് അരങ്ങേറിയത്. ഏകദേശം ഇരുനൂറുവർഷമായി വെറുമൊരു സാദാ ഈശ്വരന്റെ സ്ഥാനംമാത്രമുണ്ടായിരുന്ന പത്മനാഭന് നിലവറയിലെ സ്വർണ്ണത്തിന്റെ തിള
ക്കവും അതിന്റെ മാധ്യമാഘോഷവും എത്രകണ്ട് പ്രസിദ്ധിയുണ്ടാക്കി
ക്കൊടുത്തു എന്ന് കിഴക്കേകോട്ടയിലെ തിക്കും തിരക്കും കണ്ടാലറിയാം. ഉറക്കത്തിൽനിന്നും വിളിച്ചുണർത്തി സാധാരണ ഊണില്ലായെന്ന്
പറയുകയാണ് പതിവ്, പക്ഷേ, ഇവിടെ പപ്പനാവന് ലോട്ടറിയടിച്ച അവ
സ്ഥയാണ്. 'എല്ലായിടവും നിധി നോക്കിനടക്കാതെ ഉള്ളിലേക്ക്
നോക്കൂ നിധി അവിടെയാണ്' എന്ന സ്വാമിമാർവചനം അന്വർത്ഥമായത് പപ്പനാവന്റെ കാര്യത്തിലാണ്. സ്വത്തുണ്ടെന്ന പ്രസിദ്ധി മാത്രമാണ്
ഭക്തജന സൃഷ്ടിക്ക് കാരണമെന്ന ചിരകാലരഹസ്യം ഇത്ര വ്യക്ത
തയോടെ നമ്മുടെ മുന്നിൽ വെളിവാക്കിയതിൽ അല്പസ്വല്പം കടപ്പാട്
പപ്പനാവനോട് നമ്മൾക്കുണ്ടായിരിക്കണം. വിഗ്രഹത്തിൽ സ്വർണ്ണമാലയും രത്നമാലയും ഇടുന്നതിന്റെയും മേൽക്കൂരയിൽ സ്വർണ്ണം
പൂശുന്നതിന്റെയും സ്വർണ്ണക്കൊടിമരം നാട്ടുന്നതിന്റെയും അമ്പലത്തിന്റെയും ആശ്രമങ്ങളുടെയും കവാടങ്ങളായി കൊട്ടാരസദൃശകോട്ട
വാതിലുകളുണ്ടാക്കുന്നതിന്റെയും യുക്തിയും ആവശ്യവും ചോദിച്ച്

കശ്മലന്മാരായ യുക്തിവാദികൾ നമ്മെ
വശംകെടുത്തിക്കൊണ്ടിരുന്ന
തിന് ഉത്തരമായല്ലോ. കഴിഞ്ഞ ഇരുനൂറ് വർഷമായി അഹല്യയെപ്പോലെ ശിലയായിക്കിടന്നുറങ്ങിയ പപ്പനാവനെന്ന നിക്ഷേപം, നിലവറനിധിയുടെ മഞ്ഞവെളിച്ചമേറ്റ് ഉണർന്നെണീറ്റ് വരുമാനമുണ്ടാക്കി
ത്തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. അയ്യപ്പൻ, ഗുരുവായൂരപ്പൻ, ആറ്റുകാൽ ചക്കുളത്ത്കാവിലമ്മമാർ കരുതിയിരിക്കുക.... ഏത് ദൈവത്തിനും ഒരു
നല്ലകാലമുണ്ടെന്നോർക്കണം.

കാരുണ്യപ്രവർത്തനത്തിന്റെ കാമ്പ്

നമ്മുടെ ആൾദൈവങ്ങളും ക്രൈസ്തവ-ഇസ്ലാം പള്ളിമേധാവികളും ലോകത്തുള്ള പണമെല്ലാം ശേഖരിച്ച് ഉപയോഗശൂന്യമായ പള്ളികളും അമ്പലങ്ങളും ഉണ്ടാക്കുന്നത് നമുക്ക്
മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയും. അതവരുടെ അന്നംകണ്ടെത്താനുള്ള ഇടമാണ്; അവർക്കറിയുന്ന പണി അവർ ചെയ്യുന്നു, മനസ്സിലായി. പക്ഷേ, അവർ നഖശിഖാന്തം എതിർക്കുന്ന, 'ഭൗതികസുഖങ്ങൾ' ഉത്പാദിപ്പിക്കുകയും അതിന്റെ പിന്നാലെ പായുന്നവരെ ഉത്പാദിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന, 'മനഃശാന്തി' നശിപ്പിക്കുന്ന, ആധുനികശാസ്ത്രവിജ്ഞാനം മാത്രം പകർന്നുനൽകുന്ന വിദ്യാലയങ്ങളും കോളേജുകളും സർവകലാശാലകളും അവർ ആരംഭിക്കുന്നതെന്തിനായിരിക്കും? തങ്ങ
ളുടെതന്നെ തത്ത്വചിന്തയ്ക്കെതിരായ ലോകവീക്ഷണമുള്ള ഈ സ്ഥാപനങ്ങൾ ആരംഭിക്കുന്നതിന്റെ യുക്തിയും താത്പര്യവുമെന്താണ്?
ആൾദൈവങ്ങളുടെ കാരുണ്യപ്രവാഹത്തിന്റെ ഉത്തമോദാഹരണമായി ഉയർത്തിക്കാട്ടുന്നത് അവർ ആരംഭിച്ച സൂപ്പർസ്പെഷ്യാലിറ്റി ഹോസ്പിറ്റലുകൾ, കംപ്യൂട്ടർ കോളേജുകൾ, സർവ്വകലാശാലകൾ എന്നിവയാണ്. അവരുടെ ആത്മീയ ഔന്നത്യത്തിന്റെ ലക്ഷണമായിട്ടാണ് ഇവ ഉയർത്തിക്കാട്ടാറുള്ളത്. ഹോസ്പിറ്റലുകളും കോളേജുകളുമാണ് ആത്മീയഔന്നത്യം നൽകുന്നതെങ്കിൽ നിശ്ചയമായും നിലവിലുള്ള മുഖ്യമന്ത്രിയാണ് എറ്റവും ഉന്നതൻ. കാരണം അദ്ദേഹത്തിന്റെ കീഴിലാണ് ഏറ്റവും കൂടുതൽ കോളേജുകളും സ്കൂളുകളും ഹോസ്പിറ്റലുകളുമുള്ളത്. അദ്ദേഹം ടാക്സ് പിരിച്ച് ഇവ പണിതുയർത്തി നടത്തുമ്പോൾ നമ്മുടെ ആൾദൈവങ്ങൾ പല മാജിക്കും കാട്ടി അന്യരുടെ കീശ കാലിയാക്കി അവരുടെ സ്വന്തം പേരിൽ അവ നടത്തി അതിന്റെ പെരുമയടിച്ചെടുക്കുന്നു. ഈ കീർത്തിമോഷണത്തിന്റെ

കാര്യത്തിലെങ്കിലും മുഖ്യമന്ത്രിമാർ ഇവരേക്കാൾ ബഹുദൂരം
പിന്നിലാണ്, കാരണം ഒരു മുഖ്യമന്ത്രിക്കും അദ്ദേഹ
ത്തിന്റെ സ്വന്തം പേരിൽ ഇവയൊന്നും ആരംഭിക്കാൻ ആവി
ല്ലല്ലോ.

പക്ഷേ, പ്രശ്നം ഇതൊന്നുമല്ല. സ്വന്തം തത്ത്വചിന്തയ്ക്കനുസരിച്ച്
തങ്ങൾ ഒരിക്കലും പിൻതുണച്ചുകൂടാത്ത ഈ ശാസ്ത്രജ്ഞാനം
എന്തു
കൊണ്ടായിരിക്കാം അവർ ഇങ്ങനെ പ്രചരിപ്പിക്കാൻ മുൻകൈ
എടു
ക്കുന്നത്? അത് ശത്രുവിനെ സ്നേഹിക്കണമെന്ന
തത്ത്വശാസ്ത്രംകൊ
ണ്ടാകുമോ? അതുപോലെ ശാസ്ത്രജ്ഞാനം പകർന്നുനൽകാൻ
ഇത്രവെമ്പലുള്ള ഇവർ എന്തുകൊണ്ടായിരിക്കാം
തരംകിട്ടുമ്പോഴെല്ലാം ശാസ്ത്രജ്ഞരെ തള്ളിപ്പറയുന്നത്?
ഇനി ഇവരുടെ തത്ത്വശാസ്ത്രങ്ങളിൽ ഇവർക്കുതന്നെ
വിശ്വാസമുണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ, പള്ളികളാരംഭിക്കേണ്ടത്
സ്വർഗ്ഗനരകയാത്രാ
നുഭവങ്ങളുണ്ടാക്കാനും മാലാഖമാരെ വശപ്പെടുത്തുന്ന
വിദ്യകളഭ്യ
സിപ്പിക്കാനും അത്ഭുതങ്ങൾ ഉത്പാദിപ്പിക്കാനും
അവസാനവട്ടമത്സ
രപ്പരീക്ഷയ്ക്ക് ദൈവത്തെ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുത്താനുമുള്ള
കോളേജുകളല്ലേ ആരംഭിക്കേണ്ടത്?
ആൽമരച്ചുവട്ടിലിരുത്തിയോ, മലമുകളിലിരു
ത്തിയോ ചുരുങ്ങിയത് നാൽപ്പത് ദിവസമെങ്കിലും കുട്ടികളെ
പട്ടിണി
ക്കിട്ട് 'വെളിപാട്' വരുത്തുകയല്ലേ വേണ്ടത്? ബാധകയറിത്തുള്ളി
പരമരഹസ്യങ്ങൾ പുലമ്പാൻ പരിശീലനം നൽകുകയല്ലേ
വേണ്ടത്?
ആൾദൈവങ്ങളാണെങ്കിൽ കെട്ടിപ്പിടി-ഉമ്മ കോളേജോ,
കുണുങ്ങി-

കുണുങ്ങി അന്നനട കോളേജോ, ഭസ്മസൃഷ്ടി-ലിംഗഛർദ്ദിൽ കോളേജോ
ഒക്കെയല്ലേ ആരംഭിക്കേണ്ടത്? ഇതൊന്നും ആരംഭിക്കാതെ ശത്രു പൂജ ചെയ്യുന്നതെന്തിനായിരിക്കാം?
ഇവിടെയാണ് ഈ പള്ളീലച്ചന്മാരുടെയും ഹാജിമാരുടെയും അമ്മ ച്ചിമാരുടെയും ആൾദൈവങ്ങളുടെയും പൂച്ച് പുറത്താകുന്നത്. തങ്ങ
ളുടെ കൈവശമുള്ള ചരക്ക് വിൽക്കുന്ന ഇനമല്ല, അത് മുൻപ് വിവരിച്ച
രീതിയിൽ ഒരുക്കിയ അരങ്ങിൽ മാത്രം വേവുന്ന അരിയാണെന്ന ബോദ്ധ്യം
അവർക്കുണ്ട്. മറ്റുള്ളവരെ പറ്റിക്കാനല്ലാതെ മറ്റൊരു പ്രയോജനവും
അതിനില്ലെന്ന് അവർക്കറിയാം. മാത്രവുമല്ല, തങ്ങളുടെ തന്ത്രം മറ്റുള്ള
വരറിഞ്ഞാൽ തങ്ങളുടെ 'ആപ്പീസുപൂട്ടു'മെന്നും അവർക്കുറപ്പുണ്ട്.
മനുഷ്യന് യഥാർത്ഥത്തിൽ ആവശ്യമുള്ള ശരിയായ ജ്ഞാനമാണ്
ശാസ്ത്രജ്ഞാനം എന്നും അത് പകർന്നുകൊടുത്താലേ പ്രയോജന
മുള്ളൂയെന്നും ഇവർ ഉറക്കെ പ്രഖ്യാപിക്കുന്നത് ഇങ്ങനെ കമ്പ്യൂട്ടർകോളേജ് തുടങ്ങുന്നതുവഴിയും സൂപ്പർസ്പെഷ്യാലിറ്റി ഹോസ്പിറ്റൽ
ആരംഭിക്കുന്നതുവഴിയുമാണ്.
അല്പം വൈദ്യമറിയാത്ത ഒരു സ്വാമിയും ഒരിക്കലുമുണ്ടായിട്ടില്ല.
യേശുവായാലും നാരായണനായാലും കുരുടനെ കണ്ണുകാണിപ്പിച്ചും
മുടന്തനെ നടത്തിയും കുഞ്ഞുങ്ങൾക്ക് വയറ്റുവേദനയ്ക്കുള്ള മരു
ന്നുനൽകിയും സ്ത്രീകളുടെ അപസ്മാരവും തലവേദനയും മാറ്റിയു
മാണ് ജീവിച്ചുപോന്നത്. പിന്നെ അല്പസ്വല്പം മാജിക്കും. ഈ പൊടി

ക്കൈകൾതന്നെയാണ് മതപ്രചാരകരായ എല്ലാ പാതിരിമാരും ഇന്നും
അനുവർത്തിച്ചുപോരുന്നത്. മനുഷ്യർക്ക് യഥാർത്ഥത്തിൽ ആവശ്യ
200

മായ വിദ്യാഭ്യാസസ്ഥാപനങ്ങളും ആശുപത്രികളും സ്ഥാപിക്കുക,
അതിനുശേഷം തങ്ങളുടെ അന്നംകണ്ടെത്താനുള്ള പോംവഴിയായും
ജനങ്ങളെ ഭയപ്പെടുത്തി നിയന്ത്രിക്കാനുള്ള ഉപായമെന്നനിലയിലും
പള്ളികളാരംഭിക്കുകയും ചെയ്യുക. സൂപ്പർസ്പെഷ്യലിറ്റി ഹോസ്പിറ്റ
ലുകളുടെ മുന്നിൽ ആക്രിക്കടനടത്തുന്നതുപോലെ ഇവരുടെ
ആത്മീയവ്യാപാരക്കട എല്ലായിടവും കാണാം, എന്തൊരാഭാസം!
മറ്റൊന്ന്, ആൾദൈവങ്ങളുടെ കാരുണ്യപ്രവാഹം തങ്ങളുടെ
ചുറ്റിലുമുള്ള സാധാരണജനങ്ങളിലേക്കല്ല ചൊരിയുന്നതെന്നും നമുക്ക്
കാണാം. തങ്ങൾക്ക് കീർത്തി കൂടുതൽ നേടിക്കൊടുക്കന്നയിടത്തിൽ
തന്നെയാണ് മറ്റേതൊരു മനുഷ്യനെപോലെയും അവരുടെയും
കണ്ണുകളെന്ന് അവരുടെ പ്രവർത്തനത്തെ അല്പമൊന്ന് നോക്കിക്കണ്ടാൽ
നമുക്കു മനസ്സിലാക്കാം. ആൾദൈവങ്ങളുടെ അല്ലെങ്കിൽ പുണ്യാളന്മാ
രുടെ കാരുണ്യം അവർപോലുമറിയാതെ ചുറ്റിലേക്കൊഴുകി അർഹി
ക്കുന്നവരുടെ പാത്രങ്ങളിൽ വന്നുനിറയുകയാണെന്ന് ആത്മീയദല്ലാളർ
പറഞ്ഞുകേൾക്കാറുണ്ട്. കാരുണ്യപ്രവാഹം വെള്ളംപോലെ ഒഴുകി
എപ്പോഴും സമതലം തേടുമെന്നും അത് വിവേചനമില്ലാതെ ഒരേ

പോലെ പരക്കുമെന്നും പറഞ്ഞുപരത്താറുണ്ട്. ഇങ്ങനെ വർത്തിക്കുകയാണെങ്കിൽ ഒരു ദൈവത്തിനോ ആൾദൈവത്തിനോ അല്പംപോലും സ്വത്തുണ്ടാവുകയില്ല. എവിടെയെങ്കിലും ആരാധനാലയ
ങ്ങളിൽ സ്വത്തുണ്ടായാൽ നിശ്ചയമായും ഈ കാരുണ്യപ്രവാഹം പറയുംപോലെ സുഗമമായി ഒഴുകിയിട്ടില്ലെന്നെങ്കിലും ചുരുങ്ങിയ പക്ഷം സമ്മതിക്കേണ്ടിവരും. ഇത് മഠങ്ങളായാലും അമ്പലങ്ങളായാലും പള്ളികളായാലും പാർട്ടികളായാലും ഒരുപോലെ സത്യമായിവരും.
അതേപോലെ കാരുണ്യപ്രവാഹം 'പാത്രമറിഞ്ഞു'തന്നെയാണ് ഒഴു
ക്കുന്നതെന്നും അല്ലാതെ ചുമ്മാ പരന്നൊഴുകുകയല്ലായെന്നും നാം
മനസ്സിലാക്കേണ്ടതുണ്ട്. അന്യരെ, തന്നെപോലെതന്നെ സ്നേഹിക്കാൻ
തുടങ്ങിയാൽ നമ്മൾക്ക് സ്വന്തമായി ഒന്നും ആർജ്ജിക്കാനാവാതെവരുമെന്ന് നാം മുൻപുതന്നെ മനസ്സിലാക്കിയല്ലോ. കൺമുന്നിലുള്ളവരെസഹായിക്കാൻ മുതിർന്നാൽത്തന്നെ ഒരിക്കലും നമുക്ക് വീടുവിടാൻ
കഴിയാതെ വരും; അത്രയ്ക്കാവശ്യമുള്ളവർ എന്നും ചുറ്റിലുമുണ്ടാകും. അതിനാൽ ഭൂകമ്പംവരുമ്പോഴും സുനാമിവരുമ്പോഴും വെള്ള
പ്പൊക്കം വരുമ്പോഴും മഠങ്ങളിൽനിന്നും പള്ളികളിൽനിന്നും മേടകളിൽനിന്നും പണമൊഴുകുന്നുണ്ടെങ്കിൽ അത് വിവേചനാപൂർണ്ണമായി
'പാത്രം ശരിക്കറിഞ്ഞ്' സ്വന്തം പ്രസിദ്ധി വർദ്ധിപ്പിക്കുകയെന്ന ഒരൊ
റ്റലക്ഷ്യംമാത്രം ഉന്നംവച്ച പ്രവർത്തനമാണെന്ന് നാം മനസ്സിലാക്കണം.
ഇന്ത്യപോലെയുള്ള ദരിദ്രരാജ്യത്തുനിന്ന് അന്താരാഷ്ട്രപ്രസിദ്ധി നേടാ
നായി സമ്പന്നതയിൽ മൂന്നാം സ്ഥാനമുള്ള ജപ്പാനിലേക്കു പോലും

ഈ കാരുണ്യപ്രവാഹം ഇവിടത്തെ താഴ്ന്ന തടങ്ങളിലൊന്നും തങ്ങാതെ
201
കാരുണ്യപ്രവർത്തനത്തിന്റെ കാമ്പ്
ഒഴുകിത്തുടങ്ങിയിട്ടുണ്ട്. കുറ്റംപറയരുതല്ലോ, ഒരു വിവേചനവുമില്ല
ഈ പ്രവാഹത്തിന്; മാത്രമല്ല വിവേകവും. പക്ഷേ, ഈ പ്രവൃത്തി മനുഷ്യരെയെല്ലാം തുല്യരായി ഞങ്ങൾ കാണുന്നതുകൊണ്ടാണെന്ന്
വ്യാഖ്യാനിക്കുകകൂടി ചെയ്താൽ സമ്പൂർണ്ണം!
ദൈവങ്ങളെല്ലാം ജീവിച്ചുപോകുന്നത് സാമൂഹ്യമായ ഒരു 'കണക്കു
പറച്ചിലി'നുള്ള ബാദ്ധ്യതയോ ഉത്തരവാദിത്വമോ അവർക്കില്ലാത്തതുകൊണ്ടുമാത്രമാണ്. ഡോക്ടറന്മാരുടെ കാര്യത്തിൽ ഇതുവേണമെന്ന്
നാം ശഠിക്കാറുണ്ട്. അവർക്കെതിരെ നഷ്ടപരിഹാരത്തിന് നാം
കേസ്സും കൊടുക്കാറുണ്ട്. ഫലപ്രാപ്തി പ്രവചിച്ചിട്ടുള്ള പൂജകളുടെ
ഒരു കണക്കെടുപ്പ് നടത്തി, കാര്യസാദ്ധ്യം നടക്കാത്ത പൂജകളുടെ
പണം, നഷ്ടപരിഹാരത്തുകയോടൊപ്പം തിരികെകൊടുക്കേണ്ടിവ
ന്നാൽ ഒരപ്പന്മാരുടേയോ അമ്മച്ചിമാരുടേയോ അടിവസ്ത്രംപോലും
ബാക്കികാണുകയില്ല. പപ്പനാവന്റെ നിലവറയിൽ ഒരുതരിസ്വർണ്ണം
ബാക്കിയുണ്ടാവുകയില്ല, അത് 'ഏ' ആയാലും 'ബി' ആയാലും.
സ്വർണ്ണത്തകിട് മേൽക്കൂരയിലിടുമ്പോഴും കൊടിമരത്തിൽ സ്വർണ്ണം
പൂശുമ്പോഴും ആനക്കൊട്ടിലുണ്ടാക്കുമ്പോഴും ഹെലിപ്പാഡ് വേണമെന്ന് ദേവപ്രശ്നത്തിലൂടെ ഭക്തന്മാരോട് പുലമ്പുമ്പോഴും അല്പ
സ്വല്പം 'മനുഷ്യപ്പറ്റുണ്ടെങ്കിൽ' മേൽപ്പറഞ്ഞതൊക്കെ ഭഗവാന്മാർക്കും
ഒന്നോർക്കാവുന്നതാണ്. ഒന്നുമില്ലെങ്കിലും നാം നമ്മുടെ 'സ്വന്തം'

പ്രതിച്ഛായയിൽ ദൈവങ്ങളെ സൃഷ്ടിച്ചില്ലേ. അല്പസ്വല്പം നന്ദിയൊക്കെയാകാം......

സ്വത്തുത്പാദനം ഏക രക്ഷാമാർഗ്ഗം

'ചിന്തിച്ചാൽ ഒരന്തവുമില്ല, ചിന്തിച്ചില്ലേൽ ഒരുകുന്തവുമില്ല' എന്ന നാടൻചൊല്ല് വളരെ പ്രസിദ്ധമാണ്. നാം അനുഭവി ക്കുന്ന പ്രപഞ്ചത്തെപ്പറ്റി പരമാർശിക്കുന്ന സമയത്ത് 'സാധാരണക്കാരായ' ജനങ്ങളെത്തിച്ചേരുന്ന നിഗമനത്തിന്റെ ഒരു
സംക്ഷിപ്ത രൂപമാണത്. പക്ഷേ, പ്രപഞ്ചത്തെക്കുറിച്ച് ആലോചിച്ച നമ്മുടെ 'ആചാര്യന്മാരുടെ' നിലാപാടിന് സമാ നമാണിതെന്നോർക്കണം. ചിന്തിച്ചാൽ ഒരന്തവുമില്ല, ശരിയാണ്. ചിന്തിച്ചില്ലേൽ ഒരു കുന്തവുമില്ല, ശരിയല്ല. മറ്റു ജീവികളിൽനിന്നും നമ്മെ വ്യത്യസ്തമാക്കുന്ന പ്രധാനഘടകം പര്യാ ലോചിക്കാനുള്ള കഴിവാണ്. ഈ കഴിവാണ് നമ്മെ നാം മൃഗമല്ലായെന്ന് തെറ്റിദ്ധരിക്കാൻപോലും ഇടയാക്കിയത്. ഈ കഴിവാണ് ഉപയോഗിക്കേണ്ട എന്ന് പരോക്ഷമായി ഈ ചൊല്ലിലൂടെ സൂചിപ്പിക്കുന്നത്. വിധിവിശ്വാസവും ഇതിനോടൊപ്പം കൈകോർത്ത് നിൽക്കുകകൂടിചെയ്താൽ പിന്നെ പറയാനുമില്ല. ഏത് സമൂഹമാണോ കാര്യകാരണബന്ധ ത്തോടെ ജീവിതത്തെയും ചുറ്റുപാടിനെയുംപറ്റി കൂടുതലാലോചിച്ചത്, അവരാണ് എല്ലാ കണ്ടുപിടിത്തങ്ങളുടെയും ഉപ
ജ്ഞാതാക്കളായി മാറിയത്, മാറുന്നത്. അവരാണ് മനുഷ്യസൗഭാഗ്യത്തിന്റെ സ്രഷ്ടാക്കളായത്. ഓരോ സമൂഹവും തങ്ങളെങ്ങനെ പിന്നണിയിലായി എന്ന് വിലപിക്കുമ്പോൾ പ്രധാനമായും കണക്കിലെടുക്കേണ്ട വസ്തുത ഇതാണ്. വിധിയിലും ദൈവത്തിലും വിശ്വസിച്ച് 'വരാനുള്ളത് വഴിയിൽ തങ്ങില്ല' എന്ന പല്ലവിയും പാടി ഇരിക്കുന്ന ജനത പിന്നണിയിൽത്തന്നെ, നിശ്ചയം.

മദ്ധ്യധരണ്യാഴിപ്രദേശത്ത് ഒരു പതിനായിരം വർഷങ്ങൾ ക്കു മുൻപ് കൃഷി ആരംഭിച്ചതിൽനിന്നാണ് നായാടിയും പെറു ക്കിത്തിന്നും കഴിഞ്ഞിരുന്ന സമൂഹങ്ങളിൽനിന്ന് വളരെ

വ്യത്യസ്തമായ ഒരു സമൂഹരൂപീകരണം നടന്നത്. അതായത്, മനുഷ്യർ ഒരു പ്രദേശത്തുകാരായി മാറി. അതാത് പ്രദേ
ശത്തിന്റെ സവിശേഷതകളും ധാന്യ-ജീവിവർഗ്ഗങ്ങളുടെ ലഭ്യ
തയുംകൊണ്ട് എങ്ങനെയാണ് അസന്തുലിതമായ സാമൂഹ്യരൂപീകരണവും വികാസവും സംഭവിച്ചത് എന്നും നാം കണ്ടു

കഴിഞ്ഞു. നാഗരികമായ സംസ്കൃതികൾ നദീതീരങ്ങളിൽ പൊട്ടിമുളയ്ക്കാനുള്ള കാരണം വെള്ളത്തിന്റെ ലഭ്യതയും ഫലഭൂയിഷ്ഠമായ
മണ്ണും യാത്രാസൗകര്യങ്ങളുടെ സാധ്യതയുമാണെന്നും നമുക്കു കാണാൻ കഴിയും.

ഫലഭൂയിഷ്ഠമായ ഇടങ്ങൾക്കുവേണ്ടിയുള്ള യുദ്ധങ്ങൾ നിറഞ്ഞ ആയിരക്കണക്കിനു വർഷങ്ങൾ അതിനുശേഷം കടന്നുപോയി. ഭൂമിയുടെ മുകളിലുള്ള അവകാശത്തെയും ഇണക്കിയെടുത്ത മൃഗങ്ങളുടെ
കൂട്ടത്തെയുമാണ് നാം 'സ്വത്ത്' എന്ന് അന്നു വിളിച്ചിരുന്നത്. അതിനാൽ
ഭൂമി കയ്യടക്കിവച്ചവർ ആരോ അവർ രാജാക്കന്മാരായിത്തീർന്നു. അതിനുശേഷം ഭൂമിയുടെ അവകാശികൾ എന്നും രാജാക്കന്മാരായിരുന്നു. അവർ അനുവദിച്ചു കൊടുത്ത അവകാശങ്ങളേ മറ്റുള്ളവർക്കു
ണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. പ്രമാണങ്ങളെല്ലാം രാജാവിന്റെ അനുവാദചിഹ്നങ്ങളാ
യിരുന്നു. ഭൂമിയിൽനിന്നുള്ള വരുമാനത്തിന്റെ ഒരു പങ്ക് രാജാവിനു
പ്രജകൾ നല്കുന്നതുവഴി രാജാവിന്റെ ആവശ്യങ്ങളും പൊതു ആവശ്യങ്ങളായ വഴി, കിണർ, കുളം, സത്രങ്ങൾ മുതലായവ നിർമ്മിക്കപ്പെ
ടുകയും ചെയ്തിരുന്നു.

കാട്ടിൽ കഴിയുന്ന ജീവികൾ ആ കാടിന്റെ 'ഉടമസ്ഥര'ല്ല, ആ കാട്

അവരുടെ സ്വത്തുമല്ല. അവരവിടെ ജീവിക്കുക മാത്രമാണ്. കാട്ടിൽ
കഴിയുന്ന എല്ലാ 'കാട്ടുജാതി'ക്കാരും ആ കാടുകളുടെ ഉടമസ്ഥത
അനുഭവിക്കുന്നില്ല. കാർഷികവൃത്തിയിലേർപ്പെടുമ്പോൾ മാത്രമേ അവർ ജീവിക്കുന്ന സ്ഥലത്തിന്റെ ഉടമസ്ഥത അനുഭവിക്കുന്നവരായി
മാറുകയുള്ളൂ. അതും ഭരണസംവിധാനങ്ങൾ രൂപപ്പെട്ട് 'കൈവശാവകാശം' പതിച്ചുകൊടുക്കാനുള്ള പ്രമാണങ്ങൾ ചമയ്ക്കുന്നതുവഴിയാണ് ആ അനുഭവം ദൃഢപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നത്.

യഥാർത്ഥത്തിൽ ഭൂമി ആരുടേതുമല്ലല്ലോ. ഭൂമി നമ്മുടേതല്ല, മറിച്ച് ഭൂമിയുടേതാണ് നമ്മൾ. മറ്റേതൊരു ജീവികളേയുംപോലുള്ള അവകാശമേ നമുക്കുമുള്ളൂ. പക്ഷേ, സംഘടിതബലത്താൽ മറ്റു ജീവികൾക്കും ബലം കുറഞ്ഞ മറ്റു മനുഷ്യർക്കും മുകളിൽ ചില കൂട്ടർക്ക്
ആധിപത്യമുണ്ടാക്കാൻ കഴിഞ്ഞതിന്റെ തുടർച്ചയാണ് കൃഷിക്കുശേഷം മനുഷ്യസമൂഹത്തിനുണ്ടായത്. ഒരു പ്രദേശത്ത് വികസിക്കുന്ന
നാഗരികത, അതിന്റെ സ്വന്തം വികാസംകൊണ്ടുതന്നെ ചുറ്റുപാടുമുള്ള
വിഭവങ്ങൾ ഉപയോഗിച്ചു തീർക്കും. അങ്ങനെ, കൃഷിയെന്ന ഉത്പാദ
നംകൊണ്ട് വർദ്ധിതമായിത്തീർന്ന ജനപ്പെരുപ്പത്താൽ അവിടം വിട്ടുപോവുക മാത്രമാണ് മനുഷ്യർ ചെയ്തിരുന്നത്.

എന്നും ജനസംഖ്യ പെരുകുന്നതിനനുസരിച്ച് പാരിസ്ഥിതികമായ
നാശം സംഭവിച്ച് പൗരാണിക നാഗരികതകളെല്ലാം മൺമറഞ്ഞു പോയി
രുന്നു. പുതിയ ഇടംതേടി മനുഷ്യസമൂഹങ്ങൾ യാത്ര ചെയ്തു. ഇങ്ങനെ
മാറ്റി മാറ്റി പ്രതിഷ്ഠിക്കപ്പെട്ട് ഇടയ്ക്കിടയ്ക്ക് ജനസംഖ്യ വർദ്ധിച്ചും
കുറഞ്ഞും മനുഷ്യസമൂഹങ്ങൾ ആയിരക്കണക്കിനു വർഷങ്ങൾ

പിന്നിട്ടുപോന്നു. പുത്തനായുധങ്ങളുടെയും സാങ്കേതികവിദ്യകളുടെയും ഇണക്കിയെടുക്കുന്ന ജീവികളുടെയും സഹായത്താൽ പല
സമൂഹങ്ങളും കുറേനാൾ മുൻകൈകിട്ടി പുലർന്നിട്ട് തകർന്നടിഞ്ഞ
കഥയാണല്ലോ മുൻകാലചരിത്രം. വ്യാപാരംകൊണ്ടും യുദ്ധംകൊണ്ടും
പരസ്പരം സമ്പർക്കത്തിലേർപ്പെട്ടിരുന്ന വിഭാഗങ്ങൾക്കിടയിലാണ്
എല്ലാത്തരം വികാസങ്ങളും സംഭവിച്ചതെന്ന് നാം നേരത്തേ കണ്ടുകഴിഞ്ഞു. ഈ അസന്തുലിതമായ വികാസം ഓരോ ഭൂവിഭാഗത്തിനുമനുസരിച്ചാണ് സംഭവിച്ചിരുന്നത്.
പരസ്പരം ഏതെങ്കിലും തരത്തിൽ സമ്പർക്കത്തിലേർപ്പെട്ടിരുന്ന
വിഭാഗങ്ങൾക്കിടയിൽ ഏറ്റക്കുറച്ചിലുകളോടെയാണെങ്കിലും പൊതുവായ ഒരു വികാസം സംഭവിച്ചിട്ടുണ്ട്. എവിടെയെല്ലാം മനുഷ്യർ ഇത്തരം
സംഭവങ്ങളിൽനിന്ന് ഒറ്റപ്പെട്ട് മലമേടുകളിലും തുരുത്തുകളിലും പെട്ടുപോയോ അവരെയാണ് നാം 'ആദിവാസികൾ' എന്ന് ഇന്ന് വിളിക്കു
ന്നത്. അല്ലാതെ 'ആദിമനിവാസിക'ളായ ആരും ലോകത്തില്ല. മനുഷ്യരെല്ലാം ആദിമനിവാസികൾതന്നെയാണ്. കാരണം അത് ഒരൊറ്റ
ജീവിവർഗ്ഗംതന്നെയാണ്.
ഭൂമിയുടെ മുകളിലുള്ള അവകാശവും വളർത്തുമൃഗങ്ങളുമാണ്
മുൻകാലത്ത് സ്വത്തായിരുന്നത്. ഇന്ത്യപോലുള്ള രാജ്യങ്ങളിൽ കന്നുകാലികളും മരുഭൂമികളിൽ ഒട്ടകങ്ങളും മറ്റു ചിലേടത്ത് കുതിരകളും
ഒക്കെയായിരുന്നു ജംഗമസ്വത്തുക്കൾ. കോടിക്കണക്കിന് ആളുകൾ
യുദ്ധം ചെയ്തതായി ഊതിപ്പെരുപ്പിച്ച് പറയപ്പെട്ട മഹാഭാരതയുദ്ധം

രണ്ട് ചെറിയ ഗോത്രവർഗ്ഗങ്ങൾ തമ്മിൽ നടന്ന പോരാട്ടമാണെന്ന് ഇനി
പറയുന്ന സംഭവം വെളിവാക്കും. 'ചത്തതു കീചകനെങ്കിൽ കൊന്നതു
ഭീമൻതന്നെ'എന്ന യുക്തിയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ അജ്ഞാതവാസ
ത്തിൽ കഴിഞ്ഞിരുന്ന പാണ്ഡവരെ പുകച്ച് പുറത്തു ചാടിക്കാൻ
കൗരവർ കണ്ടെത്തിയ വിദ്യ വിരാടരാജാവിന്റെ പശുക്കളെ മോഷ്ടി
ച്ചുകൊണ്ടു പോവുക എന്നതായിരുന്നു. പശുക്കളെ മോഷ്ടിക്കുക,
ഗോത്രവർഗ്ഗസ്വഭാവമാണ്. അത് വലിയ രാജ്യങ്ങൾക്കോ
സമ്രാട്ടുകൾക്കോ ചേർന്നതല്ല. മനുഷ്യർക്ക് സ്വത്ത് എന്നാൽ എന്തായിരുന്നെന്ന്
ആനുഷംഗികമായി ഇവിടെപ്പറയുന്നുവെന്നേയുള്ളൂ. ഇന്ത്യയിൽ
ബ്രാഹ്മണർക്ക് ദാനം കൊടുത്തിരുന്നത് പശുക്കളെതന്നെയാണ്. ഇന്ന്
മഹാഭാരതകഥ ടി.വിയിലും മറ്റും പുനരാവിഷ്കരിക്കുമ്പോൾ വലിയ
കോട്ടകൊത്തളങ്ങളും പട്ടുപാവാടകളും കാണുമ്പോൾ ചിരിക്കുകയേ
നിവൃത്തിയുള്ളൂ.
സാധാരണജനങ്ങളുണ്ടാക്കുന്ന ചേനയും കാച്ചിലും
പുഴുക്കുമൊക്കെ തിന്നാണ് നമ്മുടെ 'മഹാരാജാക്കന്മാരെ'ല്ലാം വാണിരുന്നത്.
വൻകോട്ടകൾ പണിതാലും പിരമിഡുകൾ ഉണ്ടാക്കിയാലും തിന്നുന്ന
തെല്ലാം പുഴുക്കായിരിക്കും. നാട്ടിലുണ്ടായിരുന്ന സ്വർണ്ണമെല്ലാം
രാജാവിന്റെ സിംഹാസനമുണ്ടാക്കുമ്പോൾ തീർന്നുപോകും. ഇതൊക്കെപ്പ

റയുന്നതിനു കാരണം ഭൂമി ഇപ്പോഴത്തേതുപോലെതന്നെ പണ്ടും

ഉണ്ടായിരുന്നെങ്കിലും അതിനുമുകളിൽ അവകാശങ്ങൾ സ്ഥാപിച്ച്
രാജാക്കന്മാരുണ്ടായിരുന്നെങ്കിലും നാം ഇന്നു കാണുന്ന തരത്തിലുള്ള
സ്വത്തുക്കളൊന്നും യഥാർത്ഥത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. 'പൊട്ടക്കുള
ത്തിൽ പുളകൻ ഫണീന്ദ്രൻ' എന്ന രീതിയിലുള്ള രാജാക്കന്മാരേ ലോകമെമ്പാടും ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. അശോകചക്രവർത്തിയായാലും അലക്സാണ്ടർ ചക്രവർത്തിയായാലും സീസ്സർ ചക്രവർത്തിയായാലും
എല്ലാം വലിയ കെട്ടിടങ്ങൾക്കുള്ളിൽ താമസിച്ചിരുന്ന ദരിദ്രവാസികൾ
തന്നെയാണ്. മുപ്പതും നാൽപ്പതും വയസ്സിനിടയിൽ രോഗം പിടിച്ചു മരിച്ചു പോകുന്ന അൽപ്പായുസ്സുകളുമായിരുന്നു അവർ. നമ്മുടെ കോഴിക്കോട്ടെ സാമൂതിരിയാകട്ടെ പോർട്ടുഗീസുകാർ വരുമ്പോൾ വലിയ പനമ്പുകൊട്ടാരത്തിൽ പുഴുക്കും തിന്ന് കഴിയുകയും കോണകമുടുത്ത് കുന്തം പിടിച്ച് ആനപ്പുറത്ത് സവാരി ചെയ്തു ജീവിക്കുകയുമായിരുന്നു. സുഖസൗകര്യങ്ങൾ നമ്മൾ ഓരോരുത്തർക്കും ഇന്നു
ള്ളതുപോലെ അന്ന് ഒരു രാജാവിനും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല.
കാർഷിക വ്യവസ്ഥിതിയെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിയുള്ള മനുഷ്യസമൂഹത്തിന്റെ വികാസം ഓരോരോ സമൂഹങ്ങളിൽ വ്യത്യസ്തമായ
രീതികളിൽ ഉണ്ടാവുകയും ഇല്ലാതാവുകയും ചെയ്ത കാര്യം നാം മുൻപു സൂചിപ്പിച്ചുവല്ലോ. ഒരു മുന്നൂറു വർഷം മുൻപുവരെ, ഒരു ലക്ഷത്തിനും രണ്ടു ലക്ഷത്തിനും ഇടയ്ക്കുള്ള ഒരു ജനസമൂഹമായി
വളർന്നു കഴിഞ്ഞാൽ ജനസംഖ്യാവർദ്ധനയ്ക്ക് അനുസൃതമായി കാർ
ഷികവൃത്തിയുടെ വികസനം അസാദ്ധ്യമാക്കിത്തീർക്കുന്ന തരത്തിൽ
പാരിസ്ഥിതികനാശം സംഭവിച്ച് നാഗരികത തകർന്നുപോവുകയായിരുന്നു പതിവ്. നഗരങ്ങളുടെ തുടർച്ച

ഉറപ്പാക്കാൻ കഴിയുന്ന തരത്തിലുള്ള സാങ്കേതികവിദ്യകൾ ഒന്നുംതന്നെ ലഭ്യമായിരുന്നില്ല. നശിച്ചുപോയ വൻസംസ്കാരങ്ങളെപ്പറ്റിയുള്ള രേഖപ്പെടുത്താത്ത ചരിത്രവും
രേഖപ്പെടുത്തിയ ചരിത്രവും നമ്മുടെമുന്നിൽ ലോകമെമ്പാടും ഉണ്ട്.

കൃഷി ചെയ്യാൻ കഴിയുന്ന ഒരു ഭൂവിഭാഗത്തിൽ ചെന്നു കുടിയേറിപ്പാർക്കുന്ന ജനവിഭാഗം പെട്ടെന്നുള്ള വളർച്ചയ്ക്കു വിധേയരാകും.

പക്ഷേ, ഈ വളർച്ചതന്നെയാണ് അതിന്റെ തകർച്ചയ്ക്കു കാരണവുമായിത്തീരുന്നത്. ഇത്തരത്തിലുള്ള കഥകളും അതിനോടനുബന്ധമായി
വരുന്ന തത്ത്വചിന്തകളും മതവിശ്വാസങ്ങളും ഒക്കെയായിരുന്നു നമു
ക്കുണ്ടായിരുന്നത്. 'വാണതെല്ലാം തരിശ്' അതായിരുന്നു ആ ചിന്തകളുടെ കാതൽ.

പക്ഷേ, ഇക്കഥ ഒരു മുന്നൂറു വർഷം മുൻപുവരെ ശരിയായിരുന്നെ
ങ്കിൽ സാങ്കേതികവിദ്യകളുടെ പൊട്ടിത്തെറിയാൽ ഒന്നിനുപുറകെ ഒന്നായി നാഗരികതകളെ തകർത്തുകളയുന്ന പ്രശ്നങ്ങൾക്ക് പരിഹാരമുണ്ടായി. പൈപ്പും പമ്പും കണ്ടുപിടിച്ചതോടെ വെള്ളമില്ല എന്നുള്ള
തിന് നിത്യപരിഹാരമായി. ആധുനിക റോഡുകളും യന്ത്രസംവിധാന

ങ്ങളും നല്കിയ ചരക്കുമാറ്റങ്ങളുടേയും യാത്രാസൗകര്യങ്ങളുടെയും
വർദ്ധനയും കാറ്റിനെ അനുകൂലിച്ച് മാത്രം കപ്പലുകൾ യാത്ര പുറപ്പെ
ട്ടിരുന്നതിനു പകരം ഏതു സമയത്തും ഏതു കാലാവസ്ഥയിലും യാത്ര
ചെയ്യാൻ കഴിയുന്ന കപ്പലുകളുടെ കണ്ടുപിടിത്തവും സ്റ്റീം എൻജിന്റെ

കണ്ടുപിടിത്തത്തിന് തുടർച്ചയായുണ്ടായ റെയിൽവേയും പിൽക്കാലത്തുണ്ടായ വിമാനങ്ങളും പ്രാവിന്റെ കാലിൽകെട്ടി അയയ്ക്കുന്ന
കത്തുകളിലൂടെ ആശയവിനിമയം നടത്തിയിരുന്നതിനു പകരം,
ആധുനിക പോസ്റ്റൽ സർവ്വീസും ടെലിഫോൺ, റേഡിയോ മുതലായവയുടെ കണ്ടുപിടിത്തങ്ങളും 'വാണത് തരിശ്ശാ'കേണ്ട ആവശ്യമില്ല
എന്നു തെളിയിക്കുന്നു. ഇതിന്റെയെല്ലാം വികാസപരിണാമങ്ങളാണ്
ആധുനികനഗരവികസനങ്ങളിലൂടെ നാം അനുഭവിച്ചുകൊണ്ടി രിക്കുന്നത്.
കന്നുകാലികളിലും ഭൂമിയുടെ ഉടമസ്ഥതയിലും മാത്രം സ്വത്തിനെ
മനസ്സിലാക്കിയിരുന്ന മനുഷ്യർ, അദൃശ്യമായ രീതിയിലുള്ള സ്വത്തു
പോലും ഉള്ള ഒരു കാലത്താണ് ഇന്നു ജീവിക്കുന്നത്. ഭൂമിയുള്ളവന്റെ
കയ്യിൽനിന്ന് അതു പിടിച്ചെടുത്ത് എല്ലാവർക്കും വിതരണം ചെയ്യുന്ന
തുവഴി 'ദാരിദ്ര്യനിർമ്മാർജ്ജനം' നടത്താമെന്ന് സ്വപ്നം കണ്ടിരുന്ന
രാഷ്ട്രീയപ്രവർത്തകർ ഇന്നത്തെ ഈ അഭൂതപൂർവ്വമായ വളർച്ച
എങ്ങനെ കൈകാര്യം ചെയ്യണമെന്നറിയാതെ അന്തം വിട്ടിരിക്കുകയാണ;് അങ്ങനെയല്ലെന്നവർ ഭാവിക്കുമ്പോഴും. സാർവത്രികമായ
വിദ്യാഭ്യാസവും മനുഷ്യനൊരിക്കലും ഇതിനുമുമ്പ് കണ്ടിട്ടില്ലാത്ത
ഉല്പന്നങ്ങളുടെ ഉൽപ്പാദനവും അവയുടെ ഉപയോഗവും ഉപഭോഗവും
കൊണ്ട് പുത്തൻ ജീവനസാദ്ധ്യതകൾ തുറന്നുവരുന്ന കാലത്താണ്
നാം ജീവിക്കുന്നത്.
കൃഷിഭൂമിയിൽ അധിഷ്ഠിതമായ വികസനമാതൃകകളാണ് സ്വത്തുല്പാദനത്തിനുള്ള ഉപാധി എന്ന് തെറ്റിദ്ധരിച്ച് രാഷ്ട്രീയപ്രവർത്തനം

നടത്തുന്നവരാണ് ഇന്നും നമ്മുടെ നാട്ടിലുള്ളത്. ഒരു മുന്നൂറു വർഷം
മുമ്പുണ്ടായിരുന്ന ഏതൊരു രാജാവിനേക്കാളും സുഖസൗകര്യത്തോടെയാണ് നാം 'ഇടത്തരക്കാരും സാധാരണക്കാരു'മെന്നു വിളിക്കുന്ന
വർപോലും ഇന്നു ജീവിക്കുന്നത്. ഒരു നൂറു വർഷം മുൻപ് ഇരുനൂറുകോടി മനുഷ്യർ ലോകത്തുണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ ഇന്നവർ എഴുനൂറുകോടിയാണ്. ഇരുനൂറു കോടിയിൽ തൊണ്ണൂറു ശതമാനവും ദരിദ്രരായി ജീവിച്ചിരുന്നപ്പോൾ എഴുനൂറുകോടിയിൽ മുപ്പതുശതമാന
ത്തിനു താഴെയാണ് ഇന്ന് ദാരിദ്ര്യത്തിൽ കഴിയുന്നത്. ധനം വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള സാങ്കേതികവിദ്യകളുടെ സാധ്യതകളാണ് ഇത്തരമൊരു പ്രതിഭാസത്തിന് ഇടം നല്കിയത്.
വെളിച്ചം, വെള്ളം, ഭക്ഷണം ഇവയുടെ സുലഭത രാജാക്കന്മാർക്ക് സ്വപ്നം കാണാൻ പോലും കഴിയുമായിരുന്നില്ല. നാമിന്നു കഴിയുന്ന
ജീവിതനിലവാരം രാജാക്കന്മാർക്ക് കയ്യെത്തുന്നതിനും മുകളിലായി

രുന്നു. ഇതൊന്നുമോർക്കാതെയാണ് പണ്ടു സുവർണ്ണകാലമായിരുന്നു
വെന്നും മാവേലിയുടെ നാട്ടിൽ മാനുഷരെല്ലാവരും ഒന്നായിരുന്നു
വെന്നുമൊക്കെ പാടി നാം മനോരാജ്യം കാണുന്നത്. ദൂരെപ്പോയവരെ
കാണാൻ 'മഷിയിട്ടു' നോക്കിയിരുന്നതിനു പകരം ഇന്ന് സെൽഫോണിലൂടെയും ഇമെയിലിലൂടെയും പരസ്പരം സംസാരിക്കാനും
കാണാനും കഴിയും. ഉണ്ടായിരുന്ന സ്വത്തെല്ലാം മറ്റുള്ളവർ കവർന്നുകൊണ്ടുപോയതുകൊണ്ടാണ് നാമെല്ലാം ദരിദ്രരായിരിക്കുന്നത് എന്ന

പല്ലവിപാടി സമയം കളയാതെ സ്വത്ത് ഉത്പാദിപ്പിക്കുന്ന രീതി അനുവർത്തിക്കുകയാണ് നാം ചെയ്യേണ്ടത്. മറ്റുള്ളവർക്ക് തട്ടിക്കൊണ്ടുപോകത്തക്കവണ്ണം നമ്മുടെ കൈവശം സ്വത്തൊന്നും അധികമുണ്ടായിരുന്നില്ല എന്നെങ്കിലും നാം മനസ്സിലാക്കേണ്ടതുണ്ട്. കാടുമുഴുവനും
തങ്ങളുടെ സ്വത്തായി കരുതിയാലും ആധുനിക സാങ്കേതികവിദ്യയില്ലെങ്കിൽ കാട്ടിൽ കഴിയുന്ന മനുഷ്യർ 'കാടന്മാരാ'യി തുടരും. സ്വത്തു
വർദ്ധിപ്പിച്ചാൽ ഭൂമിയിലെ അവസാനത്തെ പൗരനേയും ഒരു പതിന
ഞ്ചിനും ഇരുപതിനും വർഷത്തിനുള്ളിൽ ദാരിദ്ര്യത്തിൽനിന്ന് നമുക്കു
മോചിപ്പിക്കുവാൻ കഴിയും. അല്ലാതെ ഇതെല്ലാം വിധിയാണ് എന്നു
വിശ്വസിച്ചുകഴിയുകയല്ല വേണ്ടത്.
നമ്മുടെ തത്ത്വചിന്തകളുടെ കാതലായി വർത്തിച്ചിരുന്നത് ഈ
മേൽപ്പറഞ്ഞ ദാരിദ്ര്യാനുഭവങ്ങളാണ്. 'ഉയർന്ന ചിന്ത, ലളിത ജീവിത'
വീക്ഷണത്തിനടിയിലും ഈ ദാരിദ്ര്യംതന്നെയാണ് പ്രവർത്തിച്ചിരുന്നത്.
ദാരിദ്ര്യത്തെ നേരിടാനുള്ള യുക്തികളെന്ന നിലയിലാണ് നമ്മുടെ ജീവിതവീക്ഷണങ്ങളെല്ലാം രൂപപ്പെട്ടിട്ടുള്ളുത്. എല്ലാ ഉന്നതമൂല്യങ്ങളെപ്പറ്റിയുള്ള സങ്കല്പനങ്ങളും ഉരുത്തിരിഞ്ഞുവന്നതും ഈ ദാരിദ്ര്യ പ്രകീർ
ത്തനങ്ങളിൽനിന്നാണ്. നമ്മുടെ സന്ന്യാസ സങ്കല്പനങ്ങളും ലളിതജീവിത വാഴ്ത്തലുകളും എല്ലാം ക്ഷാമത്തെയും ദാരിദ്ര്യത്തെയും നേരി
ടാനുള്ള തയ്യാറെടുപ്പുകളും മനപ്പരുവപ്പെടുത്തലുകളുമാണ്. ബഹു
ഭൂരിപക്ഷം പേരും ദരിദ്രരായിരിക്കുമ്പോൾ പണക്കാരാവുക ഒരശ്ലീല
പ്രവൃത്തിയായി മാത്രമേ നമ്മൾക്ക് കാണാനാകൂ. മാത്രമല്ല, പണക്കാരാകുന്നവരോട് സ്വാഭാവികമായി തോന്നുന്ന

അസൂയയും ദുരയും
കാരണം പണമെല്ലാം പ്രകടനപരമാക്കാതെ ഒളിച്ചുവെയ്ക്കാൻ നമ്മെ
പ്രേരിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യും.
ഇതെല്ലാമാണ് ഇന്നും നാം രാഷ്ട്രീയ-സാമൂഹ്യ പ്രവർത്തകരിൽ
കാണണമെന്ന് ആഗ്രഹിക്കുന്ന മൂല്യങ്ങൾ. പഴയകാല സാമൂഹ്യ-
രാഷ്ട്രീയ പ്രവർത്തനമൂല്യങ്ങളായി നാം ഇവയെ മനസ്സിലാക്കുന്നതിനു
പകരം അവയെ ചിരകാലമൂല്യങ്ങളായി കാണുന്നത് മൂല്യബോധ
ഗൃഹാതുരത്വക്കുടുക്കിൽ അകപ്പെട്ടുപോകുന്നതുകൊണ്ടാണ്.
ജീവിതത്തിൽ മിതത്വം പാലിക്കണമെന്നുള്ളത് ഓരോ കാലഘട്ടത്തി
നനുസൃതമായി മാറ്റി മനസ്സിലാക്കേണ്ടതാണ്. ധൂർത്ത് ഒഴിവാക്കേണ്ട
തുതന്നെയാണ്, പക്ഷേ, ദാരിദ്ര്യമഹത്ത്വഭൂതക്കണ്ണാടി ഉപയോഗിച്ചു

നോക്കിക്കണ്ടെത്തുന്ന ഏറിയപങ്കും ധൂർത്തുകൾ ആ
കാലഘട്ടമാവശ്യപ്പെടുന്ന വെറും സൗകര്യങ്ങൾ മാത്രമായിരിക്കും. ഇക്കാരണ
ത്താൽ, പിശുക്കുപോലും മിതത്വമായി തെറ്റിദ്ധരിക്കാൻ ഇടവരുത്തും.
കൂടാതെ, ധനമുണ്ടാക്കിയാലും അതുപയോഗിച്ചു ജീവിക്കാൻ
കഴിയാതെ മരിച്ചുപോകും. അതുപോലെ, പണക്കാരായിരിക്കുമ്പോഴും
ദരിദ്രരായി അഭിനയിക്കാൻ നാം രാഷ്ട്രീയക്കാരെയും സാമൂഹ്യ
പ്രവർത്തകരെയും നിർബ്ബന്ധിക്കുകകൂടി ചെയ്യും. അതുകൊണ്ടാണ്
പുത്തനുടുപ്പ് വിലയ്ക്കു വാങ്ങി വലിച്ചുകീറി ധരിക്കാൻ രാഷ്ട്രീയ
ക്കാരൻ നിർബ്ബന്ധിതനാകുന്നത്.
നാം ദാരിദ്ര്യത്തെ പ്രകീർത്തിക്കുന്ന പ്രത്യയശാസ്ത്രങ്ങളിൽനിന്നും

മോചിതരാകേണ്ട കാലം അതിക്രമിച്ചിരിക്കുന്നു. ആധുനിക സാങ്കേ
തിക വികാസത്താൽ ലഭിക്കുന്ന സൗകര്യങ്ങളെല്ലാംതന്നെ ധൂർത്തിന്റെ
പര്യായമായി മാറുന്നത് സങ്കടകരമാണ്. ധൂർത്തരാകാതിരിക്കാൻ വേണ്ടി സാങ്കേതികവിദ്യയിൽ പിന്നണിയിൽ നിൽക്കാൻ ഓരോരു ത്തരും ഇവിടെ കടുത്ത മത്സരത്തിലാണ്. 'ഞങ്ങൾക്ക് കാറില്ല, സെൽ
ഫോണില്ല, ഫ്രിഡ്ജില്ല, മിക്സിയില്ല, വിമാനത്തിൽ കയറിയിട്ടില്ല' എന്നെല്ലാം അഭിമാനപൂർവ്വം പലരും പറയുന്നതു കേൾക്കാം. പക്ഷേ,
ദാരിദ്ര്യസൂചികയുടെ അളവുകോലിൽ അങ്ങുതാഴെ നിൽക്കുന്ന ജന
തയായി നാം തുടരും. ഇങ്ങനെ കൂടുതൽ സ്വത്തുണ്ടാക്കുന്നത് തെറ്റാണെന്ന ബോധം പരത്തി, സാങ്കേതികവിദ്യ ഉപയോഗിച്ച് മുന്നേറേണ്ട
ജനതയെ പിന്നാക്കം തളച്ചിടുന്നതിന് 'ഉന്നതമൂല്യരാഷ്ട്രീയം' കുറച്ചൊ
ന്നുമല്ല സംഭാവന നൽകിയത്, ഇന്നും നൽകുന്നത്.

ഒറ്റമുണ്ടും ബനിയനും കൈലിയും കുടിലും കട്ടൻചായയും മുറി
ബീഡിയും കലപ്പവച്ചുള്ള കൃഷിയും എല്ലാം നമ്മുടെ മൂല്യമേഖലകളിൽ
നിന്നും പുറംതള്ളേണ്ടതുതന്നെയാണ്. കർഷകരെന്നു പറഞ്ഞാൽ
പാളത്താറുടുത്ത്, പാളത്തൊപ്പിയും വച്ച് കന്നുപൂട്ടി കൃഷിയിറക്കുന്ന
വരുടെ ചിത്രങ്ങളാണ് നാം കുട്ടികളുടെ പാഠപുസ്തകങ്ങളിൽ വരച്ചുവയ്ക്കുന്നതും മനസ്സിൽ ധരിച്ചിരിക്കുന്നതും. കഴിഞ്ഞ നൂറ്റാണ്ടിന്റെ
ആദ്യം അമേരിക്കൻ ജനസംഖ്യയുടെ 53% മനുഷ്യരും കൃഷിക്കാരായിരുന്നു. ഇന്ന് അവിടെയുള്ള ആകെ ജനസംഖ്യയുടെ മൂന്നു ശതമാനം

വരും കർഷകർ. ഈ മൂന്നു ശതമാനം, അമേരിക്കയിലെ ജനതയെയും
ലോകത്തിന്റെ പലഭാഗങ്ങളിലുള്ളവരെയും തീറ്റിപ്പോറ്റുന്നു. ഇവർ കാളയും കലപ്പയുമായി മുന്നേറിയിരുന്നെങ്കിൽ ഇന്നത്തെ അമേരിക്ക
ഉണ്ടാകുമായിരുന്നില്ല. അത്യാധുനിക സാങ്കേതികവിദ്യകൾ ഉപയോഗിക്കുന്നവരാണ് അവിടത്തെ കർഷകർ. അതിനാൽ കുറച്ചു സ്ഥലമുപയോഗിച്ചു കൂടതൽ ഉത്പാദിപ്പിക്കാൻ അവർക്കു കഴിയുന്നു. പകരം
ആധുനിക സങ്കേതികവിദ്യകൾ ഉപയോഗിക്കുന്നവരെ പുച്ഛിച്ച് നാം
സായുജ്യമടയുന്നു. അത് ഉപയോഗിക്കുന്നവർക്കെതിരെ സമരം ചെയ്യുന്നു, അവരെ ഉപരോധിക്കുന്നു. ശാസ്ത്രത്തിലൂന്നിയ പ്രത്യയശാസ്ത്രങ്ങളാണിതെല്ലാം ചെയ്യുന്നതെന്ന വിരോധാഭാസംകൂടിയുണ്ട്.

ഇവിടെയും നാം ധനമുള്ളവരായി മാറിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയാണ.്
എന്നിട്ടും ഈ ദാരിദ്ര്യമൂല്യങ്ങൾ മറ്റുള്ളവരിൽനിന്നും ആവശ്യപ്പെടു
ന്നത് ഗതകാലമൂല്യക്കുടുക്കിൽനിന്നും മോചിതരാകാത്തതുകൊ ണ്ടാണ്. ബുദ്ധനിൽനിന്നു തുടങ്ങി സന്ന്യാസിസംഘങ്ങളിലൂടെ തുട
രുകയും വളരുകയും ചെയ്ത ഈ മൂല്യബോധം കഴിഞ്ഞ നൂറ്റാ ണ്ടിലെ മാതൃകകളായ ഗാന്ധിയും നാരായണനും അരക്കിട്ടുറപ്പിച്ചു.
അക്കാരണത്താൽ മനുഷ്യശക്തിയെ പ്രകീർത്തിച്ചിരുന്ന, അവരുടെ
അദ്ധ്വാനത്തിന്റെ ഉൽപ്പന്നമായി എല്ലാ സ്വത്തിനെയും കണ്ടിരുന്ന കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാർക്കുകൂടി ഈ ദാരിദ്ര്യത്തെ പുണരേണ്ടിവന്നു.
ദാരിദ്ര്യമഹിമാമാതൃകയിൽ ജീവിക്കുമ്പോഴും തങ്ങൾ ഗാന്ധിശിഷ്യ
ന്മാരല്ലായെന്നു തെളിയിക്കാനായി മുറിബീഡി വലിച്ചും കട്ടൻചായ

കുടിച്ചുമാണ് കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാർ 'വ്യത്യസ്തരായ' സന്ന്യാസിവര്യന്മാരായി കഴിഞ്ഞിരുന്നത്. പഴയകാല കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകളുടെ ജീവിതശൈലിയിൽ കടിച്ചുതൂങ്ങുന്ന നേതാക്കളെ പ്രകീർത്തിക്കുന്നരീതിയാണ,് തങ്ങൾ അങ്ങനെ കഴിയാത്തപ്പോഴും, ജനങ്ങൾ ഇന്നും
ചെയ്യുന്നത്.
ഇതിനു സമാനമായി നമ്മൾക്കു കാണാവുന്ന മറ്റൊരു കുടുക്ക് അമേരിക്കയിലാണ്. താരതമ്യേന ലൈംഗിക സ്വാതന്ത്ര്യമനുഭവിക്കുന്ന
ഒരു ജനവിഭാഗമാണ് അമേരിക്കൻ പൗരർ. പക്ഷേ, അവിടത്തെ രാഷ്ട്രീയ-സാമൂഹ്യ നേതാക്കൾ അവിടത്തെ പൗരന്മാർ അനുഭവി
ക്കുന്ന ലൈംഗിക സ്വാതന്ത്ര്യം സ്വജീവിതത്തിൽ പകർത്തിയാൽ അധികാരപടിക്ക് പുറത്താകും. ക്രിസ്തുമതം പ്രചരിപ്പിച്ച രതിവിരുദ്ധ
സാമൂഹ്യബോധമെന്ന ആപ്പൂരി വാലു കുടുങ്ങിയ ഒരു ജനതയാണ്
അവിടെയുള്ളത്. പാവം ക്ലിന്റൺ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആപ്പീസുപൂട്ടിപ്പോയി. എന്തൊരു വിരോധാഭാസമാണിതെല്ലാം....ചിരിക്കാനും വയ്യ, ചിരി
ക്കാതിരിക്കാനും വയ്യ.
സ്വത്ത് ഉത്പാദിപ്പിക്കുന്നതിനെതിരെയും അത് ഉത്പാദിപ്പിക്കാൻ മുൻകൈ എടുക്കുന്നവർക്കെതിരെയും നിലപാടെടുക്കുകയാണ് രാഷ്ട്രീയപ്രവർത്തനമെന്നുപോലും
തെറ്റിദ്ധരിക്കുന്നയിടത്തുവരെ
നാം എത്തിച്ചേർന്നിരിക്കുന്നു. ഭൂമി സ്വത്തല്ലെന്ന് ആദ്യം അറിയുക.
അദ്ധ്വാനം സ്വത്തല്ലെന്നറിയുക. സംഘാടനം സ്വത്തല്ലെന്നറിയുക. ഇവയെല്ലാം സ്വത്തുൽപ്പാദിപ്പിക്കാനുള്ള മുന്നുപാധികൾ മാത്രമാണെന്ന
റിയുക. ഇവ കൂട്ടിയിണക്കാൻ കഴിയുന്നവരെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്ന

നിലപാടാണ് നാം എടുക്കേണ്ടത്. അതിനു പകരം മുൻകൈ എടുക്കു
ന്നവരെ എങ്ങനെ തടയാം എന്നതിൽ മിടുക്ക് കാണിക്കുന്ന മൂഢന്മാരാണ് നമ്മുടെ രാഷ്ട്രീയ നേതാക്കന്മാർ. ധനമുണ്ടാക്കുന്നത് മറ്റുള്ള
വരെ കൊള്ളയടിച്ചും ചൂഷണം ചെയ്തുമാണെന്ന നമ്മുടെ ചിരപ്ര തിഷ്ടനേടിയ വിവരക്കേട് നാം ഉപേക്ഷിക്കേണ്ട കാലം അതിക്രമിച്ചിരിക്കുന്നു. കാറൽമാർക്സിന്റെ പ്രേതബാധ ആധുനിക അറിവിന്റെ
സ്ഥിരജപത്താൽ ഒഴിപ്പിച്ചെടുക്കേണ്ടതാണ്.
211
യൂറോപ്പ് തന്നെയാണ് മറ്റ് ഏത് ജനവിഭാഗത്തിനും പിൻതുടരാൻ നല്ല മാതൃക. ഉണ്ടായ സ്വത്തുക്കൾ ഉപയോഗശൂന്യമായി ചില വ്യക്തികളുടെ കരങ്ങളിൽ മാത്രം കുന്നുകൂട്ടപ്പെടാതെ, ടാക്സ് ഉപയോഗിച്ച്
പിരിച്ചെടുത്ത് ഭൂരിപക്ഷം ജനതയ്ക്കും ക്ഷേമകരമായി ഉപയോഗപ്പെ
ടുത്താൻ അവർക്കു കഴിഞ്ഞു. അതുവഴി കൊട്ടിഘോഷിക്കപ്പെട്ട വിപ്ല
വങ്ങളൊന്നുമില്ലാതെതന്നെ സാദ്ധ്യമായ നീതി ഉറപ്പാക്കാൻ അവർക്ക്
സാധിച്ചു. ഉത്പാദനത്തിന് മുൻകൈ എടുക്കുന്നവരെ നിരുത്സാഹപ്പെ
ടുത്തുന്ന സോഷ്യലിസ്റ്റ് പ്രയോഗപ്രവർത്തനങ്ങളുടെ അഭാവവും കഴിയുന്നത്ര നീതിബോധത്തോടെ പരിഷ്കരണപ്രവർത്തനങ്ങൾ നടത്തുകയും ചെയ്തതിനാൽ മനുഷ്യരിന്നുവരെ അനുഭവിച്ചിട്ടില്ലാത്ത സമാ
ധാനപൂർണ്ണവും സാമൂഹ്യനീതി നിറഞ്ഞതുമായ സമൂഹങ്ങൾ യൂറോ
പ്പിൽ പരക്കെ കെട്ടിപ്പടുക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞു. നീതിയല്ല, സൗകര്യങ്ങളല്ല,
സമാധാനമല്ല, സ്വാതന്ത്ര്യമല്ല, ജീവിതമല്ല പ്രധാനം അധികാരമാണ് പ്രധാനം

എന്ന കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് അസംബന്ധമാണ് 'അധികാര'മെന്ന അമൂർത്തതയുടെ പിന്നാലെ പായാൻ പ്രേരിപ്പിച്ച് നമ്മെപ്പോലുള്ള ജനതകളെ
തീർത്തും വഴിതെറ്റിച്ചു കളഞ്ഞത്. നാം ആദ്യം സ്വത്ത് ഉത്പാദിപ്പിക്കുകയാണ് വേണ്ടത്, അല്ലാതെ ഇല്ലാത്ത സ്വത്ത് പങ്കുവയ്ക്കാനല്ല. സാദ്ധ്യമല്ലാത്ത നീതിയെപ്പറ്റി, എങ്ങുമില്ലാത്ത സമത്വത്തെപ്പറ്റി ഇത്രയധികം
ബോദ്ധ്യമുള്ള മറ്റൊരു ജനത ലോകത്ത് നമ്മെപ്പോലെ ഉണ്ടോ എന്ന്
സംശയിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അക്കാരണത്താൽ, സ്വയം സ്വത്ത് ഉത്പാദിപ്പിക്കാതെയും മറ്റുള്ളവരെ ഉത്പാദിപ്പിക്കാൻ അനുവദിക്കാ
തെയും മേലോട്ടു കയറുന്നവനെ കീഴോട്ടു പിടിച്ചിടുന്ന ഞണ്ടുകളെപ്പോലെ പരസ്പരം പീഡിപ്പിക്കുന്ന ഒരു ജനതയായി നാം മാറിക്കഴി
ഞ്ഞു. ഈ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് ആശയ പ്രേതബാധയിൽനിന്നും നാം മോചിതരായേ മതിയാവൂ.

അല്പം മാർക്സിസ്റ്റ്-പോസ്റ്റ്മോഡേണിസ്റ്റ്

വിമർശനം

മനുഷ്യസമൂഹം ഘട്ടംഘട്ടമായി വികസിക്കുകയാണെന്നും ഒരു ഘട്ടം അസ്തമിക്കുന്നതിനുമുമ്പ് പുതിയ ഘട്ടത്തിന്റെ രൂപീകരണം അതിനുള്ളിൽത്തന്നെ നടക്കുകയാണെന്നും ഇവ തമ്മിൽ സംഘർഷത്തിലായിരിക്കുമെന്നും നൂതനഘട്ടം അനിവാര്യമായും അന്തിമമമായും വിജയിക്കുകതന്നെ ചെയ്യുമെന്നും മാർക്സിസം വിശ്വസിക്കുന്നു. പക്ഷേ, വെള്ളം ചൂടാകുമ്പോൾ നീരാവിയാകുന്നതുപോലെയോ അല്ലെങ്കിൽ തണുക്കുമ്പോൾ മഞ്ഞുകട്ടയായി മാറുന്നതുപോലെയോ ഒരു 'സ്വാഭാവിക"പരിണാമമല്ല ഇതെന്നും ഇതിന് വർഗ്ഗശക്തികളുടെ കൂട്ടായ്മയും അതിൽത്തന്നെ തൊഴിലാളിവർഗ്ഗത്തിന്റെ നേതൃത്വവും താത്പര്യസംരക്ഷണവും അത്യാവശ്യഘടകമായി ഉൾച്ചേർന്നിരിക്കുന്നു എന്നും മാർക്സിസം പറയുന്നു. ഓരോ സമയത്തും ഓരോ ഘട്ടത്തിലും മനുഷ്യചരി
ത്രത്തിന് ഒരു 'ചാലകശക്തി' ഉണ്ടെന്നും അതിന്റെ നേതൃത്വത്തിലായിരിക്കും എപ്പോഴും വിപ്ലവങ്ങൾ സംഭവിക്കുന്നതെന്നും അത് സിദ്ധാന്തിക്കുന്നു.

വിപ്ലവമെന്നാൽ ഒരു പൊട്ടിത്തെറിയോടൊപ്പം ഉണ്ടാകുന്ന ഗുണപരമായ കുതിച്ചുചാട്ടമാണെന്നും മനുഷ്യസമൂഹത്തിൽ ഓരോ ഘട്ടത്തിനും അതിന്റെ തനതായ ഉൽപ്പാദന ഉപാധികളും ഉൽപ്പാദനരീതികളും ഉൽപ്പാദന ശക്തികളും ഉണ്ടായിരിക്കുമെന്നും ആ ഘട്ടത്തിന്റെ സാധൂകരണത്തിനും നിലനില്പിനും സഹായകരമായ ആശയരൂപീകരണം അതിനു നേതൃത്വം കൊടുക്കുന്ന വർഗ്ഗശക്തികൾ ഉത്പാദിപ്പിക്കുമെന്നും മാർക്സിസം പറയുന്നു. ഈ ആശയങ്ങൾ ആ ഉൽപ്പാദനഘട്ടം നശിച്ച് മറ്റൊന്നായി മാറിയാലും മനുഷ്യസമൂഹത്തിൽ ആദരിച്ചുവരുന്ന മൂല്യങ്ങളായി തുടരുമെന്നും അത് സമർത്ഥിക്കുന്നു. ഈ ആശയങ്ങൾ എപ്പോഴും 'മനുഷ്യപുരോഗതി'യ്ക്ക് എതിരെ പ്രതിലോമകരമായി പ്രവർത്തി

ക്കുമെന്നും അത് വാദിക്കുന്നു. അതിനാൽ വർഗ്ഗശക്തിസംഘാടനത്തിനൊപ്പം പ്രതിലോമ ആശയങ്ങൾക്കെതിരെ നിര
ന്തരസമരം ചെയ്യേണ്ട ആവശ്യവും അത് ഊന്നിപ്പറയുന്നുണ്ട്.
പ്രാകൃതകമ്യൂണിസം, അടിമത്തം, നാടുവാഴിത്തം, മുതലാളിത്തം പിന്നെ നാം എത്തിച്ചേരേണ്ട കമ്യൂണിസവും

അതിന്റെ ഇടനിലഘട്ടമായ സോഷ്യലിസവും എന്ന രീതിയിൽ മനുഷ്യചരിത്രത്തെ തരംതിരിച്ചത് ചരിത്രം മനസ്സിലാക്കാനുള്ള ഒരു അളവുകോലെന്ന നിലയിലല്ലാതെ ലോകയാഥാർത്ഥ്യമായി അതിനെ മനസ്സിലാക്കിയതാണ് നമുക്ക് പിൽക്കാലത്ത് പ്രശ്നമായിത്തീർന്നത്. ദൈവം,
ആത്മാവ്, മനസ്സ്, ചിത്തം, അഹങ്കാരം തുടങ്ങിയ ആത്മീയസങ്കല്പന
ങ്ങൾ പഴയകാല അളവുകോലുകളാണെന്ന് നാം കണ്ടുകഴിഞ്ഞല്ലോ.
അതുപോലെതന്നെ സാമൂഹ്യയാഥാർത്ഥ്യങ്ങളെ മനസ്സിലാക്കാൻ കാറൽമാർക്സ് കണ്ടെത്തിയ അത്ര സൂക്ഷ്മമല്ലാത്ത അളവുകോലുകളായി, അതായത് മാറും മുഴവും പോലത്തെ അളവുകോലുകളായി,
മാർക്സിസ്റ്റ് പരികല്പനകളെ നാം മനസ്സിലാക്കണം.
പാപം, ചെകുത്താൻ, ദുഷ്ടശക്തികൾ, കറുപ്പിന്റെ ശക്തികൾ
എന്നെല്ലാമുള്ള മതസങ്കല്പനങ്ങൾക്കു തുല്യമായി ബൂർഷ്വാ, പെറ്റി ബൂർഷ്വാ, വർഗ്ഗവഞ്ചകർ, കരിങ്കാലികൾ, പ്രതിവിപ്ലവകാരികൾ, ഇടതുവ്യതിയാനക്കാർ തുടങ്ങിയ മാർക്സിസ്റ്റ് ആക്ഷേപ പരിഹാസപ്പേരുകൾ നമുക്കെവിടേയും കാണാം. പ്രാകൃതകമ്യൂണിസമെന്ന് കാറൽ
മാർക്സ് പറയുന്ന കാലഘട്ടം ഒരു രണ്ടുലക്ഷം വർഷം വരുമെന്ന് നാം
മനസ്സിലാക്കണം. കാരണം, മനുഷ്യനെന്ന ജീവിവർഗ്ഗം വംശനാശം സംഭവിച്ച മറ്റു മനുഷ്യകുലങ്ങളിൽനിന്ന് വേർപിരിഞ്ഞിട്ട് രണ്ടുലക്ഷം

വർഷമായി. പിന്നീട് കൃഷി കണ്ടുപിടിച്ചതിനുശേഷമുള്ള കഴിഞ്ഞ പതിനായിരം വർഷത്തെ ചരിത്രമാണ് പല ഘട്ടങ്ങളായി മാർക്സ് തിരി
ച്ചിരിക്കുന്നതെന്ന് നമുക്ക് കാണാം. മാത്രമല്ല താനിരുന്ന യൂറോപ്യൻ
രാജ്യങ്ങളുടെയിടയിലും ചുറ്റിലും നോക്കിയാണ് മാർക്സ് ഈ വിഭ
ജനങ്ങൾ വരുത്തിയത്. ഈ സങ്കല്പനങ്ങളിൽ 'ഏച്ചുവച്ചാൽ മുഴച്ചിരിക്കും' എന്ന രീതിയിലുള്ള 'ഏഷ്യൻ വികസനരീതി'യെപ്പറ്റി മാർക്സ്
പറയുന്നതു കേൾക്കുമ്പോൾ നമുക്ക് ചിരി വരും.
മനുഷ്യനെ ഒരു ജീവിവർഗ്ഗമായി നാം കാണുകയാണെങ്കിൽ ഇന്നും
പ്രാകൃതകമ്യൂണിസത്തിൽപോലും എത്തിച്ചേർന്നിട്ടില്ലാത്ത ജനവിഭാഗങ്ങൾതൊട്ട് എല്ലാ ഘട്ടങ്ങളും ഒരേസമയം ഒരു രാജ്യത്തിനുള്ളിൽ
നിലനില്ക്കുന്ന കാലത്താണ് നാമിന്നും ജീവിക്കുന്നത്. ആധുനിക ശാസ്ത്രദൃഷ്ടികൊണ്ട് പരിണാമപരമായ അടിസ്ഥാനത്തിൽ മനുഷ്യസമൂഹങ്ങളെ മനസ്സിലാക്കുമ്പോൾ മാർക്സിന്റെ ഈ സങ്കല്പനങ്ങൾ
കാളവണ്ടിയുഗത്തിലാണ് കഴിയുന്നതെന്നു കാണാം.
മാർക്സിസത്തിൽ ഇല്ലാത്തത് ചരിത്രവും ശാസ്ത്രവുമാണ്; അതെത്രകണ്ട് 'ശാസ്ത്രീയ സോഷ്യലിസം' എന്ന് കൊട്ടിഘോഷിച്ചാലും.
യഥാർത്ഥത്തിൽ അതിലുള്ളത് അമിതമായ ആഗ്രഹചിന്തയാണ്. ഒരു
പക്ഷേ, അതുതന്നെയായിരിക്കാം നമ്മൾ, മനുഷ്യരെ ഇത്രയധികം
ആകർഷിച്ചതും. ശാസ്ത്രീയമായ മനസ്സിലാക്കലിൽ പ്രാകൃതകമ്യൂണിസമെന്നോ ഫ്യൂഡലിസമെന്നോ മനുഷ്യസമൂഹത്തെ തരംതിരിക്കാനാവില്ല. ഇന്നും കൃഷിയെത്തിച്ചേരാത്ത, സാങ്കേതികവിദ്യകളെത്തിച്ചേ

രാത്ത, പരസ്പരം വ്യാപാരമോ സമ്പർക്കമോ ഇല്ലാത്ത ഒറ്റപ്പെട്ടുപോയ സമൂഹങ്ങളായിട്ടു മാത്രമേ നാം ആദിവാസികളെന്നും ഗോത്രവർഗ്ഗക്കാരെന്നും വിളിക്കുന്ന മനുഷ്യസമൂഹങ്ങളെ കാണാൻ കഴിയുകയുള്ളൂ.

ആകാശത്തിലെ അനന്തതയിലേക്കു നോക്കിയാൽ സന്ധ്യാമേഘ ങ്ങൾപോലെ പൊടിപടലങ്ങൾ രൂപപ്പെടുന്നതും അവയിൽനിന്ന് ഉരു
ത്തിരിഞ്ഞു വരുന്ന നക്ഷത്രങ്ങളെയും ബാല്യകാലം പിന്നിട്ട നക്ഷത്രങ്ങ
ളേയും യൗവനം പിന്നിട്ട നക്ഷത്രങ്ങളെയും മൂത്തുനരച്ച നക്ഷത്രങ്ങ
ളേയും കെട്ടുപോയ നക്ഷത്രങ്ങളെയും തമോഗർത്തങ്ങളായ നക്ഷ
ത്രങ്ങളെയും ഇവയെല്ലാം ചേർന്നു നില്ക്കുന്ന ഗാലക്സികളെയും ഒരേസമയം നമുക്കു കാണാൻ കഴിയും. എങ്ങനെയാണോ വിവിധ
പ്രായത്തിലുള്ള നക്ഷത്രങ്ങളുൾക്കൊള്ളുന്ന ഒരു ഗാലക്സി കഴിയു
ന്നത്, അതുപോലെയാണ് മനുഷ്യനെന്ന ജീവിവർഗ്ഗം ഒരേസമയം
വിവിധ ജീവിതരീതികളിലൂടെ പല പ്രദേശങ്ങളുടെ സവിശേഷതകൾ
കൊണ്ട് പല തരത്തിലുള്ള ജീവിതരീതികളുമായി കഴിയുന്നത്. ഇതി
നുള്ളിൽ ഈ മാറ്റങ്ങളെ മനസ്സിലാക്കുന്നതിനുവേണ്ടി നാം ഉണ്ടാക്കുന്ന
തരംതിരിവുകളെ 'സത്യ'മെന്നു ഗണിക്കാതെ അളവുകോലുകളെന്ന്,
അതും പുത്തൻ അറിവുകളുടെ സഹായത്താൽ മാറ്റാവുന്ന അളവുകോലുകളെന്ന്, നാം അറിയണം. കാളവണ്ടികൾ ഒരു കാലത്ത് ഉപയോ
ഗപ്രദമായിരുന്നതുപോലെ മാർക്സിസത്തിനെയും കാണണം.

പുത്തൻ അറിവുകളുടെ വെളിച്ചത്തിൽ പുതിയ വാഹനങ്ങൾ നാം
കണ്ടെത്തിയതുപോലെ ഇതിന്റെ ഉപയോഗവും കുറഞ്ഞുവെന്നും മനസ്സിലാക്കണം.
കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് വ്യവസ്ഥിതിയുടെ കീഴിൽ ഭരണകൂടം കൊഴിഞ്ഞു
പോകുമെന്നു നാം സ്വപ്നം കാണാറുണ്ട്. ഇതു വെറുമൊരു സ്വപ്നം
മാത്രമാണെന്ന് അറിയുക. ശ്രേണീബദ്ധമായ മനുഷ്യനെന്ന ജീവിവർഗ്ഗം, പരസ്പരം ചർച്ചചെയ്ത് ഒരു ധാരണയിലെത്തി, സാമാന്യേന
സാദ്ധ്യമായ നീതിനിർവ്വഹണത്തിന് ഒരിക്കലും ഒഴിച്ചു കൂടാനാകാത്ത
ഒന്നായി വേണം ഭരണകൂടത്തെ അല്ലെങ്കിൽ ഭരണസംവിധാനത്തെ
മനസ്സിലാക്കേണ്ടത്. ഭരണകൂടം കൊഴിഞ്ഞുപോയാൽ ആർക്കും നിയ
ന്ത്രണമില്ലാത്ത സോമാലിയകളായിരിക്കും ഉണ്ടാവുക. സിൻബാദ് കഥ
കളിൽ മാത്രം കേട്ടു പരിചയിച്ചിരുന്ന കടൽകൊള്ളക്കാരുടെയും
കണ്ടാൽ കടിച്ചുകീറുന്ന ഗോത്രത്തലവന്മാരുടെയും കഥകളാണ് ഇന്ന്
സോമാലിയായ്ക്കുള്ളിൽ. ഇതു നാം തിരിച്ചറിയണം. ഭരണസംവിധാനം
ശക്തമായിരിക്കണം. പക്ഷേ, അത് സുതാര്യവും അഴിമതിരഹിതവും
നീതിയുക്തവുമാക്കാൻ നിരന്തരപരിഷ്കരണങ്ങൾക്ക് വിധേയമാക്കി,
ആധുനിക സാങ്കേതികവിദ്യകളുടെ സഹായത്തോടെ നാം ശ്രമിച്ചുകൊണ്ടേയിരിക്കണം. അല്ലാതെ ഒരാളൊരാളുടെ സംഗീതമായി മാറുന്ന
ഒരവസ്ഥയും മനുഷ്യർ ഒരു ജീവിവർഗ്ഗമായിരിക്കുന്നിടത്തോളം കാലം
സാദ്ധ്യമല്ലെന്നും നാം തിരിച്ചറിയണം.

സ്വകാര്യസ്വത്തിന്റെ രൂപീകരണത്തിലൂടെയാണ് മനുഷ്യർക്കിടയിൽ
വർഗ്ഗവൈരുധ്യം മൂർച്ഛിച്ചതെന്ന് പറയേണ്ട ആവശ്യം കാറൽ മാർക്സിന്
ഉണ്ടായതുകൊണ്ടാണ് അടിമത്തത്തിനു മുൻപുള്ള ചരിത്രത്തെ
യാകെ' പ്രാകൃതകമ്യൂണിസം'എന്ന് അദ്ദേഹം വിളിച്ചത്. ഒരു ഗോത്രം
സ്വകാര്യസ്വത്ത് ഇല്ലാതിരുന്നപ്പോൾ പരസ്പരസഹകരണത്തിലൂടെ
കാട്ടിൽനിന്നു ലഭിക്കുന്ന ആഹാരപദാർത്ഥങ്ങളെല്ലാംതന്നെ ഏതാണ്ട്
തുല്യമായി പങ്കിടുന്ന ഒരവസ്ഥയാണ് ഉണ്ടായിരുന്നതെന്നും അദ്ദേഹം
സങ്കല്പിക്കുന്നു. പക്ഷേ യാഥാർത്ഥ്യം ഈ സങ്കല്പനത്തിൽനിന്ന് വളരെ
അകലെയായിരുന്നു എന്നു നാം കണ്ടുകഴിഞ്ഞല്ലോ.
ഒരു ജീവിവർഗ്ഗമെന്ന നിലയിൽ ശ്രേണീബദ്ധമായ മനുഷ്യസമൂഹം
ഒരു ഗോത്രത്തിനുള്ളിലും ഈ ശ്രേണീബദ്ധത നിലനിർത്തിയിരുന്നു.
ഗോത്രത്തലവന്റേയും പ്രായമായവരുടേയും ബലമുള്ളവരുടേതുമായ
ഒരു ശ്രേണീബദ്ധത എപ്പോഴും ഉണ്ടായിരുന്നു. നായാടിയും
പെറുക്കിക്കൊണ്ടുവന്നും സംഭരിക്കുന്ന വസ്തുവകകൾ ഗോത്രത്തലവന്റെ
ഇഷ്ടാനുസരണം വിഭജിക്കപ്പെടുകയാണ് പതിവ്. ഗോത്രത്തലവന്
പ്രാപ്യമായ അവസ്ഥയിലായിരിക്കും എല്ലാ പ്രായപൂർത്തിയായ സ്ത്രീ
ജനങ്ങളും. പല ഗോത്രങ്ങളെ ചേർത്തിണക്കി പിൽക്കാലത്ത് രൂപം

കൊണ്ട രാജ്യങ്ങളിലും തട്ടുതട്ടായി ശ്രേണീബദ്ധസമൂഹമാണ് രൂപം
കൊണ്ടത്.
രാജ്യരൂപീകരണത്തിനുമുൻപ് ഗോത്രങ്ങൾതമ്മിൽ ഇരകളെ തേടാ
നുള്ള അവകാശത്തിനും ഭക്ഷണലഭ്യതയ്ക്കു വേണ്ടിയും പരസ്പരം
പോരാടിയിരുന്നു എന്ന കഥയും നാം മറക്കരുത്. ബലംകൊണ്ടുമാത്രം
ആദ്യം യോജിപ്പിച്ചു രൂപപ്പെടുത്തിയ സമൂഹത്തെ കോർത്തിണക്കു
ന്നതിനുവേണ്ടി പിൽക്കാലത്ത് ആശയപരമായ, അതായത്, മതപരവും
ആചാരാധിഷ്ഠിതവുമായ ആശയങ്ങൾ രൂപപ്പെടുത്തുകയാണുണ്ടായിട്ടുള്ളത്. ബലമുപയോഗിച്ച് അന്യഗോത്രങ്ങളെ പിടിച്ചുകൊണ്ടുവന്ന്
പണിയെടുപ്പിച്ചതിനെ അടിമത്തം എന്നു വിളിക്കുന്നതിൽ തെറ്റില്ല. പ
ക്ഷേ, എല്ലാ സംഘർഷങ്ങൾക്കും ആരംഭം ഈ പ്രക്രിയയുടെ ഭാഗമായി
രൂപംകൊണ്ട സ്വകാര്യസ്വത്ത് മാത്രമാണ് എന്ന എത്തിച്ചേരലാണ്
യഥാർത്ഥത്തിൽ മനുഷ്യചരിത്രത്തെ മനസ്സിലാക്കാൻ പിൽക്കാലത്ത്
തടസ്സമായി തീർന്നത്.
സ്വകാര്യസ്വത്ത് മുൻപ് നാം കണ്ട പ്രദേശബോധമെന്ന അതിർത്തി
ബോധത്തെ കൂടുതൽ ശക്തിപ്പെടുത്തുകയും സജീവമാക്കുകയുമാണ്
ചെയ്തത്. മനുഷ്യൻ മറ്റു ജീവികളെപ്പോലെയല്ല എന്നും വളരെ 'സവിശേഷ'മായ ജീവിയാണെന്നും പറയുന്നതുവഴി ആത്മീയതത്ത്വചിന്ത
കർക്കു സമാനമായി കാറൽമാർക്സ് യാഥാർത്ഥ്യം കാണാതെപോവുകയാണുണ്ടായത്. നാം, മനുഷ്യർ മറ്റ്

സംഘജീവികളിൽനിന്ന്
'വിച്ഛേദം'വന്ന ഒരു കൂട്ടമാണെന്ന് വളരെ പണിപ്പെട്ട് അദ്ദേഹം സമർത്ഥി
ക്കുന്നുണ്ട്. പക്ഷേ ഈ സമർത്ഥനത്താൽ മറഞ്ഞുപോയത് മനുഷ്യ

നെന്ന ജീവിയുടെ യഥാർത്ഥ വേരുകളാണ്. നാം മൃഗമല്ല എന്ന് ആത്മീ
യവാദികളും കാറൽമാർക്സും ഒരുപോലെ പ്രഖ്യാപിക്കുന്നു. മതം
ഉണ്ടാക്കിയത് മനുഷ്യനെ നന്നാക്കാനാണെങ്കിലും എത്ര ഉപദേശി
ച്ചാലും മനുഷ്യരൊരിക്കലും 'നന്നാകില്ല' എന്നു മനസ്സിലാക്കി, അവർ
എങ്ങനെയെങ്കിലും നന്നായാൽ മതി എന്ന ആഗ്രഹചിന്ത പുലർത്തി,
'മതമേതായാലും മനുഷ്യൻ നന്നായാൽ മതി' എന്നു കരഞ്ഞുപറഞ്ഞ
ആത്മീയവാദികളുടെ തലത്തിൽത്തന്നെയാണ്, നാം ജീവികളിൽ
നിന്ന് വിച്ഛേദംപ്രാപിച്ച ഒരു 'സവിശേഷക്കൂട്ടം' എന്ന മാർക്സിസ്റ്റു
നിലപാട്.
ഇതുകൊണ്ട് സോഷ്യലിസ്റ്റു നിർമ്മാണ പ്രക്രിയയിലേർപ്പെട്ട എല്ലാ
രാജ്യങ്ങളിലും ഈ സുന്ദരസങ്കല്പനത്തിൽ എത്തിച്ചേരാൻ മടിക്കുന്ന
ജനക്കൂട്ടത്തെയാണ് കമ്യൂണിസ്റ്റുപാർട്ടികൾ അഭിമുഖീകരിച്ചത്.
'സർവ്വരാജ്യത്തൊഴിലാളികൾ', 'റഷ്യൻ തൊഴിലാളിയും ചൈനീസ്
തൊഴിലാളിയും അമേരിക്കൻ തൊഴിലാളിയും ഇന്ത്യൻ
തൊഴിലാളിയും ഒക്കെയായി തുടരുന്ന സ്ഥിതികണ്ട് കമ്യൂണിസ്റ്റു പാർട്ടികൾ
മൂക്കത്ത് വിരൽവച്ച് നിന്നുപോയിട്ടുണ്ട്. പണ്ട് മനുഷ്യരെ
പാപികളായും സാത്താന് വശംവദരായും
അവിശ്വാസികളായുംകണ്ട് അവരെ

ശുദ്ധീകരിച്ച് തിരികെ കൊണ്ടുവരാനോ അല്ലെങ്കിൽ തീർത്തും നിർ
മ്മാർജ്ജനം ചെയ്യാനോ ശ്രമിച്ച ക്രിസ്ത്യൻ, മുഹമ്മദീയ മതവിശ്വാസ
ങ്ങൾക്കു തുല്യമായി സ്റ്റാലിന്റെയും മാവോയുടെയും കാലത്ത് ധാരാളം
ജനസമൂഹങ്ങളെയും വ്യക്തികളെയും 'ശുദ്ധീകരിക്കാ'നായി നാടുക
ടത്തുകയോ തടവിലിടുകയോ വെടിവെച്ചുകൊല്ലുകയോ ചെയ്തിട്ടു
ണ്ട്. അയലത്തുകാരനെ സ്നേഹിക്കാൻ പോയ യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ
അനുയായികളുടെ കുരിശുയുദ്ധങ്ങൾക്കും മതദ്രോഹവിചാരണകൾ
ക്കും സാഹോദര്യംകൊണ്ട് ഇരിക്കപ്പൊറുതിയില്ലാത്ത മുഹമ്മദിന്റെ
അനുയായികൾ നടത്തിയ ജിഹാദുകൾക്കും തുല്യമായി മനുഷ്യക്കുരുതികൾ നടത്താൻ കമ്യൂണിസ്റ്റുകളെ പ്രേരിപ്പിച്ചത് സ്വകാര്യസ്വ
ത്തിനെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി രൂപപ്പെട്ട 'ഹ്രസ്വ'കാലംകൊണ്ട് 'ഫ്യൂഡൽ
മുതലാളിത്ത മൂല്യങ്ങളാ'യി മനുഷ്യരുടെ ഈ അതിരുബോധത്തിന്റെ
എല്ലാ സ്ഫുരണങ്ങളേയും അവർ കണ്ടതുകൊണ്ടാണ്.
മുൻപ് രൂപപ്പെട്ട സ്വത്വബോധങ്ങളൊന്നുംതന്നെ നമുക്ക് നഷ്ടമാകുന്നില്ല; അവ പത്തി താഴ്ത്തി കിടക്കുന്നതേയുള്ളൂ. ഈ കാഴ്ചയുടെ
അഭാവത്താലാണ് 'രാമരാജ്യം' ഉണ്ടാക്കാൻ ഇറങ്ങിപ്പുറപ്പെട്ടവരും
'ഭൂമിയിൽ സ്വർഗ്ഗം' തീർക്കാൻ ശ്രമിച്ചവരുമെല്ലാം കൂടുതൽ കൂടുതൽ
മനുഷ്യദ്രോഹകരമായ പ്രവൃത്തികൾ 'നന്മ'യ്ക്കും 'സത്യ'ത്തിനും
'സമത്വ'ത്തിനുംവേണ്ടി ചെയ്യാൻ നിർബന്ധിതരായത്. ഇതേ കാരണം

കൊണ്ടുതന്നെയാണ് സമത്വസുന്ദരലോക നിർമ്മാണത്തിൽ ഏർപ്പെട്ട
കമ്യൂണിസ്റ്റുകളുടെ മുന്നിൽ വന്ന എല്ലാ പ്രതിഷേധങ്ങളേയും ചെറു
ത്തിനില്പുകളേയും ഫ്യൂഡൽ, പെറ്റിബൂർഷ്വാ, ബൂർഷ്വാ മുതലാ
218

ളിത്തമൂല്യങ്ങളുടെ പ്രതിസ്ഫുരണങ്ങളായും സാമ്രാജ്യത്ത മുതലാളിത്ത കുത്തിത്തിരുപ്പുകളായും കണ്ട് അവയെ നിർമ്മാർജ്ജനം
ചെയ്യാൻ അവർ ഇറങ്ങിപ്പുറപ്പെട്ടത്. കൂടാതെ സാമൂഹികവികസനം
ഘട്ടംഘട്ടമായി സംഭവിക്കുന്നതാണെന്ന് വിശ്വസിക്കുന്നതുവഴി സോഷ്യലിസ്റ്റുനിർമ്മാണപ്രക്രിയയിൽ ഒരേസമയം ഗോത്രവർഗ്ഗസംസ്കാരം
തൊട്ട് ആധുനിക നഗരസംസ്കാരംവരെ ഉൾക്കൊണ്ട് കെട്ടുപിണഞ്ഞു
കിടന്നിരുന്ന സമൂഹങ്ങളെ 'നവീകരിക്കാൻ' സമാനപദ്ധതികൾ ആവിഷ്കരിക്കുകയാണുണ്ടായത്.
വളരെ സാവധാനം നടന്നിരുന്ന വ്യത്യസ്ത സമൂഹങ്ങളുടെ ആഗിരണപ്രക്രിയകളെ ചില പ്രത്യേക പദ്ധതികളുടെ നടത്തിപ്പാൽ പെട്ടെന്നു
തന്നെ മാറ്റിയെടുക്കാൻ കഴിയുമെന്നും അവർ വിശ്വസിച്ചിരുന്നു. സത്യ
ത്തിൽ, സ്വത്ത് രൂപപ്പെട്ടുവരുന്ന അല്ലെങ്കിൽ കൃഷിയിലേക്കു വന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഒരു ജനതയിൽനിന്നും ആ സ്വത്ത് വേണ്ട എന്നോ
എല്ലാം 'പൊതു'വായി ചെയ്യേണ്ടതാണെന്നോ പറഞ്ഞാൽ അവർക്ക്
അത് ഗ്രഹിക്കാനോ സഹകരിക്കാനോ കഴിയാതെ വരും. ആദിവാസികൾ കൃഷിഭൂമിക്കായി സമരം ചെയ്യുന്ന കേരളത്തിൽ പെട്ടെന്ന്

സോഷ്യലിസ്റ്റു വ്യവസ്ഥിതി കൊണ്ടുവരാൻ ശ്രമിച്ചാൽ ആദിവാസികൾക്ക് ഇങ്ങനെയായിരിക്കും കാര്യം മനസ്സിലാകുക; "നമ്മൾ ഭൂമി
ആവശ്യപ്പെടുമ്പോൾ അവർ മഹദ് വചനം പറയും" എന്നോ, അല്ലെ
ങ്കിൽ "കോരന് എന്നും കഞ്ഞി കുമ്പിളിൽത്തന്നെ" എന്നോ ആയിരിക്കും. തങ്ങൾക്കു അർഹമായി ലഭിക്കേണ്ട നീതിയുടെ നിഷേധ
മായേ അവർക്കപ്പോൾ സോഷ്യലിസ്റ്റു നിർമ്മാണപ്രക്രിയയെ കാണാൻ
കഴിയുകയുള്ളൂ.

ഇതിനു സമാനമായി കാണാൻ കഴിയുന്ന മറ്റൊരു കാര്യംകൂടി സൂചിപ്പിച്ചാൽ ഇതു കൂടുതൽ വ്യക്തമാകും. ജാതികൊണ്ട് എല്ലാ സൗകര്യവും ലഭിച്ചിരുന്ന ഉയർന്ന വിഭാഗത്തിനിടയിൽ ജാതി നിർ മ്മാർജ്ജനത്തിനായി പ്രവർത്തിക്കുന്നതുപോലെ, ജാതികൊണ്ട് ദുഃഖമനുഭവിച്ചിരുന്നവരുടെയിടയിൽ ജാതിനിർമ്മാർജ്ജനത്തിനു പ്രവർ
ത്തിച്ചാൽ അനുഭവം ഒരുപോലെയാകില്ല. സമന്മാരായ പൗരന്മാരുടെ
ഒരുമയായ നവീനപൗരസമൂഹത്തിലെ ഇടങ്ങൾക്കുവേണ്ടിയുള്ള മത്സ
രത്തിൽ 'തുല്യപങ്കാളിത്ത'ത്തോടെ പോരാടാനുള്ള കഴിവ് ജാതികൊണ്ട് ദുഃഖമനുഭവിച്ചവർക്ക് കഴിയാതെവന്നു എന്ന യാഥാർത്ഥ്യം
സമത്വസുന്ദരമായ ലോകനിർമ്മാണത്തിലെ ആദ്യത്തെ കല്ലുകടിയായിത്തീർന്നു. ഇതു മനസ്സിലാക്കിയാണ് സംവരണം എന്ന സാമൂഹികന
വീകരണപദ്ധതി ആവിഷ്കരിക്കേണ്ടിവന്നത്.

പക്ഷേ, ഇന്ന് ജാതി നിലനിർത്താനുള്ള ഒരു ഉപാധിയായി ഉയർന്ന വിഭാഗങ്ങൾ സംവരണത്തെ കാണുമ്പോൾ നീതി ലഭിക്കുവാനുള്ള
ഏറ്റവും നല്ല ഉപാധിയായാണ് ജാതികൊണ്ട് സമൂഹത്തിന്റെ താഴെപ

ടിയിൽ നിൽക്കുന്ന വിഭാഗങ്ങൾ അനുഭവിക്കുന്നത്. അങ്ങനെ വ്യത്യ

സ്തമായ ആവശ്യങ്ങളുമായി വ്യത്യസ്തമായ വികാസ നിലവാരങ്ങളിൽ
കഴിഞ്ഞിരുന്നവരെ, വിവിധ പ്രദേശങ്ങളിൽ വിവിധ വിഭാഗങ്ങളായി
കഴിഞ്ഞിരുന്നവരെ, ഒറ്റയടിക്ക് 'വിപ്ലവപിറ്റേന്ന്' സോഷ്യലിസ്റ്റ് പൗരന്മാരായി കണ്ട് ഒരേപോലെ സ്വന്തം കഴിവുകൾ തെളിയിച്ച് സാമൂഹിക
ഇടങ്ങളിൽ സ്ഥാനമുറപ്പിക്കാൻ നിർബന്ധിക്കുകയായിരുന്നു സോഷ്യലിസ്റ്റു നിർമ്മാണ പ്രക്രിയയിലേക്ക് എടുത്തുചാടിയ രാജ്യങ്ങളിലെല്ലാം
തന്നെ. അപ്പോഴാണ്, ഉയർന്നുവന്ന പ്രതിഷേധങ്ങളെയും അഭിപ്രായവ്യത്യാസങ്ങളെയും ചെറുത്തുനില്പുകളെയും തോല്പിച്ച് മുന്നേറാൻ
കടുത്ത നിയമനടപടികളും കാരാഗൃഹങ്ങളും കഠിനതടവിനും ശുദ്ധീകരണത്തിനും വിധിക്കപ്പെട്ടവർക്ക് കിടക്കാനുള്ള 'ഗുലാഗു'കളും
ആവശ്യമായി വന്നത്.

ജീവിബോധത്തിൽ അധിഷ്ഠിതമായ അതിർത്തിബോധത്തിന്റെ
സമകാലിക പ്രകടനമായിട്ടാണ് സ്വകാര്യസ്വത്ത് യഥാർത്ഥത്തിൽ
നിലകൊള്ളുന്നത്. മാർക്സ് പറയുന്ന സ്വകാര്യസ്വത്തിന്റെ ആവിർഭാവം
ശരിയായിരിക്കുമ്പോൾത്തന്നെ ഒരു ജീവിവർഗ്ഗം എന്ന നിലയിൽ മനുഷ്യന് അതിനോടു തോന്നുന്ന 'മമത' ഈ പറഞ്ഞ അതിരുബോധം
തന്നെയാണ്. തന്റേത് എന്നു തോന്നുന്നവയെ സവിശേഷമായ മമതാ
പൂർവ്വം സംരക്ഷിക്കാനുള്ള വ്യഗ്രത ജീവിബോധത്തിലധിഷ്ഠിതമാണ്.

അതു മനുഷ്യർക്കു മാത്രം സവിശേഷമായി സംഭവിക്കുന്നതല്ലെന്നും
മുൻപു നാം കണ്ടുകഴിഞ്ഞു. പക്ഷേ, ഇക്കാര്യം മനസ്സിലാക്കാതെ സ്വകാര്യസ്വത്ത് അടിമത്തത്തിനുശേഷം മനുഷ്യസമൂഹത്തിൽ ആവിർ
ഭവിച്ച ഒരു പ്രതിഭാസം മാത്രമായി കാണുന്നതുവഴി അത് നിർമ്മാർ
ജ്ജനം ചെയ്ത് പൊതുസ്വത്തായി പ്രഖ്യാപിച്ചാൽ 'സ്വകാര്യസ്വത്തു
കൊണ്ടുണ്ടായ എല്ലാ പ്രശ്നങ്ങളും പരിഹരിക്കാൻ കഴിയും എന്ന് മാർക്സ് വിഭാവനം ചെയ്തു.
ഈ കാഴ്ചയാണ് സ്വകാര്യസ്വത്തുക്കളെല്ലാം ദേശീയമുതലോ സാമൂഹികമുതലോ ആയി സോഷ്യലിസ്റ്റു വ്യവസ്ഥിതിയുടെ കീഴിൽ
പ്രഖ്യാപിക്കാൻ ഇടയാക്കിയത്. സ്വകാര്യസ്വത്തുകൊണ്ടുമാത്രം ഉണ്ടായ ഒരു സമകാലീനപ്രശ്നമെന്നനിലയ്ക്കാണ് മനുഷ്യർക്ക് 'തന്റേ
താക്കണം' എന്നുള്ള ആഗ്രഹം ഉണ്ടായതെന്നു കരുതി, പ്രാകൃതകമ്യൂണിസത്തിൽ ഉണ്ടെന്നു മാർക്സ് കരുതിയ സ്വകാര്യസ്വത്തിനോടുള്ള
മമതയില്ലായ്മയിലേക്ക്, അല്ലെങ്കിൽ പൊതുസ്വത്തിനോടുള്ള മമതയിലേക്ക് മനുഷ്യരെ തിരികെകൊണ്ടുപോകാൻ ശ്രമിച്ചത്. ഇങ്ങനെ
എല്ലാം പൊതുമുതലായി പ്രഖ്യാപിച്ചതോടെ 'തന്റേതാക്കാൻ' ഒന്നും
സാധ്യമല്ല എന്ന പുതിയ പ്രശ്നത്തിലേക്കാണ് യഥാർത്ഥത്തിൽ മനുഷ്യരെത്തിച്ചേർന്നത്. ഇത് അവന്റെ ജീവിബോധമായ അതിരുബോധ
ത്തിന് വിരുദ്ധമായ ഒന്നായിത്തീരുകയും ചെയ്തു. ഫലം, ചരിത്രത്തിലാദ്യമായി ആർക്കും ഉത്തരവാദിത്വമില്ലാത്ത ആർക്കും മമതയില്ലാത്ത
'സ്വത്ത്' ഉണ്ടാവുകയാണ് ചെയ്തത്. ദേശസാത്കരിച്ച, അല്ലെങ്കിൽ

പൊതുമുതലായി പ്രഖ്യാപിച്ച, അല്ലെങ്കിൽ സർക്കാരുടമസ്ഥതയിലു
ണ്ടാകുന്ന ഒരു ഫാക്ടറിയോ, സ്ഥാപനമോ, കൃഷിയിടമോ എന്തുമായി
ക്കൊള്ളട്ടെ അവയൊന്നിനോടും ആർക്കും ഒരു മമതയുമുണ്ടാകില്ല
എന്ന പുത്തൻ പ്രശ്നത്തിലാണ് സോഷ്യലിസത്തിനുവേണ്ടി പ്രവർ
ത്തിച്ച രാജ്യങ്ങളും പ്രവർത്തകരും എത്തിച്ചേർന്നത്.
ഉദാഹരണത്തിന് നമ്മുടെ നാട്ടിലെ സർക്കാർ ബസ്സുകൾ എടു
ക്കുക. കെ.എസ്.ആർ.ടി.സി. ബസുകളിലിരിക്കുന്ന യാത്രക്കാർക്കോ,
അതിൽ ജോലി ചെയ്യുന്ന തൊഴിലാളികൾക്കോ, അതിന്റെ നടത്തിപ്പുകാരായ ഉദ്യോഗസ്ഥർക്കോ ഒന്നും അതിനോടൊരു മമതയുമില്ല. ആ
ബസ്സുകൾ ആരുടേതാണെന്നു ചോദിച്ചാൽ 'എല്ലാവരുടേതുമാണെ'ന്ന്
പറയുമെങ്കിലും ആരും അതിന്റെ ഉത്തരവാദിത്വമെടുക്കില്ല. അതി
നാൽ സമരംചെയ്യുന്നവർ വന്ന് അവ അടിച്ചുപൊളിക്കുമ്പോഴും കത്തി
ക്കുമ്പോഴും തൊഴിലാളികൾതൊട്ട് യാത്രക്കാർവരെ എല്ലാവരും നിസ്സംഗരായ കാഴ്ചക്കാരായി മാറും. 'നമ്മുടേതാ'ണെങ്കിൽ നാം ആ അതി
ക്രമം ചെറുക്കുകതന്നെ ചെയ്യുമായിരുന്നു. വെള്ളപ്പൊക്കമായാലും
ഭൂമികുലുക്കമായാലും പടയോട്ടമായാലും നമ്മുടേതാണെങ്കിൽ എടു
ക്കാവുന്നവയെടുത്ത് ഓടുന്നതുകാണാം. 'പൊതുസ്വത്തി'നോടു
കാണുന്ന 'നിസ്സംഗത' ഏതായാലും അവിടെ ഒരിക്കലും കാണാറില്ല.

ജീവിവർഗ്ഗത്തിലെ ഒരംഗമെന്ന നിലയിൽ തനിക്കു വ്യക്തിപരമായി
വേണ്ട അംഗീകാരം ലഭിക്കാതെ, തന്റേതാക്കണമെന്ന മമതയ്ക്ക് ഇടവും
ലഭിക്കാതെ, ഊർജ്ജസ്വലത നഷ്ടപ്പെട്ട മനുഷ്യക്കൂട്ടങ്ങളെ സോഷ്യലിസത്തിൻ കീഴിൽ ഉത്പാദിപ്പിച്ചു. അതിനു പരിഹാരം എന്ന നിലയിലാണ് നിർബന്ധപൂർവ്വമായ 'ക്വാട്ടാസിസ്റ്റം' ഉണ്ടാക്കിയത്. കുറഞ്ഞത്
ഇത്ര ശതമാനമെങ്കിലും ഉണ്ടാക്കിയേ പറ്റൂ എന്ന നിർബന്ധിത നിയമത്തെയാണ് ക്വാട്ടാസിസ്റ്റം എന്നു പറയുന്നത്. ഇത് നാടുവാഴി സമ്പ്രദായത്തിന്റെ തനിപ്പകർപ്പാണെന്നും നാം കാണണം. വെള്ളപ്പൊക്കമു
ണ്ടായാലും ഇല്ലെങ്കിലും വറുതിയുണ്ടായാലും ഇല്ലെങ്കിലും രോഗപീ
ഡയുണ്ടായാലും ഇല്ലെങ്കിലും സ്റ്റേറ്റിനു (രാജാവിന്) കിട്ടേണ്ടത് കിട്ടിയേ
തീരൂ. മേൽപ്പറഞ്ഞ മമതയില്ലായ്മയുടെ പുത്തൻ പരിഹാരം എന്ന
നിലയിലാണ് നമ്മുടെ കെ.എസ്.ആർ.ടി.സി പോലെയുള്ള സ്ഥാപനങ്ങ
ളിലെ 'കളക്ഷൻ ബാറ്റ' എന്ന ഉത്തേജന ഒറ്റമൂലി പ്രഖ്യാപിക്കപ്പെട്ടത്.
മാർക്സിസംകൊണ്ട് ഉണ്ടായ തലതിരിഞ്ഞ മനസ്സിലാക്കൽ കാരണം
തുറന്ന ഒരു വ്യവസായ സ്ഥാപനവും അതെത്രകണ്ട് നഷ്ടമുണ്ടാക്കിയാലും ഇന്ന് പൂട്ടാൻ കഴിയില്ലാ എന്ന സ്ഥിതിയാണ്. എന്തെങ്കിലും ഉണ്ടാ
ക്കാനായിട്ടാണ് ഒരു ഫാക്റ്ററി ആരംഭിക്കുന്നത്. പക്ഷേ, മാർക്സിസ്റ്റുകളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അത് തൊഴിലാളികൾക്ക് വേതനം പറ്റുന്ന
ഇടമാണ്. അതിനാൽ എല്ലാ സാമ്പത്തിക നിയമങ്ങളും തെറ്റിച്ച് അത്

നിലനിർത്താൻ അതിന്റെ മുൻകൈയിലുണ്ടാകുന്ന ഭരണകൂടം ശ്രമി
ച്ചുകൊണ്ടേയിരിക്കും. ഇങ്ങനെ ഉണ്ടാക്കുന്ന നഷ്ടം പൊതുഖജനാ

വിനെ മുടിക്കുകതന്നെ ചെയ്തു. ഇന്ന് പള്ളിക്കൂടങ്ങൾ കുട്ടികളുടെ
പഠനയിടമല്ല, മറിച്ച് അദ്ധ്യാപകരുടെ തൊഴിലിടമാണ്. ആശുപത്രികൾ
രോഗികൾക്കായിട്ടല്ല, മറിച്ച് ഡോക്ടറന്മാർക്ക് പണിനൽകുന്ന സ്ഥാപ
നമാണ്. തൊഴിലാളിവർഗ്ഗ സംരക്ഷണം എല്ലാ സാമ്പത്തികശാസ്ത്ര
ങ്ങളെയും തകിടം മറിച്ചിരിക്കുന്നു. വിരലിലെണ്ണാവുന്ന കുറെ തൊഴിലാളികൾക്കൊഴിച്ച് മറ്റാർക്കും ഉപയോഗമില്ലാത്ത വെള്ളാനസ്ഥാപ
നങ്ങളുടെ എണ്ണം വർദ്ധിപ്പിക്കുന്ന പ്രത്യയശാസ്ത്രം മാത്രമാണ് മാർക്
സിസം. കടം കയറിയ സ്ഥാപനങ്ങൾ അടച്ചുപൂട്ടുകതന്നെ വേണം,
തൊഴിലാളികൾക്ക് അർഹിക്കുന്ന നഷ്ടപരിഹാരം വാങ്ങിച്ചു നൽകുകയാണ് തൊഴിലാളിവർഗ്ഗസംഘടനകൾ ചെയ്യേണ്ടത്. അല്ലാതെ, അന
ന്തമായി നഷ്ടത്തിലോടുന്ന സ്ഥാപനങ്ങൾ പൊതുജനചെലവിൽ അനിശ്ചിതമായി ഓടിക്കുക എന്നതല്ല. സ്ഥാപനങ്ങൾ ആരംഭിക്കുമ്പോൾ ഇളക്കി പ്രതിഷ്ഠിക്കപ്പെടുന്ന കുടുംബങ്ങളെപ്പറ്റിയും കുടും
ബബന്ധങ്ങളെപ്പറ്റിയും ആരും ഇത്രകണ്ട് വേവലാതിപ്പെടാറില്ലല്ലോ.
കടുത്ത വേവലാതികളൊഴിവാക്കാനാണ് നാം നഷ്ടപരിഹാരം എന്ന

സമ്പ്രദായം ഏർപ്പെടുത്തിയത്, അത് വ്യവസായസ്ഥാപനം ആരംഭിക്കുമ്പോഴായാലും അടച്ചുപൂട്ടുമ്പോഴായാലും.
ഇനി, ഈ വിമർശനങ്ങളെക്കാളെല്ലാം ഉപരിയായ ശക്തമായ ഒരു സ്വഭാവിക വിമർശനം സോഷ്യലിസ്റ്റ് രാജ്യങ്ങൾക്കെതിരെ സാധാരണജനങ്ങൾ ഉയർത്തിയിട്ടുണ്ട്. അതായത്, ആ രാജ്യങ്ങൾ ഒന്നുംതന്നെ
അവരുടെ അന്നം കണ്ടെത്താനുള്ള, ജീവിതം കെട്ടിപ്പടുക്കാനുള്ള സ്വാഭാവിക തിരഞ്ഞെടുപ്പായി ഒരിക്കലും കണ്ടിരുന്നില്ല. സോവിയറ്റ്
യൂണിയനിലേക്ക് ഓടിപ്പോകാൻ ആരും ശ്രമിക്കുന്നതായി കണ്ടി രുന്നില്ല; 'ക്യൂബാമുകുന്ദനെ'പോലെയുള്ള ചില കമ്യൂണിസ്റ്റ് 'സ്വപ്നജീവി'കളൊഴിച്ച്.... എന്നിട്ടും അയാൾ എത്തിച്ചേർന്നത് ഗൾഫിലെ
ഗോത്ര-മുതലാളിത്ത സമൂഹത്തിലും! പ്രചരിപ്പിക്കപ്പെട്ടരീതിയിൽ സോഷ്യലിസ്റ്റ്സമൂഹം ഏതു കാലത്തെങ്കിലും ജീവിതസൗഭാഗ്യങ്ങളുള്ള രാജ്യ
ങ്ങളായിരുന്നെങ്കിൽ കള്ളകപ്പലുകേറിയും കണ്ടയിനർലോറികളിൽ
മരിച്ചും ഏതുവിധമെങ്കിലും സാധാരണജനങ്ങൾ അവിടെ എത്തിച്ചേർന്നേനെ. അമേരിക്കയിലെ കഷ്ടപ്പെടുന്ന പട്ടിണിക്കാരായ സാധാരണജനങ്ങൾ ഇന്നുവരെ ക്യൂബയിലേക്ക് ഓടി പോകുന്നതും നാം
കണ്ടിട്ടില്ല. പക്ഷേ, ഈ സമത്വസുന്ദരരാജ്യങ്ങളിലെ ജനങ്ങളാകട്ടെ
തരംകിട്ടിയാൽ ഓടിരക്ഷപ്പെടും; അതും 'അസമത്വ അസുന്ദര പ്രതിസന്ധിപൂരിത' മുതലാളിത്തരാജ്യങ്ങളിലേക്ക്. ഈ കൊടുംചതി
നേരിടാൻ 'ബെർലിൻ മതിലു'കളുയർത്തുകയോ വെടിവെച്ചുകൊല്ലുകയോ മാത്രമേ പാവം കമ്യൂണിസ്റ്റുകൾക്ക് കഴിയുമായിരുന്നുള്ളൂ;
'വിവരമില്ലാത്ത' ജനങ്ങളെ നന്നാക്കാൻ മറ്റെന്താണൊരു പോംവഴി!

മിച്ചമൂല്യം എങ്ങനെ ഉണ്ടാകുന്നു എന്ന മാർക്സിന്റെ കണ്ടെത്തൽ
അദ്ദേഹത്തിന്റെ മഹത്തായ സംഭാവനയായി കരുതപ്പെടുന്നു.
222

എന്നാൽ, ഏതു 'മുതലാളി'യും എത്ര കണ്ട് തൊഴിലാളികളെ സംഘടിപ്പിച്ച് അദ്ധ്വാനിപ്പിച്ചാലും നാം ഇന്ന് കാണുന്ന രീതിയിലുള്ള സ്വത്തുത്പാദനം ഒരായിരം വർഷം മുൻപ് സാദ്ധ്യമല്ല. ആയിരക്കണക്കിന്
'തൊഴിലാളി'കളെ സംഘടിപ്പിച്ച് ഈജിപ്റ്റിലെ ഫറവോ എന്ന 'മുതലാളി'
പത്തിരുപതു വർഷം അദ്ധ്വാനിപ്പിച്ചുണ്ടാക്കിയതാണ് ഉപയോഗശൂന്യ
മായ പിരമിഡുകൾ. ഇത്തരം ഉപയോഗശൂന്യമായ ഉത്പന്നങ്ങൾ മാത്രമേ
മുതലാളിയും തൊഴിലാളിയും ചേർന്ന് ഒത്തൊരുമയോടെ ഭൂമിയോട്
മല്ലിട്ടാൽ ഉണ്ടാക്കാൻ കഴിയൂ. ഇവിടെയാണ് ശാസ്ത്രജ്ഞാനത്തിന്റെയും സാങ്കേതിക വിദ്യകളുടെയും ഉപകരണങ്ങളുടെയും പ്രസക്തി
നാം മനസ്സിലാക്കുന്നത്. ഈ രണ്ട് ഘടകങ്ങളുടെയും ക്രമാനുഗതമായ
വളർച്ചയുടെ വികാസമാണ് യഥാർത്ഥത്തിൽ ഇന്നു കാണുന്ന തരത്തിലുള്ള സ്വത്തുത്പാദനത്തിനു കാരണം. അതിനാൽ മിച്ചമൂല്യമെന്ന
പ്രതിഭാസം തൊഴിലാളികളുടെ അദ്ധ്വാനത്തിന്റെ മാത്രം പരിണതഫ
ലമല്ല. മറിച്ച്, സംഘാടകത്വം, അദ്ധ്വാനം, സാങ്കേതികവിദ്യ, സാങ്കേതിക
ഉപകരണം, മൂലധനം എന്നിവയുടെ കൂട്ടായ പ്രവർത്തനത്തിലൂടെ കൈവരുന്ന ഒന്നാണ് സ്വത്ത്. അല്ലാതെ ലോകത്തു കാണുന്ന
സ്വത്തെല്ലാം തൊഴിലാളികളുടെ അദ്ധ്വാനഫലമായി മാത്രമുണ്ടായതാണെന്ന മാർക്സിസ്റ്റ് നെഗളിപ്പ് മിതമായ

ഭാഷയിൽ പറഞ്ഞാൽ ശുദ്ധ
മണ്ടത്തരമാണ്. ആധുനിക സാങ്കേതികവിദ്യയുടെയും അതുവഴി ഉണ്ടായ യന്ത്രങ്ങളുടെയും ഫലമായി 'തൊഴിലാളി'കളുടെ അദ്ധ്വാന
ത്തിന്റെ പങ്ക് ഇന്ന് യഥാർത്ഥത്തിൽ സ്വത്തുല്പാദനത്തിൽ കുറയുകയാണുണ്ടായിട്ടുള്ളത്. ശാസ്ത്രത്തിന്റെ വളർച്ച പരിശോധിക്കുന്ന
ആർക്കും വരുംകാലങ്ങളിൽ എല്ലാ അദ്ധ്വാനവും യന്ത്രങ്ങൾവഴി സാദ്ധ്യമാകുമെന്ന് കാണാനാകും. മാറ്റത്തിന്റെ 'ചാലകശക്തി'യായ
തൊഴിലാളിവർഗ്ഗം വംശനാശം വന്ന് അപ്രത്യക്ഷമാകുന്ന ഒരു വർഗ്ഗം
മാത്രമാണ്. ഇക്കാരണത്താലാണ്, യന്ത്രവത്കരണത്തെ ഇത്രകണ്ട്
മാർക്സിസ്റ്റുകൾ എതിർക്കുന്നത്. തങ്ങളുടെ സിദ്ധാന്തങ്ങൾ ശരിയായി തുടരണമെങ്കിൽ കാറൽമാർക്സിന്റെ കാലഘട്ടം ഭൂമിയിൽ
തുടരേണ്ടത് അവർക്ക് അത്യാവശ്യമാണ്.
മതങ്ങൾ ശാസ്ത്രീയമായ അറിവുകളെ എങ്ങനെയാണ് എതിർക്കു
ന്നത് അതേ രീതിതന്നെയാണ് ആധുനിക മാർക്സിസ്റ്റ് 'ഭൗതികമത'വും
അനുവർത്തിക്കുന്നത്. എവിടെങ്കിലും സ്വത്തുണ്ടായാൽ അവയെല്ലാം
ആരെയോ ചൂഷണം ചെയ്ത് ഉണ്ടാക്കിയതാണെന്ന രീതിയിൽ, മാർക്സിസത്തെ എതിർക്കുന്നവരുൾപ്പെടെ, എല്ലാവരെയും വിശ്വസി
പ്പിക്കാൻ ഈ ആശയപ്രചരണംകൊണ്ട് സാധിച്ചിട്ടുണ്ട്. അക്കാരണ
ത്താൽ സ്വത്തുണ്ടാക്കിയവർ എല്ലാം തെറ്റുകാരാണെന്നു തോന്നുന്ന
തരത്തിൽ 'ധാർമ്മികമായ' ഔദ്ധത്യത്തോടെ മാർക്സിസ്റ്റുകൾ പെരുമാറുന്നതു കാണാം. സ്വത്തുത്പാദിപ്പിക്കുക, വർദ്ധിപ്പിക്കുക

ഇവയെല്ലാം 'തലയിൽ മുണ്ടിട്ട്' ചെയ്യേണ്ട പ്രവൃത്തിയായി മാറിയിരിക്കു

കയാണ്. എത്ര കഷ്ടമാണിതെല്ലാം! സ്വത്ത് വർദ്ധിക്കുമ്പോൾ അതെല്ലാം
തൊഴിലാളികളുടെ അദ്ധ്വാനവും കടംകേറി ഫാക്റ്ററി തകർന്നാൽ
അത് മുതലാളിയുടെ 'പിടിപ്പുകേടും'. സർക്കാർ ഉടമസ്ഥതയിൽ ഓടുന്ന
ഓരോ ഫാക്റ്ററികളും സ്ഥാപനങ്ങളും സംഘാടനത്തിന്റെയും സാങ്കേ
തികവിദ്യയുടെയും മൂലധനത്തിന്റെയും യഥാർത്ഥ പങ്ക് നമ്മെ നിര
ന്തരം ബോദ്ധ്യപ്പെടുത്തുന്ന കാലഘട്ടത്തിലാണ് നാമെല്ലാം ജീവിക്കു
ന്നത്. സർക്കാരുടമസ്ഥതയിലുള്ള 'വെള്ളാന' സ്ഥാപനങ്ങൾ തലങ്ങും
വിലങ്ങും കിടന്ന് നട്ടം തിരിയുമ്പോഴും ഈ തൊഴിലാളി വർഗ്ഗം
അതിലെല്ലാം പണിയെടുക്കാതെ ശമ്പളം പറ്റുമ്പോഴും മിച്ചമൂല്യസിദ്ധാന്തം
എഴുന്നള്ളിക്കാൻ യാതൊരു മടിയും ഇന്നും മാർക്സിസ്റ്റുകൾക്കില്ല.
ഒരു മുതലാളിയും നൂറു തൊഴിലാളികളും ചേർന്ന് അൻപത്
വർഷം പണിതാലും ഹിമാലയസാനുക്കളിൽ ഒരു തെങ്ങുപോലും
മുളപ്പിക്കാനാവില്ല. എന്തേ, തൊഴിലാളികളുടെ 'മഹത്തരമായ' അദ്ധ്വാ
നത്തിന് തേങ്ങയെന്ന ഉത്പന്നത്തെ ഉണ്ടാക്കാൻ കഴിയാതെ വന്നത്?
തൊഴിലാളികളെ 'ചൂഷണം' ചെയ്ത് മുതലാളിക്ക് പണക്കാരനാകാൻ
കഴിയാതെ വന്നത്? ഇവിടെയാണ് തെങ്ങെന്ന ജീവിയുടെ സവിശേഷ

അറിവായ ജനിതകവും ഹിമാലയസാനുക്കളിലെ കാലാവസ്ഥയും
പരാഗണം നടത്താനുള്ള ഷട്പദങ്ങളുടെ കഴിവും തേങ്ങയെന്ന ഉൽപ്പന്ന
സൃഷ്ടിക്ക് എത്ര നിർണ്ണായകമാണ് എന്ന് നാം മനസ്സിലാക്കുന്നത്.
അല്ലാതെ മുതലാളിയും തൊഴിലാളിയും തമ്മിലുള്ള ഒരിടപാട് മാത്രമല്ല തേങ്ങയെന്ന ഉൽപ്പന്നത്തിന് നിദാനമായിരിക്കുന്നത്. ജീവിത
ത്തിന്റെ സമഗ്രമേഖലകളെപ്പറ്റിയുള്ള അറിവില്ലായ്മ തുളുമ്പി നിറഞ്ഞുതൂകുന്ന ഒരു കുടമാണ് മാർക്സിസം. ഇത്രത്തോളം ന്യൂനീകരിച്ചും
മനുഷ്യകേന്ദ്രീകരിച്ചും ജീവിതത്തെ അവതരിപ്പിച്ച മറ്റൊരു സിദ്ധാ
ന്തവും മാർക്സിസത്തെപ്പോലെ മനുഷ്യചരിത്രത്തിൽ ഉണ്ടായിട്ടില്ല.
ഈ തുളുമ്പിത്തൂവുന്ന അറിവില്ലായ്മ എത്രത്തോളം അക്രമമാണ്
സൃഷ്ടിച്ചത്, ഇന്നും സൃഷ്ടിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നത്. എത്രത്തോളം
പകയാണ് സമൂഹത്തിൽ വിതച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നത്. സ്നേഹദൂതരായി
അവതരിച്ച് കുരിശുയുദ്ധങ്ങൾ നടത്തുന്ന, സാഹോദര്യഗീതങ്ങൾ
പാടി തലയറക്കുന്ന മതങ്ങളുടെ സ്ഥാനംതന്നെയാണ് തുല്യതാഗാനം
പാടി വർഗ്ഗശത്രുക്കളെ വകവരുത്തുന്ന മാർക്സിസ്റ്റ് മതത്തിനുള്ളത്.
ശാസ്ത്രവിരുദ്ധമാണ് മറ്റു മതങ്ങളെന്ന് പ്രചരിപ്പിക്കാൻ മാർക്സിസ്റ്റ്
ബഹുജനസംഘടനകളെല്ലാം എന്നും കളിക്കുന്ന ഒരു നാടകമാണ്
ഗലീലിയോയുടെ കഥ. പക്ഷേ, സ്റ്റാലിന്റെ കാലത്ത് ജീവൻ നഷ്ടപ്പെട്ട,
തുറങ്കലിലടയ്ക്കപ്പെട്ട, ഗുലാഗുകളിൽ ശിഷ്ടകാലം ജീവിക്കാൻ വിധി
ക്കപ്പെട്ട, രായ്ക്കുരാമാനം ഓടി രക്ഷപ്പെട്ട ശാസ്ത്രജ്ഞരുടെ കണക്കെടുത്താൽ നാം ഞെട്ടിപ്പോവുകതന്നെ ചെയ്യും. മാർക്സിസ്റ്റ് പ്രത്യയശാസ്ത്രത്തിനനുസൃതമായി തങ്ങൾ

കണ്ടെത്തിയ ശാസ്ത്രവസ്തുതകൾ വളച്ചൊടിക്കാനും അല്ലെങ്കിൽ മൂടിവയ്ക്കാനും ശാസ്ത്രജ്ഞർ
224

വളരെ അധികം നിർബ്ബന്ധിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ശാസ്ത്രജ്ഞർ മാത്രമല്ല
കവികൾ, കലാകാരന്മാർ, സാഹിത്യകാരന്മാർ, സ്വതന്ത്രേച്ഛുക്കൾ എല്ലാം
കാരാഗൃഹങ്ങളുടെ അഴികളെണ്ണി ജീവിതം അവസാനിപ്പിക്കേണ്ടി വന്നിട്ടുണ്ട്. മാർക്സിസം മറ്റേതൊരു മതാധികാരവ്യവസ്ഥിതിയെയും
പോലെ പെരുമാറുകയാണുണ്ടായിട്ടുള്ളത്.
ജനാധിപത്യത്തിന്റെ പ്രയോഗപ്രവർത്തനമെന്നപേരിൽ മാവോ
അഴിച്ചുവിട്ട 'സാംസ്കാരിക വിപ്ളവം' എത്രമാത്രം ക്ഷതമാണ് ചൈനീസ്
സമൂഹത്തിന് ഉണ്ടാക്കിയതെന്ന് പറഞ്ഞാൽ തീരില്ല. മാവോ ഒഴിച്ച്,
അതിന് നേതൃത്വം നൽകിയവരെ പിൽക്കാലത്ത് 'അമിതാധികാര'
പ്രയോഗത്തിന് കൊടുംശിക്ഷ നൽകുകയുണ്ടായി. മരണശേഷം കുറ്റ
വിചാരണയ്ക്ക് വിധേയനാക്കി ശിക്ഷിക്കപ്പെടാൻ സർവ്വഥാ യോഗ്യ
നാണ് മാവോ. പക്ഷേ, അതൊഴിവാക്കപ്പെട്ടത് കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പാർട്ടിയുടെ ആന്തരികസ്വാസ്ഥ്യം നിലനിർത്താൻവേണ്ടി മാത്രമാണ്. ഇതിന്റെ
വില ആ പാർട്ടി ഭാവിയിൽ നൽകേണ്ടി വരുമെന്ന് ഗദ്ദാഫിയുടെ
ലിബിയ ഒരു ഞെട്ടലോടെ നമ്മെ ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്നു. വ്യക്തിഗതമായി
ഓരോ പൗരനും ലഭിക്കാൻ കൊതിക്കുന്നതെല്ലാം ഗദ്ദാഫി നൽകുകയുണ്ടായി. പക്ഷേ, സമഗ്രാധിപത്യഭരണശൈലിക്ക് കൊടുക്കേണ്ടിവന്ന വില അതിഭീമമായിരുന്നു. ചൈനയിൽ എന്തെല്ലാം മുന്നേറ്റങ്ങളു

ണ്ടായാലും ഈ സമഗ്രാധിപത്യഭരണശൈലി ആ രാജ്യത്തിനു മുകളിൽ തൂങ്ങി നിൽക്കുന്ന ഡെമോക്ളീസിന്റെ വാളുതന്നെയാണ്.
കഴിഞ്ഞ നൂറ്റാണ്ടിൽ ലോകമെമ്പാടും നടന്ന കമ്മ്യൂണിസ്ററ് സ്വപ്ന
സാക്ഷാത്കാരശ്രമങ്ങളുടെ അവശിഷ്ടങ്ങളായി നിലനിൽക്കുന്ന രണ്ട് രാജ്യങ്ങളാണ് ക്യൂബയും ചൈനയും. കാസ്ട്രോയുടെ മരണ ത്തോടെ നിശ്ചയമായും ക്യൂബയുടെ ദുരിതപർവ്വം അവസാനിക്കുമെന്ന്
നമുക്ക് പ്രതീക്ഷിക്കാം. സോഷ്യലിസത്തിന്റെ പേരിൽ നടന്ന എല്ലാ പരീ
ക്ഷണങ്ങളും ജനങ്ങളുടെ സഹകരണമുണ്ടായിരുന്ന ഇടങ്ങളിൽ ആദ്യത്തെ മൂച്ചിന്റെ ആഹ്ലാദപ്രകടനമൊഴിച്ചാൽ പിന്നെല്ലാം കഷ്ടകാലംതന്നെയായിരുന്നു. ഓരോ പരാജയങ്ങളുടെയും ഉത്തരവാദിത്വം 'സാമ്രാജ്യത്വത്തിന്റെയും മുതലാളിത്വത്തിന്റെയും' ചുമലിൽ
കെട്ടിവച്ച് തലയൂരുകയെന്ന പദ്ധതി ആദ്യകാലങ്ങളിൽ വൻവിജയം
കൊയ്യുകതന്നെ ചെയ്തു. പക്ഷേ, ആദ്യം ക്രൂഷ്ചേവിന്റെയും പിന്നീട്
ഗോർബ്ബച്ചേവിന്റെയും തുറന്നുപറച്ചിലുകൾ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് സിദ്ധാന്ത
ങ്ങളുടെ പ്രയോഗപ്രവർത്തനത്തിൽ ഇനിയും സംശയമില്ലാതിരുന്ന
സാധാരണ ജനങ്ങളുടെ കണ്ണു തുറപ്പിച്ചു. ഇന്നാരെങ്കിലും കണ്ണു തുറ
ക്കാതെ ഉണ്ടെങ്കിൽ, പള്ളികളും അമ്പലങ്ങളും കൊണ്ട് ജീവിക്കുന്ന
മതവിശ്വാസികളെപ്പോലെ, പാർട്ടിയും അതിന്റെ സ്ഥാപനങ്ങളും നടത്തി
ജീവിതം നയിച്ചുപോരുന്ന നേതാക്കളും പെന്തക്കോസ്തുകളെപ്പോലെയുള്ള ഒരു പറ്റം അനുയായികളും മാത്രമാണ്. അവർക്ക് 'സത്യം'

അറിയേണ്ട ആവശ്യമില്ലായെന്ന് മാത്രമല്ല, അത്
മൂടിവയ്ക്കേണ്ടതി
225
അല്പം മാർക്സിസ്റ്റ്-പോസ്റ്റ്മോഡേണിസ്റ്റ് വിമർശനം
ന്റെയും വ്യാഖ്യാനിച്ച് മാറ്റേണ്ടതിന്റെയും അത്യാവശ്യംകൂടിയുണ്ട്.
അതുകൊണ്ട് ഉപജീവനം നടത്തുന്നവരാണവർ.
'വൈരുദ്ധ്യാത്മക ഭൗതികവാദം', 'ചരിത്രപരമായ വൈരുദ്ധ്യാ
ത്മകത' തുടങ്ങിയ ഓമനപ്പേരുകളിൽ അറിയപ്പെടുന്ന
'ചിന്തായുപകരണങ്ങൾ' മാർക്സിസത്തിന്റെ
വിശ്വാസപ്രമാണങ്ങൾ മാത്രമാണെന്ന്
മനസ്സിലാക്കുക. ഹെഗലിന്റെ 'തലതിരിഞ്ഞ'
സിദ്ധാന്തത്തിൽനിന്നും
'പോറലേൽക്കാതെ' ഊരിയെടുത്ത വൈരുദ്ധ്യാത്മകത മീറ്ററോ
അടിയോ
പോലെയുള്ള മനുഷ്യനിർമ്മിതമായ ഒരളവുകോൽ
മാത്രമാണെന്ന്
നാം മനസ്സിലാക്കണം. കാലത്തിലും ദേശത്തിലും ഒഴുകിനടക്കുന്ന
ന്യൂട്ടന്റെ ഫിസിക്സിൽ തലതല്ലി ഉണ്ടാക്കിയ തത്ത്വമാണത്.
സനാതന
ധർമ്മികളുടെ മാറ്റമില്ലാത്ത സത്യമോ ബ്രഹ്മമോപോലെ
വൈരുദ്ധ്യാ
ത്മകതയെ മാർക്സിസ്റ്റുകൾ വ്യവഹരിക്കുന്നതു കാണാം. പാവം
ഏംഗൽസ്, 'പ്രകൃതിയുടെ വൈരുദ്ധ്യാത്മകത' വിവരിക്കാൻ
വിമ്മി
ട്ടപ്പെടുന്നത് കാണുമ്പോൾ ചിരിവരും. എന്തിന്, മാവോ ചന്ദ്രനും
ഭൂമിയും
തമ്മിലുള്ള വൈരുദ്ധ്യാത്മിക ബന്ധം വിശദീകരിച്ചു വിശദീകരിച്ച്
ശങ്ക
രന്റെ ബ്രഹ്മസൂത്രവ്യാഖ്യാനംപോലെ കാടോ ഹിമാലയമോ
ഒക്കെ
കയറുന്നതു കാണാം. എന്ത് മറുപടിയാണ് ഇതിനൊക്കെ
പറയേണ്ട

തെന്നറിയാതെ നാം അന്തം വിട്ടിരുന്നുപോകും. അറിവില്ലായ്മയ്ക്കും
വേണ്ടേ ഒരതിരൊക്കെ!
കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ്പാർട്ടികളുടെ പാർട്ടികോൺഗ്രസ്സ് റിപ്പോർട്ടുകൾ
പഠിച്ചാൽ 'മാറ്റ'ത്തിന്റെ അപ്പോസ്തലന്മാരുടെ റിപ്പോർട്ടുകൾ സകലമാന
മാറ്റങ്ങളുടെ നടുവിൽ മാറിയതായി അഭിനയിച്ചു നിൽക്കുന്നതു
കാണാം. 'മാറ്റമില്ലാത്ത സത്യമായ രേഖ'. മുതലാളിത്തത്തിന്റെ
വൈരുദ്ധ്യം മൂർച്ഛിക്കുന്നതും നോക്കി അവർ കഴിഞ്ഞ എൺപത്
വർഷമായി നടക്കുകയാണ്, പണ്ടൊരു കുറുക്കൻ കാളയുടെ പിറകെ
നടന്നതുപോലെ. കൈവശമുണ്ടായിരുന്ന രാജ്യങ്ങൾ തൊണ്ണൂറ്റൊൻ
പത് ശതമാനവും നഷ്ടമായിട്ടും ഇന്ത്യയിലുണ്ടായിരുന്ന എല്ലാ
സ്റ്റേറ്റുകളും നഷ്ടമായിട്ടും മുതലാളിത്ത പ്രതിസന്ധിയെക്കുറിച്ചും
സാമ്പത്തികനയങ്ങളെക്കുറിച്ചും വരാൻപോകുന്ന ഭയങ്കരങ്ങളായ
മാറ്റങ്ങളെക്കുറിച്ചും ഒരുളുപ്പുമില്ലാതെ പറയാൻ അവർക്കെങ്ങനെ
കഴിയുന്നു? കാറൽ മാർക്സെന്ന മഹാന്റെ ഒരു പ്രവചനംപോലും
സംഭവിക്കാതിരിക്കുമ്പോഴും ഒരു സംശയംപോലും ഉള്ളിലുണരാതെ
വിശ്വാസികളായി തുടരാൻ പിന്നെങ്ങനെ കഴിയുന്നു? അത്ഭുതം
തന്നെ! മാർക്സിസത്തിന്റെ പൊടിപോലും കലരാതെ ലോകത്ത് നട
ക്കുന്ന ഏത് സമരത്തെയും ചൂണ്ടിക്കാണിച്ച് 'അതാണ് ഞങ്ങ പറഞ്ഞ
വിപ്ളവം' എന്ന് വ്യാഖ്യാനിക്കലാണ് ഇന്നത്തെ മാർക്സിസ്റ്റ് ബുദ്ധിഹീ
നരുടെ വീരസ്യപ്രവർത്തനം. മുതലാളിത്തവൈരുദ്ധ്യം മൂർച്ഛിക്കും
മൂർച്ഛിക്കും എന്നു കരുതി കണ്ണുംനട്ടിരിക്കുന്ന മാർക്സിസ്റ്റുകളെ, ആത്മ
ജ്ഞാനം ഇപ്പോൾ വരും 'ദാ വരുന്നു' എന്ന് വിചാരിച്ച് ചന്തിയും

തലയും പുണ്ണാക്കുന്ന 'മുമുക്ഷുക്കളുടെ' ഇടതുവശത്തിരുത്താം. ഒരേറ് കാളകളാണവർ.
ഇനി, ഈ രണ്ട് വിഭാഗങ്ങളെക്കാൾ മെച്ചപ്പെട്ട സിദ്ധാന്ത വീരന്മാരുണ്ടോ എന്ന് നോക്കിയാൽ, 'ദാ, നിൽക്കുന്നു പോസ്റ്റ്മോഡേണിസ്റ്റുകൾ'. പോസ്റ്റ്മോഡേണിസ്റ്റുകളുടെ സ്ഥാനമെവിടെ? പണ്ട് ഇന്ത്യയിൽ,
ശങ്കരന്റെ അദ്വൈതസിദ്ധാന്തത്തിന്റെ പിൻതുടർച്ചക്കാരായി പൊട്ടിമുളച്ച രണ്ട് കൂട്ടരാണ് രാമാനുജന്റെ നേതൃത്വത്തിലുള്ള 'വിശിഷ്ടാ
ദ്വൈത'ക്കാരും മാധ്വന്റെ നേതൃത്വത്തിലുള്ള 'ദ്വൈതാദ്വൈത'ക്കാരും.
ഇവരുടെ യൂറോപ്യൻ പതിപ്പുകളാണ് പോസ്റ്റ്മോഡേണിസ്റ്റുകൾ. മാർക്സിസ്റ്റ് സമത്വ-നീതിബോധത്തിന്റെ പ്രയോഗപ്രവർത്തനങ്ങളുടെ
പരാജയങ്ങളിൽനിന്നും ഊർജ്ജമുൾക്കൊണ്ട് 'അധികാരം' എവിടെല്ലാം മറഞ്ഞിരിക്കുന്നു എന്നു കണ്ടെത്തി, ചികഞ്ഞെടുത്ത്, ഊതി
ക്കത്തിച്ച് കാട്ടിത്തരുന്നവരാണവർ. ശങ്കരന് 'ബ്രഹ്മം സത്യം ജഗത്ത്
മിഥ്യ' ആയിരുന്നെങ്കിൽ രാമാനുജന് ഈ ജഗത്ത് മിഥ്യയല്ല, അത് വിഷ്ണുവിന്റെ 'കല്യാണകളേബര'മാണ്; അതായത് ശരീരംതന്നെ
യാണ്. അതുപോലെ, കാറൽമാർക്സിനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം
'അധികാരം' തൊഴിലാളിവർഗ്ഗം ഭരണകൂടം പിടിച്ചെടുത്ത് സ്വായത്ത
മാക്കിക്കഴിഞ്ഞാൽ പൊടിയുംതട്ടി എഴുന്നേറ്റ് വീട്ടിൽപോകാവുന്ന ഒന്നാണ്. പക്ഷേ, പോസ്റ്റ്മോഡേണിസ്റ്റുകൾക്ക് അങ്ങനെയല്ല. അധികാരം അവർക്ക് തൂണിലും തുരുമ്പിലും ഒളിച്ചിരിക്കുന്ന ഒന്നാണ്.

മാർക്സിസ്റ്റ് ബാധ കയറിയവർ സംഘടിച്ച് ആളെ കൊല്ലുമ്പോൾ ഇത്തരം
ദുഷ്ടപ്രവർത്തനത്തിലൊന്നും പോസ്റ്റ്മോഡേണിസ്റ്റുകൾ ഏർപ്പെടില്ല.
ആരെങ്കിലും എവിടെയെങ്കിലും എന്തിനെതിരെയെങ്കിലും സംഘടി
ച്ചാൽ അവിടെ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ട് അതിന്റെ തരാതരങ്ങളും വശാവശ
ങ്ങളും പറഞ്ഞ് പറഞ്ഞു തരും. ഇത്തരമൊരു സഹായപ്രവൃത്തിയിൽ
അവരേർപ്പെട്ടു കഴിഞ്ഞാൽ പിന്നെ ബ്രഹ്മാവ് വിചാരിച്ചാലും അവിടെ
ഐക്യമുണ്ടാക്കാൻ കഴിയില്ല. അവിടെ സംഘടിച്ചവരുടെ ഇടയിൽ
ഒളിച്ചിരുന്നു 'പ്രതിലോമകരമായി' പ്രവർത്തിക്കുന്ന അധികാരനിഴലു
കളെ തൊട്ടുണർത്തി വേതാളങ്ങളാക്കി അവർ മാറ്റും. താമസിയാതെ
സംഘടിച്ചവർ തമ്മിലടിച്ചു പിരിഞ്ഞുകൊള്ളും. മറ്റെവിടെയെങ്കിലും
ആരെങ്കിലും ഏതെങ്കിലും സമരമാരംഭിക്കുന്നതുവരെ, പോസ്റ്റ്
മോഡേണിസ്റ്റുകൾ വീട്ടിൽ പോയി ഗഹനങ്ങളായ പലപല 'പാഠങ്ങൾ'
കഴിഞ്ഞ സമരത്തെപ്പറ്റി എഴുതി നമ്മെ ഉദ്ബുദ്ധരാക്കും. ജ്ഞാന
ഭണ്ഡാകാരങ്ങളാണ് ഓരോ പോസ്റ്റ്മോഡേണിസ്റ്റും. അധികാരം
ഏതുവഴി എങ്ങനെ വരുമെന്നറിയാത്തതിനാൽ മുഴുവൻ സമയവും
ഇടവും വലവും നോക്കിയിരിപ്പാണ് അവർ. അറിയാതെ സ്നേഹ
പ്രകടനത്തിനായി നമ്മളാരെങ്കിലും തോളിലൂടെ കൈയിട്ടാൽ മുള്ളൻ
പന്നിയെ കെട്ടിപ്പിടിച്ച അനുഭവമാണ് ഉണ്ടാവുക. മുന്നൂറ്റിഅറുപതുഡിഗ്രി ചുറ്റളവിലുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യബോധത്താൽ ഒറ്റപ്പെട്ടതുരുത്തു

അല്പം മാർക്സിസ്റ്റ്-പോസ്റ്റ്മോഡേണിസ്റ്റ് വിമർശനം
കളായിപോയവരാണവർ.
പോസ്റ്റ്മോഡേണിസ്റ്റുകളാവുകയെന്നാൽ
സംശയഗ്രസ്തതയുടെ ഏകാന്തതടവിന് ജീവിതകാലം മുഴുവനും
വിധിക്കപ്പെടുകയെന്നർത്ഥം. രണ്ട് ഗോലികൾ തമ്മിലുള്ള ചേർച്ച
പോലെയാണ് പോസ്റ്റ്മോഡേണിസ്റ്റ് സ്ത്രീപുരുഷബന്ധം....
ജ്ഞാനഭണ്ഡാകാരങ്ങളാണ് പോസ്റ്റ്മോഡേണിസ്റ്റുകളെന്ന്
നേരത്തേ പറഞ്ഞുവല്ലോ. ഇതിൽ തെല്ലും സംശയമില്ലാതിരുന്ന
സോക്കൽ
എന്ന പേരുള്ള ഒരു ഭൗതികശാസ്ത്രജ്ഞൻ പോസ്റ്റ്മോഡേണിസ്റ്റ്
തലതൊട്ടപ്പന്മാരായ ഗൂട്ടാരീ, ദെല്യൂസ്, ഇരിഗാറേ
തുടങ്ങിയവരുടെ ഗഹന
ങ്ങളായ ചിന്താരീതികൾ മനസ്സിലാക്കാൻ ഇറങ്ങി പുറപ്പെട്ടു.
പുസ്തക
ങ്ങൾ ഓരോന്നായി വായിച്ചു തുടങ്ങി....ങ്ങൂഹും! ഒട്ടും അങ്ങോട്ട്
ശരിയാകുന്നില്ല. കണക്കിലും ഫിസിക്സിലും അവരെഴുതിയ
അതിഗഹ
നങ്ങളായ ലേഖനങ്ങൾ വായിച്ച് ഒരെത്തും പിടിയും കിട്ടാതെ
അയാൾ
വലഞ്ഞു. അവസാനം ഒരു കാര്യം അങ്ങേർക്ക് വ്യക്തമായി.
തനിക്ക
റിയാവുന്ന ഫിസിക്സോ കണക്കോ ഒന്നുമല്ല ഗുട്ടാരിയും
ദെല്യൂസുമെല്ലാം പറയുന്നതെന്നും അവരുടെ സ്വന്തം
'കൃതി'കളാണവയെന്നും
മനസ്സിലായി. ശിഷ്യന്മാർക്കും മറ്റ് ശാസ്ത്ര'അജ്ഞരായ'
ബുദ്ധിജീവികൾക്കും ഗുട്ടാരിയും ദെല്യൂസുമെല്ലാം
'ശാസ്ത്രശാഖകളിൽ' അഗാധ
പാണ്ഡിത്യം നേടിയ മഹത്തുക്കളാണ്. പക്ഷേ, ഈ
ശാസ്ത്രജ്ഞൻ
വായിച്ചപ്പോഴാണ് ഈ അംബരചുംബികളുടെ അകക്കാമ്പ്
പൊള്ളയാണെന്ന് മനസ്സിലായത്. ദെല്യൂസിനും ഗുട്ടാരിക്കും
ഇറിഗാറേയ്ക്കുമൊന്നും ശാസ്ത്രമറിയില്ലായെന്നും അവരുടെ
ആരാധകരുടെ മുന്നിൽ

ഞെളിയാൻ മാത്രമേ അവരുടെ ശാസ്ത്രജ്ഞാനം മതിയാവുകയുള്ളൂവെന്നും അയാൾ മനസ്സിലാക്കി.
വളരെ നീണ്ട ഒരു 'ശാസ്ത്രവിമർശനലേഖനം', കളിയാക്കണമെന്ന
ഒരൊറ്റ ഉദ്ദേശ്യത്തോടെ, മാർക്സിസ്റ്റുകളുടെ 'ന്യൂ ലെഫ്റ്റ് റിവ്യൂ'വിന്
തുല്യമായ പോസ്റ്റ്മോഡേണിസ്റ്റുകളുടെ 'സോഷ്യൽ ടെക്സ്റ്റി'ന്, അവരുടെ ഭാഷാശൈലിയിൽ, അവരുടെ പരികല്പനകൾ കുത്തിനിറച്ച്
സോക്കൽ അയച്ചുകൊടുത്തു. കുറ്റം പറയരുത്, അടുത്ത മാസത്തെ
പതിപ്പിൽ വള്ളിപുള്ളി വിടാതെ അച്ചടിച്ചു വന്നു. ഒരു തമാശയെന്ന
നിലയിൽ താൻ എഴുതിയ ലേഖനം പ്രസിദ്ധീകരിച്ചുവരുമെന്ന് സ്വപ്ന
ത്തിൽപോലും കരുതിയില്ല. അതുകണ്ട് അദ്ദേഹം തലകറങ്ങി വീണി
ല്ലായെന്നേയുള്ളൂ. വല്ലാതെ കണ്ണുതുറപ്പിച്ചു കളഞ്ഞ ഒരനുഭവമായി
രുന്നു അത്. അങ്ങോട്ടും ഇങ്ങോട്ടും മനസ്സിലാകാത്ത ഭാഷയിൽ എഴുതി
പരസ്പരം മനസ്സിലായി എന്ന് അഭിനയിക്കുന്ന അഭിനയചക്രവർത്തികളാണ് പോസ്റ്റ്മോഡേണിസ്റ്റുകൾ. ഇങ്ങനെ ഒരു ലേഖനം പ്രസിദ്ധീകൃതമായതിനെതിരെ അവർ ആദ്യമായി ഉന്നയിച്ച വിമർശനം അത്ത
രമൊരു ലേഖനം 'പറ്റിക്കാനായി' അയച്ചതിന്റെ നൈതികതയെക്കുറി
ച്ചാണ്. പോരേ പൂരം. പാവം മത്സ്യത്തൊഴിലാളികളെ കടൽക്കൊള്ള
ക്കാരായി തെറ്റിദ്ധരിച്ച് വെടിവച്ചുകൊന്നതിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്ന

നൈതിക പ്രശ്നംപോലൊന്ന്! പിന്നീടവർ ഒരു വീണ്ടുവിചാരത്തിനു
ശേഷം പറഞ്ഞത്, 'ലേഖനത്തിൽ കഴമ്പില്ലാ എന്ന് ആദ്യംതന്നെ മന
സ്സിലായി, പാവം ശാസ്ത്രജ്ഞന്റെ കടിഞ്ഞൂൽ ശ്രമമല്ലെ എന്നു കരുതി
പോട്ടേന്നു വിചാരിച്ചു.' പാവം പോസ്റ്റ്മോഡേണിസ്റ്റുകൾ! മറ്റെന്തു പറഞ്ഞാലും അവരുടെ ഉദ്ദേശശുദ്ധിയെ നാം മാനിക്കണം....
ഇതിന് സമാനമായ മറ്റു രണ്ട് സംഭവങ്ങളാണ് അക്കാദമിക്ക് മേഖലയിൽ ഇതിനു മുമ്പ് ഉണ്ടായിട്ടുള്ളത്. ഒന്നാമതായി, അമേരിക്കൻ
യൂണിവേഴ്സിറ്റികളിൽ നടന്നിരുന്ന പാരാനോർമൽ പഠനങ്ങൾക്കെ
തിരെ, ജയിംസ് റാൻഡിയെന്ന മജീഷ്യൻ നടത്തിയ തുറന്നുകാട്ടലുകളാണ്. ഒരു മൂന്നുവർഷ കോഴ്സിനുശേഷം കുറെ പഠിതാക്കൾ
'യഥാർത്ഥ' അതീന്ദ്രിയ കഴിവുകൾ ഉള്ളവരാണ് എന്ന് സർട്ടിഫിക്കറ്റ്
കൊടുക്കുന്ന ദിവസം അവർ എല്ലാവരും താൻ രഹസ്യമായി കയറ്റി
വിട്ട തന്റെ ശിഷ്യന്മാരായ ചിന്നമജീഷ്യന്മാരാണെന്ന് പത്രസമ്മേളനം
നടത്തി പ്രഖ്യാപിച്ചതാണ്. അതോടെ ആ കോഴ്സും യൂണിവേഴ്സി
റ്റിയിലെ ആ വിഭാഗവും അടച്ചുപൂട്ടുകതന്നെ ചെയ്തു. പരിശോധകർ
കള്ളന്മാരായതുകൊണ്ടല്ല അവരെ പറ്റിക്കാൻ ആ മജീഷ്യന്മാർക്ക്
കഴിഞ്ഞത്. മറിച്ച്, ഇത്തരം പഠനങ്ങൾക്കും അന്വേഷണങ്ങൾക്കും
മുൻകൈ എടുക്കുന്ന ഏവർക്കും അതീന്ദ്രിയ ജ്ഞാനമുണ്ടെന്ന് തെളിയിക്കാനാണ് യഥാർത്ഥത്തിൽ സൂക്ഷ്മമായ ആഗ്രഹം. സൂക്ഷ്മമായ

ഈ ചായ്വ് അവരുടെ വസ്തുനിഷ്ഠ സമീപനത്തെ സ്വാധീനിക്കുകയും
അത് കണ്ടെത്തി ചൂഷണം ചെയ്യുക മാത്രമാണ് മജീഷ്യന്മാർ ചെയ്
തത്.
മറ്റൊന്ന് റോസൻഹാൻ എന്ന മനഃശാസ്ത്രജ്ഞൻ സൈക്യാട്രി
എന്ന കപടവൈദ്യശാസ്ത്രവിഭാഗത്തിനെതിരെ നടത്തിയ നീക്കമാണ്.
സൈക്യാട്രി യഥാർത്ഥ വൈദ്യശാസ്ത്രത്തിന് പേരുദോഷമുണ്ടാക്കി
ശാസ്ത്രമായി അഭിനയിക്കുന്ന ഒന്നാണ്. ഇതിന്റെ അശാസ്ത്രീയമായ
രോഗനിർണ്ണയരീതി തുറന്നു കാട്ടാൻ, അതായത് ശാസ്ത്രശാഖകൾക്ക്
ഉള്ള വസ്തുനിഷ്ഠത ഇല്ലാത്ത ഒരു വിഭാഗമാണ് സൈക്യാട്രി എന്ന്
കാണിക്കാൻ, റോസൻഹാൻ മൂന്നു സ്ത്രീകളും അഞ്ചു പുരുഷന്മാരുമടങ്ങുന്ന ഒരു സംഘത്തെ അമേരിക്കയിലെ വിവിധ സംസ്ഥാനങ്ങ
ളിലുള്ള പല മനോരോഗചികിത്സാലയങ്ങളിലേക്ക് അയച്ചു. ഈ
എട്ടുപേരെയും അഡ്മിറ്റ് ചെയ്തുവെന്നു മാത്രമല്ല അവർക്ക് വിവിധ
ങ്ങളായ രോഗമുണ്ടെന്ന് നിർണ്ണയം നടത്തി നമ്മുടെ സൈക്യാട്രിവീര
ന്മാർ ചികിത്സയും തുടങ്ങി. അകത്തുകടന്നതിനുശേഷം തങ്ങൾക്കിപ്പോൾ അസുഖമൊന്നും തോന്നുന്നില്ലായെന്ന് പറഞ്ഞുനോക്കി. പക്ഷേ,
ഒരു രക്ഷയുമുണ്ടായില്ല. ചികിത്സകൾ മുറപോലെ തുടർന്നു. കളി
കാര്യമായി എന്ന് ബോദ്ധ്യം വന്ന അവർക്ക് പുറത്തു കടക്കാൻ ഒരു
പഴുതുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഒരിക്കൽ മനോരോഗികളെന്ന് ഈ 'അശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ' മുദ്രകുത്തിയാൽ പിന്നെ നിങ്ങൾക്കൊരിക്കലും

അല്പം മാർക്സിസ്റ്റ്-പോസ്റ്റ്മോഡേണിസ്റ്റ് വിമർശനം
സ്വാഭാവികമായിയുണ്ടെന്ന് നാം കരുതുന്ന പൗരാവകാശമോ മനുഷ്യാവകാശമോ ഒന്നുംതന്നെ കിട്ടില്ല. മറ്റുള്ളവർ ഒന്നുചേർന്ന് തങ്ങൾക്ക്
ഇഷ്ടമില്ലാത്തവരെ പിടിച്ചുകെട്ടി ആരെയും ഭ്രാന്തരാക്കുന്ന രീതിയിൽ
നിന്നും ഭിന്നമായി അല്പംപോലും വസ്തുനിഷ്ഠത സൈക്യാട്രിക്ക്
ഇല്ലായെന്ന് ഇതിൽനിന്നും മനസ്സിലായി. 'രോഗി'കളിൽ ചിലരെ തുടർന്നും
മരുന്നു കഴിച്ചോളാമെന്ന് സമ്മതം വാങ്ങിയാണ് പുറത്തു വിട്ടത്.
ബാക്കിയുള്ളവരെ അവസാനം, റോസൻഹാൻ പത്രസമ്മേളനം നടത്തി
ഇവരുടെ പേരുവിവരങ്ങൾ നൽകിയാണ് പുറത്തു കൊണ്ടുവന്നത്.
കഥ തീർന്നില്ല. വൻ അടികിട്ടിയ സൈക്യാട്രിസ്റ്റുകൾ ഒരിക്കൽകൂടി
ആളെ അയച്ചാൽ അവർ കണ്ടെത്തുമെന്ന് വെല്ലുവിളിച്ചു. റോസൻഹാൻ
സമ്മതിച്ചു. പിറ്റേദിവസം ആളെ അയക്കാമെന്ന് ഏറ്റു. അടുത്ത ദിവസം
രോഗം 'അഭിനയിച്ചു' വന്ന അൻപതോളം പേരെ സൈക്യാട്രിസ്റ്റുകൾ
'കണ്ടെത്തി' തടഞ്ഞുവച്ചു. അന്നാണ് ശരിക്കും സൈക്യാട്രിസ്റ്റുകൾക്ക്
പരമാവധി അടികിട്ടിയത്. കാരണം റോസൻഹാൻ അത്തവണ ആരെയും
അയച്ചിരുന്നില്ല. അമ്പലങ്ങളും പള്ളികളുംപോലെ ഉപയോഗശൂന്യമായ
മനോരോഗതടവറകൾ ഭരിച്ചും നടത്തിയും നമ്മുടെ സൈക്യാട്രിസ്റ്റുകളെല്ലാം സസുഖം ശമ്പളം പറ്റി വാഴുന്നു. ആധുനിക നാഡീവ്യൂഹ-
സിരാവിജ്ഞാനീയ അറിവുകളുടെ വെളിച്ചത്തിൽ പൂട്ടേണ്ട ഒരു

വിഭാഗമാണ് സൈക്യാട്രി; ചുരുങ്ങിയ പക്ഷം അതിൽ ലയിപ്പിക്കേണ്ട
തെങ്കിലുമാണ്.
മേൽസൂചിപ്പിച്ച രണ്ട് അപമാനകരമായ സംഭവങ്ങൾക്കു തുല്യമായ
ഒന്നായിരുന്നു സോക്കലിന്റെ പോസ്റ്റ്മോഡേണിസ്റ്റ് ലേഖന പ്രസിദ്ധീകരണം. അടിസ്ഥാനമില്ലാത്ത പുകക്കൊട്ടാരങ്ങളാണ് പോസ്റ്റ്മോഡേണിസ്റ്റ് സിദ്ധാന്തങ്ങളെല്ലാം. ധാരാളം വിശ്രമസമയമുള്ളവർക്ക്, പണ്ട്
വേദാന്തികൾ വെടി പറഞ്ഞിരുന്നതുപോലെ, 'അഹോ,അഹോ' പറഞ്ഞ്
ആസ്വദിക്കാൻ കൊള്ളാം. പോസ്റ്റ്മോഡേണിസ്റ്റുകളും മാർക്സിസ്റ്റുകളും തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസമെന്താണ്? പോസ്റ്റ്മോഡേണിസ്റ്റുകൾ
സ്വയംഭോഗ വിദഗ്ദ്ധരാണെങ്കിൽ, മാർക്സിസ്റ്റുകൾ പൂവൻകോഴികളെപ്പോലെ നമ്മെ ഓടിച്ചിട്ട് പിടിച്ച് പുറത്ത് കയറിയിരുന്ന് മെതിച്ച് നല്ല,
നല്ല മുട്ടകൾ നമ്മെക്കൊണ്ട് ഇടീച്ചേ അടങ്ങൂ എന്ന രീതിയിൽ പണിയെടുക്കുന്നവരാണ്. തമ്മിൽ ഭേദം പോസ്റ്റ്മോഡേണിസ്റ്റുകളാണ്.
ആത്മരതിയുടെ ജുഗുപ്സമാത്രമേ നാം അനുഭവിക്കുകയുള്ളൂ.
ആധുനിക വേദാന്തികളാണ് പോസ്റ്റ്മോഡേണിസ്റ്റുകൾ.
പ്രപഞ്ചം ഒരിക്കലും മനസ്സിലായി തീരില്ലായെന്നും അത് നിരന്തരം മാറിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയാണെന്നും നമ്മുടെ അളവുകോലുകൾ എല്ലാം
തന്നെ അതിന്റെ മാറ്റത്തെയും അവസ്ഥയെയും ഏകദേശം കാണിച്ചു
തരികയുള്ളൂവെന്നും നാം മനസ്സിലാക്കണം. അപ്പോൾ ശാസ്ത്രം എങ്ങ
നെയാണ് ആത്മീയജ്ഞാനക്കാരിൽനിന്നും മാർക്സിസ്റ്റ് ജ്ഞാന ക്കാരിൽനിന്നും പോസ്റ്റ്മോഡേണിസ്റ്റ് ജ്ഞാനക്കാരിൽനിന്നും വ്യത്യ

സ്തമായിരിക്കുന്നത്? ജീവികൾ തങ്ങളുടെ ചുറ്റുപാടിനെ ഇണക്കാൻ
ശ്രമിക്കുമ്പോൾ അല്ലെങ്കിൽ അതുമായി ഇണങ്ങാൻ ശ്രമിക്കുമ്പോൾ
അനുഭവപരമായി രൂപപ്പെടുന്ന അറിവാണ് ശാസ്ത്രം. അത് സത്യാന്വേഷണമോ ശരിതെറ്റുകളെ കണ്ടെത്തുന്ന പ്രക്രിയയോ പ്രവൃ
ത്തിയോ അല്ല. ശാസ്ത്രം ലോകത്തെ മനസ്സിലാക്കുമ്പോൾ നമ്മൾക്ക്
പണിയായുധങ്ങൾ, കൃഷി, വ്യവസായം തുടങ്ങി നമ്മുടെ ചുറ്റുപാടുകളെ അനുകൂലമാക്കാനുള്ള എല്ലാം ലഭിക്കും. ആത്മീയജ്ഞാനമാണെങ്കിൽ ഉപയോഗശൂന്യമായ പള്ളികളും അമ്പലങ്ങളും അർത്ഥശൂന്യ
ങ്ങളായ ആചാരങ്ങളും ഉത്പാദിപ്പിക്കപ്പെടും. ലോകത്തെക്കുറിച്ചുള്ള
കെട്ടുകഥകൾ വർദ്ധിക്കും. അതിനെ നിഗൂഢവത്കരിക്കും. മാർക്സി
സ്റ്റ്ജ്ഞാനമാണെങ്കിൽ വൈരുദ്ധ്യങ്ങൾ മൂർച്ഛിച്ച് കുടിപ്പകകളുണർന്ന്
വർഗ്ഗശത്രുക്കളെ നിരന്തരം ഉൻമൂലനം ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കും. ആരുടേതുമല്ലാത്ത സ്വത്ത് സ്വരുക്കൂട്ടി ഉപയോഗശൂന്യതയും കെടുകാര്യ
സ്ഥതയും അഴിമതിയും വർദ്ധിപ്പിക്കും. പോസ്റ്റ്മോഡേണിസ്റ്റ് ജ്ഞാന
മാണെങ്കിൽ നിരന്തരമായി അതിസൂക്ഷ്മരഹസ്യങ്ങൾ വെളിപ്പെടുത്തി
ഐക്യപ്പെട്ടുനിൽക്കുന്നവരെ പരമാവധി തമ്മിലടിപ്പിക്കും. ശാസ്ത്രം
പ്രത്യേകിച്ചാരും കണ്ടെത്തുന്നതല്ല. അത് ജീവസ്വഭാവമാണ്; സ്വാഭാവി
കമായി രൂപപ്പെട്ട അറിവാണ്.

ആദിവാസികളും തീവ്രവാദനിലപാടുകളും

അസന്തുലിതവികാസം ലോകത്ത് എങ്ങനെ സംഭവിച്ചുവെന്ന് നാം മനസ്സിലാക്കി കഴിഞ്ഞല്ലോ. ഈ അസന്തുലിതവികാസം മനുഷ്യർ 'വർഗ്ഗപരമായ' ചൂഷണംകൊണ്ട് രൂപപ്പെടുത്തിയതാണെന്നും അതു മാറ്റാൻ വർഗ്ഗങ്ങളുടെ സമരം മൂർച്ഛിക്കുകയല്ലാതെ മറ്റൊരു പരിഹാരവുമില്ലെന്ന മാർക്സിസ്റ്റു സമീ
പനമാണ്, മാർക്സിസം ഒരു ചിന്താപദ്ധതിയായി ഉപയോഗിക്കാത്തവർക്കുപോലുമുള്ളത്. പക്ഷേ, എൺപതുവർഷത്തെ
സോവിയറ്റ് യൂണിയന്റെ അനുഭവവും ഏകദേശം അറുപ
തിലേറെ രാജ്യങ്ങളിൽ പല വിധത്തിലുമുള്ള കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ്
അനുഭവങ്ങളും നമുക്ക് ചരിത്രത്തിൽ ഉണ്ടായിക്കഴിഞ്ഞി
ട്ടുണ്ട്. ഈ അനുഭവങ്ങളെല്ലാംതന്നെ നമുക്കു കാട്ടിത്തരുന്നത്
ഈ മനസ്സിലാക്കലിൽ വലിയ ഒരു പിശകുണ്ടെന്നാണ്.
'ഭരണകൂടം' അധീശവർഗ്ഗത്തിന്റെ ഒരു മർദ്ദനോപകരണം
മാത്രമാണെന്നും അതു പിടിച്ചെടുത്ത് 'നാം അധഃസ്ഥിത
വിഭാഗം', നമ്മുടെ വികാസത്തിനുവേണ്ടി അത് ഉപയോഗി
ക്കുകയാണു വേണ്ടതെന്നുമുള്ള സമീപനരീതി അടിസ്ഥാന
പരമായി മാറ്റേണ്ടതാണ്. കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പ്രയോഗ പ്രവർത്തന
ങ്ങൾ നടന്ന 90 ശതമാനം പ്രദേശങ്ങളിലും ഇന്ന് കമ്മ്യൂണിസത്തിന്റെ 'പൊടിപോലു'മില്ലെന്ന് നാം മറക്കരുത്. അതി
നാൽ 'ഭരണകൂട'ത്തെ മനസ്സിലാക്കേണ്ടരീതി ഏതായാലും
മാർക്സ് പറഞ്ഞതുപോലെയല്ല. അതുപോലെ ചെറുത്തു
നില്പുകൾ വേണമെന്നും സമരങ്ങൾ ആവശ്യമാണെന്നും
നാം മനസ്സിലാക്കുമ്പോഴും അതു 'തോക്കിൻകുഴലിലൂടെ'
യാണ് സംഭവിക്കേണ്ടതെന്ന മാവോവചനവും തള്ളിക്കളയേ
ണ്ടതാണ്.
മാവോയിസ്റ്റ് ചൈന അതിന്റെ പ്രശ്നങ്ങൾ പരിഹരിച്ചു

കൊണ്ടിരിക്കുന്നത് ഏതായാലും മാർക്സിസമോ ലെനിനിസമോ എന്തിന് മാവോയിസമോ ഉപയോഗിച്ചല്ല എന്നും നാം
കാണണം. ആധുനിക സാങ്കേതികവികാസങ്ങളുടെ വിപുലമായ പ്രയോഗപ്രവർത്തനങ്ങളാണ്, അതും ചൂഷകർ
എന്നു നാം വിളിച്ചിരുന്ന മുതലാളിത്തവിഭാഗത്തിനെ സ്വന്തം മണ്ണിലേക്കു ക്ഷണിച്ചു വരുത്തി, കോടിക്കണക്കിനു വരുന്ന

ജനങ്ങൾക്ക് ജീവിതവൃത്തിക്കുവേണ്ടിയുള്ള മേഖലകൾ ഒരുക്കിക്കൊടുത്താണ് ആ പ്രശ്നപരിഹാരം നടത്തിയത്. 'സെസ്' എന്ന ഓമനപ്പേ
രിൽ അറിയപ്പെടുന്ന സ്പെഷ്യൽ ഇക്കണോമിക്ക് സോൺ, തുരുത്തുകൾപോലെ നിർമ്മിച്ച് തുറന്നുകൊടുത്താണ് ലക്ഷക്കണക്കിനു വരുന്ന
തൊഴിൽ അന്വേഷകരെ ചൈന തൃപ്തിപ്പെടുത്തിയത്. അതുപോലെതന്നെ സോഷ്യലിസ്റ്റ് വ്യവസ്ഥിതിയുടെ കീഴിൽ ഭരണകൂടം കൊഴി
ഞ്ഞുപോകുന്നതിനു പകരം നാളിതുവരെ കണ്ടതിലേറെ ശക്തമായ
ഭരണകൂടമുണ്ടാകുകയാണ് ചെയ്തത്. അത് 'കൊഴിഞ്ഞുപോയാൽ'
എന്തു സംഭവിക്കുമെന്നു നാം മുമ്പുതന്നെ കണ്ടുകഴിഞ്ഞു. ഈ മേഖലയിലുള്ള എല്ലാ മനസ്സിലാക്കലുകളും നാം അടിസ്ഥാനപരമായി
ഇളക്കി മനസ്സിലാക്കേണ്ടതാണ്.
സിദ്ധാന്തങ്ങൾ വേണ്ടുംവണ്ണം മനസ്സിലാക്കാതെയോ, തെറ്റായി മനസ്സിലാക്കിയോ അതുമല്ലെങ്കിൽ പ്രയോഗങ്ങളിലേർപ്പെടുന്നവരുടെ
സത്യസന്ധതയില്ലായ്മയോ അഴിമതിയോ അധികാരപ്രമത്തതയോ
കൊണ്ടാണ് മാർക്സിസ്റ്റ് പ്രയോഗങ്ങളെല്ലാം പാളിപ്പോയതെന്ന വാദമാണ് മിക്ക കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് വിഭാഗങ്ങൾക്കിടയിലുമുള്ളത്. സമൂർത്ത

മായ സാഹചര്യവിശകലനങ്ങൾ നടത്തി ലൈനുകൾ എങ്ങനെ തെറ്റിപ്പോയിയെന്ന് സമർത്ഥിക്കുന്നതു കേൾക്കുമ്പോൾ പെന്തക്കോസ്തുകളെ ആരും ഓർത്തുപോകും. ഇങ്ങനെ 'ശരിയായ' ലൈനിന്റെ
അന്വേഷണഭാഗമായി ഓരോ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പാർട്ടികളിൽനിന്നും
എന്നും 'ശുദ്ധ'കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുവിഭാഗങ്ങൾ പൊട്ടിമുളക്കാറുണ്ട്. ഇങ്ങനെ
പൊട്ടിമുളച്ച് ഉണ്ടായ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുപാർട്ടികൾ എണ്ണിയാലൊടുങ്ങാത്ത
സംഖ്യയാണ്. വളരെ ശുദ്ധകമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകളായ ഒറ്റപ്പെട്ട സർവ്വജ്ഞ
രായ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകൾവരെയുണ്ട്. ചിലരെ 'കുറതീർന്ന' കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകളെന്നരീതിയിൽ ഭാവിതലമുറയ്ക്ക് കാണാൻ മ്യൂസിയത്തിൽ
വെയ്ക്കാൻപോലും കഴിയും. എന്നിരുന്നാലും കാറൽ മാർക്സിന്റെ
സിദ്ധാന്തം 'സത്യ'മാണെന്ന് അവരെല്ലാം വിശ്വസിക്കുന്നു; അവരാരും
'വിശ്വാസികള'ല്ലെങ്കിലും. ഇതൊരു വിശ്വാസപ്രമാണം മാത്രമാണെന്ന
തിന് മറ്റൊരു തെളിവും ആവശ്യമില്ല. ബുദ്ധമതത്തിന്റെ കാലംതൊട്ട്
മാർക്സിസംവരെയുള്ള എല്ലാ വിശ്വാസപ്രമാണങ്ങളും ഒരേ രീതിയിലാണ് പിളർന്നിട്ടുള്ളത്. ആദി പ്രമാണത്തിൽ അടിയുറച്ച് വിശ്വസിക്കുകയും കറതീർന്ന കൂറ് പ്രകടിപ്പിക്കുകയും അതിന്റെ അപ്പോസ്തലന്റെ
അപ്രമാദിത്വത്തിൽ ആണയിടുകയും അവർ ചെയ്യും. അതുപോലെതന്നെ, ശുദ്ധ ശുദ്ധ ശാഖകൾ ഒന്നിനു പുറകെ ഒന്നായി പൊട്ടിമുള
ക്കുകയും ചെയ്യും. ഇത് ഈ വിശ്വാസസംഘങ്ങളുടെ പൊതുസ്വഭാവമാണ്. ആദികർത്താവിന് തെറ്റുപറ്റാമെന്ന് ഇക്കൂട്ടങ്ങൾക്ക് ഒരിക്കലും
ചിന്തിക്കാൻകൂടി കഴിയില്ല.

ഇന്ത്യയിലിന്ന് ആദിവാസി മേഖലകൾ സംഘർഷഭരിതമാണ്. ഈ സംഘർഷങ്ങൾക്ക് നേതൃത്വം കൊടുക്കുന്നത് മാവോയിസ്റ്റുകളാണ്.
233
ആദിവാസികളും തീവ്രവാദനിലപാടുകളും
ഇന്ത്യൻ ഗവൺമെന്റുമായി നേരിട്ടുള്ള ഒരു ബലപരീക്ഷണത്തിന്റെ
വക്കിലേക്കാണ് ഇതു നയിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നത്. തൊട്ടടുത്ത നേപ്പാളിൽ സമരം ചെയ്തിരുന്ന മാവോയിസ്റ്റുകൾ രാജാവിനെ നീക്കി അധികാരത്തിലെത്തിച്ചേർന്നത് നാം കണ്ടുവല്ലോ. എന്നിട്ടെന്താണ് സംഭവി
ച്ചത്? ആ മാവോയിസ്റ്റുകൾക്ക് അവിടെ അവരാഗ്രഹിച്ച രീതിയിൽ
ഒരു ഭരണസംവിധാനം ഉണ്ടാക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞുവോ? കഴിഞ്ഞില്ല,
എന്നുമാത്രമല്ല അവർക്ക് ജനങ്ങളെ ഒന്നിപ്പിക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞില്ലെന്ന
യാഥാർത്ഥ്യവുംകൂടി ഉണ്ടായി. മാർക്സിസം അല്ലെങ്കിൽ മാവോയിസം ഇന്ന് ചെറുത്തുനില്പുകൾക്ക് ഉപകരിക്കുന്ന ഒരു പ്രത്യയശാസ്ത്രം മാത്രമാണ്. ആളുകളിലെ അതിരുബോധങ്ങളും കുടിപ്പകകളും ഊതിക്കത്തിച്ച് ഏതെങ്കിലും തരത്തിലുള്ള സാമൂഹികസമരസത്തിനുള്ള വഴി അവർ അടയ്ക്കുകതന്നെ ചെയ്യും. എന്നാൽ സാമൂഹികമായ നിർമ്മാണ പ്രക്രിയയ്ക്ക് അതു തീർത്തും പരാജയപ്പെട്ട
താണെന്ന വസ്തുത ലോകത്തിന്റെ വിവിധ ഭാഗങ്ങളിൽ വിവിധ രാജ്യ
ങ്ങളിൽ ഏതാണ്ട് തൊണ്ണൂറുവർഷത്തെ നിർമ്മാണപ്രക്രിയയിലൂടെ
തെളിയിച്ചതാണ്. ഒരു പ്രതിപക്ഷ ഇടപെടലിന്റെ അസ്വാരസ്യംപോലുമില്ലാതെ എത്രയെത്ര രാജ്യങ്ങളിൽ അവർ അവരുടെ ഇഷ്ടത്തിനനുസൃതമായി ഭരിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇനി അത്തരം മൗഢ്യങ്ങൾ എഴുന്നള്ളിക്കുകയും അതിന്റെ പിന്നാലെ പായുകയും ചെയ്യുന്നത് ആത്മഹത്യാപര

മാണ്.
ചെറുത്തുനില്പുകൾ നമുക്ക് ആവശ്യമാണെന്നു മനസ്സിലാക്കുമ്പോൾതന്നെ അതിന്റെ രീതി മാറ്റേണ്ട കാലം അതിക്രമിച്ചിരിക്കുന്നു.
എത്രയോ തരത്തിൽ നമ്മൾ പറയുന്ന ഈ 'ചൂഷകരീതി'ക്കെതിരായിട്ടുള്ള സമരങ്ങൾ ലോകമെമ്പാടും ഉണ്ടാകുന്നുണ്ട്. അവയെല്ലാം
ഒരുതരത്തിലല്ലെങ്കിൽ മറ്റൊരു തരത്തിൽ മാറ്റങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കുകയും
ഫലം തരുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ട്. അവയൊന്നുംതന്നെ ഈ മാവോയിസ്റ്റു
പ്രത്യയശാസ്ത്രത്തിന്റെ ബലത്തിലല്ല ഉണ്ടായതും നടക്കുന്നതും വിജയിക്കുന്നതും. ഇന്നു നാം കാണുന്ന ആദിവാസി മേഖലയിലുള്ള സർക്കാരിന്റെ കടന്നുകയറ്റങ്ങളെ ചെറുക്കാനായി രൂപപ്പെട്ട സംഘങ്ങൾ യഥാർത്ഥ
ത്തിൽ അവരെ സംരക്ഷിക്കുന്നുണ്ടോ? ഇത്തരത്തിലുള്ള നീക്കങ്ങൾ
നിശ്ചയമായും വലിയ കൂട്ടക്കുരുതിക്കു മാത്രമേ ഇടം നല്കുകയുള്ളൂ. ശ്രീലങ്കയിൽ തമിഴരുടെ 'സ്വതന്ത്ര' അവകാശങ്ങൾക്കായി
പടപൊരുതി നിശ്ശേഷം പൊലിഞ്ഞുപോയ എൽ.റ്റി.റ്റി.ഇക്കാരുടെ കഥ
നാം മറക്കാറായിട്ടില്ലല്ലോ! ആധുനിക ആയുധങ്ങളുടെ കുറവുപോലും തമിഴ്പുലികൾക്കുണ്ടായിരുന്നില്ല. ചെഗുവേരയുടെ കാലം
തൊട്ട് ലാറ്റിനമേരിക്കൻ കാടുകളിൽ ഹോമിക്കപ്പെട്ട ജീവിതങ്ങളെയും
ജനവിഭാഗങ്ങളെയും നാം ഓർക്കുകതന്നെ വേണം. പക്ഷേ, ഈ
ഓർമ്മപ്പെടുത്തലുകൾ കൂടുതൽ രക്തസാക്ഷികളെ നിർമ്മിക്കുന്നതി
നുവേണ്ടിയല്ല, അനുഭവങ്ങളിൽനിന്നും പാഠം പഠിക്കാനാണ്.

രാജ്യരൂപീകരണകാലത്ത് മലമുകളിലും കാട്ടിലും തുരുത്തുകളിലും ഒറ്റപ്പെട്ടു പോയവരാണ് ഇന്ന് ആദിവാസികൾ എന്ന പേരിൽ
അറിയപ്പെടുന്നവർ. ഈ ഒറ്റപ്പെട്ടുപോയവർകൂടി 'പൊതുസമൂഹ'
ത്തിലേക്ക് ആഗിരണം ചെയ്യപ്പെടുന്ന കാലത്താണ് നാം ജീവിക്കുന്നത്.
ഏതെങ്കിലും രാജ്യത്തിന്റെ അതിർത്തികൾക്കുള്ളിലല്ലാതെ 'കാട്ടിൽ'
കഴിയുന്ന ആരും ഇന്നില്ല. എല്ലാ കാടുകളും 'റിസർവ്വ് ഫോറസ്റ്റു'കളാണ്. അക്കാരണത്താൽ സെൻസസ് പട്ടികയിൽ പെട്ടാലും ഇല്ലെ
ങ്കിലും ഒരു രാജ്യാതിർത്തിക്കുള്ളിൽ പെട്ടുപോയവർ, അവർ അറി
ഞ്ഞാലും ഇല്ലെങ്കിലും ഇന്ന് ആ രാജ്യത്തെ പൗരന്മാരായി മാറിയിരി
ക്കുകയാണ്. ഇത്തരം ഒരു ചരിത്രഘട്ടം ഒരൻപതു വർഷം മുമ്പുവരെ
ലോകത്തിന്റെ എല്ലാ കോണുകളിലും എത്തിച്ചേർന്നിരുന്നില്ല. രണ്ടു
രാജ്യാതിർത്തികൾക്കിടയിൽ ആരുടേതുമല്ലാത്ത പ്രദേശങ്ങളിൽ മനുഷ്യർക്കു വസിക്കാമായിരുന്നു; ആരുടെയും 'പ്രജകളോ പൗരന്മാരോ'
ആകാതെ. പക്ഷേ, ഇന്ന് ആ ചരിത്രഘട്ടം നാം പിന്നിട്ടു കഴിഞ്ഞിരിക്കു
ന്നു. അക്കാരണത്താൽ പൗരന്മാരല്ലാത്ത ആരും ഇന്ന് ഒരു രാഷ്ട്രങ്ങ
ളിലും ഇല്ല.
ഈ ഒരു സന്ദിഗ്ദ്ധാവസ്ഥ ഇന്ത്യപോലെയുള്ള ബൃഹത്‌രാജ്യങ്ങളിൽ
ധാരാളമായിട്ടുണ്ട്. തങ്ങൾ ഒരു രാഷ്ട്രത്തിന്റെ പൗരന്മാരാണെന്നറിയാത്ത പൗരന്മാർ ധാരാളം വസിക്കുന്ന പ്രദേശങ്ങളാണ് ഇവയൊക്കെ.

'ആദിവാസികൾ' ഭൂരിപക്ഷംപേരും തങ്ങളുടെ 'സ്വന്തം രാജ്യ'ത്തുകഴിയുന്ന, തങ്ങളുടെ ഗോത്രത്തലവന്മാരോടുമാത്രം കൂറുള്ള മനുഷ്യരാണ്.
ഇവരെ പൗരന്മാരായി പരിഗണിക്കുന്നില്ല എന്ന ആധുനികകാല 'മനുഷ്യാവകാശ'പ്രവർത്തകരുടെ പരാതി ഒരേ സമയം തെറ്റും ശരിയുമാണ്. പൗരാവകാശമെന്നാൽ തങ്ങൾ ഒരു രാഷ്ട്രത്തിലെ പൗരന്മാരാണെന്ന 'സ്വയം ബോധ'മുള്ള ജനതയുടെ അവകാശമാണ്. അത്തരം
ഒരു രൂപാന്തരീകരണം സംഭവിച്ചിട്ടില്ലാത്ത ആദിവാസികൾ സാങ്കേതികമായി രാഷ്ട്രവർഗ്ഗീകരണത്തിലോ സ്വന്തം സ്വത്വബോധത്തിലോ
പൗരന്മാരല്ല. അവരോട് പൊതുസമൂഹത്തിലെ പൗരന്മാരുടെ 'ഉത്തരവാദിത്വം' പേറാൻ നമുക്ക് ആവശ്യപ്പെടാനാവില്ല. അത്തരം ഒരു
'ഗോത്രാംഗം' പ്രജയോ പൗരനോ ആയി രൂപാന്തരം സംഭവിക്കേണ്ട
തുണ്ട്. അവർക്കുവേണ്ടി നാം വാദിക്കുമ്പോൾ അവർക്ക് പൗരന്മാരെന്ന
ഉത്തരവാദിത്വം വഹിക്കാൻ കഴിയില്ല എന്നും നാം അറിയണം.
ഇതൊരു 'കീറാമുട്ടി' പ്രശ്നമാണ്.
മുൻപ് പലതരത്തിലുള്ള ബലപ്രയോഗങ്ങളിലൂടെ സാമൂഹിക ഏകീ
കരണം നടന്നാണ് ഇന്നത്തെ പൊതുസമൂഹം രൂപപ്പെട്ടത്. അതിന്റെ
കഥകൾ ഇന്നത്തെ ഏത് കടുത്ത അനീതികളെക്കാളും കരളലിയിക്കു
ന്നതുതന്നെയാണ്. എഴുതപ്പെട്ട ചരിത്രത്താളുകൾ ഒന്നുമറിച്ചു നോക്കുന്ന
ആർക്കും ഇതു കാണാൻ കഴിയും. അത്തരം കഠിനപർവ്വങ്ങൾ ധാരാളം
കടന്നാണ് നാം ഇന്ന് 'ചൂഷകർ' എന്ന് കരുതുന്ന ആധുനികപൊതു

സമൂഹം രൂപപ്പെട്ടത്. എന്നാൽ, അത്തരം പ്രവർത്തനങ്ങളൊന്നും ഇന്നത്തെ മനുഷ്യാവകാശബോധത്തിനു നിരക്കുന്നതല്ല. അക്കാരണ
ത്താൽ നിലവിലുള്ള സർക്കാരുകളുടെ ഏകീകരണനീക്കങ്ങളിലെ
'ജനവിരുദ്ധ ഉന്നങ്ങൾ' ജനാധിപത്യവാദികളും മനുഷ്യാവകാശ പ്രവർത്തകരും തിരിച്ചറിയുകതന്നെ ചെയ്യും. അതിനാൽ മുൻപ് സംഭ
വിച്ച രീതിയിലൊന്നുംതന്നെ ഇനി ഏകീകരണം നടക്കില്ല. ഈ സന്ദിഗ്ദ്ധാവസ്ഥയാണ് വടക്കു കിഴക്കൻ പ്രദേശങ്ങളിലെയും ആദിവാസിമേഖലകളിലെയും സംഘർഷങ്ങൾക്ക് കാരണമായിരിക്കുന്നത്.
കരണീയമായ എന്ത് പ്രവർത്തനമാണ് ഇത്തരം ഒരു സന്ദിഗ്ദ്ധാവ സ്ഥയിൽ നമുക്ക് കയ്യാളാൻ കഴിയുന്നത്? ഏതെങ്കിലുമൊരു ആദിവാസിസമൂഹത്തെ ഇനി പൊതുസമൂഹത്തിലേക്കു കൊണ്ടുവരാതെ
'അവരെ അവരുടെ പാട്ടിനു വിടാൻ' ഒരു സമൂഹത്തിനും കഴിയില്ല. അമേരിക്കയിലെയും ആസ്ട്രേലിയയിലെയും മുൻകാലസമൂഹങ്ങളെ
അവിടത്തെ 'റിസർവ്വേഷൻ ക്യാമ്പു'കളിൽ തളച്ചിട്ടതുപോലെ നാം ഇനി ചെയ്തുകൂടാ. ആദിവാസികൾക്കുവേണ്ടി വാദിക്കുന്ന മനുഷ്യാവകാശപ്രവർത്തകർ അവരെ പൊതുസമൂഹത്തിലേക്ക് ആഗിരണം
ചെയ്യാൻ സഹായിക്കുകയാണ് വേണ്ടത്. അവരെ ഒരിടത്തുനിന്ന് ഒഴി
പ്പിക്കുകയാണെങ്കിൽ വേണ്ടരീതിയിൽ നഷ്ടപരിഹാരം വാങ്ങിക്കൊടുത്തും നല്ലരീതിയിൽ പുനഃരധിവസിപ്പിച്ചും അവർക്കുണ്ടാകാവുന്ന
ബുദ്ധിമുട്ടുകൾക്ക് പരമാവധി പരിഹാരമുണ്ടാക്കുകയാണ് വേണ്ടത്.
അല്ലാതെ അവർക്കു നിലവിലുള്ള പൊതുസമൂഹത്തിലെ അംഗങ്ങളെ

ക്കാൾ 'ധാർമ്മിക'മായി കൂടുതൽ അവകാശമുണ്ടെന്നനിലയിൽ വാദി
ക്കുകയല്ല. ഗോത്രവർഗ്ഗക്കാർ വസിക്കുന്നമേഖലയിൽ ഇരുമ്പ്, അലുമിനിയം, കളിമണ്ണ് തുടങ്ങിയ ധാതുനിക്ഷേപങ്ങൾ ഉണ്ടെങ്കിൽ അതിന്റെ
ഖനനത്താൽ ലഭിക്കുന്ന വരുമാനത്തിന്റെ പങ്ക് ആ മേഖലയിലുള്ള
വർക്ക് പങ്കുവയ്ക്കാനുള്ള കരാറാണ് ഉണ്ടാക്കേണ്ടത്.
ഒരു രാജ്യാതിർത്തിക്കുള്ളിലുള്ള ധാതുനിക്ഷേപങ്ങൾ പ്രത്യേകിച്ച് മലമടക്കുകളിൽതന്നെയായിരിക്കും ഉണ്ടായിരിക്കുക. കാരണം അതിസമ്മർദ്ദത്താൽ മലകളുണ്ടാകുന്ന പ്രക്രിയയിൽതന്നെയാണ് ധാതു
ക്കളും രൂപപ്പെടുന്നത്. അതിനാൽ "ധാതുക്കൾ മറ്റെവിടെയെങ്കിലും
പോയി ഖനനം ചെയ്തോ ഞങ്ങൾ ആദിവാസികൾ കഴിയുന്നിടത്തൊന്നും
ഖനനം വേണ്ട" എന്ന നിലപാടെടുത്താൽ അത് ആ രാജ്യത്തെ പ്രതിസന്ധിയിലാക്കുക മാത്രമാണ് ചെയ്യുന്നത്. സ്വന്തം നിക്ഷേപം ഖനനം
ചെയ്യാൻ കഴിയാതെ അതിഭീമമായ വിലയ്ക്ക് അന്യരാജ്യങ്ങളിൽ നിന്ന് ഇറക്കുമതി ചെയ്യുകയെന്ന ഒരൊറ്റ പോംവഴി മാത്രമാണ്
പിന്നെയുള്ളത്. ഇത് ഒരു രാജ്യത്തിലെ കുറച്ചു മനുഷ്യരുടെ 'മനുഷ്യാവകാശസംരക്ഷണം'കൊണ്ട് ചെയ്യേണ്ടിവന്നാൽ അന്തർദ്ദേശീയമായ
സാമ്പത്തിക മത്സരവേദികളിൽ ആ രാജ്യം പിന്നോട്ടടിക്കുകതന്നെ
ചെയ്യും. ഇത്തരം ഒരു വിലകൊടുക്കാൻ ഒരു രാജ്യത്തെ ഭരണാധി

236

കാരികളോ മറ്റു ഭൂരിപക്ഷം ജനങ്ങളോ തയ്യാറാകുമെന്ന് നാം മോഹി
ക്കുകയേ വേണ്ട.
ഇനി തയ്യാറായാൽതന്നെ ഈ രാജ്യത്തിനെക്കാളും സൈന്യബലം

കൂടുതലുള്ള മറ്റൊരു രാജ്യം അവസാനം അവിടം കയ്യേറുകതന്നെ
ചെയ്യും. അതിനാൽ ഇതല്ലാതെ മറ്റൊരു പോംവഴിയും 'വികസിത സമൂഹ'ത്തിനു മുന്നിലുണ്ടാവുകയില്ല. പ്രായോഗികമായി നോക്കുമ്പോൾ നഷ്ടപരിഹാരരീതിതന്നെയാണ് ആദിവാസിസംരക്ഷണത്തിന്
ഏറ്റവും ഉതകുന്നത്. അല്ലാതെ അവർ അവിടെനിന്നും മാറുകയില്ല
എന്ന ശാഠ്യത്തെ പിൻതാങ്ങുകയല്ല വേണ്ടത്. ഈ ശാഠ്യം അവർക്ക്
സ്വയം ഉണ്ടായതുമല്ല. അത് മാവോയിസ്റ്റ് പ്രത്യയശാസ്ത്രസംഭാവന
യാണ്. ഇതു വലിയ സംഘർഷത്തിലേക്കും അവസാനം ഗോത്രവർഗ്ഗ
ക്കാരുടെ നിശ്ശേഷതകർച്ചയ്ക്കും കൂട്ടക്കുരുതിക്കും വഴിവയ്ക്കുകയേയുള്ളൂ. ആയുധമെടുത്ത ആദിവാസികളെല്ലാം ജീവിക്കുന്ന
ഗോത്രവർഗ്ഗമേഖലകളെല്ലാംതന്നെ ഇന്ന് സംഘർഷഭരിതമായി മാറിയിരിക്കുന്നതായി നാം മനസ്സിലാക്കണം. പാക്കിസ്ഥാൻ, അഫ്ഗാനിസ്ഥാൻ,
കോക്കേഷ്യൻ മലമടക്കുകളിലുള്ള ഗോത്രവർഗ്ഗക്കാരും ആഫ്രിക്കൻ
ഭൂഖണ്ഡത്തിലുള്ള ഗോത്രവർഗ്ഗക്കാരും അതാത് രാജ്യങ്ങളിലെ ഭരണസംവിധാനങ്ങളുമായി നേരിട്ടുള്ള ഏറ്റുമുട്ടലിലാണ് ഇന്നു കഴിയുന്നത്.
സ്വന്തം ഗോത്രത്തലവനോടോ ഗോത്രത്തിനോടോമാത്രം കൂറുപുലർ
ത്തുന്ന ഈ മനുഷ്യർക്ക് ഒരിക്കലും ഒരു രാജ്യത്തിന്റെ പൗരബോധം
പേറാനാകില്ല. രാജ്യത്തിനുള്ളിൽ കാലാകാലങ്ങൾക്കുള്ളിൽ നടന്നിരുന്ന ഒരു മെരുക്കപ്പെടലിനും അവർ വിധേയരായിട്ടുമില്ല. അതിനാൽ
പൗരബോധമുള്ള ജനതയുമായി നടക്കുന്ന ഒരൊത്തുതീർപ്പുവ്യവ

സ്ഥയും അവരുമായി സാധിക്കാതെവരും. ഇത് ഗോത്രവർഗ്ഗക്കാരുടെ
നിശ്ശേഷനാശത്തിലേ അവസാനിക്കുകയുള്ളൂ.
ഗോത്രവർഗ്ഗക്കാർക്ക് ഇരുമ്പ് ഖനനം ചെയ്ത് സ്വയം ഉപയോഗി
ക്കാനുള്ള സാങ്കേതികവിദ്യയോ കെല്പോ സ്വത്തോ ഒന്നുമില്ലെന്ന്
നാം മനസ്സിലാക്കണം. ആധുനികമായ വികസന അറിവുകൾ, സാങ്കേ
തികവിദ്യകൾ എല്ലാം ഇതിനാവശ്യമാണ്. അവർക്കത് സ്വയം ഉപയോഗിക്കാൻ കഴിയില്ലെങ്കിൽ ഗൾഫിൽ എങ്ങനെയാണ് പെട്രോൾ അവിടത്തെ ഗോത്രവർഗ്ഗസമൂഹത്തെ സംപുഷ്ടമാക്കിയത് എന്നപോലെ
മറ്റാളുകളുടെ സാങ്കേതികവിദ്യകൾ ഉപയോഗിച്ച് വികസിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു
മാത്രമേ ഈ വികസനപ്രവർത്തനം ചെയ്യുവാൻ കഴിയുകയുള്ളൂ.
അല്ലാതെ ആ ധാതുക്കൾ ആദിവാസികളുടേതായി ഇരിക്കട്ടെ, അവിടെ
മറ്റാരും കടന്നു കയറരുത് എന്നു പറയുന്ന യുക്തി യഥാർത്ഥത്തിൽ
സാദ്ധ്യമല്ലെന്ന് നാം മനസ്സിലാക്കണം. 'പട്ടി കച്ചി തിന്നുകയുമില്ല,
പശുവിനെക്കൊണ്ട് തീറ്റിക്കുകയുമില്ല' എന്ന തരത്തിലുള്ള സമീപനം
ആർക്കും ഗുണം ചെയ്യില്ല. ഇത് ആദിവാസികൾക്കു വേണ്ടി പ്രവർ
ത്തിക്കുന്ന സാമൂഹ്യപ്രവർത്തകരും മനുഷ്യാവകാശപ്രവർത്തകരും
മനസ്സിലാക്കേണ്ടതാണ്.

പിന്നണിയിലായിപ്പോയത് ഒരു കുറ്റമല്ലെന്ന് അറിയുമ്പോൾതന്നെ
അത് മറ്റ് കുറച്ചുപേർ അവരെ അങ്ങനെ ആക്കിയതാണെന്ന രാഷ്ട്രീയസമീപനമാണ് യഥാർത്ഥത്തിൽ അവരുടെ സാമൂഹികാഗിരണത്തിന്
തടസ്സമായി വരുന്നത്. 'മുന്നേറിയ' ജനത ഒരൊറ്റ തട്ടാണെന്ന ഭാവ

ത്തിൽ നാം കാര്യങ്ങളവതരിപ്പിക്കരുത്. കുറച്ചുകാലം മുൻപ് ആദിവാസികളായിരുന്നവർതന്നെയാണ് ഈ മുന്നേറിയ ജനതയും. ആഗിരണ
പ്രക്രിയയുടെ 'ചൂട്' കുറയ്ക്കാൻ അന്ന് മനുഷ്യാവകാശവും പൗരാവകാശവുമൊന്നുമില്ലായിരുന്നു. നാമെല്ലാം ആദിമനിവാസികൾതന്നെ
യാണ്. അതിനാൽ ആർക്കും പ്രത്യേകിച്ച് കൂടുതൽ ആനുകൂല്യവും
തത്ത്വത്തിലില്ല. പക്ഷേ, പിന്നണിയിലായിപ്പോയ ഒരു സമൂഹത്തിന്റെ
ഉള്ളിൽ, പൊതുസമൂഹത്തിലേക്കുള്ള ആഗിരണംകൊണ്ടുണ്ടാകുന്ന
ആഘാതം ലഘൂകരിക്കാൻ ബോധപൂർവ്വമായ ഇടപെടലിലൂടെ നമു
ക്കാകും. അതാണു വേണ്ടത്. അല്ലാതെ ആയുധമെടുത്തു പോരാടി
നാമാവശേഷമാകാൻ അവരെ പ്രേരിപ്പിക്കരുത്.
അങ്ങനെ പ്രേരിപ്പിക്കുന്ന പ്രത്യയശാസ്ത്രങ്ങളൊന്നും മനുഷ്യ
നിതുവരെ ഒരു ഗുണവും ചെയ്തിട്ടില്ല. അല്ലാതെ അവിടെയുമിവിടെയും കിട്ടുന്ന പ്രാകൃതതോക്കുകൾ വാങ്ങി വൻസന്നാഹങ്ങളോടെ
നിൽക്കുന്ന സേനകളുമായി കൂട്ടിമുട്ടി പൊലിഞ്ഞുപോകുന്ന തര
ത്തിൽ അവരെ സംഘടിപ്പിക്കുന്ന ഈ രീതി തീർത്തും തെറ്റാണ്. ആധു
നിക പൗരാവകാശത്തിന്റെയും മനുഷ്യാവകാശത്തിന്റെയും നീതിബോധത്താൽ സാമൂഹ്യപ്രവർത്തകർ ഉന്നയിക്കുന്ന യുക്തിയും ചെറു
ത്തുനിൽപ്പുംകൊണ്ടു മാത്രമാണ് ഇന്നുവരെ അവർക്കെതിരെ സേന
കളെ ഉപയോഗിച്ച് കടുത്തനടപടികൾ എടുക്കാൻ ഗവണ്മെന്റുകൾ
തുനിയാത്തത്. അതുതന്നെ, ഒരു ജനാധിപത്യരാജ്യത്തെ ഭരണസംവിധാനമായതുകൊണ്ട് മാത്രവും. പക്ഷേ, എത്രനാൾ

ഇതിങ്ങനെ
തുടരും? പട്ടിയെ പേപ്പട്ടിയാക്കി ചിത്രീകരിച്ച് അധികാരികൾക്ക് ദുർബ്ബ
ലരായ ജനങ്ങളെ തല്ലിക്കൊല്ലാൻമാത്രമേ ഈ മാവോയിസ്റ്റ് ചെറുത്തു
നിൽപ്പുകൾ അവസാനം ഉപകാരപ്പെടൂ.
ആദിവാസികൾ തോക്കുകൾ പിടിച്ച് സർക്കാരിനെ നേരിടുമ്പോൾ
ആ തോക്കുകൾ അവർ കണ്ടുപിടിച്ചതല്ല എന്ന വസ്തുതകൂടി നാം
ഓർക്കണം. അവർ ചെറുക്കുന്ന വൻവ്യവസായ സ്ഥാപനങ്ങളുടെ ഉത്പന്നങ്ങളാണത്. അതൊരു ആദിവാസി ചെറുത്തുനില്പുപോലുമല്ല. ആയുധങ്ങളെടുക്കുമ്പോൾ ആ ആയുധങ്ങൾ നിർമ്മിച്ച രീതിയെ
ന്താണെന്ന് നാം ഒന്നു പരിശോധിക്കണം. ആയുധം വേണം എന്നു
നിശ്ചയിക്കുകയാണെങ്കിൽ ആധുനിക സാങ്കേതികത ആവശ്യമായി
വരും. സാങ്കേതികവിദ്യകളുടെ ആവശ്യങ്ങൾ വികസനം എന്ന രീതിയിൽ മനസ്സിലാക്കാതെ അത് 'അടിച്ചമർത്തലും കൊള്ളയും' മാത്രമാണെന്ന് വിചാരിക്കുന്ന ഒരു രീതിയാണ് ഇന്ന് ആളുകളുടെയിടയിൽ
പ്രചരിച്ചു നില്ക്കുന്നത്. വികസനങ്ങളാകട്ടെ നാശത്തിനോ അല്ലെങ്കിൽ

ചൂഷണത്തിനോ ആണെന്നും. അത് നാം മേൽപ്പറഞ്ഞ വസ്തുതകളിലൂടെ മനസ്സിലാക്കി എന്താണ് സംഭവിക്കുന്നതെന്ന് തിരിച്ചറിയുകയാണ് വേണ്ടത്. വികസനം എന്നു പറയുന്നതിന്റെ ഗുണഭോക്താക്ക
ളായി ജനങ്ങളെ മുഴുവൻ മാറ്റാൻ എങ്ങനെ കഴിയും എന്നതിലാണ്
യഥാർത്ഥത്തിൽ നാം ശ്രദ്ധ പതിപ്പിക്കേണ്ടത്.

അസന്തുലിതമായ വികാസരീതികളാൽ സാമൂഹ്യമായ വ്യത്യസ്തതട്ടുകളിൽ നില്ക്കുമ്പോൾ നിശ്ചയമായും ചെറുത്തുനില്പുകൾ ആവ
ശ്യമായിത്തന്നെവരും. ചെറുത്തുനില്പുകൾക്ക് സമാധാനത്തിന്റെ തായ മാതൃകകളാണ് ഗാന്ധി വികസിപ്പിച്ചത്. അതൊരു ചെറിയ കാര്യവുമല്ല. പല്ലും നഖവും ഉപയോഗിച്ച് ചെറുത്തുനിന്നിരുന്ന ജീവിബോധ
ത്തിൽനിന്നും ഭിന്നമായി താദാത്മ്യബോധത്തെ അഭിസംബോധന ചെയ്യുന്ന സഹനസമരരീതികൾ നിശ്ചയമായും ചരിത്രത്തിലെ ഏറ്റവും
വലിയ കണ്ടുപിടിത്തങ്ങളിലൊന്നാണ്. ഇക്കാര്യത്തിൽ സാമൂഹികശാസ്ത്രജ്ഞരിൽ അഗ്രഗണ്യനാണ് ഗാന്ധി. ആ മാതൃകകളാണ് നാം
പരീക്ഷിക്കേണ്ടതും മുന്നോട്ടുകൊണ്ടുപോകേണ്ടതും. ഈ ചെറുത്തു
നിൽപ്പുകളിൽ നിശ്ചയമായും പക്ഷംപിടിക്കേണ്ടിവരും. അപ്പോൾ ആരോടൊത്താണ് നാം നിൽക്കേണ്ടത്? അത് ആ സന്ദർഭത്തിൽ ആരാണോ രണ്ടാംതരംപൗരരായിരിക്കുന്നത്, ആരാണോ കൂടുതൽ
ദുരിതമനുഭവിക്കുന്നത് അവരോടൊപ്പംതന്നെയാണ്. സംശയംവേണ്ടാ.
ഇവിടെ നാം ചർച്ചചെയ്യുന്നത് നാം എടുക്കേണ്ട സമരരീതിയാണ്, സമീ
പനരീതിയാണ്.
നാമെല്ലാം ഒരേ മനുഷ്യകുലമാണെന്ന തിരിച്ചറിവ് സമത്വനിർമ്മാണത്തിനും നീതിനിർവ്വഹണത്തിനും നമുക്ക് കൂടുതൽ ഉർജ്ജം പക
രുകയേയുള്ളൂ. പരമാവധി നഷ്ടപരിഹാരത്തുക വാങ്ങിക്കൊടുത്ത്
സാദ്ധ്യമായ നീതിയോടെ പുനരധിവാസം നടപ്പാക്കാൻ മുൻകൈ എടുക്കുക എന്ന നിലയിൽ മനുഷ്യാവകാശപ്രവർത്തകർ അവരുടെ

പ്രവൃത്തികൾ മാറ്റേണ്ടതുണ്ട്. ഇനി, നഷ്ടപരിഹാരത്തിനു പകരം ആദി
വാസികൾ കഴിയുന്ന 'അവരുടെ ഭൂമി' അവിടെത്തുടങ്ങുന്ന ഫാക്റ്റ
റികളിൽ ആ ഗോത്രത്തിന്റെ നിക്ഷേപമായി മാറ്റി സ്ഥിരവരുമാന
സൗകര്യം ഉണ്ടാക്കാവുന്നതാണ്. ഇതൊക്കെ സാദ്ധ്യമായ പരിഹാരമാർഗ്ഗങ്ങളാണ്.
നാമെല്ലാം കൊതിച്ചതുപോലെ നീതിനിറഞ്ഞ ഒരുലോകമില്ലെന്ന
റിയുക, സ്വഭാവികസമത്വവുമില്ല. അതിനാൽ സാദ്ധ്യമായ നീതി നിർ
മ്മിക്കുകയും അത് തേടുകയും നേടുകയുമാണ് വേണ്ടത്, അതും
അവസാനത്തെ ആളും ജീവനോടെ അതനുഭവിക്കാനുണ്ടാവണമെന്ന
വാശിയോടെ. രക്തസാക്ഷികളുടെ നിർമ്മോണം മരിച്ചവരുടെ പേരിൽ
ജീവിച്ചിരിക്കുന്നവരുടെ ഉത്സവം മാത്രമാണ്. ജീവിച്ചിരിക്കുക
ഒന്നാമത്തെ ആവശ്യമാണ്; അതിനായി മരിക്കേണ്ട ആവശ്യമില്ല. രക്തസാ
ക്ഷികളുടെ നിർമ്മാണവും 'അഭിമാന'ത്തോടെ മരിക്കാൻ പഠിപ്പിക്കു

ന്നതും പഴയകാലഗോത്രവർഗ്ഗമൂല്യങ്ങളാണ്. ഇവയെല്ലാം
കുടിപ്പകപോലെ നമ്മെ പിൻതുടരുന്നവയാണ്. കുടിപ്പകകൾക്കു പകരമാണ് നാം
നിയമങ്ങളും നീതിന്യായക്കോടതികളും കണ്ടെത്തിയത്.
എല്ലാവർക്കും ആവശ്യമായ വിഭവങ്ങൾക്കുവേണ്ടി വെട്ടിമരിക്കാതിരിക്കാ
നായിട്ടാണ് ഒരു മദ്ധ്യസ്ഥമെന്നനിലയിൽ ആധുനികഭരണവ്യവസ്ഥകൾ
രൂപപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്നത്. ഇതിനോടൊപ്പം പോകേണ്ടതാണ്
നമ്മുടെ വൈകാരികമേഖലകൾ. അവ നിയന്ത്രണവിധേയമായി
കൈകാര്യം ചെയ്യേണ്ടത് നമ്മുടെ

ജീവിതത്തിനൊഴിച്ചുകൂടാത്തതാണെന്ന്
നാം മനസ്സിലാക്കണം. ഒരു ജീവിയായിരുന്നുകൊണ്ട് ഇതത്രയെളുപ്പ
മല്ലെന്നറിയാം. എങ്കിലും മറ്റൊരു പോംവഴിയും നമ്മുടെ മുന്നിലില്ല എന്നുതന്നെ മനസ്സിലാക്കുക.

നാട്ടിൻപുറവും നഗരവും-ഒരെത്തിനോട്ടം

ഒരു അപകടമുണ്ടായി നഗരവീഥിയിൽ ചോരവാർന്നൊലിച്ച് 'ആരും തിരിഞ്ഞു നോക്കാനില്ലാതെ' മരിച്ചു പോയവരുടെ ദുഃഖഭരിതമായ കഥകൾ പത്രത്താളുകളിൽ നാം കാണാറുണ്ട്. ഹൃദയശൂന്യമായ നഗരത്തിന്റെ കറുത്തമുഖത്തെപ്പറ്റി കവിഹൃദയങ്ങൾ കേഴാറുണ്ട്. നാട്ടിൻപുറമാകട്ടെ നന്മകളാൽ സമൃദ്ധമെന്നും പാടിക്കേൾക്കാറുണ്ട്. പക്ഷേ, യഥാർത്ഥ ത്തിൽ എന്താണ് സംഭവിക്കുന്നത്?

കാർഷികവൃത്തിയിൽ ഏർപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ഗ്രാമങ്ങൾ ചെറുതും അതിലടങ്ങിയിരിക്കുന്ന അംഗങ്ങൾ പരസ്പരം അറിയുന്നവരുമാണെന്ന കാര്യം നാം ഓർക്കാറില്ല. ധാരാളം സമയമുള്ള മനുഷ്യരാണ് അവിടെയുള്ളവർ. 'കാലത്തു കാണാം' എന്നു പറഞ്ഞാൽ രാവിലെ അഞ്ചുമണി മുതൽ പത്തുമണിവരെ എപ്പോൾ വേണമെങ്കിലും ഈ പ്രഭാതസമാഗമം സാദ്ധ്യമാകും. മറിച്ച്, നഗരത്തിലേക്ക് നമുക്കൊന്നു നോക്കാം. 'എട്ടു പത്തിന്റെ ബസ്സ് മിസ്സ് ചെയ്താൽ' ഓഫീസിൽ എത്തിച്ചേരാൻ കഴിയില്ലെന്ന വേവലാതിയോടെ ബസ് സ്റ്റോപ്പിൽ നില്ക്കുന്ന ഒരുവനോ, ഫാക്ടറിയിലോ, ഓഫീസിലോ, മേലുദ്യോഗസ്ഥന്റെ മുറിയിലേക്ക് തിരികെ എടുത്തു കൊണ്ടുപോകുന്നതിനുമുമ്പ് അറ്റന്റൻസ് രജിസ്ട്രിയിൽ ഒപ്പു വയ്ക്കേണ്ടവരോ, മണിയടിക്കുന്നതിനുമുമ്പ് സ്കൂളിലെത്തിച്ചേരേണ്ടവരോ, ക്യൂ നില്ക്കുന്നവരുടെ മുമ്പിൽ വാതിൽ തുറക്കേണ്ടവരോ, എട്ടുമണിക്കുമുമ്പ് രോഗികൾക്ക് ടോക്കൺ കൊടുക്കേണ്ടവരോ, സെക്രട്ടറിയേറ്റിലെ 'കാര്യം സാധിച്ചിട്ട്' ഇന്നുതന്നെ നാട്ടിലേക്ക് തിരിച്ചുപോകേണ്ട 'നന്മ നിറഞ്ഞ' ഗ്രാമവാസികളോ ഒക്കെയാണ് അപകടം നടന്ന പ്പോൾ ആ ബസ്സ്റ്റോപ്പിൽ നിന്നിരുന്നത്. ഒരാൾക്കും പരസ് പരം അറിയില്ല എന്നത് ഒരു നഗ്നമായ യാഥാർത്ഥ്യമാണ്. ഗ്രാമത്തിലെ കലുങ്കിന്റെ മുകളിൽ ഇന്ന് എന്തു ചെയ്യണം എന്നറിയാതെ വെറുതെയിരുന്നവരുടെ മുന്നിലാണ് അപ

കടം നടന്നത്. "വാ, രാമാ, സലീമേ, ജോസഫേ ഒന്നു പിടിക്കൂ, ആശുപത്രിയിൽ കൊണ്ടുപോകാം..."എന്ന് പരസ്പരം മുൻപരിചയം ഉള്ളവർ ഒത്തുചേർന്നു നടത്തുന്ന പ്രവൃത്തിയാണ്

'ഗ്രാമത്തിന്റെ നന്മ'. പക്ഷേ, നഗരത്തിൽ ഓരോരുത്തരുടെയും എത്തിച്ചേരൽ വൈകിയാൽ കലാപമുണ്ടാകുന്ന ജീവിതചര്യയിൽ കഴിയുന്നവരുടെ പരസ്പരമറിയാത്ത കൂട്ടമാണ് 'ദയയില്ലാത്ത നഗര'ത്തെ സൃഷ്ടിച്ചത്. 'വാ, പിടിക്കൂ' എന്നൊരാൾ പറഞ്ഞാലും മറ്റുള്ളവരുടെ ശരീരം, അവർക്കങ്ങനെ ചെയ്യണമെന്നു തോന്നിയാലും അനങ്ങുകയില്ല. സമയത്തിനു 'നല്ല വിലയുള്ള' മനുഷ്യക്കൂട്ടമാണവർ. മാത്രമല്ല, അവിടെക്കൂടിനിന്നവരിൽ കുറച്ചുപേരെങ്കിലും ഗ്രാമത്തിൽനിന്നും കാര്യസാദ്ധ്യത്തിനു നഗരത്തിലേക്ക് വന്നവരോ ഗ്രാമത്തിൽനിന്നും നഗരത്തിലേക്ക് കുടിയേറിയിട്ട് അധികാലമായിട്ടുമില്ലാത്തവരോ ആയിരിക്കും. പക്ഷേ, അവരും അനങ്ങാതെ നിൽക്കുകതന്നെയാണ് ചെയ്യാറുള്ളത്.

പല ദിക്കിൽനിന്നും വന്ന് ഒത്തുകൂടിനിൽക്കുന്ന നഗരങ്ങളിലെ മനുഷ്യർക്ക് ഇണങ്ങുന്നത് 'സംസ്ഥ'കൾ അല്ലെങ്കിൽ സിസ്റ്റങ്ങളാണ്. അവിടെ സഹജകൂട്ടായ്മകൾ സാദ്ധ്യമല്ല. ക്രമപ്രകാരം പ്രവർത്തിക്കുന്ന സംസ്ഥകളുണ്ടാക്കിയാൽ നഗരങ്ങളിൽ അത് പ്രാവർത്തികമാകും. ആധുനിക സങ്കേതികസൗകര്യങ്ങൾ ലഭ്യമായിരിക്കുന്ന ഇക്കാലങ്ങളിൽ ഒരു

ഫോൺവിളികൊണ്ട് പരിഹരിക്കാവുന്ന പ്രശ്നം മാത്രമാണിത്. ഒരു
ആംബുലൻസോ ടാക്സിയോ നിമിഷത്തിനുള്ളിൽ സ്ഥലത്തെത്തി
ക്കാനുള്ള സൗകര്യം ഇന്നുണ്ട്. അത്തരം സംസ്ഥകളുടെയോ സ്ഥാപന
ങ്ങളുടെയോ ഫോൺനമ്പർ പ്രദർശിപ്പിക്കുന്ന പരസ്യങ്ങൾ എല്ലായിടവും പതിപ്പിക്കുകമാത്രമേ വേണ്ടൂ. അല്ലാതെ നഗരം ഹൃദയശൂന്യമായിപ്പോയിയെന്ന് വിലപിച്ച് വീട്ടിൽപോയിരുന്നു കവിതയെഴുതുകയല്ലാ
വേണ്ടത്....
നാട്ടിൻപുറവും നഗരവും തമ്മിൽ ഒരു യഥാർത്ഥവ്യത്യാസമുണ്ട്.
അത് നാം തിരിച്ചറിയുകതന്നെ വേണം. പരസ്പരം അറിയുകയെന്ന
പ്രക്രിയ ഒരേസമയം ഗ്രാമത്തിന്റെ നന്മയും തിന്മയുമാണ്. ഒറ്റപ്പെട്ടു
പോവുക എന്നത് ഗ്രാമത്തിൽ സംഭവിക്കില്ല. മറിച്ച്, ഒറ്റപ്പെടുത്തുക
എന്ന പ്രക്രിയ നടക്കുകയും ചെയ്യും. ഗ്രാമങ്ങൾ ജാതികൊണ്ടോ മതംകൊണ്ടോ തട്ടുകളായി നിന്നാലും അത് മിക്കപ്പോഴും ഒരു ഏകകമായി
പ്രവർത്തിക്കുകയാണ് പതിവ്. അക്കാരണത്താൽ 'ഭ്രഷ്ട്' എന്ന വജ്രായുധം ഓരോ ഗ്രാമവാസിയുടെയും തലയുടെ മുകളിൽ തൂങ്ങുന്ന
ഡെമോക്ലീസിന്റെ വാളാണ്. ഗ്രാമത്തിൽ രഹസ്യങ്ങൾക്ക് അല്പായുസ്സേ ഉള്ളൂ. അതിനാൽ പൊതുസമ്മതിയില്ലാത്ത ഏതു പ്രവൃത്തിയും
പുറത്തറിയുകയും അത് വിലക്കപ്പെടുകയോ അല്ലെങ്കിൽ അത് ചെയ്
തയാൾ പുറത്താക്കപ്പെടുകയോ ചെയ്യും. ശക്തമായ വ്യക്തിത്വഅതിരുബോധങ്ങൾ അക്കാരണത്താൽ രൂപപ്പെടുക വളരെ വിരളമായേ

സാധിക്കുകയുള്ളൂ. സമ്പന്നരായ ചില വ്യക്തികൾക്ക് ചില കാലങ്ങ
ളിൽ ഈ ഒറ്റപ്പെടുത്തൽ അതിജീവിക്കാനായിട്ടുണ്ട്. പക്ഷേ, കൂടുതലും അങ്ങനെ രൂപപ്പെടുന്ന വ്യക്തിത്വങ്ങൾ ഗ്രാമാതിർത്തിവിട്ടു
242

പോവുക സാധാരണമാണ്. സ്വതന്ത്രമായ ചിന്തകൾക്ക് ഗ്രാമത്തിലിടമില്ല. സ്വകാര്യതകളാഗ്രഹിക്കുന്നവർക്കും അത് അവിടെ ലഭിക്കില്ല.
ഇതിൽനിന്നും തുലോം ഭിന്നമായ ഒരു പ്രവർത്തനരീതിയാണ് നഗര
ത്തിനുള്ളത്. നഗരം എല്ലായിനം സ്വകാര്യതകൾക്കും സ്വാതന്ത്ര്യപ്രകടനങ്ങൾക്കും ഇടം നൽകും. ആരും അറിയാതെ ഒറ്റപ്പെട്ട വ്യക്തികൾക്കും
ഒറ്റപ്പെടുത്തപ്പെട്ട വ്യക്തികൾക്കും മരണംവരെ നിലനിൽക്കാൻ അത്
ഇടമൊരുക്കും. പണ്ട് ഗ്രാമങ്ങളിൽനിന്നും പുറത്താക്കപ്പെടുന്ന വ്യക്തികൾ മരണപ്പെട്ടുപോവുകയാണ് പതിവ്. അയാളെപ്പറ്റിയുള്ള കേൾവികൾ അയാൾക്ക് മുൻപുതന്നെ യാത്രചെയ്തോ അയാളെ അനുഗമിച്ചോ എത്തിച്ചേരുന്നതുവഴി സമീപഗ്രാമങ്ങളിലും അയാൾക്കിടം
കിട്ടാറില്ല. മാത്രമല്ല എല്ലാ ബന്ധങ്ങളും ഗോത്ര-ചാർച്ച-ജാതികളിലടി
സ്ഥാനപ്പെടുത്തി നിർണ്ണീതമായതിനാൽ സ്വന്തമായി വരുമാനമാർഗ്ഗം
കണ്ടെത്താനാകാതെ അയാൾ മരണപ്പെടുകയേ നിവൃത്തിയുണ്ടായി
രുന്നുള്ളൂ. ഗ്രാമങ്ങളുടെ വലിപ്പം അതിന്റെ തൊട്ടയൽപ്രദേശത്തെ
വരുമാനമാർഗ്ഗത്താൽ നിർണ്ണയിക്കപ്പെട്ടിരുന്നതിനാൽ അവിടത്തെ

ജനസംഖ്യാവർദ്ധന നിയന്ത്രിതമായിരുന്നു. പക്ഷേ, നഗരങ്ങൾ റോഡുകളുടെ വികസനംകൊണ്ടും വെള്ളംകൊണ്ടുവരാനുള്ള കുഴലുകളുടെ
കണ്ടെത്തലുകൊണ്ടും പടിപടിയായി വികസിക്കുകയാണ് ഉണ്ടായത്.
ഇങ്ങനെ വികസിച്ച നഗരങ്ങൾ നേരത്തേ പറഞ്ഞ ഒറ്റപ്പെട്ടതും ഒറ്റ
പ്പെടുത്തപ്പെട്ടതുമായ വ്യക്തിത്വങ്ങൾക്ക് തണലും അന്നവും ഇടവും
നൽകി അവരെ സംരക്ഷിക്കുകയാണുണ്ടായത്. ഈ പ്രക്രിയകൾ നാളിതുവരെയില്ലാതിരുന്ന ചില പ്രശ്നങ്ങൾ രൂപപ്പെടാൻ ഇടയാക്കി. അനിയന്ത്രിതമായി വളർന്ന നഗരത്തിലെ ജനസംഖ്യാബാഹുല്യത്താൽ
ഒരാളെപ്പറ്റിയുള്ള നന്മ-തിന്മ കേട്ടുകേൾവികൾ എല്ലാവരിലും എത്തിച്ചേ
രുക എളുപ്പമല്ല. ഇനി എത്തിച്ചേർന്നാൽതന്നെ പുതിയ പുതിയ കപടവ്യക്തിത്വങ്ങൾ സ്വീകരിച്ചും അതിനെ മറികടക്കാം. എന്നു പറഞ്ഞാൽ
അപകടകാരിയായ ഒരു വ്യക്തി പിടിക്കപ്പെടാതെ, വെളിപ്പെടാതെ എത്രനാൾ വേണമെങ്കിലും ജീവിച്ചു പോകാം. അനന്തമായി ആളുകളെ
പറ്റിച്ചും കൊന്നും തിന്നും അയാൾക്ക് ജീവിക്കാം. സ്വതന്ത്രചിന്തകൾക്കും
പുത്തൻ ആശയങ്ങൾക്കും കണ്ടുപിടിത്തങ്ങൾക്കും നഗരങ്ങൾ ഇടം
നൽകുന്നതിനോടൊപ്പം ഒരു സമൂഹത്തിന് ഒരിക്കലും താങ്ങാൻ കഴിയാത്ത ഇത്തരം വ്യക്തിത്വങ്ങളുടെ നിലനിൽപ്പിനും പരസ്പരം കണ്ടെത്തി
സംഘം ചേരുന്നതിനും അതിടം നൽകും. ആധുനിക സമൂഹം നേരിടു
ന്നതും എങ്ങനെ കൈകാര്യം ചെയ്യണമെന്നറിയാത്തതുമായ ഒരു പ്രഹേളികതന്നെയാണിത്.

ചുറ്റുപാടുകളെ അനുകൂലമാക്കാനുള്ള ജീവന്റെ സ്വാഭാവിക കഴിവിനെ നൂറുമടങ്ങ് വർദ്ധിപ്പിക്കാൻ നമ്മുടെ സഞ്ചിതസാംസ്കാരിക
അറിവിന് കഴിഞ്ഞു. അക്കാരണത്താൽ ജനിക്കുന്ന ഭൂരിപക്ഷം
കുഞ്ഞുങ്ങളെയും സംരക്ഷിച്ചുനിലനിർത്താൻ ഇപ്പോൾ മനുഷ്യസമൂ

ഹത്തിനു കഴിയും. കാട്ടിലേക്കുനോക്കി 'പ്രകൃതിതീവ്രവാദികൾ'
പറയാറുണ്ട്, എല്ലാ ജീവികളും പ്രകൃതിക്കനുസൃതമായി ജീവിക്കുന്ന
തുകൊണ്ട് കാട്ടിൽ രോഗങ്ങളുള്ള ജീവികളില്ലായെന്ന്. സത്യത്തിൽ,
ജീവികൾ പ്രകൃതിക്കനുസൃതമായി ജീവിക്കുന്നതുകൊണ്ടല്ല കാട്ടിൽ
അനാരോഗികളെ കണ്ടെത്താത്തത്. മറിച്ച്, അസുഖം വന്ന ഒരു ജീവി,
എന്തിന് അല്പം തളർച്ച ബാധിച്ച ഒരു ജീവി, മറ്റുള്ളവരുടെ ആഹാരമായി തീരുന്നതുകൊണ്ടാണ് കാട്ടിൽ രോഗികളില്ലാത്തത്. ഏറ്റവും
പുഷ്ടിയുള്ള ജീവി മാത്രമേ അവിടെ ജീവനോടെയിരിക്കുകയുള്ളൂ.
അത്ര നിശിതമാണ് ജീവിക്കാനുള്ള മത്സരം. ഈ ജീവിക്കാനുള്ള മത്സ
രമാണ് നാം കാർഷികവൃത്തി ആരംഭിക്കുന്നതിലൂടെയും നഗരരൂപീകരണത്തിലൂടെയും പടിപടിയായി
കുറച്ചുകൊണ്ടുവന്നത്. മരുന്നുകൾ കണ്ടുപിടിക്കുന്നതിലൂടെ നാം രോഗങ്ങളെ ചെറുക്കാനുള്ള
കരുത്തും ആർജ്ജിച്ചു. വാക്സിന്റെ കണ്ടുപിടിത്തത്താൽ സൂക്ഷ്മജീവികളുടെ കടന്നാക്രമണത്തെ ചെറുക്കാനുള്ള കഴിവും നാം നേടി

യെടുത്തു. ഈ വിജയങ്ങളാണ് സമൂഹത്തിൽ സ്വാഭാവിക നിർദ്ധാരണത്തിന് വിധേയമായി മൺമറഞ്ഞുപോകുമായിരുന്ന എല്ലാ വ്യക്തികളെയും സംരക്ഷിക്കാൻ നമുക്കു കഴിഞ്ഞത്. അതുപോലെതന്നെ
ഒരോ വർഷവും മനുഷ്യായുസ്സ് കൂടുതൽനീട്ടാൻ നമുക്കു കഴിയുന്നതും
ഇതുകൊണ്ടാണ്. പക്ഷേ, ഈ വിജയങ്ങളുടെ വിലയാണ് വൃദ്ധജന
ങ്ങളുടെ രോഗവർദ്ധനയായും ജനിതകവൈകല്യമുള്ള കുട്ടികളുടെ
സംഖ്യാവർദ്ധനയായും നാം അഭിമുഖീകരിക്കുന്നത്. ലോകത്തെ കാരുണ്യപ്രവൃത്തികളുടെ അടിസ്ഥാനംതന്നെ ഈ വിജയങ്ങളുടെ പാർശ്വ
ഫലങ്ങളാണെന്ന് നമുക്കു കാണാം.
ആയുസ്സ് നീട്ടുമ്പോൾ കാൻസർ, പ്രമേഹം, മറവി, ബലക്ഷയം,
സന്ധിവേദന തുടങ്ങിയ വാർദ്ധക്യസഹജരോഗങ്ങളുടെ സമൂഹ
ത്തിലെ വർദ്ധന നാം പ്രതീക്ഷിക്കുകതന്നെ വേണം. അതുപോലെ,
കുട്ടികളുടെ ജനനമരണനിരക്ക് കുറയ്ക്കുമ്പോൾ ജന്മനായുണ്ടാകുന്ന
വൈകല്യങ്ങളുടെ വർദ്ധനയും നാം പ്രതീക്ഷിക്കേണ്ടതുണ്ട്. അതായത് ഒരു പ്രശ്നപരിഹാരം മറ്റൊരു പുത്തൻ പ്രശ്നസൃഷ്ടി നടത്തുമെന്ന്. ഇതുകാണാതെ പോകരുത്. അതുകൊണ്ടാണ് വൃദ്ധസദന
ങ്ങളും വൃദ്ധജനസേവനങ്ങളും വൈകല്യങ്ങളുള്ള കുട്ടികൾക്ക്
പഠിക്കാനും വളരാനുമുള്ള 'സ്പെഷ്യൽ സ്കൂളുകളെന്ന്' നാം വിളി
ക്കുന്ന സവിശേഷ പഠനശാലകളും ധാരാളമായി വേണ്ടിവരുന്നതും
നിലനിൽക്കുന്നതും. ഇവയെല്ലാം മിക്കപ്പോഴും പാരിസ്ഥിതികനാശ
ത്തിന്റെ ഉപോത്പന്നങ്ങൾ മാത്രമായാണ് നാം മനസ്സിലാക്കാറുള്ളത്.

പാരസ്ഥിതികനാശത്താൽ ജനിതകവൈകല്യങ്ങൾ ഉണ്ടാകുമെങ്കിലും
സ്വാഭാവിക ജനിതകവൈകല്യങ്ങൾക്ക് ആക്കം കൂട്ടുകമാത്രമാണ്
മിക്കപ്പോഴും അവ ചെയ്യുന്നത്.
മേൽപ്പറഞ്ഞ രണ്ടു പ്രശ്നങ്ങൾക്കൊപ്പം നാം മനസ്സിലാക്കേണ്ട
കുറെക്കൂടി ഗൗരവതരമായ മറ്റൊരു പ്രശ്നമാണ് മേൽ സൂചിപ്പിച്ച
245
നാട്ടിൻപുറവും നഗരവും-ഒരെത്തിനോട്ടം
അപഭ്രംശം വന്ന വ്യക്തിത്വങ്ങളുടെ സംഖ്യാവർദ്ധനയും സംഘംചേരലും. വ്യക്തിജീവിതത്തിലെ
അതിരുകളില്ലായ്മയുടെയും കടന്നുകയ
റ്റങ്ങളുടെയും കാരണംകൊണ്ട് സ്വഭാവവൈകല്യങ്ങളുള്ള വ്യക്തികൾക്ക് പുഷ്ടിപ്പെടാൻ ഗ്രാമങ്ങൾ ഇടം കൊടുത്തിരുന്നില്ല. എന്നാൽ
നഗരങ്ങളുടെ വലിപ്പംകൊണ്ടും അതിൽ ജീവിക്കുന്ന വ്യക്തികളുടെ
എണ്ണംകൊണ്ടും ഇത്തരം വ്യക്തിത്വങ്ങളുടെ എണ്ണം ക്രമാതീതമായി
വർദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇത് നിശ്ചയമായും ഉത്കണ്ഠാജനകമാണ്.
ആധുനിക പഠനങ്ങൾ കാണിക്കുന്നത്, നൂറിലൊരാൾ ഇത്തരം
ഭ്രംശവ്യക്തിത്വങ്ങളുടെ ഉടമകളാണെന്നതാണ്. എഴുന്നൂറുകോടി ജന
ങ്ങളുള്ള ഇന്നത്തെ ഭൂമിയിൽ ഇതൊരു വലിയസംഖ്യ തന്നെയാണെന്ന്
മനസ്സിലാക്കണം. ഇത്തരം മനുഷ്യരുണ്ടാകുമോയെന്നും നാം സംശയിച്ചിരുന്നു. സാഹചര്യങ്ങളാണ് മനുഷ്യസ്വഭാവത്തെ നിർണ്ണയിക്കുന്ന
തെന്ന തത്ത്വചിന്തയുടെ വ്യാപകമായ അംഗീകാരം നിമിത്തം അവ
മാറ്റിയാൽ മാത്രം മതി എല്ലാത്തരം സ്വഭാവവൈകല്യങ്ങളും താനേ
മാറിപ്പോകും എന്നും നാം വിശ്വസിച്ചിരുന്നു. ജനിച്ച എല്ലാ കുഞ്ഞു

ങ്ങളും 'നന്മ' നിറഞ്ഞവരാണെന്ന വിശ്വാസവുംകൂടി ഇതിനോടൊപ്പം
കൂടിച്ചേർന്നപ്പോൾ പിന്നെ പറയാനുമില്ല. പണ്ടുള്ളവർ 'ചെകുത്താന്മാർ, ദയാരഹിതർ, മനുഷ്യമൃഗങ്ങൾ, കൊടുംക്രൂരർ' എന്നെല്ലാം
വിളിച്ചിരുന്ന ഈ സവിശേഷമനുഷ്യർ 'സോഷ്യോപാത്തുകളെന്നോ,
സൈക്കോപാത്തുകളെന്നോ' ആധുനിക വൈദ്യശാസ്ത്രം അടയാളപ്പെടുത്തുന്ന ഈ അന്യജനപീഡനാഹ്ളാദചിത്തർ (അജനപീചി)
ആധുനിക നഗരങ്ങളുടെ അടിയൊഴുക്കുകളിൽ ധാരാളം നീന്തിത്തുടിക്കുന്നുണ്ട്. ഗ്രാമങ്ങളിൽ ഇവർ ഒറ്റപ്പെട്ടുപോകുമായിരുന്നു. കാരണം
അവരുടെ ചെയ്തികളുടെ ഇരകൾ മറ്റുള്ളവരോട് രഹസ്യമായി പറ
യുന്നവ പെട്ടെന്നുതന്നെ ഗ്രാമാന്തരീക്ഷത്തിൽ പരന്ന് എല്ലാവരും
അറിയും. ഗ്രാമത്തിൽ രഹസ്യങ്ങളില്ലാത്തതിന്റെ ഗുണവശമാണിത്.
പക്ഷേ, നഗരങ്ങൾ അജനപീചികളുടെ വിഹാരരംഗങ്ങളായി മാറിയിരിക്കുകയാണ്. കൗശലങ്ങളിലും ബുദ്ധിശക്തിയിലും ഇവർ അഗ്രഗണ്യരായിരിക്കുന്നതിനാൽ (ഇത് ഈ രോഗത്തിന്റെ സവിശേഷതയാണ്) അവരെ തിരിച്ചറിയുക എളുപ്പമല്ല. പണ്ട് ഒറ്റപ്പെട്ടവരായിരുന്നെങ്കിൽ
ഇന്ന് നഗരങ്ങൾ അവർക്ക് സംഘടിക്കാൻ വേദിയായിരിക്കുന്നു. ഈ
സംഘാടനത്തിന് ആക്കം കൂട്ടാൻ ആധുനിക ആശയവിനിമയ വിവര
പ്രവാഹശൃംഖലയായ ഇന്റർനെറ്റ് ഒരു വേദിയായിരിക്കുന്നു എന്ന
നഗ്നസത്യവുമുണ്ട്. നഗരങ്ങളുടെ അധോലോകങ്ങളിൽ രഹസ്യജീവിതം നയിച്ചിരുന്നവർ ഇന്ന് ലോകമാസകലം പരസ്പരം ഘടിപ്പിക്ക
പ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. നഗരത്തിന്റെ എല്ലാ സൗകര്യങ്ങളുടെയും നടുവിൽ
ഈയൊരപകടം പതിയിരിപ്പുണ്ടെന്ന് നാം തിരിച്ചറിയണം.

അല്പസ്വല്പം വൈകല്യമുള്ളവരും സാമൂഹ്യഭയമില്ലാതെ ഇവരോടൊപ്പം കൂടാൻ ഇക്കാരണത്താൽ ഇടയായിരിക്കുന്നു. അതിനാൽ
246

അന്യരെ പീഡിപ്പിച്ചാഹ്ളാദിക്കുന്നവരുടെ എണ്ണം നമ്മുടെ കണക്കുകൂട്ട
ലുകൾക്കുപരിയാണ്. നഗരങ്ങളിലെ അധോലോകനായകരാകാൻ
ഇത്തരക്കാരുടെ തിക്കും തിരക്കുമാണ്. തീവ്രവാദപരമായ മതനില
പാടുകൾക്കും പ്രാദേശികവാദങ്ങൾക്കും രാഷ്ട്രീയസംഘടനകൾക്കും
ഇവർ വെള്ളവും വളവുമാണ്. ഇത്തരം സംഘടനകളിലെ ധൈര്യശാലികളും രക്തസാക്ഷികളാകാൻ വെമ്പുന്നവരും ഇവരിലെ ഏറ്റവും
തീവ്രരോഗികൾതന്നെയായിരിക്കും. ഈയൊരു പ്രശ്നം ഉണ്ടെന്ന് പറയുന്നത്, രാഷ്ട്രീയ നിലപാടുകളെ 'കരിവാരി' തേക്കാൻ ഭരണകൂടം
കണ്ടെത്തിയ ഗൂഢപദ്ധതിയായിട്ടാണ് നമ്മൾ മനസ്സിലാക്കിയിരുന്നത്.
ജനിതകമോ ജൈവികമോ ആയ ഏത് പരാമർശങ്ങളെയും 'ശരീരശാസ്ത്രപരമായ നിർണ്ണിത' പരികല്പനകളായി മാത്രം കണ്ട് അപഹസിക്കുകയാണ് നാം ചെയ്തുവന്നിരുന്നത്.
ഏത് സംഘടനയിലും ഇത്തരക്കാർ ഉണ്ടായിരിക്കും. അവരിൽ
കണ്ണുമടച്ച് മരിക്കാൻ മടിയില്ലാത്ത വിഭാഗത്തിനു മറുവശമായി മറ്റൊരു
കൂട്ടരുണ്ട്. അവർ ദുർബ്ബലരും താരതമ്യേന ഭയമുള്ളവരുമാണ്. പക്ഷേ,
കാര്യങ്ങൾ 'വിശകലനം' ചെയ്ത് അതിന്റെ ഉള്ളറരഹസ്യങ്ങൾ വെളിപ്പെടുത്താനുള്ള ഇവരുടെ സാമർത്ഥ്യം അനന്യമാണ്. ഏതിലും ഗൂഢാലോചന കണ്ടെത്താനുള്ള ഇവരുടെ കഴിവ് അപാരമാണ്. ഇവർ മിക്ക

പ്പോഴും സംഘടനകളെ പിന്നിൽ നിന്ന് നയിക്കുന്നവരുമായിരിക്കും.
സംഘടനകളിലെ 'ബുദ്ധിജീവി' വിഭാഗത്തിലാണ് ഇവരുടെ സ്ഥാനം.
ഇവരുടെ പ്രധാനസവിശേഷത അവർ സംഘടനകളിൽ എപ്പോഴും ചെറുചേരികളുണ്ടാക്കി അതിന്റെ അനിഷേധ്യനേതാക്കളായി വിരാജിക്കും എന്നതാണ്. ബുദ്ധിശാലിത്വംകൊണ്ട് അവർ എന്നും സംഘടനകളിൽ ഒഴിവാക്കാൻ കഴിയാത്തവരായി തുടരുന്നുമുണ്ടാകും.
എങ്കിലും അവർ തുടരുന്നിടത്തോളം കാലം ആ സംഘടനയിൽ ഒരി
ക്കലും ചേരിപ്പോരൊഴിവാകുകയില്ല. മാത്രമല്ല, രാഷ്ട്രീയ സമവായം
ആവശ്യമായി വരുന്ന ഘട്ടങ്ങളിൽ ഇത്തരക്കാർ നടത്തുന്ന ഇടപെടലുകൾ കാരണം ഒരിക്കലും അത് സംഭവിക്കാതെ പോകും. തമ്മിലടി
പ്പിക്കുക, ഇവർപോലും അറിയാത്ത, ഇവരുടെ വിനോദമാണ്. സംശയഗ്രസ്തമായ ഒരു മനസ്സായിരിക്കും അവർക്കുള്ളത്. അതിനാൽ
ഏതിലും ഗൂഢാലോചന കണ്ടെത്തി ഏത് സന്ധിയും സമവായവും
ഇവർ തകർത്തുകളയും. ഏതുതരം മതദർശനമായാലും രാഷ്ട്രീയ
പ്രത്യയശാസ്ത്രമായാലും അവയെല്ലാം തങ്ങളുടെ മനോഘടനയ്ക്ക
നുസൃതമായി വ്യാഖ്യാനിച്ച് അവ തീവ്രവാദപരമായി മാറ്റാനുള്ള ഇക്കൂ
ട്ടരുടെ കഴിവ് നിസ്തുലമാണ്. അവരാണ് യഥാർത്ഥത്തിൽ സംഘടന
കളുടെ 'തലവേദന'കൾ; പൊതുസമൂഹത്തിന്റെയും. നഗരങ്ങളിൽ
പൊതുസമൂഹങ്ങളുടെ 'അതിരുകൂട്ട'ങ്ങളായി ധാരാളം സംഘടനകളു

ണ്ടാകും. ഇവയുടെ രൂപീകരണത്തിനും ഇക്കൂട്ടരുടെ മുൻകൈ ഉണ്ടായിരിക്കും. മതഗൂഢവിശ്വാസങ്ങളുടെയും നിഗൂഢദർശനങ്ങളുടെയും

രാഷ്ട്രീയതീവ്രവാദ ചെറുകൂട്ടങ്ങളുടെയും പ്രാദേശികവാദസംഘങ്ങ
ളുടെയും ഉപജ്ഞാതാക്കൾ ഇവരായിരിക്കും. ആധുനിക ജനാധി
പത്യ സമൂഹങ്ങൾക്കും അവയുടെ സുഗമമായ നടത്തിപ്പിനും ഇത്ത
രക്കാർ ഒരു യഥാർത്ഥ ഭീഷണിതന്നെയാണെന്ന് സമാധാനപ്രിയർ തിരിച്ചറിയേണ്ടതുണ്ട്.

സ്വകാര്യതകൾ, സ്വാതന്ത്ര്യങ്ങൾ, ജനാധിപത്യാവകാശങ്ങൾ, തുല്യത
എന്നിവ പരിരക്ഷിക്കാൻ നാം കിണഞ്ഞു ശ്രമിക്കുമ്പോൾ, സമരം ചെയ്യുമ്പോൾ ഇത്തരമൊരു പ്രശ്നംകൂടി കണക്കിലെടുത്തുവേണം
നിയന്ത്രണങ്ങളെപ്പറ്റിയും നിയമങ്ങളെപ്പറ്റിയും നടത്തുന്ന ചർച്ചകൾ
വികസിച്ചു വരേണ്ടത്. മറ്റു മനുഷ്യരുടെ വേദന തിരിച്ചറിയാൻ കഴിയാത്ത, അതിൽ രസം കണ്ടെത്തുന്നവർകൂടി ഉൾക്കൊള്ളുന്ന ഒരു
സമൂഹത്തിലാണ് നാം ജീവിക്കുന്നതെന്ന് മറന്നുപോകരുത്. എല്ലാവരുടേയും സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ അവകാശവശത്തുനിന്നു നാം പൊരുതുമ്പോൾ ആ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ ഉത്തരവാദിത്വവശം ഏറ്റെടുക്കാൻ
കഴിയാത്തവർകൂടി ഉൾക്കൊള്ളുന്ന ഒരു സമൂഹമാണ് നമുക്കു ചുറ്റിലുമുള്ളത്.

ആധുനിക ജനാധിപത്യബോധത്തിന്റെ മുന്നിൽ മരണശിക്ഷ ഒഴിവാക്കേണ്ടതുതന്നെയാണ്. കാരണം ജനാധിപത്യത്തിൽ ശിക്ഷ ഒരാളെ
നവീകരിക്കാനുള്ള, അയാൾക്ക് സ്വയം നവീകരിക്കാനുള്ള, സാഹചര്യസൃഷ്ടി ഒരുക്കുന്ന ഒന്നാണ്. അതുതന്നെയാണ്

വേണ്ടതും. അല്ലാതെ
മറ്റുള്ളവർക്ക് 'പാഠ'മാകാൻ ഒരാളെ 'മാതൃകാ'പരമായി ശിക്ഷിക്കുകയല്ലാ വേണ്ടത്. ജനാധിപത്യത്തിൽ അവസാനത്തെ ആളും പ്രധാന
പ്പെട്ടവൾതന്നെയാണ്. പക്ഷേ, മരണശിക്ഷ ഒഴിവാക്കുമ്പോൾ, ജീവിതാവസാനംവരെ ജയിലിലിടേണ്ടിവരുന്നവർ ഉണ്ടാകുമെന്നും നാം
അറിയണം. കാരണം, പുറത്തിറങ്ങിയാൽ ശിക്ഷകിട്ടിയ തെറ്റുതന്നെ
അവർ വീണ്ടും ആവർത്തിക്കും. അതായത്, ജീവപര്യന്തം ശിക്ഷ
കഴിഞ്ഞ് പുറത്തുവിടാൻ കഴിയാത്തവർ ഉണ്ടെന്ന് ജനാധിപത്യവാദി
കളായ നാം അറിഞ്ഞിരിക്കണം.

ഒരു മദ്യവിചാരം

നാം കാണുന്ന മരുന്നുകൾ എല്ലാംതന്നെ, പ്രാണികളുടെയും ജന്തുക്കളുടെയും ആഹാരത്തിനിരയാകാതിരിക്കാൻ, ചെടികൾ അവരുടെ ചെറുത്തു നിൽപ്പുകൾക്കായി വികസിപ്പിച്ചെ ടുത്തതാണ്. പരിണാമപരമായി, കാറ്റിനെതിരെ ഭൂമിയിൽ വേരുറിപ്പിച്ച് നിലനിന്ന് വളർന്നു വികസിക്കാനാണ് അവയെല്ലാം ശ്രമിച്ചത്. വളരാൻ അനുയോജ്യമായ ഇടങ്ങളിൽ നിന്ന് അവരെ അടിച്ചോടിക്കാൻ ആദ്യം കാറ്റ് മാത്രമേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. പിന്നീടാണ് ചെറുപ്രാണികൾതൊട്ട് വൻമൃഗ ങ്ങൾവരെ രൂപപ്പെട്ടത്. തിന്നാൻ വരുമ്പോൾ ഓടിപ്പോകാൻ കഴിയാതിരുന്നതിനാൽ ചെറുത്തു നിൽപ്പുകൾക്ക് മുള്ളുകൾ തൊട്ട് അരുചിയുളവാക്കുന്ന, ദുർഗ്ഗന്ധം വമിക്കുന്ന, മനം പിരട്ടും ഛർദ്ദിയുമുളവാക്കുന്ന, മതിഭ്രമമുളവാക്കുന്ന, പേശി കൾ അയഞ്ഞുപോകുന്ന, മരണമുളവാക്കുന്ന വിവിധതര ത്തിലുള്ള രാസവസ്തുക്കൾ അവയുടെ ഇലകളിലും തണ്ടുകളിലും തൊലിയിലും പഴങ്ങളിലുമെല്ലാം വികസിപ്പിച്ച് ശേഖരിച്ചു വയ്ക്കുകയാണുണ്ടായത്.

ഇങ്ങനെ ചെടികൾ വികസിപ്പിച്ച ഈ രാസവസ്തുക്ക ളാണ് ഇന്ന് മരുന്നായും മാനസികോല്ലാസദായകമായും നാം ഉപയോഗിക്കുന്നത്. ഇതേ പ്രാണികളെയും ജന്തുക്കളെയും പ്രജനനപ്രക്രിയയ്ക്ക് ഉപയോഗിക്കാൻ ചെടികളും മരങ്ങളും തുനിയുന്നതുവഴിയാണ് പൂവിലെ തേനും സുഗന്ധവും പഴ ങ്ങളും അവയിലെ മാധുര്യവുമെല്ലാം ഉണ്ടായത്. മണംപിടിച്ച് തേൻകുടിക്കാൻ വണ്ടും ഈച്ചയും പൂമ്പാറ്റയും എല്ലാം വന്ന പ്പോൾ പരാഗണം നടന്നു. അതേപോലെ പഴം തിന്ന് വിത്ത് വലിച്ചെറിഞ്ഞപ്പോൾ ഒരു ദിക്കിൽനിന്നും മറ്റൊരു ദിക്കിലേക്ക് മക്കളെ മാറ്റിപാർപ്പിക്കാനും കഴിഞ്ഞു. ഇങ്ങനെ കോടിക്കണക്കിന് വർഷത്തെ പരസ്പരസഹകരണത്തിന്റെയും ചെറുത്തുനില്പിന്റെയും കഥയാണ് സങ്കീർണ്ണ ജീവികളുടെ ഇടയിലെ പരിണാമം.

ഈ കൂട്ടത്തിൽ ചെടികളും കൂണുകളും വികസിപ്പി

ച്ചെടുത്ത രാസഘടനകളാണ് ജീവികളുടെ പേശികൾ
അയഞ്ഞ് ദുർബ്ബലപ്പെടുത്തുന്നതും മനസ്സിന്റെ താളം തെറ്റി

ക്കുന്നതുമായ ചില രാസവസ്തുക്കൾ. ആഫ്രിക്കയിലെ ഒരു മരത്തിന്റെ
കനികൾ തിന്നുന്ന എല്ലാ മൃഗങ്ങളും മദോന്മത്തരാകും. ഈ മദോന്മ
ത്തത ആ മരത്തിന്റെ കുരുക്കൾ എല്ലായിടവും വിതറുന്നതിനിടവരുത്തും
എന്നും നമ്മൾക്ക് കാണാം. അതിനാൽ മരത്തിന് അനുകൂലവും. മറിച്ച്,
മൃഗങ്ങളെ ചെറുക്കാൻ വികസിപ്പിച്ചതാണെങ്കിലും ചെടികളിലെ രാസവസ്തുക്കൾക്കെല്ലാംതന്നെ ഇന്ന് മരുന്നിന്റെ പങ്കാണ് മനുഷ്യരുടെ
ഇടയിൽ ഉള്ളത്. വിഷവസ്തുക്കളുടെ അനുപാതം മാറ്റി അവ നേർ
പ്പിച്ചും കുറുക്കിയും ഇടകലർത്തി ഉപയോഗിക്കുന്നതുവഴി അപകടകാരിയായ വിഷവസ്തുക്കൾ നമ്മൾക്ക് 'മരുന്നാ'ക്കി മാറ്റാൻ കഴിയുമെന്ന് മനുഷ്യർ കണ്ടെത്തി. ഈ കണ്ടെത്തലിന് സമാനമായ ഒന്നാണ്
മദ്യത്തിനും മയക്കുമരുന്നിനുമുള്ളത്.
ലോകത്തെവിടെയുമുള്ള ഗോത്രവർഗ്ഗക്കാരുടെയിടയിൽ നോക്കിയാലും മതിഭ്രമമുളവാക്കുന്ന വസ്തുക്കൾ ആചാരപൂർവ്വം അവർ
ഭുജിക്കുന്നതുകാണാം. മിക്കവാറും എല്ലാ ആത്മബോധാന്വേഷണങ്ങ
ളുടെ അടിയിലും ഇത്തരം വസ്തുക്കളുടെ അനുഷ്ഠാനഭുജനമുണ്ടാകാറുണ്ട്. ബോധത്തിന്റെ ഒളിസ്ഥലങ്ങളുടെ കണ്ടെത്തലുകളും അതീന്ദ്രിയാനുഭവങ്ങളുടെ മൂർച്ഛകളുമെല്ലാം അനുഷ്ഠാനങ്ങളുടെ അവസാന
ത്തെ ഈ പാനപീയൂഷങ്ങളിലൂടെ അവർ സാധിച്ചെടുക്കാറുണ്ട്. വാമൊഴിയായി വന്നതും എഴുതപ്പെട്ടതുമായ എല്ലാ പൗരാണിക

ഗ്രന്ഥങ്ങ
ളിലും ഇത്തരം വസ്തുക്കളുടെ അനുഷ്ഠാനപരമായ ആഹരണവും
അതിനോടൊപ്പംവരുന്ന ആത്മീയാനുഭവങ്ങളും രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. സോമരസവും അതിലൊന്നാണ്. കടഞ്ഞോ വാറ്റിയോ ഒരു ചെടിയുടെ 'സത്ത്' എടുത്ത് കുടിച്ചാൽ ആ ചെടിയുടെ ഉള്ളിലെ 'ഊർ
ജ്ജം' നമുക്ക് ലഭിക്കുമെന്ന വിശ്വാസമാണ് ഈ പ്രവൃത്തിയുടെ പിന്നിലുള്ളത്. എല്ലാ ജീവികളുടെയും 'ഉള്ളി'ലടങ്ങിയിരിക്കുന്ന രഹസ്യമായ
ഊർജ്ജത്തിലുള്ള വിശ്വാസമാണ് എല്ലാ പഴയകാല അന്വേഷണങ്ങളുടേയും പിന്നിലുള്ളത്. ആ അന്വേഷണത്തിൽ മനുഷ്യർ കണ്ടെത്തിയ
വിശിഷ്ട പാനീയങ്ങളാണ് ആദ്യകാല മദ്യങ്ങളെല്ലാംതന്നെ. അക്കാരണത്താലാണ് ആദ്യകാലങ്ങളിൽ ഈ പാനീയങ്ങൾക്ക് ഏറ്റവും ഉന്നതമായ ആത്മീയചടങ്ങുകളിൽ അഗ്രസ്ഥാനമുണ്ടായിരുന്നത്. ആത്മീയൗന്നത്യങ്ങളിലേക്കുള്ള വാതായനങ്ങളായി അവയെ കണ്ടിരുന്നു.
മയക്കുമരുന്നുകളും ആത്മീയലോകത്തേക്കുള്ള രഹസ്യതാക്കോലുകളായി വർത്തിച്ചിരുന്നു. ഇന്നും ലോകമാസകലമുള്ള ഗോത്രവർഗ്ഗ
ങ്ങൾ ഇവയെ കാണുന്നതും അങ്ങനെതന്നെ. നമ്മുടെ നാട്ടിലെ കഞ്ചാവിന് 'സ്വാമി' എന്ന അപരനാമധേയം ആർജ്ജിക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞത്
ഇക്കാരണംകൊണ്ടാണ്.
കാര്യങ്ങൾ ഇങ്ങനെയൊക്കെയാണെങ്കിലും ഇന്ന് മനുഷ്യസമൂഹം
ഒന്നടങ്കം മദ്യത്തെയും മയക്കുമരുന്നിനെയും എങ്ങനെ കൈകാര്യം
ചെയ്യണമെന്നറിയാതെ വലയുകയാണ്. പ്രത്യേകിച്ചും വിവിധതട്ടുക

ളിൽ കഴിയുന്ന വിഭാഗങ്ങളുള്ള നമ്മെപോലെയുള്ള സമൂഹങ്ങളിൽ.
മലമടക്കുകളിൽനിന്നും പൊതുസമൂഹമദ്ധ്യത്തിലേക്ക് ഇനിയും
കാൽവെച്ചിട്ടില്ലാത്ത ഗോത്രസമൂഹങ്ങൾതൊട്ട്, കൃഷിയിലേക്ക് കാലൂ
ന്നിയ സമൂഹംമുതൽ ഹൈടെക്ക് പാർക്കുകളിൽമാത്രം കഴിയുന്ന
'പങ്കു'കളും 'ടെക്കി'കളുംവരെയുള്ളവർ അടങ്ങുന്ന ഒരു സമൂഹമാണ്
നമ്മുടേത്. ഇവിടെ എല്ലാവർക്കും ഒരേപോലെ മനസ്സിലാക്കി അനുസരിക്കാൻ പാകത്തിലുള്ള ഒരു നിയമംകൊണ്ടുവരിക അസാദ്ധ്യ
മാണെന്ന് നാം ആദ്യംതന്നെ അറിയണം. ഇത് മദ്യത്തിന്റെ കാര്യത്തിൽ
മാത്രം ഒതുങ്ങുന്ന ഒന്നല്ല. എങ്കിലും കണ്ണടച്ചിരുട്ടാക്കി കാര്യത്തിൽ നിന്നും ഒളിച്ചോടാതെ ഇതെങ്ങനെ സാമാന്യമായി മനസ്സിലാക്കി കൈ
കാര്യംചെയ്യാമെന്ന് നമുക്കൊന്നു നോക്കാം.
തുടക്കത്തിൽതന്നെ രണ്ട് കാര്യങ്ങൾ നാം സമ്മതിക്കേണ്ടിവരും.
ഒന്നാമതായി മദ്യത്തിന്റെ ആരോഗ്യപരവും സാമൂഹ്യവുമായ അപകടങ്ങൾ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ച് അതിനെ സമൂഹമദ്ധ്യത്തു നിന്ന് നിഷ്കാസനം
ചെയ്യാമെന്ന നിലപാടിന്റെ വ്യർത്ഥത. രണ്ടാമതായി, നിയന്ത്രണങ്ങളാവശ്യമില്ല അത് കമ്പോളനിയന്ത്രണത്തിനു വിധേയമായി സ്വയം നിയ
ന്ത്രിച്ചുകൊള്ളും എന്ന നിലപാടിന്റെ വ്യർത്ഥതയും. മദ്യത്തിന്റെ വളരെ
നിയന്ത്രിതമായ ഉപഭോഗം ചിലയിനം ക്യാൻസറിനെയും ഹൃദ്രോഗങ്ങ
ളെയും ചെറുക്കുമെന്നുള്ള ആധുനികവൈദ്യശാസ്ത്രയറിവും ഒന്നുംതന്നെ അതിന്റെ അമിത ഉപഭോഗത്താൽ ഉളവാകുന്ന അനാരോഗ്യ

ത്തിനും സാമൂഹ്യകഷ്ടനഷ്ടങ്ങൾക്കും മറുപടിയാകുന്നില്ല. മദ്യവും
മയക്കുമരുന്നും ആസക്തിയുളവാക്കുന്നതും അക്കാരണത്താൽ നിയന്ത്രണമർഹിക്കുന്നതുമാണ്.
'മദ്യം വിഷമാണ്, അതുണ്ടാക്കരുത്, കൊടുക്കരുത്, കുടിക്കരുത്' എന്ന ചിരപ്രതിഷ്ഠനേടിയ സദ്വചനം നിരോധനത്തിന്റെ യുക്തിയാണ്
നമുക്കു തരുന്നത്. ശ്രീനാരായണൻ ഇന്ത്യയിൽ ഇത് ഓതുന്നകാല ത്തുതന്നെ അമേരിക്കൻ ഐക്യനാടുകളിലിത് നിരോധിക്കുകയു ണ്ടായി. ആയിരത്തിതൊള്ളായിരത്തിപത്തൊമ്പതുതൊട്ട് ആയിരത്തിതൊള്ളായിരത്തിമുപ്പത്തിരണ്ടു വരെ, പതിമൂന്നുവർഷം. നിരോധനമു
ളവാക്കിയ കെടുതികളിൽനിന്നും ആ രാജ്യം ഇന്നുവരെ മോചിതമായിട്ടില്ല. ആവശ്യക്കാരുള്ള ഒരു സമൂഹത്തിൽ ഏതിന്റെ നിരോധനവും
ആ സമൂഹത്തെ അപ്പാടെ കുറ്റവൽകൃതമാക്കുകയേയുള്ളൂ. പെട്ടെന്ന്
ധനമുണ്ടാക്കാനുള്ള ഒരു കുറുക്കുവഴി ദരിദ്രസമൂഹത്തിന് തുറന്നുകൊടുക്കുകയെന്ന പ്രക്രിയയുടെ ആരംഭമാണത്. അധികാരികളെ
ചെറുക്കാനുള്ള സ്വഭാവിക ആന്തരികചോദനയും സാഹസികമായി
ജീവിക്കുകയെന്ന മറ്റൊരു സ്വഭാവികചോദനയും മേൽപ്പറഞ്ഞ കുറു
ക്കുവഴിയുമായി കൈകോർക്കുമ്പോൾ ഒരു സമൂഹം അപ്പാടെ കുറ്റ
വൽകൃതമാകാൻ മറ്റൊന്നുംവേണ്ട.
ഇതുതന്നെയായിരുന്നു അമേരിക്കൻ സമൂഹത്തിന് സംഭവിച്ചത്.
നാമിന്ന് കേരളത്തിൽ ഏറ്റവും കൂടുതൽ ഉപയോഗിക്കുന്ന 'മാഫിയ'

യെന്ന പ്രയോഗത്തിന് നാന്ദികുറിച്ച സംഘം അമേരിക്കയിലുടലെടു
ത്തത് അന്നാണ്. ഇറ്റലിയിലെ സിസിലിയിൽനിന്നും അമേരിക്കയിലേക്ക് കുടിയേറിയ ഗോത്രമൂല്യങ്ങളിൽനിന്നും മോചിതരാകാത്ത
വിഭാഗമാണ് ഈ മാഫിയാസംഘത്തിന്റെ തായ്‌വേരായിത്തീർന്നത്.
സംഘടിതമായി നിൽക്കാനും ഗോത്രത്തലവനോടുമാത്രം കൂറു പ്രഖ്യാപിക്കാനും കഴിയുന്നതുവഴി പൊതുസമൂഹത്തിന്റെ മൂല്യങ്ങ ളിൽനിന്നും വിട്ടുനിൽക്കാനും അൽപ്പംപോലും കുറ്റബോധം പേറാതെ
ആന്തരികസംഘർഷം അനുഭവിക്കാതെ കുറ്റകൃത്യങ്ങളിലേർപ്പെടാനു
മവർക്കു കഴിഞ്ഞു. ഈ പ്രശ്നം എല്ലാ സങ്കീർണ്ണസമൂഹങ്ങളുടെയും
അന്തർധാരയാണ്. തോക്കുകളുടെ ഉപയോഗം വ്യാപകമാവുകയും
അത് മറ്റു സങ്കീർണ്ണ പ്രശ്നങ്ങൾക്ക് വഴിവയ്ക്കുകയും ചെയ്തു.
സ്വരക്ഷയ്ക്ക് തോക്കുപയോഗിക്കേണ്ട ആവശ്യം സാധാരണഗതിയിൽ
ജനങ്ങൾക്ക് ഉണ്ടാകാറില്ല. പക്ഷേ, നിരോധനത്താൽ സംഘടിത കുറ്റ
വാളിസംഘങ്ങൾ രൂപപ്പെട്ടപ്പോൾ എല്ലാവരും തോക്ക് ധരിക്കേണ്ടിവരികയും അത് വ്യാപകമായ അക്രമങ്ങൾക്ക് കാരണമാവുകയും
ചെയ്തു. അമേരിക്കൻജനത അപ്പാടെ കുറ്റവൽകൃതസമൂഹമാകാൻ
ഇത് വഴിയൊരുക്കി. ഇത്രയധികം ജനങ്ങൾ ജയിലിൽ കിടക്കുന്ന മറ്റൊരു സമൂഹമിന്നില്ല.
കൂടാതെ മദ്യമുണ്ടാക്കാനുള്ള സങ്കേതികവിദ്യ വളരെ ലളിതവും അക്കാരണത്താൽ ആവശ്യമുള്ളവർക്ക് തങ്ങളുടെ അടുക്കളയിൽ

ഉണ്ടാക്കാനും കഴിയുന്നതുകൊണ്ട്, നിരോധിതകാലത്ത് അമേരിക്കൻ
ഐക്യനാടുകളുടെ ഉൾനാടൻ പ്രദേശങ്ങളിലെല്ലാംതന്നെ വീടുകളിൽ
മദ്യം വാറ്റിയെടുക്കാൻ തുടങ്ങി. അതുവരെ സ്ത്രീകളുടെ മദ്യപാനം
ആഘോഷപരിപാടികളിൽ ഒതുങ്ങിനിന്നിടത്തുനിന്നും ദൈനംദിന ജീവിതവ്യവഹാരമായി മാറി.
ഒരു രാജ്യത്തെ ഏത് നിയമവും അതിന്റെ അതിർത്തിയിൽനിന്നും മൂന്നു മൈൽ അകലെവരെ മാത്രമേ അധികാരസാധുതയുണ്ടായിരി
ക്കുകയുള്ളൂ എന്ന അന്തർദ്ദേശീയനിയമമറിയുന്ന കുറ്റവാളികൾ വലിയ കപ്പലുകളിൽ കാസിനോയും ബാറും തീർത്ത് കടലിൽ മൂന്ന്
മൈൽ അകലെ നങ്കൂരമുറപ്പിച്ചുകിടന്നു. ആവശ്യക്കാർ ചെറുതോണികളിൽ അവിടെ എത്തിച്ചേർന്നു. തോണിയിലെ ഉല്ലാസയാത്രയ്ക്കൊടുവിൽ മദ്യപാനവുമുണ്ടായപ്പോൾ ആവശ്യക്കാരുടെയെണ്ണം അനുദിനം വർദ്ധിച്ചുവന്നു. അങ്ങനെ 'വെളുക്കാൻതേച്ചത് പാണ്ടാ'യെന്ന
പഴഞ്ചൊല്ല് അക്ഷരാർത്ഥത്തിൽ അമേരിക്കൻ ഐക്യനാടുകളിൽ
സാക്ഷാത്കൃതമായി. അവസാനം മദ്യവിമുക്തമാക്കാൻ ഉദ്ദേശിച്ചൊരുക്കിയ നിയമം നിരുപാധികം പിൻവലിക്കുകയാണുണ്ടായത്. മദ്യാസക്തി കുറഞ്ഞതുമില്ല വളരെ കുറ്റവൽകൃതമായ ഒരു സമൂഹം രൂപ
പ്പെടുകയും ചെയ്തു. ഈ ചരിത്രം ഈ വിഷയത്തിൽ നമുക്ക് ഒരു നല്ലവഴികാട്ടിയാണ്. മദ്യപാനം ഒരു സമൂഹത്തിൽനിന്നും ഇനി ഒഴി

ഞ്ഞുപോകില്ലെന്ന് നാം മനസ്സിലാക്കണം. അതിന്റെ ഉപഭോഗം നിയ
ന്ത്രണവിധേയമാക്കാൻ എങ്ങനെ കഴിയുമെന്നുമാത്രം നോക്കിയാൽ

മതി.
'കുറ്റകര'മെന്ന സാമൂഹ്യസദാചാരപരമായ സമീപനമാണ് മദ്യപാ
നനിയന്ത്രണത്തിന്റെ യഥാർത്ഥ ശത്രു. മദ്യം വീട്ടിനുള്ളിൽനിന്നും അന്യപ്പെടുത്തി നിർത്തുന്നതിനാൽ അതിന്റെ ഉപഭോഗസമയത്ത് ആരും
നിയന്ത്രിക്കാനില്ലാതെവരുന്നു. ഈ അപകടമാണ് വികസിതസമൂഹ
ങ്ങൾ വീടുകൾക്കുള്ളിൽ ഉപയോഗിക്കുന്നതുവഴി ഒഴിവാക്കിയത്. ഉപഭോഗത്തിലെ മിതത്വം വീടുകൾക്കുള്ളിൽ ഉപയോഗിച്ചാൽ ഉണ്ടാ
ക്കിയെടുക്കാൻ കഴിയും. മദ്യപാനസദസ്സിലെ ബന്ധുജനസാന്നിധ്യം
സഹജനിയന്ത്രണമുണ്ടാക്കും. അനാരോഗ്യകരമായി ഒരാൾ മദ്യപി
ക്കുന്നതുകണ്ടാൽ അതിന്റെ കാരണമാരായാനും അയാൾക്കുള്ള പ്രശ്നത്തിന് മറ്റു പരിഹാരം തേടാനും മറ്റുള്ളവർ മുൻകൈയെടുക്കുമെന്നുള്ളതാണ് ഇതിന്റെ മെച്ചം. മദ്യം പിരിമുറുക്കത്തിന് ഒരയവുവരുത്തുമെന്നുള്ളതുകൊണ്ടും അൽപ്പം ഉല്ലാസം പ്രദാനം ചെയ്യുമെന്ന
തുകൊണ്ടുമാണ് അതിന് പുറകേ ജനം നടക്കുന്നത്. എന്നാൽ അതിന്റെ ആസക്തിയുളവാക്കാനുള്ള കഴിവാണ് അതിനുള്ളിലെ 'പാര'. അതിനാൽ നിയന്ത്രണസാദ്ധ്യതയുള്ളയിടങ്ങളിൽ മദ്യപാനം
നടത്താനനുവദിച്ചാൽ അവരുടെ മുകളിൽ 'ഒരു കണ്ണു'ണ്ടാകും. വീട്ടിൽകൊണ്ടുപോകാൻ കഴിയാത്തതിനാലും ആവശ്യംകഴിഞ്ഞ് ബാക്കിവന്നത് സൂക്ഷിച്ച് വച്ച് പിന്നീട് ഉപയോഗിക്കാൻ കഴിയാത്തതി
നാലും വാങ്ങിയകുപ്പി കുടിച്ചുതീർക്കുകയെന്ന ദൗത്യം നിർവ്വഹിക്കാ
നുള്ള ബാദ്ധ്യത ഇത് ഉപയോഗിക്കാൻ തുനിയുന്ന എല്ലാവരുടെയും
ചുമലിൽ വന്നുപതിക്കും. ഇത്തരമൊരു ദുരന്തകാലത്താണ് നമ്മുടെ

സമൂഹങ്ങളെല്ലാംതന്നെ. വികസിതസമൂഹങ്ങൾ ഇത്
സദാചാരപരമായി കുറ്റകൃത്യമാക്കിയിട്ടില്ലാത്തതിനാൽ
വീടുകളുടെ സുരക്ഷിതമായ ഇടങ്ങളിൽ ഒരുസമയത്ത്
ഉപയോഗിച്ച മദ്യത്തിന്റെ ബാക്കി
അടച്ചുവയ്ക്കാനും പിന്നീട് കഴിക്കാനുള്ള സൗകര്യമൊരുക്കുന്ന
തുവഴി അമിതമദ്യപാനമെന്ന രോഗാവസ്ഥ എല്ലാവരേയും ബാധി
ക്കാതെ നോക്കാൻ അവർക്ക് കഴിയുന്നുണ്ട്. സദാചാരപരമായ
സമീ
പനമെടുക്കുന്ന സമൂഹങ്ങളെല്ലാം
മദ്യംതൊടുന്നവരെയെല്ലാംതന്നെ
അമിതമദ്യപാനികളാക്കാറുണ്ട്. ഇവിടെയാണ് നിരോധനത്തിന്റെ
യുക്തി മദ്യനിയന്ത്രണത്തിനുതകുന്നതല്ല എന്ന് പറയുന്നത്.
മദ്യം ഉപയോഗിക്കുന്ന നൂറുപേരിൽ പത്തുപേരെങ്കിലും
അമിതമദ്യപാനാസക്തിയുടെ ലക്ഷണങ്ങൾ കാട്ടുകതന്നെ
ചെയ്യും. അത്തര
ക്കാർ അതുപയോഗിക്കാൻ തുനിയാതിരിക്കേണ്ടതുണ്ട്.
അതുപോലെ
അവരെ അതുപയോഗിക്കാൻ അനുവദിച്ചുകൂടാത്തതുമാണ്.
അത്
ഡയബറ്റിസുള്ളയാൾ പഞ്ചസാരയുപയോഗിക്കരുതെന്ന്
പറയുന്നതു
പോലെയാണ്. ഇതൊരു സാമൂഹ്യ ഉത്തരവാദിത്വമാണ്.
വീട്ടുകാരും

നാട്ടുകാരുംചേർന്ന് നിർവ്വഹിക്കേണ്ടുന്ന സാമൂഹ്യ
ഉത്തരവാദിത്വം.
അല്പം മാനസികരോഗമുള്ളവർ മദ്യം ഉപയോഗിച്ചാൽ അത്
കൂടുതൽ
വഷളാകുമെന്ന് നാം ഓർക്കണം. ഭാര്യമാരെ വെട്ടിക്കൊല്ലുന്ന,
മന്ത്ര
വാദത്തിലും ഗൂഢാലോചനാപദ്ധതികളിലും വിശ്വസിക്കുന്ന
സംശയരോഗികളുടെ എണ്ണം ദിനവും വർദ്ധിക്കുന്നതിനും

മദ്യത്തിന് നല്ല
പങ്കുണ്ട്. ഇത് മദ്യത്തിന്റെ നിഷേധവശമാണ്.
എന്നിരുന്നാലും മദ്യത്തിന് സാമൂഹികമായ ഒരു മാനമുണ്ട്. ചായകുടിപോലെ, സാമൂഹ്യമായ ഒരൊരുമ ഉളവാക്കുന്നതിനുള്ള സഹജകഴിവാണ് എല്ലാ വിലക്കുകളേയും ഭേദിച്ച് അതുപയോഗിക്കാൻ മനുഷ്യരെ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നഘടകം. അതിന് മനുഷ്യരുടെ അതിരുബോധ
ത്തിന്റെ ശക്തി കുറയ്ക്കാൻ കഴിയുമെന്ന തിരിച്ചറിവാണ് കാലാകാലങ്ങളായി അത് ഒരു സാമൂഹ്യപാനീയമായി നിലനിൽക്കുന്നതിന്
കാരണം. ആന്തരികമായി അയവുവരുത്തി അന്യനെന്ന ബോധത്തിന്
മൂർച്ചകുറയ്ക്കാൻ മദ്യത്തിനു കഴിയും. ഇതുകൊണ്ടാണ് എല്ലാ ബിസി
നസ്സ് മീറ്റിങ്ങുകളിലും സമാധാനചർച്ചകളിലും അവസാനം മദ്യപാന
സദസ്സുകളുണ്ടാകുന്നത്. അതിനാൽ നിയന്ത്രണവിധേയമായി അതുപ
യോഗിക്കാൻ നാം പുതുതലമുറയെ പരിശീലിപ്പിക്കുകയാണ് വേണ്ടത്,
അതാകട്ടെ വീടിനുള്ളിൽ സാധിതമാകുന്നപോലെ മറ്റെങ്ങും സാദ്ധ്യമല്ല.
നിരോധനത്തിന്റെ യുക്തി ഒന്നിനും ഒരിക്കലും ഒരു പരിഹാരമല്ല.
നിയന്ത്രണമാണ് വേണ്ടത്. വികസിതരാജ്യങ്ങളിൽ മദ്യം വാങ്ങാനും
കുടിക്കാനും പ്രായപൂർത്തിയാകേണ്ട ആവശ്യമുണ്ട്. അതുപോലെ
തന്നെ ഷോപ്പുകളിൽ ഒരാൾ അമിതമദ്യപാനത്തിലേർപ്പെട്ടാൽ
'താങ്കൾക്ക് ആവശ്യത്തിനായി' എന്ന് പറയുന്ന കടയുടമകൾവരെയു
ണ്ട്. സദാചാരപരമല്ലാത്ത സമീപനം സ്വീകരിക്കുകയാണെങ്കിൽ ഇത്ത

രമൊരു സാമൂഹ്യനിയന്ത്രണത്തിന് സാദ്ധ്യതയുണ്ട്. അല്ലെങ്കിൽ കുടി
ക്കുന്നവനും കൊടുക്കുന്നവനും കാണുന്നവനും ഒരേപോലെ കുറ്റ
വാളികളായി തോന്നുന്നതിനാൽ ആരും ഇടപെടാതിരിക്കുകയെന്ന
'കുറ്റകരമായ അനാസ്ഥ'യിൽ നാം ചെന്നുപതിക്കും.
ഇവിടെ, മദ്യത്തിൽനിന്നും അധികം അകലമില്ലാത്ത മയക്കുമരു
ന്നുകൾ കൂടുതൽ ഭീകരവും അതുപയോഗിക്കുന്നവർ മദ്യപാനികളെ
ക്കാൾ കൂടുതൽ അപകടകരമായ ഏതോ തെറ്റുചെയ്യുന്നതായി
പൊതുവേ ഒരു സംസാരവും അഭിപ്രായ ഐക്യവും എല്ലാ
നാടുകളിലുമുണ്ട്. ഇത് മദ്യ-സിഗരറ്റ് വ്യവസായികളും
സർക്കാരുകളും കൂടിച്ചേർന്ന് നിർമ്മിച്ചെടുത്ത
ഒരാശയപ്രചരണമാണ്. ആയിരത്തിത്തൊ
ള്ളായിരത്തി അറുപതുകളിൽ അമേരിക്കൻ ഐക്യനാടുകളിൽ ചട്ട
പ്പടി ജീവിതത്തിൽനിന്നുള്ള മോചനമെന്ന നിലയിൽ പലവിധ സാംസ്
ക്കാരികമേഖലകളിൽ, പിൽക്കാലത്ത് 'ഹിപ്പി'കൾ എന്ന അറിയപ്പെട്ട
യുവജന പ്രതിഷേധനീക്കം ഉണ്ടായി. അംഗീകൃത മാനസികോല്ലാസ

ദായകമായ മദ്യം ഒഴിവാക്കി മയക്കുമരുന്ന് ഉപയോഗിക്കുന്ന ശീലം
മറ്റ് പ്രതിഷേധങ്ങളോടൊപ്പം അവർ ആരംഭിച്ചു. ഇതിനെതിരെ സർ
ക്കാർ നേതൃത്വത്തിൽ ആരംഭിച്ച ആശയപ്രചരണത്തിലാണ് മയക്കുമരുന്നിനെതിരായുള്ള ഇത്തരമൊരു നീക്കമുണ്ടായത്. മനുഷ്യനിർമ്മിതമായ ചില മയക്കുമരുന്നുകൾ മദ്യത്തെക്കാൾ അല്പം വീര്യം കൂടി

യതാണെങ്കിലും പൊതുവേ മദ്യത്തിന്റെ ഉപഭോഗത്താലുളവാകുന്ന
അപകടങ്ങളെ അതിനുമുള്ളൂ. പക്ഷേ, അതങ്ങനെയല്ല എന്നുള്ള പ്രചരണം ശാസ്ത്രീയമല്ല. ഇത്തരത്തിലുള്ള പ്രചരണത്തിന്റെ ഏറ്റവും
വലിയ ഇര പാവം കഞ്ചാവാണ്. നിർത്തണം എന്നു വിചാരിച്ചാലും സാദ്ധ്യമല്ല എന്ന തരത്തിൽ ആർത്തിയുളവാക്കുന്ന ഒന്നല്ല കഞ്ചാവ്.
മദ്യവും പുകയിലയും മറ്റുമയക്കുമരുന്നുകളും ഉളവാക്കുന്ന ആർത്തി
കഞ്ചാവുളവാക്കില്ല. പക്ഷേ, അതിനെതിരായുള്ള നിലപാട് മേൽസൂചിപ്പിച്ച മദ്യലോബിയുടെയും സിഗരറ്റ്‌ലോബിയുടെയും കൂട്ടായശ്രമ
ത്തിന്റെ ഉത്പന്നമാണ്. തങ്ങളുടെ ഉത്പന്നങ്ങൾ 'മാന്യ'മാണെന്ന് വരുത്തി കൂടുതൽ വിൽപ്പനയുണ്ടാക്കുന്നതിൽ അവർ വിജയിക്കുക
തന്നെ ചെയ്തു. കാര്യവിവരമില്ലാത്ത 'നന്മനിറഞ്ഞ' സാമൂഹ്യ ഉദ്ധാരകർ ഈ വൻകിട കച്ചവടക്കാരുടെ കൈയാളുകളായിത്തീർന്നു. സത്യ
ത്തിൽ, കഞ്ചാവിനോളം മാനസ്സിക ഉല്ലാസദായകവും ആർത്തി ഉളവാ
ക്കാത്തതുമായ മറ്റൊരു മരുന്നില്ല. മദ്യം, പുകയില, മറ്റു മയക്കുമരുന്നു
കൾ എന്നിവയിൽനിന്ന് സാവധാനം ഒരാളെ മോചിപ്പിച്ചെടുക്കാൻ ഒരിടനിലക്കാരനായി ഉപയോഗിക്കാൻപോലും കഞ്ചാവ് യോഗ്യനാണ്.
കഞ്ചാവു കൃഷിയെയും കൃഷിക്കാരെയും ഇപ്പോൾ അടിച്ചമർത്തുന്ന
രീതിയിൽ അടിച്ചമർത്തേണ്ട യാതൊരാവശ്യവും യഥാർത്ഥത്തിലില്ല.
പക്ഷേ, ഇത് കഞ്ചാവ് യാതൊരു നിയന്ത്രണവുമില്ലാതെ ഉപയോഗിക്കാ
നുള്ള ലൈസൻസായി കാണരുത്. കാരണം, അത് അഭിനിവേശം

സൃഷ്ടിക്കില്ല എന്നുള്ളതേയുള്ളൂ, മറ്റ് തരത്തിലുള്ള കുഴപ്പങ്ങളുണ്ടാ
ക്കും. നിയന്ത്രണങ്ങളും മിതത്വവും ഏത് മാനസികോല്ലാസദായക വസ്തുക്കളുടെ ഉപഭോഗത്തിലും നാം പാലിക്കേണ്ടതുണ്ട്.

ഹിംസയും സസ്യാഹാരവും

"ഹോ! എനിക്കീ മൃഗങ്ങളെ കൊല്ലുന്നത് കാണാനേ വയ്യ. ഞാൻ ഒരു സസ്യഭുക്കാകാൻ പോവുകയാണ്. ഒന്നുമില്ലെങ്കിലും ക്രൂരതയെങ്കിലും ഒഴിവാക്കാമല്ലോ." മിക്കപ്പോഴും 'ശുദ്ധരും' 'നിർമ്മലമനസ്കരും' പറയുന്ന ഒരു കാര്യമാണിത്. പക്ഷേ, ഒരു സസ്യഭുക്കാകുന്നതുവഴി നിങ്ങൾ കൊല്ലുന്നത്, ക്രൂരമായി പെരുമാറുന്നത് സത്യത്തിൽ ഒഴിവാക്കുന്നുണ്ടോ? ജീവനോടെ തലയരിഞ്ഞെടുക്കുന്ന ചീരകളെയും വറുത്തും പുഴുങ്ങിയും വേവിച്ചും എടുക്കുന്ന ധാന്യങ്ങളെയും നിങ്ങൾ കൊല്ലുന്നില്ലേ? 'ഭക്ഷണ ശൃംഖല'യുടെ തലപ്പത്തു വസിക്കുന്ന സങ്കീർണ്ണജീവികളിലൊരുകൂട്ടമായ മനുഷ്യർക്ക് മറ്റെന്തു പോംവഴിയാണ് സത്യത്തിലുള്ളത്? ആടിനെയായാലും മാടിനെയായാലും കോഴിയെയായാലും ചീരയായാലും ചോളമായാലും നെല്ലായാലും ഗോതമ്പായാലും തവളയായാലും എല്ലാറ്റിനെയും നാം കൊല്ലുക തന്നെയാണ്. ഒരൊറ്റ വ്യത്യാസം മാത്രമാണുള്ളത്. നാം അവയിൽ ഏതുമായിട്ടാണ് താദാത്മ്യപ്പെടുന്നത് എന്നതുമാത്രം. കൊല എന്ന നിലയിൽ നെല്ലു പുഴുങ്ങുന്നതും മാടിനെ അറുക്കുന്നതും ഒരുപോലെയാണ്. രണ്ടിനും ജീവൻ നഷ്ടപ്പെടുകതന്നെ ചെയ്യും. നമുക്ക് തിന്നാൻവേണ്ടിയല്ല കാച്ചിലും ചേമ്പും ചേനയും പയറും നെല്ലും ഗോതമ്പും ഒന്നും ഉണ്ടാകുന്നത്. അവയുടെ സ്വന്തം തുടർച്ച നിലനിർത്താൻ വേണ്ടിയാണ് അവ ഉണ്ടാകുന്നത്. തിന്നാനും കുടിക്കാനുമായി പ്രകൃതിയിൽ രണ്ടേ രണ്ടു കാര്യം മാത്രമാണ് യഥാർത്ഥത്തിൽ ഉണ്ടായിട്ടുള്ളത്. അതു പഴങ്ങളും പൂവിലെ തേനുമാണ്. പഴത്തിലെ അരികൾ നിങ്ങൾക്ക് തിന്നാനുള്ളതല്ല. ഒന്നിനെയും കൊല്ലാതെ വേദനിപ്പിക്കാതെ നിങ്ങൾക്ക് ജീവിക്കണമെന്ന് ആഗ്രഹമുണ്ടെങ്കിൽ ഇവ രണ്ടും മാത്രം ആഹരിച്ചു കഴിയുക. അതു മാത്രമേ സാദ്ധ്യമായിട്ടുള്ളൂ. പാലു കുടിക്കാമെന്നുവെച്ചാൽ പശുവിന്റെ കുട്ടിയുടെ അന്നം മോഷ്ടിക്കുകയെന്നാണ് അർത്ഥം. അതിനെ കെട്ടിയിട്ട് ദുഃഖി

പ്പിച്ചു മാത്രമേ നിങ്ങൾക്കത് കവരാൻ കഴിയുകയുള്ളൂ.
അങ്ങനെ നോക്കുമ്പോൾ സസ്യഭുക്കാകുന്നതുവഴി ഇടതു
256

കാലിലെ മന്ത് വലതുകാലിലേക്കു മാറ്റുക മാത്രമാണ് നിങ്ങൾ ചെയ്യു
ന്നത്.
ക്രൂരതയില്ലാതെ കൊല്ലാൻ നമുക്ക് കഴിയുമോ? ചീരയുടെ തല കണ്ടിക്കുമ്പോൾ, നെല്ലു വേവിക്കുമ്പോൾ, കിഴങ്ങു പുഴുങ്ങുമ്പോൾ
അവയുടെ നിശ്ശബ്ദ നിലവിളികൾ നാം കേൾക്കുന്നില്ല എന്നേയുള്ളൂ.
പിടക്കുന്ന മീനുകൾ മിണ്ടുന്നില്ലല്ലോ. കരയുന്ന, പിടയ്ക്കുന്ന മൃഗങ്ങ
ളുമായി നാം താദാത്മ്യപ്പെടുന്നതുകൊണ്ടാണ് അവയുടെ പിടച്ചിലും
കരച്ചിലും നമ്മിൽ വേദനയുളവാക്കുന്നത്. ഏതുതരത്തിലുള്ള കൊലയും ക്രൂരമാണ്. എ.കെ 47 കൊണ്ട് വെടിവെച്ചാലും ഇലക്ട്രിക് കസേരയിൽ ഇരുത്തി പൊരിച്ചാലും തൂക്കിക്കൊന്നാലും തല്ലിക്കൊന്നാലും
കല്ലെറിഞ്ഞുകൊന്നാലും എല്ലാം ക്രൂരതതന്നെയാണ്. ഇറച്ചിക്കടയിൽപോയി ഇറച്ചി പൊതിഞ്ഞു വാങ്ങുമ്പോൾ നാം ക്രൂരരാണെന്ന്
അല്പംപോലും തോന്നാറില്ല. അവിടെ മീശപിരിച്ചുനിൽക്കുന്ന ഇറച്ചി
വെട്ടുകാരനെ നോക്കി 'എന്തൊരു ക്രൂരൻ' എന്നു മനസ്സിൽ വിചാരി
ക്കും. കൊലയുടെ ഉത്തരവാദിത്വം അയാളിലേക്ക് മാറ്റി പ്രതിഷ്ഠിച്ച്
നാം നന്മയും കരുണയുമുള്ളവരായി നിൽക്കും. കൊലയിലെ ക്രൂരത
ഒരു പക്ഷേ, മയക്കുമരുന്നു നൽകി കൊന്നാൽ അനുഭവിക്കുന്നവർക്കും

കാണുന്നവർക്കും ഒരേപോലെ ദുസ്സഹമല്ലാതാക്കി മാറ്റാൻ കഴിയും.
മയക്കുമരുന്നു നല്കാതെ കാലും കയ്യും കെട്ടിയിട്ട് വായിൽ തുണി
തിരുകി പണ്ട് 'ശല്യക്രിയ' ചെയ്തിരുന്ന ആയുർവേദ ഭിഷഗ്വരന്മാർ ചെയ്തതെല്ലാം മഹാക്രൂരതകൾ തന്നെയാണ്, അതു രോഗിയെ രക്ഷി
ക്കാനാണെങ്കിലും. രോഗിക്കും ശസ്ത്രക്രിയ ചെയ്യുന്ന ഡോക്ടർക്കും
ദുഃസ്സഹമായ ഈ അനുഭവവും കാഴ്ചയും ഒഴിവാക്കുവാൻ കഴിയുന്നു എന്ന സത്യം നാം മനസ്സിലാക്കുക. ഈ രീതി ഉപയോഗിക്കുകയാണ് ഭക്ഷണാവശ്യത്തിനുവേണ്ടി കൊല്ലുന്ന ജീവികൾക്കു നേരെയും
നമുക്ക് 'മനുഷ്യത്വപരമായി' ചെയ്യാവുന്ന ഒരു കാര്യം. ഈ ഒരു പോം
വഴിയല്ലാതെ മറ്റൊന്നും കൊലയിലെ ക്രൂരത കുറയ്ക്കാൻ ഉണ്ടാകുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല.
കൊന്നുതിന്നുന്നത് നാം മാത്രമല്ല എന്നു മനസ്സിലാക്കേണ്ടതുണ്ട്.
ഭക്ഷ്യശൃംഖലയിലെ സങ്കീർണ്ണജീവികളെല്ലാംതന്നെയും കൊന്നു
തിന്നാണ് ജീവിക്കുന്നത്. സൂര്യന്റെ വെളിച്ചവും ഭൂമിയിലെ രസങ്ങളും
ഉപയോഗിച്ച് ഭക്ഷണമുണ്ടാക്കി ജീവിക്കുന്ന ജീവികൾ മാത്രമാണ്
കൊല്ലാതെ ആഹാരം സമ്പാദിക്കുന്നത്. ബാക്കിയെല്ലാം, ഏറ്റവും ചെറു
തുതൊട്ട് ഏറ്റവും വലുതുവരെ കൊന്നുതിന്നുതന്നെയാണ് ജീവിക്കു
ന്നത്. കോളറയും മസൂരിയും ക്ഷയവുമെല്ലാം ബാക്ടീരിയയും വൈറസും നമ്മെ തിന്നു വളരാനും പെരുകാനും ശ്രമിക്കുന്നതുവഴി ഉണ്ടാകുന്നതാണ്. മസൂരിയും ക്ഷയവും കോളറയുമൊന്നും കാഴ്ചയ്ക്ക്
ഇമ്പം നല്കുന്നതൊന്നുമല്ലല്ലോ?....
മനുഷ്യരുടെ പല്ലും കുടലും ഒരു സസ്യഭുക്കിന്റേതുതന്നെയാണെന്നും അക്കാരണത്താൽ

മില്ലെന്നും 'സസ്യഭുക്തീവ്രവാദികൾ' പറയാറുണ്ട്. അതായത്, ഓടിന
ടക്കുന്നതും ഇറച്ചിയുമുള്ള ജീവികൾക്കുമാത്രമാണ് ജീവനുള്ളതെന്ന
സങ്കല്പത്തിൽനിന്നാണ് ഈ വാദമുഖം ആരംഭിച്ചത്. പക്ഷേ, ആ വാദ
ത്തിന്റെ 'ശാസ്ത്രീയത' നമുക്കൊന്നു പരിശോധിക്കാം.

മനുഷ്യന് കോമ്പല്ലുകളില്ലാത്തതു കാരണം ഒന്നിനെയും കടിച്ചു
കൊല്ലുന്നില്ല. അതുപോലെ ഇറച്ചി കടിച്ചു പറിക്കുന്നില്ല എന്നതാണ്
ഒരു തെളിവ്. മറെറാന്ന്, ചെറുകുടലിന്റെ ദൈർഘ്യം പൂർണ്ണമായും
മാംസഭുക്കായ ജീവികളേക്കാൾ വളരെ നീണ്ടതാണെന്നും അത് സസ്യ
ഭുക്കുകൾക്കുള്ളതാണ് എന്നതുമാണ്. പക്ഷെ, നമ്മുടെ മുൻഗാമികളായ ഗൊറില്ലകൾ സസ്യഭുക്കായി അറിയപ്പെടുന്നുണ്ടെങ്കിലും മറ്റു
കുരങ്ങുകളെ വേട്ടയാടിപ്പിടിക്കുന്നത് കാണാൻ കഴിയും. മാസത്തിലൊരിക്കലെങ്കിലും ഇത് ചെയ്യുന്നുണ്ടാകും. ശരീരത്തിന്റെ ആവശ്യ
ത്തിനുവേണ്ട പ്രോട്ടീനുകൾ എളുപ്പം ലഭിക്കാനുള്ള കുറുക്കുവഴി എന്ന
നിലയിലാണ് ഈ വേട്ടയാടൽ. ശരിക്കും പറഞ്ഞാൽ മനുഷ്യനൊരു
'അവസരവാദിയായ ആഹാരി'യാണ്. എന്താണ് ലഭിക്കുന്നത് അതു
തിന്നു ജീവിക്കാനാണ് നാം പഠിച്ചത്.

മനുഷ്യകുലത്തിന്റെ പൂർവ്വികരിൽനിന്നുതന്നെ ജീവികളെ വേട്ട
യാടി പിടിക്കുന്നത് ആരംഭിച്ചിരുന്നു. വേട്ടയാടിപിടിക്കുന്നതിനാൽ
ത്തന്നെ അവയെ കടിച്ചു കൊല്ലേണ്ട ആവശ്യമില്ല. തീയുടെ ഉപയോഗ

ത്താൽ നമ്മുടെ കുടലിൽ ദഹിക്കാൻ പ്രയാസമുള്ള പ്രോട്ടീനുകളെല്ലാം
വേവിച്ചു തിന്നുന്നതുവഴി ദഹിക്കുകതന്നെ ചെയ്യും. അതിനാൽ പല്ലിലും
കുടലിലും നോക്കി നാം സസ്യാഹാരിയാണെന്നു പറയുന്നതിൽ
അർത്ഥമൊന്നുമില്ല. ഇന്നും ലോകത്തിന്റെ പല ഭാഗത്തുമായി കഴിയുന്ന കൃഷി കണ്ടുപിടിച്ചിട്ടില്ലാത്ത ഗോത്രവർഗ്ഗക്കാർ നായാടിയും
പെറുക്കിത്തിന്നുമാണ് കഴിയുന്നതെന്ന് നമുക്കു കാണാം. ഈ അവസരവാദപരമായ ആഹാരിത്വം കാരണം ഏതു കാലാവസ്ഥയിലും
ഏതു ഭൂവിഭാഗത്തിലും ലഭ്യമായത് ആഹരിച്ച് നിലനില്ക്കാനുള്ള
കഴിവാണ് മനുഷ്യർ ആർജ്ജിച്ചത്. അങ്ങനെ അല്ലായിരുന്നുവെങ്കിൽ
എസ്കിമോകളോടോ ഇനിയൂറ്റുകളോടോ സസ്യഭുക്കുകളാകണം
എന്നാവശ്യപ്പെട്ടാൽ ഒരു നാലു ദിവസത്തിനുള്ളിൽ അവർ കാഞ്ഞു
പോവുകതന്നെ ചെയ്യും. നമ്മുടെ ഋഷീശ്വരന്മാർ അവിടെ ജനിക്കാതിരുന്നത് എസ്കിമോകളുടെ ഭാഗ്യം..... അവരുടേയും!
കഴിഞ്ഞ ഒരു മൂവായിരം വർഷത്തിനുള്ളിലാണ് സസ്യഭുക്കാകുക
എന്ന ആശയംതന്നെ മനുഷ്യരെന്ന ജീവിവർഗ്ഗത്തിലാരംഭിച്ചത്. അതിനു
കാരണം സുരക്ഷിതമായി മൂന്നു തവണ 'അരി'യാഹാരം കിട്ടാൻ
നമുക്കു സാദ്ധ്യമായത് കാർഷികവൃത്തി കണ്ടുപിടിച്ച് വളരെക്കാല
ങ്ങൾക്കുശേഷമാണ്. ഈ കൃഷി, ഇന്നും എത്തിച്ചേർന്നിട്ടില്ലാത്ത
ഗോത്രവർഗ്ഗമേഖലകളുണ്ടെന്നും നാം മറക്കരുത്. എസ്കിമോകൾക്കിടയിലോ ഗോത്രവർഗ്ഗ മേഖലകളിലോ ബുദ്ധനോ ജൈനനോ ഒന്നും

ഒരിക്കലും പൊട്ടിമുളക്കില്ലെന്ന് നാം മനസ്സിലാക്കണം. ഭൂമദ്ധ്യരേഖയിൽ കാർഷികവൃത്തി വികസിച്ച സമൂഹങ്ങളിൽ

മാത്രമേ ഇത്തരത്തിലുള്ള മതങ്ങളും ആശയങ്ങളും ഉത്പാദിപ്പിക്കപ്പെടുകയുള്ളൂ. ഇങ്ങ
നെയുള്ള 'പച്ചപ്പരിഷ്കാരങ്ങൾ' ഒന്നുംതന്നെ ഗോത്രവർഗ്ഗക്കാരുടെ
ജീവസന്ധാരണത്തിനുതകുന്നതല്ല. അവർക്കിതൊരു തിരഞ്ഞെടു
പ്പുപോലുമല്ല. വേദകാലത്താകട്ടെ കുതിരയുടെ നവദ്വാരങ്ങളടച്ച് അതിനെ പീഡിപ്പിച്ചു കൊന്ന് ഉള്ളിലൊളിച്ചിരിക്കുന്ന അതിന്റെ പായാ
നുള്ള ഊർജ്ജത്തെ ബന്ധനത്തിലാക്കി ആചാരപ്രകാരം ഭുജിക്കുന്നത്
വളരെ ഘോഷിക്കപ്പെട്ട യാഗമാണ്. ദൈവത്തിനു ബലി നല്കി മൃഗ
ങ്ങളെ ഭക്ഷിക്കുകയെന്നുള്ളത് നമ്മുടെ വംശത്തിന് വളരെ 'സ്വാഭാവിക'വും പഥ്യവുമായ ഒരു ചടങ്ങായിരുന്നു.
അതുകൊണ്ട് പച്ചക്കറിയും ധാന്യങ്ങളും തിന്നുക എന്നുള്ള പരിണാമപരമായ ആവശ്യം ഇറച്ചി കഴിക്കുന്നതിലും നമുക്കുണ്ട്. അല്ലാതെ
വെറും രുചിക്കുവേണ്ടി മാത്രമല്ല നാം അതു കഴിച്ചിരുന്നത്. കറി വയ്ക്കുമ്പോൾ മസാലകളും ഉപ്പും ചേർക്കുന്നത് വേണമെങ്കിൽ രുചി
ക്കുവേണ്ടിയാണെന്ന് പറയാം. അവപോലും മനുഷ്യർക്ക് ആവശ്യമായിട്ടുള്ള ദുർലഭമായ പോഷകങ്ങൾ അടങ്ങിയിട്ടുള്ളവയാണ്. നാം
ആയുധങ്ങൾ കണ്ടുപിടിക്കുന്നതിനുമുമ്പ് ഗൊറില്ലകളുടെയും ചിമ്പാൻ
സികളുടെയും ഭക്ഷണരീതിയായിരുന്നു നമുക്കുണ്ടായിരുന്നത്. അതാകട്ടെ, എല്ലാത്തരം ചെടികളും കൂണുകളും പായലുകളും ചെറുപ്രാണി
കളും കൊച്ചുജീവികളും അടങ്ങിയതാണ്. അക്കാരണത്താലാണ് കാട്ടിൽ കഴിയുന്ന ഗോത്രവർഗ്ഗക്കാർ ഇത്തരം ഭക്ഷണക്രമം ഇന്നും
പാലിക്കുന്നത്.

കുന്തവും അമ്പും വില്ലും കണ്ടുപിടിക്കുന്നതുവരെ നമുക്ക് വലിയ മൃഗങ്ങളെ കൊല്ലാനോ പിടിക്കാനോ കഴിയുമായിരുന്നില്ല. രുചിക്കുവേണ്ടിയല്ല നാം ഇറച്ചി കഴിച്ചിരുന്നത്, മറിച്ച് എല്ലാ ഋതുക്കളിലും എല്ലാ
ദേശങ്ങളിലും അത് മരുഭൂമിയോ മലമടക്കോ ആയാലും അവിടെ നിലനില്ക്കാൻ അവ അത്യാവശ്യമായിരുന്നതുകൊണ്ടാണ്. പക്ഷേ,
സസ്യഭുക്കാകുക എന്നത് രുചിക്കും ആരോഗ്യത്തിനുംവേണ്ടി ഒരു കാർഷികസമൂഹം നടത്തിയ തിരഞ്ഞെടുപ്പുതന്നെയാണ്. അതുപോലെതന്നെ 'ഞങ്ങൾ ഉന്നതകുലജാതരാണ്' എന്നു തോന്നിക്കാനും
ഭാവിക്കാനുമാണ്. ഇന്ത്യപോലുള്ള സമൂഹങ്ങളിലാണ് ഇത്തരം ഒരു
ആശയം രൂപപ്പെട്ടതുതന്നെ. അതാകട്ടെ നിശിതമായ ആചാരങ്ങളും
അനുഷ്ഠാനങ്ങളും നിറഞ്ഞ ബ്രാഹ്മണരുടെ ജീവിതംകൊണ്ട് സമൂഹ
ത്തിൽ മേൽകൈ നേടിയെടുക്കാനുള്ള അവരുടെ ഉന്നംതന്നെയായിരുന്നു. അതവർ നേടിയെടുക്കുകതന്നെ ചെയ്തു. അക്കാരണത്താൽ
സസ്യഭുക്കാകുക എന്നു പറഞ്ഞാൽ സ്വയം 'മേനിനടിച്ച്' മറ്റുള്ള ജന
വിഭാഗങ്ങളെ 'കൊച്ചാക്കുക' എന്ന ഗൂഢോദ്ദേശ്യംകൂടി അതിന്റെ പിന്നിലുണ്ട്.

ഇനി, ഒരു കിലോ സസ്യാഹാരം ഉണ്ടാക്കുന്നതിനും ഒരു കിലോ മാംസാഹാരം ഉണ്ടാക്കുന്നതിനും വരുന്ന പാരിസ്ഥിതിക ആഘാതം
പരിശോധിച്ചാൽ മാംസാഹാരം ഉണ്ടാക്കുന്നത് വളരെ ചെലവേറിയതാണെന്നു കാണാം. ഈ ഒരൊറ്റ കാരണം മാത്രമാണ് സസ്യാഹാരിയാകുന്നതിൽ എന്തെങ്കിലും മൂല്യം നമുക്കു കാണാനാവുന്നത്. വളർച്ച

പൂർത്തീകരിച്ച ഒരു മനുഷ്യന് ആഹാരം ലഘൂകരിക്കുന്നതിന്റെ രീതിയിലും ആരോഗ്യപരിരക്ഷണത്തിനുമായി സസ്യാഹാരത്തിലേക്ക് ഒരു
ചുവടുമാറ്റം നടത്താം. അപ്പോഴും മിതമായ രീതിയിൽ മാംസാഹാരം
കഴിക്കുന്നത് ആരോഗ്യത്തിന് ഉത്തമംതന്നെയാണ്.
ജീവികളെ കൊല്ലുമ്പോൾ അവരുടെ പിടച്ചിലിലും കരച്ചിലിലും
നമ്മൾ താദാത്മ്യം അനുഭവിച്ച് നമുക്കും ആ വേദന ഉണ്ടാകുന്നു എന്ന
തൊരു യാഥാർത്ഥ്യമാണ്. ഇതു നാം മനുഷ്യർക്കു മാത്രം ഉണ്ടാകുന്ന
ഒന്നല്ല. സസ്തനികളിലെ നമ്മുടെ തൊട്ടുപൂർവ്വികരായ എല്ലാ ജീവികളിലും ഈ താദാത്മ്യാനുഭവം ഉണ്ടാക്കുന്ന 'ദർപ്പണസിരാകോശങ്ങൾ'
ശാസ്ത്രജ്ഞർ കണ്ടെത്തിയിട്ടുണ്ട്. ഈ ദർപ്പണസിരാകോശങ്ങൾ
ആദ്യമായി കണ്ടെത്തിയതുതന്നെ കുരങ്ങുകളിലാണ്. അതിനാൽ
അതു മനുഷ്യരുടെ സവിശേഷതയായി മനസ്സിലാക്കരുത്. ഈ താദാ
ത്മ്യപ്പെടലിൽ പടിപടിയായി ഉയരുന്ന ഒരു തോതുണ്ട്. ഒരു ഉരുളക്കിഴങ്ങു മുറിക്കുമ്പോഴോ നെല്ലു പുഴുങ്ങുമ്പോഴോ നാം അവയെ
കൊല്ലുകയാണെങ്കിലും നമുക്കൊന്നും തോന്നാറില്ല. എന്നാൽ ഉരുള
ക്കിഴങ്ങ് മുറിക്കുന്ന ലാഘവത്തോടെ ഒരു കൊതുകിനെയോ ഈച്ച
യെയോ കൊല്ലാൻ നമുക്കു കഴിയില്ല. ഒരു എലിയെ കൊല്ലുന്ന ലാഘവത്തോടെ ഒരു ആടിനെ കൊല്ലാനാകില്ല. ഒരാടിനെ കൊല്ലുന്ന
ലാഘവത്തോടെ കുരങ്ങിനെ കൊല്ലാനാകില്ല. കുരങ്ങിനെ കൊല്ലുന്ന

ലാഘവത്തോടെ ഒരാളിനെ കൊല്ലാനാകില്ല. അന്യരെ കൊല്ലുന്ന ലാഘവത്തോടെ നമ്മുടെ അമ്മയെ കൊല്ലാനാകില്ല. അക്കാരണത്താൽ ഈ
താദാത്മ്യപ്പെടലിലെ ഏറ്റക്കുറച്ചിലാണ് വേദനയ്ക്ക് കാരണമായിരി
ക്കുന്നതും കാരണമല്ലാതായിരിക്കുന്നതും.
ഈ ദർപ്പണസിരാകോശങ്ങളാണ് അന്യരുടെ ദുഖവും സന്തോഷവും പങ്കുവയ്ക്കാൻ നമ്മെ പ്രാപ്തരാക്കിയത്. അതുതന്നെയാണ്
മനുഷ്യനെന്ന ജീവിവർഗ്ഗത്തിൽ 'മനസ്സെ'ന്ന, അന്യരുടെ ഉന്നവും വികാരവും അറിയാനുള്ള, പ്രതിഭയായി ഉള്ളിൽ വർത്തിക്കുന്നതിനും അടി
സ്ഥാനമായിരിക്കുന്നത്. ഈ താദാത്മ്യപ്പെടലിലെ ഏറ്റക്കുറച്ചിലുകൾ
മാത്രമാണ് കൊലയിലെ ന്യായങ്ങൾക്കും അന്യായങ്ങൾക്കും കാരണമായിരിക്കുന്നത്. ഇതും സസ്യാഹാരിയാകാൻ നമ്മെ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും മറ്റൊരടിസ്ഥാനവും സസ്യഭുക്കാകുവാൻ നമുക്കില്ല.
മറ്റുള്ളവരുടെ പ്രവർത്തനങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കാൻവേണ്ടി സവിശേഷമായി രൂപംകൊണ്ട ദർപ്പണസിരാകോശത്തിന്റെതായ അനേക
വ്യൂഹങ്ങൾ മനുഷ്യമസ്തിഷ്കത്തിലുണ്ട്. ഇവയുടെ കാതലായ

പ്രവർത്തനം മേൽപ്പറഞ്ഞതല്ല. മറിച്ച് മറ്റുള്ളവരുടെ ഉദ്ദേശ്യം, അവരുടെ
പെരുമാറ്റത്തിന്റെ സാമൂഹികാർത്ഥം, അവരുടെ വികാരങ്ങൾ എന്നിവ
മനസ്സിലാക്കലാണ്. മികച്ച സാമൂഹിക ജീവികളെന്നനിലയിൽ മറ്റുള്ള
വരുടെ വികാരങ്ങളും ഉദ്ദേശ്യങ്ങളും പ്രവർത്തനങ്ങളും മനസ്സിലാക്കേണ്ട ആവശ്യം നമ്മുടെ നിലനില്പിനുതന്നെ ഒഴിച്ചുകൂടാനാവാത്ത

താണ്. മറ്റുള്ളവരുടെ മനസ്സ് നമ്മുടെ പിടിയിലൊതുക്കുവാൻ ദർപ്പണസിരാകോശങ്ങൾ നമ്മെ സഹായിക്കുന്നത് യുക്തികൊണ്ടല്ല, മറിച്ച്
മനസ്സിൽ പുനഃസൃഷ്ടിച്ചാണ്; ചിന്തകൊണ്ടല്ല, വൈകാരികതാദാത്മ്യംകൊണ്ടാണ്. ഈ വൈകാരിക താദാത്മ്യമാണ് മറ്റു ജീവികളുടെ സുഖ
ദുഃഖങ്ങൾ തിരിച്ചറിയാൻ നമ്മെ സഹായിക്കുന്നത്.
ഈ താദാത്മ്യപ്പെടലിലുള്ള ഏറ്റക്കുറച്ചിലാണ് പുണ്യാളന്മാരും
സാധാരണക്കാരും തമ്മിലുള്ളത്. കാളയെ അടിക്കുമ്പോൾ സ്വന്തം
ദേഹത്ത് ആ അടിയുടെ പാട് വീഴുന്നത് വലിയ ദിവ്യത്വമായി കാണാറുണ്ട്. ഇത് ദർപ്പണസിരാകോശത്തിന്റെ അല്പം 'അമിതവൈകാരിക
താദാത്മ്യ'മായി മനസ്സിലാക്കിയാൽ മതി. തത്ത്വചിന്താ-ആത്മീയവ്യാഖ്യാ
നങ്ങളുടെ അഭാവത്തിൽ ഈ അമിതതാദാത്മ്യക്കാരെ നാം ദുർബ്ബലമനസ്സെന്നും അയ്യോപാപികളെന്നും വിലയിരുത്തുകയാണ് സാധാരണ
പതിവ്. യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ മുറിപ്പാടുകളുമായി പ്രത്യക്ഷപ്പെടാറുള്ള
ധാരാളംപേർ ലോകത്തുണ്ട്. അമിതവൈകാരിക താദാത്മ്യവും അലർ
ജ്ജിയെന്ന് വിളിക്കുന്ന രോഗാവസ്ഥയും തമ്മിലുള്ള പൊക്കിൾക്കൊടിബന്ധം നാം മനസ്സിലാക്കണം. മിക്കദിവ്യന്മാരും കുട്ടിക്കാലത്ത് ആസ്
മാരോഗികളോ അപസ്മാരരോഗികളോ ആയിരുന്നു എന്ന് ജീവചരി
ത്രരചയിതാക്കളും സൂചിപ്പിക്കാറുണ്ട്. ഇതിനെ ഇംഗ്ളീഷിൽ ഓവർ
സെൻസിറ്റിവിറ്റിയെന്ന് പറയും. ഇതിൽ കവിഞ്ഞ് മറ്റൊന്നും ഈ ദിവ്യ
രിലില്ല.

സ്വത്തും ജനസംഖ്യാവർദ്ധനയും

വംശവർദ്ധനയ്ക്കായി വളരെവേഗം സ്വന്തം പതിപ്പുകളെ ഉൽ
പ്പാദിപ്പിച്ച് വൈവിധ്യമാർന്ന രീതികൾ അവലംബിച്ച് ജീവികൾ മത്സരത്തിലേർപ്പെടുന്നതിനെയാണ് നാം ജീവതസമരം
എന്നു വിളിക്കുന്നത്. ധാരാളം കുട്ടികളെ ഉത്പാദിപ്പിച്ച് അവയിൽ വളരെക്കുറച്ചുമാത്രം ജീവനോടെ നിലനിൽക്കുന്ന
രീതിയാണ് കൂടുതൽ ജീവികൾക്കുമുള്ളത്. സസ്യജാലങ്ങ
ളിൽ ഭൂരിപക്ഷവും ഈ രീതിയാണ് അനുവർത്തിച്ചുവരുന്നത്.
പ്രാണികളിലും ചെറുജീവികളിലും നമുക്കിതുതന്നെ കാണാം.
പക്ഷേ, പ്രകൃതിയിലെ ഏതു പ്രവൃത്തിക്കും അടിസ്ഥാനമായിരിക്കുന്നത് ഊർജ്ജത്തിന്റെ സംരക്ഷണവും വിനിമയവുമാണ്. അതാണതിന്റെ 'സാമ്പത്തികാടിത്തറ'.
ധാരാളം ഉത്പാദിപ്പിച്ച് വളരെക്കുറച്ചുമാത്രം നിലനില്ക്കു
ന്നതിലെ ഊർജ്ജനഷ്ടം പരിഹരിക്കാൻ പലതരം വിദ്യകൾ
കൂടുതൽ സങ്കീർണ്ണമായ ജീവികൾ വികസിപ്പിച്ചെടുക്കുകയുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. പലപ്പോഴും വ്യത്യസ്തമായ യുക്തികളുടെയും തന്ത്രങ്ങളുടെയും സമ്മിശ്രമായിരിക്കും കൂടുതൽ
ജീവിഗണങ്ങൾക്കും ഉള്ളത്. ജീവിക്കാനാവശ്യമായ സാഹചര്യങ്ങൾ വളരെ പ്രതികൂലമാകുമ്പോൾ ധാരാളം ജീവപതി
പ്പുകളെ ഉൽപ്പാദിപ്പിച്ച് ഏതെങ്കിലും നിലനില്ക്കും എന്ന
പ്രതീക്ഷയോടെയാണ് ജീവഗണങ്ങൾ പെരുമാറുന്നത്.
ഇതിന്റെ പ്രകടിതരൂപമാണ് മനുഷ്യനെന്ന ജീവിവർഗ്ഗത്തിൽ
കാണുന്ന ദരിദ്രരുടെ ഇടയിലെ കുട്ടികളുടെ ധാരാളിത്തം.
ഒറ്റനോട്ടത്തിൽ തീർത്തും വൈരുദ്ധ്യമുള്ളതായി തോന്നുന്ന
ഈ ജീവിതരീതി മേൽപറഞ്ഞ കാരണങ്ങൾകൊണ്ടാണ്
ഉണ്ടാകുന്നത്.

ഇതിനൊരു മറുവശവുമുണ്ട്. വളരെ സമ്പന്നമായ സാമൂഹികസാഹചര്യം ഉടലെടുക്കുകയും ജനിക്കുന്ന കുഞ്ഞു
ങ്ങളെല്ലാം ജീവിച്ചിരിക്കുകയും ചെയ്യുകയാണെങ്കിൽ വളരെ

പെട്ടെന്നുതന്നെ ഒന്നുരണ്ടു തലമുറയ്ക്കുള്ളിൽ ഇണകൾ ഒന്നുരണ്ടു കുട്ടികൾക്കപ്പുറം ഉണ്ടാക്കാറില്ല. പരിണാമപരമായ ഒരു മനസ്സിലാക്കൽകൊണ്ടേ ഇത്തരം വൈരുദ്ധ്യ
ങ്ങൾക്ക് ഉത്തരം കാണാൻ കഴിയുകയുള്ളൂ. സമ്പത്തു
262

വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതുവഴി കുടുംബാസൂത്രണ പദ്ധതികളൊന്നുമി
ല്ലാതെതന്നെ ജനസംഖ്യ കുറയ്ക്കാൻ കഴിയുമെന്ന വസ്തുത എല്ലാ
വികസിത രാജ്യങ്ങളുടെയും ഇന്നത്തെ ചരിത്രമാണ്.
നിലനില്ക്കാൻ ആവശ്യമായ ഉറപ്പു തരുന്ന സാമ്പത്തിക സ്രോത
സ്സുകളായ ജോലിയും ഭാവിയെ കരുപ്പിടിപ്പിക്കാനുള്ള വിദ്യാസമ്പത്തും
ഒത്തുചേർന്നാൽ ഒന്നുരണ്ടു തലമുറയ്ക്കുള്ളിൽതന്നെ മേൽപ്പോട്ടു
കുതിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ജനസംഖ്യ കീഴ്പ്പോട്ടാകും. അതിനാൽ നിയ
ന്ത്രിതമായ ജനസംഖ്യാവർദ്ധന ലക്ഷ്യം വയ്ക്കുന്ന രാജ്യങ്ങൾ വിദ്യ
നല്കുകയും സമ്പത്തു വർദ്ധിപ്പിക്കുകയും മാത്രം ചെയ്താൽ മതി.
മതപരമായ കാരണങ്ങളോ പിടിവാശികളോ കൊണ്ടല്ല ഈ മാറ്റം
ഉണ്ടാകാതിരിക്കുന്നത് എന്നതിന് ഏറ്റവും നല്ല ആധുനിക ഉദാഹരണ
ങ്ങൾ ബംഗ്ലാദേശും ഇറാനുമാണ്. വിദ്യകൊണ്ട് പ്രബുദ്ധരായ സ്ത്രീജ
നങ്ങൾക്ക് സ്വന്തമായ വരുമാനം ഉത്പാദിപ്പിക്കാൻ കഴിവു കിട്ടിയപ്പോൾ സ്വന്തം ലൈംഗികതയുടെ മുകളിൽ തീരുമാനമെടുക്കാനുള്ള
കഴിവു ലഭിച്ചതാണ് ജനസംഖ്യാ വർദ്ധനയ്ക്ക് തടയിട്ട പ്രധാനകാരണം.
ഗോത്രസംസ്കാരങ്ങളുടെ നിയമങ്ങളുടെയും ആചാരങ്ങളുടെയും

അനുഷ്ഠാനങ്ങളുടെയും പിടി അയയുന്നത് വിദ്യയും സ്വത്തും സ്ത്രീ
കൾക്ക് ലഭിക്കുന്നതിലൂടെയാണ്.
വിദ്യയും സ്വത്തും ലഭിക്കുന്നതിലൂടെ കൂടുതൽ സ്വത്വബോധമുള്ള സ്ത്രീകൾ ഉണ്ടാവുകയും തനിക്കുണ്ടാകുന്ന കുട്ടികളുടെ ജീവിതനിലവാരം ഉന്നതമാക്കാനുള്ള യത്നത്തിലവരേർപ്പെടുകയും ചെയ്യും.
ആരും പറയാതെതന്നെ കുട്ടികളുടെ എണ്ണം കുറയും. സർക്കാരിന്റെ
വശത്തുനിന്നും ഗർഭധാരണം തടയാനുള്ള ഉപാധികൾ സ്ത്രീകൾക്കും
പുരുഷന്മാർക്കും ഒരുപോലെ സമൂഹമദ്ധ്യത്തിൽ സുലഭമാക്കുക മാത്രമാണ് വേണ്ടത്.

പ്രജയിൽനിന്നും പൗരനിലേക്കുള്ള ദൂരം

രാജാവിൽ നിക്ഷിപ്തമായിരുന്ന രാഷ്ട്രീയാധികാരം ഒരു വോട്ടിന്റെ രൂപത്തിൽ വിഭജിച്ച് ഓരോ പ്രജയിലും എത്തിച്ച് അവരെ പൗരരാക്കി മാറ്റുന്ന പ്രക്രിയയ്ക്കാണ് ജനാധിപത്യം എന്നു പറയുന്നത്. രാജാവിന്റെ കീഴിൽ നാം പ്രജകളായി ഉത്തരവാദിത്വമില്ലാതെ സസുഖം വാണിരുന്നതായി നമ്മുടെ മാവേലി പാട്ടുകളിൽ കാണാം. കാര്യങ്ങൾ അത്ര ശുഭകരമാ യിരുന്നില്ല എന്നു പുത്തൻ മൂല്യബോധത്തിന്റെയും ശാസ്ത്രീയ ജ്ഞാനത്തിന്റെയും വെളിച്ചത്തിൽ പിന്നോട്ടു നോക്കുമ്പോൾ നമുക്ക് തിരിച്ചറിയാനാകും.

പ്രജയിൽനിന്ന് പൗരനിലേക്കുള്ള ദൂരം അവന്റെ അവകാശങ്ങളും ഉത്തരവാദിത്വങ്ങളും കടമകളും അധികാരങ്ങളുമാണ്. ഉത്തരവാദിത്വങ്ങൾ പേറാതെ, അധികാരങ്ങൾ ഉപ

യോഗിക്കാതെ, കടമകൾ നിർവഹിക്കാതെ, അവകാശങ്ങൾ എങ്ങനെ നേടിയെടുക്കാം എന്ന സൂത്രപ്പണിയിലാണ് നാം ഓരോരുത്തരും വ്യാപൃതരായിരിക്കാറുള്ളത്. അങ്ങനെ നോക്കുമ്പോഴാണ് മാവേലിയുടെ കീഴിൽ 'സസുഖം' വാഴാൻ കഴിയുന്നത്, 'ഭാര്യ'മാരായി കഴിയുന്ന സ്ത്രീകൾക്കും 'ആശ്രിതവത്സലരാ'യിക്കഴിയുന്ന അണികൾക്കും 'വിനയാ ന്വിതരായി' നിൽക്കുന്ന ശിഷ്യർക്കും 'നമ്രശിരസ്കരായി' നിൽക്കുന്ന ഭക്തർക്കും ആണെന്നു വരുന്നത്. അല്ലാതെ പൗരർക്കുള്ളതല്ല. ഇങ്ങനെ നോക്കുമ്പോഴാണ് പ്രജയിൽ നിന്ന് പൗരനിലേക്ക് നല്ല ദൂരമുണ്ടെന്ന് മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയുന്നത്.

മേൽ സൂചിപ്പിച്ച സമത്വനിർമ്മാണത്തിലെ പ്രധാന കർത്താവ് ഈ ജനാധിപത്യത്തിലെ ഇനിയും രൂപപ്പെട്ടിട്ടി ല്ലാത്ത പൗരരാണെന്ന് നമുക്കു കാണാൻ കഴിയും. അപ്പോൾ മാത്രമേ രൂപപ്പെടാത്ത പൗരനെക്കൊണ്ട് നിർവഹിക്കപ്പെ

ടേണ്ട സമത്വത്തിന്റെ സാക്ഷാത്കാരം എത്ര കഠിനമാണെന്ന് നമുക്ക് മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയുകയുള്ളൂ. പൗരരൂ
പീകരണവും സമത്വസാക്ഷാത്കാരവും പരസ്പരപൂരകങ്ങ
ളായ പ്രക്രിയകളായി നാം മനസ്സിലാക്കണം. സാമൂഹികസംവിധാനം എന്ന നിലയിൽ ജനാധിപത്യഭരണസംവിധാനം ഒരു

വശത്തും അധികാരമുള്ള ഉത്തരവാദിത്വമുള്ള കടമകളുള്ള അവകാശങ്ങളുള്ള പൗരബോധം മറുവശത്തും ചേർന്ന് നിരന്തരം പ്രതിപ്രവർ
ത്തിച്ച് സാധിതമാക്കേണ്ട ഒന്നാണ് 'അല്പ സമത്വസുന്ദരമായ ഭാവി ലോകം'.
ഇത്തരമൊരു പൗരരൂപീകരണം മേൽ സൂചിപ്പിച്ച കാരണങ്ങളാൽ എത്ര ദുഷ്കരമാണെന്ന് നാം ഓർക്കണം. ഇതിന്റെ പുറത്താണ്
ലോകത്തെ മാറ്റിമറിക്കാനായി, അല്ലെങ്കിൽ മനസ്സിലാക്കാനായി രൂപ
പ്പെട്ട തത്ത്വശാസ്ത്രങ്ങളെല്ലാംതന്നെ സ്വഭാവികാതിരുബോധങ്ങളെയും
വ്യത്യാസങ്ങളെയും പല കാരണങ്ങളാൽ രൂപപ്പെട്ട അസന്തുലിത വികസനങ്ങളെയും വർഗ്ഗങ്ങളുടെ അടിച്ചമർത്തൽ മാത്രമായി അവതരി
പ്പിച്ച് ജീവിബോധത്താൽ ഊറിക്കൂടുന്ന എല്ലാ പകകൾക്കും അസൂയകൾക്കും ദുരകൾക്കും തീ കൊളുത്തിയിരിക്കുന്നത്. ഉണ്ടായ ഒരു
സ്വത്വബോധവും നഷ്ടപ്പെടില്ല എന്നും നാം കണ്ടുകഴിഞ്ഞു. അതി
നാൽ അവർ കൊളുത്തിയ ഈ തീ ഉടനെങ്ങും കെട്ടുപോവുകയില്ല.

മനുഷ്യനെ നന്നാക്കാനായി ഉണ്ടായ മതങ്ങളും വർഗ്ഗരഹിത സമൂഹമുണ്ടാക്കാൻ ഓങ്ങിയ പ്രത്യയശാസ്ത്രങ്ങളും നമ്മുടെ ജീവിബോധ
ത്താൽ ഉളവാകുന്ന സമസ്ത അതിരുബോധങ്ങളും പ്രകൃതിദുരന്ത
ങ്ങളും പരിമിതികളും സഹജീവികളുടെ അതിജീവനമത്സരങ്ങളും എല്ലാം ഒത്തുചേർന്ന് നിൽക്കുന്ന ഒരു ഭൂമികയിൽ വേണം ഈ പൗരരൂപീകരണം നടക്കേണ്ടത്. നല്ല കൂത്ത് അല്ലാതെന്തു പറയാൻ....

'കണ്ടം വെച്ച' സ്ഥാപനങ്ങൾ

പൊതുനന്മ ലാക്കാക്കി സാമൂഹ്യപ്രവർത്തനത്തിൽ ഏർപ്പെ ടുന്ന എല്ലാവർക്കും സംഘടനകളുടെയും സ്ഥാപനങ്ങളുടെയും ആവശ്യകത ഒഴിച്ചുകൂടാനാകാത്തതാണെന്ന് അനു ഭവത്തിൽനിന്ന് മനസ്സിലാകും. ഒറ്റയ്ക്ക് കാര്യങ്ങൾ എത്രതന്നെ മനസ്സിലാക്കിയാലും അതു ചെയ്യാനുള്ള ആർജ്ജ വവും മൂച്ചും എത്രകണ്ടുണ്ടായാലും മറ്റുള്ളവരെ സഹകരി പ്പിച്ച് അവരോടൊത്തുചേർന്ന് കാര്യങ്ങൾ ചെയ്യണമെങ്കിൽ സംഘടനകൾ ആവശ്യമാണെന്ന് നമുക്കു മനസ്സിലാക്കാം. സംഘടിക്കുക ഒരു സ്വാഭാവിക പ്രവർത്തനമാണ്. ഈ സംഘടനയുടെ തുടർച്ച എന്ന നിലയിൽ നാം ചെയ്യാൻ ഉന്നംവെച്ച പ്രവൃത്തി മുന്നോട്ടു കൊണ്ടുപോകുന്നതിന് അനുബന്ധ മായി ഉണ്ടായി വരുന്ന മറ്റൊന്നാണ് സ്ഥാപനം.

അതിനാൽ ഒരു പ്രവൃത്തിയുടെ സാധൂകരണത്തിന് അനിവാര്യമായി മാറുന്ന ആവശ്യങ്ങളാണ് സംഘടനയും സ്ഥാപനങ്ങളും. പക്ഷേ, ഈ പ്രക്രിയയ്ക്ക് മറ്റൊരു വശം കൂടിയുണ്ട്. നാം ഉന്നംവെച്ച പ്രവൃത്തി വിജയിച്ചാലും പരാജയമടഞ്ഞാലും അതിനനുബന്ധമായി ഉണ്ടായ സംഘടന യും സ്ഥാപനവും 'സ്വതന്ത്ര'മായ ഒരസ്ഥിത്വം പേറി തുടരു ന്നത് നമുക്ക് കാണാം. മാത്രവുമല്ല, ഉന്നംവെച്ച പ്രവൃത്തിയിൽനിന്ന് വ്യതിചലിച്ച് ഈ സ്വതന്ത്രഅസ്തിത്വത്തിന്റെ സാധൂകരണത്തിനായി അനാവശ്യം എന്ന് വേണമെങ്കിൽ വിളിക്കാവുന്ന പ്രവൃത്തികൾവരെ സംഘടിപ്പിച്ച് സ്ഥാപന ങ്ങളും സംഘടനകളും തുടരുന്നതും നമുക്കുകാണാം. ഇവയൊക്കെ എന്തിനു തുടരുന്നുവെന്ന് മറ്റുള്ളവർ അത്ഭുതം കൂറുമ്പോഴും ലോകമെമ്പാടും ധാരാളം സ്ഥാപനങ്ങളും സംഘടനകളും അതിന്റെ 'പ്രഖ്യാപിത' ലക്ഷ്യങ്ങൾക്ക് തുലോം വിരുദ്ധമായ രീതിയിൽ പ്രവർത്തിച്ച് ജീവിക്കുന്നതും കാണാം.

സ്വന്തം പതിപ്പിനെ ഉത്പാദിപ്പിച്ച് പിൻവാങ്ങുക എന്ന

സങ്കീർണ്ണ ജീവികളുടെ പരിണാമപരമായ ജീവിതചംക്രമണംതന്നെയാണ് ഈ പ്രസ്ഥാനങ്ങളിലും ആവർത്തിക്കു
ന്നതെന്ന് നമുക്കു മനസ്സിലാക്കാം. മക്കൾ വളർന്ന് സ്വന്തം
268

അസ്തിത്വം സ്ഥാപിച്ച് സ്വതന്ത്രരായി ജീവിക്കാൻ തുടങ്ങുമ്പോൾ ഇണചേർന്ന ഒരു ജോടിയുടെ പ്രവർത്തനം പൂർണ്ണമായിത്തീരും. എങ്കിലും മരണം പൂർണ്ണമാകാത്തതു കാരണം ജീവിക്കുന്നതിന് മറ്റർ
ത്ഥങ്ങൾ തേടുന്ന അച്ഛനമ്മമാരുടെ സ്ഥാനമാണ് യഥാർത്ഥത്തിൽ ഈ
സ്ഥാപനങ്ങൾക്കുമുള്ളത്. ഉന്നം വയ്ക്കപ്പെട്ട പ്രവൃത്തിയുടെ പൂർ
ത്തീകരണത്തിനുശേഷം സ്ഥാപനങ്ങളും പ്രസ്ഥാനങ്ങളും പിരിച്ചുവിടാൻ കഴിയാതെ പോകുന്നത് മക്കൾ വിട്ടു പോയതിനുശേഷവും
മരണം വന്നെത്താത്ത മാതാപിതാക്കളുടെ ജീവിതത്തിനു തുല്യമാണ്.
മക്കളുടെ ജീവിതത്തിൽ കടന്നു കയറി അനാവശ്യമായി ഇടപെട്ട്
ജീവിതത്തിന് അർത്ഥം കണ്ടെത്താൻ ശ്രമിക്കുന്ന അച്ഛനമ്മമാരുടെ
പ്രവൃത്തികൾക്ക് സമാനമായി ഈ സ്ഥാപനങ്ങൾകൊണ്ട് ജീവിക്കുന്ന
ആളുകൾ അർത്ഥശൂന്യമായ 'പരിപാടി'കളുമായി മുന്നേറുന്നതു കാണാം.
സമരത്തിനുവേണ്ടിയുള്ള സമരവും മാസങ്ങളോളം നീണ്ടു
നില്ക്കുന്ന പൂജകളും അനന്തമായി നീളുന്ന ചടങ്ങുകളും അർത്ഥശൂ
ന്യമായ പ്രഭാഷണങ്ങളും സാമൂഹികപ്രയോജന നിർവഹണത്തിന്
ശേഷവുമുള്ള ഈ സ്ഥാപനങ്ങളുടെ നിലനില്പിനുവേണ്ടിയാണ്
ആചരിക്കുന്നത്. ഇത്തരത്തിൽ മനസ്സിലാക്കിയാൽ മാത്രമേ അടിക്ക

ടിയുണ്ടാകുന്ന ബന്ദുകളുടെയും സമരങ്ങളുടെയും ഘോഷയാത്രകളുടെയും പ്രഭാഷണപരമ്പരകളുടെയും ആചാരങ്ങളുടെയും അനുഷ്ഠാനങ്ങളുടെയും ചടങ്ങുകളുടെയും ഉദ്ദേശമെന്തെന്ന് കണ്ടെത്താൻ
കഴിയുകയുള്ളൂ.

അണുകുടുംബത്തിന്റെ കഥ

നമ്മെപ്പോലെയുള്ള ഗോത്ര-കാർഷിക സംസ്കാരങ്ങളിൽ ജീവിക്കുന്നവർ, 'പാശ്ചാത്യ'സംസ്കാരത്തിന്റെ അനുകരണ മായി, കാണുന്ന ധാരാളം കാര്യങ്ങളിൽ ഒന്നാണ് ഇന്നത്തെ അണുകുടുംബം. നമ്മൾ, മനുഷ്യർ വളരെ സന്തോഷപൂർവ്വം കൂട്ടുകുടുംബത്തിൽ കെട്ടിപ്പിടിച്ച് ഉമ്മവെച്ച് എല്ലാം പങ്കിട്ടു കഴിഞ്ഞിരുന്നപ്പോൾ കുറെ 'പച്ചപ്പരിഷ്കാരി'കൾ അണുകുടുംബം ആരംഭിച്ച് എല്ലാം വെട്ടിമുറിച്ച് മനുഷ്യബന്ധങ്ങ ളെല്ലാം ശിഥിലമാക്കി 'നമ്മുടെ സംസ്കാരം' തകർത്തു കളഞ്ഞു എന്നു പരാതിപ്പെടാറുണ്ട്. ഈ പരാതിയാണ് കഴിഞ്ഞ ഒരു നാലഞ്ചു പതിറ്റാണ്ടു കാലത്തെ ഭൂരിപക്ഷം കേരളീയസാഹിത്യകൃതികളെല്ലാംതന്നെ. ഭാഗംവെച്ചു മാറിയപ്പോൾ ഉണ്ടായ കണ്ണുനീരിന്റെ കഥകളാണ് അതെല്ലാം. വ്യാവസായികസംസ്കാരവും അതിനോടൊപ്പം കടന്നു വരുന്ന ആധുനിക വിദ്യാഭ്യാസവും കാർഷികവൃത്തിയിൽ ജീവിച്ചിരുന്ന മനുഷ്യസമൂഹങ്ങളിൽ വരുത്തിയ മാറ്റത്തെ പറ്റി നാം മുമ്പ് സൂചിപ്പിച്ചിരുന്നുവല്ലോ. സത്യത്തിൽ ആ മാറ്റ ത്തിന്റെ മറ്റൊരു മുഖമാണ് അണുകുടുംബം.

അച്ഛൻ, അമ്മ, മക്കൾ, അതുതന്നെ രണ്ടു മക്കൾ എന്ന അണുകുടുംബം രൂപീകൃതമായത് ഫാക്ടറികളോടും വികസിതമായ സേവനമേഖലയോടും ബന്ധപ്പെട്ടാണ്. ഫാക്ടറികൾ യൂറോപ്പിൽ തുടങ്ങിയപ്പോൾ തൊഴിലാളികൾക്ക് നൽ

കിയിരുന്ന വേതനം ഒരു വ്യക്തിക്കു ജീവിക്കാൻവേണ്ടി മാത്രമായിരുന്നു. ഫാക്ടറികൾക്കു ചുറ്റും ഒറ്റയ്ക്കൊറ്റ യ്ക്കു വന്ന, അത് ആണായാലും പെണ്ണായാലും, അവരുടെ മറ്റൊരു കാര്യവും പരിഗണിക്കാതെ, വ്യക്തികളായ തൊഴിലാളികളായി മാത്രം കണ്ട് കൂലി കൊടുക്കുന്ന രീതിയാണ് ഫാക്ടറിയുടമകൾ അവലംബിച്ചത്. ഇത് ആ നാടുകളിലെ ജനങ്ങളുടെ, പ്രത്യേകിച്ചും തൊഴിലെടുത്തു ജീവിക്കുന്ന

ആളുകളുടെ കുടുംബം തകർത്തു കളഞ്ഞു എന്നു പറയേ
ണ്ടതില്ലല്ലോ.
ഫാക്ടറികളുടെ ചുറ്റും ചേരികൾ രൂപപ്പെടുത്തുക,
അവിടെ എങ്ങനെയും ജീവിക്കുക എന്ന ഒരു ലക്ഷ്യം മാത്ര
270

മായി തൊഴിലാളികളുടെ ജീവിതം മാറി. ഇവിടെയാണ് ആദ്യമായി സംഘടിതശക്തിയായ ട്രേഡ് യൂണിയനുകൾ ആരംഭിച്ചത്. ആദ്യം കൂലിക്കൂടുതലിനുവേണ്ടിയും പിന്നീട് മെച്ചപ്പെട്ട ജീവിത സാഹചര്യങ്ങൾക്കുവേണ്ടിയും സമരം ചെയ്യാൻ തൊഴിലാളികൾ നിർബന്ധിതരായി. ഇതിന്റെ തുടർച്ചയായി നിർമ്മിക്കപ്പെട്ടതാണ് ഫാക്ടറികൾക്കു
ചുറ്റുമുള്ള തൊഴിലാളികൾക്കു വേണ്ടിയുള്ള 'ക്വാർട്ടേഴ്സുകൾ' എന്ന്
അറിയപ്പെടുന്ന നിവാസകേന്ദ്രങ്ങൾ.
കാർഷികജീവിതവൃത്തിയുടെ ഭാഗമായി രൂപപ്പെട്ട കൂട്ടുകുടും
ബവും 'ബന്ധുജനങ്ങളും' അതേപടി ഫാക്ടറി പരിസരങ്ങളിലേക്ക്
മാറ്റിപ്രതിഷ്ഠിക്കപ്പെടുകയാണ് ആദ്യമുണ്ടായത്. അച്ഛൻ, അമ്മ,
മക്കൾ, അപ്പൂപ്പൻ, അമ്മൂമ്മ, അമ്മാവന്മാർ, അമ്മായിമാർ, ചിറ്റപ്പന്മാർ,
ചിറ്റമ്മമാർ തുടങ്ങി ഒരു പറ്റം ജനമായിരുന്നു ഈ ബന്ധുജനങ്ങൾ.
പണിയെടുക്കുന്ന തൊഴിലാളിക്ക് ഫാക്ടറിയ്ക്കുള്ളിൽ 'സ്വാസ്ഥ്യം'
വേണമെങ്കിൽ അവർക്കു ചുറ്റും ബന്ധുജനങ്ങൾ വേണമെന്ന ഫാക്ടറിയുടമകളുടെ തിരിച്ചറിവും സ്വാസ്ഥ്യത്തിനുവേണ്ടിയുള്ള തൊഴിൽ
സമരങ്ങളും ചേർന്നു രൂപപ്പെടുത്തിയതാണ് തൊഴിലാളിനിവാസകേന്ദ്രങ്ങൾ.
പക്ഷേ, പെട്ടെന്നുതന്നെ മുതലാളിമാർക്ക് ഒരു കാര്യം മനസ്സിലായി.

15 പേർക്ക് മുകളിൽ കുടുംബാംഗങ്ങളുള്ളവർക്ക്
കിടപ്പാടമൊരുക്കുക
ശ്രമകരമായ പണിയാണെന്ന്. 'കുടുംബ'ത്തിലെ ആളുകളുടെ
എണ്ണം
നിജപ്പെടുത്താൻ അവർ തൊഴിലാളികളെ നിർബന്ധിച്ചു തുടങ്ങി.
വ്യക്തികൾക്കു കൂലികൊടുക്കുന്ന സമ്പ്രദായം മാറി
തൊഴിലാളികൾക്ക് 'കുടുംബവേതനം' കൊടുക്കുവാൻ
തീരുമാനമായി. ഇന്നു
നാം കാണുന്ന എല്ലാ ശമ്പളവും കുടുംബവേതനമാണ്.
ഈയൊരു സന്ധിയിലാണ് കുടുംബം നിജപ്പെടുത്തുന്നതിന്
മുതലാളിമാർ മുൻകൈയെടുത്തത്. തൊഴിലാളികളുടെ
അച്ഛനമ്മമാരും
മക്കളും ഒന്നുരണ്ട് ഏറ്റവുമടുത്ത ബന്ധുക്കളുമടങ്ങുന്ന
കൂട്ടത്തിനെ
യാണ് കുടുംബം എന്ന് അവർ നിർണ്ണയിച്ചത്. അവിടെനിന്നാണ്,
അങ്ങ
നെയാണ് നാം ഇന്ന് കാണുന്ന അണുകുടുംബത്തിലേക്കുള്ള
യാത്ര
ആരംഭിച്ചത്. തൊഴിലാളികൾക്ക് കൊടുക്കുന്നതിന്റെ അളവ്
മിതപ്പെ
ടത്തുവാൻ മുതലാളിമാർ കണ്ടെത്തിയ തന്ത്രമാണ്
മുൻകൂർപണിതീർത്ത നിവാസകേന്ദ്രങ്ങൾ. ഇങ്ങനെ
ശമ്പളമടക്കം 'എല്ലാ സൗകര്യ
ങ്ങളുമുള്ള' ഫാക്ടറികൾ രൂപപ്പെട്ടപ്പോൾ ഇതൊരു നല്ല
സമ്പ്രദായമായി
തൊഴിലാളികൾ ആദ്യം അനുഭവിച്ചു. പക്ഷേ, കുടുംബത്തിലെ
ബന്ധു
ജനങ്ങളുമായി ഈ 'പുത്തൻ ക്വാർട്ടേഴ്സു'കളിലേക്ക്
മാറിപ്പാർക്കാൻ
ചെന്നപ്പോഴാണ് 'സുന്ദരമായ' ആധുനിക സൗകര്യങ്ങളുള്ള ഈ
ക്വാർ
ട്ടേഴ്സുകളിൽ കിടപ്പുമുറികൾ മൂന്നെണ്ണം മാത്രമേ ഉള്ളൂവെന്നും
കുളിമുറിയും അടുക്കളയും പൊതുവായി

രൂപപ്പെടുത്തിയതാണെന്നും
അവർ കാണുന്നത്. ആദ്യമെല്ലാം ഞെരുങ്ങി ഈ മുറികളിൽ വസിച്ചു
271
അണുകുടുംബത്തിന്റെ കഥ
തുടങ്ങിയവർ ക്രമേണ 'അകന്ന ബന്ധുക്കളെ' കൂടെക്കൊണ്ടുവരികയോ അടുപ്പിക്കുകയോ ചെയ്യാതായി. കാലം അധികം കടക്കുന്ന
തിനുമുമ്പ് കക്കൂസും കുളിമുറിയും വീടുകൾക്കുള്ളിലേക്ക് മാറ്റി
പ്രതിഷ്ഠിച്ചെങ്കിലും കിടപ്പുമുറികൾ രണ്ടായി ചുരുങ്ങുകയാണുണ്ടായത്.
വ്യാവസായികസംസ്കാരം ലോകത്തെവിടെ വളർന്നാലും അവിടെ
സ്വാഭാവികമായി രൂപപ്പെട്ടുവരുന്നതാണ് അണുകുടുംബങ്ങൾ. അത്
പച്ചപ്പരിഷ്കാരികളുടെ തിരഞ്ഞെടുപ്പല്ല, മുതലാളിമാരുടെ ചെലവുചു
രുക്കൽ തന്ത്രത്തിന്റെ പരിണതഫലമാണ്. ഇന്ന് സ്വന്തം അച്ഛനമ്മമാരെ കൂടെക്കൂട്ടാൻ കഴിയാത്ത മക്കളും അവരുടെ മക്കളും കഴിയുന്ന
അണുകുടുംബങ്ങളുടെ 'സ്വാഭാവിക വികാസ'മാണ് ലോകമെമ്പാടുമുള്ളത്. ആധുനിക വിദ്യാഭ്യാസത്താൽ അതിരുബലപ്പെട്ട സ്വത്വബോ
ധവും സമ്പത്തേറുമ്പോൾ കുട്ടികളുടെ എണ്ണം താനേ കുറയുമെന്ന
ജീവശാസ്ത്രപരമായ സവിശേഷതയും മേൽപ്പറഞ്ഞ പ്രക്രിയയും കൂടിച്ചേർന്നപ്പോൾ കുടുംബം എന്നു പറഞ്ഞാൽ ഇന്ന് അണുകുടുംബം
മാത്രമാണ്. അതിനാൽ നാം 'സ്വതന്ത്ര'മായി ഉണ്ടാക്കുന്ന വീടുകളും
ഫ്ളാറ്റുകളുംപോലും ഒന്ന്, രണ്ട്, കൂടിയാൽ മൂന്ന് കിടപ്പുമുറികൾ
മാത്രമുള്ളതാണ്. ഇതാണ് അണുകുടുംബത്തിന്റെ കഥ.
272

അച്ഛനമ്മമാരെ 'നോക്കാത്ത' മക്കൾ

കൃഷിയിലധിഷ്ഠിതമായ ജീവിതം നയിച്ചിരുന്ന ജനവിഭാഗ ങ്ങൾക്കിടയിലേക്കാണ് ആധുനിക വ്യവസായങ്ങളുടെ കടന്നുവരവുണ്ടായത്. ഇത് ഏതാണ്ട് അയ്യായിരം വർഷത്തെ കാർഷികസാമൂഹികഘടനയെ മാറ്റിമറിക്കുകയുണ്ടായി.

ഭൂമിയിൽ കൃഷി ചെയ്ത് ജീവിച്ചിരുന്ന മനുഷ്യർക്ക് സ്വത്തായിരുന്നത് ഭൂമിയും അവർ ഇണക്കിയെടുത്തിരുന്ന ജീവജാലങ്ങളുമാണെന്ന് നാം കണ്ടുകഴിഞ്ഞു. കാർഷികകുടും ബങ്ങളിൽ അച്ഛനുമമ്മയോടുമൊപ്പം ജീവിച്ചിരുന്ന മക്കളാണ് ഉണ്ടായിരുന്നത്. മാതാപിതാക്കളുടെ തൊഴിലുതന്നെയായിരുന്നു അവർ പിന്തുടരുന്നതും ജീവിച്ചിരുന്നതും. ഈ തുടർ ച്ചയിൽ ജീവിതവൃത്തിയിൽ വ്യത്യാസങ്ങളില്ലാതിരിക്കുമ്പോഴും വ്യത്യസ്തതകൾ ഉണ്ടായിരുന്നത് സ്ത്രീകൾക്കും പുരുഷ ന്മാർക്കും ഇടയിലായിരുന്നു. സ്ത്രീകൾ അന്യവീട്ടിൽ 'സ്വന്തം' പുരുഷനോടൊത്ത് കഴിയുമ്പോൾ പുരുഷന്മാർ അച്ഛനമ്മ മാരോടൊപ്പം സ്വവീട്ടിൽ കഴിയുന്നു. ഈയൊരു വ്യത്യാസമൊഴിച്ചാൽ അച്ഛനമ്മമാരോടൊപ്പമായിരുന്നു കാർഷികവൃ ത്തിയിൽ മക്കൾ കഴിഞ്ഞിരുന്നത്. ഇവിടേക്കാണ് കൃഷിയിലധിഷ്ഠിതമല്ലാത്ത ജീവിതരീതിയും സ്വത്തുത്പാദനവുമായി വ്യാവസായികവൃത്തി കടന്നുവരുന്നത്.

ആധുനിക വിദ്യാഭ്യാസം എന്നു നാം വിളിക്കുന്ന സാർവ ത്രികവിദ്യാഭ്യാസം സംഭവിച്ചത് ഈ വ്യവസായത്തിന് ഉതകുന്ന 'ജോലിക്കാരെ' കണ്ടെത്തുന്നതിനുവേണ്ടി രൂപപ്പെടു ത്തിയപ്പോഴാണ്. മനുഷ്യജീവിതത്തെപ്പറ്റി പഠിക്കാനല്ല ഈ വിദ്യാഭ്യാസം ആരംഭിച്ചത്. മറിച്ച് ഓരോതരം വ്യവസായമേഖലക്കനുസൃതമായ തൊഴിലാളികളെ ഉത്പാദിപ്പിക്കുവാനാണ്.

ഈ വിദ്യാഭ്യാസം നേടിയ മക്കൾ 'ജോലി തേടി' പോകാൻ

നിർബന്ധിതരാകും. എവിടെയാണോ ഫാക്ടറിയും അനുബന്ധസ്ഥാപനങ്ങളും ഉള്ളത് അവിടേക്ക് അവർ പറിച്ചു നടപ്പെടുകതന്നെചെയ്യും. ഇങ്ങനെ പറിച്ചു നടപ്പെട്ട മക്കളുടെ തിരിച്ചു വരവിനുവേണ്ടിയുള്ള കാത്തിരിപ്പാണ് മിക്ക കുടുംബങ്ങളുടെയും സ്ഥിതി. ആധുനിക വിദ്യാഭ്യാസം നല്കി വളർത്തിയ മക്കൾ തങ്ങളെ വിട്ടുപോകുമെന്നും അവരുടെ

273

അച്ഛനമ്മമാരെ 'നോക്കാത്ത' മക്കൾ

ജീവിതം നിർണ്ണയിക്കുന്നത് ഫാക്ടറി ഉടമകളും മാനേജർമാരും മറ്റ്
ഓഫീസർമാരുമാണെന്നും അച്ഛനമ്മമാർ മനസ്സിലാക്കേണ്ടതുണ്ട്. ജോലി നേടിയ മക്കൾക്ക് ഇനിയൊരിക്കലും അവർ ജോലിയെടുക്കുന്ന സ്ഥാപനങ്ങളിൽനിന്ന് ഭിന്നമായ ഒരു ജീവിതമോ അസ്തിത്വമോ
ഉണ്ടാകില്ല എന്നും മനസ്സിലാക്കണം. അവരുടെ സമയവും ഊർജ്ജവും
ഈ സ്ഥാപനങ്ങളാണ് നിർണ്ണയിക്കുന്നത്. ഇതു മനസ്സിലാക്കാതെ 'വളർത്തി വലുതാക്കിയ' മക്കൾ അച്ഛനമ്മമാരെ ഉപേക്ഷിച്ചു പോയതായിട്ടാണ് മാതാപിതാക്കൾ അനുഭവിക്കാറുള്ളത്. നാം ഓരോരുത്തരും
അന്നം കണ്ടെത്തുന്ന രീതിക്കനുസൃതമായ ജീവിതം മാത്രമേ നമുക്കു
ലഭിക്കുകയുള്ളൂവെന്നും അല്ലാതെ കണ്ണിൽ ചോരയില്ലാത്ത, മനസ്സിൽ
സ്നേഹമില്ലാത്ത മക്കളുണ്ടായതല്ല കാരണമെന്നും മനസ്സിലാക്കണം.

'അമ്മയ്ക്കസുഖമാണ് പെട്ടെന്ന് പുറപ്പെടുക' എന്ന ഫോൺവിളി, കുറച്ചുമുമ്പാണെങ്കിൽ 'കമ്പി', കിട്ടുമ്പോൾ ഓഫീസിലെയും ഫാക്ടറിയിലെയും തങ്ങൾ ചെയ്തു തീർക്കേണ്ട കടമകളോർത്ത് ഞെട്ടി
നിൽക്കുന്ന മക്കൾക്ക്, എണ്ണിച്ചുട്ടപ്പംപോലെ കിട്ടുന്ന അവധിദിനങ്ങൾ

മാത്രമേ ഉള്ളൂവെന്നും ആ ദിനങ്ങൾക്കുള്ളിൽതന്നെ അമ്മയുടെ 'ദീനം'
ഭേദമാകേണ്ടതുണ്ടെന്നും നാം മനസ്സിലാക്കണം. അച്ഛന്റെ മരണക്കിടയ്ക്കക്കരികിൽ നില്ക്കുന്ന മക്കളുടെ മനസ്സിൽ ഓഫീസിൽ കുമിഞ്ഞു
കൂടുന്ന ഫയലുകളും ജോലിയിൽനിന്നു പിരിച്ചു വിടുമെന്ന ഭീഷണിയുമാണ് നിറഞ്ഞു നിൽക്കുന്നത്. ഒപ്പം സ്വന്തം കുട്ടികൾക്ക് ഭക്ഷണമൊരുക്കി സ്കൂളുകളിലേക്ക് വിടേണ്ടതിന്റെ ആവശ്യകതയും.
'അച്ഛൻ മരിക്കാത്തതെന്ത്' എന്ന അക്ഷമയോടെ കാത്തുനിൽ
ക്കുന്ന മക്കളുടെ മുഖം കണ്ട് നിങ്ങൾ പൊയ്ക്കൊള്ളൂ എന്നു പറയുന്ന
ദൈന്യത നിറഞ്ഞ അച്ഛനമ്മമാരുടെ കാലവുമാണിത്. ഇല്ലാത്ത അസുഖങ്ങളുണ്ടെന്ന് നടിച്ച,് അതറിയിച്ച് മക്കളെ വരുത്തി 'ഒരുനോക്കു
കാണുന്ന' അച്ഛനമ്മമാരും സ്വന്തം വീട്ടിലെ ഉത്തരവാദിത്വങ്ങളോർത്ത്
ഓഫീസിൽ ധാരാളം പണിയുണ്ട് എന്ന് അക്ഷമയോടെ പറയുന്ന മക്കളും
ഈ വ്യവസായവൃത്തി എന്നു പറയുന്ന പുതിയ ജീവിതരീതിയുടെ ഉൽ
പ്പന്നങ്ങളാണ്. അല്ലാതെ ദയയും സ്നേഹവും കടപ്പാടും മറന്നുപോയ
പുത്തൻതലമുറ ആയതുകൊണ്ടല്ല. പിന്നെ ഏതുകാലത്തും അച്ഛന
മ്മമാരോട് മര്യാദയ്ക്ക് പെരുമാറാത്ത മക്കളുണ്ടായിട്ടുണ്ട്; തിരിച്ച് മക്ക
ളെകൊല്ലുന്ന, വെറുക്കുന്ന അച്ഛനമ്മമാരും. 'മുജ്ജന്മശത്രുക്കളാണ്
ഈ ജന്മപുത്ര'രെന്ന ചൊല്ല് ഈ തലമുറയുടെ കണ്ടെത്തലുമല്ലല്ലോ.
വ്യവസായവൽകൃത സമൂഹങ്ങൾ ആദ്യമായി ഉടലെടുത്തത് പാശ്ചാ

ത്യലോകമായ യൂറോപ്പിലാണെന്നു നാം ഓർക്കണം. ജീവിതരീതിക്ക
നുസൃതമായ സംസ്കാരം നമുക്ക് രൂപപ്പെടുക സ്വാഭാവികമാണ്.
ജീവിതരീതിയെ മനസ്സിലാക്കുമ്പോൾ പാശ്ചാത്യമെന്നോ പൗരസ്ത്യമെന്നോ തരംതിരിക്കുന്നത് ഒരു ശാസ്ത്രീയ വിഭജനമല്ല. വ്യവസായവൽകൃത സമൂഹമെന്നോ കാർഷികസമൂഹമെന്നോ നായാടിയും പെറു

ക്കിത്തിന്നും കഴിയുന്ന ഗോത്രവർഗ്ഗസമൂഹമെന്നോ ഉള്ള തരംതിരിവു
കളാണ് നാം സ്വീകരിക്കേണ്ടത്. അല്ലാതെ, 'പാശ്ചാത്യ സംസ്കാരം'
പൗരസ്ത്യ സമൂഹങ്ങളിലാകെ പടർന്നു പിടിക്കുകയല്ല സംഭവിക്കു
ന്നത്. കാടത്തം, പ്രാകൃത സംസ്കാരം, പൗരസ്ത്യസംസ്കാരം, പാശ്ചാത്യസംസ്കാരം എന്നെല്ലാമുള്ള സംസ്കാര സങ്കല്പനങ്ങൾ അശാസ്ത്രീയവും ഉപേക്ഷിക്കപ്പെടേണ്ടതുമാണ്.

രതിത്തൊഴിലിന്റെ ആരംഭം

വിവിധ ഗോത്രങ്ങളിൽപെട്ട മനുഷ്യരെ രാജ്യരൂപീകരണ വേളയിൽ പിടിച്ചുകൊണ്ടുവന്ന കാര്യം നാം മുമ്പു സൂചിപ്പി ച്ചിരുന്നുവല്ലോ. രണ്ടാംതരം പൗരന്മാരും പിന്നീട് അടിമകളുമായി മാറിയ മറ്റു ഗോത്രവർഗ്ഗത്തിലെ സ്ത്രീകളെ മേൽത്തട്ടിലുള്ള പുരുഷന്മാർക്ക് പ്രാപിക്കുവാൻ അവരുടെ സമ്മതമി ല്ലാതെതന്നെ കഴിയുന്ന സ്ഥിതി വന്നു. മറ്റ് ബഹുഭൂരിപക്ഷം ജീവികളിലെയും പുരുഷൻ എത്ര ബലവാനായാലും സ്വന്തം ഇണയുടെ സമ്മതത്തിനായി, അവൾ ലൈംഗികമായി പരു വപ്പെട്ട് ഒരുങ്ങാനായി, കാത്തിരിക്കുന്നതായി കാണാം. മനുഷ്യപുരുഷനും ഇങ്ങനെതന്നെയായിരുന്നു. പക്ഷേ, അടിമക ളായി കൊണ്ടുവന്ന സ്ത്രീകളോട് അവരുടെ അനുവാദമില്ലാ തെതന്നെ ബലപ്രയോഗങ്ങളിലൂടെ ബന്ധപ്പെടാൻ കഴിയുമെന്ന പുരുഷന്റെ 'അറിവ്' സ്ത്രീകളുടെ പൊതുവായ സാമൂഹിക സ്ഥാനത്തിന്റെ അടിത്തറയിളക്കി.

അടിമകളുമായി സ്വപുരുഷൻ ബന്ധത്തിലേർപ്പെടുമ്പോൾ കൂടുതൽ അടിമകളെ സൃഷ്ടിക്കുകയെന്ന ദൗത്യം മാത്രമാണ് മേൽത്തട്ടിലെ സ്ത്രീകൾ അതിൽ കണ്ടത്. കൂടാതെ സ്വപുരുഷന്റെ സ്വത്തുക്കളൊന്നുംതന്നെ അടിമ ക്കുട്ടിക്ക് നൽകേണ്ടതില്ലെന്ന അറിവുണ്ടായിരുന്നതുകൊണ്ട് സ്വന്തം ഇണയുടെ പരസ്ത്രീഗമനത്തിൽ അല്പം ഈർഷ്യയും അസൂയയുമല്ലാതെ യാതൊരപകടവും അവർക്ക് തോന്നിയിരുന്നില്ല. അവരുടെ ഈർഷ്യയുടെയും അസൂയയുടെയും പകപോക്കലുകൾ ആ അടിമസ്ത്രീകളുടെ മുകളിൽതന്നെയായിരുന്നു നിർവഹിക്കപ്പെട്ടിരുന്നത്. പുരുഷ ന്മാർ നിശ്ശേഷം അങ്ങനെ പ്രതിസ്ഥാനത്തുനിന്ന് നീക്കം ചെയ്യപ്പെട്ടു. പക്ഷേ, സ്വന്തം ബലം മറ്റു പുരുഷന്മാരെ തോല് പിക്കുകയെന്നതിൽനിന്ന് ഭിന്നമായി സ്ത്രീകൾക്കു മുകളിൽ പ്രയോഗിക്കുകയെന്ന, അതും ലൈംഗികബന്ധത്തിനുവേണ്ടി ഉപയോഗിക്കുകയെന്ന ചരിത്രപരമായ വ്യത്യാസം ഇവിടെ

സംഭവിക്കുകയാണുണ്ടായത്. ബലാത്സംഗം ചരിത്രത്തിന്റെ ഭാഗമായി മാറി. അടിമസ്ത്രീകൾ മേൽത്തട്ടിലെ പുരുഷ ന്മാരെ സുഖിപ്പിക്കാൻവേണ്ടി ആടുകയും പാടുകയും ചെയ്ത്

276

ഒരു ഭോഗവസ്തുവായി മാറുകയാണുണ്ടായത്. അങ്ങനെ ആ സ്ത്രീകളുടെ അവസ്ഥ എല്ലാ സ്ത്രീകളിലേക്കും പിച്ചവെച്ച് പിച്ചവെച്ച് എത്തിച്ചേരുകയാണുണ്ടായത്. ഇന്ന് പുരുഷകേന്ദ്രീകൃതമായിട്ടുള്ള ഈ സമൂഹങ്ങളിൽ ആടുകയും പാടുകയും ലൈംഗികചോദനയ്ക്ക് ആകർഷ കമായി നില്ക്കുകയും ചെയ്യേണ്ട ഗതി സ്ത്രീകൾക്ക് സംഭവിച്ചത് ഇങ്ങനെയാണ്.

മറ്റൊന്ന്, സാമൂഹികനീതി ഉറപ്പാക്കാൻ ഇറങ്ങിപ്പുറപ്പെട്ട മഹാന്മാരും മതപ്രചാരകരും ഒരു പുരുഷന് ഒരു സ്ത്രീ എന്ന മൂല്യം പ്രചാരത്തിലാക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നത് മിക്ക വേദപുസ്തകങ്ങളിലും കാണാം. കുട്ടികളുടെ വളർച്ചയെയും നിലനില്പിനെയും ചുറ്റിപ്പറ്റി ഒരു ജീവിവർഗ്ഗ ത്തിന്റെ തുടർച്ച ഉറപ്പാക്കുന്ന യുക്തിതന്നെയാണ് ഇതിന്റെ പിന്നിൽ വർത്തിച്ചിരുന്ന പ്രധാന ചേതോവികാരം. ഒപ്പം സമൂഹവളർച്ചയ്ക്ക് പുരുഷന്മാർ തമ്മിലുള്ള പോര്, അതും സ്ത്രീകൾക്കുവേണ്ടിയുള്ള പോര്, കുറയ്ക്കാൻ ഒരു പുരുഷന് ഒരു സ്ത്രീയെന്ന പ്രതിവിധിയാണ് അവർ കണ്ടെത്തിയത്. പക്ഷേ, ഇത് പല ഇണ ജീവിവർഗ്ഗത്തിലെ ഒരംഗമെന്നനിലയിൽ പുരുഷന്മാർക്കാചരിക്കാൻ കഴിയാതെ വന്നു വെന്നും നമുക്ക് കാണാം. ഇതേർപ്പെടുത്തിയ വികസിതസമൂഹങ്ങളിലെല്ലാം ഈ സാമൂഹ്യമൂല്യം രഹസ്യമായി മറികടക്കാനുള്ള പഴുതുകളന്വേഷിക്കുകയെന്നതായി പിൽക്കാല പുരുഷജീവിതങ്ങളെല്ലാം.

സാമൂഹിക വികാസത്തിന്റെ ഭാഗമായി സേനകൾ രൂപപ്പെട്ടതെങ്ങ
നെയെന്ന് നാം കണ്ടുകഴിഞ്ഞല്ലോ. 'ബലമുള്ള' പുരുഷന്മാർ സേനയിലേക്ക് തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെടുക വളരെ 'സ്വാഭാവിക'മാണ്. ഇക്കാരണ
ത്താൽ സേന എന്നു പറഞ്ഞാൽ പുരുഷക്കൂട്ടമെന്നാണ് അർത്ഥം.
അതുപോലെ അന്യദേശങ്ങളിലേക്ക് കച്ചവടസംബന്ധിയായ യാത്രകൾ
ആരംഭിച്ചപ്പോഴും ഇതേ പ്രക്രിയതന്നെയാണ് സംഭവിച്ചത്. വണിക്കുകളായും കപ്പൽസഞ്ചാരികളായും എല്ലാം പുരുഷക്കൂട്ടംതന്നെയാണ്
ഉണ്ടായി വന്നത്. ഒപ്പം, സ്ത്രീകളിൽനിന്ന് കവർന്നെടുത്ത ആരാധ്യ
സ്ഥാനങ്ങളും മതപ്രചാരകസംഘവും പുരുഷക്കൂട്ടംതന്നെയായി മാറുകയാണുണ്ടായത്. ഇങ്ങനെ ഒരു ജീവിവർഗ്ഗം മുമ്പൊരിക്കലും അനു
ഭവിച്ചിട്ടില്ലാത്തതരത്തിലുള്ള ഒരു പ്രതിസന്ധി മനുഷ്യനെന്ന ജീവിവർഗ്ഗ
ത്തിലെ പുരുഷന്മാർക്കുണ്ടായി. അതായത് സ്വന്തം ഇണകളായ
സ്ത്രീകൾ ഇല്ലാതെ പലതരത്തിൽ പെട്ടുപോയ പുരുഷക്കൂട്ടം നഗരങ്ങ
ളുടെയും സാമ്രാജ്യങ്ങളുടെയും വളർച്ച കാരണം പുരുഷസംഘങ്ങ
ളുടെ ഒറ്റപ്പെട്ട തുരുത്തുകളായി ലോകമെമ്പാടും രൂപപ്പെട്ടു.
ഇവിടെയാണ് സേനകൾക്കും സാമ്രാജ്യങ്ങൾക്കും കച്ചവടസംഘ
ങ്ങൾക്കും മതസംഘടനകൾക്കും രൂപംകൊടുത്ത, അതിനു നേതൃത്വം
കൊടുത്ത നേതാക്കൾക്ക് ഈ പുരുഷക്കൂട്ടത്തിന്റെ സ്വാഭാവികമായ
ലൈംഗികചോദന എങ്ങനെ കൈകാര്യം ചെയ്യണം എന്ന പ്രശ്നം
അവരുടെ മുന്നിൽ ഒരു മലപോലെ വളർന്നു വന്നത്. പരസ്പരം

പോരടിച്ച് ഇണയെ തിരഞ്ഞെടുക്കേണ്ട പുരുഷന്മാർ ഒരിണയെയും
ലഭിക്കാതെ കുറെക്കാലം ഒന്നിച്ചു കഴിഞ്ഞാൽ ഉളവാകുന്ന സംഘർഷം
ആർക്കും ഊഹിക്കാവുന്നതേയുള്ളൂ. ഇവിടെയാണ് എല്ലാ പടയോട്ട
ങ്ങളുടെയും തുടർച്ചയായി സേനകൾ ബലാൽസംഗത്തിൽ ഏർപ്പെ
ടുന്നതിന്റെ രഹസ്യം നമുക്ക് മനസ്സിലാകുന്നത്. അന്യപുരുഷന്മാരെ
യഥാർത്ഥത്തിൽ തോൽപ്പിക്കാനാകുന്നത് അവരുടെ ഇണകളിൽ
തങ്ങളുടെ ബീജം നിക്ഷേപിക്കുകയാണെന്നുള്ള ജീവിബോധവും
ഇതിന് ആക്കം കൂട്ടി. സ്വന്തം ജനിതകം നിലനിറുത്താനുള്ള
പുരുഷത്വര അങ്ങനെ ഒരേ സമയം എതിരാളിയെ തോൽപ്പിക്കുന്നതിലും
അവന്റെ ഇണയെ കീഴ്പെടുത്തുന്നതിലും പൂർണ്ണമാകുകയായിരുന്നു.
ഇത് ഒരു വശത്ത് നടക്കുമ്പോൾ, മതപ്രവാചകർ 'ബ്രഹ്മചര്യം' എന്ന
ബ്രഹ്മാസ്ത്രം പ്രയോഗിച്ചാണ് പുരുഷസന്ന്യാസിസംഘങ്ങളിൽ
ലൈംഗികനിയന്ത്രണമേർപ്പെടുത്തിയത്. പുരുഷശുക്ലത്തിന്റെ മഹത്ത്വവത്
കരണവും ആത്മീയൗന്നത്യത്തിലേക്കുള്ള പ്രയാണത്തിൽ അതി
നുള്ള പങ്കിന്റെ പ്രത്യയശാസ്ത്രവിശദീകരണവും ഇതിന്റെ പ്രയോഗ
ക്ഷമത ഉറപ്പു വരുത്തി. സന്ന്യാസിസംഘങ്ങൾ രൂപപ്പെടുത്തിയ മതവി
ഭാഗങ്ങളിലാണ് ഈ ബ്രഹ്മചര്യം അല്ലെങ്കിൽ ലൈംഗികസംയമനം ഒരു

മൂല്യം എന്ന നിലയിൽ ഇത്രയധികം ഉയർത്തിക്കാട്ടപ്പെടുന്നതെന്ന് പരിശോധിച്ചാൽ കാണുവാൻ കഴിയും. ഇതിൽതന്നെ, ക്രിസ്തുമത
ത്തിൽ ഈ ശുക്ലമഹിമ വിസ്തരിക്കപ്പെടാതിരുന്നതിനാൽ ഇതിന്റെ
ആന്തരവത്കരിച്ച പ്രയോഗക്ഷമത ഒരു സമയത്തും ഉണ്ടായിട്ടില്ല. കഷ്ടം പിടിച്ചുതന്നെയാണ് അവർ കഴിഞ്ഞിരുന്നത്. ആൺകുട്ടികളുമായി ലൈംഗികബന്ധത്തിലേർപ്പെടാത്ത പള്ളീലച്ചന്മാർ തുലോം കുറവാണ്. ഇസ്ലാംമതത്തിൽ ഇത്തരം സന്ന്യാസിസംഘങ്ങൾ രൂപപ്പെടുത്തി
യട്ടില്ലാത്തതിനാൽ ലൈംഗികസംയമനം അതിൽ ഒരു ഭാരമായി മാറി
യിട്ടില്ല. പാവം സന്ന്യാസിമാർ! ഇതിൽ വിശ്വസിച്ചയെത്രയെത്രപേർ,
സ്വന്തം ലിംഗത്തിൽ തൊടാൻപോലും കഴിയാതെ കടിച്ചുപിടിച്ച, ഉറക്ക
മിളച്ച്, നേരം വെളുപ്പിച്ച്, ജീവിച്ച് മരിച്ചുപോയി.... ഇന്നും ജീവി
ക്കുന്നു! ഇതിന്റെയെല്ലാം 'പാപം' ആര് തീർത്താൽ തീരും! വെറുതെ
കിട്ടിയിരുന്ന ലൈംഗികസുഖം, സ്വയംഭോഗരൂപത്തിൽപോലും ലഭി
ക്കാതെ മരണപ്പെട്ടുപോയ ആത്മാക്കൾക്ക് ശാന്തിഃ!
എന്നാൽ, കീഴ്പ്പെടുത്തപ്പെട്ട രാജ്യങ്ങളിൽ ഭരണസംവിധാനങ്ങൾ രൂപപ്പെടുത്തി 'അന്യ'രാജ്യങ്ങൾ 'സ്വന്തം'രാജ്യങ്ങളായി മാറ്റുന്ന ഭരണാധികാരികൾക്കുമുന്നിൽ കടിഞ്ഞാണില്ലാത്ത ബലാൽസംഗം
ഒരു സാമൂഹ്യപരിഹാരമായിരുന്നില്ല. സാമ്രാജ്യങ്ങളുടെ ഏകീകരണ
ത്തിനായി വ്യത്യസ്ത സമൂഹങ്ങളെ ഒന്നിച്ചു കൊണ്ടുവരുന്നതിന് ഏകദൈവങ്ങളെ സൃഷ്ടിക്കുന്ന തിരക്കിലായിരുന്ന അവർക്ക് 'അന്യരെ'
നിലനിറുത്തുന്ന ബലാൽസംഗങ്ങൾ അനുവദിക്കാനാവുമായിരുന്നില്ല.

പക്ഷേ, പുരുഷക്കൂട്ടങ്ങളുടെ ലൈംഗികചോദന നിയന്ത്രണവിധേയ
279
രതിത്തൊഴിലിന്റെ ആരംഭം
മായി ശമിപ്പിക്കാൻ പുത്തൻ സ്രോതസ്സുകൾ കണ്ടെത്തേണ്ട ആവശ്യം
അവർക്കുണ്ടായി. ഇവിടെയാണ് 'നഗരവധു'ക്കളും ദേവദാസി സമ്പ്ര
ദായങ്ങളും വേശ്യാവൃത്തിയും കൂത്തച്ചികളും എല്ലാം ഉണ്ടായത്.
സ്ത്രീകളുടെ മേൽക്കോയ്മ നഷ്ടപ്പെട്ട് നിന്നിരുന്ന പഴയ ആചാരസമ്പ്രദായങ്ങളെ ഇത്തരത്തിൽ മാറ്റിയെടുക്കുന്നത് സുഗമമായിരുന്നു.
എവിടെ സേനകൾ തമ്പടിച്ചുവോ അവിടെയെല്ലാം താൽക്കാലികമായ ലൈംഗികമോചനത്തിനാവശ്യമായ ഇണകളെ രാജാക്കന്മാർ
തന്നെ നല്കിയിരുന്ന ചരിത്രം നമുക്കു കാണാം. ഒപ്പം, വികസിച്ച ഏതു
നഗരത്തിലും ലൈംഗികതൊഴിലിന്റെ ഒരു പ്രദേശംതന്നെ രൂപപ്പെട്ടു.
അവിടെയാണ് കൂട്ടമായി വന്ന വണിക്കുകളും രഹസ്യമായി പോയ
മതപ്രചാരകരും അവരുടെ ലൈംഗികചോദന അടക്കിയിരുന്നത്.
നിലവിലിരുന്ന ഭരണകൂടങ്ങളുമായി ബന്ധപ്പെട്ടാണ് നഗരവധുക്കളും
ദേവദാസികളും നിലനിന്നിരുന്നത് എന്ന് മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയത്ത
ക്കവണ്ണം വളരെ വ്യക്തമായി കൗടില്യന്റെ അർത്ഥശാസ്ത്രത്തിൽ വിശ
ദമായിത്തന്നെ ഈ സ്ത്രീകളുടെ സംരക്ഷണച്ചുമതല ഭരണകൂടം
എങ്ങനെ ഏറ്റെടുക്കണമെന്ന് വിശദീകരിക്കുന്നുണ്ട്.
ലോകമെമ്പാടുമുള്ള നഗരങ്ങളുടെ കഥയെടുത്തു നോക്കിയാൽ ഈ ചരിത്രം അല്പ
സ്വല്പം പ്രാദേശിക വ്യത്യാസങ്ങളോടുകൂടി ഒരേ രീതിയിൽ തന്നെ

യാണ് രൂപം കൊണ്ടതെന്ന് കാണാൻ കഴിയും. ആദ്യകാല നഗരവധു
ക്കൾക്ക് സമൂഹമദ്ധ്യത്തിൽ വലിയ സ്ഥാനമാണ് ഉണ്ടായിരുന്നത്. പദവിയും സ്വത്തും അവരെ തേടി എത്തിയിരുന്നു. അവരാകട്ടെ സുകുമാരകലകളിൽ വൈദഗ്ദ്ധ്യം നേടി പുരുഷ ഹൃദയങ്ങളെ കവരുകയും ചെയ്തു.
അമ്രപാലിയുടെ ക്ഷണം സ്വീകരിച്ച് അവളുടെ കൊട്ടാരത്തിൽ പോയി വസിക്കാനും ആഹാരം കഴിക്കാനും അവളുടെ ദാനം സ്വീകരി
ക്കാനും ഒരു മടിയും ബുദ്ധനുണ്ടായിരുന്നില്ല എന്നത് സമൂഹമദ്ധ്യ ത്തിലെ അവളുടെ സ്ഥാനം വളരെ വലുതായിരുന്നു എന്നു കാണിക്കു
ന്നതാണ്. ശ്രീരാമന്റെ പട്ടാഭിഷേകദിവസം നഗരവീഥികളെല്ലാം അന്യദേശങ്ങളിൽനിന്ന് ഇറക്കുമതി ചെയ്ത ദേവദാസികളാൽ അലംകൃതമായിരുന്നു എന്ന് വാല്മീകി എഴുതുമ്പോൾ അവർ അവിടെയെല്ലാം
നിരന്നു നില്ക്കുന്നതിൽ ഒരപാകതയും അദ്ദേഹത്തിനു കാണുവാൻ
കഴിഞ്ഞിരുന്നില്ല. നഗരവധുക്കളും കൊട്ടാരഗണികകളും രാജ്യഭരണ
ത്തിൽ ഇടപെടുകയും നിയന്ത്രിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്ന ചരിത്രവും
ലോകമെമ്പാടുമുണ്ട്. ഇവരുടെ സ്ഥാനം സമൂഹമദ്ധ്യത്തിൽ നഷ്ടപ്പെ
ടാൻ തുടങ്ങിയത് ലൈംഗികത പാപമാണെന്നും പരസ്ത്രീഗമനം മ്ലേച്ഛ
മാണെന്നുമുള്ള ഒരു വിഭാഗം ക്രിസ്തീയ മതപ്രവാചകരുടെ പ്രചരണവും രാജാക്കന്മാരുടെ പിൻതുടർച്ചാവകാശം ഉറപ്പിക്കുന്നതിനാവശ്യ
മായി രൂപപ്പെട്ട ഏകാഭാര്യാഭർതൃസങ്കല്പനം ആധുനിക സാമൂഹ്യ

ഘടനയുടെ അടിസ്ഥാനമായും മാറിയതിനുശേഷമാണ്. ആദ്യകാലത്ത്
സ്വത്ത് രാജാക്കന്മാർക്ക് മാത്രമുണ്ടായിരുന്ന ഒരു കാര്യമായിരുന്നു.
അവ സ്വന്തം മക്കൾക്ക് കൊടുക്കാനായി, അതിന്റെ ഉറപ്പിനായി, രൂപ
പ്പെട്ട ഏകഭാര്യാഭർതൃവ്രതം പിൽക്കാലത്ത് സ്വത്ത് ഭാഗംവച്ച് എല്ലാവർക്കും കിട്ടിയപ്പോൾ പൊതുമൂല്യമായി. ഈ പൊതുമൂല്യവും സ്വന്തം
ജനിതക പ്രസാരണം ഉറപ്പാക്കാനുള്ള ജീവിബോധത്വരയും കൈ
കോർത്തപ്പോൾ ആധുനിക സാമൂഹ്യസദാചാരമായി.
ലോകംമുഴുവനും സൂര്യനസ്തമിക്കാത്ത സാമ്രാജ്യമുണ്ടാക്കിയ
ബ്രിട്ടീഷ് ഭരണകൂടം രൂപപ്പെടുത്തിയ പൊതുനിയമം മേൽപ്പറഞ്ഞ
ലൈംഗികത്തൊഴിലിനെ തരംതാഴ്ത്തുകയും പിൽക്കാലത്ത് നിരോ
ധിക്കുകയും ചെയ്യുകയാണുണ്ടായത്. ഇങ്ങനെ പുരുഷക്കൂട്ടങ്ങൾക്ക്
ലൈംഗികശമനത്തിന് ഒരുപാധിയായി രൂപപ്പെട്ടുവന്ന വേശ്യാവൃത്തിയും
അതിനോടനുബന്ധിച്ചു വന്നിട്ടുള്ള മറ്റു ലൈംഗികവൃത്തികളും ഒഴിവാ
ക്കാനുള്ള ശ്രമമാണ് ആധുനിക സമൂഹങ്ങൾ എല്ലാംതന്നെ ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്നത്. ഇത് എങ്ങനെ കൈകാര്യം ചെയ്യണമെന്നോ ആധു
നിക നീതിബോധത്തിനനുസൃതമായി എന്തു പരിഹാരമാണ് നിർദ്ദേ
ശിക്കാനുള്ളതെന്നോ അറിയാതെ എല്ലാവരും ഉഴലുന്ന ഒരു കാല
ത്താണ് നാം ജീവിക്കുന്നത്.
'സ്വതന്ത്ര'പൗരരുണ്ടായിരിക്കുന്ന ആധുനിക കാലത്ത് രതിവ്യാപാ
രത്തെയും തൊഴിലിനെയും നാം എങ്ങനെയാണ് സമീപിക്കേണ്ടതെന്ന്
നമുക്കൊന്നു നോക്കാം. മാവോയുടെ കാലത്ത് ചൈനയിലെ രതിത്തൊഴിൽ നിശ്ശേഷം തുടച്ചു മാറ്റിയതായി

പ്രഖ്യാപിക്കപ്പെടുകയുണ്ടായി. സോഷ്യലിസ്റ്റ് രാജ്യങ്ങളിലൊന്നും 'ബൂർഷ്വ അരാജകത്വ'ത്തിന്റെ
ജീർണ്ണിച്ച മുഖമായ വേശ്യാവൃത്തി നിലനില്ക്കാൻ സാദ്ധ്യതയില്ലല്ലോ;
നിലനില്ക്കാൻ പാടുള്ളതുമല്ലല്ലോ. 'ലൈംഗികാസക്തി'യെപ്പറ്റിയുള്ള
സാമൂഹ്യപരവും ജൈവശാസ്ത്രപരവുമായ അറിവില്ലായ്മയിൽ
നിന്നാരംഭിച്ചതാണ് ഈ സമീപനരീതിയെന്ന് നമുക്ക് ഒറ്റനോട്ടത്തിൽ
മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയും. മതാധിപത്യകാലത്ത് അമൂർത്തമായ ജീവ
നായിരുന്നു സത്യം, ശരീരമല്ലായിരുന്നു. സോഷ്യലിസ്റ്റു നിർമ്മാണ
കാലത്ത് സാമൂഹ്യസ്വത്വബോധമോ അസ്തിത്വമോ ആണ് ഈ ജീവ
നുപകരം ശരീരത്തിനുള്ളിൽ പ്രതിഷ്ഠിക്കപ്പെട്ടത്. 'സത്യ'മായ സാമൂഹ്യ
അസ്തിത്വമാകട്ടെ മാറ്റത്തിനു വിധേയവും; അതിനാൽ മാറ്റപ്പെടേണ്ട
തുമാണ്. ഇത്തരമൊരു സമീപനരീതിയായിരുന്നു എല്ലാ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ്
ഇടപെടലിന്റെയും അടിസ്ഥാനം.
ഇത്തരമൊരു ഇടപെടലിനു വിധേയമായ, ചുരുങ്ങിയപക്ഷം അമ്പതു
വർഷത്തെ ചരിത്രമുള്ള, 'സോഷ്യലിസ്റ്റ് ബ്ലോക്കി'ലെ രാജ്യങ്ങളിൽ ജനിച്ച
പുത്തൻ തലമുറയിലെ 'സ്ത്രീസ്വത്വബോധങ്ങ'ളാണ് ഇന്ന് ലോകത്തെ
വിടെയുമുള്ള, നമ്മുടെ ഈ ദരിദ്ര ഇന്ത്യവരെയുള്ള, രാജ്യങ്ങളിലെ
ലൈംഗിക വ്യവസായത്തിലെ മുഖ്യ ആകർഷണ ശരീരങ്ങൾ. സിനിമ

കളിലെ നായികമാർക്കു പിന്നിൽ അവരെക്കാളും മെയ്‌വഴക്കത്തോടെ
നൃത്തം ചെയ്യുന്ന ഈ 'വെളുത്ത സുന്ദരികൾ' കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് ഇടപെടലിനുശേഷം അതിനുള്ളിൽ പൂർണ്ണമായും നിർമ്മിക്കപ്പെട്ട സ്വത്വബോ
ധങ്ങൾ പേറുന്ന ശരീരങ്ങളാണ്. ഗൾഫ് മേഖലയിൽ ഈ ശരീരങ്ങൾ
കാറുകൾ പാർക്കു ചെയ്യുന്ന ഇടങ്ങളിൽവരെ 'വെളുത്ത തൊലി കണ്ട്
അന്തംവിട്ട' നമ്മുടെ മലയാളികൾക്ക് ലഭ്യമാണെന്നുകൂടി ഓർക്കണം.
എന്തായിരിക്കാം അവരെ ഇത്തരം ഒരു തൊഴിൽ തിരഞ്ഞെടുക്കാൻ
പ്രേരിപ്പിച്ച ഘടകം? നമ്മുടെ ഗ്രാമങ്ങളിൽനിന്നും 'ഒന്നുമറിയാത്ത' കുട്ടികളെയും യുവതികളെയും പോലെ ഇവരെയെല്ലാവരെയും പിടിച്ചു കൊണ്ടുവന്നതാണെന്ന് നാം കരുതുന്നുണ്ടോ?
രതിവ്യാപാരത്തെയും 'മനുഷ്യക്കടത്തി'നെയും നാം കൂട്ടിക്കുഴച്ചു മനസ്സിലാക്കരുത്. മനുഷ്യക്കടത്ത് അടിമകളെ പിടിച്ചുകൊണ്ടുവന്ന
കാലത്ത് ആരംഭിച്ചതാണ്. അതിൽ ലൈംഗിക തൊഴിലിന്റെ ആവശ്യം
പൂരിപ്പിച്ചത് വളരെ ചെറിയ ഒരു ശതമാനമാണ്. മനുഷ്യക്കടത്താകട്ടെ
എവിടെ ജനസംഖ്യ വർദ്ധിച്ച്, തൊഴിലും ജീവിതനിലവാരവും ഇടിഞ്ഞ്
നട്ടംതിരിയുന്ന ജനങ്ങളുടെ ആവശ്യത്തിലടിസ്ഥാനമായി രൂപപ്പെടുന്ന
ഒന്നാണ്. കേരളത്തിൽനിന്നും പാസ്പോർട്ടും വിസയുമൊന്നുമില്ലാതെ
ലോഞ്ചുകളിൽ കയറി ഗൾഫിലേക്കു കുടിയേറിയ എല്ലാ മലയാളികളും മനുഷ്യക്കടത്തിലൂടെ 'പച്ചപിടിച്ച'വരാണ്. ഈ മനുഷ്യക്കടത്തിൽ

കൊല്ലപ്പെട്ടവരും ചതിക്കപ്പെട്ടവരും ആത്മഹത്യ ചെയ്തവരും തീർത്ത
മണൽക്കാട്ടിലെ മരുപ്പച്ചകളാണ് മേൽപ്പറഞ്ഞ പച്ചപിടിച്ചവർ.
ബംഗ്ലാദേശിൽനിന്നും നമ്മുടെ ഗ്രാമങ്ങളിൽനിന്നും ഗൾഫിലെ ഒട്ട
കപ്പുറത്തിരുന്ന് കരഞ്ഞ് ഒട്ടകങ്ങളുടെ ഗതിവേഗം വർദ്ധിപ്പിച്ച് പന്തയവേദികളിൽ വിജയിപ്പിക്കാൻ, കുട്ടികളെ വിലയ്ക്കു വാങ്ങി കൊണ്ടുപോകുന്നതും മനുഷ്യക്കടത്താണ്. വിയറ്റ്നാമിൽനിന്നും 'തോണി
ക്കൂട്ട'മെന്ന് അപരനാമധേയത്തിൽ അറിയപ്പെട്ട ജനങ്ങൾ ആസ്ട്രേലിയയിലേക്ക് കുടിയേറി പാർക്കാൻ തീരുമാനിച്ചതിന്റെ പിന്നിലും ഈ
മനുഷ്യക്കടത്താണ്. ഇന്ന് പാക്കിസ്ഥാനിൽനിന്നും അഫ്ഗാനിസ്ഥാ
നിൽനിന്നും അച്ഛനമ്മകുഞ്ഞുകുട്ടികൾ സഹിതം അടച്ചുപൂട്ടിയ കണ്ട
യിനർ ലോറികളിൽ ശ്വാസംമുട്ടി മരിച്ച് യൂറോപ്പിൽ എത്തുന്നതും
മനുഷ്യക്കടത്താണ്. സോമാലിയായിൽനിന്നും
കടൽക്കൊള്ളക്കാരാകാത്ത ബാക്കിയുള്ളവർ, പൊട്ടിപ്പൊളിഞ്ഞ വൻതോണികളിൽ
ഗ്രീസിന്റെ സമീപമുള്ള ദ്വീപുകളിൽ എത്തുന്നതിനുമുമ്പ് മുങ്ങിമരിക്കു
ന്നതും ഈ മനുഷ്യക്കടത്തിന്റെ ഫലമായിട്ടാണ്. അതിനാൽ 'മനുഷ്യ
ക്കടത്തും രതിത്തൊഴിലും സമം' എന്ന മനസ്സിലാക്കൽ നാം തിരുത്തേ
ണ്ടതുണ്ട്. രതിവ്യാപാരത്തിലേക്ക് ആരെയും 'കടത്തി'ക്കൊണ്ടു
പോകുന്നില്ല എന്ന് ഇവിടെ അർത്ഥമാക്കുകയല്ല. മറിച്ച്, മറ്റേതൊരു
തൊഴിൽപോലെ അതും മനുഷ്യക്കടത്തിന്റെ ഭാഗമാണ്. അത്രമാത്രം.
ലൈംഗികത എന്തെന്നും അതിൽത്തന്നെ പുരുഷന്മാർ എന്തുകൊണ്ട്

സ്ത്രീകളുടെ പിറകെ 'തക്കംപാർത്തു' നടക്കുന്നതെന്നും നാം മനസ്സി
282

ലാക്കിക്കഴിഞ്ഞല്ലോ. ലൈംഗികതൊഴിലിൽ ഏർപ്പെടുന്ന സ്ത്രീ കളായാലും പുരുഷന്മാരായാലും തൊണ്ണൂറ്റൊമ്പതു ശതമാനവും പുരുഷന്മാർക്കു വേണ്ടിയാണെന്ന 'അസന്തുലിതമായ അനുപാതം'
ഈ തൊഴിലിന്റെ ശരീരശാസ്ത്രപരമായ വ്യത്യാസംകൊണ്ട് വിശദീകരിക്കപ്പെടുന്നതാണ്; അല്ലാതെ പുരുഷാധിപത്യംകൊണ്ടല്ല. പുരുഷന്മാരുടെ ജീവിതദൗത്യം സ്ത്രീകളെ പ്രാപിച്ച് തന്റെ തുടർച്ച ഉറപ്പാക്കുകയാണെന്ന് നാം മനസ്സിലാക്കിക്കഴിഞ്ഞു. ലൈംഗികത 'സുഖിക്കാൻ'
മാത്രമാണെന്ന മതപ്രചാരകരുടെയും സാമൂഹ്യശാസ്ത്രചിന്തകരുടെയും രാഷ്ട്രീയനേതാക്കളുടെയും തെറ്റിദ്ധാരണമൂലം എന്തെല്ലാം
വിഷമവൃത്തങ്ങളിലേക്കാണ് നാം എത്തിച്ചേർന്നതെന്ന് നമുക്കിന്നറിയാമല്ലോ. 'സുഖം' ലൈംഗികതയിൽ ഒളിപ്പിച്ചുവച്ചിരിക്കുന്നത് ജീവന്റെ
തുടർച്ച ഉറപ്പാക്കുന്നതിനുവേണ്ടിയാണ്. അതു പൂവിലെ തേനിന്റെ യുക്തിയിൽനിന്നാരംഭിച്ചതുകൊണ്ടുണ്ടായതാണ്. അതു പരിണാമ
പരമായി രൂപപ്പെട്ടതാണ്. നാം മനുഷ്യർ മറ്റെല്ലാ രസങ്ങളും ഗുണ ങ്ങളും വിവൃതമാക്കി വികസിപ്പിച്ചപ്പോൾ ലൈംഗികസുഖവും വിവൃതമാക്കി വികസിപ്പിച്ചു എന്നു മാത്രം.
ദാരിദ്ര്യംകൊണ്ട് മാത്രമാണ് സ്ത്രീകൾ ഇതിലേക്ക് കടന്നു വരുന്ന തെന്ന ചിന്താപരിസരത്തുനിന്ന് ആരംഭിച്ച 'അറിവു'കളാണ് ലോകത്തെ
നിയമങ്ങളും സദാചാര വിലക്കുകളുമെല്ലാം ഉണ്ടാക്കാനിടയാക്കിയത്.
എന്നാൽ, ദാരിദ്ര്യം ഒരു പ്രധാനഘടകമായിരിക്കുമ്പോൾതന്നെ 'എന്തു

വില' കൊടുത്തും പുരുഷന്മാർ ഇതന്വേഷിച്ചെത്തും എന്നുള്ള അറിവും
'മോഹവില' ചുമത്തി എളുപ്പം കാര്യം സാധിച്ചെടുത്ത് തനിക്കും തന്റെ
കുടുംബത്തിനും പുലരാനാകും എന്ന യുക്തി മുതൽ തനിക്ക് ഒരി
ക്കലും മറ്റു തൊഴിലുചെയ്ത് നേടാൻ സാദ്ധ്യമല്ലാത്ത സുഖസൗകര്യ
ങ്ങൾ എത്തിപ്പിടിക്കാനാകും എന്ന യുക്തിയും അധികാരപദവികളിലുള്ളവരെ രതിയിലൂടെ നിയന്ത്രിച്ച് അധികാരമുള്ളവളാകാൻ സാധി
ക്കുമെന്ന യുക്തിയും സ്വയം ആനന്ദിച്ച്,് രസിച്ച്, ഉത്തരവാദിത്വങ്ങ
ളൊന്നുമില്ലാതെ ജീവിക്കാനാകുമെന്ന യുക്തിവരെ പരന്നു കിടക്കു
ന്നതാണ് രതിത്തൊഴിലിലെ പെൺവശം. അല്ലെങ്കിൽ ദാരിദ്ര്യമില്ലാത്ത സമൂഹമേൽത്തട്ടിലെ സ്ത്രീപുരുഷരതിത്തൊഴിലാളികളുടെ അസ്തിത്വം
വിശദീകരിക്കാനാകാതെ നാം ഉഴലും. 'മാന്യരായ' സ്ത്രീകൾ ഒരിക്കലും
ഈ തൊഴിലിലേക്ക് കടന്നുവരില്ല എന്ന 'പ്രിവൻഷൻ ഓഫ് ഇമ്മോറൽ
ട്രാഫിക്കിങ്' എന്ന നിയമത്തിന്റെ ആരംഭപരിസരം ഇത്തരം ഒരു തെറ്റി
ദ്ധാരണയിൽനിന്ന് ഉടലെടുത്തതാണ്. പുരുഷജനത്തിന്റെ ആവശ്യവും സ്ത്രീജനത്തിന്റെ ആവശ്യവും ഒരുപോലെ ഉൾച്ചേർന്ന ഒന്നാണ്
രതിത്തൊഴിൽ. അതിനാൽ നിരോധനത്തിന്റെ, വിലക്കുകളുടെ യുക്തിയിൽനിന്നും മോചിച്ച് മറ്റേതൊരു തൊഴിലുംപോലെ അതിനെയും കണ്ട്
നിയമവിധേയമാക്കുകയാണ് ആധുനിക സമൂഹം ചെയ്യേണ്ടത്.
ഇത് സ്വന്തം തീരുമാനമില്ലാതെ രതിത്തൊഴിൽ ചെയ്യാൻ നിർബ്ബന്ധി
പ്പിക്കപ്പെടുന്ന ഹതഭാഗ്യരായ യുവതികളുടെയും കുട്ടികളുടെയും

283
രതിത്തൊഴിലിന്റെ ആരംഭം
ജീവിതത്തിന് ന്യായീകരണമല്ല.
അതൊഴിവാക്കപ്പെടേണ്ടതുതന്നെ
യാണ്. എങ്ങനെയാണ് ലോകമെമ്പാടും അടിമത്തം
നിർത്തലാക്കിയത്,
എങ്ങനെയാണ് നാമിന്ന് ബാലവേല
നിർത്തലാക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നത്
അതുപോലെ ഒഴിവാക്കാൻ സാദ്ധ്യമാകുന്ന ഒന്നുതന്നെയാണ്
നിർബ്ബ
ന്ധിത രതിത്തൊഴിൽ. പ്രായപരിധി നിർണ്ണയിച്ചും
കുറഞ്ഞവേതനം
നിജപ്പെടുത്തിയും ജോലിസ്ഥലത്തെ പീഡനങ്ങളൊഴിവാക്കിയും
എങ്ങനെയാണ് നാം ജീവനക്കാരെ സംരക്ഷിക്കുന്നത്
അതുപോലെതന്നെ സാദ്ധ്യമായ ഒന്നാണ് രതിത്തൊഴിലിലെ
പീഡനമേഖലകൾ.
അല്ലാതെ പ്രായപൂർത്തിയായവരുടെ ലൈംഗികചോദനകൾക്ക്
ഇന്നു
നാമിടുന്ന തരത്തിലുള്ള കടിഞ്ഞാണുകൾ ഇട്ടാൽ കൂടുതൽ
ലൈംഗികാക്രമണപരമായ സമൂഹത്തെ നാം നിർമ്മിക്കുകതന്നെ
ചെയ്യും.
അതിനുശേഷം മനുഷ്യാധഃപതനത്തിന്റെയും ക്രൂരതകളുടെയും
കഥയില്ലായ്മകൾപാടി കവികൾക്ക്
വിലാപകാവ്യനിർമ്മാണത്തിനും
ജ്ഞാനപീഠിതരാകാനും സൗകര്യമൊരുക്കുക മാത്രമെ നമ്മുടെ
മുന്നിൽ ഒരു ഗതിയായി ഉണ്ടാവുകയുള്ളൂ.
284

എന്താണ് സദാചാരം

ഏദൻതോട്ടത്തിലെ പഴം തിന്നതിനുശേഷമാണ് ആദത്തിനും ഹവ്വയ്ക്കും തിരിച്ചറിവുണ്ടായത്. അതുവരെ ശിശുസഹജമായ നിഷ്കളങ്കതയോടെയും ലാളിത്യത്തോടെയും എല്ലാം നോക്കിക്കണ്ടിരുന്ന അവർക്ക് 'ശരിയും തെറ്റും' 'നല്ലതും തീയതും' 'മാനവും അപമാനവും' എല്ലാം തിരിച്ചറിയാനായത് അതിനുശേഷമാണ്. അതായത് അവർ കഴിച്ച പഴം 'തിരിച്ച റിവി'ന്റെ പഴമാണെന്നു കാണാം. ഈ പഴം തിന്നാൻ ആദത്തെ പ്രേരിപ്പിച്ച ഒരു കുറ്റമാണ് ഹവ്വ ചെയ്തതെങ്കിലും ദൈവത്തിന്റെ കോപത്തിന് ഇരയായിത്തീരാൻ കാരണക്കാരിയെന്ന നിലയിൽ ഹവ്വ വെറുക്കപ്പെട്ടവളായിത്തീർന്നു. പുരുഷവീക്ഷണകോണിൽനിന്ന് നോക്കുമ്പോൾ അവനെ മോഹിപ്പിച്ച് ഏദൻ
തോട്ടത്തിൽനിന്ന് പുറത്താക്കപ്പെടാനും 'പാപി'യായിത്തീ രാനും ഇടയാക്കിയത് ഹവ്വയാണെന്ന് കാണാം. അങ്ങനെ യാണ്, അവനെ മോഹിപ്പിക്കുന്ന, കാമാതുരനാക്കുന്ന സ്ത്രീ മോശപ്പെട്ട ഒരു കഥാപാത്രമാകുന്നത്. ഈ 'മോശപ്പെടലി'ൽ നിന്ന് ആരംഭിച്ചാണ് അവനിലെ കാമാതുരത ഉണർത്താൻ കഴിവുള്ള സ്ത്രീ മോശപ്പെട്ടവളായി ചിത്രീകരിക്കപ്പെടാൻ ഇടവന്നത്. ഇതാണ് പിൽക്കാലത്ത് 'ക്രിസ്തീയ പുരുഷക്കാഴ്ച'യിൽ സ്ത്രീയായിരിക്കുക, അവനിൽ കാമമുണർത്തുക,
തുടങ്ങിയവയെല്ലാം മോശപ്പെട്ട കാര്യമായി ഗണിക്കപ്പെടാൻ ഇടയാക്കിയത്. അങ്ങിനെയാണ്, ക്രിസ്തുമതത്തിലും അതു പ്രചരിക്കപ്പെട്ട മറ്റു ഭൂഖണ്ഡങ്ങളിലും സ്ത്രീയും അവളോടു ബന്ധപ്പെട്ടുവന്ന ലൈംഗികതയും അതായത്, സ്വന്തം തുടർച്ച ഉറപ്പാക്കുന്ന സാങ്കേതികവിദ്യ, അധമമായത്.
ക്രിസ്തുമതത്തിന്റെ സ്വാധീനം യൂറോപ്പിൽനിന്നുള്ള കുടിയേറ്റം കാരണം ലോകമെമ്പാടും എത്തിച്ചേർന്നു. അങ്ങ

നെയാണ് മറ്റ് നാടുകളിലുണ്ടായിരുന്ന ഊർവ്വരതാ ചടങ്ങുകളെല്ലാംതന്നെ അവിടത്തെ ആരാധനാസമ്പ്രദായങ്ങളിൽ
നിന്നും ബഹിഷ്കൃതമാവുകയും സ്ത്രീകൾ കൂടുതൽ പാപി
കളായിത്തീരുകയും ചെയ്തത്. മനുഷ്യജന്മം ദൈവത്തിലെ
ത്തിച്ചേരാനുള്ള അല്ലെങ്കിൽ ആത്മാവിനെ അറിയാനുള്ള
അതുമല്ലെങ്കിൽ സത്യസാക്ഷാത്കാരത്തിനുള്ള ഇടമാ

ണെന്ന മനസ്സിലാക്കലും അതിനു തടസ്സം നില്ക്കുന്നത് സ്ത്രീയെന്ന
കാമമുണർത്തുന്ന ജന്മമാണെന്നും അനന്തവിശാലതയിലേക്ക് പറന്നുയരാൻ വെമ്പുന്ന പുരുഷജീവിതങ്ങളെ തളച്ചിടുന്ന കൂടാണ് കുടും
ബജീവിതം എന്നെല്ലാമുള്ള സങ്കല്പങ്ങളുമായി കഴിഞ്ഞിരുന്ന ഗോത്രവർഗ്ഗ-കാർഷികസംസ്കാരങ്ങളിലേക്കാണ് ലൈംഗികത പാപമാണെന്ന
ക്രിസ്തീയ ചിന്ത ഒരു വലപോലെ വന്നുവീണ് വരിഞ്ഞു മുറുക്കിയത്.
ലൈംഗികത, അത് പ്രജനനപ്രക്രിയയ്ക്ക് ജീവികൾ കണ്ടെത്തിയ
തന്ത്രമായി മനസ്സിലാക്കാതെ, ജീവിക്കുന്നതുതന്നെ മോക്ഷത്തിനു
വേണ്ടിയാണെന്ന് തെറ്റിദ്ധരിച്ച മനുഷ്യപുരുഷൻ നിർമ്മിച്ച പാപചിന്ത
യാണ് ജീവിതത്തിലെ ഏറ്റവും ഊഷ്മളമായ ലൈംഗികതയെ തള്ളി
പ്പറയുന്നിടത്തേക്ക് മനുഷ്യരെത്തിച്ചേർന്നതിനു കാരണം. എല്ലാ
'പുരാണ'ബുദ്ധിജീവികളും ബലപ്പെടുത്തിയ ഈ വല ജീവിസഹജമായ
അസൂയയും മത്സരവും നിമിത്തം ഇന്ന് കൂടുതൽ കൂടുതൽ മുറുകുകയാണ്. ഇത്തരം ഒരു സന്ദിഗ്ദ്ധാവസ്ഥയിലാണ് നാമെല്ലാവരും.

ലൈംഗികത ഒരുതരത്തിലല്ലെങ്കിൽ മറ്റൊരുതരത്തിൽ പാപവും തെറ്റുമാണെന്ന ചിന്ത ഇന്ന് എല്ലാ സമൂഹങ്ങളെയും ക്യാൻസർപോലെ
ബാധിച്ചു കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ലൈംഗികതെറ്റിൽനിന്ന് എല്ലാവരെയും
മോചിപ്പിക്കണം എന്ന ഒരൊറ്റ ഉദ്ദേശ്യത്തോടെയാണ് നാം നിർമ്മി ക്കുന്ന നിയമങ്ങളും സദാചാരവ്യവസ്ഥകളും എല്ലാം ഉന്നം വയ്ക്കു
ന്നത്. അതിനാൽ ആരോഗ്യകരമായ ഒരു ലൈംഗിക നിയന്ത്രണത്തെ
ക്കുറിച്ചുപോലും പറയുവാനാകാതെ എല്ലാവരും നിശ്ശബ്ദരാവുക യാണ് ഇക്കാര്യത്തിൽ പതിവ്.
കുട്ടികൾ 'വഴിതെറ്റി'പ്പോകാതിരിക്കാൻ എന്തു ചെയ്യണമെന്ന ഘോരഘോരമായ ചർച്ചയിലാണ് നാം ഏർപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്നത്.
ഇന്റർനെറ്റ് എങ്ങനെ തടയാം, സെൽഫോൺ എങ്ങനെ ഉപയോഗിക്ക
രുത്, ലൈംഗികത കാണിക്കുന്ന, പറയുന്ന സിനിമയും പുസ്തകവും
എങ്ങനെ നിരോധിക്കാം യുവാക്കളും യുവതികളും പ്രേമിക്കുന്നത്
എങ്ങനെ തടയാം ഇതെല്ലാമാണ് നമ്മുടെ മാധ്യമവേദികളിലെ പ്രധാന
ചർച്ചകൾ. ലൈംഗികബന്ധത്തിലേർപ്പെടുന്നതെല്ലാം തെറ്റാണെന്ന്
'അറിഞ്ഞുകൂടാത്തവരായി' ആരും ഇന്നില്ല. ഇങ്ങനെ തെറ്റിൽനിന്നു
രക്ഷിക്കാൻ ഓങ്ങി നില്ക്കുന്ന സമൂഹത്തിന്റെ മുന്നിൽനിന്നാണ് ലൈംഗികത പാപമല്ലെന്നും അതു തെറ്റല്ലെന്നും അതു രസകരമായി
ചെയ്യേണ്ട ഒന്നാണെന്നും ജീവിതത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനമാണെന്നും അതുതന്നെയാണ് ജീവന്റെ ഇമ്പമെന്നും ഇവിടെ പറയുന്നത്. മനുഷ്യരുടെ എണ്ണം വർദ്ധിക്കുക നമുക്കാവശ്യമില്ലെങ്കിൽ ഗർഭം

തടയാ
നുള്ള ഉപാധികൾ സ്വീകരിക്കയല്ലാതെ ലൈംഗികത നിയന്ത്രിക്കേണ്ട
യാതൊരു ആവശ്യവും നമുക്കില്ല.
എന്താണ് സദാചാരം? ഉഭയസമ്മതപ്രകാരമുള്ള എല്ലാ ബന്ധങ്ങളും
സദാചാര നിബദ്ധമാണ്. ബലാൽസംഗം സദാചാരവിരുദ്ധമാണ്. പരസ്പരസമ്മതമാണ് സദാചാരത്തിന്റെ കാതൽ. അസൂയയും പകയും
286

മാത്സര്യവുമുണർത്തും എന്നതിനാൽ ലൈംഗികബന്ധങ്ങളിൽ ഏർപ്പെ
ടുന്നവർ മറ്റുള്ളവരുടെ ദൃഷ്ടിയിലോ അറിവിലോ പെടാതിരിക്കാനുള്ള
ശ്രദ്ധ വേണമെന്നുള്ള സ്വയംനിഷ്കർഷ ഉണ്ടായിരിക്കുന്നത് നല്ല
താണ്. സ്വാഭാവികമായ ജൈവികചോദനയായ അസൂയ ഉണരുകയും
അത് മത്സരവും പകയുമായി മാറി അതിക്രമങ്ങൾക്കിടം നൽകുകയും
ചെയ്യുമെന്ന കാര്യം നാം ഓർക്കേണ്ടതുണ്ട്. ഇതൊരിക്കലും ഇല്ലാതാകില്ലായെന്നും ലൈംഗിക ദാരിദ്ര്യം ഇല്ലാത്തയിടങ്ങളിൽപോലും അസൂയയും പകയും ഉണ്ടാകുമെന്നും നാം അറിയണം. അതിനാൽ സ്വരക്ഷ
യെന്ന നിലയിലാണ് ഈ ശുപാർശ മനസ്സിലാക്കേണ്ടത്. ഏത് നിയമ
മുണ്ടായാലും എന്ത് വിദ്യാഭ്യാസം ലഭിച്ചാലും എത്രനാൾ തപസ്സുചെയ്
താലും നാം ജീവികളല്ലാതാവുന്നില്ല. അതിനാൽ 'നയ'മറിഞ്ഞ് ജീവി
ക്കുക മാത്രമേ സാദ്ധ്യമാവുകയുള്ളൂ.
പക്ഷേ, ഇത് ആലിംഗനമോ ചുംബനമോ കൈപിടിച്ചു നടക്കുന്ന

തുപോലെയോ ഉള്ള നിരുപദ്രവകരമായ വികാരപ്രകടനങ്ങളുടെ നിഷേ
ധമാകാതിരിക്കാനും ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതുണ്ട്. അതുപോലെ ഉഭയസമ്മത
ത്തിന് പ്രായം മാത്രമാണ് പരിശോധനാവിധേയമാക്കേണ്ട ഘടകം. പ്രായപൂർത്തിയായ ആളും പ്രായപൂർത്തിയാകാത്ത ഒരാളും തമ്മിൽ
ഉഭയസമ്മതപ്രകാരമുള്ള ഒരു കരാറും ആരംഭിക്കാൻ സാദ്ധ്യമല്ല. ഇത്
ലൈംഗികബന്ധത്തിൽമാത്രം ഒതുങ്ങി നിൽക്കുന്ന ഒന്നല്ല. ഡ്രൈവിങ്
ലൈസൻസ് സമ്പാദിക്കുന്നതിനും വോട്ടവകാശത്തിനും ഒക്കെ ആവശ്യമാണ്, ഈ പ്രായപൂർത്തിയാകൽ. സാമൂഹികസ്ഥാനം, പദവി,
പ്രായം, ഇവകൊണ്ടുണ്ടാകുന്ന അധികാരം പ്രായപൂർത്തിയായ ആൾക്ക്
പ്രായപൂർത്തിയാകാത്ത ആളുടെ മുകളിൽ സ്വാധീനം ചെലുത്തി സമ്മതം അനർഹമായി നേടിയെടുക്കാം എന്നുള്ളതുകൊണ്ടാണ് ഈ
ബന്ധം അനുവദനീയമല്ലാത്തത്.
'കുട്ടിപീഡനം' എന്നറിയപ്പെടുന്ന കുട്ടികളുമായുള്ള ലൈംഗിക ബന്ധം ഈ ആധുനികകാലത്താരംഭിച്ച ഒരക്രമമെന്നനിലയിൽ പൊതുവേദികളിലും മാദ്ധ്യമചർച്ചകളിലും നിറഞ്ഞുനിൽക്കുന്നതുകാണാം. നമ്മുടെ 'സാമൂഹ്യപ്രതിബദ്ധത'യുള്ള കവികൾ കേഴുന്നതും
കേൾക്കാം. ഭാരതസംസ്കാരത്തിലെ ചൂഡാമണിയെന്നനിലയിൽ ഉയർത്തിക്കാട്ടാറുള്ള ഇവിടത്തെ 'ലൈംഗികശാസ്ത്ര'ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ
മിക്കതിലും കുട്ടികളെ മധുരംകൊടുത്ത് വശപ്പെടുത്തി അവരുമായി
ആരോഗ്യകരമായി എങ്ങനെയാണ് പുരുഷന്മാർ ബന്ധപ്പെടേണ്ടത്

എന്ന് വളരെ വിശദമായിതന്നെ വിവരിക്കുന്ന അദ്ധ്യായങ്ങൾ
ഉണ്ട്.
അതുകൊണ്ട് ഇത്തരം ബന്ധങ്ങൾ ഇന്നുണ്ടായ ഒരു
'ആഭാസ'മായി
മനസ്സിലാക്കരുത്. വളരെ വ്യാപകമായി നടന്നിരുന്ന ഇത്തരം
ബന്ധ
ങ്ങൾ ഇന്ന് വളരെയധികം കുറയുകയാണുണ്ടായിട്ടുള്ളത്. മാദ്ധ്യമ
ങ്ങൾ ഇത്തരം സംഭവങ്ങൾ വളരെ പ്രാധാന്യത്തോടെ
പ്രസിദ്ധീകരി
ക്കുന്നതും ലോകമെമ്പാടുമുള്ള സംഭവങ്ങൾ ഒരേ പേജിൽ
അടുക്കി

നടുക്കിന് പ്രസിദ്ധീകരിക്കുന്നതും ഇവ
വർദ്ധിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണ് എന്ന പ്രതീതി ജനിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്.
അതുപോലെ ഇത്തരം 'അതി
ക്രമങ്ങളെ' തിരിച്ചറിഞ്ഞ് പോലീസ് സ്റ്റേഷനുകളിൽ
പരാതികൊടുക്കു
ന്നതുകൊണ്ട് വീണ്ടും ഇവ വർദ്ധിക്കുകയാണ് എന്ന
തോന്നലുളവാക്കു
ന്നുണ്ട്. അതാണ് കാരണം, അല്ലാതെ 'മാനം ഇടിഞ്ഞു'
വീഴുകയോ,
'മൂല്യച്യുതി' സംഭവിക്കുകയോ ഒന്നുമല്ല.... എന്നാൽ, ഇത് ആധു
നിക നീതിബോധത്തിന് നിരക്കാത്തതായി നാം
മനസ്സിലാക്കുകയാണ്
വേണ്ടത്, അല്ലാതെ ഇന്ന് പൊട്ടിമുളച്ചതായി വ്യവഹരിക്കരുത്.
ഉഭയസമ്മത മാനദണ്ഡത്തിൻകീഴിൽ വരാത്തതിനാൽ നമുക്ക്
പിൻതാ
ങ്ങാൻ സാദ്ധ്യമല്ലാത്ത, നിയന്ത്രണമർഹിക്കുന്ന
ലൈംഗികപ്രവൃത്തിയായി ഇതിനെ കാണണം.
ഗർഭം ധരിക്കുന്നത് പ്രായപൂർത്തിയായതിനുശേഷം മാത്രംമതി
എന്നു നാം നിഷ്കർഷിക്കുന്നത് ആരോഗ്യകരമായ
കാരണങ്ങളാൽ

മാത്രമാണ്; അല്ലാതെ അതിൽ മറ്റെന്തെങ്കിലും തെറ്റുള്ളതുകൊണ്ടല്ല.
പ്രായപൂർത്തിയാകാത്ത കുട്ടികൾ സമപ്രായക്കാരാണെങ്കിൽ ലൈംഗികമായ ബന്ധങ്ങളിലോ ചേഷ്ടകളിലോ ഏർപ്പെടുന്നത് തെറ്റല്ല. അത്
അവർക്ക് അവകാശപ്പെട്ടതുമാണ്. കുട്ടികളുടെ സ്വാഭാവികമായ ഈ
അവകാശം തടയാൻ നീതി നടപ്പാക്കണമെന്നാഗ്രഹിക്കുന്ന മുതിർ
ന്നവർക്ക് ഏത് ന്യായംകൊണ്ടാണ് അവകാശമുണ്ടാകുന്നത്? ഗർഭധാരണമോ രോഗപകർച്ചയോ തടയുകയാണ് നമ്മുടെ ഉദ്ദേശ്യമെങ്കിൽ
അതു തടയുവാനുള്ള ഉപകരണങ്ങളും ഉപാധികളും അവർക്കു നൽകി
അതിനുതകുന്ന ലൈംഗിക വിദ്യാഭ്യാസം നൽകുകയാണ് വേണ്ടത്.
എല്ലാവരെയും പാപികളും തെറ്റുകാരുമാക്കുന്ന 'ലൈംഗിക ആക്രമണപരമായ' സമീപനം നാം ഉപേക്ഷിച്ചില്ലെങ്കിൽ ബലാൽസംഗങ്ങളും
മറ്റു ലൈംഗിക അതിക്രമങ്ങളും വർദ്ധിക്കുകയേയുള്ളൂ. തനിക്കു ലഭി
ക്കാത്തത് മറ്റൊരാൾ അനുഭവിക്കുന്നു എന്ന് കണ്ടാലുണ്ടാകുന്ന
അസൂയ എന്ന വികാരം, സദാചാരത്തിന്റെ മുഖംമൂടി അണിഞ്ഞ്,
അതിക്രമത്തിനു മുതിരുമെന്ന് നാം അറിയണം. എല്ലാ ലൈംഗികസദാ
ചാരവും അസൂയയിൽനിന്ന് ഉയർന്നുവന്നതുതന്നെയാണ്. അതിനാൽ
ലൈംഗികപാപസങ്കല്പത്തിൽനിന്ന് സമൂഹം മുഴുവനും മോചിക്കേ
ണ്ടതായിട്ടുണ്ട്.
കുടുംബബന്ധങ്ങളെ തകർക്കുന്ന നിലപാടായി ഇതു തെറ്റിദ്ധരി
ക്കരുത്. കുടുംബജീവിതം ലൈംഗികബന്ധത്തിൽ മാത്രം അടിസ്ഥാ

നപ്പെടുത്തിയതല്ല. അത് ജീവിതസൗകര്യങ്ങൾ ഒരുക്കുന്നതിനെ അടി
സ്ഥാനപ്പെടുത്തിയാണ് കൂടുതലും സംഘടിപ്പിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത്.
മാത്രമല്ല, വിവിധതരത്തിലുള്ള കുടുംബങ്ങളുണ്ടായിരുന്നുവെന്നും നാം
മറന്നുപോകാതിരിക്കണം. ഒരു പുരുഷൻ പല സ്ത്രീകൾ, ഒരു സ്ത്രീ
ഒന്നിലധികം പുരുഷന്മാർ, ഒന്നിനു പുറകെ മറ്റു ബന്ധങ്ങൾ എന്ന
വ്യത്യസ്ത രീതികൾ ഉണ്ടായിരുന്ന കുടുംബങ്ങളായിരുന്നു മുമ്പുണ്ടാ

യിരുന്നത്. ജീവിതസൗകര്യങ്ങളെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി കുടുംബബന്ധ
ങ്ങളെ രൂപപ്പെടുത്തിയ കാരണത്താലാണ് വിവാഹമോചനം
നേടുമ്പോൾ ജീവനാംശം നല്കാൻ പുരുഷനെ കോടതികൾ നിർബന്ധിക്കു
ന്നത്. അല്ലെങ്കിൽ ഇത്രശതമാനം ലൈംഗികബന്ധവും
നടത്തിക്കൊടുക്കണമെന്ന് അവർ വിധിക്കുമല്ലോ! പക്ഷേ,
വിവേകപൂർണ്ണവും വിവേ
ചനാപരവുമായ ശ്രദ്ധ ലൈംഗികബന്ധങ്ങളിൽ പുലർത്തണമെന്ന്
നമ്മൾ ആവശ്യപ്പെടുന്നത,് അസൂയയും പകയും മത്സരവും
അതുണർത്തുമെന്നുള്ളതുകൊണ്ടുമാത്രമാണ്. അല്ലാതെ മറ്റൊരു തെറ്റും
അതിലടങ്ങിയിട്ടില്ല.

രാഷ്ട്രീയ കാര്യങ്ങളിൽ തുറന്ന നിലപാടുകൾ സ്വീകരിക്കാൻ നാം
പൗരരെ നിർബന്ധിക്കാറില്ലല്ലോ. രഹസ്യബാലറ്റ് നിലനിറുത്തുന്നത്
മേൽപ്പറഞ്ഞ 'പക'കൾ പൊതുസമൂഹത്തിന്റെ സുഗമമായ തുടർ
ച്ചയ്ക്ക് തടസ്സമാകും എന്ന അറിവാണ് അതേർപ്പെടുത്തിയതിലെ
പ്രായോഗികബുദ്ധി. ഈ പ്രായോഗികബുദ്ധി

ഉഭയസമ്മതപ്രകാരമുള്ള ലൈംഗിക ബന്ധങ്ങളിലും നാം പാലിക്കുന്നത് കുടുംബങ്ങളുടെ തകർച്ചയ്ക്ക്
ഇടവരുത്താതിരിക്കുന്നതിനുള്ള ഉപായമായിട്ടാണ്. ഇത് പ്രായപൂർത്തി
യായ ആരും പേറേണ്ട ഉത്തരവാദിത്വംകൂടിയാണ്. ഒരു സംഘത്തി
നുള്ളിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്നതിനിടിയിലും വേണമെങ്കിൽ തന്റെ പ്രഖ്യാ
പിത എതിരാളിക്ക് വോട്ട്ചെയ്യാനും അങ്ങനെ സഹപ്രവർത്തകരോട്
യഥാർത്ഥത്തിൽ തനിക്കുള്ള എതിർപ്പ് രഹസ്യമായെങ്കിലും പ്രകടിപ്പി
ക്കാനുള്ള കഴിവ് ഒരാൾക്ക് നൽകുന്നതാണ് രഹസ്യബാലറ്റ്.
ജീവിയെന്നനിലയിൽ പലതരത്തിലുള്ള വൈകാരികവിമോചന
ങ്ങൾ ഒരു വ്യക്തിക്കാവശ്യമാണ്. സാമൂഹ്യക്രമത്തിന്റെ നിലനിൽപ്പി
നായി അവയെയെല്ലാം സംയമനംചെയ്യാൻ വ്യക്തികളെ നാം നിർബ്ബ
ന്ധിക്കുമ്പോൾ ആ വ്യക്തികൾക്കുളവാകുന്ന പിരിമുറുക്കങ്ങൾക്ക്
അയവുണ്ടാക്കാൻ ഇത്തരത്തിലുള്ള രഹസ്യവാതായനങ്ങൾ സമൂഹ
ത്തിന്റെ ആകെയുള്ള കെട്ടുറപ്പിന് നല്ലതാണെന്ന് നാം മനസ്സിലാക്കണം.
ശരി-തെറ്റുകൾ സാമൂഹ്യസമ്പ്രദായങ്ങളുടെ സൗകര്യമായ നടത്തിപ്പി
നുവേണ്ടി നാം നിർമ്മിച്ചതാണെന്ന വസ്തുത നാം മറന്നുപോകരുത്.
ശബ്ബത്ത് മനുഷ്യർക്കുവേണ്ടിയാണ് അല്ലാതെ ശബ്ബത്തിനുവേണ്ടിയല്ലാ
മനുഷ്യർ.
ജീവിതത്തിന്റെ എല്ലാ ഇമ്പങ്ങളും നഷ്ടപ്പെടുത്തി ഏതോ അമൂർ
ത്തമായ ലക്ഷ്യത്തിലെത്തിച്ചേരാൻ സ്വയം കുരുതികൊടുത്തും മറ്റു

ള്ളവരെ കുരുതികൊടുത്തും നാം ജീവിക്കരുത്. നാം ജീവികൾതന്നെ
യാണെന്നും അതിനാൽ ജൈവികചോദനകൾ നാം നിയന്ത്രിക്കുക
മാത്രമാണെന്നും മനസ്സിലാക്കുക, അല്ലാതെ അവ നിശ്ശേഷം ഇല്ലാതായി എന്ന് നാം അഭിനയിക്കരുത്, ഇല്ലാതാക്കാം എന്ന് നാം വിശ്വസി
ക്കരുത്. നിഷേധിക്കപ്പെട്ട ലൈംഗികപ്രവൃത്തികൾകണ്ട് നാം 'ഇതികർ
ത്തവ്യതാമൂഢരായി' നിന്നുപോയി എന്ന് അഭിനയിക്കരുത്. ഇങ്ങനെ,
289
എന്താണ് സദാചാരം
ഇല്ലാതായ ചില ശീലങ്ങൾ ചില 'കശ്മലന്മാരും കുലടകളും' വീണ്ടും
സമൂഹമദ്ധ്യത്തിലേക്കാനയിക്കുകയാണെന്ന് ഭാവിച്ച് സ്വയം വഞ്ചിച്ചും
മറ്റുള്ളുവരെ കരിവാരിത്തേച്ചും കുരുതിക്കുകൊടുത്തുമുള്ള ഇന്നത്തെ
നമ്മുടെ സമീപനരീതി തികച്ചും ക്രൂരവും അക്കാരണത്താൽ അധാർ
മ്മികവുമാണ്.
കുടുംബങ്ങൾ രൂപപ്പെട്ടത് ജീവിതസൗകര്യങ്ങളെ അടിസ്ഥാനപ്പെ
ടുത്തിയാണെന്ന് സൂചിപ്പിച്ചുവല്ലോ. അതിനാലാണ് മുൻപുണ്ടായിരുന്ന
കുടുംബങ്ങളിൽ സാമൂഹ്യസ്ഥാനങ്ങൾ, പദവി, മഹിമ എന്നിവയ്ക്കും
ധനത്തിനും മുൻതൂക്കമുണ്ടായത്. അക്കാരണത്താലാണ് വിവാഹബ
ന്ധങ്ങളിലേർപ്പെടുന്ന വ്യക്തികൾക്ക് പ്രാധാന്യം വളരെ കുറഞ്ഞു
പോയത്. വ്യക്തികൾക്ക് പ്രാധാന്യം നൽകുന്ന ആധുനിക സാമൂഹ്യ

ക്രമംകൊണ്ടാണ് ഇന്ന് ഈ കുടുംബബന്ധങ്ങൾ നല്ലതല്ലെന്നും അവ
'പിൻതിരിപ്പ'നാണെന്നും നമുക്കു തോന്നുന്നത്. വ്യക്തികളുടെ വൈകാരികമേഖലകൾക്ക് മുൻതൂക്കം നൽകുന്ന ആധുനിക അണുകുടുംബ
ങ്ങളും പഴയസമ്പ്രദായങ്ങളും തമ്മിലുള്ള പോരാണ് ആധുനിക സിനിമകളുടെയും സീരയലുകളുടെയും കഥാതന്തുക്കൾ. രണ്ടും ആവശ്യമാ
ണെന്നും അവ സംരക്ഷിക്കേണ്ടതുമാണെന്നും അവ നിരന്തരം നമ്മോട്
പറഞ്ഞുകൊണ്ടേയിരിക്കുന്നു. ഒന്ന് ശരിയാക്കാൻ ശ്രമിക്കുമ്പോൾ
മറ്റൊന്ന് നഷ്ടപ്പെട്ടുപോകുകയോ പുതിയ ഒരു പ്രശ്നം സംജാതമാവുകയോ ചെയ്യും എന്ന ലോകയാഥാർത്ഥ്യം നാം മറന്നുപോകും. ഉദാ
ഹരണത്തിന്, ആയുസ്സുകൂട്ടാനുള്ള നമ്മുടെ കഠിനശ്രമങ്ങൾ വാർദ്ധ
ക്യസഹജമായ രോഗങ്ങൾ വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതുപോലെ.
വ്യക്തികളുടെ മുൻകൈയിൽ രൂപപ്പെടുന്ന ആധുനിക കുടുംബ
ബന്ധങ്ങളിൽ ഇവയെല്ലാം സമന്വയിപ്പിക്കാൻ സാധിക്കില്ല. പ്രേമത്തിന്
'കണ്ണും മൂക്കുമില്ല' എന്ന പഴഞ്ചൊല്ലിൽ നാം ഇതു വ്യക്തമാക്കുന്നു.
എന്നാൽ, മുൻപ് വ്യക്തികളുടെ വൈകാരികവശം അല്പംപോലും
കണക്കിലെടുക്കാതെയാണ് കുടുംബങ്ങളും കുടുംബബന്ധങ്ങളും
രൂപപ്പെടുത്തിയിരുന്നതെന്ന വസ്തുത നാം സൗകര്യപൂർവ്വം മറക്കും.
പഴയസമ്പ്രദായങ്ങൾക്ക് മുൻകൈ നിൽക്കുന്ന, ഇവിടം വിട്ടിട്ടില്ലാ
ത്തതും അവിടെത്തിച്ചേർന്നിട്ടില്ലാത്തതുമായ 'ത്രിശ്ശങ്കു' സമൂഹങ്ങ
ളാണ് അല്ലെങ്കിൽ 'ഇല്ലത്തുനിന്നും പുറപ്പെടുകയും ചെയ്തു, അമ്മാ

ത്താകട്ടെ എത്തിയതുമില്ല' എന്ന തരത്തിലുള്ള സമൂഹങ്ങളാണ് ഇന്ത്യ
പോലുള്ള രാജ്യങ്ങളിലുള്ളത്. അതിനാൽ, പ്രേമബന്ധങ്ങൾ, സ്വയം
തിരഞ്ഞെടുപ്പുകൾ, വ്യക്തികളുടെ മുൻകൈകൾ എല്ലാംതന്നെ അപ
കടമാണെന്ന് ഇവിടത്തെ മുഖ്യധാരാമാധ്യമങ്ങൾ നമ്മോട് നിരന്തരം
പറഞ്ഞുകൊണ്ടേയിരിക്കും. മറുവശത്ത്, ആധുനിക പ്രമേയങ്ങൾ
ആവിഷ്കരിക്കുന്ന സിനിമകൾ വ്യക്തിബന്ധങ്ങൾക്ക് ഊന്നൽ നൽ
കിയായിരിക്കും കഥപറയുന്നത്. അവിടെ തുല്യതയ്ക്കും സമത്വത്തിലധിഷ്ഠിതമായ സ്നേഹത്തിനുമായിരിക്കും മുൻതൂക്കം. അതിനാൽ
290

ഇനിയും ധാരാളം കണ്ണുനീർ ഒഴുകുന്ന സിനിമകളും സീരിയലുകളും
കണ്ട് നമ്മുടെ ഊപ്പാട് തീരും....
ഇനി, ജീവിതത്തിന്റെ മറ്റുമേഖലകളിലെ സദാചാരപരമായ സമീപ
നത്തിലേക്ക് നമുക്കൊന്നു 'കണ്ണോടിക്കാം'. നമ്മുടെ നാട്ടിൽ സുസമ്മ
തമായി അംഗീകരിക്കപ്പെട്ട പ്രമാണമാണ് ശ്രീനാരായണന്റെ ഈ വരികൾ :
"അവനവനാത്മസുഖത്തിനാചരിക്കു
ന്നവയപരന്റെ സുഖത്തിനായി വരേണം."
എന്നത്. തുല്യനീതിയെന്ന അളവുകോലുവച്ച് പരിശോധിച്ചാൽ ഈ
പ്രമാണത്തിന്റെ പ്രയോഗക്ഷമത അസാദ്ധ്യമാണെന്നുകാണാം. തുല്യ
നീതിതന്നെ സാദ്ധ്യമല്ലായെന്ന് നാം കണ്ടുകഴിഞ്ഞു. ഏറ്റക്കുറച്ചിലുകളോടെ മാത്രമേ ഇത്തരത്തിലുള്ള എല്ലാ

പ്രയോഗങ്ങളും നിലനിൽക്കുകയുള്ളൂ. നാം മുൻപു കയറിയ ബസ്സിൽ ഒന്നുകൂടിയൊന്നുകയറാം.
എല്ലാവരും ടിക്കറ്റുകൾ റിസർവ്വ് ചെയ്തു കയറിയതിനാൽ അവയ്ക്കുവേണ്ടിയുള്ള അടികളൊഴിവായതെങ്ങനെയെന്ന് നാം കണ്ടു. സീറ്റുകളുടെ അകലം വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതുവഴി ഉറങ്ങി തോളിൽവീഴുന്നതും
നമുക്ക് ഒഴിവാക്കാം. പക്ഷേ, കുലുക്കം കുറഞ്ഞ മുൻനിരസീറ്റുകൾ
എല്ലാവർക്കും വേണമെന്നു ശഠിച്ചാൽ, അല്ലെങ്കിൽ, കാഴ്ചകൾക്ക് ഇമ്പ
മേറെ തരുന്ന ജനൽസീറ്റുകൾ എല്ലാവർക്കും വേണമെന്നു ശഠിച്ചാൽ
അത് അസാദ്ധ്യമാണെന്ന് നാം കാണണം. എല്ലാവർക്കും ഒരേപോലെ
ജനലനുഭവം കൊടുക്കാൻ കഴിയുന്നതരത്തിൽ ബസ്സുകൾ നിർമ്മി
ക്കാമെന്നുവച്ചാലും അതും സാദ്ധ്യമല്ലായെന്നും നമുക്കു കാണാം.
അത്തരമൊരു ബസ്സുനിർമ്മാണം ജീവിതത്തിന്റെ സമസ്തമേഖലകളേയും അസ്വസ്ഥമാക്കുമെന്ന് ഒരല്പം ആലോചിച്ചാൽ നമുക്ക് തിരി
ച്ചറിയാൻ കഴിയും.
തുല്യനീതിയനുസരിച്ച് സ്വന്തം സ്ഥലം മക്കൾക്ക് പങ്കുവയ്ക്കാൻ ഒരാൾ മുതിർന്നാലും അതും സാദ്ധ്യമല്ല. ഭൂമിയുടെ കിടപ്പ്, റോഡിൽ
നിന്നുള്ള അകലം, വഴിസൗകര്യം, നഗര-പട്ടണസാമീപ്യം ഇങ്ങനെ എത്രയെത്ര ഘടകങ്ങൾ ഒത്തിണങ്ങിയാൽ മാത്രമേ ഭാഗംവച്ച ഭൂമിയുടെ വില ഏകദേശമെങ്കിലും സമാനമാക്കാൻ കഴിയുകയുള്ളൂ. ഭൂമി
മുഴുവൻ വിറ്റ് പണമാക്കി ഭാഗംവച്ചാൽ തുല്യതപാലിക്കാൻ കഴിയും.
പക്ഷേ, അപ്പോഴും മക്കളോട് ഒരേപോലെ പെരുമാറാൻ ഒരു മാതാ

പിതാക്കൾക്കും കഴിയില്ല. അവർക്ക് മക്കളിൽ പലരോടും പക്ഷമുണ്ടായിരിക്കും മക്കൾക്കും അതുപോലെതന്നെ
അച്ഛനോടോ അമ്മയോടോ
പക്ഷമുണ്ടായിരിക്കും. നാം സ്വന്തമെന്ന്
വിചാരിക്കുന്നവർക്കിടയിൽ
പോലും തുല്യനീതിയോ തുല്യമായ പെരുമാറ്റമോ നടപ്പാക്കാൻ കഴിയാത്തസ്ഥിതിയ്ക്ക്, നാം അന്യരെന്ന് കരുതുന്നവരോട്
ഒരേപോലെ
പെരുമാറാൻ കഴിയും എന്ന് വിചാരിക്കരുത്, സ്വപ്നം കാണരുത്,

മറ്റുള്ളവരെ ഉദ്ബോധിപ്പിക്കരുത്. മറിച്ച് സാദ്ധ്യമായ സാമാന്യമര്യാദകളുണ്ട്. അത് പാലിക്കുകയാണ് വേണ്ടത്. അതായത് ഇടതുവശത്തുകൂടി വണ്ടി ഓടിക്കുക തുടങ്ങിയവ.
സാദ്ധ്യമല്ലാത്ത മാനദണ്ഡങ്ങൾ
വച്ച് അളന്നാൽ എല്ലാവരും സ്വഭാവവൈകല്യമുള്ളവരാണെന്ന്
കണ്ടെ
ത്താനേ അത് പ്രയോജനപ്പെടൂ. ഇങ്ങനെയാണ് ഇന്ന് എല്ലാവരും
തുല്യതാ-സമത്വ-സന്തോഷ-നീതിയുടെ അളവുകോൽവച്ച്
പരസ്പരം
അളന്ന് ആരും ശരിയല്ലെന്ന് കണ്ടെത്തുന്നത്. ഇങ്ങനെയാണ്
പണ്ട്
'മനുഷ്യനെ' കാണാൻ പകൽവെളിച്ചെത്ത് വിളക്കും കത്തിച്ച് ഡയോജനീസെന്ന മണ്ടൻ ഗ്രീസിൽ നടന്നത്.
ഒരാൾക്ക് സുഖമുളവാക്കുമ്പോൾ അല്പനഷ്ടമെങ്കിലും മറ്റൊരുവനുണ്ടാക്കാതെ അതുസാധിച്ചെടുക്കാൻ ആർക്കും
കഴിയില്ല. അതി
നാൽ, അവനവനാത്മസുഖത്തിനാചരിക്കുന്നത് അപരന്
സുഖമായി
വരാനുള്ള സാദ്ധ്യത തികച്ചും വിരളമാണ്. പക്ഷേ, നാരായണൻ
ഇവിടെ
അർത്ഥമാക്കുന്നത് അതിനുവേണ്ടി ഒരാൾ കഠിനമായി ശ്രമിക്കണമെന്ന് മനസ്സിലാക്കിയാൽ അതൊരുപക്ഷേ

സാദ്ധ്യമാണ്, അതായത്
ശ്രമം മാത്രമാണ് സാദ്ധ്യമാകുന്നത്. ഇത്തരം ശ്രമങ്ങൾ അതാചരിക്കു
ന്നാളിന്റെ മഹത്ത്വസൃഷ്ടിയിലേ സാധാരണ കലാശിക്കൂ, അതും മറ്റു
ള്ളവരുടെ ചെലവിൽ. ഓരോ ആളും തന്റെ അപരനെ ഒന്നാമതായി
കരുതി അയാളുടെ സന്തോഷത്തിനായി പ്രവർത്തിച്ചാൽ എല്ലാവർക്കും
ഒരുപരിധിവരെ സൗഖ്യമുളവാക്കാൻ കഴിയും എന്ന സ്വപ്നം, സ്വപ്നം
തന്നെയാണ്. കാരണം, ജീവസ്വഭാവം ഇങ്ങനെ പെരുമാറാൻ ആരെയും
അനുവദിക്കില്ല. അതിനാൽ, മനുഷ്യരിങ്ങനെ സ്വാഭാവികമായി പെരു
മാറുമെന്ന് പ്രതീക്ഷിക്കുന്നത്, അവരതിൽ വിജയിക്കുമെന്ന് നാം കരുതുന്നത് നിശ്ചയമായും ആഗ്രഹചിന്തതന്നെയാണ്.
എന്നാൽ, ഉഭയസമ്മതപ്രകാരമുള്ള കരാറുകൾ വ്യക്തിജീവിത
ത്തിലും സംഘജീവിതത്തിലും പാലിക്കുക, സാമൂഹികമായി ഏർപ്പെ
ടുത്തിയ പൊതുനിയമങ്ങൾ പാലിക്കുക, നാം ഒറ്റയ്ക്കൊരിക്കലും
ജനിച്ചിട്ടില്ലാത്തതിനാൽ മറ്റുള്ളവരുടെ സഹകരണത്തോടെ മാത്രമേ
നമുക്ക് ജീവിക്കാൻ കഴിയുകയുള്ളൂ എന്ന് ഓർക്കുക, നാം ഒരു ജീവിവർഗ്ഗമാണെന്നോർക്കുക, എല്ലാ ജീവിവർഗ്ഗങ്ങളും ഒരൊറ്റ ജീവന്റെ
പ്രകടിതരൂപമാണെന്നോർക്കുക, നമ്മുടെ അറിവിൽപ്പെട്ടിടത്തോളം
ഈ ഒരു ഭൂമിയിൽമാത്രമേ ജീവനുള്ളൂ എന്നും ഓർക്കുക, ഈ ഓർമ്മ
കളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ സ്വയം നിയന്ത്രിക്കുക, ഇതൊക്കെയാണ്

സാദ്ധ്യമായ നീതിക്കുവേ്യുിയുള്ള ഒരാളുടെ ശ്രമങ്ങൾക്കടിസ്ഥാനം.
മറുവശത്ത്, ഈ കരാറുകൾ പാലിക്കുന്നു്യോ എന്ന മേൽനോട്ടം വഹിച്ച്, ഭ്രംശങ്ങളിലിടപ്പെട്ട് വീഴ്ച വരുത്തിയതിൽ ശിക്ഷിച്ചും നന്നായി
നടത്തുന്നതിൽ ശ്ളാഘിച്ചും സമൂഹത്തിന്റെ സമഗ്രമേഖലയിലും ഇടപെടുകയെന്നതാണ് ആധുനിക ഭരണസംവിധാനങ്ങൾ ചെയ്യേ്യുത്.
സ്വകാര്യത, വ്യക്തിസ്വാതന്ത്ര്യം എന്നിവയുടെ പരിധിയും പരിമിതിയും
292

നാം തിരിച്ചറിയുകതന്നെ വേണം. ഈ ഭരണസംവിധാനങ്ങളുടെ പ്രവർത്തനം സുതാര്യമാക്കുകയും വ്യക്തികൾക്ക് എല്ലാത്തലങ്ങളിലും
ഇടപെടാൻ ഇടവും അവകാശവും നൽകുന്നതുവഴി, സംഭവിക്കാൻ
സാദ്ധ്യതയുള്ള അധികാര അതിപ്രസരത്തിന് കടിഞ്ഞാണിടാൻ ഒരു
പരിധിവരെ നമുക്കു കഴിയും. പുത്തൻ സാങ്കേതികവിദ്യകളുടെ വികസനം ഇവ കൂടുതൽ വികേന്ദ്രീകൃതമാക്കുമെന്ന് നമ്മൾക്ക് പ്രതീ
ക്ഷിക്കാം.
ഭരണകൂടമെന്നും ഭരണവർഗ്ഗമെന്നും ഭരണസംവിധാനങ്ങളെ മന സ്സിലാക്കുന്നതുവഴി ഇത്തരം ഒരു രൂപാന്തരീകരണത്തിനുള്ള സാദ്ധ്യത
അടഞ്ഞുപോവുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്. പകപോക്കലുകളുടെയും പര
സ്പരം തോല്പിക്കലുകളുടെയും ശൃംഖലതുറക്കുക മാത്രമേ ഇത്തരം
മനസ്സിലാക്കലുകൾ യഥാർത്ഥത്തിൽ പ്രയോജനപ്പെടുകയുള്ളൂ.
പുത്തൻ സാങ്കേതികവിദ്യകളെല്ലാം സമഗ്രാധിപത്യത്തിന്റെ പടിവാതിലുകൾ തുറക്കുകയാണെന്നുള്ള പ്രചരണം, നമ്മുടെ

അനുഭവമങ്ങനെയല്ലെങ്കിലും, ഇന്നും നാം തുടർന്നുകൊ്യ്യിരിക്കുന്നത് ഭരണസംവിധാ
നങ്ങളെ ഭരണവർഗ്ഗങ്ങളുടെ 'മർദ്ദനോപകരണ'മെന്ന നിലയിൽ മാത്രം
മനസ്സിലാക്കുന്നതുകൊ്യ്യുാണ്. 'ജനകീയ' പിടിച്ചെടുക്കലുകൾക്കുശേഷം രൂപപ്പെട്ട ഭരണസംവിധാനങ്ങൾ കൂടുതൽ ജനവിരുദ്ധമായി
പ്രവർത്തിച്ച ചരിത്രമാണ് നമുക്കു മുന്നിലുള്ളത്. ഇങ്ങനെ സംഭവിച്ചത്
സാദ്ധ്യമായ നീതിക്കു പകരം അമൂർത്തമായ ആ 'ശരി'യുടെ അറി
വിന്റെയും നടത്തിപ്പിന്റെയും കുത്തകാവകാശം ഒരുകൂട്ടർ മാത്രം
കൈയാളുകവഴിയാണ്. ഈ തലതിരിഞ്ഞ മനസ്സിലാക്കലുകൾക്ക്
ഒരന്ത്യം ഉണ്ടായാൽ ഈ ലോകത്ത് അല്പം സമാധാനപൂർണ്ണമായ
ജീവിതം നയിക്കാൻ നമുക്കു കഴിഞ്ഞെന്നുവരാം. ലോകം 'നന്നാക്കാൻ'
ഉണ്ടായ എല്ലാ ദർശനങ്ങളും പ്രത്യയശാസ്ത്രങ്ങളും പ്രകൃതിയുടെ
സ്വാഭാവികപരിമിതികളുടെയും കടന്നാക്രമണങ്ങളുടെയും ഒപ്പം
നമുക്കെതിരെ കൈകോർത്തുനിന്ന് ജീവിതം കൂടുതൽ ദുഷ്കരമാ
ക്കുന്ന വസ്തുത ഓർത്താൽ, ചിരിക്കാനേ നമ്മൾ, മനുഷ്യർക്ക് കഴിയുകയുള്ളൂ. സ്വയം നോക്കി, ഓർത്തോർത്ത് ഊറിയൂറി ചിരിക്കാം.

'പുരോഗതി' അതെന്താണ്?

"കുരങ്ങുകൾ പരിണമിച്ചാണോ മനുഷ്യനുണ്ടായത്?
നിശ്ചയമായും അല്ല.
....!! ഒരു ജീവിയെന്ന നിലയിൽ മനുഷ്യർക്ക് ആന്തരിക
'പുരോഗതി' ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടോ?
നിശ്ചയമായും ഇല്ല.
ങ്....!! അപ്പോൾ എല്ലാ പാഠപുസ്തകത്തിന്റെയും താളുകളിൽ മനുഷ്യേൻ കുരങ്ങിൽനിന്നും പരിണമിച്ച് പരിണമിച്ച്
എങ്ങനെ മനുഷ്യനായി മാറി എന്ന വസ്തുത ചിത്രങ്ങളടക്കം
നാം പഠിക്കുന്നത് തെറ്റാണെന്നാണോ നിങ്ങൾ പറയുന്നത്?
അതേ, അതു തെറ്റുതന്നെയാണ്. ഇത്രയും വലിയ ഒരു
ആനമണ്ടത്തരം ശാസ്ത്രത്തിന്റെ പേരിൽ നാം പഠിക്കാനും
പഠിപ്പിക്കാനും തുടങ്ങിയിട്ട് കാലമേറെയായി. അത് തിരു
ത്തുകതന്നെ വേണം.
അപ്പോൾ പുരോഗതിയുമുണ്ടായിട്ടില്ല?
ഇല്ല പുരോഗതിയുമുണ്ടായിട്ടില്ല, മാറ്റങ്ങൾ മാത്രമാണു
ണ്ടാകുന്നത്.
അപ്പോൾ ചുറ്റുപാടും കാണുന്ന ഈ മാറ്റങ്ങൾ ഒന്നും
പുരോഗതിയല്ല എന്നാണോ നിങ്ങൾ പറയുന്നത്?
ചുറ്റുപാടും കാണുന്ന മാറ്റങ്ങൾ നിശ്ചയായും 'പുരോഗതി'തന്നെയാണ്. പോരാട്ടത്തിൽ നഖങ്ങളും പല്ലുകളും ഉപ
യോഗിക്കുന്നതിനു പകരം നാം കല്ലും വടിയും ഉപയോഗിച്ചു. കല്ലിനും വടിയ്ക്കുംപകരം കുന്തവും വാളും ഉപ
യോഗിച്ചു. അത് പുരോഗതിയാണ്. കുന്തത്തിനും വാളിനും
പകരം തോക്കും മിസൈലും ഉപയോഗിക്കുന്നു; അതും
നിശ്ചയമായി പുരോഗതിയാണ്. കാളവണ്ടിക്കു പകരം കുതിരവണ്ടിയും കുതിരവണ്ടിക്കു പകരം ഇന്ന് കാറും ബസ്സും
ഉപയോഗിക്കുന്നു. ഇതും പുരോഗതിതന്നെയാണ്. അതേ,
നമ്മുടെ ചുറ്റുപാടുകൾ കൂടുതൽ നന്നായി ഇണക്കുന്നതിൽ
നമുക്ക് നല്ല പുരോഗതിയുണ്ട്. ചുറ്റുപാടിനെപ്പറ്റിയുള്ള അറിവ്

സഞ്ചിതമാക്കി വർദ്ധിപ്പിക്കാൻ നമുക്ക് കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. പക്ഷേ, ഒരു ജീവിയെന്ന നിലയിൽ നാം പുരോഗമിക്കുന്നില്ല. നാം മനുഷ്യനെന്ന ജീവിയായി തുടരുകതന്നെയാണ്. നാമെന്നല്ല
294

ഒരു ജീവിയും പുരോഗമിക്കാറില്ല. സാഹചര്യങ്ങളുമായി ഇണങ്ങാനുള്ള ശ്രമത്തിൽ മാറ്റങ്ങളുണ്ടാകും. അത് നല്ലതായാലും ചീത്തയായാലും തലമുറകളിലൂടെ കൈമാറ്റം ചെയ്യപ്പെടും. ഈ കൈമാറ്റം
ചെയ്യപ്പെടുന്നത് പ്രകൃതിനിർദ്ധാരണത്തിന് അല്ലെങ്കിൽ 'സ്വാഭാവിക
തിരഞ്ഞെടുപ്പിന്' വിധേയമായി തുടരാൻ യോഗ്യതയുള്ളത് തുടരും.
അത്രമാത്രം.
പരിചിന്തനം ചെയ്യാനുള്ള കഴിവാണ്, അതായത് കാര്യകാരണബന്ധത്തോടെ ക്രിയകളെ കാണാനുള്ള കഴിവാണ,് മനുഷ്യനെ തൊട്ട
ടുത്ത നമ്മുടെ മുൻഗാമിയിൽനിന്നും വ്യത്യസ്തമാക്കുന്ന ഘടകം. ഇത്
ഒരു ഉൾപരിവർത്തനത്താൽ എഴുപതിനായിരത്തിനും അൻപതിനായിരത്തിനും വർഷങ്ങൾക്കിടയിൽ നമ്മൾക്കു ലഭിച്ചതാണ്. ഈ ഒരൊറ്റ
ഘടകത്തിന്റെ വ്യത്യാസം മാത്രമാണ് നമുക്ക് ആകെയുള്ളത്. പക്ഷേ,
ഈ മാറ്റം സഞ്ചിതമായി അനുഭവങ്ങളെ അടുക്കിയടുക്കി അടുത്ത
തലമുറയ്ക്ക് വളർത്തലിലൂടെ നമുക്ക് കൈമാറ്റം ചെയ്യാൻ സഹായിച്ചു. ഒരാൾ ചെയ്യുന്ന പുതിയ ഒരു പ്രവൃത്തി അതേപോലെ ആവർ
ത്തിക്കാനുള്ള നമ്മുടെ കഴിവാണ് ഈ സഞ്ചിതവളർച്ചയ്ക്ക് ഇടയാ
ക്കിയത്. മറ്റ് ജീവികൾക്ക് ചില പ്രവൃത്തികൾ ജനിതകരൂപേണ ലഭി

ക്കുന്ന കഴിവിനാൽ ആവർത്തിക്കാൻ കഴിയും. പക്ഷേ, തങ്ങളിലെ
ഒരംഗം ചെയ്യുന്ന പുതിയ ഒരു പ്രവൃത്തി ഏതെങ്കിലും ഇന്ദ്രിയത്തിലൂടെ
അനുഭവിച്ച് അതേപോലെ ആവർത്തിക്കാനുള്ള കഴിവ് നമ്മേപ്പോലെ
അവർക്കില്ല. സാധാരണയായി നാം സൃഷ്ടിപരമാകുന്നില്ല, ആവർത്തി
ക്കുക മാത്രമാണ് എന്ന് ഒരാളെ പരിഹസിക്കുന്ന ഈ കഴിവാണ്
നമ്മുടെ 'സംസ്ക്കാര'ത്തിന്റെ കാതൽ. ഇതാണ് ഒരു ജീവിയെന്ന
നിലയിൽ നാം പുരോഗമിക്കുകയാണെന്ന മിഥ്യാബോധം നമ്മിലുളവാ
ക്കിയത്.

മനുഷ്യരായ നാം ഏറ്റവും തെറ്റിദ്ധരിച്ച വാക്കുകളാണ് പുരോഗതി, പുരോഗമനപരം എന്നിവ. ശാസ്ത്രീയമായ കണ്ടുപിടുത്തങ്ങളുടെ വിസ്ഫോടനമുണ്ടായ പത്തൊൻപതാം നൂറ്റാണ്ടിലെ യൂറോപ്യൻ സമൂഹത്തിൽ 'പുരോഗതി' ഉണ്ടാകുന്നുണ്ടെന്നതിൽ ആർക്കും ഒരു സംശയവുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. അത് ദൈവത്തിന്റെ ഇച്ഛയും കാരുണ്യവും
കൊണ്ടാണ് ഉണ്ടാകുന്നതെന്ന പള്ളിക്കഥ തള്ളിക്കളയുമ്പോഴും മനുഷ്യനെങ്ങനെ 'മനുഷ്യനായി'തീർന്നതെന്ന് യാതൊരു നിശ്ചയവും
അന്നുണ്ടായിരുന്നില്ല. മറ്റുജീവികളുമായുള്ള സാദൃശ്യം, അവരെപ്പോലെതന്നെ സന്തതിപരമ്പരകളെ ഉണ്ടാക്കൽ, ഉപജീവനത്തിനായുള്ള
ഇരപിടിത്തം, മരണം തുടങ്ങിയവയെല്ലാം നാം ജീവികളുടെ കൂട്ടത്തിൽ
പ്പെടുന്ന മറ്റൊരുജീവിയാണെന്ന സംശയം ബലപ്പെടുത്തുകതന്നെ ചെയ്തു. പക്ഷേ, കാര്യകാരണബന്ധത്തിലടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി ഭാവികരുപ്പിടിപ്പിക്കാനുള്ള കഴിവ്, ആയുധനിർമ്മാണംപോലുള്ള സാങ്കേ

തികവിദ്യകൾ വികസിപ്പിക്കാനുള്ള കഴിവ് എന്നിവ കാരണം മറ്റു ജീവി
കളെപ്പോലെയാണ് നാമെന്ന് വിശ്വസിക്കാൻ സാമാന്യബുദ്ധിക്കു
സാദ്ധ്യവുമായിരുന്നില്ല. അതിനാൽ നാം അസാധാരണരെന്നോ സവിശേഷരെന്നോ സ്വയം വിശ്വസിക്കാൻ ഏവർക്കും താത്പര്യമായിരുന്നു.
ഇത്തരമൊരു ചരിത്രപശ്ചാത്തലത്തിലേക്കാണ് ഡാർവ്വിന്റെ
'സ്വാഭാവിക തിരഞ്ഞെടുപ്പിലൂടെ ജീവിവർഗ്ഗങ്ങളുടെ ഉറവിടം' എന്ന
പുസ്തകം എല്ലാത്തിനും ഒരുപിടിവള്ളിയായി യൂറോപ്യൻ ചിന്താ
സമൂഹമദ്ധ്യത്തിൽ അവതരിച്ചത്. ഡാർവ്വിൻ ഒരിക്കലും പരിണാമം
എന്ന് ഇന്ന് അർത്ഥമാക്കുന്നതരത്തിൽ തന്റെ കണ്ടെത്തൽ ആദ്യത്തെ
പുസ്തകത്തിൽ പ്രയോഗിച്ചിട്ടില്ല. അദ്ദേഹം ഉപയോഗിച്ച വാക്കുകൾ
'ഡിസന്റ് വിത്ത് മോടിഫിക്കേഷൻസ്' അതായത് 'ഭേദഗതികളുമായുള്ള വംശനിലനിൽപ്പ്' എന്നായിരുന്നു. ഡാർവ്വിന്റെ 'കാവൽ നായ്'
എന്ന് സ്വയം വിളിച്ച തോമസ് ഹക്സിലിയാണ് 'ഇവോൾവ്' അല്ലെങ്കിൽ
പരിണാമം എന്ന വാക്ക് ആദ്യമായി ഉപയോഗിക്കുന്നത്. ഈ വാക്ക്
പുരോഗമനേച്ഛുക്കളായ പത്തൊൻപതാം നൂറ്റാണ്ടുകാർക്ക് പെട്ടെന്നുതന്നെ പഥ്യമാവുകയും അതിന് വൻപ്രചാരം സിദ്ധിക്കുകയും
ചെയ്തു. അക്കാരണത്താൽ ഡാർവ്വിനും പിൽക്കാലത്ത് ഇതുപയോഗിക്കുവാൻ നിർബ്ബന്ധിക്കപ്പെട്ടു.
പക്ഷേ, ഈ വാക്കിന്റെ പ്രയോഗത്താൽ നാം, മനുഷ്യർ ഒരു സവിശേഷസൃഷ്ടിയെന്ന മനുഷ്യമനസ്സിലാക്കലിന്റെ പുനരുത്ഥാനമാണ്
നടന്നത്. ദൈവത്തിന്റെ 'സ്വന്തം പ്രതിച്ഛായയിലെ സൃഷ്ടിയ്ക്ക്' പകരം

പ്രകൃതിയിലെ സ്വാഭാവിക 'പരിണാമപ്രക്രിയയുടെ തലപ്പത്തുള്ളവർ'
എന്ന കൂടുമാറ്റം മാത്രമാണുണ്ടായത്. യഥാർത്ഥത്തിൽ പരിണാമ പ്രക്രിയകൊണ്ട് കൂടുതൽ കൂടുതൽ മെച്ചപ്പെട്ട ജീവിവർഗ്ഗം ഉണ്ടായിവരുന്നതായി നാം മനസ്സിലാക്കരുത്. പരിണാമത്തിൽ സംഭവിക്കുന്നത്,
വ്യത്യസ്ത സാഹചര്യത്തിനനുസൃതമായി ജീവിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്ന ജീവികൾ വ്യത്യസ്ത കഴിവുകളും ഗുണങ്ങളും വികസിപ്പിച്ച് തങ്ങൾ
ക്കാവുന്നരീതിയിൽ ജീവിക്കുകയെന്നതുമാത്രമാണ്. ഏകകോശ ത്തിൽനിന്നും അരകോശത്തിലേക്കോ കോശമില്ലായ്മയിലേക്കോ
അതായത് ഒന്നിൽനിന്നും പൂജ്യത്തിലേക്ക് 'പരിണമിക്കാൻ' യഥാർ
ത്ഥത്തിൽ കഴിയാതിരുന്നതുകൊണ്ടാണ് പരിണാമം ബഹുകോശത്തിലേക്കും അങ്ങനെ സങ്കീർണ്ണജീവികളിലേക്കും പരിണമിച്ചത്.
പക്ഷേ, ഇങ്ങനെ പറയുമ്പോൾപോലും പരാന്നജീവിഗണത്തിൽപ്പെടു
ത്താവുന്ന വൈറസുകൾ ഇത്തരമൊരു അസാദ്ധ്യപ്രവൃത്തിയായ, ജീവലക്ഷണമായ ഡി.എൻ.എ. എന്ന ജനിതകകോശങ്ങളുടെ അഭാവ
ത്തിൽപോലും 'ജീവിക്കാൻ' പഠിച്ചവരാണെന്ന് വേണമെങ്കിൽ കരുതാം.
ഇങ്ങനെ നിലനിൽപ്പിനായി ഏതുതരത്തിലുമുള്ള നൂതനസാദ്ധ്യതകൾ
അനുസ്യൂതം അനാവരണം ചെയ്യാനുള്ള കഴിവ് ഒരു വശത്ത് ജീവനു

ണ്ടെങ്കിലും സങ്കീർണ്ണജീവികളിലേക്കുള്ള പ്രയാണം ഒരനിവാര്യത യായി മാത്രം മനസ്സിലാക്കണം. അല്ലാതെ അതെന്തോ മെച്ചപ്പെട്ട കണ്ടെ

ത്തലോ അല്ലെങ്കിൽ കൂടുതൽ ഉന്നതനിലനിൽപ്പോ ആയി നാം മന
സ്സിലാക്കരുത്. ജീവിക്കാൻ വ്യത്യസ്തരീതികളുണ്ടെന്ന തെളിവുമാത്രമാണ് ഉള്ളത്.
കുരങ്ങിൽനിന്ന് 'പരിണമി'ച്ചുണ്ടായ ഉന്നതവിഭാഗമല്ല മനുഷ്യർ.
അതായത്, ഏതോ ചില ആൾക്കുരങ്ങുകൾ പൂടപൊഴിഞ്ഞുപോയി,
നടുവുനിവർത്തിനിന്നു മുന്നോട്ടുനടക്കുന്ന ദൃശ്യങ്ങൾ എല്ലായിടവും
നാം വരച്ച് വയ്ക്കുന്നതരത്തിലല്ല പരിണാമം നടന്നത്, നടക്കുന്നത്.
കുരങ്ങുവർഗ്ഗത്തിലെ അനേകം വിഭാഗങ്ങളിലെ ഒരുവിഭാഗമാണ് മനുഷ്യകുലം. മനുഷ്യകുലമുണ്ടായിട്ട് ഏകദേശം ഇരുപതു ലക്ഷം വർഷമായി. ഈ മനുഷ്യവിഭാഗത്തിൽതന്നെ ധാരാളം വ്യത്യസ്തമായ മനുഷ്യ
കുലങ്ങളുണ്ട്. അവയെല്ലാം വ്യത്യസ്തരീതിയിലുള്ള കഴിവുകളാലും
വ്യത്യസ്തരീതിയിലുള്ള ജീവിതശൈലികളാലും പരസ്പരം ഭിന്നമായിരുന്നു. യൂറോപ്പിൽ വസിച്ചിരുന്ന നിയാണ്ടർത്താൽ മനുഷ്യരെന്ന് നാം
വിളിക്കുന്ന, നമ്മിൽനിന്നും ഭിന്നരായ, മനുഷ്യവിഭാഗമായിരുന്നു അവസാനമായി ഭൂമിയിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന നാമല്ലാത്ത മറ്റൊരു മനുഷ്യക്കൂട്ടം.
അവർക്ക് വംശനാശം വന്നിട്ട് ഏകദേശം മുപ്പതിനായിരം വർഷമായി.
നമ്മുടെ ജനിതകപരിശോധനയിൽനിന്നും ഇവരുമായി നാം ഒരുകാലത്ത് ഇണചേർന്നിരുന്നതായി കണ്ടെത്തിയിട്ടുണ്ട്. മറ്റൊരു മനുഷ്യ
ക്കൂട്ടം ഡെനിസോവൻസാണ്. പലയിനം മനുഷ്യകുലങ്ങളുണ്ടായതിൽ
ഒന്നുമാത്രമാണ് ഇന്നവശേഷിക്കുന്ന 'ഹോമോസാപ്പിയൻ' എന്ന നമ്മൾ. നാമുണ്ടായിട്ട് രണ്ട് ലക്ഷംവർഷവും.
നാം വ്യത്യസ്തമെന്ന് അടയാളപ്പെടുത്തുന്ന രണ്ടു കുലങ്ങൾക്ക്

അവയെ യോജിപ്പിക്കുന്ന ഒരു 'പൊതുകാരണവരോ, കാരണവത്തിയോ' ഉണ്ടാകും. ഈ രണ്ടുകുലങ്ങളും മുൻപുള്ള ഒരു ജീവിയിൽനിന്നും വഴിപിരിഞ്ഞതുകൊണ്ടാണ് അതിനെ ഈ രണ്ട് ജീവികളുടെയും പൊതുകാരണവരായി കണക്കാക്കുന്നത്. നാം മനുഷ്യകുലമെന്ന് വിളിക്കുന്നവർക്കും കുരങ്ങുകൾക്കും ഇതുപോലെ ഒരു പൊതുകാരണവർ ഉണ്ടാകും. ഇങ്ങനെയുള്ള പൊതുകാരണവത്തികൾ വിവിധതരം ജീവികളെ തമ്മിൽ യോജിപ്പിക്കുന്ന ഘടകങ്ങളായി അല്ലെങ്കിൽ ജീവനെന്ന മരത്തിന്റെ ശാഖകളുടെ കവരങ്ങളായി പരിണാമമരത്തിൽ ധാരാളമുണ്ടാകും. ഇങ്ങനെയുള്ള പൊതുകാരണവത്തികളാണ് ജീവികളുടെ പരസ്പരബന്ധത്തിനുള്ള അടിസ്ഥാനതെളിവായി നമുക്കുള്ളത്. ഇന്ന് നിലവിലുള്ള ഓരോ ജീവികളുടെ പരിണാമപരമായ മാറ്റത്തിലൂടെ പിന്നോട്ടുപോയാൽ അവ ഓരോന്നും ഇത്തരത്തിലുള്ള കവരങ്ങളിൽ ചെന്നുചേരുന്നതായി നമുക്കു മനസ്സിലാക്കാം. ഇങ്ങനെ നാം പുറകോട്ടു പുറകോട്ടു പോകുമ്പോൾ എല്ലാജീവികളും പരസ്പരം

ബന്ധിച്ചുനിൽക്കുന്നതും നമുക്ക് കാണാം. അങ്ങനെ ജീവന്റെ തായ്ത്തടിയായ ഏകകോശജീവികളിൽ നാം എത്തിച്ചേരും. ഈ ഏകകോശജീവികളിലും ഇത്തരത്തിലുള്ള കാരണവത്തികൾ ഉണ്ടായിരിക്കും.

ഏകകോശജീവികളായും ബഹുകോശജീവികളായും സങ്കീർണ്ണ ബഹുകോശജീവികളായും ഒരേസമയം ജീവിക്കാനാവുമെന്നുമാത്രമാണ് ഇവിടെ തെളിയുന്നത്. കാരണം, എല്ലാത്തരത്തിലുമുള്ള ജീവിതരീതികൾ, ഒരോന്നും ലഭിക്കുന്ന സാഹചര്യത്തിനനുസരിച്ച്,

ആകു
ന്നരീതിയിൽ തുടരുന്നതായി കാണാം. അല്ലാതെ, ഏകകോശ ജീവിതമെല്ലാം ഉപയോഗശൂന്യമെന്ന് കണ്ട്, മെച്ചമല്ലെന്ന് കണ്ട, ആരും
ഉപേക്ഷിച്ചിട്ടില്ല; അവയെല്ലാം സാദ്ധ്യമായ ഭേദഗതികളോടെ ഇന്നും
തുടരുകയാണ്. മനുഷ്യർ തൊട്ടുള്ള സങ്കീർണ്ണജീവികൾ മറ്റ് ജീവികൾ
പരിണമിച്ച് പരിണമിച്ച് മെച്ചപ്പെട്ടവരായവരല്ല. ജീവനുണ്ടായി ഇന്നുവരെ ഏത് പ്രതികൂലസാഹചര്യങ്ങളെയും വെല്ലാനുള്ള കഴിവുള്ളവരായി ജീവിക്കുന്നത് ഈ ഏകകോശജീവികളാണെന്ന് ഈ പുസ്തക
ത്തിന്റെ തുടക്കത്തിൽ നാം കാണുകയുണ്ടായി.

ഈ 'മെച്ചപ്പെട്ട' സങ്കീർണ്ണജീവികളുടെ ജീവിതംകണ്ട്, അയൽക്കാരോട് നമുക്കുതോന്നുന്ന തരത്തിലുള്ള അസൂയ, പരിണാമത്തിന്റെ
'താഴെപ്പടി'യിൽ നിൽക്കുന്ന എല്ലാ ജീവികൾക്കും നമ്മോടുണ്ട് എന്ന്
നിശ്ചയമായി നാം കരുതുന്നുണ്ട്. അല്ലെങ്കിൽ നമ്മുടെ തത്ത്വചിന്ത
കളും ദർശനങ്ങളുമെല്ലാം തിര്യക്യോനിയിൽ ജനിച്ച് ജീവിക്കുന്നതിനെ
അപഹസിക്കില്ലായിരുന്നു. നാം 'ഉന്നത'രാണെന്ന നാട്യവും ജാടയും
നഗ്നമായി അവയിലൂടെ പുറത്തുവരുന്നു. യഥാർത്ഥത്തിൽ പരിണാമ
ത്തിൽ ഇത്തരമൊരു 'പുരോഗമന'മില്ല. നാം മനുഷ്യർ പരിണാമത്തിന്റെ
തലപ്പത്തുള്ളവരോ, പരിണാമം ഇനി നമ്മെ കൂടുതൽ പുരോഗതിയിലേക്കു നയിക്കുകയോ ഇല്ല. നമ്മിൽനിന്നും മറ്റൊരു ജീവി പരിണമിക്കാം പരിണമിക്കാതിരിക്കാം, അത് സംഭവിച്ചാലായി സംഭവിച്ചില്ലെ

ങ്കിലായി, പക്ഷേ, അങ്ങനെ സംഭവിച്ചാൽ അത് നാമല്ലെന്നറിയുക.
അതുപോലെതന്നെ, നാം 'കുറ്റിയറ്റ്' പോകുന്ന ഒരു വംശവുമാകാം.
പരിണാമം 'മാനസികമായ' തലത്തിലാണ് ഇനി നടക്കാൻ പോകു
ന്നതെന്നും ഇനിയങ്ങോട്ട് മാനസികമായി നാം പുരോഗമിക്കാൻ പോകു
കയാണെന്നും അർത്ഥം വരത്തക്കരീതിയിൽ 'അറിവുള്ളവർ' എന്ന്
നാം കരുതുന്നവർവരെ പരിണാമത്തെ 'മനസ്സിലാക്കി' പറഞ്ഞുകേൾ
ക്കാറുണ്ട്. തപസ്സും ധ്യാനവുമൊക്കെ ചെയ്താൽ മാനസികമായി
പുരോഗമിക്കുമെന്ന് വിശ്വസിച്ച് എത്രയെത്രപേർ മൂക്കിലെ ശ്വാസം
പിടിച്ചും ഒരു മൂക്കിലൂടെ കയറ്റി മറ്റേ മൂക്കിലൂടെ ഇറക്കിവിട്ടും 'ചിന്ത'
കളുടെ ഒഴുക്ക് നോക്കിയും ചിന്തകളുടെ വിടവിലെ നിശ്ശബ്ദത കേട്ടും
ചിന്തിക്കാതിരിക്കാൻ ശ്രമിച്ചും പട്ടിണികിടന്നും തെണ്ടിനടന്നും ലക്ഷ
ക്കണക്കിനു ജപിച്ചും സ്വയം പീഡിപ്പിച്ചും മറ്റുള്ളവരെ പീഡിപ്പിച്ചും

സമയവും ജീവിതവും കളയുന്നതു കാണുമ്പോൾ യഥാർത്ഥത്തിൽ
സങ്കടംവരും. 'മഹർഷീശ്വരന്മാർ'ക്ക്, 'ദിവ്യാവതാരങ്ങൾ'ക്ക്
ജീവിതത്തെപ്പറ്റിയുള്ള അടിസ്ഥാനപരമായി ഉണ്ടായ ഒരു തെറ്റിദ്ധാരണ
നിമിത്തം എത്രയെത്രപേർക്ക് ജീവിതം പാഴാക്കേണ്ടി വന്നു, ഇന്നും
പാഴാക്കുന്നു. വസിഷ്ഠന്റെയും വിശ്വാമിത്രന്റെയും ആയിരക്കണക്കി

നുവർഷത്തെ തപസ്സിനുശേഷമുള്ള തമ്മിൽതല്ലിന്റെ കഥകളും തപസ്സ
നുഷ്ഠിച്ച് മാരകായുധങ്ങൾ സമ്പാദിച്ച രാമൻ, കർണ്ണൻ, അർജ്ജുനൻ,
രാവണൻ, ഭസ്മാസുരൻ തുടങ്ങിയവരുടെ കഥകളും തപസ്സിന്റെ 'ഗുണഗണങ്ങൾ' നിശ്ചയമായി വെളിവാക്കുന്നുണ്ട്.
നാം കണ്ടുപിടിക്കുന്ന ആയുധങ്ങളും സാങ്കേതികവിദ്യകളും നിശ്ചയമായി പുരോഗമിക്കുന്നുണ്ട, ് അവ കൂടുതൽ കഴിവുള്ളതായി
മാറുന്നുണ്ട്. അതുവഴി ഉണ്ടാകുന്ന പുരോഗമനമാണ് നമുക്കുള്ളത്.
അല്ലാതെ ഒരു ജീവി പരിണമിച്ച് പുരോഗമിക്കാറില്ല. ജീവികൾ സാഹചര്യങ്ങളുമായി ഇണങ്ങുകയാണ് അല്ലെങ്കിൽ സാഹചര്യങ്ങളെ ഇണ
ക്കുകയാണ് പതിവ്. ഇങ്ങനെ ഇണങ്ങുമ്പോൾ വരുന്ന സാവധാനമുള്ള
വ്യത്യാസങ്ങളാണ് വെളുത്തതൊലിയുള്ളവരെയും മഞ്ഞത്തൊലിയു
ള്ളവരെയും താമരക്കണ്ണുള്ളവരെയും ഇറുങ്ങിയകണ്ണുള്ളവരെയും
ഉയർന്നമൂക്കുള്ളവരെയും പരന്നമൂക്കുള്ളവരെയും പൊക്കമുള്ളവരെയും കുറികിയവരെയും എല്ലാം ഉണ്ടാക്കിയത്.
ഇതൊന്നുമല്ലെങ്കിൽ ഉൾപരിവർത്തനത്താൽ യാദൃച്ഛികമായി ഉണ്ടാകുന്ന മാറ്റങ്ങൾ പ്രകൃതിനിർദ്ധാരണത്തിന് വിധേയമായി പുത്തൻ കഴിവുകളുള്ള പുതുജീവികളായി മാറിപ്പോവും. മനുഷ്യരുടെ
മാത്രം കാര്യമെടുത്താൽ, സാഹചര്യങ്ങളെ കൂടുതൽ ഇണക്കാനുള്ള
നമ്മുടെ സഞ്ചിതകഴിവിനെ, എഴുത്തെന്ന സാങ്കേതികവിദ്യയാൽ, കളിമൺഫലകങ്ങളിൽ, ഓലകളിൽ, പാറകളിൽ, മരത്തോലുകളിൽ,
കടലാസ്സുകളിൽ എഴുതിസൂക്ഷിച്ച് അടുത്തതലമുറയ്ക്ക് കൈമാറ്റം

ചെയ്ത് നാം ഉണ്ടാക്കിയ 'പുരോഗമനം' ഒരു ജീവിയെന്ന നിലയിൽ നമ്മിൽ ആന്തരികമായി വളരെ ചെറിയ മാറ്റങ്ങളേ ഉണ്ടാക്കുകയുള്ളൂ.

അതുതന്നെ, അവയുപയോഗിക്കുമ്പോൾ അവ സാഹചര്യമായിമാറുന്നു എന്ന കാരണംകൊണ്ടുമാത്രമാണ്. സാങ്കേതികവിദ്യകൾ കൈമാറ്റം ചെയ്യപ്പെടാത്ത ഇടങ്ങളിൽ നാം 'ആദിവാസികള'ായി തുടരുന്ന
തിനു കാരണമിതാണ്. ഒറ്റപ്പെട്ട തുരുത്തുകളിലകപ്പെട്ടാൽ നാം വീണ്ടും 'പ്രാകൃതരാ'കുന്നതിനും ഇതുതന്നെയാണ് കാരണം. അതുകൊണ്ടാണ് ജനിക്കുന്ന ഓരോ കുട്ടിക്കും എഴുത്തക്ഷരങ്ങൾ ഒന്നേന്ന്
പഠിക്കേണ്ടിവരുന്നത്. അനുശീലനത്തിലൂടെ കൈമാറ്റം ചെയ്യപ്പെടു
ന്നതൊന്നും 'ജന്മനാ' അതായത് ജനിതകമായി ലഭിക്കുകയില്ല. കുറേ
തലമുറകൾ കഴിയുമ്പോൾ അവ ഗ്രഹിക്കാനുള്ള വാസനയേറാനുള്ള
സാദ്ധ്യതമാത്രം ഉണ്ടാകും. ഇതുതന്നെ, അനുശീലനസാഹചര്യത്തിൽ

നിന്നും മാറ്റിനിർത്തി പരിശോധിച്ചാലെ സത്യത്തിൽ എത്രത്തോളമുണ്ടെന്ന് അറിയാൻ കഴിയുകയുള്ളൂ.

ലോകസാഹിത്യകൃതികളെല്ലാം നാം വായിക്കുമ്പോൾ അതിലെ കഥാപാത്രങ്ങളുമായി നമുക്ക് യാതൊരു പ്രയാസവുമില്ലാതെ താദാ
ത്മ്യപ്പെടാൻ കഴിയുന്നത് മനുഷ്യൻ എല്ലായിടവും ഒരു ജീവിവർഗ്ഗമായി
തുടരുന്നതുകൊണ്ടാണ്. ഈ താദാത്മ്യപ്പെടൽ കാലദേശാതിവർത്തിയായി അനുഭവപ്പെടുന്നതിനും മറ്റൊന്നല്ല കാരണം. രണ്ടായിരത്തിയ
ഞ്ഞൂറുവർഷം മുൻപ് എഴുതിയ ഗ്രീക്ക് നാടകങ്ങളിലെ കഥാപാത്ര

ങ്ങളും രാമായണം, മഹാഭാരതം മുതലായ ഇതിഹാസങ്ങളിലെ കഥാ
പാത്രങ്ങളും എല്ലാമായി നമുക്ക് താദാത്മ്യപ്പെടാൻ കഴിയുന്നത് നാം
മനുഷ്യരെന്ന നിലയിൽ മാറാതെ തുടരുന്നതുകൊണ്ടാണ്. മഹാഭാരതത്തിൽ കർണ്ണനും കുന്തിയുമായി അവസാനം കണ്ടുമുട്ടുന്ന സന്ദർഭം
വായിച്ച് സൈക്കോപാത്തുകളല്ലാത്ത ആരും കരഞ്ഞുപോകും. സാഹിത്യകൃതികൾ കാലാതിവർത്തികളാവുകയല്ല മറിച്ച് നാം മനുഷ്യനെന്ന
ജീവിയായി തുടരുന്നതാണ് ഈ സാഹിത്യകൃതികൾ ആസ്വാദ്യകരമായി തുടരുന്നതിനു കാരണം. ഈ താദാത്മ്യപ്പെടൽ 'കാലാതിവർത്തി'
മാത്രമല്ല അത് 'ദേശാതിവർത്തി' കൂടിയാണ്. ലോകമെമ്പാടുമുള്ള സാഹിത്യകൃതികളിലെ കഥാപാത്രങ്ങളുടെ സുഖദുഃഖങ്ങളിൽ ആണ്ട്
കണ്ണീരൊഴുക്കിയും പൊട്ടിച്ചിരിച്ചും നമുക്ക് കഴിയാനാവുന്നത് നാം
മനുഷ്യജീവികളായി തുടരുന്നതുകൊണ്ടാണ്.
അനുശീലനത്തിന്റെ തുടർച്ചയില്ലാതായാൽ, അതായത് വിടവുകളുണ്ടായാൽ നാം സഞ്ചിതമായി ആർജ്ജിച്ച അറിവുകൾ നഷ്ടപ്പെ
ട്ടുപോകും. ഗ്രീസ്സിലുണ്ടായ മുന്നേറ്റം തുടരാൻ കഴിയാതെ ആയിര
ക്കണക്കിനു വർഷങ്ങൾ നഷ്ടപ്പെട്ടുപോയി. അവർ രേഖപ്പെടുത്തിയ
വസ്തുതകൾ തിരികെ കിട്ടിയതിനുശേഷമാണ് യൂറോപ്പിൽ ഒരു
കുതിച്ചുചാട്ടമുണ്ടായത്. ഇന്ത്യയിലെ മോഹൻജദാരോ-ഹാരപ്പാ
സംസ്കാരത്തിന് തുടർച്ചയില്ലാതായിപ്പോയി. അവരുടെ ഭാഷയും അവർ രേഖപ്പെടുത്തിയതിനും ഒരു തുടർച്ചയുമുണ്ടായില്ല. മനുഷ്യസാംസ്കാരിക-സാങ്കേതിക വളർച്ചയ്ക്ക് തുടർച്ച അത്യാവശ്യമാണെന്ന് ഇതെല്ലാം കാണിക്കുന്നു.
അതുപോലെതന്നെ നമ്മിൽ ഒരു മൃഗം ഉറങ്ങിക്കിടപ്പുണ്ടെന്ന

ആത്മീയധാരണയും ഈ തെറ്റിദ്ധാരണ നിമിത്തമുണ്ടാകുന്നതാണ്.
'നല്ല കുലത്തിലും നായും ജനിക്കും', 'പന്തീരാണ്ട് വർഷം കുഴലിൽ വച്ചാലും നായുടെ വാൽ വളഞ്ഞേയിരിക്കൂ' എന്ന ചൊല്ലുകളിലൂടെ
യെല്ലാം നമുക്ക് മാറ്റമുണ്ടാകുന്നില്ല എന്ന് നാം അനുഭവിക്കുന്നത് അറിയാതെ പറഞ്ഞുപോവുകയാണ്. നാം ആന്തരികമായ, പഴയഭാഷയിൽ
പറഞ്ഞാൽ 'മാനസ്സികമായ', ഒരു പുരോഗമനവും ആർജ്ജിക്കുന്നില്ല.
അതുകൊണ്ടാണ് സോമാലിയായിൽ മൺമറഞ്ഞ കടൽക്കൊള്ളക്കാർ
300

ഉയർത്തെഴുന്നേൽക്കുന്നത്; അയലത്തുകാരെ സ്നേഹിക്കുന്ന ക്രിസ്ത്യാനികൾ കുരിശുയുദ്ധം നടത്തിയത്; ഇന്ന് പള്ളികളുടെ അവകാശത്തിനും അധികാരത്തിനുംവേണ്ടി തമ്മിലടിക്കുന്നത്; സാഹോദര്യസ്നേഹമുള്ള മുസ്‌ലിംസഹോദരർ സുന്നി-ഷിയാമാരായി വെട്ടിമരിക്കുന്നത്; 'ലോകാസമസ്താ സുഖിനോ ഭവന്തു' എന്ന് ആയിരം വട്ടം
ജപിക്കുന്ന 'ഹിന്ദു'ക്കൾ ചുറ്റിനുമുള്ള മറ്റ് 'സമസൃഷ്ടികളെ' ജാതിയുടെ പേരിൽ ചവുട്ടിയരയ്ക്കുന്നത്; ഭൂമിയിൽ സ്വർഗ്ഗം പണിയാൻ
പോയ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകൾ നീതിയ്ക്കും സമത്വത്തിനുംവേണ്ടി കോടിക്ക
ണക്കിനുപേരെ കൊന്നൊടുക്കിയത്, ഇന്നും കൊന്നൊടുക്കുന്നത്;
'ആയിരം' വർഷത്തിനുശേഷമുള്ള തപസ്സിൽനിന്നും കണ്ണുതുറക്കുമ്പോൾ മുന്നിൽ നിൽക്കുന്ന പാർവ്വതിയെ കണ്ട് പരമശിവന് സ്ഖലന
മുണ്ടായത്; മേനകയെ കാണുമ്പോൾ വിശ്വാമിത്രന് ഇരിപ്പുറയ്ക്കാ
ഞ്ഞത്. നല്ല ചാതുര്യമുള്ള 'മഹത്തുക്കൾ'ക്ക് തങ്ങൾ മാറിയെന്ന്

അഭിനയിക്കാം, ശിഷ്യർക്ക് അവരെ കച്ചവടം ചെയ്ത് ഉപജീവനം നടത്താം, അണികൾക്ക് അവരെ തൊട്ടു വന്ദിച്ച് സായുജ്യമടയാം. അത്രതന്നെ.
സാമ്പത്തികമായ തിരിച്ചടിയേറ്റ ആധുനിക 'വികസിത' സമൂഹങ്ങ
ളിൽ വംശീയവിദ്വേഷം വമിക്കുന്ന പ്രസംഗങ്ങളുമായി പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്ന
ഏത് 'നേതാവി'നും വൻ ജനപിൻതുണതന്നെ ലഭിക്കും. റോസാലക്
സംബർഗ്ഗിനൊപ്പമുണ്ടായിരുന്നവരും അവരുടെ പിൻതുടർച്ചക്കാരുമായിരുന്ന കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പാർട്ടി സഖാക്കളിൽ ഒട്ടുമുക്കാൽപേരും
ഹിറ്റ്ലറുടെ പുറകേപോയ കാര്യം അന്നത്തെ നേതാക്കളെ ഒട്ടൊന്നുമല്ല അമ്പരപ്പിച്ചത്. 'ഫാസിസത്തിന്റെ ആൾക്കൂട്ടമനഃശാസ്ത്ര'മൊന്നും
വേണ്ട ഇതൊന്നും മനസ്സിലാക്കാൻ. താരതമ്യേന സാമ്പത്തികഭദ്രമായ
അവസ്ഥയിൽ മനുഷ്യർ പരസ്പരം സഹകരിച്ചു ജീവിക്കുന്നതുകണ്ട്
നാം തെറ്റായ നിഗമനങ്ങളിൽ എത്തിക്കൂടാ. ആ സാമ്പത്തികഭദ്രത
തകർന്നാൽ, വേണ്ടാ ഒന്നുലഞ്ഞാൽ, ഒന്നിച്ചുനിന്ന 'തൊഴിലാളിവർഗ്ഗ'
ത്തിനുള്ളിൽ എന്തെല്ലാം സ്വത്വബോധങ്ങളാണോ പതുങ്ങിക്കിടന്നത്
അവയെല്ലാം പത്തി വിടർത്തി ആടുകതന്നെ ചെയ്യും. 'മുതലാളിവർഗ്ഗ'
ത്തിനുള്ളിലും ഇതേ സ്വത്വബോധങ്ങൾ ഉണർന്ന് പ്രവർത്തിക്കുന്നതും
നാം കാണുകതന്നെ ചെയ്യും. ഇവിടെയാണ് സുഖസൗകര്യങ്ങളും
നിയമങ്ങളും ഭരണസംവിധാനങ്ങളും ഇല്ലാത്ത അവസ്ഥ മനുഷ്യനിലെ

സ്വഭാവിക അതിർത്തിബോധങ്ങൾ സടകുടഞ്ഞെഴുന്നേറ്റു പ്രവർത്തി
ക്കാനുള്ള സൗകര്യമൊരുക്കിക്കൊടുക്കുമെന്ന് നാം മനസ്സിലാക്കേ
ണ്ടത്.
ലോകം മുഴുവൻ ഇന്നു നടക്കുന്ന സാമ്പത്തിക പ്രതിസന്ധിമൂലം
എല്ലാ 'പുരോഗമിച്ച, വികസിതസമൂഹ'ങ്ങളിലും നമ്മെ അമ്പരിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് 'ജാതിമതവംശവർഗ്ഗഭാഷവർണ്ണലിംഗ' വ്യത്യാസങ്ങളെല്ലാം

301

'പുരോഗതി' അതെന്താണ്?

വിജ്യംഭിച്ച് പൊട്ടിത്തെറിക്കുമെന്ന് നാം മനസ്സിലാക്കണം. ആസ്ട്രേലിയായിൽ കാണുന്ന ഇന്ത്യാക്കാരോടുള്ള വിരോധത്തിന് മറ്റൊരുകാരണവും നാം തപ്പിനടക്കേണ്ടതില്ല. ഇന്ത്യയിൽനിന്നും ചെന്ന വിദ്യാർത്ഥികൾ അവിടെയുള്ള സാധാരണക്കാരായ ജനങ്ങളുടെ തൊഴിൽസാദ്ധ്യ
തകൾ കവർന്നതാണ് യഥാർത്ഥ പ്രശ്നം. വിദ്യാർത്ഥികൾ വീട്ടിൽ
നിന്നും ലഭിക്കുന്ന വരുമാനത്തിനുപുറമേ മറ്റൊരു വരുമാനമെന്ന നില
യിൽ വൈദഗ്ദ്ധ്യം ആവശ്യമില്ലാത്ത പണികൾ, അവിടെ നിലവി
ലുണ്ടായിരുന്ന കൂലിയെക്കാൾ കുറച്ച് ചെയ്യുവാൻ തയ്യാറായി.
അത്തരം മത്സരം അതുവരെ 'വെറും' ആസ്ട്രേലിയക്കാരായിരുന്ന
വരെ 'വർണ്ണവെറിയരായ' ആസ്ട്രേലിയക്കാരാക്കി മാറ്റി. പക്ഷേ, സാമ്പ
ത്തിക പ്രതിസന്ധിയില്ലാതിരുന്ന കാലത്ത്, അതായത് ധാരാളം ജോലിയും
വരുമാനവുമുണ്ടായിരുന്നപ്പോൾ ഇത്തരം വർണ്ണവെറിയരായ
ആസ്ട്രേലിയക്കാരില്ലായിരുന്നുവെന്നും കാണണം. പക്ഷേ, ഇന്ത്യാ
ക്കാരെല്ലാം 'അന്യരാണെന്ന്' അറിയാത്ത ഒരാസ്ട്രേലിയക്കാരനും,
അവിടത്തെ സർക്കാർ സഹിതം, ഇല്ലെന്നും നാം ഓർക്കണം. സ്വയം

അന്യരാണെന്നറിയാത്ത ഒരിന്ത്യാക്കാരനുമില്ലായെന്നും നാം അറിയണം. അതിനാൽ അതിർത്തിബോധങ്ങൾ മാഞ്ഞുപോയി നാം 'മനു
ഷ്യ'രായി എന്നൊന്നും തെറ്റിദ്ധരിക്കേണ്ട. ഈയിടെ ഇറാക്കിലും
അഫ്ഗാനിസ്ഥാനിലും യുദ്ധത്തിലേർപ്പെട്ടിരുന്ന അമേരിക്കൻ സൈനി
കരുടെയിടയിൽ യുദ്ധക്കുറ്റവാളികളായി ശിക്ഷിക്കപ്പെട്ട ആരും വിദ്യാ
ഭ്യാസത്താൽ 'നന്നാകാ'ത്തവരല്ല. പകതീർക്കാൻ, എതിരാളികളുടെ
ആത്മവീര്യം തകർക്കാൻ, ശത്രുവിനെ അപമാനിക്കാൻ, കൊന്നിട്ടവരുടെ ജഡങ്ങൾക്കുമുകളിൽ മൂത്രമൊഴിച്ചു രസിക്കുന്നവർവരെ
ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. അവ വീഡിയോയിൽ പകർത്തി ദൃശ്യമാദ്ധ്യമങ്ങൾക്ക്
'ചോർത്തിക്കൊടുത്ത്' സായുജ്യമടയുന്നവർവരെയുണ്ട്. 'വിദ്യാഭ്യാസമുണ്ട് പക്ഷേ, വിവരമില്ല' എന്ന നമ്മുടെ നാടൻ തമാശയിൽ നാം
ഈ അവസ്ഥ യഥാർത്ഥത്തിൽ വ്യക്തതയോടെ അനാവരണം ചെയ്യുന്നു.
ജനിതകമായ മാറ്റങ്ങൾ അടുത്തതലമുറയിലേക്ക് സ്വഭാവിക
മായി കൈമാറ്റം ചെയ്യപ്പെടും, അത് നിശ്ചയം. പക്ഷേ, നാം സാമൂഹ്യമേഖലകളിലൂടെ സഞ്ചിതമായി ആർജ്ജിച്ച അറിവുകൾ ബാല്യകാലശിക്ഷണത്തിലൂടെ കൈമാറ്റം ചെയ്യപ്പെടുന്നില്ലെങ്കിൽ നാം യഥാർ
ത്ഥത്തിലുള്ള മൃഗമായി തുടരും. ഈ ബാല്യകാലശിക്ഷണത്തിലൂടെ
കൈമാറ്റം ചെയ്യുന്നത് നാം കണ്ടുപിടിച്ച സാങ്കേതികവിദ്യകളും സാമൂഹിക അച്ചടക്കത്തിനാവിശ്യമായ നിയമ-നൈതിക സംഹിതകളും
മാത്രവുമാണ്. അവ പഠിക്കാനും പാലിക്കാനും നാം നിർബ്ബന്ധപൂർവ്വം

പരിശീലിപ്പിക്കണം, അത് പ്രയോഗക്ഷമമാക്കാനുള്ള സ്ഥാപനങ്ങളും
സംസ്ഥകളും രൂപപ്പെടുത്തി വികസിപ്പിക്കണം, അല്ലാതെ 'ശരി-തെറ്റുകൾ' ഓതിക്കൊടുക്കുന്നതുവഴി ആരും നന്നാകുന്നില്ല. മെച്ചപ്പെട്ട

ജീവിതസാഹചര്യങ്ങളിൽ ഉറങ്ങിക്കിടന്നിരുന്ന സ്വത്വബോധങ്ങൾ ഞെരുക്കമുണ്ടാക്കുന്ന ഏതവസ്ഥയിലും പൊട്ടിമുളയ്ക്കുമെന്ന് നാം
കണ്ടുകഴിഞ്ഞു. അതുകൊണ്ടാണ് മനുഷ്യനെ നന്നാക്കാനായി ഉണ്ടാ
ക്കിയ മതങ്ങൾ ആവോളം ശ്രമിച്ചതിനുശേഷം, അതും ഏകദേശം
മൂവായിരം വർഷത്തെ ശ്രമത്തിനുശേഷം, നമ്മുടെ നാരായണൻ തലയിൽ കൈയുംവച്ച് ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞുപോയത് 'മതമേതായാലും
മനുഷ്യൻ നന്നായാൽ മതി' എന്ന്. ഏതായാലും വേണ്ടില്ല എങ്ങനെയെ
ങ്കിലും നന്നായി കണ്ടാൽ മതിയെന്ന അർത്ഥംതന്നെയാണ് അതിനു
ള്ളത്. അല്ലെങ്കിൽ മതംകൊണ്ട് കാര്യമുണ്ടെന്ന് വിശ്വസിക്കുന്ന ഒരാൾ
അങ്ങനെ പറഞ്ഞുകൂടാ.
'ആത്മീയവാദി'കൾ വരുത്തിവച്ച ഈ തെറ്റുകൾതന്നെയാണ് 'ഭൗതികവാദി'കളും വരുത്തിയത്. മറ്റുമൃഗങ്ങളിൽനിന്നും പരിണമിച്ച് 'ഉന്ന
തരായ' ഒരു ജീവിവർഗ്ഗമാണ് നാമെന്ന് വാശിയോടെ കാറൽമാർക്സ്
ശഠിക്കുമ്പോൾ ആത്മീയവാദികളുടെ തെറ്റുതന്നെ ആവർത്തിക്കുകയാണ് ചെയ്തത്. ആത്മീയവും ഭൗതികവുമൊന്നുമില്ല, ഒരു ലോകം

മാത്രം. അതിനെ മനസ്സിലാക്കാനായി നാം സൗകര്യപൂർവ്വം തരംതിരി
ച്ചപ്പോൾ ഉണ്ടായതുമാത്രമാണ് ഭൗതികവും ആത്മീയവുമെല്ലാം. ഈ
ലോകത്തിൽ കോടിക്കണക്കിന് ജീവിവർഗ്ഗങ്ങളുള്ളതിൽ ഒന്നുമാത്രമാണ് നാം, മനുഷ്യർ.
ഇക്കാരണംകൊണ്ട് നാം സാമൂഹികമായി രൂപപ്പെടുത്തിയ നിയമ
ങ്ങളുടെയും നിയന്ത്രണങ്ങളുടെയും തുടർച്ചയിൽ സാധിതമായ
303
'പുരോഗതി' അതെന്താണ്?
സാമൂഹ്യസമാധാനം മാത്രമേ യഥാർത്ഥത്തിലുള്ളൂ. അല്ലാതെ നമ്മുടെ
ശ്രമത്തിന്റെ ഭാഗമായി കുറച്ചുകാലം കഴിയുമ്പോൾ സാമൂഹ്യസാഹചര്യമെല്ലാമൊരുങ്ങി 'വർഗ്ഗസമര'മെല്ലാം തീർന്ന് ഒരാൾ ഒരാളുടെ
സംഗീതമായി മനുഷ്യരെല്ലാം മാറുമെന്ന് സ്വപ്നം കാണുന്നത് കവികൾക്കാകാം, കാര്യവിവരമുള്ളവർക്കായിക്കൂടാ. ഇവിടെയാണ് കമ്മ്യൂ
ണിസമെന്ന മാർക്സിയൻ സ്വപ്നത്തിന്റെ ഉള്ള് വെറും പൊള്ളയാണെന്ന് നാം മനസ്സിലാക്കേണ്ടത്; 'ശാസ്ത്രീയ' സോഷ്യലിസത്തിൽ
ശാസ്ത്രം പത്തുശതമാനമെങ്കിൽ ആഗ്രഹചിന്ത തൊണ്ണൂറുശതമാന
മാണ്.
അതേപോലെ ഗാന്ധിയുടെ രാമരാജ്യമെന്ന സ്വപ്നവും മറിച്ചല്ല.
സ്വയംപര്യാപ്തമായ ഗ്രാമങ്ങളിലൂടെ 'ഗ്രാമസ്വരാജ്'! മൂഢന്മാർ
പോലും ഇത്തരം സ്വപ്നങ്ങൾ കാണില്ല. സ്വാതന്ത്ര്യസമരത്തിനുശേഷം
തൊഴിൽ നഷ്ടപ്പെട്ട ഒരുവൻ ജീവിതത്തിനർത്ഥം കണ്ടെത്താൻ നട
ത്തുന്ന ബൗദ്ധികാഭ്യാസങ്ങളിൽ കവിഞ്ഞ് മറ്റൊരുമൂല്യവുമതിനില്ല.

സ്വാതന്ത്ര്യസമരത്തിൽനിന്നും 'പാഠം' പഠിച്ച ഒരാളുടെ സ്വപ്നങ്ങളാണിതെന്ന് നാമോർക്കണം. പാഠങ്ങളൊന്നും നാം പഠിക്കുന്നില്ല എന്ന്
വീണ്ടും ഇവ നമ്മെ ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്നു. ഐക്യരാഷ്ട്രസഭപോലുള്ള സമിതികൾ പരമാവധി ശക്തിപ്പെടുത്തി സാധിതമാക്കുന്ന ലോകസമാധാന അന്തരീക്ഷത്തിലേ, അതായത് ഓരോ രാജ്യത്തിനുള്ളിൽ കേന്ദ്ര
ഗവൺമെന്റുകൾ പ്രവർത്തിച്ച് നിലനിർത്തുന്നപോലുള്ള ഒരന്തരീക്ഷ
ത്തിലേ, ഇങ്ങനെയുള്ള ദിവാസ്വപ്നങ്ങൾ കാണാൻ ഒരാൾ തുനിയാവൂ. അല്ലാതെ ഇത്തരത്തിലുള്ള എല്ലാ സ്വപ്നങ്ങളും അത് ആത്മീയവേഷമണിഞ്ഞാലും ഭൗതികവേഷമണിഞ്ഞാലും ഒരേപോലെ മരുമരീചികപോലെ അവാസ്തവമാണെന്ന് നാം മനസ്സിലാക്കണം. ഒരി
ക്കലും ഭരണകൂടം കൊഴിഞ്ഞുപോകുമെന്ന സ്വപ്നമൊന്നും വച്ചു പുലർത്തരുത്. ഭരണസംവിധാനങ്ങളെ ആധുനികസാങ്കേതികവിദ്യക
ളുടെ സഹായത്താൽ സുതാര്യമാക്കിയും താരതമ്യേന അഴിമതിരഹിതമാക്കിയും വിതരണരീതികളിൽ സാദ്ധ്യമായ നീതിപാലിച്ചും നമുക്ക്
ജീവിക്കാൻ സാധിച്ചാൽ അതുതന്നെ ഒരു ജീവിയെന്ന നിലയിൽ വൻ
വിജയമായി കാണാവുന്നതാണ്.
യഥാർത്ഥത്തിലുള്ള ഒരു ജനിതകമാറ്റം നമുക്ക് നിരീക്ഷിക്കാനായത് ഇതാണ്. കഴിഞ്ഞ ഏഴായിരം വർഷത്തിനുമുമ്പ് നാം മൃഗങ്ങളെ
ഇണക്കിയെടുക്കാൻ തുടങ്ങിയതിനുശേഷമാണ് അവയുടെ പാല് കുടിക്കുവാൻ തുടങ്ങിയത്. മനുഷ്യകുടലിൽ കുട്ടിക്കാലത്തിനുശേഷം,
അതായത് മൂന്നുവയസ്സിനുശേഷം, പാലിലുള്ള ഒരിനം പ്രോട്ടീനായ ക്യാസീൻ ദഹിപ്പിക്കാനുള്ള എൻസൈം ഉണ്ടാകാറില്ല. പക്ഷേ, ഏകദേശം നാലായിരം വർഷംമുൻപ് പാല് ആദ്യമായി കുടിച്ചുതുടങ്ങിയ

യൂറോപ്പ്യൻ ജനതയുടെ കുടലിൽ ഈ പ്രോട്ടിൻ ദഹിപ്പിക്കാനുള്ള
304

എൻസൈം അൽപ്പാൽപ്പം ഈയിടയായി കണ്ടുതുടങ്ങിയിട്ടുണ്ടെന്ന്
പഠനങ്ങൾ വെളിവാക്കുന്നുണ്ട്. മനുഷ്യജീവിതവുമായി തട്ടിച്ചുനോക്കു
മ്പോൾ എത്ര സാവധാനമാണ് ജനിതകമാറ്റങ്ങൾ.
ജനിതകമേഖലയിലെ നമ്മുടെ പുത്തനറിവുകൾ അതായത് ജനിതക എൻജിനീയറിങ്ങുകൊണ്ട് നല്ല കണ്ണുകളോ, ഇഷ്ടമുള്ള തൊലിയോ, ചുണ്ടുകളോ, ഹൃദയമോ, കിഡ്നിയോ ഒക്കെ തിരഞ്ഞെടുക്കാൻ
നമ്മെ സഹായിച്ചെന്ന് വരും. ഈ മേഖലയിലെ അന്വേഷണം ഒരു
പക്ഷേ, ഇതുവരെ നാം എത്തിനോക്കിയിട്ടില്ലാത്ത സാദ്ധ്യതകൾ തുറ
ന്നുതന്നെന്നുംവരാം. അതെല്ലാം പ്രവചനാതീതമാണ്. പക്ഷേ, നാമായിരിക്കുന്ന ഒരു സംസ്ഥ അല്ലെങ്കിൽ സിസ്റ്റം അപ്പാടെ മാറ്റിക്കൊണ്ടേ
ഇത്തരമൊരു മാറ്റത്തിന് വിധേയമാകാൻ കഴിയുകയുള്ളൂ. അത്
മുൻപ് നാം മനസ്സിലാക്കിയപോലെ പൂമ്പാറ്റയുടെ അസ്തിത്വം നഷ്ടപ്പെടുത്തിയേ അതിന് ഒരു വിമാനത്തോളം വളരാനാവുകയുള്ളൂ.
അതുകൊണ്ട് മനുഷ്യാസ്തിത്വം വിട്ടാലേ മറ്റു കഴിവുകൾ നാം നേടുക
യുള്ളൂ. ജനിതക എൻജിനീയറിങ് അറിവുകൾ സാവധാനമുള്ള ജനിതകമാറ്റത്തെ ത്വരിതപ്പെടുത്തും. അത്രമാത്രം. പക്ഷേ, ഇതൊന്നുംതന്നെ
നാം കൊതിക്കുന്ന ആ 'മനുഷ്യ നന്നാകലല്ല' എന്ന് നാം തിരിച്ചറിയുകതന്നെ വേണം. മനുഷ്യനായ ജീവിയായി, എല്ലാ വികാരവിചാരങ്ങളുമായി നാം തുടരുകതന്നെയാണ്. നഗരവൽക്കരണങ്ങളുടെ തുടർച്ച
കൊണ്ട്, സാങ്കേതികവിദ്യകളുടെ തുടർച്ചയും വളർച്ചയും കണ്ട്,

നിയമ-നൈതിക സ്ഥാപനങ്ങളുടെ തുടർച്ചയും വളർച്ചയും കണ്ട,്

അവ തരുന്ന താരതമ്യേന കൂടുതൽ സ്വാതന്ത്ര്യവും സമാധാനവും കണ്ട് നാം മാറി എന്ന് തെറ്റിദ്ധരിക്കരുത്. നാം മനുഷ്യരായിതന്നെ തുടരുകയാണ് അല്ലാതെ 'മെച്ചപ്പെട്ട' മനുഷ്യരായി വികസിക്കുകയല്ല.

സമത്വം എന്ന ആധുനിക മൂല്യം

മനുഷ്യസമൂഹം ഇന്ന് ഏറ്റവും മുറുകെ പിടിക്കുന്ന മൂല്യ മാണ് സമത്വം. ഈ സമത്വമെന്ന മൂല്യം ശ്രേണീബദ്ധമായി രൂപ പ്പെട്ട മനുഷ്യജീവിവർഗ്ഗത്തിന്റെ സകലമാന സ്ഥാപനങ്ങ ളെയും ബന്ധങ്ങളെയും പിടിച്ചുലച്ച് പരസ്പര സംഘർഷ ത്തിൽ ആഴ്ത്തിയിരിക്കയാണ്. വികസിതമായ പൂർവ്വകാല സംസ്കൃതികളിൽ സാമൂഹ്യനീതിയുടെ രൂപത്തിൽ ഇതു പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. വ്യത്യസ്ത കുലങ്ങൾ, ഗോത്രങ്ങൾ, മത ങ്ങൾ എന്നിവ ഒരു നഗരത്തിനുള്ളിൽ ഏകീകരണത്തിനു വിധേയമാകാൻ നിർബന്ധിക്കപ്പെടുന്ന സാഹചര്യങ്ങൾ ഉണ്ടായാൽ തുല്യത എന്ന ഈ മൂല്യം പ്രത്യക്ഷപ്പെടുകതന്നെ ചെയ്യും. പക്ഷേ, നാം ഇന്നു കാണുന്ന തരത്തിലുള്ള സാമൂഹിക തുല്യതയുടെ സങ്കല്പനം പല തരത്തിലുള്ള പ്രക്രിയകൾക്കുശേഷം ഒരു മുന്നൂറു വർഷങ്ങൾക്കു മുമ്പ് യൂറോ
പ്പിൽ രൂപംകൊണ്ടതാണ്. സാമൂഹികനിർമ്മാണപ്രക്രിയയിൽ ഒരിക്കലും ഇനി ഒഴിച്ചു കൂടാനാവാത്ത, അതിന്റെ
കേന്ദ്രമായിത്തന്നെ വർത്തിക്കുന്ന തുല്യനീതി അല്ലെങ്കിൽ സമത്വം എന്ന മൂല്യം ഫ്രഞ്ചു വിപ്ലവത്തിനുശേഷമാണ് ഇത്രകണ്ട് സൂക്ഷ്മമായി വിശദീകരിക്കപ്പെടാനും അതിന്റെ
സാമൂഹ്യസാദ്ധ്യതകൾ വിപുലപ്പെടുത്താനും അതിനെപ്പറ്റി കൂടുതൽ ആരായാനും ഒരു കൂട്ടമെന്ന നിലയിൽ മനുഷ്യസമൂഹം ആരംഭിച്ചത്.

രണ്ടായിരത്തിയഞ്ഞൂറുവർഷം മുൻപ് രചിക്കപ്പെട്ട പ്ലേറ്റോയുടെ 'റിപ്പബ്ലിക്കി'ൽ സാമൂഹികസമത്വത്തെപ്പറ്റിയുള്ള ചർച്ചകൾ ഉണ്ട്. 'റിപ്പബ്ലിക്കി'ലെ പൗരന്മാർ തുല്യരാണെന്ന് സോക്രട്ടീസ് പറയുന്നുമുണ്ട്. പക്ഷേ, നഗരത്തിൽ തെക്കോട്ടും വടക്കോട്ടും നടന്ന് നിശ്ശബ്ദമായി പണിയെടുത്തിരുന്ന അടിമകളെ ഇതേ സോക്രട്ടീസിന് പൗരന്മാരായോ എന്തിന് മനുഷ്യരായിപ്പോലും കാണാൻ കഴിഞ്ഞിരുന്നില്ല. സോക്രട്ടീസിനു മാത്രമല്ല പഴയകാല മഹാന്മാർക്കാർക്കുംതന്നെ ഈ തുല്യനീതിയുടെ നിഷേധം കാണുവാൻ കഴിയുമായിരു

ന്നില്ല. 'സർവ്വം ഖല്വിദം ബ്രഹ്മമായി', അതായത് സകലവും ബ്രഹ്മമയമായി അനുഭവിച്ചു നടന്ന ശങ്കരന് കറുത്തതൊലി
306

യുള്ളവനെ കണ്ടപ്പോൾ അവൻ ബ്രഹ്മത്തിന് പുറത്താണെന്നു തോന്നി
യതുപോലെയാണ് ഈ 'പുകൾപെറ്റ'ഏകത്വാനുഭവം. ശങ്കരനെ രക്ഷി
ക്കാനായി ശിവൻ ചണ്ഡാലവേഷം കെട്ടി പരീക്ഷിക്കാൻ വന്നതാണെന്ന
കെട്ടുകഥ പറഞ്ഞുപരത്തേണ്ട ഗതികേടുവരെയുണ്ടായി. ഇന്ത്യയിലെ
തത്ത്വചിന്തകരെ അവരുടെ സ്വപ്നത്തിൽപോലും തുല്യതയോ അതിന് നിരക്കുന്ന നീതിബോധമോ അൽപ്പംപോലും അലട്ടിയിരുന്നില്ല.
ഏകത്വമുണ്ടാക്കാനുള്ള തത്രപ്പാടിൽ ഉള്ള വ്യത്യസ്തകൾകൂടി തേച്ചുമാച്ച് കളയാനുള്ള തീവ്രയത്നത്തിലായിരുന്നു അവർ.
ഏകത്വബോധത്തിൽനിന്നും ഒരിക്കലും തുല്യനീതിയെന്ന സാമൂഹ്യ
സമത്വപരമായ സങ്കൽപ്പനമുണ്ടാകില്ല. മറ്റൊന്നുണ്ട് അല്ലെങ്കിൽ മറ്റൊരുവനുണ്ട് എന്ന അംഗീകരിക്കുന്നതുവഴിയേ സമത്വത്തെക്കുറിച്ചുള്ള
ആലോചനപോലും നാമ്പിടുകയുള്ളൂ. അപ്പോൾ 'ശ്രീനാരായണനോ?'
എന്ന് സ്വാഭാവികമായി കേരളീയനായ ഒരാൾ ചോദിച്ചുപോകും.
നാരായണന്റെ സന്ന്യാസംപോലെതന്നെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ തുല്യനീതിബോധം, അദ്ദേഹത്തിന്റെ വാക്ക് കടമെടുത്താൽ, അന്ന് നാടുഭരിച്ച
'സായിപ്പി'ൽനിന്നും ലഭിച്ചതാണ,് അല്ലാതെ വേദാന്തത്തിൽനിന്നും
ലഭിച്ചതല്ല. വേദാന്തത്തിൽനിന്നായിരുന്നെങ്കിൽ ശങ്കരനും ലഭിച്ചേനെ,

'ശങ്കരന്റെ മതമാണ് എന്റെയും മതം' എന്ന് നാരായണൻ പറയുകയും
ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ഒരു തത്ത്വചിന്തയിൽനിന്ന് രണ്ടനുഭവമുണ്ടാവുകയല്ല
ചെയ്തത്, മറിച്ച് നാരായണൻ സമകാലീന അറിവ് നേടുകയാണു ണ്ടായതെന്ന് കാണാം. ഇതേ സമകാലീന അറിവുതന്നെയാണ് വിവേകാനന്ദന്റെ 'പുരോഗമന'ച്ഛവിയും. യൂറോപ്പിലെ യാത്രകളാണ,് അക്കാലത്തെ അവിടത്തെ സോഷ്യലിസ്റ്റ് ചർച്ചകളാണ്, വിവേകാനന്ദന്റെ
'ശൂദ്രയുഗ'ത്തിന്റെ കടന്നുവരവിനെപ്പറ്റിയുള്ള സൂചനകൾ നിറഞ്ഞ
കത്തുകൾ എഴുതാൻ അദ്ദേഹത്തെ പ്രേരിപ്പിച്ചത്. ഇരുന്നമലയിൽ
നിന്നും ഒരുചുവട് താഴോട്ടിറങ്ങാതിരുന്നതിനാൽ ഇതേ വേദാന്തം പഠിച്ച രമണൻ തുല്യതയെപ്പറ്റിയോ എന്തിന് താഴെയൊരു സമൂഹമു
ള്ളതിനെപ്പറ്റിയോ ഒരുവരി പറയുകയോ ഓർക്കുകയോ ചെയ്തിട്ടില്ല.
മതങ്ങളുടെ പേരിൽ മനുഷ്യർ തമ്മിൽ തല്ലിച്ചാകുന്നത് തടയാൻ എന്തെങ്കിലും ചെയ്യണമെന്ന് ഗാന്ധി അക്കാലത്തെ ഇന്ത്യയിലുള്ള പ്രസിദ്ധരായ ആത്മീയനേതാക്കൾക്ക് എഴുതിയ പൊതുകത്തിന് മറു
പടി നൽകുന്ന കത്തിൽ രമണൻ ഇങ്ങനെ പറയുന്നു 'പരിഹരിക്കപ്പെ
ടേണ്ട ഒരു പ്രശ്നവും ഞാൻ കാണുന്നില്ല'. വേദാന്തിക്ക് ഇതെല്ലാം 'മായാഭ്രമ'മാണെന്നറിയാം. അതിനാൽ രമണന്റെ ഉത്തരം അതിനനുസൃതവുമാണ്. ഏതായാലും യൂറോപ്പിൽനിന്നെത്തിയ നമ്മുടെ 'സായി
പ്പ'ന്മാർക്ക് വേദാന്തം അറിഞ്ഞുകൂടായിരുന്നു. അതിനാൽ അവർക്ക്
സമത്വബോധം ഉണ്ടാവുകയും ചെയ്തു. നിശ്ചയമായും അതറിയാത്ത

തുകൊണ്ടുതന്നെയാണ് അവർക്ക് സമത്വബോധമുണ്ടായത്; ഇത്
നമ്മുടെയൊക്കെ ഭാഗ്യമെന്നല്ലാതെ മറ്റെന്തുപറയാൻ....
307
സമത്വം എന്ന ആധുനിക മൂല്യം
തുല്യനീതി ജൈവപരമായ ഒരു സ്വാഭാവികമൂല്യമല്ല. ഉണ്ടാക്കിയതിൽനിന്ന് ഉണ്ടാക്കിയവനെ അനുമാനിച്ച് മഹാകർത്താവായ ദൈവ
ത്തിനെ എല്ലാ വികസിത സമൂഹവും മുൻകാലത്ത് കണ്ടെത്തിയ
പോലെ, തുല്യനീതി എന്ന മൂല്യം, ആധുനിക സാമൂഹിക ഏകീകരണ
ആവശ്യത്താൽ മനുഷ്യസമൂഹത്തിൽ ആകെ നിർമ്മിക്കപ്പെട്ടു കടന്നുവരികയാണുണ്ടായത്. ഈ നിർമ്മിക്കപ്പെട്ട മൂല്യം കാലാകാലങ്ങളിൽ
വിവിധ സംസ്കാരങ്ങളിൽ വിവിധ രീതികളിൽ വ്യാഖ്യാനിച്ച് നവീകരിച്ച്
പ്രയോഗക്ഷമമാക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഒന്നാണ്.
കൃഷിയിലേർപ്പെട്ടു തുടങ്ങിയിട്ടില്ലാത്ത ഗോത്രസമൂഹംതൊട്ട് സ്പേ
സ്സ്റ്റേഷൻ നിർമ്മിക്കുന്ന സമൂഹംവരെ ഒരേസമയം ഒന്നുചേർന്നു
നില്ക്കുന്ന മനുഷ്യസമൂഹം എന്ന ഒരൊറ്റ ഏകകത്തിലേക്ക് ആഗോളവത്കരണത്താൽ യോജിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഈ കാലഘട്ടത്തിൽ
സമത്വം എന്ന മൂല്യം സമൂഹങ്ങളെ, മനുഷ്യബന്ധങ്ങളെ സമൂലം
സംഘർഷഭരിതമാക്കും. ഇങ്ങനെ പറയുമ്പോൾ ഈ മൂല്യം ഇനി നമുക്ക്
ഉപേക്ഷിക്കാനാവില്ല എന്ന സത്യവും നാം മനസ്സിലാക്കണം. 'മാവേലി
നാടു വാണീടും കാലം മാനുഷരെല്ലാരും ഒന്നുപോലെ' ആയിരുന്നെന്നും പൂർവ്വകാല നന്മനിറഞ്ഞ ഏതോ ഏദൻതോട്ടത്തിൽനിന്ന്

മനുഷ്യസമൂഹം താഴോട്ട് നിപതിച്ച്, ബേബലിൽനിന്ന് ഭാഷകൾ പരസ്പരം സംസാരിക്കാൻ കഴിയാതെ അകന്നുപോയതാണെന്നും ആദ്യവ്യവസ്ഥിതി പ്രാകൃതകമ്യൂണിസമാണെന്നുമൊക്കെയുള്ള സങ്കല്പ നങ്ങൾ കൂടിച്ചേർന്ന് നമുക്കുണ്ടായിരുന്ന തുല്യതയും സമത്വവും നഷ്ടപ്പെട്ടുപോയതാണെന്ന രീതിയിലാണ് പൊതുവെ നാം വ്യവഹരി
ക്കാറുള്ളത്.

പരസ്പരം അളന്നുനോക്കി വേണ്ടുംവണ്ണം തുല്യമായി പെരുമാറാ ത്തവർ എന്നു കണ്ടെത്തി അങ്ങോട്ടുമിങ്ങോട്ടും സൂക്ഷ്മമായി വെറു
ക്കാനും അകലാനുമാണ് ഈ മൂല്യമിന്ന് മനുഷ്യരുടെയിടയിൽ അവരുടെ ബന്ധങ്ങളിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്നത്. എന്നാൽ ശ്രേണീബദ്ധമായ
ഒരു സാമൂഹികജീവിയാണ് നാം എന്ന് മനസ്സിലാക്കി ഒരു ജീവിവർഗ്ഗ
മാണെങ്കിലും വിവിധ പ്രദേശങ്ങളുടെ സാഹചര്യത്താൽ വ്യത്യസ്തമായ വികാസപ്രക്രിയകളാൽ പല തട്ടുകളായി രൂപപ്പെട്ട മനുഷ്യസമൂഹം പടയോട്ടങ്ങളിലൂടെയും വ്യാപാരങ്ങളിലൂടെയും പരസ്പരം
വീണ്ടും കണ്ടെത്തി ഒരേയൊരു ഭൂമിയുടെ മക്കളാണെന്ന തിരിച്ചറിവിലേക്ക് നാം എത്തിച്ചേരുന്നതേയുള്ളൂ. സഹജീവികളായ മറ്റു മൃഗ
ങ്ങളും സസ്യജാലങ്ങളുമെല്ലാം ഒരൊറ്റ ജീവന്റെ തുടക്കത്തിൽനിന്നും
ഉത്പന്നമായതാണെന്ന കണ്ടെത്തലും ഒരു സങ്കല്പനയാഥാർത്ഥ്യമെ
ന്നതിലുപരി ഭൂമിയിലെ ജീവിതയാഥാർത്ഥ്യമായും നാം തിരിച്ചറിഞ്ഞിട്ട്
അധികകാലമായിട്ടില്ല. ഇങ്ങനെ തുല്യത അല്ലെങ്കിൽ സമത്വം എന്ന
മൂല്യം ഇനിയും രൂപപ്പെടേണ്ടതായിട്ടുള്ള ഒരു മൂല്യമായി തിരിച്ചറിഞ്ഞ്

പരസ്പരം വിലയിരുത്തി, വിധിയെഴുതാൻ ഉപയോഗിക്കാതെ, അത്
308

രൂപപ്പെടുത്താനുള്ള സഹകരണത്തിന്റെ ബോധമാണ് നമുക്കുണ്ടാകേണ്ടത്.
തുല്യത എന്ന സാമൂഹികമൂല്യം ഒരു വോട്ടിലൂടെ രാഷ്ട്രീയാധി
കാരം പങ്കുവച്ച് ഓരോ പൗരനേയും നിർമ്മിച്ചെടുക്കുന്നതുവഴി സാമൂഹികമായ യാഥാർത്ഥ്യമായി 'വികസിത' സമൂഹങ്ങളിൽ അല്പമെ
ങ്കിലും സാധിച്ചെടുത്തിട്ടുണ്ട്. പക്ഷേ, ഗോത്രവർഗ്ഗസംസ്കാരങ്ങൾ
നിലനില്ക്കുന്ന സമൂഹങ്ങളിൽ ഇതിന്നും സാധിച്ചിട്ടില്ല എന്നും നാം ഓർക്കേണ്ടതുണ്ട്. പൗരന്മാർക്ക് ഒരു വോട്ട് അവകാശമായി നല്കിയ
ആദ്യകാല സമൂഹങ്ങളിലൊന്നുംതന്നെയും തന്റെ പങ്കാളിയായ ഒരേ
ഗോത്രത്തിൽ പെടുന്ന, ഒരേ ഭാഷ സംസാരിക്കുന്ന, ഒരേ വർഗ്ഗത്തിലും
വർണ്ണത്തിലും കുടുംബത്തിലും കഴിഞ്ഞിരുന്ന സ്ത്രീക്ക് നല്കിയിരുന്നില്ല എന്ന യാഥാർത്ഥ്യവും നാം മറന്നുകൂടാ. സോക്രട്ടീസിന്
അടിമകളെ പൗരന്മാരായി കാണാൻ കഴിയാതിരുന്നതുപോലെതന്നെ
യാണ് സ്വന്തം പങ്കാളിയായിരുന്നിട്ടുപോലും സ്ത്രീയെ തുല്യരായികാണാൻ ആധുനിക പുരുഷന്മാർക്ക് കഴിയാതിരുന്നത്, കഴിയാതിരിക്കു
ന്നത്.
സ്ത്രീപുരുഷസമത്വം ഉറപ്പാക്കി ലിംഗഭേദവിവേചനം എവിടെയെല്ലാം
ഒളിച്ചിരിക്കുന്നുവോ അതിനെയെല്ലാം തൊട്ടുകാണിച്ച് കൂടുതൽ വിവൃതമാക്കി സ്ത്രീപുരുഷസമത്വം ഉറപ്പിക്കാനുള്ള ശ്രമത്തിലാണ് നാം

ഇപ്പോൾ. ഈ സമത്വഭാവന, വ്യക്തികൾ തമ്മിലുള്ള, പ്രത്യേകിച്ച് സ്ത്രീയും പുരുഷനുമായ വ്യക്തികൾ തമ്മിലുള്ള ബന്ധം വളരെയധികം
സംഘർഷപൂരിതമാക്കിയിട്ടുണ്ട്. ഒരേസമയം ഒരു ജീവിവർഗ്ഗം എന്ന
നിലയിലുള്ള സ്ത്രീ-പുരുഷബന്ധവും സാമൂഹികവ്യക്തികളെന്ന നില
യിലുള്ള സ്ത്രീ-പുരുഷബന്ധവും തമ്മിൽ, ഒന്നിച്ചു ജീവിക്കുന്ന സന്ദർഭ
ങ്ങളിലെല്ലാം കൂടുതൽ സമയം പരസ്പരവിരുദ്ധവും ചിലപ്പോൾമാത്രം
പൂരകവുമായിത്തീരുന്നതും നമുക്കു കാണാം. ഇതിനെ വ്യക്തിജീവിതത്തിൽ പരമാവധി സംതുലിതമായി കൈകാര്യം ചെയ്യാൻ ആർ
ക്കെല്ലാം കഴിയുന്നുവോ അവരുടെയിടയിൽ മാത്രമേ അല്പമെങ്കിലും
സമാധാനം ഉണ്ടാകുന്നുള്ളൂ, ഉണ്ടാകുകയുള്ളൂ.
സാമ്പ്രദായികമായ വിവാഹങ്ങളിൽ ഏർപ്പെട്ടു കഴിയുമ്പോൾ ഇതു
പരിഹരിച്ചിരുന്നു എന്നു തെറ്റിദ്ധരിക്കുന്ന പലരുമുണ്ട്. യഥാർത്ഥ
ത്തിൽ ഒരു വ്യക്തി മാത്രം, അതായത് ഭർത്താവുമാത്രം ഉണ്ടാവുകയും
ഭാര്യ അയാളുടെ അനുബന്ധമായി നിലകൊള്ളുകയും ചെയ്യുന്നതു
വഴിയായിരുന്നു അവിടെ പ്രശ്നം പരിഹരിച്ചിരുന്നത്. തുല്യതാസംഘർഷം പരിഹരിക്കാൻ പണ്ട് പുരുഷന്മാർ കണ്ടെത്തിയ വിദ്യ, പ്രായ
ത്തിൽ ചുരുങ്ങിയത് അഞ്ചുതൊട്ട് പത്തുവർഷംവരെ ഇളയവരാവുക,
തന്നേക്കാൾ പൊക്കം കുറവുള്ളവരാണോ എന്നു നോക്കുക, ധനസ്ഥിതിയിലും കുടുംബമഹിമയിലും തന്നേക്കാൾ താഴെയാണോ എന്ന്
നോക്കുക, എന്നിട്ട് സ്ത്രീകൾക്ക് വളരുന്നതുവഴിയും പരിചയം

കൊണ്ടും ഉണ്ടാകുന്ന, ബലംനൽകുന്ന സ്വന്തം വീട്ടിൽനിന്നും അവരെ
പറിച്ച് ഭർത്താവിന്റെ വീട്ടിൽ തളയ്ക്കുക, വിദ്യാഭ്യാസം നൽകാതിരി
ക്കുക അവസാനമായി, അല്പംപോലും സ്വത്ത് കൊടുക്കുകയോ ഉപ
യോഗിക്കാൻ അനുവദിക്കുകയോ ചെയ്യാതിരിക്കുക എന്നിവയാണ്.
ഇത്തരത്തിൽ പുരുഷവീക്ഷണകോണിൽനിന്നും രൂപപ്പെട്ട ഈ 'ഗൂഢ
പദ്ധതി'യുടെ നടത്തിപ്പായിരുന്നു പഴയകാലഗാർഹികസമാധാനത്തിന്റെ
താക്കോലും രഹസ്യവും.
സ്വയം തിരഞ്ഞെടുക്കുന്ന തങ്ങളുടെതന്നെ തീരുമാനപ്രകാരം
ജീവിക്കുന്ന ആധുനിക സ്ത്രീ-പുരുഷന്മാരുടെയിടയിൽ ഈ സംഘർഷ
ത്തിന് ഒരു കുറവുമുണ്ടാകില്ല, അതവിടെ കൂടുതൽ മൂർച്ഛിക്കുകയേ
യുള്ളൂ. പ്രേമംകൊണ്ട് കീഴ്പ്പെടാനും കീഴ്പ്പെടുത്താനും മനസ്സുകൾ
വെമ്പുമെങ്കിലും സാമൂഹികതുല്യനീതിബോധത്തിന്റെ അലയൊലികൾ ഈ കീഴ്പ്പെടുത്തലിനെയും കീഴ്പ്പെടലിനെയും അധികകാലം
അനുവദിക്കാറില്ല. തുല്യനീതി എന്ന പുത്തൻമൂല്യം ഒറ്റപ്പെട്ട തുരുത്തുകളായി മനുഷ്യമനസ്സുകളെ മാറ്റിയിട്ടുണ്ട്. പുരുഷന്മാരെപ്പോലെതന്നെ
വിദ്യാഭ്യാസത്താൽ ആധുനികസ്വത്വബോധമാർജ്ജിച്ച, സ്വയം അന്നംകണ്ടെത്താൻ കെല്പാർജ്ജിച്ച, സമത്വമെന്ന മൂല്യത്താൽ ഉത്തേജിതരായ സ്ത്രീകളോടൊത്ത് ജീവിക്കാൻ പുരുഷന്മാർ സ്വയം വിദ്യാഭ്യാസത്തിന് വിധേയരായി നവീകരിച്ചാൽ സംഘർഷത്തിന് അല്പം ശമനം

കണ്ടെത്താൻ കഴിയും. അല്ലെങ്കിൽ എത്രയെത്ര കൗൺസിലിങ് കേന്ദ്ര
ങ്ങൾ മുക്കിനുമുക്കിന് ആരംഭിച്ചാലും കുടുംബകോടതികൾ എല്ലാ
ജില്ലകളിലുമാരംഭിച്ചാലും വിവാഹങ്ങളേക്കാൾ വിവാഹമോചനങ്ങ
ളുടെ അനുപാതം കൂടുകതന്നേയുള്ളൂ.
എന്നാൽ, ഇതിനുപകരം മനുഷ്യൻ ഒരു സമൂഹജീവി എന്ന നിലയിൽ പഴയകാലബന്ധങ്ങളിലേക്ക് തിരിച്ചുപോകാം എന്ന് ആരുകൊതിച്ചാലും അതും സാദ്ധ്യമല്ല. അതിനാൽ സമത്വമെന്ന നീതി നടപ്പാ
ക്കുവാൻ സാമൂഹികപ്രക്രിയകളോടൊപ്പം നിയമനിർമ്മാണങ്ങളോ
ടൊപ്പം സാമൂഹ്യസമരങ്ങളോടൊപ്പം ഓരോ വ്യക്തിയും അവനവന്റെ
ഒരു 'ആന്തരികമായ മനസ്സിലാക്കി പരുവപ്പെടുത്തൽ' ഓരോ നിമിഷവും ചെയ്തുകൊണ്ടും പരസ്പരം കുറ്റപ്പെടുത്തുന്നതിനുപകരം നാം
എത്തിച്ചേർന്നു നില്ക്കുന്ന ഈ സന്ദിഗ്ദ്ധാവസ്ഥയെ മറികടക്കാൻ
സ്നേഹത്തിന്റെയും കരുണയുടെയും മുദ്രയോടെ പരസ്പരം സഹായിച്ചുകൊണ്ടും മാത്രമേ ഇത് സാധിതമാകൂ. ഇതു ഒരു നീണ്ട പ്രക്രിയയായി നാം മനസ്സിലാക്കണം. നിലവിലില്ലാത്ത, ഉണ്ടാക്കിയെടുക്കേണ്ട
തായിട്ടുള്ള ഒരു മൂല്യപ്രതലമായി സമത്വനിർമ്മാണത്തെ നാം മനസ്സിലാക്കണം. ഇങ്ങനെ പറയുമ്പോഴും സമത്വം പൂർണ്ണമായി സാധിക്കുകയില്ല
എന്ന് നാം കണ്ടുകഴിഞ്ഞല്ലോ, അത് ജൈവികചോദനകൾക്കെതിരാണ്.
ഫ്യൂഡലിസം, മുതലാളിത്തം, പുരുഷാധിപത്യം, മുതലായ മാർക്സിസ്റ്റ്
ഫെമിനിസ്റ്റ് സങ്കല്പനങ്ങൾ ഒരു ജീവിവർഗ്ഗം എന്ന നിലയിൽ മനുഷ്യ

രുടെ പരിണാമപ്രക്രിയയെ മനസ്സിലാക്കാൻ സഹായിക്കുന്നതിനു പകരം പല കാര്യങ്ങളും മറച്ചുവയ്ക്കുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്. ഈ പരി
കല്പനകളെല്ലാംതന്നെയും മേൽ സൂചിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള ജൈവികാടിത്തറയിൽ നിന്നുകൊണ്ട് ഒരു പുനർവിചിന്തനത്തിനു വിധേയമാക്കി തള്ളേ
ണ്ടതിനെ തള്ളിയും കൊള്ളേണ്ടതിനെ കൊണ്ടും നമുക്കു മുന്നോട്ടു
കൊണ്ടുപോകേണ്ടതുണ്ട്. ഒരു വ്യക്തിയുടെ ജീവിതമെടുത്താൽ അവർ
വളരുന്ന കുടുംബങ്ങളിലോ പഠിക്കുന്ന സ്കൂളുകളിലോ ജീവിക്കുന്ന
മതങ്ങളിലോ പ്രവർത്തിക്കുന്ന രാഷ്ട്രീയപാർട്ടികളിലോ നീതിക്കുവേണ്ടി സമീപിക്കുന്ന കോടതികളിലോ നിയമനിർമ്മാണ സഭകളിലോ
ഒന്നുംതന്നെ സമത്വത്തിന്റെ ഏതെങ്കിലും തരത്തിലുള്ള പ്രയോഗപരതയോ സ്ഥാനങ്ങളോ ചിഹ്നങ്ങളോ നമുക്കു കാണുവാൻ കഴിയില്ല.
അതായത് സമത്വം പ്രയോഗിച്ചു പഠിക്കുവാനുള്ള ഒരു വേദിയും
മനുഷ്യനിതുവരെ കണ്ടുപിടിച്ചിട്ടില്ല. ഒരു ശ്രമം നടത്തിയ ഏകവേദി
കമ്യൂണിസ്റ്റുപാർട്ടിയാണ്. സഹപ്രവർത്തകരെ 'സഖാവേ' എന്നു വിളി
ച്ചാരംഭിച്ച കമ്യൂണിസ്റ്റുപാർട്ടി ഇത് ഉന്നം വച്ചെങ്കിലും സഖാവ് എന്ന
വിളി ഇന്ന് കമ്യൂണിസ്റ്റുപാർട്ടിയിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്ന ആളുകളെ മാത്രം
ഉദ്ദേശിക്കുന്നതായി അധഃപതിച്ചിരിക്കുകയാണ്. അവിടെതന്നെ 'സഖാവ്
ചേട്ടന്മാരും' 'സഖാവ് മാമന്മാരും' 'സഖാവ് സാറന്മാരും' എല്ലാമായി ഈ സമത്വം പല തട്ടുകളിലായി തിരിഞ്ഞു നില്ക്കുന്നത് നമുക്കു

കാണാം. ഈ ശ്രമം പൊലിഞ്ഞുപോയതിനു കാരണം അവരുടെ ശ്രമ
ത്തിന്റെ കുറവുകൊണ്ടല്ല, അങ്ങനെയാണെന്ന് പറയാൻ നാം ആഗ്രഹി
ക്കുമ്പോഴും. മറിച്ച്, ശ്രേണീബദ്ധമായ മനുഷ്യജീവിവർഗ്ഗത്തിന്റെ
സഹജസ്വഭാവത്തിന്റെ പ്രസ്ഫുരണംകൊണ്ടാണ്. മൃഗകുലത്തിൽ
നിന്ന് വിച്ഛേദം വന്നു സ്വതന്ത്രമായി മാറിയവരാണ് മനുഷ്യജീവികളെന്ന്
തെറ്റിദ്ധരിച്ചു മനസ്സിലാക്കിയതുവഴിയാണ് ഈ ശ്രമം പ്രധാനമായി
പാളിപ്പോയത്. അല്ലെങ്കിൽ സാദ്ധ്യമായതെങ്കിലും നമുക്ക് അന്വേഷി
ക്കാൻ കഴിയുമായിരുന്നു. കമ്യൂണിസ്റ്റുകാർ കയ്യാളാൻ ശ്രമിച്ച സമത്വ
മെന്ന സാമൂഹികതുല്യപദവി സാക്ഷാത്കരിക്കാൻ മാർക്സിസ്റ്റ് സങ്ക
ല്പനങ്ങളും മനസ്സിലാക്കലുകളും പോരാതെ വന്നതായി നമുക്കു കാണാം.
അക്കാരണംകൊണ്ടുതന്നെയാണ് ഒരു പിരമിഡുപോലെ രൂപപ്പെട്ട
ബ്രാഞ്ചു കമ്മറ്റി, ലോക്കൽ കമ്മറ്റി, ഏരിയ കമ്മറ്റി, ജില്ലാ കമ്മറ്റി, സ്റ്റേറ്റ്
കമ്മറ്റി, സ്റ്റേറ്റ് സെക്രട്ടറിയേറ്റ്, സെൻട്രൽ കമ്മറ്റി, സെൻട്രൽ സെക്രട്ട
റിയേറ്റ്, പോളിറ്റ്ബ്യൂറോ, ജനറൽ സെക്രട്ടറി എന്ന രീതിയിൽ ശ്രേണീ
ബദ്ധമായി കമ്യൂണിസ്റ്റ് പാർട്ടികൾ രൂപപ്പെട്ടത്. ഡമോക്രാറ്റിക് സെൻട്രലിസം എന്ന് എത്ര കൊട്ടിഘോഷിച്ചാലും പോളിറ്റ്ബ്യൂറോയുടെ തീരു
മാനത്തിനു മുമ്പിൽ എല്ലാ സമത്വവും ജനാധിപത്യവും കെട്ടടങ്ങും.
കോൺഗ്രസിന്റെ ഹൈക്കമൊന്റും താഴോട്ടുള്ള കമ്മറ്റികളുമെല്ലാം ഇതേ

പിരമിഡിന്റെ തനിസ്വരൂപംതന്നെയാണ്. രാജാവിന്റെ കാലത്ത്
നിയ

മനിർമ്മാണസഭ രൂപീകരിച്ചപ്പോൾ രാജാവിനിരിക്കാനായി
ഉണ്ടാക്കിയ
സ്പീക്കർ എന്ന പദവി അതേരീതിയിൽ തന്നെയാണ് ഇന്നും നാം
കൈകാര്യം ചെയ്യുന്നത്.
ഇങ്ങനെ ജനാധിപത്യം നടപ്പിലാക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്ന ആധുനിക
രാഷ്ട്രീയ പാർട്ടിയിലോ, നാം ഓരോരുത്തരും ജീവിക്കുന്ന അച്ഛൻ,
അമ്മ, മക്കൾ എന്ന തട്ടുകളുള്ള കുടുംബത്തിലോ, ദൈവം
മുതൽ
പള്ളീലച്ചൻ, മുക്രി, പൂജാരിവരെയുള്ള വിവിധ തട്ടുകളിലുള്ള
മതങ്ങ
ളിലോ, ശിപായി മുതൽ ഹെഡ്മാസ്റ്റർ-പ്രിൻസിപ്പാൾവരെയുള്ള
തട്ടുകളായി വിഭജിക്കപ്പെട്ട വിദ്യാഭ്യാസ സ്ഥാപനങ്ങളിലോ,
വില്ലേജാഫീസർ
തൊട്ട് കളക്ടർ-ചീഫ് സെക്രട്ടറിവരെയുള്ള ഭരണസംവിധാനങ്ങ
ളിലോ, ബെഞ്ചുക്ലാർക്കുമുതൽ ചീഫ്ജസ്റ്റിസ്‌വരെയുള്ള
കോടതിമുറികളിലോ, പോലീസ് കോൺസ്റ്റബിൾമുതൽ
ഡി.ജി.പിവരെയുള്ള
പോലീസ് സംവിധാനങ്ങളിലോ, ജവാനിൽ തുടങ്ങി
സർവ്വസൈന്യാ
ധിപനിൽ അവസാനിക്കുന്ന പട്ടാളത്തിലോ ഒന്നും സമത്വത്തിന്റെ
പ്രയോഗപ്രവർത്തനങ്ങളോ ചിഹ്നങ്ങളോ ഇരിപ്പിടങ്ങളോ
തരിമ്പും
കാണാൻ നമുക്കു കഴിയില്ല.
നമ്മുടെ ജീവിബോധത്തിനെതിരായാണ് തുല്യത അല്ലെങ്കിൽ
സമത്വബോധം രൂപപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. ഈ തുല്യനീതിബോധത്തിൽ
നിന്നുതന്നെയാണ് ഒരാൾക്ക് ഒരു ജീവിതപങ്കാളിയെന്നും
ജീവസന്ധാരണത്തിനാവശ്യമായ വിഭവങ്ങളുടെ
തുല്യവിതരണമോ പങ്കുവയ്ക്കലോ വേണമെന്ന ശാഠ്യവും
നമുക്കുണ്ടായത്. ഈ നീതിബോധം

വികസിതസമൂഹങ്ങളിലാരംഭിച്ച് മറ്റു സമൂഹങ്ങളിലേക്ക് സാവധാനം
വാർന്നിറങ്ങിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. ഈ മൂല്യവുമായുള്ള ആന്തരികവും സാമൂഹ്യവുമായുള്ള സംഘർഷത്തിലാണ് നാമെല്ലാം. ഒരുവശത്ത് ജൈവികചോദനകളായ എല്ലാ വികാരവിചാരങ്ങളും നമ്മെ
പിടിച്ചുവലിക്കുന്നുണ്ടാവും മറുവശത്ത് അസാദ്ധ്യമായ ഒരു സ്വപ്നംപോലെ സമത്വമെന്ന മൂല്യം നമ്മെ കൊതിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് നിൽക്കുന്നുമു
ണ്ടാവും. മറ്റുള്ളവരെല്ലാം സമത്വപരമായി പെരുമാറണമെന്ന് നാം ശഠിക്കുമ്പോൾ നാം അങ്ങനെ പെരുമാറുന്നുണ്ടെന്ന വിശ്വാസമാണ്
നമുക്കുള്ളത്. മറ്റുള്ളവർ നമ്മെ വിമർശിക്കുമ്പോൾ, അറിയാതെ പല
ന്യായങ്ങളും നമ്മുടെ പ്രവൃത്തികളുടെ, പെരുമാറ്റത്തിന്റെ സാധൂകരണത്തിന് നാം കണ്ടെത്താറുണ്ട്. വയസ്സ്, അറിവ്, അനുഭവജ്ഞാനം,
പരിചയം തുടങ്ങിയവയെല്ലാം നാം ഈ സാധൂകരണത്തിന് കൂട്ടു
പിടിക്കുന്നുണ്ടാകും. മറ്റുള്ളവരോട് പൊറുക്കാതിരിക്കുമ്പോഴും
സ്വയം പൊറുത്ത് നാം നമ്മെ സ്നേഹിക്കുക മാത്രമാണ് ചെയ്യുന്നത്.
അല്ലാതെ യഥാർത്ഥത്തിൽ ആർക്കും സമത്വപരമായി പെരുമാറാൻ
കഴിയില്ല. ഈ ഒരു തിരിച്ചറിവുണ്ടായാൽതന്നെ കൂടുതൽ യാഥാർത്ഥ്യബോധത്തോടെ നമ്മൾക്ക് പരസ്പരം പെരുമാറാൻ കഴിയും.
ഇങ്ങനെ സമത്വം ഒരിക്കലും ഉണ്ടായിട്ടില്ലാത്തതും അതിനി ഉണ്ടാക്കേണ്ടതാണെന്നും അത് ഉണ്ടാകുമ്പോഴും നാം കൊതിക്കുന്നതു

പോലെ ഉണ്ടാകുകയില്ലായെന്നും നാം മനസ്സിലാക്കി പരസ്പരം പഴിചാരാതെ പരസ്പരം വിധിക്കാതെ കൂട്ടായി പരിശ്രമിച്ച്

സാദ്ധ്യമാകുന്നരീതിയിൽ സാധിച്ചെടുക്കേണ്ട മൂല്യമായി അതിനെ മനസ്സിലാക്കേണ്ടതുണ്ട്. ഒപ്പം പരസ്പരം അടിക്കാനുള്ള വടിയായി അതിനെ
മാറ്റാതിരിക്കാൻ നിതാന്തജാഗ്രത നാം പുലർത്തണം.

313

സമത്വം എന്ന ആധുനിക മൂല്യം

314

പാരിസ്ഥിതിക സംരക്ഷണം

മനുഷ്യരുടെ അഭൂതപൂർവ്വമായ വളർച്ചയ്ക്ക് -- അത് എണ്ണം കൊണ്ടായാലും ജീവിതസൗകര്യംകൊണ്ടായാലും--നിശ്ചയ മായ ഒരു വില നാം നൽകേണ്ടിവരും. ഇതൊരു പൊതു തിരിച്ചറിവായി മനുഷ്യസമൂഹത്തിലെ ഒരു വലിയവിഭാഗം ജനതയ്ക്ക് ഉണ്ടായിട്ട് അധികാലമായിട്ടില്ല. മുൻകാല മൺമറഞ്ഞ 'വികസിത'സമൂഹങ്ങളിൽ ഈ തിരിച്ചറിവിന്റെ പ്രസ്ഫുരണങ്ങൾ വ്യക്തികൾക്കും ചെറുസംഘങ്ങൾക്കും ഉണ്ടായി

ട്ടുള്ളതായി ചരിത്രത്താളുകളിൽ തപ്പിയാൽ നമുക്കു കണ്ടെ ത്താനാവും. അത്തരം തിരിച്ചറിവുകളുടെ പ്രയോഗപ്രവർ ത്തനങ്ങളുടെ അവശിഷ്ടങ്ങൾ എന്നനിലയിൽ നമ്മുടെ കാവുകളെയും കുളങ്ങളെയും നമുക്കു തിരിച്ചറിയാവുന്ന താണ്. എങ്കിലും ഒരു ജീവിവർഗ്ഗമെന്നനിലയിൽ നാം ഉത്ത രവാദിത്വമുള്ളവരായി പെരുമാറേണ്ടതുണ്ട് എന്ന് നാം അറി യുകയും അതിനനുസരിച്ച് വലിയപദ്ധതികളാവിഷ്കരി ക്കുകയും ചെയ്തിട്ട് അധികകാലമായിട്ടില്ല. ഓസോൺപാളിയിലെ ദ്വാരം ഒരുതവണ അടയ്ക്കുന്നതിന് നമുക്കു കഴി

ഞ്ഞത് കൂട്ടായപ്രവർത്തനംകൊണ്ടാണ്. എന്നാൽ, ഈ ദ്വാരം എപ്പോൾ വേണമെങ്കിലും വീണ്ടും തുറക്കുന്ന സ്ഥിതിതന്നെ യാണ് തുടരുന്നത്. ഇത്തരം പ്രവർത്തനങ്ങൾ, 'മർമ്മംഅറിഞ്ഞ്' വളരെ സൂക്ഷിച്ച് കൈകാര്യം ചെയ്തില്ലെങ്കിൽ വഴുതിപ്പോകുന്ന ഒരു കാര്യമാണ്. പരസ്പരം പഴിചാരാതെ, കുറ്റപ്പെ ടുത്താതെ, വൈകാരികമായി പൊട്ടിത്തെറിക്കാതെ, 'മറ്റു ള്ളവരാണ് കാരണം' എന്ന് കണ്ടെത്താതെ, 'ഞങ്ങൾ ഉത്ത രവാദിത്വമെടുക്കില്ല' എന്ന് വാദിക്കാതെ കൂട്ടുത്തരവാദി ത്തത്തോടെ ഒന്നായി പ്രവർത്തിക്കാൻ ഒരു ജീവിവർഗ്ഗമെ ന്നനിലയിൽ നമുക്കു കഴിയേണ്ടതുണ്ട്.

ഇതൊരാഗ്രഹചിന്തയാണ്. യാതൊരു സംശയവും വേണ്ട. കാരണം, ഒന്നാമതായി നമ്മുടെ ജീവ-ലിംഗ-ഗോത്ര-ജാതി-

മത-ഭാഷ-രാഷ്ട്ര-രാഷ്ട്രീയാതിരുബോധം നിശ്ചയമായും ഒരു പ്രധാന വിലങ്ങുതടിയാകും. രണ്ടാമതായി അസന്തുലിതമായ വികസനത്താൽ എല്ലാവരും ഒരേ പ്രതലത്തിലല്ല ഈ പ്രശ്നത്തെ സമീപിക്കുന്നതും ഉത്തരവാദിത്വം പേറു

ന്നതും. ഉത്തരവാദിത്വവിലപേശലുകളുടെ തിരക്കിനിടയിൽ കാലം കടന്നുപോകുന്നതും സാദ്ധ്യമായ പരിഹാരമാർഗ്ഗങ്ങൾ വഴുതിപ്പോകുന്നതും നാം കാണുന്നില്ല. പരിണാമപരമായി നോക്കിയാൽ വളർന്നു വികസിക്കുന്ന, എണ്ണത്തിൽ പെരുകുന്ന എത് ജീവിവർഗ്ഗവും ഈ പ്രതിസന്ധി അഭിമുഖീകരിക്കുകതന്നെ ചെയ്യും. നാളിതുവരെ 'ചത്ത് മണ്ണ ടിയുക' എന്ന ഒരൊറ്റ പരിഹാരമാണ് മറ്റു ജീവികൾ ചെയ്തുവന്നിട്ടു ള്ളത്.

മനുഷ്യനെന്ന ജീവിവർഗ്ഗത്തിന്റെ സവിശേഷതയായ 'അനുഭവങ്ങ ളുടെ മുകളിൽ പരിചിന്തനം'ചെയ്യാനുള്ള കഴിവ് കാര്യങ്ങളെ മുൻകൂട്ടി കണ്ട് 'സാദ്ധ്യമായ ഭാവിനിർമ്മാണം' സാദ്ധ്യമാക്കുമെന്നതു മാത്രമാണ് നമുക്ക് ആകെ പ്രതീക്ഷ നൽകുന്ന അവലംബം. പരിചിന്തനമെന്നാൽ അനുഭവങ്ങളെ കാര്യകാരണനിബദ്ധമായി വിശകലനം ചെയ്യാനും ഭാവിനിർമ്മാണത്തിലേക്ക് ഒരെത്തിനോട്ടം നടത്താനുമുള്ള കഴി വാണ്; ഈ പരിചിന്തനം ചെയ്യാനുള്ള കഴിവ് സഹജമാണ്. ലക്ഷക്ക ണക്കിനു വർഷംമുമ്പ്, നമ്മുടെ മുൻഗാമികളായ സങ്കീർണ്ണസംഘജീവികളിൽ ഉടലെടുത്ത അന്യരുടെ ഉദ്ദേശമറിയാനുള്ള മനസ്സെന്ന് നാം വിളിക്കുന്ന 'ദർപ്പണസിരാകോശസംഘാതം' മനുഷ്യരിൽ വളരെയ

ധികം വികസിച്ചു. ഇതിനുശേഷം, ഏതാണ്ട് എഴുപതിനായിരത്തിനും
അൻപതിനായിരത്തിനും ഇടയിലുള്ള വർഷങ്ങളിൽ ഒരു ഉൾപരിവർത്തനത്താൽ മനുഷ്യസവിശേഷതയായി മനുഷ്യകുലത്തിന് 'പരിചിന്തനം' ചെയ്യാനുള്ള കഴിവ് സംഭവിച്ചിട്ടുണ്ട്. അന്യരുടെ ഉന്നം
അറിയാനുള്ള കഴിവും പരിചിന്തനം ചെയ്യാനുള്ള കഴിവും ഭാഷയെന്ന
സാങ്കേതികവിദ്യയുമായി ചേർന്നപ്പോൾ ഒരു കുതിച്ചുചാട്ടംതന്നെ മനുഷ്യകുലത്തിനുണ്ടായി.
മുൻപുള്ള അദ്ധ്യായങ്ങളിൽ വിവരിച്ചിട്ടുള്ള മനുഷ്യകുലസങ്കീർണ്ണ തകൾക്കും വികാസങ്ങൾക്കുമെല്ലാം കാരണം ഈ മൂന്നു കഴിവുകളുടെ കൂട്ടായപ്രവർത്തനമാണ്. ഇതാണ് നാം മൃഗമല്ലെന്നും സവിശേഷസൃഷ്ടിയാണെന്നും തെറ്റിദ്ധരിക്കാൻ മുൻകാലചിന്തകരെ പ്രേരിപ്പിച്ച
ഘടകങ്ങൾ. ഈ തെറ്റിദ്ധാരണവഴി നമ്മുടെ യഥാർത്ഥപാരമ്പര്യം മറ
ന്നുപോകാനും മറ്റുള്ള ജീവികളുമായുള്ള പൊക്കിൾക്കൊടിബന്ധം
നമുക്കു നഷ്ടമാകാനും ഇടയാക്കിയ വസ്തുത നാം മനസ്സിലാക്കിക്ക
ഴിഞ്ഞല്ലോ. ഇന്ന് പ്രകൃതിയുടെ സ്വന്തം ലാബിലാണ് നാം പ്രവർത്തി
ക്കുന്നത്. ക്വാണ്ടം ഫിസിക്സും നാനോ ടെക്നോളജിയും ജനിതകവിജ്ഞാനവുമെല്ലാം ഇതുവരെ നാം ആർജ്ജിച്ച അറിവുകളിൽനിന്നും
ഭിന്നമാണ്. പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ 'ഊടും പാവും' നമുക്കൊരിക്കലും മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയില്ലെങ്കിലും ഒരു ജീവിവർഗ്ഗമെന്ന നിലയിൽ മറ്റൊരുജീവിയും ഇതുവരെയും എത്തിച്ചേർന്നിട്ടില്ലാത്ത മറ്റൊരു 'തല'ത്തിലോ
'മാന'ത്തിലോ ഉള്ള അറിവിൽ എത്തിച്ചേർന്നിരിക്കുന്ന കാലത്താണ്

നാം ജീവിക്കുന്നത്. നാളിതുവരെയുള്ള
കണ്ടുപിടിത്തങ്ങൾകൊണ്ടു
316

ണ്ടായ ഗുണദോഷങ്ങൾ ഒരേപോലെ നാമിപ്പോൾ
അനുഭവിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. പഴയകാല ജീവിതരീതികളും
ജനസംഖ്യാവർദ്ധനയും
ത്വരിതഗതിയിലുള്ള പുത്തൻകണ്ടുപിടിത്തങ്ങളും നമ്മുടെ
അതിരുബോധവും എല്ലാംകൂടിച്ചേർന്ന് മനുഷ്യരാശി ഒരു
സന്ദിഗ്ദ്ധാവസ്ഥ
യിലാണെന്ന് നമുക്ക് കാണാം. ഇവിടെയാണ്, പാരിസ്ഥിതികമായ
അറിവ് 'ഒരുമ'യുടെ പുത്തൻമന്ത്രമായി മാറുന്നത്.
പാരിസ്ഥിതികമായ ആഘാതങ്ങൾക്ക് രാഷ്ട്രാതിർത്തികൾക്കു
ള്ളിൽ പരിഹാരം കാണാൻ കഴിയില്ലാ എന്ന വസ്തുത
മനുഷ്യയോജി
പ്പിന് നിഷേധാത്മകരീതിയിൽ
ഗുണകരമായിത്തീർന്നിരിക്കുകയാണ്.
ഭൂമിയെ ഒരു ഏകകമായി കണ്ട്, അതായത് മറ്റൊരു
വാസഗൃഹവും
നമുക്ക് ഉടനടി ഇല്ല എന്ന തിരിച്ചറിവിൽ, മനുഷ്യനൊരു ജീവിവർഗ്ഗ
മായി സഹകരിക്കാൻ പാരിസ്ഥിതികമായ തകർച്ച
വഴിയൊരുക്കുന്ന
കാലത്താണ് നാം ജീവിക്കുന്നത്. വേദനകലർന്ന
സന്തോഷമാണിതുള
വാക്കുന്നത്. ദൈവത്തിന്റെ സൃഷ്ടിയാണ് അല്ലെങ്കിൽ
ഒരാത്മാവിന്റെ
ബഹിർസ്ഫുരണമാണ് നാമേവരുമെന്നു മഹത്തുക്കൾ
ഓതിയിട്ടും
നാമൊന്നാണ് എന്ന തിരിച്ചറിവ് നമുക്ക് ഉണ്ടായിട്ടില്ല.
അതാണിവിടെ
ഇനി പരിഹൃതമാകാൻ സാദ്ധ്യത തുറന്നുവരുന്നത്. ഈ പരിഹാരം
ഒരു സാദ്ധ്യത മാത്രമാണെന്ന് നാം ഓർക്കണം. അത്
സ്വീകരിക്കാതിരുന്നാൽ മറ്റേതൊരു ജീവിയെപ്പോലെതന്നെയാണ്

നാമെന്ന്, എല്ലാ
ആഗ്രഹചിന്തകൾക്കും ശാഠ്യങ്ങൾക്കും ശേഷവും നാം തെളിയിക്കുകതന്നെ ചെയ്യും....

ഇന്നാണ് ഏറ്റവും നല്ല കാലം

ഭൂമിയും ഭൂമിയിലെ സമ്പത്തും എന്നും ഇവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നെങ്കിലും അതു മനുഷ്യന്റെ ജീവിതത്തിലും അവന് അനു
ഭവവേദ്യമാകുന്ന തരത്തിലും -അതായത് 'സ്വത്തായി'-
മാറിയത് സാങ്കേതികവിദ്യകളുടെ വളർച്ചയ്ക്കുശേഷമാണ്.
സ്വത്തിനെപ്പറ്റി നാം വിശദമായി മുമ്പു പറഞ്ഞിരുന്നു. എണ്ണ
ത്തിൽ നാം വളരെയധികം പെരുകിയതിനുശേഷവും ഭൂരി
പക്ഷം മനുഷ്യർക്കും സ്വാസ്ഥ്യവും സന്തോഷവും നല്കുന്ന
ഇത്രയധികം സമ്പന്നതയുള്ള ഇതുപോലൊരുകാലം
മനുഷ്യജീവിവർഗ്ഗത്തിനുണ്ടായിട്ടില്ല. ചെറുസംഘങ്ങളായ ഗോത്ര
ങ്ങളിൽ ആരംഭിച്ച സംഘർഷങ്ങൾ നഗരങ്ങളുടെയും രാജ്യ
ങ്ങളുടെയും രാഷ്ട്രങ്ങളുടെയും വളർച്ചയാൽ യഥാർത്ഥ
ത്തിൽ കുറയുകയാണുണ്ടായിട്ടുള്ളത്; ഒറ്റനോട്ടത്തിൽ
അതങ്ങനെയല്ല എന്നു നമുക്കു തോന്നുമെങ്കിലും. ചെറു
സംഘങ്ങളിലെ പോരുകൾ കുറെയെങ്കിലും കെട്ടടങ്ങിയത്
രാജ്യങ്ങളുടെ നിർമ്മാണത്താലാണെന്ന് നാം കണ്ടുവല്ലോ.
പക്ഷേ, ആഭ്യന്തരമായ സംഘർഷങ്ങൾക്ക് അയവുവരുമ്പോഴും ആ സംഘർഷങ്ങൾ ഇതുവരെ നാം അതിർത്തികളിലേക്ക് മാറ്റി പ്രതിഷ്ഠിക്കുകയാണ് ചെയ്തുവന്നിരുന്നത്.
ഇന്നും ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതും അതുതന്നെയാണ്.
ഭൂമി, രാജ്യാതിർത്തികളാൽ തീർത്തും വിഭജിക്കപ്പെട്ടു
കഴിഞ്ഞു. ഒരു തുണ്ടു മണ്ണോ, ഒരു കാടോ, മഞ്ഞുമൂടിയ
മലകളോ, ഒന്നുംതന്നെ ആരുടേതുമായിട്ടല്ലാതെ എങ്ങും
ഇന്ന് അവശേഷിക്കുന്നില്ല. ഭൂമിയെന്ന യാഥാർത്ഥ്യത്തിന്റെ
മുന്നിലാണ് നാം, മനുഷ്യരിപ്പോൾ. ഇന്ത്യയെന്ന രാജ്യത്തിന
കത്ത് സംസ്ഥാനങ്ങളെന്ന നിലയിൽ ഇരുപത്തിയെട്ട് അതിർ
ത്തികളുണ്ടെങ്കിലും അവ തമ്മിൽ ഒരു യുദ്ധത്തിനൊ
രുങ്ങാത്തതുപോലെ, പല രാജ്യങ്ങളുടെ ഏകീകരണകാല
ത്താണ് നാം ജീവിക്കുന്നത്. ഒന്നാം ലോകമഹായുദ്ധവും
രണ്ടാം ലോകമഹായുദ്ധവും രണ്ടു ദശകങ്ങളുടെ വ്യത്യാസ

ത്തിൽ ആരംഭിച്ച് പരസ്പരം പോരടിച്ചുതകർന്നുപോയ ഭൂവി
സ്തൃതിയാണ് ഇന്ന് യൂറോപ്യൻ യൂണിയൻ എന്ന നിലയിൽ
ഒരൊറ്റ വിസകൊണ്ട് യാത്ര ചെയ്യാവുന്നതരത്തിൽ ഒന്നിച്ചു
318

നില്ക്കുന്നത്. യൂറോപ്യൻ യൂണിയൻ എന്ന സ്വതന്ത്ര ഉഭയസമ്മതപ്ര
കാരമുള്ള രാജ്യങ്ങളുടെ കൂട്ടായ്മ ഇതിനുമുമ്പൊരിക്കലും മനു
ഷ്യചരിത്രത്തിൽ സാദ്ധ്യമായിരുന്നില്ല. ഈ സാദ്ധ്യതയാണ് ലോക
ത്തിനു മുമ്പിൽ നമുക്ക് ദിശാബോധം നൽകുന്ന രീതിയിൽ തുറന്നു
കിടക്കുന്നത്.
ഒരു ഭരണകൂടം അതിന്റെ സ്വന്തം ജനതയോട് അധികാരസ്വര
ത്തിൽ മാത്രം സംസാരിക്കുകയും പെരുമാറുകയും ചെയ്താൽ അത്
തെറ്റാണെന്നു പറയുന്ന വേദികൾ ലോകമെമ്പാടും ഉണ്ടായിക്കഴിഞ്ഞി
ട്ടുണ്ട്. മനുഷ്യർ ഒന്നാണെന്നും വ്യക്തികളെന്നനിലയിൽ അവർക്ക്
അവകാശങ്ങളുണ്ടെന്നുമുള്ള അറിവിൽനിന്നുടലെടുത്ത പരികല്പന
യാണ് 'മനുഷ്യാവകാശം' എന്നത്. ഇത്തരം ഒരു മനുഷ്യാവകാശം ഇതിനു
മുമ്പൊരിക്കലും മനുഷ്യർക്ക് സങ്കല്പിക്കാനോ ഒരു യാഥാർത്ഥ്യമെന്നനിലയിൽ തിരിച്ചറിയാനോ അതിനുവേണ്ടി പ്രവർത്തിക്കാനോ
കഴിഞ്ഞിരുന്നില്ല. ഇന്ന് മനുഷ്യാവകാശങ്ങൾക്കുവേണ്ടി വാദിക്കുന്ന
വർ ലോകമെമ്പാടുമുണ്ട്. ലോകകോടതിയും ലോകബാങ്കും അന്താരാഷ്ട്രവ്യാപാരകരാറുകളും ഐക്യരാഷ്ട്രസംഘടനയും എല്ലാം
അതിർത്തികൾക്കുള്ളിൽ തളഞ്ഞുപോയ മനുഷ്യകുലത്തിന് സ്വയം

തിരിച്ചറിയുന്നതിനുള്ള, ഒന്നിച്ചു കൂടുന്നതിനുള്ള, വേദികളായി മാറിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നത് നമുക്കുകാണാം. ഈ മാറ്റങ്ങളെ നമ്മുടെ
പ്രദേശബോധംകൊണ്ടും
പ്രത്യയശാസ്ത്രവിശദീകരണങ്ങൾകൊണ്ടും
സാമ്രാജ്യത്വഗൂഢാലോചനകളായി മാത്രം കാണരുത്. ഒറ്റയ്ക്കൊരു
വിജയവും ഇനിയൊരു രാജ്യത്തിനും ഉണ്ടാകില്ല. സ്വാശ്രയത്വം എന്നത്
ഒരു മിഥ്യാധാരണയും ബോധവുമാണ്. ഒരു രാജ്യത്തിനും മറ്റൊരു
രാജ്യത്തെ ഇനി ഭരിക്കാനുമാകില്ല. യുദ്ധത്തിൽ തോല്പിക്കുവാൻ
കഴിയുമെങ്കിലും ഭരിക്കണമെങ്കിൽ അതാതു രാജ്യങ്ങളിലെ ജനങ്ങ
ളുടെ സഹകരണം ആവശ്യമാണ്. അതൊരിക്കലുമിനി ഉണ്ടാകുന്ന പ്രശ്
നമേയില്ല. കാരണം, പരസ്പര ബഹുമാനത്തിലധിഷ്ഠിതമായ സമത്വത്തെപ്പറ്റി ധാരണയുള്ള പൗരബോധമുള്ള വ്യക്തികളും ജനതകളും
ലോകത്ത് മിക്കരാജ്യങ്ങളിലും രൂപപ്പെട്ടു കഴിഞ്ഞു. പഴയ കീഴടക്ക
ലുകളോ കീഴടങ്ങലുകളോ ഇനി സാദ്ധ്യമല്ല; സ്വഭാവങ്ങളും ശീലങ്ങളും
അങ്ങനെയൊക്കെ ചെയ്യാൻ നമ്മെ പ്രേരിപ്പിക്കുമെങ്കിലും.
ലോകമെമ്പാടും പിടിച്ചടക്കപ്പെട്ട രാജ്യങ്ങൾക്കുള്ളിൽ പൊട്ടുന്ന
ബോംബുകൾ ഈ കീഴടക്കലുകൾ ഇനി നടക്കില്ല എന്ന അറിയിപ്പുകളാണ്. അവ കുറെനാൾകൂടി നീളുമെന്ന് നാം കരുതണം. അതുതന്നെ
വളരെ അസന്തുലിതമായ മനുഷ്യവികാസചരിത്രത്തിന്റെ പരിണിത
ഫലങ്ങളാണെന്നും നാം തിരിച്ചറിയണം. ഒരു വശത്ത് വ്യാപാരങ്ങ
ളിലൂടെയും സാങ്കേതികവിദ്യകളുടെ കൈമാറ്റത്തിലൂടെയും സാമ്പ

ത്തികമായ വിനിമയങ്ങളിലൂടെയും അറിയാനും അറിയിക്കാനുമുള്ള
യാത്രകളിലൂടെയും വിനോദസഞ്ചാരങ്ങളിലൂടെയും രാജ്യാതിർത്തി

കൾക്കുള്ളിൽ മാത്രം പരിഹരിക്കപ്പെടാനാവാത്ത പാരിസ്ഥിതിക
പ്രശ്നങ്ങളുടെ പരിഹാരം തേടിയുള്ള കൂട്ടായ്മകളിലൂടെയും ഇന്റർ
നെറ്റ് എന്ന ആശയവിനിമയവിവരപ്രവാഹശൃംഖലയിലൂടെയും നാം
ഒരു ജീവിവർഗ്ഗമാണെന്നുള്ള ജനിതകയറിവിന്റെ സഹായത്തിലൂടെയും കഴിഞ്ഞകാലത്ത് അന്യരായിപ്പോയ നമ്മൾ ഒന്നിക്കുകതന്നെ
ചെയ്യും. ആ സാദ്ധ്യതയാണ് യൂറോപ്യൻ യൂണിയൻ നമുക്കു നൽകുന്നത്.
'എന്റെ ഭാര്യയെ തല്ലിയാൽ നിങ്ങൾക്കെന്താണ്' എന്നു ചോദിച്ചിരുന്ന ഭർത്താക്കന്മാരും 'എന്നെ എന്റെ ഭർത്താവടിച്ചാൽ നിങ്ങൾക്കെ
ന്താണ്' എന്നു ചോദിച്ചിരുന്ന ഭാര്യമാരുമുള്ള ഗോത്രവർഗ്ഗസംസ്കാര
ങ്ങളുടെ മൂല്യങ്ങൾ ഉൾച്ചേർന്ന വീടുകളുടെ എണ്ണം കുറഞ്ഞു വരികയാണെന്നും നാം മനസ്സിലാക്കണം. ഇന്ന് ഗാർഹികപീഡനത്തിനെതിരായ നിയമങ്ങൾ ഓരോരോ രാജ്യങ്ങളിലും ഉണ്ടായി വന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന കാര്യവും നാം വിസ്മരിച്ചുകൂടാ. കുട്ടികൾ അച്ഛനമ്മമാരുടെ
മാത്രം സ്വത്തായിരുന്ന ഇടത്തിൽനിന്ന് സമൂഹത്തിന്റെയും രാജ്യത്തിന്റെയും ഇന്നു ലോകത്തിന്റേതുമായി മാറിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന കാല
ത്താണ് നാം ജീവിക്കുന്നത്. ജീവിക്കാൻ 'ഒരു കൈകൂടി സഹായ
ത്തിന്' എന്ന അർത്ഥത്തിൽ കുട്ടികളെ സൃഷ്ടിച്ചിരുന്ന കാലമായിരുന്നു

മുമ്പുണ്ടായിരുന്നത്. അതിനോടുള്ള നമ്മുടെ എതിർപ്പാണ് ബാലവേലയെപ്പറ്റി ഇന്നുള്ള നമ്മുടെ അമർഷങ്ങൾക്കടിസ്ഥാനം.
ബോംബിടുമ്പോഴും വെടിവയ്ക്കുമ്പോഴും സ്വന്തം ഭരണകൂടങ്ങൾക്കും
അന്യഭരണകൂടങ്ങൾക്കും അവർ എന്തുകൊണ്ട് അങ്ങനെ ചെയ്യുന്നുവെന്ന് 'ന്യായം' പറയേണ്ട കാലത്താണ് നാം ഇന്നു ജീവിക്കുന്നത്.
കൈയൂക്കും തന്നിഷ്ടവുംമാത്രം നിയമമായിരുന്ന പഴയകാലത്തു നിന്നും തുല്യതയിലധിഷ്ഠിതമായ ന്യായവും നീതിയും പറയേണ്ട ഭരണാധികാരികളുടെ കാലത്താണ് നാം ജീവിക്കുന്നത്. ഉണ്ടാക്കിയ
ബോംബുകൾ കുറയ്ക്കുന്നതിനെപ്പറ്റിയും ഇല്ലാതാക്കുന്നതിനെപ്പറ്റിയുമുള്ള ചർച്ചകൾ ഒരൻപതു വർഷം മുമ്പുവരെ മനുഷ്യർക്ക് അസാ
ദ്ധ്യമായിരുന്നു. യുദ്ധം ചെയ്യുമ്പോൾ സാധാരണജനങ്ങൾക്ക് അപ
കടം വരാതിരിക്കാൻ ശ്രദ്ധിച്ചാണ് നാം ഇന്ന് വെടിവയ്ക്കുകയും
ബോംബിടുകയും ചെയ്യുന്നത്. സമരക്കാർക്കെതിരെ പോലീസ് നടപ
ടിയെടുക്കുമ്പോൾ 'നിഷ്കളങ്കരായ' നാട്ടുകാർക്കും വഴിപോക്കർ
ക്കും അപകടംവരാതെ നോക്കാനും അപകടം വന്നാൽ വേണ്ടരീതിയിൽ നഷ്ടപരിഹാരം നൽകാനും ഭരണാധികാരികൾ നിർബ്ബന്ധിക്ക
പ്പെടുന്ന കാലത്താണ് നാം ജീവിക്കുന്നത്. അറുപതുവർഷംമുമ്പ്
സങ്കോചമില്ലാതെ ഹിരോഷിമയുടെയും നാഗസാക്കിയുടെയും മുകളിൽ ആറ്റംബോംബിട്ട ചരിത്രമാണ് നമുക്കുള്ളത്. അതായത്, മുൻ
പൊരിക്കലും മനുഷ്യർക്ക് ചിന്തിക്കാൻ കഴിയാത്തതരത്തിൽ നീതിയെപ്പറ്റിയും ന്യായത്തെപ്പറ്റിയും സമത്വത്തെപ്പറ്റിയും നാമിന്ന് ബോധ
മുള്ളവരായിക്കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു എന്ന്.

ലോകത്ത് അക്രമം പെരുകുകയല്ല, മറിച്ച് അദൃശ്യമായിരുന്നതും ശരിയെന്നു തോന്നിച്ചിരുന്നതുമായ അക്രമങ്ങളെല്ലാം നാം സമത്വവും
നീതിയുമെന്ന പുത്തൻ അളവുകോലുകളാൽ അളന്ന് തിരിച്ചറിയുകമാത്രമാണ്. പോലീസ്സ്റ്റേഷനുകളിൽ പരാതികൾ കുന്നുകൂടുന്നത്
അക്രമം വർദ്ധിക്കുന്നതുകൊണ്ടല്ല, മറിച്ച് നാം മുൻപ് ജീവിച്ചിരുന്ന
ജീവിതരീതികളിലെ അദൃശ്യമായി നിന്നിരുന്ന അക്രമങ്ങൾ തിരിച്ചറിയുന്നതുകൊണ്ടാണ്. "എന്റെ ഭർത്താവ് ഇനിയെന്നെ അടിക്കുന്നത്
ഞാൻ സമ്മതിക്കില്ല" എന്ന ബോധമാണ് പരാതികളുടെ വർദ്ധനയുടെ
പ്രധാന കാരണം.
ഇങ്ങനെ പറയുമ്പോൾ 'വെച്ചടിവെച്ചടി' അല്ലെങ്കിൽ 'അടിവെച്ചടിവച്ച്' നാം മുന്നേറുകയാണെന്ന മിഥ്യാബോധം നമുക്കുണ്ടായിക്കൂടാ.
കാരണം, മനുഷ്യചരിത്രം മുന്നോട്ടും പിന്നോട്ടും യാത്ര ചെയ്തുതന്നെ
യാണ് ഇന്നത്തെ രീതിയിലായത്. പ്രാദേശികമായ പിന്നോട്ടടികൾ ധാരാളം ഇനിയുമുണ്ടാകും. ബോസ്നിയ, സോമാലിയ, നൈജീരിയ,
റ്റിമോർ, കമ്പോഡിയ, ശ്രീലങ്ക, ഗുജറാത്ത്, ലിബിയ അവസാനമായി
ലണ്ടൻ കലാപംവരെ ആവർത്തിക്കുമെന്നും നാം അറിയുക. അതെല്ലാം
അതതു പ്രദേശങ്ങളിൽ നാം ചെറുക്കുകതന്നെ വേണം. പക്ഷേ, മനുഷ്യജീവി ഇതുവരെ കണ്ടിട്ടില്ലാത്ത നീതിബോധമുള്ള ഒരു കാലത്താണ്
ഇന്ന് നാം ജീവിക്കുന്നതെന്ന കാര്യവും വിസ്മരിച്ചുകൂടാ. ഈ നീതിബോധം സഞ്ചിതമായി ആർജ്ജിച്ച അറിവാണ് അല്ലാതെ ആന്തരികമായ പരിവർത്തനമല്ല, അത് നാം മറക്കരുത്.

നൂറുവർഷം മുമ്പുവരെ മനുഷ്യരുടെ ശരാശരി ആയുസ്സ് മുപ്പത്തിയഞ്ചു വർഷത്തിനു താഴെയായിരുന്നു. അതിന്ന് ഏറ്റവും പിന്നണിയിൽ നില്ക്കുന്ന രാജ്യത്തിൽപോലും നാല്പതു വർഷത്തിനു മുകളിലാണ്. ലോകശരാശരി അറുപത്തൊമ്പതാണ്, വികസിതരാജ്യങ്ങളി
ലാകട്ടെ എൺപതിനു മുകളിലും. മരണനിരക്കെടുത്താലോ ജനനനിരക്കെടുത്താലോ സാമൂഹ്യനീതിയുടെ ഏതളവുകോലെടുത്തു പരിശോധിച്ചാലും ഇത്രയും ഒരു നല്ലകാലത്ത് മനുഷ്യർ ഇതുവരെ ജീവി
ച്ചിരുന്നിട്ടില്ല എന്നു നമുക്കു കാണാം. ഭൂതകാലനന്മയുടെ ഗൃഹാ
തുരത്വം നിറഞ്ഞകഥകൾ പറഞ്ഞ് സമയം പാഴാക്കി സാങ്കേതികവിദ്യ
കളുടെ വളർച്ചയ്ക്ക് വിഘാതം നിൽക്കുന്ന തരത്തിൽ ആശയപ്രചരണവും വിശ്വാസപരിരക്ഷയും നാം ചെയ്യരുത്. ഇതുവരെ മനുഷ്യർ
മുറുകെപിടിച്ചിരുന്ന വിശ്വാസങ്ങളും പ്രത്യയശാസ്ത്രങ്ങളും ജീവന്റെ
അതിർത്തി ബോധത്താലും പ്രാദേശിക മനോഭാവത്താലും ഉത്പാദി
പ്പിക്കപ്പെട്ടവ മാത്രമാണെന്നും നാം മനസ്സിലാക്കിക്കഴിഞ്ഞല്ലോ.
ഇന്നത്തെ ഈ പുതിയ അറിവിന്റെ വെളിച്ചത്തിൽ വേണം നാമിനി ലോകത്തെ കാണേണ്ടതും പരസ്പരം വിധിയെഴുതേണ്ടതും ഒന്നിച്ചു
ജീവിക്കേണ്ടതും. 'ഇന്നാ'ണ് മനുഷ്യർ ഇതുവരെ ജീവിച്ചതിൽവെച്ചേ
റ്റവും നല്ല കാലം.

ഒരു ജീവിയെന്നനിലയിൽ നാം 'പുരോഗമിക്കുക'യല്ല, നാം മനുഷ്യനെന്ന ജീവിയായി തുടരുകതന്നെയാണ്. പക്ഷേ, അനുശീലനത്തിലൂടെ നാം മുന്നോട്ടു കൊണ്ടുവന്ന നീതിബോധം

നഷ്ടപ്പെട്ടുപോകാതെയും അത് നിലനിർത്താൻ സാദ്ധ്യമായ സ്ഥാപനങ്ങൾ - ഐക്യ
രാഷ്ട്രസഭ, ഗവൺമെന്റുകൾ, നീതിന്യായക്കോടതികൾ, പോലീസ്
സ്റ്റേഷനുകൾ, ഇവയുടെയെല്ലാം അനുബന്ധസ്ഥാപനങ്ങൾ - എന്നിവയെല്ലാം നാം ബലപ്പെടുത്തി നിർത്തണം. ഘട്ടംഘട്ടമായി, അണ്വായുധങ്ങൾ നാം കുറയ്ക്കുന്നതുപോലെ, കുറച്ചുകൊണ്ടുവരാൻ ശ്രമിക്കേണ്ട ഒരു സ്ഥാപനമാണ് അതിർത്തികൾ കാക്കുന്ന സൈന്യം.
രാജ്യങ്ങളുടെ അതിരുകൾ ഇനി ബലപ്പെടുത്തിക്കൂടാ. അതിന് ചർച്ച
കൾ, സന്ധിസംഭാഷണങ്ങൾ, സംവാദങ്ങൾ എന്നിവ ഉപയോഗിച്ച് നിരന്തരം ശ്രമിച്ചുകൊണ്ടേയിരിക്കണം. യൂറോപ്യൻ യൂണിയൻ ചെയ്തതുപോലെ, ഭരണപരമായി ഒരു ജീവിവർഗ്ഗമെന്നനിലയിൽ നാം ഒന്നി
ക്കുകയാണ് ഇനി വേണ്ടത്. ഒരു ലക്ഷ്യം ജീവിതത്തിനാവശ്യമുണ്ടെന്ന്
നിർബ്ബന്ധമാണെങ്കിൽ, ഇതായിരിക്കണം മനുഷ്യജീവിതലക്ഷ്യം. മനുഷ്യരുടെ ഒരുമതന്നെയാണ് എല്ലാ മതങ്ങളും ദർശനങ്ങളും പ്രത്യയശാസ്ത്രങ്ങളും ആഗ്രഹിച്ചതെന്നറിയുമ്പോഴും അത്തരം വെറുമൊരാ
ഗ്രഹചിന്തയല്ലിത്. സാദ്ധ്യമായ, നിലവിൽ നടപ്പിലുള്ള ഉദാഹരണങ്ങ
ളിലടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി, രൂപപ്പെടുത്തിയ ഒരു ലോകവീക്ഷണമാണ് ഇത്.

അമൂല്യമായ ജീവൻ

നിരന്തരം വികസിക്കുകയും മാറിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ഈ പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ ഏതോ ഒരു കോണിൽ സ്വന്തം കേന്ദ്രത്തിനുചുറ്റും നിറുത്താതെ തിരിയുന്ന നമ്മുടെ നക്ഷത്രസമൂഹത്തിൽ അതിന്റെ ഓരത്തുള്ള ഒരു കൈയിൽ വസിക്കുന്ന സൂര്യനുചുറ്റും കഴിഞ്ഞ നാനൂറ്റമ്പതു കോടി വർഷമായി ഉണ്ടായി തിരിഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന നമ്മുടെ ഭൂമിയിലാണ് നമുക്കറിയുന്ന 'ജീവനെ'ന്ന പ്രതിഭാസമുള്ളത്. ഭൂമിയുടെ സഹോദരഗൃഹങ്ങളിൽ ഒന്നുംതന്നെ ഇതുവരെ നമുക്ക് ജീവനുണ്ടോ ഇല്ലയോ എന്ന് കണ്ടെത്താൻ കഴിഞ്ഞി ട്ടില്ല. അവിടെ ആരെങ്കിലും ഉണ്ടെങ്കിൽതന്നെ നമ്മെ അന്വേഷിച്ച് ഇതുവരെ എത്തിയിട്ടുമില്ല. അതിനാൽ അതിരുകാണാത്ത ഈ പ്രപഞ്ചത്തിൽ നാം ജീവനുള്ളവർ ഒറ്റയ്ക്കാണെന്ന സത്യം, പരസ്പരം പോരടിക്കുമ്പോഴും വെറുക്കാൻ പ്രേരിപ്പി ക്കുമ്പോഴും ഇല്ലായ്മകളെപ്പറ്റി വേവലാതിപ്പെടുമ്പോഴും ഒന്നും ശരിയാവുന്നില്ല, ഇതെന്തൊരു ജീവിതം എന്നു കേഴുകയും വേദനിക്കുകയും ചെയ്യുമ്പോഴും, നാം മറക്കാതെ ഓർക്കണം. ആ ഓർമ്മയിൽ അവലംബമായി ഉരുവിടേണ്ട ഏകമന്ത്രമാണ് നമ്മുടെ ഈ ജീവൻ അമൂല്യമാണെന്നത്. അതിനാൽ ജീവിതത്തെ വെറുക്കുന്ന ചിന്തയോ വാക്കോ നമ്മുടെ ഉള്ളിൽനിന്ന് ഒരിക്കലും ഇനി പുറത്തുവരരുത്. വായു എന്ന ഒരു നനുത്ത പാടകൊണ്ട് പൊതിഞ്ഞ ഈ ഭൂമിയിൽ എല്ലാ പ്രതികൂല സാഹചര്യങ്ങളോടും ഒരു നിമിഷം മറക്കാതെ, ശ്രദ്ധയോടെ പടപൊരുതിനിന്നാണ് ജീവൻ നിലനിന്നു പോകുന്നത്. നമുക്കറിയുന്ന പ്രപഞ്ചത്തിൽ ഭൂമിക്കു പുറത്ത് ഒരു നിമിഷം ജീവിക്കാൻ കഴിയാത്തത്ര ദുഃസ്സഹമായ സാഹചര്യമാണ് ജീവനുള്ളത്. അതിനാൽ, കാറ്റത്തുലയുന്ന ഒരു ദീപത്തെ കൈകൾകൊണ്ട് സംരക്ഷിക്കുന്നതുപോലെ, വർണ്ണരാജികൾ നിറഞ്ഞ ഒരു കുമിള പൊട്ടാതെ നോക്കുന്നതുപോലെ, പ്രഭാതസൂര്യന്റെ കിരണത്താൽ നിർ മ്മലമായി തിളങ്ങുന്ന ഒരു മഞ്ഞുതുള്ളി വീണുപോകാതെ

നാം നോക്കുന്നതുപോലെ ശ്രദ്ധയോടെ നോക്കേണ്ട ഒന്നാണ്
വളരെ ലാഘവത്തോടെ നാം പറയാറുള്ള ഈ ജീവൻ.
324

ജനിച്ച അന്നു മുതൽ ജീവിക്കാനായി വൈവിധ്യപൂർണ്ണമായ,
എണ്ണിയാൽ ഒടുങ്ങാത്ത, ജീവിതരീതികൾ സ്വീകരിച്ച്
ഭൂമിയാസകലം
കരയെന്നോ വെള്ളമെന്നോ വായുവെന്നോ വ്യത്യാസമില്ലാതെ,
രാത്രിയെന്നോ പകലെന്നോ വ്യത്യാസമില്ലാതെ, ജീവിക്കുകയെന്ന
ഒരൊറ്റ
ലക്ഷ്യത്തോടെ ജീവിക്കുന്ന ജീവന്റെ ഭാഗമാണ് നാം എന്നും
മനസ്സിലാ
ക്കണം. എന്തെങ്കിലും അമൂല്യമോ പവിത്രമോ ആയ ഒന്ന് ഈ
പ്രപ
ഞ്ചത്തിലുണ്ടെങ്കിൽ അത് ഈ ജീവൻ മാത്രമാണ്. അത്രകണ്ട്
സ്നേ
ഹിക്കണം നാം ഈ ജീവനെ. ഈ പ്രപഞ്ചത്തെ അറിയാൻ, അതും
അത്രകണ്ട് വൈവിധ്യമാർന്ന രീതിയിൽ അറിയാൻ, ജീവനല്ലാതെ
മറ്റൊരുപായവും ഈ പ്രപഞ്ചം കണ്ടുപിടിച്ചിട്ടില്ല. അത്
സ്വയമുണ്ടെ
ന്നറിയുവാൻ മറ്റൊരു വഴിയും അതിനില്ല. ഈ ജീവൻ മാത്രമാണ്
പ്രപഞ്ചത്തിന് അർത്ഥം നല്കുന്നത്. അതിനാൽ ജീവന് മറ്റൊരു
അർത്ഥവും ആവശ്യമില്ല. അതിന് ഒരു ലക്ഷ്യവും ആവശ്യമില്ല.
അതിന്റെ
നിലനില്പുകൊണ്ടുതന്നെ അതു സമ്പൂർണ്ണമാണ്.
അറിഞ്ഞോ അറിയാതെയോ നമുക്ക് മുമ്പുണ്ടായിരുന്ന എല്ലാ
തത്ത്വചിന്തകരും ഈ ജീവിതത്തെ സ്നേഹിക്കാനല്ല നമ്മെ
പഠിപ്പിച്ചത്,
മറിച്ച് അതിൽനിന്ന് മോചനം നേടുന്നതിനുവേണ്ടിയാണ്.
മോക്ഷം.
പരമാനന്ദം, കൈവല്യം, സ്വർഗ്ഗം, പറുദീസ ഇവയെല്ലാം ഈ ജീവിത
ത്തിൽനിന്ന് രക്ഷപ്പെടാനായി കണ്ടെത്തിയ ഇടങ്ങളാണ്. ജീവിത

ത്തിന്റെ അമൂല്യതയെ അവർക്ക് തിരിച്ചറിയാൻ കഴിയാതെപോയത്,
മുമ്പൊരിക്കലും ഇന്നു നാം മനസ്സിലാക്കുന്ന രീതിയിൽ ജീവിതത്തെയോ ലോകെത്തയോ അറിയാൻ മനുഷ്യർക്കു കഴിഞ്ഞിരുന്നില്ല
എന്ന കാരണത്താലാണ്. അതുപോലെ ദാരിദ്ര്യമെന്ന മഹാമാരികൊണ്ടും. അതിനാൽ, അവരോടു നമുക്ക് പൊറുക്കാം. അറിയാതെ
ചെയ്ത തെറ്റിന് മാപ്പു കൊടുക്കുകയും ചെയ്യാം. പക്ഷേ, ഇനി നാം
വെറുപ്പിന്റെ തത്ത്വശാസ്ത്രങ്ങൾ ഉരുവിട്ടു പഠിക്കരുത്. അന്യരെ സ്നേ
ഹിക്കാൻവേണ്ടി നിർമ്മിച്ച ദർശനങ്ങളെല്ലാംതന്നെ ആത്യന്തികമായി
ജീവിതത്തെ വെറുക്കാൻ, അതിൽനിന്നും രക്ഷനേടാനുള്ള ഉപായമോതുന്ന ഗൂഢപദ്ധതികളായി അറിയാതെ മാറിപ്പോവുകയാണുണ്ടായത്.
ഭൗതികവാദമെന്ന പേരിൽ രൂപപ്പെട്ട പ്രത്യയശാസ്ത്രങ്ങളാകട്ടെ
വീണ്ടും ലോകത്തെ മനസ്സിലാക്കാതെ, അല്ലെങ്കിൽ തെറ്റായി മനസ്സിലാക്കി, അതിനെ 'മാറ്റാ'നാണ് ആദ്യംതന്നെ ശ്രമിച്ചത്. നിരന്തരം മാറ്റ
ത്തിനു വിധേയമായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഒരു പ്രപഞ്ചത്തെയാണ്
ഇങ്ങനെ മാറ്റാൻ ശ്രമിച്ചത്. ആഗ്രഹചിന്തകളുടെ കൂടാരമായി മാറിയ
അവ രക്തപങ്കിലമായ പാതകൾ വെട്ടിത്തുറന്ന് 'മുന്നേറാൻ' തുനി
ഞ്ഞു. പകയുടെയും പകപോക്കലുകളുടെയും സിദ്ധാന്തങ്ങളായി
അവ മാറുകയും ചെയ്തു. പരസ്പരം ഇനി ഒരിക്കലും ഒന്നിക്കാൻ
അസാദ്ധ്യമാക്കുന്ന രീതിയിൽ വിദ്വേഷത്തിന്റെ വിത്തുകൾ അത്
പാകിയിട്ടുണ്ട്. സ്വാഭാവികമായ അതിരുബോധത്താൽ ഒന്നിക്കാൻ

വിമ്മിട്ടപ്പെട്ടിരുന്നവർക്ക്, എന്തുകൊണ്ട് പറ്റില്ല എന്ന് കണ്ടെത്താൻ
നല്ല, നല്ല ന്യായങ്ങൾ വിതരണം ചെയ്യുന്ന ഇൻസ്റ്റന്റ് ് വെന്റിങ്
മെഷീൻസായി അവ നിരന്തരം പ്രവർത്തിക്കുന്നുണ്ട്. എന്നിരുന്നാലും
ഉദ്ദേശ ശുദ്ധിക്ക് മാപ്പുകൊടുക്കേണ്ടതായിട്ടുണ്ട്, മാപ്പുകൊടുക്കുകയല്ലാതെ മറ്റൊരുപോംവഴിയും നമ്മുടെ മുന്നിലില്ല. കാരണം നാം
തന്നെയാണ് അവർ, മറ്റാരും ഇവിടില്ല.
നാം ഒരൊറ്റ ജീവനാണെന്നും അതിന്റെ ശാഖോപശാഖകൾമാത്രമാണ് ഈ വൈവിധ്യമാർന്ന ജീവജാലങ്ങളെന്നും നാം അറിഞ്ഞു
കഴിഞ്ഞല്ലോ. ഒരു ജീവിവർഗ്ഗമായി ആരംഭിച്ച് നാലുപാടും ചിതറിപ്പോയ നാം മനുഷ്യർ ഇന്ന് പരസ്പരം കണ്ട് തിരിച്ചറിയുന്ന കാല
ത്താണ് ജീവിക്കുന്നത്. കറുത്തവരെന്നും വെളുത്തവരെന്നും
മഞ്ഞയും ചുവപ്പും തവിട്ടും ഒക്കെ നിറമുള്ളവരെന്നും പൊക്കം കൂടിയവരെന്നും കുറഞ്ഞവരെന്നും സുന്ദരരെന്നും വിരൂപരെന്നും ഇന്നാ
ട്ടുകാരെന്നും അന്നാട്ടുകാരെന്നും സ്വജാതിക്കാരെന്നും അന്യജാതി
ക്കാരെന്നും സംസ്കാരമുള്ളവരെന്നും അപരിഷ്കൃതരെന്നുമൊക്കെ
വിളിച്ച് പരസ്പരം വെറുക്കാനും അകറ്റാനും അകലാനും നമ്മുടെ അതിരുബോധംകൊണ്ടുണ്ടായ ആന്തരികചോദനയാൽ, നമുക്കറിയാതെ തോന്നുമ്പോഴും ഒരു ജീവിവർഗ്ഗമാണ് എന്നകാര്യം ഇനി നാം
മറക്കരുത്.
ഭൂമിയിലുണ്ടായി, കഴിഞ്ഞ രണ്ടുലക്ഷം വർഷങ്ങളായി, അറിയപ്പെടുന്ന എല്ലാ ഭൂഖണ്ഡങ്ങളിലും എത്തിച്ചേർന്ന മനുഷ്യർ, ഇന്ന്
എഴുനൂറു കോടിയായി എന്നറിയേണ്ടതുണ്ട്. ഒരു നൂറുവർഷം മുമ്പുവരെ നാം ഇരുനൂറു കോടിക്കു താഴെയാണുണ്ടായിരുന്നത്.

പതിനായിരം വർഷം മുമ്പുവരെ ലക്ഷങ്ങളും. കൃഷിയെന്ന മഹാവിദ്യ കണ്ടു
പിടിച്ച് നാം മുന്നേറിയ കഥ മുൻപുതന്നെ കണ്ടല്ലോ. സാങ്കേതികവിദ്യകളുടെ സഹായത്തോടെ ഒരു ജീവിവർഗ്ഗമെന്ന നിലയിൽ വിജയങ്ങളിൽ
നിന്ന് വിജയങ്ങളിലേക്കു കുതിച്ചുപായുകയാണു നാം. പഴയ രമ്യകാലങ്ങളെപ്പറ്റി പാടുന്ന ഗൃഹാതുരത്വം മനുഷ്യരുടെ ജീവിതത്തെ മന
സ്സിലാക്കാൻ സഹായിക്കുന്ന ഒന്നല്ല. എണ്ണംകൊണ്ടോ ആരോഗ്യംകൊണ്ടോ സുഖസൗകര്യങ്ങൾകൊണ്ടോ അറിവുകൾകൊണ്ടോ ഇന്നു
നാം ജീവിക്കുന്നതുപോലൊരുകാലം ഇതിനുമുമ്പൊരിക്കലും മനുഷ്യകുലത്തിനുണ്ടായിട്ടില്ല. എല്ലാ വ്യത്യസ്തകളുമുള്ളപ്പോഴും നാം എല്ലാം
മനുഷ്യരാണ് എന്ന സുനിശ്ചിതമായ അറിവ് പരിണാമശാസ്ത്രമാണ്
നമുക്ക് തന്നത്. ഒരു ദൈവത്തിന്റെ മക്കളെന്നോ ഒരു ഗോത്രത്തിലെ
അംഗങ്ങളെന്നോ നാം വ്യത്യസ്തരും സവിശേഷരുമെന്നോ ഒരു രാജ്യ
ത്തിലെ പ്രജകളെന്നോ ഒരു രാഷ്ട്രത്തിലെ പൗരരെന്നോ ഒക്കെ സ്വയം
പരിമിതപ്പെടുത്താതെ, ഒരൊറ്റ ജീവിവർഗം ആണെന്ന സുനിശ്ചിത
അറിവാണ് ജനിതക ഏകകങ്ങളിൽ ഒളിച്ചിരുന്നത്. അതിന്ന് വേദപുസ്തകംപോലെ നാം ആരാണ്, എവിടെനിന്നുവന്നു എന്നെല്ലാമുള്ള
ഒട്ടുമുക്കാലും സംശയരഹിതമായ അറിവ് നമുക്കു നല്കുന്നുണ്ട്.

ഇത്തരമൊരു സുനിശ്ചിതത്വം മനുഷ്യകുലത്തിന് ഇതിനുമുമ്പ്
ഒരിക്കലും ഉണ്ടായിട്ടില്ല. ഈ അറിവിന്റെ സുതാര്യതകൊണ്ട,് സുവ്യക്ത

തകൊണ്ട് നമ്മുടെ ആന്തരികചോദനയായ അതിരുബോധത്തെ മയപ്പെടുത്തുവാൻ നമുക്കു കഴിയും, അതു തുടച്ചുനീക്കാനാകില്ലെങ്കിലും.
ഈ മയപ്പെടുത്തലിന്റെ പ്രതലത്തിൽ നിന്നുവേണം വ്യത്യസ്തതകളുടെ, വൈവിധ്യങ്ങളുടെ, അതിരുകളുടെ, അറിവില്ലായ്മകളുടെ,
അപരിചിതത്വങ്ങളുടെ എല്ലാ ഭയങ്ങളെയും വലിച്ചുകീറലുകളെയും
നാം കൈകാര്യം ചെയ്യേണ്ടത്. ഇത്തരം ഒരു ഭാഗ്യം ഒരു ജീവിവർഗം
എന്ന നിലയിൽ ഇതിനുമുമ്പൊരിക്കലും നമുക്കുണ്ടായിട്ടില്ല. ജീവനെ
കാത്തു സൂക്ഷിക്കുന്നതുപോലെ മനുഷ്യർ ഒരു ജീവിവർഗമാണെന്ന
അറിവ് നാം മറക്കാതെ, മറഞ്ഞുപോകാതെ സൂക്ഷിക്കണം.
നാം പ്രപഞ്ചംതന്നെയാണ്, മാത്രവുമല്ല അതിന്റെ സൂക്ഷ്മതന്ത്ര
ങ്ങളും വിദ്യകളും സ്വായത്തമാക്കിയ ഒരു ജീവിവർഗ്ഗവുമാണ്. അക്കാരണത്താൽ മനുഷ്യനിന്ന് ഭാരിച്ച ഉത്തരവാദിത്വമുള്ള ഒരു ജീവിയാണ്.
പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ സ്വന്തം പരീക്ഷണശാലകളിൽ ഇടപെട്ട് ചുറ്റുപാടുകൾ
തനിക്കനുകൂലമാക്കുന്ന, ഇണക്കുന്ന, വിദ്യകൾ സ്വായത്തമാക്കുന്ന
ജീവികൂടിയാണ്. ഇനിയുള്ള ഓരോ ചുവടും നാം കൂടുതൽ ശ്രദ്ധാ
പൂർവ്വം നിർവ്വഹിക്കേണ്ടതുണ്ട്. മുന്നൂറ്റിയെൺപതിലേറെ കോടിവർഷ
ക്കാലം ജീവിച്ച് ഏറ്റവും വിജയിച്ച സൂക്ഷ്മജീവികളിലും ഉപരിയായി
നേടിയ ഒരറിവാണ് ജനിതകമേഖലകളിലുള്ള നമ്മുടെ അറിവ്. കോടി
ക്കണക്കിനും ലക്ഷക്കണക്കിനും വർഷങ്ങൾകൊണ്ട് കൊണ്ടും
കൊടുത്തും വാങ്ങിയും സാവധാനം രൂപപ്പെട്ട ജീവന്റെ വൈവിധ്യ

ങ്ങളിലേക്കുള്ള പടർന്നുകയറ്റങ്ങളുടെ സിരാഞരമ്പുകളിലാണ് നാമി
ന്നിരിക്കുന്നത്, അതായത് ജീവന്റെതന്നെ സ്വന്തം കേന്ദ്രത്തിനുള്ളിൽ.
അതിനാൽ പരിമിതപ്പെടുത്തുന്ന എല്ലാ ആന്തരിക ചോദനകളെയും
കടിഞ്ഞാണൂരിവിടുന്ന രീതിയിലുള്ള വികാരവിചാരങ്ങളെയും നാം
പരിപോഷിപ്പിക്കരുത്. പ്രതിദ്വന്ദ്വങ്ങളായ ഒരുമയുടെയും വൈവിധ്യ
ത്തിന്റെതുമായ ശക്തികളെ മനസ്സിലാക്കി ഒരു നൂൽപ്പാലത്തിലൂടെ
നടക്കുന്ന ശ്രദ്ധയോടെ വേണം ഇനി നാം ജീവിക്കാൻ. ഈ ഉത്തരവാദിത്വമാണ് പാരിസ്ഥിതികജ്ഞാനമായി നമ്മുടെയുള്ളിൽ അവതരിച്ചി
ട്ടുള്ളത്. അതിനെ എല്ലാ ബഹുമാനത്തോടെയും തീവ്രമായ ജാഗ്രതയോടെയും കൈയാളി ജീവിക്കേണ്ട കാലമാണ് ഇനി മുന്നിലുള്ളത്.
അത് നമുക്ക് നിർവ്വഹിക്കാനാകും എന്ന പ്രതീക്ഷയോടെ........
....

സമാപ്തി

ഈ പുസ്തകത്തിന്റെ തുടക്കത്തിൽതന്നെ ഇതിലെ ഓരോ അദ്ധ്യായവും ഒരു കൈചൂണ്ടിപ്പലകയാണെന്ന് സൂചിപ്പിച്ചത് സത്യമാണെന്ന് നിങ്ങൾക്കിപ്പോൾ ബോദ്ധ്യമായിട്ടുണ്ടാവുമെന്ന് ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നു. പക്ഷേ, സത്യം പറഞ്ഞാൽ, കൂടുതൽ മനസ്സിലാക്കാൻ നമുക്ക് വളരെയെളുപ്പമാണ്. സ്കൂളിലും കോളേജുകളിലും ശാസ്ത്രക്ലാസ്സുകളിൽ പഠിപ്പിച്ചത് ഒന്നോർത്തെടുത്താൽ കാര്യങ്ങളെളുപ്പമായി. സ്കൂളിൽ പഠിപ്പിക്കുന്നത് പരീക്ഷയ്ക്ക് മാർക്കു നേടാൻ മാത്രമാണെന്ന നമ്മുടെ വിചാരംകൊണ്ടാണ് ജീവിതം മന സ്സിലാക്കാൻ നമുക്ക് കഴിയാതെ പോകുന്നത്. പഠിക്കുന്നതുതന്നെ ജോലികിട്ടാൻവേണ്ടിമാത്രമാകുന്നതിനാൽ ജോലികിട്ടിക്കഴിഞ്ഞാൽ പഠിച്ചതെല്ലാം മറക്കുകയാണ് പതിവ്. ജീവിക്കാനായി ഉപയോഗിക്കുന്നതാകട്ടെ വീട്ടിൽനിന്നും ലഭിക്കുന്ന അമ്മൂമ്മക്കഥകളും നാട്ടിൽനിന്നും ലഭിക്കുന്ന പകയുടെ കഥകളും. അതിനാൽ സ്കൂളിൽ പഠിപ്പിക്കുന്ന കാര്യങ്ങൾ ശ്രദ്ധയോടെ പഠിച്ചാൽ ജീവിതത്തെപ്പറ്റി ആഴ ത്തിലറിയാൻ സഹായകരമാകും. ജീവിതത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ശാസ്ത്രീയജ്ഞാനം ഇന്റർനെറ്റിൽ വിക്കീപ്പീഡിയ, സയൻ സ്ഡെയിലി, എഡ്ജ് തുടങ്ങി നൂറുകണക്കിന് സൈറ്റുക ളിൽ പണച്ചെലവില്ലാതെ ലഭ്യമാണ്. ആ സൗകര്യങ്ങൾ നമ്മൾ ഉപയോഗിക്കണമെന്ന് അഭ്യർത്ഥിക്കുന്നു. ഈ പുസ്തകം നിങ്ങളുടെ അറിയാനുള്ള താൽപ്പര്യം ഉണർത്തിയിട്ടുണ്ടെ ങ്കിൽ എന്റെ ശ്രമം സാർത്ഥകമായി.

പഴുതടച്ചെഴുതപ്പെട്ട ഒരു പുസ്തകമല്ലായിത്. ധാരാളം വിടവുകൾ അവശേഷിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. വായനക്കാരുമായി സംവദിക്കാൻ ഈ രീതി സഹായകരമാകുമെന്ന ധാരണയാലാണി

ങ്ങനെ ചെയ്തിരിക്കുന്നത്. ഈ പുസ്തകത്തിന്റെ സംപൂർ ണ്ണരചന (അങ്ങനെയൊന്നെന്നുണ്ടെങ്കിൽ....) ഇതിന്റെ വായനക്കാർ കൂടിച്ചേർന്ന് നിർവ്വഹിക്കേണ്ടതാണെന്ന് ഞാൻ

കരുതുന്നു. അറിവാരും ഒറ്റയ്ക്കുൽപ്പാദിപ്പിക്കുന്നില്ല. ഈ
പുസ്തകത്തെക്കുറിച്ചുള്ള അഭിപ്രായങ്ങളും സംശയങ്ങളും
എഴുതിയറിയിക്കാനായി അപേക്ഷിക്കുന്നു. സ്വന്തമായി ഒരു
328

തപാൽ വിലാസമില്ലാത്തതിനാൽ ഇതിന്റെ പ്രസാധകരെ
അറിയിച്ചാൽ
മതിയാകും. അല്ലെങ്കിൽ ഈ-മെയിലായി ആദ്യം
കൊടുത്തിരിക്കുന്ന
അഡ്രസ്സിലറിയിക്കുക. അങ്ങനെ ചെയ്താൽ ഈ പുസ്തകം
ഒന്നോ
രണ്ടോ വർഷം കഴിഞ്ഞ് നിങ്ങളുടെയെല്ലാം അഭിപ്രായം കേട്ട്
നവീകരിച്ചെഴുതാൻ സഹായകരമാകും. ജീവനോടെയുണ്ടെങ്കിൽ
ഈ വാഗ്
ദാനം നിറവേറ്റപ്പെടുന്നതാണ്.
ഇനി ഈ പുസ്തകം എനിക്ക് ഒരുപാട് ശത്രുക്കളെ
സൃഷ്ടിക്കുമെന്നും അതേപോലെതന്നെ നാളിതുവരെ
എന്നോടൊപ്പം നിന്ന്
പൊരുതുകയും സഹകരിക്കുകയും ചെയ്ത സുഹൃത്തുക്കളാൽ
ഉപേ
ക്ഷിക്കപ്പെടേണ്ടിവരുമെന്നറിഞ്ഞുകൊണ്ടുതന്നെയാണ്
ഇതെഴുതു
ന്നത്. പ്രത്യേകിച്ചും മാർക്സിസമോ അതിന്റെ
ചിന്താപരിസരിത്തു
നിന്ന് ആരംഭിക്കുന്ന മറ്റ് ആധുനിക ചിന്താപദ്ധതികളോ
ഉപയോഗിച്ച്
നാടുമാറ്റിമറിച്ച് 'നന്നാക്കാൻ', ഞാൻ മുൻപ് ശ്രമിച്ചപോലെ,
ഇപ്പോഴും
ശ്രമിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന എന്റെ സഹകാരികൾക്ക് ഇത്
'ബുദ്ധിമുട്ട'ാകുമെന്ന് എനിക്ക് ഉറപ്പുണ്ട്. പക്ഷേ, അവരെ
ഉപദ്രവിക്കാനുള്ള ശ്രമമൊന്നുമല്ല ഇതിന്റെ പിന്നിലെ
ചേതോവികാരം. പറയാതിനിവയ്യ. അറി

ഞ്ഞത് പറയണം, അതും കഴിയുന്നത്രപേരോട് പറയണമെന്ന ഒരൊറ്റ
ഉദ്ദേശ്യമേ ഇതിന് പുറകിലുള്ളൂ. എനിക്ക് ഒരാഗ്രഹമുണ്ടായിരുന്നു, എഴുതിയ ആളുടെ പേരില്ലാതെ പ്രസിദ്ധീകരിക്കണമെന്ന്, പക്ഷേ, പ്രസിദ്ധീകരിക്കുന്നവർക്ക് നിയമപരമായ ബുദ്ധിമുട്ടുണ്ടാക്കുമെന്ന
തിനാൽ ആ ആഗ്രഹം ഉപേക്ഷിക്കുകയാണുണ്ടായത്. വിഷയം ചർച്ച
ചെയ്യാതെ എഴുത്തുകാരനെ ചർച്ച ചെയ്യുന്ന നമ്മുടെ പാരമ്പര്യത്തിന്
അറുതി ഉണ്ടാക്കണമെന്ന മോഹം മാത്രമായിരുന്നു അത്. അതുപോലെതന്നെ ഉത്തരവാദിത്വമെടുക്കാനുള്ള ഭീതികൊണ്ട് പേര്
വയ്ക്കാത്തതായിരിക്കുമെന്ന് തെറ്റിദ്ധരിക്കാനും അതിടവരുത്തുമെന്ന് അറിയുന്നതുകൊണ്ട് പേര് വയ്ക്കുന്നു.
ആത്മാർത്ഥമായി പ്രവർത്തിക്കുന്ന ആർക്കും, അവർ പ്രസ്ഥാന ങ്ങളെ ഉപജീവിച്ച് കഴിയുന്നവരല്ലെങ്കിൽ, സ്ഥാനമാനങ്ങൾക്കുവേണ്ടി
ശ്രമിക്കുന്നവരല്ലെങ്കിൽ, വെറും വിദ്വേഷം വച്ചു പുലർത്തുന്നവരല്ലെ
ങ്കിൽ ഇതിൽ ഉന്നയിച്ചിരിക്കുന്ന പ്രശ്നങ്ങളെ, കണ്ടെത്തലുകളെ, അവധാനപൂർവ്വം ചർച്ചക്കെടുക്കേണ്ടിവരും. അത്തരം അന്വേഷകരെ
ഉദ്ദേശിച്ചാണ് ഈ പുസ്തകമെഴുതിയിട്ടുള്ളത്. അവർക്കിത് ഉപക രിക്കും എന്നുതന്നെയാണ് ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നത്.
സമത്വപൂർണ്ണമായ നീതി നാം വിചാരിക്കുന്നതുപോലെ സാദ്ധ്യമ ല്ലായെന്നറിയുമ്പോഴും ആഗ്രഹചിന്തകളൊന്നും നടക്കില്ല എന്നറിയുമ്പോഴും സാദ്ധ്യമായ നീതിക്കുവേണ്ടി സമാധാനപരമായി പൊരു
തുന്നവരോടൊപ്പമായിരുന്നു ഞാനെന്നും. അതിനിയും അങ്ങനെ തന്നെയായിരിക്കുകയും ചെയ്യും. അതിന് ഈ മനസ്സിലാക്കൽ തടസ്സ

മാകുന്നില്ല. കുറേക്കൂടി യഥാർത്ഥ്യബോധത്തോടെ അത് ചെയ്യാൻ

കഴിയും. സാമൂഹ്യനിർമ്മാണത്തിൽ പക്ഷംപിടിക്കേണ്ടതുണ്ടെന്ന് എനിക്കറിയാം. നീതിക്കുവേണ്ടി പൊരുതേണ്ട ഏത് സന്ദർഭത്തിലും
കൂട്ടത്തിൽ ദുർബ്ബലരോടൊപ്പം നിൽക്കുക എനിക്ക് സഹജമാണ്.
അല്പംപോലും മൂല്യമോ നീതിബോധമോ മറ്റെങ്ങുമില്ലാത്ത ഈ പ്രപ
ഞ്ചത്തിൽ ജീവനോടൊപ്പം, അതും സങ്കീർണ്ണജീവനോടൊപ്പം, ഉയർ
ന്നുവന്ന നീതിബോധത്തിൽ ഒരോ സന്ദർഭത്തിലും ദുർബ്ബലരോടൊപ്പം
നിൽക്കുന്നതാണ് മനുഷ്യ'നീതി'യും രാഷ്ട്രീയമായ 'ശരി'യും. ഈ നീതിബോധത്തിന് പ്രത്യയശാസ്ത്ര വിശദീകരണങ്ങളൊന്നുംതന്നെ
ആവശ്യവുമില്ല....

****

Table of Contents

Section 1
ജീവിതത്തിന്റെ അർത്ഥം
എല്ലാവരും ആധുനികർ
സഹകരണം ജീവികളിൽ സഹജം
ജനനം, മരണം, ലൈംഗികത
ജീവന്റെ ഉത്ഭവം
പ്രപഞ്ചത്തിന് തുടക്കമുണ്ടോ?
ദൈവത്തെ സൃഷ്ടിച്ചതാരാണ്?
സിദ്ധികൾ സാദ്ധ്യമോ?
ഗുസ്തിപിടിക്കുന്ന ഭൂഖണ്ഡങ്ങൾ
അതിരുബോധവും സ്വത്വബോധവും
കൃഷിയുടെ കണ്ടുപിടിത്തവും
നഗരരൂപീകരണവും
മാറുന്ന അളവുകോലുകൾ
ബഹുസ്വത്വബോധ സ്വത്വബോധം
മാറിവരുന്ന ജീവിതപരികല്പനകൾ
അച്ഛനമ്മപ്രവർത്തനം
ലൈംഗികസദാചാരത്തിന്റെ ആരംഭം
മനുഷ്യരിലെ ലൈംഗികപരിണാമം
അസന്തുലിതവികസനം എന്തുകൊണ്ട്?
അസമത്വസുന്ദരശ്രേണീബദ്ധസമൂഹം
ലോകം മാറ്റുന്നതാര്?
ഭാഷ കൊണ്ടുവന്ന കുതിച്ചുചാട്ടം
വെളുപ്പിനോടുള്ള വിധേയത്വം
കണ്ടുപിടിത്തങ്ങൾ ചരിത്ര
മുന്നേറ്റത്തിനു കാരണം
യേശുവിന്റെ അയൽസ്നേഹം
നടപ്പുള്ള കാര്യമോ?
'ഉപയോഗശൂന്യരായ പ്രായമായവർ
ഭയം മുന്നറിവാണ്;

ദൈവമാകട്ടെ അറിവില്ലായ്മയും
അംഗീകാരം ഭക്ഷണംപോലെ അനിവാര്യം
ചില ആധിപത്യ തന്ത്രങ്ങൾകൂടി
വനത്തിലെ താപസർ
പവിത്രമായതിനോടുള്ള ആരാധന
കോളനിവത്കരണത്തിലെ രോഗാണുപർവ്വം
കൊളോണിയലിസത്തിന്റെ വാസ്തവചിത്രം
പുരോഗതി 'വെച്ചടിവെച്ചടി' മുന്നേറ്റമല്ല
ശ്രേണീബദ്ധസമൂഹത്തിലെ വ്യക്തി
എല്ലാവരും നിസ്വാർത്ഥർ
'സ്വാർത്ഥ'രായ രാഷ്ട്രീയക്കാർ
ബോധോദയത്തിന്റെ പൊരുൾ
സർവ്വജ്ഞാനം സാദ്ധ്യമോ?
എല്ലാ വിജയങ്ങളുടെയും രഹസ്യം
കാരുണ്യപ്രവർത്തനത്തിന്റെ കാമ്പ്
സ്വത്തുത്പാദനം ഏക രക്ഷാമാർഗ്ഗം
അല്പം മാർക്സിസ്റ്റ്-പോസ്റ്റ്മോഡേണിസ്റ്റ് വിമർശനം
ആദിവാസികളും തീവ്രവാദനിലപാടുകളും
നാട്ടിൻപുറവും നഗരവും-ഒരെത്തിനോട്ടം
ഒരു മദ്യവിചാരം
ഹിംസയും സസ്യാഹാരവും
സ്വത്തും ജനസംഖ്യാവർദ്ധനയും
പ്രജയിൽനിന്നും പൗരനിലേക്കുള്ള ദൂരം
'കണ്ടം വെച്ച' സ്ഥാപനങ്ങൾ
അണുകുടുംബത്തിന്റെ കഥ
അച്ഛനമ്മമാരെ 'നോക്കാത്ത' മക്കൾ
രതിത്തൊഴിലിന്റെ ആരംഭം
എന്താണ് സദാചാരം
'പുരോഗതി' അതെന്താണ്?
സമത്വം എന്ന ആധുനിക മൂല്യം
പാരിസ്ഥിതിക സംരക്ഷണം
ഇന്നാണ് ഏറ്റവും നല്ല കാലം

അമൂല്യമായ ജീവൻ
സമാപ്തി

This file was downloaded from Z-Library project

Your gateway to knowledge and culture. Accessible for everyone.

z-library.se singlelogin.re go-to-zlibrary.se single-login.ru

Official Telegram channel

Z-Access

https://wikipedia.org/wiki/Z-Library